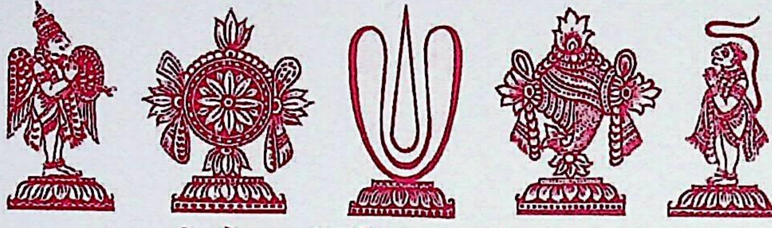
॥ श्रीः ॥

श्रीमते लक्ष्मीनृसिंहपरब्रह्मणे नमः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

श्रीमन्निगमान्तमहादेशिकविरचित

श्रीमद्रहस्यत्रयसारः

प्रथमो भागः

श्रीमदहोबिलमठे द्विचत्वारिंशपट्टे मूर्द्धाभिषिक्तैः श्रीमद्वेदमार्गप्रतिष्ठापनाचार्य परमहंसपरिव्राजकाचार्य
सर्वतन्त्रस्वतन्त्रोभयवेदान्ताचार्य श्रीभगवद्रामानुज सिद्धान्तनिर्द्धारणसार्वभौम
श्रीलक्ष्मीनृसिंह दिव्यपादुकासेवक श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रमहादेशिकैः अनुगृहीतया

श्री सारबोधिनी

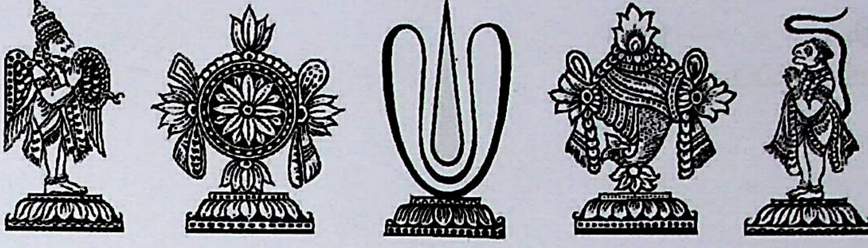
व्याख्यया संवलितः

श्रीमदहोबिलमठे पञ्चचत्वारिंशत्तमपट्टे मूर्द्धाभिषिक्तानां श्रीमत्परमहंसेत्यादि सार्थकबृदावलीभाजां
श्रीलक्ष्मीनृसिंह दिव्यपादुकासेवक श्रीवण्शठकोप श्री नारायण यतीन्द्र महादेशिकानां
दिव्यास्थान पट्टाभिषेक विंशतिहायनपूर्ति महोत्सवे प्रकाशितः ।
(१०-०९-२०१२)

प्रकाशकः
श्री नृसिंहप्रिया ट्रस्ट्
चेन्नै

நந்தன ௵ 2012 [ஆவணி மீ 25 உ திருவாதிரை]

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:

ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேஶிகன் அருளிய

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

முதல் பாகம்

ஸ்ரீமதஹோபிலமடம் திவ்யாஸ்தானத்தில் மூர்தாபிஷிக்தராய் எழுந்தருளியிருந்த
ஸ்ரீமத் வேதமார்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்ய, பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய,
ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரோபய வேதாந்தாசார்ய,
ஸ்ரீபகவத் ராமானுஜ ஸித்தாந்த நிர்த்தாரண ஸார்வபௌம,
ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ திவ்யபாதுகாஸேவக ஸ்ரீவண் ஶடகோப
ஸ்ரீ ஸ்ரீரங்க ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன் (42வது பட்டம்) அநுக்ரஹித்த

ஸ்ரீ ஸாரபோதிநீ

எனும் வ்யாக்யானத்துடன் கூடியது

ஸ்ரீமதஹோபிலமடம் திவ்யாஸ்தானத்தில் மூர்தாபிஷிக்தராய் எழுந்தருளியிருக்கும்
ஸ்ரீமத் வேதமார்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்ய பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய,
ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரோபய வேதாந்தாசார்ய,
ஸ்ரீபகவத் ராமானுஜ ஸித்தாந்த நிர்த்தாரண ஸார்வபௌம,
ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ திவ்யபாதுகாஸேவக ஸ்ரீவண் ஶடகோப
ஸ்ரீநாராயண யதீந்த்ர மஹாதேஶிகனின் (45வது பட்டம்) திவ்யாஸ்தான பட்டாபிஷேக
இருபதாவது வருஷ பூர்த்தி மஹோத்ஸவ தினமான நந்தன ஷு ஆவணி மீ 25 உ
(10-09-2012) திங்கட்கிழமை திருவாதிரை நக்ஷத்ரத்தில் வெளியிடப்பட்டது.

வெளியீடு

ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ரியா ட்ரஸ்ட் – சென்னை

முதற் பதிப்பு — 1954
இரண்டாம் பதிப்பு — 2012

விலை ரூ. 375/- (பாகம் – 1)

கிடைக்குமிடம்:–

ஸ்ரீநிருஸிம்ஹப்ரியா,
நெ.30, வெங்கடேச அக்ரஹாரம்,
மைலாப்பூர், சென்னை – 600 004.
போன்: 044 – 2461 1540 / 2461 4402

Printers:
The Ind-com Press,
393, Velachery Main Road,
Vijayanagar, Chennai - 600 042
e-mail: info@indcompress.com

|| श्री ||

Sri Ahobila Mutt

ஸ்ரீ அஹோபிலமடம்

Camp ____________

SRI AHOBILA MATH
8-A, Aarathi Nagar,
(Behind Selaiyur Police Station)
East Tambaram, Chennai-600 059.

Sri ____________

Date: 23 - 08 2012

॥श्रीमते श्रीलक्ष्मीनृसिंह परब्रह्मणे नमः॥
॥श्रीमते श्रीवण्शठकोप श्री वेदान्तदेशिक यतीन्द्र महादेशिकाय नमः॥

ஸ்ரீ:

आभगवत्तः प्रथितामनघामाचार्यसन्ततिं वन्दे ।
मनसि मम यत्प्रसादाद्वसति रहस्यत्रयस्य सारोऽयम् ॥

குற்றமற்றதும், ப்ரஸித்தமானதுமான, ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹன் தொடக்கமாக, ஸ்ரீமதாதிவண்சடகோப யதீந்த்ர மஹாதேசிகன் வழியாக ப்ரவஹித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆசார்ய பரம்பரைகளின் அநுக்ரஹத்தாலே நம் ஹ்ருதயத்திலே ஸ்ரீவேதாந்தாசார்யன் அருளிய, எளியதும் - கம்பீரமானதுமான, ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் ஸார, ஸாரதமமான அர்த்தங்கள் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. அந்த ஆசார்ய பரம்பரைக்கு நம்முடைய ப்ரணாமங்கள்.

நம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸதாசார்யர்கள் பக்கலிலே காலக்ஷேபமாக பண்ணக்கடவதான க்ரந்த சதுஷ்ட்யங்களில் முக்யமானது ஸ்வாமி ஸ்ரீதேசிகன் அருளிய ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம். ஸாமாந்ய ஸாஸ்த்ரங்களின் ஜ்ஞாநம் கொண்டே, ஸ்ரீபாஷ்யாதி க்ரந்தங்களை, காலக்ஷேபம் செய்யாமலேயே அறிந்தாலும் அறியலாம். ஆனால், ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தை மட்டும் காலக்ஷேபம் செய்தால்தான் அறியமுடியும் என்பர் பெரியோர்கள்.

ஸ்ரீ ஸந்நிதி ஸம்ப்ரதாயத்தில், நடுநாயகமாய், ஸர்வ சாஸ்த்ர பாரங்கதராய், ஜகத் விக்யாதியாய், ஸுப்ரஸித்த வைபவம் உடையவராய், ஸதாசார்யராய் ஸ்ரீமதஹோபிலமடம் திவ்யாஸ்தானதில் 42-வது பட்டத்தை அலங்கரித்தவராய், எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ திவ்ய பாதுகா ஸேவக ஸ்ரீவண்சடகோப ஸ்ரீரங்க சடகோப யதீந்த்ர மஹாதேசிகன் திருவடியை ஆச்ரயித்து ஸ்ரீபாஷ்யாதி க்ரந்தங்களைப் பூரணமாக அப்யஸித்து, பின்னர் ஸ்ரீமத் தேவனார் விளாகம் அழகியசிங்கரின் சேர்த்தியில், ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம், ஸ்ரீ பகவத் விஷயம், ஸ்ரீ கீதா பாஷ்யம் ஆகியவற்றை அதிகரித்தோம். பல நியமங்கள் கூடிய காலக்ஷேப கோஷ்டி. இன்னமும், ஸ்ரீ இஞ்சிமேட்டு அழகியசிங்கர் ஸாதித்தவைகள் காதில் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. அந்த அழகியசிங்கரின் பரிபூர்ண அநுக்ரஹமே, நாம் இந்த திவ்யாஸ்தானத்தை ஏற்றதற்கு காரணமாகும்.

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திற்கு, ஸ்ரீ இஞ்சிமேட்டு அழகியசிங்கர் ஓர் அத்யத்புதமான வ்யாக்யானத்தை அருளியுள்ளார். அதற்கு, "ஸ்ரீ ஸாரபோதினீ" என பெயரிட்டுள்ளார். மணிப்ரவாள நடையில் அமைந்துள்ள இந்த க்ரந்தத்தை, ஸ்ரீஸந்நிதி ஸம்ப்ரதாய வித்வான்களும், மற்றுமுள்ள மஹான்களும், ஸ்ரீஅழகியசிங்கரின் வ்யாக்யானத்தைக் கொண்டு, காலக்ஷேபம் ஸாதித்துள்ளனர். நாமும், பல பேருக்கு சொல்லியுள்ளோம்.

இன்றைய காலத்தில் க்ரந்த பரிசயம் குறைவாக உள்ளதால் தத்கால வித்வான்களும், ஸ்ரீஅழகியசிங்கரின் வ்யாக்யானத்தைக் கொண்டே காலக்ஷேபம் சொல்ல வேண்டும். கேட்பவர்களும் வ்யாக்யானத்தில் உள்ள ரஸத்தை அனுபவிக்க வேணும் என்கிற எண்ணத்துடன், ஸ்ரீ மாலோலனிடத்திலும், ஸ்ரீஅழகியசிங்கர்கள் திருவடிகளிலும், அசஞ்சலமான பக்தி உடையவரும், ஸ்ரீமத் இஞ்சிமேட்டு அழகியசிங்கரின் பூர்வாச்ரம தௌஹித்ரரும், ஸ்ரீஸந்நிதி ஆஸ்தான வித்வானும் 'ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹ ப்ரியா'வின் 50 ஆண்டுகாலம் ஸம்பாதகரும், நமக்கு மிகவும் ப்ரிய ஸுஹ்ருத்துமான புரிசை நடாதூர் ஸ்ரீபாஷ்ய ஸிம்ஹாஸனம் ஸ்ரீ உ.வே. க்ருஷ்ணமாசார்யர் ஸ்வாமியிடம் "ஸ்ரீ ஸாரபோதினீ" இரண்டு பாகத்தையும் நாகர அக்ஷரத்தில் அச்சிட்டு வெளியிட வேணும் என்கிற அபிலாஷையைத் தெரிவித்தும், அதற்கான செலவை நாமே ஏற்கிறோம் என முன்பணமும் கொடுக்கப்பட்டது. அந்த ஸ்வாமியும், அதற்கான ஏற்பாடுகளை உடனே செய்தாயிற்று. ஸ்ரீ மாலோலன் அந்த ஸ்வாமியை தன் மலரடிக்கீழ் வைத்துக் கொண்டு விட்டான்.

பல ச்ரமங்களைக் கடந்து தற்போது முதற்பாகம் வெளிவரப் போவதாகவும், அதற்கான ஸ்ரீமுகத்தை "ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹ ப்ரியா" டிரஸ்டிகள் ப்ரார்த்தித்ததின் பேரில், இந்த ஸ்ரீகோசம் வெளிவருவதற்கான கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் அனைவருக்கும் ஸ்ரீமாலோலன் ஸ்ரீ அழகியசிங்கர்களின் பரிபூர்ண அநுக்ரஹங்கள் உண்டாகி, ஸகல ஸௌபாக்கியங்களுடன் இம்மாதிரி கைங்கர்யங்கள் செய்து வரவேணுமாய் மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறோம். கூடிய சீக்ரத்தில் இரண்டாம் பாகத்தையும், வெளிக் கொணர வேணும் என ஆசாஸிக்கிறோம்.

त्रय्यन्तगुरुभिर्दत्तः सर्वेषां श्रेयसे भवन् ।
रहस्यत्रयसारोऽयं रहस्येषु विशिष्यते ॥

[signature]

H. H. THE JEER OF
SRI AHOBILA MUTT

Sri Ahobila Mutt
ஸ்ரீ அஹோபிலமடம்
Camp ____________

SRI AHOBILA MATH
8-A, Aarathi Nagar,
(Behind Selaiyur Police Station)
East Tambaram, Chennai-600 059.

॥ श्री ॥

Sri ____________

Date: 23 - 08 2012

॥ श्रीमते श्रीलक्ष्मीनृसिंह परब्रह्मणे नमः ॥
॥ श्रीमते श्रीवण्शठकोप श्री वेदान्तदेशिक यतीन्द्र महादेशिकाय नमः ॥
॥ श्रीमते श्रीलक्ष्मीनृसिंह दिव्य पादुका सेवक श्रीवण्शठकोप श्री नारायण यतीन्द्र महादेशिकाय नमः ॥

अहोबिले गारुडशैलमध्ये कृपावशात् कल्पित सन्निधानम् ।
लक्ष्म्या समालिङ्गित वामभागं लक्ष्मीनृसिंहं शरणं प्रपद्ये ॥

நம் ஆஸ்தானத்தில் 42ம் பட்டத்தில் மூர்தாபிஷிக்தராய் எழுந்தருளியிருந்த இஞ்சிமேடு ஸ்ரீமதழகியசிங்கர் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்திற்கு ஸாரபோதிநீ என்கிற அத்யத்புதமான வ்யாக்யானம் அருளிச் செய்தாயிற்று. அதை தேவனூர்விளாகம் ஸ்ரீமதழகியசிங்கர் 1954ம் வருஷம் முத்ரணம் பண்ணி ப்ரகாசம் செய்தாயிற்று. நல்ல வித்வான்களுக்குக் கூட மிகவும் கடினமானதை எல்லோருக்கும் புரியும்படியாக மணிப்ரவாளத்தில் அனுக்ரஹித்ததை தற்சமயம் நம் ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ரியா மூலம் தேவநாகரீ அக்ஷரத்தில் முத்தரணம் செய்துள்ளது. இந்த ஸ்ரீகோஶத்தை நன்கு பரிசோதித்து அச்சிட்டு வித்வான்களுக்கும், காலக்ஷேபம் செய்கிறவர்களுக்கும் நன்கு புரியும்படியாக வெளியிட்டுள்ள நம் ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ரியா ஸம்பாதகர் வில்லிவலம் லக்ஷ்மீ நரஸிம்ஹாசார்யர் ஸ்வாமிக்கும், இக் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்ட மற்றையோர்க்கும் நமது மங்களாசாஸனத்தைச் செய்கிறோம். இதேபோல் நம் ஸந்நிதியில் உள்ள ப்ராசீனமான ஸ்ரீகோஶங்களை அச்சிட்டு லோகோபகாரம் செய்ய அவர்களுக்கு அரோக த்ருட காத்ரத்தையும், ஆயுளையும் அநுக்ரஹிக்க வேணுமாய் நம் ஸ்ரீமாலோலன் திருவடிகளிலும், ஸ்ரீமதாசார்யன் திருவடிகளிலும் ப்ரார்த்தித்து இந்த ஸ்ரீமுகம் அனுக்ரஹிக்கப்பட்டது. இந்த ஸ்ரீகோஶத்தை வித்வான்கள் மற்றும் ஸம்ப்ரதாயம் தெரிந்து கொள்ள ஆசை உடையவர்கள் வாங்கி ஸ்ரீமாலோலன், ஸ்ரீதேசிகன், ஸ்ரீமதாசார்யர்கள் அனுக்ரஹத்திற்குப் பாத்ரபூதர்களாக வேண்டும்.

समस्त मङ्गलानि भवन्तु

ஸ்ரீவண் ஶடகோப ஸ்ரீ ரங்கநாத யதீந்த்ர மஹாதேஶிக:

46ம் பட்டம் ஸ்ரீமதழகியசிங்கர் ஸ்ரீ அஹோபிலமடம்

ஸ்ரீ:

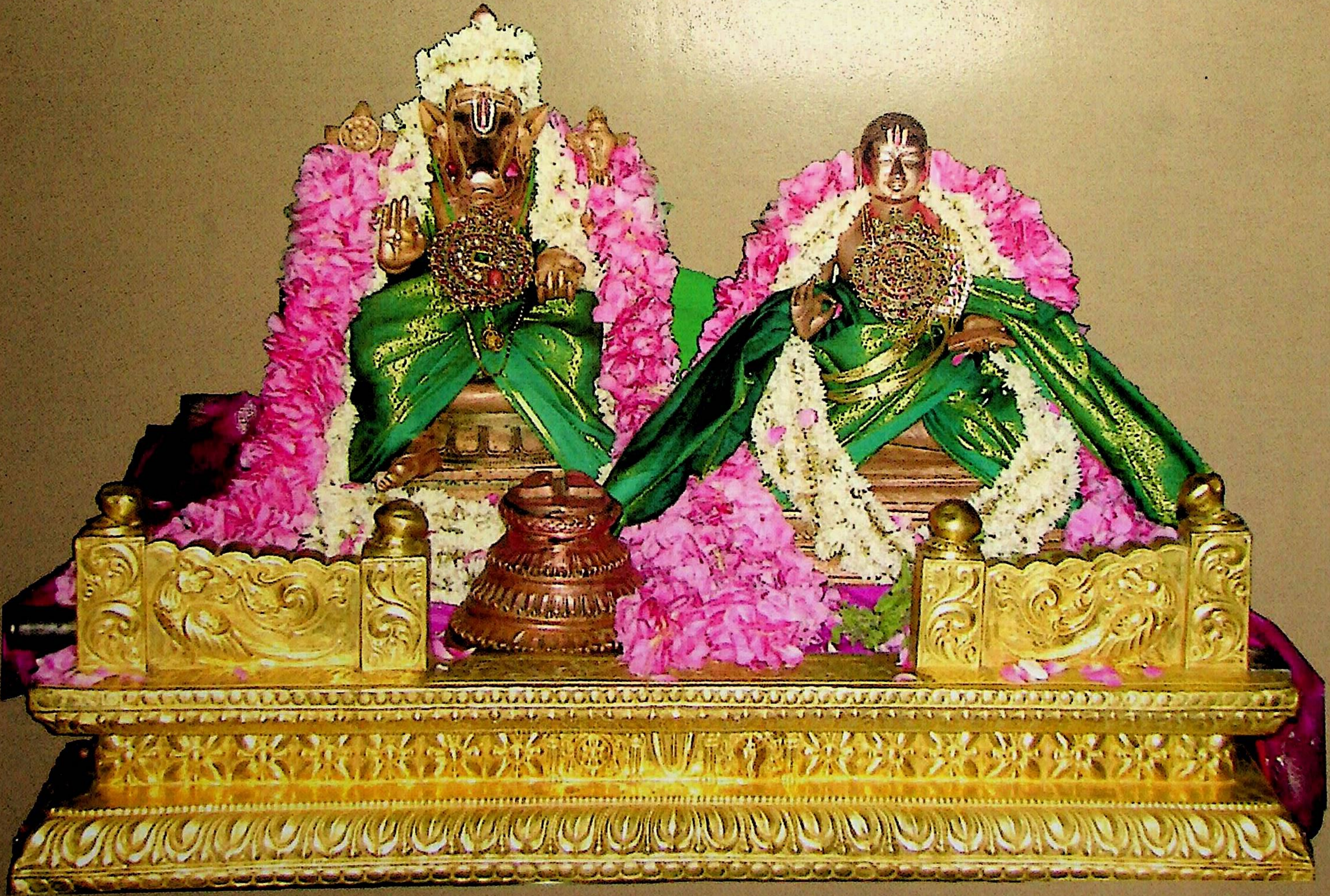
ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம் (ஸாரபோதிநீ)

பொருளடக்கம்

I. அர்த்தாநுஶாஸன பாகம்

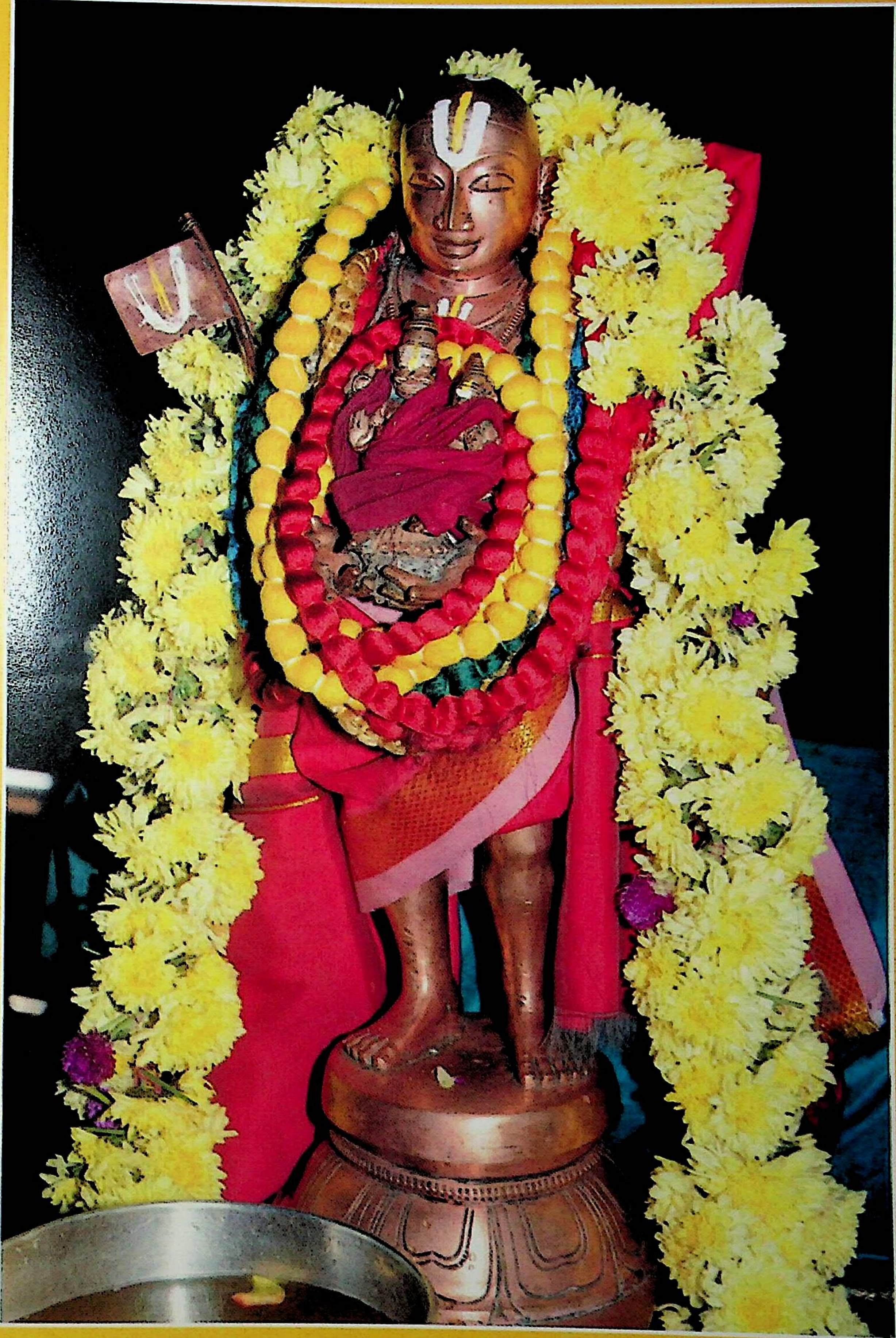

அல்லி மாதர் புல்க நின்ற ஆயிரம் தோளன்

ஸ்ரீ வெள்ளைப் பரிமுகனும், ஸ்வாமி ஸ்ரீ தேசிகனும்

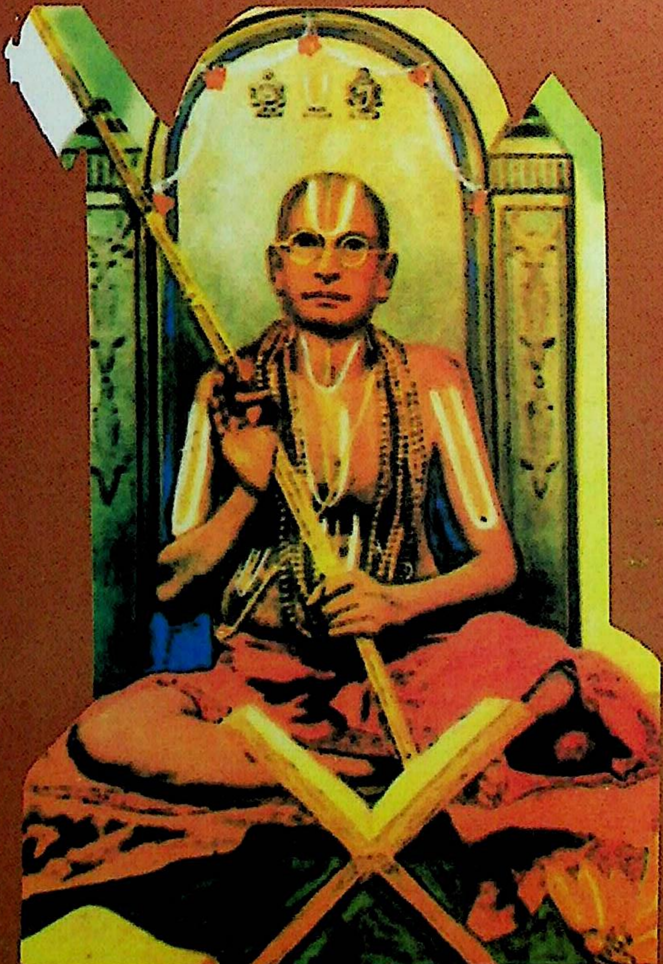
ஸ்ரீமதாதிவண் ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன் (முதல் பட்டம்)

॥ प्रपद्ये निरवद्यानां निषद्यां गुणसंपदाम् । शरणं भवभीतानां शठकोप मुनीश्वरम् ॥

42வது பட்டம் ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்

श्री सारबोधिनी व्याख्यातारः

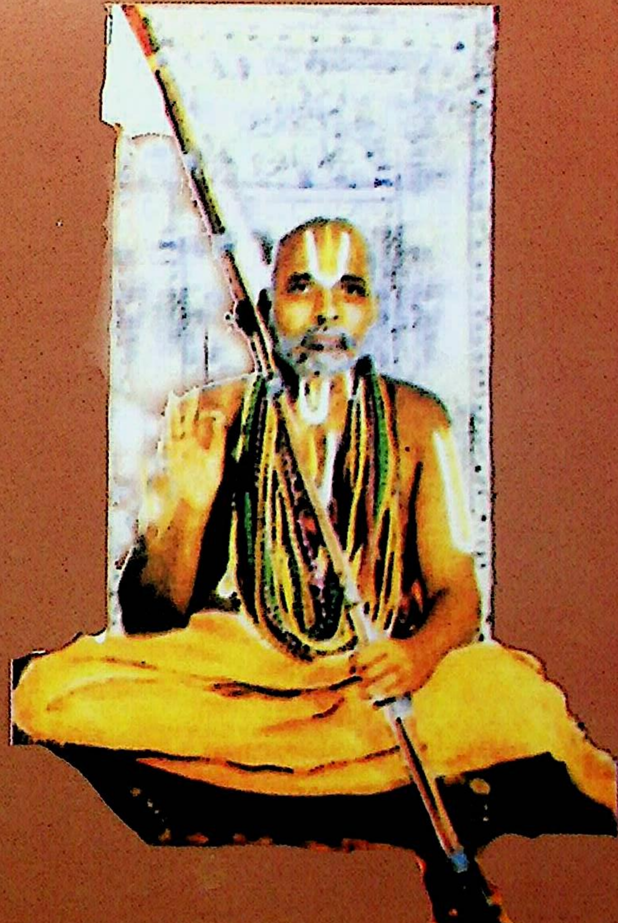

॥ श्रीमद्रङ्गशठारि योगिनृपतिं श्रेयोनिधिं संश्रये ॥

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ திவ்ய பாதுகா ஸேவக ஸ்ரீவண் ஶடகோப
ஸ்ரீ ஸ்ரீரங்க ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன்

43வது பட்டம் ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்

एतद्ग्रन्थ प्रकाशकाः

॥ सेवे यतीन्द्रं सकलगुणनिधिं वीररघ्वीट् शठारिम् ॥

ஸ்ரீவண் ஶடகோப ஸ்ரீவீரராகவ ஶடகோப
யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன்

44வது பட்டம் ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்

॥ श्री वेदान्तदेशिक यतीन्द्रं अहं प्रपद्ये ॥

ஸ்ரீவண் ஶடகோப ஸ்ரீவேதாந்த தேஶிக யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன்

45வது பட்டம் ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்

॥ सेवे रङ्गधुरीणशासनवशं नारायणं यागिनम् ॥

ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ திவ்யபாதுகாஸேவக ஸ்ரீவண் ஶடகோப
ஸ்ரீநாராயண யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன்

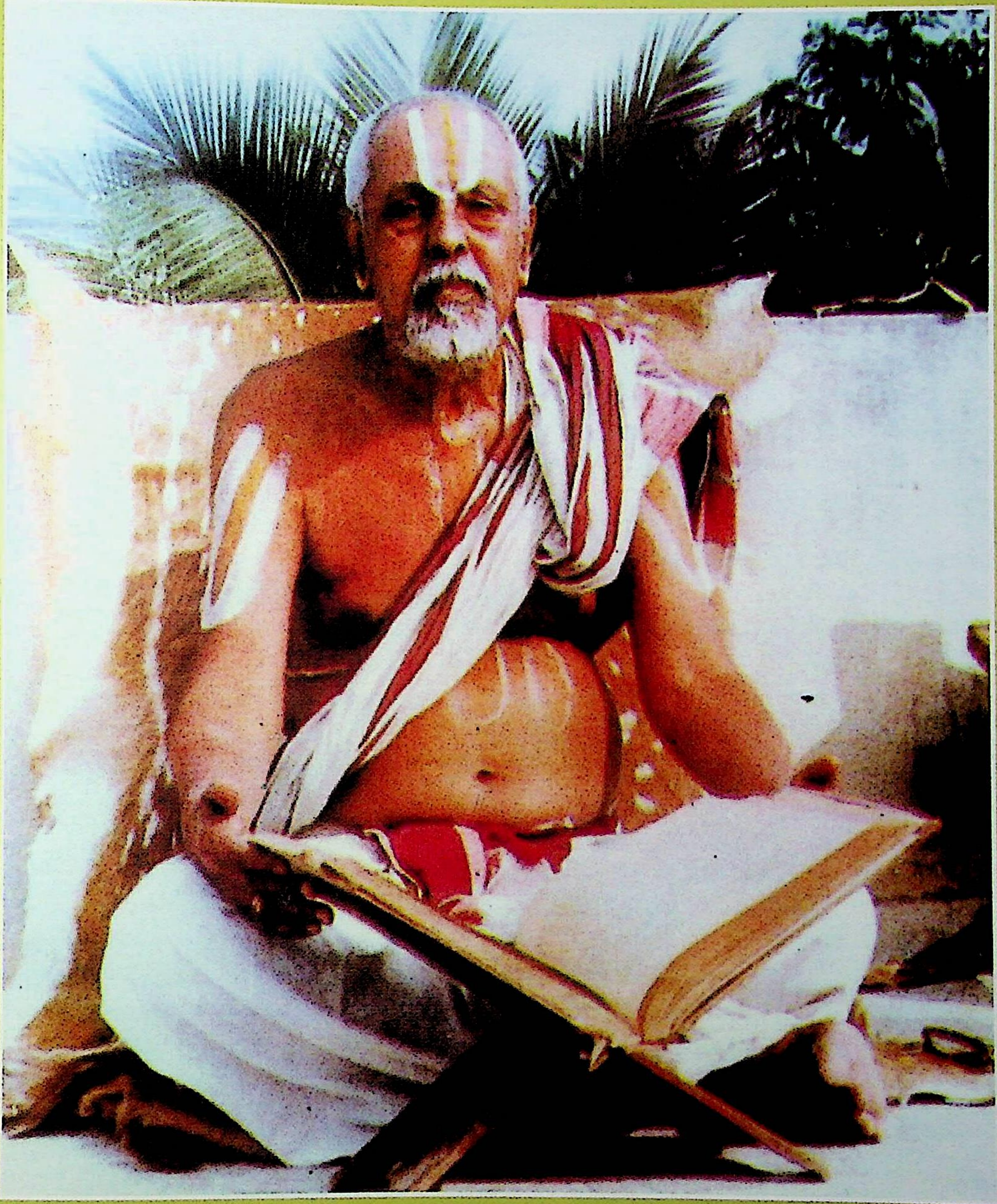
46வது பட்டம் ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர்

॥ श्रीरङ्गनाथ यतिशेखरं आश्रयामः ॥

ஸ்ரீவண் ஶடகோப ஸ்ரீ ரங்கநாத யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன்

ஸ்ரீ ந்ருஸிம்ஹப்ரியா ஸம்பாதகர்

॥ वन्दे वत्स विभूषणं बुधवरं श्रीकृष्णमार्यं सदा ॥

விஜ்ஞாபனம்

वन्दे नृसिंहजायां अनादिमायां अपोहितुं हेयाम् ।

सुललितसुन्दरकायां सुरेन्द्रमेयाम् सुरऋषिभिर्ध्येयाम् ॥

ச்ரிய: பதியாய், ஸகல கல்யாண குணங்களையுடையனுய், பரம காருணிகனுய்ப் போந்த எம்பெருமான் ஒரு கல்பத்திற்கொரு ஜீவனாவது தன்னையுள்ளபடி அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கக் கடவனென்கிற எண்ணத்தாலே அடிக்கடி ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டி செய்து ப்ரஹ்மாவுக்கு அடியிலேயே வேதோபதேசாதிகளைப் பண்ணியும், ஸநகாதிகளைக் கொண்டு நிவ்ருத்தி தர்மங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்தும், நரநாராயண கீதாசார்யனுய் தானே வெளி நின்று ஜ்ஞானுேபதேசங்களைச் செய்தும், கலியுகாரம்பத்தில் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஶாஸ்த்ரத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தும், அது மந்தமதிகளுக்கு ப்ரயோஜனமில்லாதிருந்தமை கருதி, தாமே **வென்றி புகழ் திருவேங்கடநாதனென்றும் குருவாய்** தூப்புலில் அவதரித்து நாத, யாமுன, யதிவராதிகளாலே ப்ரவர்த்திதமான வ்யாஸ ஸித்தாந்தத்தைப் பல க்ரந்தங்களாலும் பலபடியாக ஸ்திரப்ரதிஷ்டிதமாக்கி, ப்ரபத்தியை ஸபரிகரமாய், ஸாதிகாரமாய் மாசற விளக்கும் **ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரமென்னும்** இம் மஹாப்ரபந்தத்தை வெளியிட்டருளினுன்.

பின்னர், **பக்தஸ்ய தாநவ ஶிஶோ: பரிபாலநாய பத்ராம் ந்ருஸிம்ஹ குஹநாமதிஜக்முஷஸ்தே । ஸ்தம்பைக வர்ஜமதுநாபி கரீஶநூநம் த்ரைலோக்யமேததகிலம் நரஸிம்ஹ கர்பம் ॥** என்னும்படிக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணப்பட்ட ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹன், இம் மஹாப்ரபந்தத்தை, அந்தணர் அந்தியர் எல்லையில் நின்ற அனைத்துலகும் அறிய வேண்டி, தன் சக்தி அனுப்ரவேசமாக ஸ்ரீமதாதிவண் சடகோப யதீந்த்ர மஹாதேசிகனை அவதரிக்கும்படி அநுக்ரஹித்தான். ஸ்ரீமதாதிவண் சடகோப யதீந்த்ர மஹாதேசிகனும், தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு இப் ப்ரபந்தத்தை காலக்ஷேபமாக ஸாதித்து, **ரஹஸ்யத்ரயஸாராக்ய ராகா சந்த்ரஸ்ய வாரிதி: । வேதாந்த தேசிகஸ் ஸோऽயம்** என விளங்கினார்.

ஸ்ரீகுருபரம்பராஸாரம் தொடக்கமாக முப்பத்திரண்டு அதிகாரங்களைக் கொண்ட இந்த க்ரந்தம், நான்கு பாகங்களாக – அதாவது – 1. அர்த்தாநுஶாஸன பாகம், 2. ஸ்த்திரீகரண பாகம், 3. பதவாக்ய யோஜநா பாகம் 4. ஸம்ப்ரதாயப்ரக்ரியா பாகம் என பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. இம் மஹாக்ரந்தத்திற்கு பல மஹான்கள் உரையிட்டருளியுள்ளனர். அவைகளில் ஸாராஸ்வாதிநீ, ஸாரதீபிகை, ஸாரப்ரகாசிகை, ஸாரவிவரணீ, ஸாரதீபிகா ஸங்க்ரஹம் முதலியன வெகு காலத்திற்கு முன் அச்சிடப்பட்டவை. 1920ல் சேட்லூர் வித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே. நரஸிம்மாசார்யர் ஸ்வாமியால் எழுதப்பட்ட உரை வெளியிடப்பட்டுள்ளது. 1980ல் ப்ரஸித்த மஹாவித்வான், உத்தமூர் ஸ்ரீ.உ.வே. வீரராகவாசார்யர் ஸ்வாமி ஸாரவிஸ்தரம் எனும் உரையுடன் வெளியிட்டுள்ளார்.

ஸ்ரீமதஹோபிலமடம் திவ்யாஸ்தானத்தில் மூர்தாபிஷிக்தராய் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத் வேதமார்க ப்ரதிஷ்டாபநாசார்ய, பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய, ஸர்வதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரோபய வேதாந்தாசார்ய, ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்த நிர்தாரண ஸார்வபௌம, ஸ்ரீலக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ திவ்யபாதுகாஸேவக ஸ்ரீவண் ஶடகோப ஸ்ரீஸ்ரீரங்க ஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன்

''ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸார''த்திற்கு அத்யத்புதமான ''ஸ்ரீஸாரபோதிநீ'' எனும் வ்யாக்யானத்தை அருளிச்செய்தார்.

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் க்ரந்தத்தை **ஸ்ரீஸாரபோதிநீ** வ்யாக்யானத்துடன் ஸ்ரீ இஞ்சிமேட்டு அழகியசிங்கர் பல சிஷ்யர்களுக்குக் காலக்ஷேபம் ஸாதித்தாயிற்று. அவர்களில் ஸ்ரீமதழகியசிங்கரால் **ஸாரஸாரஜ்ஞர்** என அநுக்ரஹிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ. உ.வே. திருக்கள்ளம் நரஸிம்மராகவாசார்யர் ஸ்வாமி, ஸ்ரீ. உ.வே. பெருக்காரணை சக்ரவர்த்தியாசார்யர் ஸ்வாமி, ஸ்ரீ. உ.வே. பழவேரி ராஜகோபாலாசார்யர் ஸ்வாமி, (ஹிந்தி பண்டிட்) முதலானோர் இதனை ஸ்ரீகோசமாக வெளிவர, ப்ரூப் பரிசோதனைகளைச் செய்து இரு பாகங்களாக ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீவண்ஶடகோப ஸ்ரீவீரராகவஶடகோப யதீந்த்ர மஹாதேஶிகன் ஆத்யக்ஷ்யத்தில் 1954லிலும், 1956லிலும் ப்ரகாஶப்படுத்தப்பட்டது. ஸ்ரீ இஞ்சிமேட்டு அழகியசிங்கர் புஸ்தகமாக வெளிவருதற்கு முன்னமேயே திருநாட்டை அலங்கரித்தாயிற்று.

பின்னர் அவதரித்த ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்கள் ஸ்ரீஸாரபோதிநீ வ்யாக்யானத்தைக் கொண்டே ரஹஸ்யத்ரயஸார காலக்ஷேபத்தை ஸாதித்தாயிற்று. ஸ்ரீஸந்நிதி ஆஸ்தான வித்வான்களும் இன்றளவும் ப்ரசாரம் செய்து வருகின்றனர்.

ப்ரக்ருதம் பெரிய ஸ்ரீமத் அழகியசிங்கர் பூர்வாச்ரமத்தில் பல இடங்களில் ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் காலக்ஷேபம் ஸாதித்தாயிற்று. ஸ்ரீஸாரபோதிநீ வ்யாக்யானம் ஓர் ஒப்பற்றதான வ்யாக்யானம். இதில் ஆழங்கால்பட்ட ஸ்ரீமதழகியசிங்கர், பாமரர்களும் அவச்யம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமென்கிற நோக்கத்துடன் மிகவும் எளிய தமிழில் **ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸார விவரணம்** என ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹ ப்ரியாவில் பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவ அதிகாரம் வரையில் எழுதி அருளியாயிற்று. பலரும் இதை வாசித்து தங்களுடைய ஸந்தோஷத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். ஸ்ரீகுருபரம்பராஸாரம் முதல் ஸ்ரீபரதேவதாபாரமார்த்யாதிகாரம் வரை (6 அதிகாரங்கள்) முதல் பாகமாக ஸ்ரீஸந்நிதியிலேயே அச்சிட்டு 1998ல் வெளியிடப்பட்டது. அடுத்த பாகத்தைக் கூடிய விரைவில் வெளியிடவேணும். ஸ்ரீமாலோலன் அநுக்ரஹம் பண்ணவேணும்.

ஸ்ரீஇஞ்சிமேட்டு அழகியசிங்கர், **ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்** ஸரளமான மணிப்ரவாள நடையிலமைந்திருப்பதாலும், ஸத் ஸம்ப்ரதாயத்தோடு ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் சிரபரிசயம் பண்ணின மஹாப்ராஜ்ஞர்களுக்கும் அறியவரிதான அர்த்தங்களைப் பொதிந்து கொண்டிருப்பதாலும் மந்தப்ராஜ்ஞரோடு மஹாப்ராஜ்ஞரோடு வாசியற குணக்ராஹிகளான ஸர்வ ஜனங்களாலும் கொண்டாடப்படும் ஓர் அற்புத க்ரந்த ரத்னம் என க்ரந்தத்தின் மேன்மையைக் கூறி, ஆகையாலிதை சிரகாலம் மஹாபாக்யலப்த ஸதாசார்ய ஶுஸ்ரூஷையாலே ஸம்யக் க்ரஹணம் பண்ணி, பஹுதா மநநம் பண்ணி, பஹுதா ப்ரவசனம் பண்ணி க்ருதார்த்தனானது மாத்ரமன்றிக்கே இத்தோடு வ்யாக்யாத்ருத்வ ரூப ஸம்பந்தத்தையும் பெற்று க்ருதார்த்தனாகக் கருதி இதற்கு வ்யாக்யானம் எழுதுகிறோம் என தன்னுடைய மனோரதத்தையும் வெளியிட்டாயிற்று.

ஸ்ரீமதழகியசிங்கரின் ஸாரபோதிநீ வ்யாக்யானத்தில் மிகவும் அறிய வேண்டியவைகள் பல. அவற்றில் சிலவற்றை இங்கே குறிப்பிடுகிறோம்.

1. குருபரம்பராஸாரம் தனி க்ரந்தமா? அல்லது ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தோடு சேர்ந்ததா?
2. தத்த்வத்ரய சிந்தநாதிகாரத்தில் ப்ரத்யக்த்வ, ஏகத்வாதிகளின் விளக்கமும், விசாரமும்.
3. பரதேவதா பாரமார்த்யாதிகாரத்தில் எம்பெருமானை ஆச்ரயித்தே மோக்ஷத்துக்கு அநுகுணமான ஆநுஷங்கிக பலன்களைப் பெறலாம் என்பதின் விளக்கம்.
4. அதிகாரி விபாகாதிகாரத்தில் உக்தி நிஷ்டையின் ப்ரபாவத்தை விளக்கும் ப்ரகரணம்.

5. உபாயவிபாகாதிகாரத்தில் பரபக்தி, பரஜ்ஞான விஷய விளக்கம்.
6. கதிசிந்தநாதிகாரத்தில் விரஜைக்கு அக்கரைப்படுத்தி என்பதற்கு வ்யாக்யானம். இப்படி இன்னும் பல.

இப்படிப்பட்ட அத்புதமான க்ரந்தம் க்ரந்தலிபியில் அமைந்திருப்பதால், அனைவரும் அறிந்து ஸ்திரப்ரதிஷ்டமான ஸம்ப்ரதாய ஜ்ஞானத்தைப் பெறவேண்டும் எனத் திருவுள்ளம் கொண்டவராய், அதனை ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் (நாகரத்தில்) வெளியிடும்படி, ஸ்ரீமத்வேதமார்கேத்யாதி ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹ திவ்யபாதுகாஸேவக ஸ்ரீவண்சடகோப ஸ்ரீநாராயண யதீந்த்ர மஹாதேசிகன் (45வது பட்டம்) தன்னுடைய மேன்மைக்கு ஸர்வவிதத்திலும் காரணபூதரான ஸ்ரீமத் இஞ்சிமேட்டு அழகியசிங்கரின் 120வது திருநக்ஷத்ரத்தன்று மஹாவித்வான், ஸ்ரீஸந்நிதி ஆஸ்தான வித்வான், ஸ்ரீபாஷ்ய ஸிம்ஹாஸனம், ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ரியா ஸம்பாதகர்(முன்னாள்) ஸ்ரீ.உ.வே புரிசை நடாதூர் க்ருஷ்ணமாசார்யர் ஸ்வாமியின் வலக்கரத்துக்கு ஸ்வர்ணத்தில் தோடா அநுக்ரஹித்து, நியமித்து பல மந்த்ராக்ஷதை அநுக்ரஹித்தாயிற்று.

ஸ்ரீ.உ.வே. புரிசை ஸ்வாமியும் ஸ்ரீநியமனத்தை சிரமேற்கொண்டு ஏற்பாடுகளைச் செய்தாயிற்று. ஸ்ரீமாலோலன் அந்த ஸ்வாமியை **மாக வைகுந்தத்துக்கு** அழைத்துக் கொண்டுவிட்டான்.

இப்புஸ்தகம் வெளிவருவதற்கு பலர் உறுதுணையாக இருந்துள்ளனர். மதுராந்தகம் ஸம்ஸ்க்ருத கலாசாலை அத்யாபகர்கள் ஸ்ரீ.உ.வே. திருக்குடந்தை ஸ்ரீநிவாஸாசார்யார், ஸ்ரீ.உ.வே. தையார் லக்ஷ்மீ நரஸிம்ஹாசார்யார், ஸ்ரீ.உ.வே. ஸ்ரீநிவாஸ ராகவாசார்யர், ஸ்ரீ.உ.வே. குரிச்சி நாராயணாசார்யார், ஸ்ரீ.உ.வே. காவனூர் சக்ரவர்த்யாசார்யார் முதலானோர் பலவிதங்களில் உதவி செய்தனர். அச்சுப்பிழைகள் வராமல் இருக்கவேணும் எனக் கருதி, ஸ்ரீ.உ.வே. வித்வான் புலிக்குன்றம் ஸ்தலசயனாசார்யர் ஸ்வாமியை இப்புத்தகம் முழுவதையும் பார்த்து பரிசோதித்துத் தரவேணுமென ப்ரார்த்தித்தோம். அந்த ஸ்வாமியும் மிகவும் உத்ஸாஹத்துடன் சோதனம் செய்து கொடுத்தார். டாக்டர் ஸ்ரீ.உ.வே. தேவனார்விளாகம் பத்மநாபாசார்யர் ஸ்வாமியும் இக் க்ரந்தத்தை டைப் செய்வதற்கு சிறந்த நபரை ஏற்பாடு செய்தார். அனைவருக்கும் ஸ்ரீமாலோலன், ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்கள் அநுக்ரஹங்களால் ஸகல க்ஷேமங்களும் ஏற்படவேணுமாய் ப்ரார்த்திக்கிறோம். மேலும் ஸ்ரீமான் C. ஸம்பத் பலவிதங்களில் உறுதுணையாக இருந்து கைங்கர்யம் செய்துள்ளார். இவருக்கும் ஸ்ரீ மாலோலன், ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்களின் அநுக்ரஹங்கள் பரிபூர்ணமாக உண்டாக வேணும்.

இப் புஸ்தகத்தை நல்ல முறையில் பல தடவைகள் ப்ரூப் பார்ப்பதற்காக டைப் செய்து கொடுத்த ஸ்ரீ G.பெரியசாமிக்கு நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

இப்புஸ்தகத்திற்குத் தேவையான போட்டோக்களை ஏற்பாடு செய்த ஸ்ரீமான்கள் N.கோவிந்தராஜன், S.பார்த்தசாரதி (DTP ஆபரேட்டர்கள்) முதலானோர்க்கு எங்களது நன்றி உரித்தாகுக. நல்ல முறையில் ப்ரிண்ட் செய்து கொடுத்த தி இண்ட்-காம் அச்சகத்தாருக்கும் (வேளச்சேரி), பைண்ட் செய்து கொடுத்தவர்களுக்கும் எங்களது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். இக் கைங்கர்யத்தில் பங்கு கொண்ட அனைவருக்கும் எம்பெருமான், ஸ்ரீஅழகியசிங்கர்கள் அநுக்ரஹத்தால் நீண்ட ஆயுளையும், ஐச்வர்யங்களையும் பெற்று வாழ்வார்களாக. இஞ்சிமேடு ஸ்ரீமதழகியசிங்கரின் அனுக்ரஹத்தால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ரியா பத்ரிகை, பிற்காலத்தில் ஸ்ரீந்ருஸிம்ஹப்ரியா ட்ரஸ்டாக உருவாக்கப்பட்டு, ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்களின் நியமனத்துடன் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. மேற்படி ட்ரஸ்டின் நிர்வாகிகள் இக்க்ரந்தத்தை வெளியிடுவதில் உறுதுணையாக இருந்தார்கள். அவர்களுக்கும் ஸ்ரீமாலோலன்,

ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்கள் அனுக்ரஹத்தால் ஸகல க்ஷேமங்களும் உண்டாகவேணுமாய் ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

ஸ்ரீமாலோலன் ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்கள் அநுக்ரஹத்தை அவலம்பித்தே ஆரம்பித்த இக் கைங்கர்யம், பல ச்ரமங்களைக் கடந்து பூர்த்தி பெற்று, நந்தன ஞூ ஆவணி மீ 25ந் தேதி (10.09.2012) திங்கட்கிழமை திருவாதிரை நக்ஷத்ரம் கூடிய சுபதினத்தில் ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்களின் திருக்கரங்களால் வித்வான்கள் முன்னிலையில் புஸ்தகமாக (முதல்பாகம்) வெளியிடப்பட்டது பெரிய பாக்யமே. முதல் ப்ரதியை நாவல்பாக்கம், சதுர்வேதஸதக்ரது மஹாவித்வான் ஸ்ரீ. உ.வே. வரதாசார்யர் ஸ்வாமி பெற்றுக்கொண்டார். இந் நன்னாள் ஸ்ரீமதழகியசிங்கர் பட்டாபிஷேகம் கண்டருளி இருபது ஆண்டுகள் பூர்த்தி பெற்ற தினம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மிகுந்த க்ருபையுடன் ஸ்ரீமுகங்கள் அநுக்ரஹித்ததற்கு அடியோங்களுடைய க்ருதஜ்ஞதையை ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்கள் திருவடிகளில் ஸவிநயம் ஸமர்ப்பிக்கிறோம்.

இந்த புஸ்தகம் பிழையின்றி நன்கு அச்சிட்டு வெளியிட்டிருப்பது ஸ்ரீமதழகியசிங்கர்களின் அனுக்ரஹமே. ஏதாவது பிழையிருப்பின் அது அடியோங்களைச் சார்ந்தது.

ஸ்ரீதேசிக ஸம்ப்ரதாய குணக்ராஹிகளான வித்வான்கள் அனைவரும் இக் க்ரந்தத்தை ஸேவித்து, ஏதாவது தவறுகள் இருப்பின், சுட்டிக்காட்டி, சிக்ஷித்து, அடுத்த பாகத்தை வெளியிடுவதற்கு ஆலோசனைகளைத் தந்து அநுக்ரஹிக்க வேணுமாய் ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

பழவேரி, வில்லிவலம் லக்ஷ்மீ நரஸிம்மதாஸன்
மன்னார்குடி ராஜகோபாலதாஸன்

॥ श्रीः ॥

श्रीमते लक्ष्मीनृसिंहपरब्रह्मणे नमः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

श्रीमान् वेङ्कटनाथार्यः कवितार्किककेसरी ।
वेदान्ताचार्यवर्यो मे सन्निधत्तां सदा हृदि ॥

சீரொன்று தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்
பாரொன்றச்சொன்ன பழமொழியுள் — ஓரொன்று
தானேயமையாதோ தாரணியில் வாழ்வார்க்கு
வானேறப்போமளவும் வாழ்வு.

॥ श्रीगुरुपरंपरासारः ॥

गुरुभ्यस्तद् गुरुभ्यश्च नमोवाकमधीमहे ।
वृणीमहे च तत्राद्यौ दंपती जगतां पती ॥ १ ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीमते हयग्रीवाय नमः ॥
श्रीमते लक्ष्मीनृसिंहपरब्रह्मणे नमः ॥
श्रीमते प्रणतार्तिहरवरदपरब्रह्मणे नमः ॥

श्रीमल्लक्ष्मीनृसिंहे कटुतरनिनद त्रस्त विश्वाण्ड उग्रे
वीरे दैत्येन्द्रवक्षो विदळनमुदिते भीषणे विष्णुसंज्ञे ।
भूयाद्भक्तिः परा मे ज्वलति सकलवित् सार्वभौमेऽतिभद्रे
पत्यौ सर्वस्य मृत्योर्मृति कृति विनतानन्दकन्दे मुकुन्दे ॥ १ ॥

वन्दे नृसिंहजायामनादिमायामपोहितुं हेयाम् ।
सुललितसुन्दरकायां सुरेन्द्र गेयां सुरर्षिभिर्ध्येयाम् ॥ २ ॥

वन्दे सूत्रवतीनाथं विष्वक्सेनमहर्निशम् ।
यद्वेत्रचलनात् विघ्ना विद्रवन्ति दिशो दश ॥ ३ ॥

विचित्रां भगवद्भक्तिं रूपिर्णीं रसवाहिनीम् ।
वन्दे वागपरिच्छेद्यां वकुळाभरणाभिधाम् ॥ ४ ॥

नाथयामुनयोगीन्द्र सूक्तीर्हृदि विभावये ।
यदुपज्ञं यतीन्द्रस्य ज्ञानं निस्सीमवैभवम् ॥ ५ ॥

वन्दे यतीन्द्रमनिशं यत्सूक्त्यमृतवाहिनी ।
संसारसर्पसन्दष्ट – जीवजीवातुरद्भुता ॥ ६ ॥

वेदान्तसूरिचरणौ वन्दिषीय मुहुर्मुहुः ।
यद्ध्यानलेशतस्सारशास्त्रभावो मम स्फुटः ॥ ७ ॥

कालेऽस्मिन् श्रीनृसिंहस्स्वपदकमलसंसेवनध्यानपूजा-
योग्यानन्यानदृष्ट्वा रघुवरनयतस्स्वार्चनायाविरासीत् ।
आदिश्रीवण्शठद्विड्यतितनुरिति यस्सम्यगुत्प्रेक्षितोऽभूत्
जीयात्सोऽयं नृकण्ठीरवपदपरिचर्यैकसन्तुष्टचित्तः ॥ ८ ॥

स्तुतिपुळकाङ्कितगात्रम् नृहरेर्बाष्पांबुना लसन्नेत्रम् ।
वन्दे शठरिपुरामावरजमुनीन्द्रं मदीयकुलनाथम् ॥ ९ ॥

दानविनिर्जितकल्पं दयाळुमनघं दमादिगुणपूर्णम् ।
श्रीरङ्गनाथयोगिप्रवरमहं भावये गुरूत्तंसम् ॥ १० ॥

वीररघ्वीट्छठारातियोगिराजं भजेऽनिशम् ।
ज्ञानानुष्ठानवैराग्यवारिधिं मम शेवधिम् ॥ ११ ॥

योऽसावाचार्यभक्तौ मधुरकविरिति प्रोच्यते सर्वलोकैः
विष्णोर्भक्तौ तथा यं कथयति जनता कारिसूनोस्समानम् ।

श्रीभाष्यादिप्रचारे यतिपतिरिरिति यं मेनिरे पण्डिताग्र्याः
सोयं जेजीयतां श्रीनरहरिशठजिद्योगिराजो दयालुः ॥ १२ ॥

लक्ष्मीनृहरिशठद्विड्यतिपतिचरणौ व्रजामि शरणमहम् ।
यत्परिचरणादात्तो ब्रह्मानुभवोऽप्यहो मयाऽत्रैव ॥ १३ ॥

काञ्चनकृष्णाभिख्यां करुणामिव रूपिणीं क्षमामुख्याम् ।
अपि सञ्चरणवर्तीं मे प्रपत्तिविद्यां भजे सदा हृद्याम् ॥ १४ ॥

एवं श्री नृहरेः पदांबुजयुगं ध्यात्वा गुरूणां ततिं
नत्वा तत्र च वेदमौळिगुरुराट्पादांबुजे न्यस्तधीः ।
श्रीरङ्गादिशठारियोगिनृपतिर्व्याख्यां रहस्यत्रयी
सारस्याऽतनुते गिरा सरळया सारार्थसंबोधिनीम् ॥ १५ ॥

काहं मन्दमतिः क्व चातिगहना वेदान्तसूरेर्गिरो
जानन्नेवमहं धिया चपलया व्याख्यातुमिच्छामि ताः ।
क्षन्तव्यं मम साहसं बुधवरैर्नोपेक्षणीया कृति-
स्त्वेषा चाढ्यवरैरिवाल्पकणिका कामं गुणैकस्पृहैः ॥ १६ ॥

व्याख्यानपञ्चकानुक्तो न कोप्यर्थोस्ति यद्यपि ।
तथापि क्रियते व्याख्या वाचां मम विशुद्धये ॥ १७ ॥

अन्योक्तार्थस्य कथनं दोषो यद्यत्र मन्यते ।
आद्येतरस्मिन् व्याख्याने सर्वत्रायं दुरुद्धरः ॥ १८ ॥

क्वचित् किञ्चिद्विशेषेण तत्राश्वासो मतस्तव ।
अत्रापि स भवेदेव ततस्सार्थो ममोद्यमः ॥ १९ ॥

श्रीनृसिंहशठारातियोगिनो नृहरेरपि ।
आज्ञयाऽत्र प्रवृत्तस्य को वा भारो भवेन्मम ॥ २० ॥

लक्ष्मीनृहरिरेवैतद्व्याख्यां स्वप्रीतये स्वयम् ।
लेखिनीस्थानभूतेन मया लिखति सादरम् ॥ २१ ॥

श्रियःபதியாய், अखिल-हेयप्रत्यनीक-कल्याणैकतानனாய், परमकारुणिकனாய்ப் போந்த நாராயணன் ''சென்றுசென்றாகிலுங்கண்டு சன்மம் கழிப்பானெண்ணி ஒன்றி யொன்றியுலகம் படைத்தான்'' என்கிறபடியே ஒரு கல்பத்திற்கு ஒரு ஜீவனாவது தம்மை உள்ளபடி கண்டு உஜ்ஜீவிக்கக்கடவனென்கிற எண்ணத்தாலே அடிக்கடி ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிசெய்து 'यो ब्रह्माणं' என்கிறபடியே ब्रह्माவுக்கு அடியிலேயே वेदोपदेशादि களைப் பண்ணியும், பின்பு तत्तदवसरங்களில் सनकादिகளைக் கொண்டு निवृत्तिधर्मங் களைப் प्रवृत्तिப்பித்தும், नारायण-गीताचार्यरूपेण தானே வெளிநின்று ज्ञानोपदेशங்களைச் செய்தும், இக்கலியுகம் வந்தவாறே, अधिकारि दौर्लभ्यத்தாலே தாம் प्रवर्त्तिப்பித்த कर्म-ज्ञान-भक्तियोग-प्रतिपादक-शास्त्रभागங்கள் பயன்படாமல் போனமையைக் கணிசித்து 'द्वापरस्य युगस्यान्ते आदौ कलियुगस्य च' என்கிறபடி प्रपत्ति-प्रधानமான श्रीपाञ्चरात्रशास्त्रத்தை प्रवर्तिப்பித்து, அதுவும் विस्तृतமாய் विविधप्रकारமாய்ப் போந்ததால் அதிலும் ऋषिप्रायர்களான महामति களுக்கு அன்றி मन्दमतिகளுக்கு प्रयोजनமில்லாமையைக் கருதி தாமே 'வென்றிப் புகழ் திருவேங்கடநாதனென்னும் குருவாய்த்' தூப்புலில் அவதரித்து नाथ-यामुन-यतिवरादिகளாலே प्रवर्तितமான व्यास-सिद्धान्तத்தைப் பல ग्रन्थங்களாலும் பலபடியாக स्थिरप्रतिष्ठितமாக்கி प्रपत्तिயை सपरिकरமாய் साधिकारமாய் மாசற விளக்கும் ''श्रीमद्रहस्य-त्रयसार''மென்னும் महाप्रबन्धத்தை வெளியிட்டருளினான்.

இதில் सकल-वेदान्त-सारतमங்களான रहस्यत्रयங்களின் अर्थं विशदीकரிக்கப்படுகை யாலும், स्मृतीतिहास-पुराण-पञ्चरात्र-दिव्यसूरि-प्रबन्धादिகள் प्रमाणங்களாக उदाहரிக்கப்படுகை யாலும், இதற்கு श्रुतिस्मृत्यादि सर्व सच्छास्त्रங்களோடும் சேர்த்தியுண்டு. मुमुक्षुக்களாய், आकिञ्चन्य-धनिகர்களாய்ப் போந்த நமக்கு सपरिकरமான भक्तियोगத்தை विशदीकரிக்கிற सूत्र-भाष्यादिகளிற்காட்டிலும் सुकरोपायமான प्रपत्तिயின் स्वरूप-परिकराधिकारादिகளை विशदीक ரிக்கிற இப் प्रबन्धமே उपादेयतमம்.

இது ஸரளமான மணி प्रवालநடையிலமைந்திருப்பதாலும், सत्संप्रदायத்தோடு श्रीभाष्यத்தில் चिरपरिचयம் பண்ணின महाप्राज्ञர்களுக்கும் அறியவரிதான अर्थங்களைப் பொதிந்துகொண்டிருப்பதாலும் मन्दप्रज्ञரோடு महाप्राज्ञரோடு வாசியற गुण-ग्राहिகளான सर्वजनங்களாலும் கொண்டாடப்படும் ஓர் अद्भुत-ग्रन्थरत्नம். ஆகையாலிதை चिरकालம் महाभाग्य-लब्ध-सदाचार्यादि शुश्रूषैயாலே सम्यग्ग्रहणம் பண்ணி, बहुधा मननம் பண்ணி, बहुधा प्रवचनம் பண்ணி कृतार्थனானதுமாத்ரமன்றிக்கே இத்தோடு व्याख्यातृत्व-रूपसंबन्धத்தையும் பெற்று कृतार्थனாகக் கருதி இதற்கு व्याख्यानமெழுதுகிறோம். दयतां देशिको मे दयालुः.

இந்த रहस्यत्रयसार-प्रबन्धம் सकल श्रीकोशங்களிலும் गुरुपरंपरासार-पूर्वकமாகவே காணப் படுகையாலும், அதன்றிக்கே இதற்கு स्थितिயும் प्रवचनமும் காணப்படாமையாலும்,

गुरुपरंपरासारத்தில் 'दंपती जगतां पती' என்று துடங்கி 'शेषि-दंपति' என்று தலைக்கட்டுகை யாலும் गुरुपरंपरासारம் रहस्यत्रयसारத்தோடு एक-प्रबन्धமென்பதே संप्रदायம். ஆகையால், गुरुपरंपरासारம் रहस्यत्रयसारத்தின் மங்களஶ்லோகங்களான 'गुरुभ्यः', 'आभगवत्तः' என்கிற ஶ்லோகங் களிற்சொன்ன गुरुपरंपरानुसन्धानத்தின் अवश्यकर्तव्यதையை स्थापिக்கிறதாய்க் கொண்டு तच्छेषतया तदेकीभूतமாயும் 'चिन्तां प्रकृत-सिद्ध्यर्थामुपोद्घातं विदुर्बुधाः' என்கிற लक्षणமிருப்பதால் उपोद्घातविधैயாயும் रहस्यत्रयसारத்தோடு सङ्गतமாகிறது. இப்படி गुरुपरंपरासारம் இதற்கு முந்தர सङ्गतமாகையால் அதற்கே முதலில் व्याख्यानமெழுதுகிறோம்.

प्रारिप्सित-ग्रन्थத்தின் निर्विघ्न-परिसमाप्ति-प्रचयगमनार्थமாய், स्मृत्याचारसिद्धமுமான मङ्गलத்தை शिष्य-शिक्षार्थமாகவும், शिष्यர்களுக்கும் இதின் अनुसन्धानத்தினாலே महिष्ठ-फलावाप्त्यर्थ-மாகவும் ग्रन्थத்தில் निबन्धनம் செய்தருளுகிறார் **''गुरुभ्यः''** என்று. तथा चानुगृहीतं तत्व-टीकायां — ''शिष्याणां शिक्षणं तावत् तेषां स्वकृतकीर्तनात् । महिष्ठ-मङ्गलावाप्तिस्तत्फलं प्रागुदीरितम्'' என்று. இங்கு ''गुरुभ्यः'' என்கிறவிடத்தில் अन्धकारवाचिயான गु शब्दம் प्रयुक्तமானாலும் அது ''गु शब्दस्त्वन्धकारस्स्यात् रुशब्दस्तन्निरोधकः । अन्धकार-निरोधित्वात् गुरुरित्यभिधीयते ॥'' என்கிற प्रमाणத்தில் रु शब्दार्थ-निरोध्यமாகச் சொல்லியிருப்பதால் ''अपहन्तव्य-दुःखोक्तिमप्यारम्भे शुभां विदुः'' என்கிற तत्वटीकानुगृहीत-न्यायத்தாலே निरोध्यान्धकारवाचिயாகையாலே शुभமென்று திருவுள்ளம். இங்கு முதலில் गुरु शब्दம் स्वाचार्यमात्र तात्पर्यகம். அங்கு बहुवचनம் पूजार्थம். இரண்டாவது गुरु शब्दம் तदाचार्य-प्रभृति भगवत्पर्यन्तமாயுள்ள सकलाचार्यपरம். இங்கு गुरुश्च गुरुश्च गुरुश्च गुरवः । तेषां गुरवः- **तद्गुरवः** என்றே विग्रहம் கொள்ள வேண்டும். அன்றிக்கே तेषां गुरुः- तद्गुरुः என்று முதலில் समासं சொல்லி, அதன்மேல் तद्गुरुस्च-तद्गुरुश्च-तद्गुरुश्च-तद्गुरवः என்று एकशेषங்கொள்ளில், ஒரு तद्गुरुशब्दமே शिष्टமாகையால், அதில் घटकமான तच्छब्दம் स्वसहित-गुरु-शब्दोच्यमानार्थத்தை परामर्शिக்கிறதென்பது व्युत्पत्ति विरुद्धம், अन्यथा राज्ञस्तत्पुत्राणां चागमन-विवक्षया राजा तत्पुत्राश्चाऽगताः என்று சொல்வது போல் राज्ञः, तत्पुत्रपौत्राणामागमन-विवक्षयापि राजा, तत्पुत्राश्चाऽगताः என்று प्रामाणिक व्यवहारம் வர प्रसङ्गिக்கும். प्राथमिक गुरु-शब्दமே स्वाचार्य-प्रभृति-भगवानளவுமுள்ள समस्ताचार्यர்களையும் बोधिக்க समर्थமாயிருந்தாலும் (''स चाचार्यवंशो ज्ञेयः । आचार्याणामसावसावित्याभगवत्तः'') என்கிற श्रुत्यर्थத்தை अनुसन्धिத்து तद्गुरुभ्यः என்று अधिकமருளிச்செய்தது. **नमोवाकम्** - नमः என்கிற उक्तिயை, **अधीमहे** - अध्ययनம் செய்கிறோம். नमः என்றிவ்வளவு சொன்னாலும் மங்களம் कृतமாம். ஆனாலும் அப்போது सकृदुच्चरित-न्यायத்தாலே नमस्कारம் மாத்திரமே சொன்னதாம். **नमोवाकमधीमहे** என்றிவ்வளவு சொன்னால் नमश्शब्दத்தின் यावदर्थங் களையும் अनुष्ठिக்கிறோமென்கிற अभिप्रायம் द्योतितமாம் என்று சிலர் சொல்லுவர்கள். नम उक्तिमात्रத்திற்கும் फलाविनाभावம் தோன்றுகைக்காக अधिकोक्ति என்றும் சிலர் சொல்லுவர்கள். नम उक्तिं वदामः என்று धात्वन्तरத்தைச் சொல்லாமல் अधीमहे என்று

சொன்னது உக்திரூபமங்களத்திற்கு भूयस्त्वं தோன்றுகைக்காக. अध्ययनமென்பது पुनः पुनः कथनரூபமாகையாலே अधीमहे என்பதால் नम उक्तिக்கு आवृत्तिதோன்றுமிறே. विघ्न-भूयस्त्व-शङ्कैயுள்ளபோது मङ्गल-भूयस्त्वமும் அபேக்ஷிதமாம். (அங்ஙனன்றிக்கே, वेदाध्ययनம் போலே आचार्य விஷயத்தில் नम उक्तिकथनமும் वैधமென்று தோன்றுகைக்காக என்னவுமாம்.) **तत्र** — तद्गुरु-समुदायः तच्छब्दार्थः. दंपत्यन्वयि-घटकत्वं त्रल् प्रत्ययार्थः । அந்த गुरु-समुदाय-घटकர்களான வென்னபடி. இதனால் तद्गुरुभ्यः என்றவிடத்தில் ஸாமான்ய மாகச் சொன்னவளவன்றிக்கே विशेषतोऽपि दिव्य-दंपतिகளுக்கு गुरुत्वं स्पष्टीकृतமாச்சுது. இப்படி दिव्य-दंपतिகளும் ज्ञानोपदेशादिகளால் आचार्यர்களாகவேயொழிந்தால் प्राप्यवस्तु வேறுண்டோவென்று शङ्कियामைக்காக प्राप्यत्वोपयोगि-गुणங்களையிட்டு அத்दिव्य दंपतिகளையே प्रथक्காகவும் शरणம் புகுகிறார் **आद्या**वित्यादिயாலே. आद्यौ जगताமென்பதை இங்கேயும் அந்வயிப்பது. जगत्कारणभूतர்களானவென்னபடி. இதனால் அத்दंपति-களே ஜகத்திற்குத் தாயுந்தந்தையுமாயிருப்பதால் प्राप्यர்களென்றும் करण-कलेबर-दानादिகளாலே प्रापकர்களென்றும் வெளியிடுகையால் प्राप्यान्तर-शङ्कैக்கு अवकाशமில்லை. இங்ஙனன்றிக்கே **तत्राद्यौ**- அந்த समुदाय-निरूपित-प्रथम-घटकतावन्तौ என்று अर्थங்கொள்வது ஸரியன்று. गुरुपरंपரையில் भगवाனுக்கே प्रथम-घटकत्वமும் பிராட்டிக்கு द्वितीय-घटकत्व-முமே உண்டாகையால் அவ்வர்थம் बाधितமாம். दंपति-शब्द-समभिव्याहृतமான இவ்வाद्य-शब्दம் तृतीयत्वाद्य-समानाधिकरण-घटकतावत्वपरமென்னில் लक्षणाप्रसङ्गம் வரும். நநு பிராட்டிக்கு जगत्कारणत्वங்கூடாமையால் आद्यौ- जगत्कारणभूतர்களென்று சொல்வதும் बाधितமாகா தோவென்னில், न्यायसिद्धाञ्जनादिகளில் ''जगज्जनकत्व-शेषित्व-शरण्यत्व प्राप्यत्वादि-साम्यात्'' इत्यादिகளாலே பிராட்டிக்கும் जगज्जनकत्वத்தையருளிச் செய்திருப்பதால் இவ்வர்थம் बाधितமாகாது. இப்படியாகில் ''यतो वा इमानि''- ''जन्माद्यस्य यतः'' इत्यादिகளிற்சொன்ன ब्रह्मलक्षणம் लक्ष्मिயினிடத்தில் अतिव्याप्तமாகாதோவென்னில், अत्र केचित् — (जगद्धेतुता-स्वरूपयोग्यतैயே) அதாவது – जगज्जन्माद्यनुकूल-शक्तिमत्वरूप-जगद्धेतुत्वமே பிராட்டிக் குண்டென்று श्रीन्यायसिद्धाञ्जनादि श्रीसूक्तिகளுக்குத் तात्पर्यமாகையாலும், कृत्स्न-जगज्जन्माद्य-नुकूल-व्यापारवत्वமே, அதாவது – फलोपधायकत्वरूप-कृत्स्न-जगज्जन्मादि-हेतुत्वமே ब्रह्मलक्षणतया जन्मादि सूत्राभिप्रेतமாகையாலும் ஒருவித दोषத்திற்கும் அவகாஶமில்லை. இப்படி जन्मादि-व्यापारமே ब्रह्मलक्षणतया अभिप्रेतமென்னுமிடம் ''लीलारूप-जगद्व्यापार-लक्षणமாக अनुसन्धेयம்'' என்கிற अर्थपञ्चकाधिकार-श्रीसूक्तिயிலும், जगद्व्यापार-मोक्षप्रदत्वे ब्रह्मलक्षणतया मुक्तेष्विव सर्वेष्वपि न संभवत इति - मितगद्याधिकारश्रीसूक्तिயிலும் मुक्तेषु ब्रह्मलक्षणातिव्याप्तिवारकமான जगद्व्यापार-वर्जमित्यादि सूत्रादिகளிலும் सिद्धம். வேறிடத்திலிதன் विस्तरங்கண்டுகொள்வது'' इति वदन्ति.

वस्तुतस्तु- लक्ष्म्या अपि ब्रह्म-लक्षण-लक्ष्यतया अतिव्याप्तिप्रसक्तेरेवाभावात्-तस्या अपि जगत्कारणत्वं सिद्धम्. न च तस्या अपि न्यायसिद्धाञ्जनाद्युक्तप्रकारेण जगज्जनकत्वमभ्युपगम्य तत् जगज्जन्माद्यनुकूलशक्ति-मत्वरूप-स्वरूपयोग्यत्व-रूपमिति वक्तुं युक्तम्. श्रीपाञ्चरात्रशास्त्रे लक्ष्मीतन्त्रे चतुर्थाद्ध्याये — ''महान्तमाविशत्येतं प्रेरयामि सिसृक्षया। प्रेर्यमाणात्ततस्तस्मादहङ्कारश्च जज्ञिवान्॥ आविश्याहमहंकारं सृष्टये प्रेरयाम्यहम्। स बभूव त्रिधा पूर्वं गुणव्यतिकरात्तदा'' इत्यादिना लक्ष्म्या अपि फलोपधायकत्वरूप-महदादि-समष्टिसृष्टि-जनकत्वस्य स्पष्टमेव प्रतिपादितत्वात्. ஆகையால் பிராட்டிக்கும் फलोपधायकत्वरूप-जगत्कारणत्व கூடுமாகையால் आद्यत्वं बाधितமாகாது.

இத் दंपतिகள் ஜகத்திற்கு कुलाल-मृदादिகள் घटத்திற்குப்போல் காரணம . **पती**
जगज्जन्यातिशयभाக்கான शेषि வேறுண்டோ என்கிற शङ्कैயை निराकरिக் ணத்தில்
என்று. இப்படி शेषित्वमुभयनिष्ठமென்கையால் இம்மிதுனமே மாக पति
उद्देश्यமென்னுமிடம் सूचितமாகிறது. शेषि-दंपति-दया என்கிற விடத்தில்போல்
शब्दத்திற்கு शेषिपरत्वஞ்சொன்னோம். ''पतिं विश्वस्यात्मेश्वरं'' जगத்திற்குக் காரண
இப் पति शब्दம் ईश्वरवाचकமாகவுமாம். அப்போது இச் வென்னில், ईश्वरत्वமும்
மானாலும், இதற்கு नियन्तावान ईश्वरன் வே ப்பிக்கவும், பிராட்டிக்கும்
அவர்களுக்கே என்கிறார். **जगतां पती** इति என் ல विशदம். ரசு படுகையால்
ईश्वरत्वமுண்டென்னுமிடம் अन्यत्र श्रीदेशिक-श्री ச்செய்கிறார் **दंपती** इति. दंपतिகளாகை
जगத்திற்கு बाधकம் வாராதோவென்ன, तदिङ्गितपराधीनனாகவே भगवान् जगन्नियमनादि
யாலே இருவர்களும் एक-मनस्कார்களும் வாராதென்று திருவுள்ளம். **वृणीमहे**-
களைச் செய்கையால் ஒருவி என்று तत्त्वமும், 'वृणीमहे' என்று प्रपत्तिरूपोपायமும்,
शरणत्वेन என்று शेषம். இங்கு धत्व-रूप-शेषित्वेन सिद्धोपायமும் சொல்லப்படுகையால்
'जगतां पती' என்று कैङ्कर्य-पु रुषार्थங்கள் सूचितங்கள்.

இப் प्रबन्धार्थமான तत्व-
ां पती என்கிற இடத்திலேயே चेतनाचेतन-समुदायरूपமான जग-

அன்றிக்கே ன भगवच्छेषत्वமும் षष्ठ्यर्थமாகத் தோன்றுகையால் रहस्यत्रयத்தின்
த்திற்கு स्वरूप स्वरूपोपाय-पुरुषार्थங்கள் ''जगतां पती'', ''वृणीमहे'', என்கிற இவ்வளவிலே
सारार्थங்கள विषयाद्यनुबन्धिचतुष्टयமும் இப் पदங்களிலேயே सुव्यक्तம்.
सूचिता ளென்னவுமாம்.

பொய்கை முனிபூதத்தார் பேயாழ்வார் தண்
பொருநல்வருங்குருகேசன் விட்டுசித்தன்,
துய்ய குலசேகரன் நம்பாண நாதன்
றெண்டரடிப்பொடி மழிசை வந்தசோதி,
வையமெல்லாமறை விளங்கவாள் வேலேந்து
மங்கையர் கோனென்றிவர்கண் மகிழ்ந்து பாடுஞ்,
செய்யதமிழ் மாலைகளும்தெளிய வோதித்
தெளியாதமறை நிலங்கடெளிகின்றோமே. (1)

सर्वतन्त्र-स्वतन्त्रரான தமக்கும் न्यायोपबृंहणान्तरங்களாலே அறியவரிதான वेदान्तभाग-மும், ''पराशरप्रबन्धादपि वेदान्त-रहस्य-वैशद्य हेतुभूतैः, सद्यः परमात्मनि चित्त-रञ्जकतमैः, सर्वोपजीव्यैरुप-बृंहणैः'' என்று தம்மாலே கொண்டாடப்பெற்ற எவர்களுடைய श्रीसूक्तिகளால் संशय-विपर्ययादिகளற विशदமாச்சுதோ मङ्गल-भूयस्त्वार्थம் அவ்வாழ்வார்களுடைய गुणங்களை யும் திருநாமங்களையும் कीर्तनं பண்ணி அப்प्रबन्धங்களால் தாம் பெற்ற उपकारातिशय-த்தை லோகத்தாரறிய अनुसन्धिக்கிறார்- **பொய்கை** इत्यादिயாலே. பொய்கை என்பது-सरस्. அதிலவதரித்தபடியாலும் सर्वदा भगवन्मननशीलராகையாலும் அவ்வாழ் வாரைப் பொய்கைமுநி என்கிறது. **தண்** - शीतलமான. **பொருநல்**- தாம்ரபர்ணி யில். தாம்ரபர்ணியின் தீரத்திலென்றபடி. **வரும்** - அவதரித்தவரான. தண் பொருநல் வருமென்று लाक्षणिक-प्रयोगத்தால் ஆழ்வாருடைய शीतल-स्वभावத்தையும் पावनतमत्वமும் व्यञ्जितமாகிறது. **குருகேசன்** - குருகாபுரிக்கு நிர்வாஹகரான நம்மாழ்வார். குருகேசனென்னச் செய்தேயும் தாம்ரபர்ணியையிட்டு இவரை நிருபித்தது ''कलौ खलु भविष्यन्ति नारायण परायणाः। ताम्रपर्णी नदी यत्र कृतमाला पयस्विनी ॥ कावेरी च महाभागा प्रतीची च महानदी ॥'' என்று श्रीभागवतத்தில் महर्षि இவ்வாழ்வார் முதலானாரைக் கணிசித்தருளிச் செய்த वचनங்களை स्मरिப்பிக்கைக்காக. **विष्णुचित्तன்** - विष्णुश्चित्ते विष्णौ चित्तं वा यस्येति विग्रहங் கண்டு கொள்வது. இதனால் அவன் இவரைப் பிரியா மையும் இவர் அவனைப் பிரியாமையும் சொல்லப்பட்டது. இங்கு विष्णुचित्त-पदம் तत्परतन्त्रैயான ஆண்டாளுக்கும் உபலக்ஷணம். **துய்ய குலசேகரன்** - பரிஶுத்தரான குலசேகரப்பெருமாள். இவருக்கு பரிஶுத்தியாவது ஸ்ரீராமாயணம் ஸேவிக்கும் श्रीवैष्णवர் முக்தாஹாரத்தை அபஹரித்ததாக अत्यन्तान्तरङ्गர் சொல்ல, श्रीवैष्णवர்கள் அதுசெய்யாரென்று பாம்பின் குடத்தில் கைவிட்டு शपथஞ்செய்கைக்கு ஹேதுவான मनःपरिपाकம். **நம் பாணநாதன்** - திருப்பாணாழ்வாரென்கிற நம்

நாதன். இவ்வாழ்வாரின் அமலனாதிபிரானுக்கு வ்யாக்யாத்ருத்வ-ரூப-ஸம்பந்தத்தாலும், அமலனாதிபிரானிலும், भगवद्ध्यानसोपानத்திலும் பெரிய பெருமாளை ஆபாதசூடம் அனுபவித்தமையாகிற பரஸ்பர ஸாத்ருஶ்யத்தாலும் இவ்வாழ்வாருக்கும் தமக்கும் முனிவாஹனர், வேதாந்தாசார்யர் என்கிற நாமதேயஹேதுவான நம்பெருமாளுடைய க்ருபாவிஷயத்வ-ஸாம்யத்தாலும் நம் பாணநாதனென்று ஸ்வஸம்பந்தத்தை இட்டு இவரையருளிச் செய்தது. **மழிசை வந்த சோதி** - திருமழிசையில் வந்து அவதரித்த ஜ்யோதி ஸ்வரூபரான ஆழ்வார், பெரும் புலியூரில் நடந்த யாகஸதஸ்ஸிலே தீக்ஷிதர் இவருக்கு அக்ரபூஜையை செய்ய, ஶிஶுபால-ப்ராயர்களான சிலர் ஆக்ஷேபிக்க, அப்போது அங்குள்ளார்க்கு ஜ்யோதி-ஸ்வரூபமாக ஸேவை ஸாதித்தாராகையால் இவரை சோதியென்று அருளிச்செய்தார்.

வையமெல்லாம் - எல்லா லோகங்களிலும். **மறை**-வேதங்கள். **விளங்க** - ப்ரகாஶிக்கைக்காக. **வாள்** - கத்தியையும், **வேல்** - வேலாயுதத்தையும், **ஏந்தும்** - ஏந்துகிற. அதாவது ஒரு காலத்தில் திருவாலிமணவாளன் கல்யாண கோலத்தோடு எழுந்தருள, இவரும் வாளும் வேலும் ஏந்தி அவருடைய ஸர்வார்த்தையும் அபஹரிக்கப் புக, காலில் இருந்த தங்கப் பீலி கழற்ற முடியாமையாலே இவரும் அதைப் பல்லாலே கவ்வ, ஆஸ்யத்தில் திருவடி ஸம்பந்தித்த அளவிலே ஜ்ஞானம் உதித்து அவ்வாளையும் வேலையும் ஸமித்தாகக் கொண்டு ''समित्पाणिश्श्रोत्रियं'' என்கிறபடி ஸர்வேஶ்வரனை ஆசார்யனாக இவர் வரிக்க, அவர் உபதேஶித்த திருமந்திரத்தினால் ப்ரபுத்தராய் ஸகல லோகங்களிலும் வேதார்த்தங்கள் விஶதமாகும்படி த்ராமிட-காதைகளை அருளிச் செய்தவரான என்றபடி. **மங்கையர்கோன்** - மங்கையென்று இவருடைய நகரத்துக்குப் பெயர். அதிலுள்ளவர்கள் மங்கையர். அவர்களுக்குக் கோன் - நிர்வாஹகரான திருமங்கையாழ்வார். இப்படி ஆழ்வார்களைத் தனித்தனியே அனுஸந்தித்து ஆதராதிஶயத்தாலே திரும்பவும் அவர்களின் திரளை அனுவதிக்கிறார் **என்றிவர்கள்** என்று. மூர்த்திமத்தான க்ருஷ்ண-த்ருஷ்ணா-தத்வமாகக் கொண்டாடப்படுமிவர்கள் என்றபடி. **மகிழ்ந்து** - பகவதனுபவஜனிதமான ஆனந்தத்தால் பரிபூர்ணர்களாய்; **பாடும்** - உள்ளடங்காத அவ் ஆனந்தபரீவாஹமாகப் பாடும். **செய்ய** - ருஜுக்களான மிகவும் ஸரளங்களான என்றபடி. **தமிழ்மாலைகள்** - மாலையைப்போல் ஸர்வேஶ்வரனும் ஶிரஸ்ஸாலே கொண்டாடும்படியான த்ரமிடகாதைகளை. **நாம்** - ''द्रमिडेषु च भूरिशः'' என்று ருஷிகளும் கொண்டாடும்படியான தமிழ்நாட்டிலே, ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலத்திலே ஜனிக்கும்படியான பாக்யம் பெற்ற நாம். **தெளியவோதி** - அர்த்தஜ்ஞானத்தோடு விஶதமாக அத்யயனம் பண்ணி. இதற்குத் தெளிகின்றோமே என்பதோடு அன்வயம். **தெளியாத** - இதிஹாஸ-புராணாத்யுபப்ருஹ்மணங்களாலும் மீமாம்ஸாதிகளாலும் ஸம்யங்நிஶ்சிதமாகாத. **மறைநிலங்கள்** - வேதப்ரதேஶங்களை. **தெளிகின்றோமே** - நிஶ்சயிக்கப் பெற்றோம்.

இன்பத்திலிறைஞ்சுதலிலிசையும் பேற்றி
லிகழாத பல்லுறவிலிராகம் மாற்றில்,
தன்பற்றில் வினைவிலக்கிற்றகவோக்கத்திந்
றத்துவத்தை யுணர்த்துதலிற்றன்மையாக்கில்,
அன்பர்க்கே யவதரிக்கு மாயனிற்க
வருமறைகடமிழ் செய்தான் ருளே கொண்டு,
துன்பற்ற மதுரகவி தோன்றக்காட்டுந்
தொல்வழியே நல்வழிகடுணிவார்கட்கே. (2)

இதனால் இப்ப்ரபந்தத்தில் வக்ஷ்யமாணார்த்தங்களுக்கு ஸுத்ருட ப்ரமாணமூலத்வமும் மஹான்களின் பரிக்ரஹமும் ஸம்ப்ரதாயாகதத்வமும் ஸூசிதமாகிறது.

இப்படி பகவத் பக்தி வடிவுகொண்டாப்போலுள்ள ஆழ்வார்களின் படிகளை அனுஸந்தித்து, ஆசார்ய-பக்தியே வடிவுகொண்டாப்போலுள்ள மதுரகவியாழ்வாரின் குணானுபவரூபமாகப் பின்னுமொரு மங்களகாதையை அருளிச்செய்கிறார் **இன்பத்தில்** இத்யாதினா. இப்பாட்டில் கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு பத்துப்பாட்டுக்களின் அர்த்தம் அடைவே அனுஸந்திக்கப்படுகிறது.

இன்பத்தில் - ஆனந்தரூபமான அனுபவத்தில். இது முதல் பாசுரத்தின் அர்த்தம். இரண்டாம் பாட்டில், "நாவினால் நவிற்றின்பமெய்தினேன்" என்று முதல் பாட்டில் விவக்ஷிதத்தை அனுவதிக்கையால் "அமுதூறும்" என்கிறவிடத்தில் ஆனந்தானுபவ-பர்யந்தம் விவக்ஷிதமென்று திருவுள்ளம். **இறைஞ்சுதலில்** - திருவடிகளை ஆஶ்ரயிப்பதில். இது, "மேவினேனவன் பொன்னடிமெய்ம்மையே" என்பதற்கு அனுவாதம். **இசையும் பேற்றில்** - இசைகை - அங்கீகரிக்கை; **பேறு** - புருஷார்த்தம்; இது "கரியகோல" என்பதற்கு அனுவாதம். இதனால் இரண்டாம் பாட்டில் "தேவுமற்றறியேன்" என்ற இவர், மூன்றாம் பாட்டில் "கரியகோலத் திருவுருக் காண்பன்" என்று பகவதனுபவ-ரூப-புருஷார்த்தத்தில் அங்கீகாரந்தோற்ற அருளிச்செய்தது, தம் புருஷார்த்தமான ஆழ்வாருக்கு அபிமத-புருஷார்த்தமாகையால் என்கிற அப்பாட்டின் ஸாரதமார்த்தம் ஸூசிதமாகிறது. "**இகழாத பல்லுறவில்** - ப்ரச்யவன-ப்ரஸக்தியில்லாத பலபடியான பாந்தவத்தில்; இதனால் "அன்னையாய் அத்தனாய்" என்பது ஸங்க்ருஹீதம்.

இராகம்மாற்றில். இராகம் - அர்த்தத்திலும் ஸ்த்ர்யாதிவிஷயங்களிலும் ஆசை. மாற்றில் - நிவர்த்தனத்தில். இது "நம்பினேன் மடவாரையும் முன்னெலாம்" "அடியேன் சதிர்த்தேனின்றே" என்பதின் ஸங்க்ரஹம்.

தன்பற்றில் - தானே தன் संबन्धத்தை உண்டாக்குகையில். இது, ''நின்று தன் புகழ் ஏத்தவருளினான்'' என்பதின் संग्रहம். **வினை விலக்கில்,** வினை - பாபத்தினுடைய, விலக்கில் - निवर्तनத்தில். இது ''பண்டை வல்வினை பாற்றி யருளினான்'' என்பதின் संग्रहोक्ति. **தகவோக்கத்தில்** - कृपाधिक्यத்தில். இது ''அருள் கண்டீர் இவ்வுலகினில் மிக்கதே'' என்பதைச் சொன்னபடி. **தத்துவத்தையுணர்த்துதலில்** - ''வேதத்தினுட்பொருள் நிற்கப் பாடி என்னெஞ்சுள் நிறுத்தினான்'' என்று சொன்னதைச் சொன்னபடி. வேதாந்த தத்துவங்களை நெஞ்சுள் படுத்துதல் इत्यर्थः. **தன்மையாக்கில்**. தன்மை - स्वभावத்தை, அதாவது कैङ्कर्य-पर्यवसित-भगवद्भागवत-शेषतैक-रसिकதையை. ஆக்கில் - உண்டுபண்ணுவதில். இது ''செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொள்வான்'' என்பதின் संग्रहानुवादம். இவை பத்தும் विषय-सप्तमिகள். இதுகளுக்கு அருமறைகள் என்பதோடு अन्वयம். **அன்பர்க்கே** - भगवत् प्रेमैயையேயிட்டு நிரூபிக்கவேண்டிய साधुக்களுக்கு. இப் பத்துப் பாட்டில் சொன்ன இன்பம் முதலான பத்து உபகாரங்களையும் செய்வதற்காகவே. **அவதரிக்கும்** - அவதரித்தருளுகிற; **ஆயன்** - गोपालன்; **நிற்க** - இருக்கச் செய்தேயும். அவனை अनादरம் செய்து என்று கூட்டிக்கொள்வது. **அரு** - दुर्बोधங்களான. **மறைகள்** - நாலு வேதங்களையும். **தமிழ் செய்தான்** - அதுகளின் ஸாரங்களையெடுத்து நாலு प्रबन्धங்களாகச் செய்தருளின நம்மாழ்வாருடைய. **தாளே** - திருவடிகளையே. एवकारத்தால் கண்ணன் திருவடியை व्यवच्छेदिக்கிறது. **கொண்டு** - अवलंबिத்து. இதனால் ''என்னப்பனில் நண்ணி'' என்பதின் अर्थं सूचितமாகிறது. **துன்பற்ற** - प्रथम-पर्व-निष्ठता-मात्रமாகிற दोषமற்ற. यद्वा, தாளே கொண்டு, என்பதற்கு தோன்றக்காட்டும் என்பதோடே अन्वयம். அப்போது துன்பற்ற என்பதற்கு भ्रम-विप्लवादि-रहितராய் என்று अर्थम्. आप्ततमரான என்றபடி. **மதுரகவி** - प्रथम-द्वितीय-पर्वங்கழிந்து चरम-पर्व-निष्ठராய் आचार्यனையே கவிபாடுகையால் ''மதுர கவி'' என்று பேர்பெற்ற மதுரகவியாழ்வார். **தோன்றக் காட்டும்** - अनुष्ठानத்தாலும், उक्तिயாலும், स्पष्टமாகக் காண்பிக்கும். **தொல்வழியே** - अनादिயான மார்க்கமே, प्राचेतस-पराशरादिகளாலேயும் अनुष्ठानादि-मुखத்தாலே प्रकाशितமான வழியே. **துணிவார்கட்கு** - விஷய–விஜயத்தில் துணிவு உள்ளவர்க்கு. முமுக்ஷுக்களுக்கு என்றபடி. **நல்வழிகள்** - भक्ति-प्रपत्ति-रूपங்களான मोक्षमार्गங்கள். भक्ति-प्रपत्तिகள் आचार्य-समाश्रयणமன்றிக்கே सिद्धिக்காதாகையால் ''आयुर्घृतम्'' என்பதுபோல் அவ்வாचार्य-समाश्रयणத்தை भक्ति-प्रपत्तिகளாக உபசரித்தபடி.

"पापिष्ठः क्षत्रबन्धुश्च पुण्डरीकश्च पुण्यकृत् । आचार्यवत्तया मुक्तौ तस्मादाचार्यवान् भवेत् ॥" என்று

இப்படி सर्वमुमुक्षुக்களுக்கும் मोक्षार्थं आचार्य-भजनं आवश्यकமென்கிற निर्बन्धமுண்டோ? "कषायपक्तिः कर्माणि ज्ञानन्तु परमा गतिः । कषाये कर्मभिः पक्वे ततो ज्ञानं प्रवर्तते" ॥ என்கிற क्रमத்திலே अतिशयित-पुण्य-विशेषத்தாலேயே भक्तिद्वारा மோக்ஷம் सिद्धियாதோ? வென்கிற शङ्कैயில் स्मृतिवचनத்தால் समाधानம் அருளிச் செய்கிறார் **"पापिष्ठः....என்று"** इति. இது "तद्विज्ञानार्थं स गुरुमेवाभिगच्छेत्", "आचार्यवान्-पुरुषो वेद", इत्यादि श्रुतिகளுக்கும் उपलक्षणம். **पापिष्ठः** - अति-शयित-पापமுள்ளவனான. **क्षत्रबन्धुश्च**- இந்த चकारம் आचार्यवत्तै இருந்தாலும் पापिष्ठ-ருக்கும் मोक्षமுண்டோ? என்கிற शङ्का-निवर्तकம். **पुण्डरीकश्च-पुण्यकृत्** - अतिशयित पुण्यवा-னான पुण्डरीकரும். पापिष्ठः என்பதற்கு प्रतिनिर्देशமாகையால் पुण्यकृत् என்கிற இடத்தி லும் अतिशयित पुण्यம் विवक्षितம். இந்த चकारம் अतिशयित पुण्यवाனுக்கும் मोक्षம் பெற आचार्यवत्तै வேண்டுமோ? என்கிற शंका निवर्तकम्. **आचार्यवत्तया मुक्तौ** - प्रशस्ताचार्य-संबन्ध-த்தாலே मुक्तரானார்கள். இங்கு अतिशायने मतुप्. प्रयोजके तृतीया. இதற்கு मुक्ति-प्रयोजकत्व-மாவது मुक्तिहेतुக்களான भक्ति-प्रपत्तिகளுக்கு हेतुவான शास्त्रज्ञानத்திற்குக் காரணமாகுகை. இப்படி पापिष्ठனான क्षत्रबन्धुவின் பாபமும் मुक्तिக்கு விலக்காகவில்லை; पुण्डरीक-ருடைய अतिशयित पुण्यமும் मुक्तिக்குக் காரணமாகவில்லை; आचार्य-संबन्धத்தாலேயே இருவரும் मुक्तரானார்கள் என்பதால் मुमुक्षु-सामान्यத்திற்கு आचार्यवत्वமே उपादेयतमம் என்கிறார் **'तस्मादाचार्यवान् भवेत्'** என்று. இந்த श्लोकத்தின் मुख्य-तात्पर्यத்தை அருளிச் செய்கிறார் **आचार्यवत्तैயே** इत्यादिना. अवधारणத்தாலே भजनहेतुக்களான अतिशयित-केवल-पुण्यादिகள் व्यवच्छेदिக்கப்படுகிறதுகள். **सर्वருக்கும்** - पापिष्ठனோடு पुण्यतमனோடு வாசியற सर्व मुमुक्षुக்களுக்கும். **मोक्षகாரணமென்று** - पूर्वोक्तरीत्या मोक्ष-प्रयोजकமென்று **அறுதியிட்டார்கள்** - निश्चयिத்தார்கள். महर्षिகள் என்று शेषம். இப்படி सर्वमुमुक्षக்களுக்கும் आचार्यवत्वं வேண்டுமானாலும் "गुरुभ्यः" என்கிற श्लोकத்தில் சொன்னபடி आचार्य-वंशं अनुसन्धेयम् என்பதிலும் அது भगवत्पर्यन्तமாக ஆகவேண்டும் என்பதிலும் प्रमाणமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் "**मुमुक्षुவுக்கு आचार्य-वंशं भगवानளவுஞ் செல்ல अनुसन्धिக்கவேணும் என்று ஓதப்பட்டது**" என்று. இங்கு अनुसन्धान पदं प्रीतिपूर्वक-स्मरणपरம். ஓதப்பட்டது - "स चाचार्यवंशो ज्ञेयः, आचार्याणामसावसावित्याभगवत्तः" என்கிற रहस्याम्नाय श्रुतिயில் சொல்லப்பட்டது. विधिக்கப்பட்டது என்றபடி. गुरूपदेश्य-னான भगवाனுக்கு उपदेष्टृत्व-रूप-गुरुत्वं உண்டோ? "योब्रह्माण"मित्यादियால் உண்டென்று சொல்லப்பட்டாலும் இப்போதுள்ள मुमुक्षु-सामान्यத்திற்கு அந்த चतुर्मुखादि गुरुपारंपर्य-

आचार्यवत्तையே सर्वருக்கும் मोक्षकारणமென்றறுதியிட்டார்கள். मुमुक्षुவுக்கு आचार्य-वंशம் भगवाனளவுஞ்செல்ல अनुसन्धिக்கவேணுமென்றோதப்பட்டது.

''तमिमं सर्वसंपन्नमाचार्यं पितरं गुरुम्'' என்றும், ''ममाप्यखिल लोकानां गुरुर्नारायणो गुरुः'' என்றும், ''त्वमेव बन्धुश्च गुरुस्त्वमेव'' என்றும், ''गुरुरसि गतिश्चासि जगताम्'' என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே सर्वलोकத்துக்கும் परमाचार्यனான सर्वेश्वरன், ब्रह्माவுக்கடியிலே वेदங்களைக் கொடுத்தும், அவற்றிற்கு

மில்லையாகையால் मुमुक्षु-सामान्यத்திற்கு गुरुवंशं भगवानळवु செல்ல अनुसन्धेयமென்று श्रुतिயில் சொன்னது सङ्गतமாகுமோ? என்கிற शङ्कैயில் பல प्रमाणங்களாலே बहुप्रकार-மாக அவனுடைய गुरुत्वத்தை அருளிச்செய்கிறார் **तमिमं** इत्यादिயாலே. இது सभापर्वத்தில் सहदेव-वाक्यம். ''तमिमं सर्वसंपन्नमाचार्यं पितरं गुरुम् । अर्च्यमर्चितुमिच्छामि सर्वेसम्मन्तुमर्हथ ॥'' இதில் तच्छब्दं அப்பொழுது அந்த सभैயில் नारदाद्युपदिष्ट-परत्व-विशिष्टपरं. इमं என்கிற शब्दம் அங்குள்ள सकल-मनुज-नयन-विषयत्वமாகிற सौलभ्यத்தைச் சொல்லுகிறது. सर्व-संपन्नंஎன்கிற पदं अग्रपूजैக்கு अर्हமான समस्त-गुणविशिष्टதையை बोधिக்கிறது. आचार्य पदं ब्रह्मविद्योपदेष्टाவைச் சொல்லுகிறது. गुरु शब्दं वेदाध्यापकपरं. ஆகையால் गुरुशब्दाचार्यशब्द-ங்களுக்கு पौनरुक्त्यமில்லை. அன்றிக்கே ''आचिनोति हि शास्त्रार्थान् आचारे स्थापयत्यपि । स्वयमाचरते यस्मात् तस्मादाचार्य उच्यते ॥'' ''गुशब्दस्त्वन्धकारस्स्यात् रुशब्दस्तन्निरोधकः । अन्धकार निरोधि-त्वात् गुरुरित्यभिधीयते ॥'' என்கிற वचनங்களில் प्रवृत्ति-निमित्त-भेदம் சொல்லப்பட்டிருப் பதால் पौनरुक्त्य-प्रसक्तिயில்லை. இந்த वचनத்தில் சொன்ன आचार्यत्वத்திற்கு आश्रय-னான कृष्णன் நாராயணனென்றும் அதற்கு प्रतिसंबन्धिகள் सकल लोकங்களும் என்றும் स्पष्टமாகைக்காக पुराण-वचनத்தை उदाहरिக்கிறார் **ममापीति**. இது विष्णुपुराणத்தில் भूमि वचनम्. अखिल लोकानां गुरुः नारायणः ममापि गुरुः, என்று अन्वयம். இதில் सर्वलोकத்திற்கும் அவனே आचार्यன் என்கையால் पूर्वोक्त शङ्का निरस्ता.

नारायण-व्यतिरिक्तனுக்கு एतादृश-गुरुत्वமில்லையென்பதில் प्रमाणங்காட்டுகிறார் **''त्वमेव बन्धुश्च गुरुस्त्वमेवेति''**. இதில் अवधारणம் अन्यருக்கு एतादृशगुरुत्वமில்லையென் கிறது. இவ்வர்थं सांप्रदायिकமென்று ज्ञापिக்கைக்காக ஆளவந்தார் श्रीसूक्तिயை उदाहरिக் கிறார் **''गुरुरसि गतिश्चासि जगतां''** इति. இதில் गुरुत्वेन प्रापकत्वमात्रமன்றிக்கே ''गतिश्चासि'' என்று प्राप्यत्वமும் சொல்லப்படுகையால் गुर्वन्तर-वैलक्षण्यமும் सूचितம். எடுத்த वचनங் களின் अर्थத்தை संग्रहिத்து அருளிச்செய்கிறார், **''सर्वलोकத்திற்கும் परमाचार्यனான सर्वेश्वरன்''** என்று. आचार्यனுக்கு पारम्यமாவது परो मा यस्मात् என்கிற व्युत्पत्तिயின்படி

अपहारம் பிறந்தபோது மீட்டுக்கொடுத்தும், இவன் मुखமாக शास्त्रங்களைப் प्रवर्तिப்பித்தும், இவன் पुत्रர்களான सनत्कुमारादिகளை ''स्वयमागत-विज्ञाना निवृत्तिं धर्ममास्थिताः'' என்னும்படி பண்ணி அவர்கள் मुखங்களாலே हित-प्रवर्तनं பண்ணுவித்தும், இப்படியே மற்றும் नारद-पराशर-शुक-शौनकादि-களான பல महर्षिகளையிட்டு अध्यात्म-संप्रदायங்குலையாதபடி நடத்தியும், ''कृष्णद्वैपायनं व्यासं विद्धि नारायणं प्रभुम् । को ह्यन्यो भुवि मैत्रेय महाभारतकृद्भवेत्'' என்றும், ''महर्षेः कीर्तनात्तस्य भीष्मः प्राञ्जलिरब्रवीत्'' என்றுஞ்சொல்லுகிறபடி நிற்கிற व्यासादिகளை अनुप्रवेशिத்து महाभारत-शारीरकादिகளைப் प्रवर्तिப்பித்தும், हंस-मत्स्य-हयग्रीव-नर-नारायण-गीताचार्याद्यवतारங்களாலே தானே வெளி நின்று तत्वहितங்களைப் प्रकाशिப்பித்தும், தானருளிச் செய்த अर्थங்களையெல்லாம் श्रीभीष्मர் முதலான ज्ञानाधिकரையிட்டு மூதலிப்பித்தும், ''पञ्चरात्रस्य कृत्स्नस्य वक्ता नारायणः स्वयम्'' என்கிறபடியே அடியிலே தானருளிச்செய்த भगवच्छास्त्रத்தை ''ब्राह्मणैः क्षत्रियैर्वैश्यैश्शूद्रैश्च कृतलक्षणैः । अर्चनीयश्च सेव्यश्च नित्ययुक्तैः स्वकर्मसु ॥ सात्वतं विधिमास्थाय गीतस्संकर्षणेन यः । द्वापरस्य युगस्यान्ते आदौ कलियुगस्य च ॥'' என்கிறபடியே अवसरங்களிலே आविष्करித்தும், ''पूर्वोत्पन्नेषु भूतेषु तेषु तेषु कलौ

தனக்கு ஓர் आचार्यன் அற்றிருக்கை. இனி उक्त-प्रमाण-प्रतिपन्नமான आचार्यத்தையை उपपादिக்கைக்காக ज्ञान-प्रदान-प्रकारங்களை அருளிச்செய்கிறார் **ब्रह्मावுக்கு** इत्यादियाल். மேல் இந்த ज्ञानप्रदानं ஸாக்ஷாத்தாகவும், स्वाधिष्ठित-जीवद्वारकமாகவும், स्वनियमित-जीव-द्वारकமாகவும், स्वानुग्रहमात्र-द्वारकமாகவும் நாலுவிதமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது; இந்த நாலுவிதமும் तदधीनமாகையால் அவனே सर्वप्रकारத்தாலும் आचार्यனென்பது घट्ट तात्पर्यं. **कृष्णद्वैपायनं व्यासं** - कृष्णद्वैपायनापर नामधेयं व्यासं. **तस्य महर्षेः** - व्यासस्य **कीर्तनात्** निमित्ते पञ्चमी. **''भीष्मः प्राञ्जलिरब्रवीत्''**. இதனால் आचार्य-नामोच्चारणादिகளில் अञ्जलिबन्धं செய்யவேண்டுமென்கிற மஹான்களுடைய आचारம் सूचितமாகிறது. **மூதலிப்பிக்கை** - संवादं செய்விக்கை. இதனால் ईश्वरोपदिष्टार्थங்களிலும் महत्-संवादं உள்ளவையே उपादेयतमं என்கிற अर्थं सूचितम्. **कृतलक्षणैः** - आचार्यकृत-तप्तचक्राङ्कनादि-भगवच्छिह्नैः, कलियुगस्यादौ संकर्षणेन यो गीतः, **सात्वतं** - पाञ्चरात्र-संबन्धिनं, तं **विधिम्** - अनुष्ठानप्रकारं, आस्थाय, अर्चनीय इत्यन्वयः **आस्थाय** - स्वीकृत्य इत्यर्थः. திருநாராயணீயத்தில் उपरिचरोपाख्यानத்தில் कृतयुगத்தில் पाञ्चरात्र-धर्मानुष्ठान-த்தை विशेषமாகச் சொல்லி பிறகு சொல்லப்பட்ட 'संस्थिते नृपतौ तस्मिन् शास्त्रमेतत् सनातनम् । अन्तर्धास्यति' என்கிற वचनத்தில் सनातनमेतच्छास्त्रமென்கையாலும், अन्तर्धास्यति என்கையாலும் **कलियुगस्यादौ गीतः** என்பது पुरातनத்திற்கே पुनराविष्करणमात्रமென்கிற திருவுள்ளத்

प्रभुः । अनुप्रविश्य कुरुते यत्समीहितमच्युतः ॥'' என்கிறபடியே பராङ्कुश-परकालादि-रूपத்தாலே अभिनवமாகவொரு दशावतारம் பண்ணி मेघங்கள் समुद्रजलத்தை வாங்கி सर्वोपजीव्यமான தண்ணீராக உமிழுமாப்போலே वेदार्थங்களில் வேண்டும் सारतमांशத்தை सर्वருக்குமधिकरिக்கலான भाषैயாலே संग्रहिத்துக் காட்டியும், இப்படித் தான் प्रवर्तिப்பித்த सत्पथத்துக்கு प्रकटராயும் प्रच्छन्न-ராயுமிருந்துள்ள पाषण्डिகளால் उपरोधம் வாராமைக்காக ''साक्षान्नारायणो देवः कृत्वा मर्त्यमयीं तनुम् । मग्नानुद्धरते लोकान् कारुण्याच्छास्त्रपाणिना ॥'' என்றும் ''பீதக வாடைப்பிரானார் பிரமகுருவாகி வந்து'' என்றுஞ்சொல்லுகிற படியே अगस्त्य-सेवितமான देशத்திலே अनेक देशिकापदेशத்தாலே யவதரித்தருளினான்.

தாலே இங்கு ''**அடியிலே தான் அருளிச்செய்த भगवच्छास्त्रத்தை अवसरங்களிலே आविष्कारिத்தும்**'' என்று அருளிச்செய்தது. இதனால் पाञ्चरात्रशास्त्रமும் प्रवाहतोऽनादि என்னுமிடம் सूचितமாகிறது. ''**पूर्वोत्पन्नेष्विति**''. **यत्समीहितं तत् कुरुत** इत्याध्याहृत्यान्वयः. இவ் वचनத்தில் तेषु तेषु என்று सामान्य-निर्देशமிருந்தாலும் இக்கலியில் ஆழ்வார்களே महोपकारம் செய்தமையால் இதை அவர்கள் விஷயமாக்கி அருளிச்செய்தார். ''**अभिनवेति**''- ஜீவன்களை शक्तिविशेषத்தால் अधिष्ठिத்து अतिशयित कार्यங்களைச் செய் வதும் विभव-भेदமாகையால் ஆழ்வார்களை अभिनव-दशावतारமாக அருளிச்செய்தது. இங்கு ''**समुद्रजलத்தை வாங்கி सर्वोपजीव्यமான தண்ணீராக உமிழுமாப்போலே**'' என்கிற दृष्टान्त स्वारस्यத்தாலும், **वेदार्थங்களில் வேண்டும் सारतमांशத்தை सर्वருக்கும் अधिकरिக்கலான भाषैயாலே संग्रहिத்துக் காட்டியும்**'' என்று दार्ष्टान्तिकத்தில் त्रैवर्णिक-पुरुषमात्राधिकारिकமான वेदத்தின் सारार्थங்களை स्त्री-शूद्रादि सर्वजन-सुखग्राह्यமாக்கினமையைச் சொல்லுகையாலும், उत्तरोत्तरातिशयितங்களாய்க் கீழ்ச்சொன்ன दशविध उपकारங்களைக் காட்டிலும் ஆழ்வார்களை अनुप्रवेशिத்துச் செய்த उपकारமே परमोपकारம் என்கிற திரு வுள்ளம் தோன்றுகிறது. இப்படிக் கீழ்ச் சொன்ன ज्ञान-प्रदान-प्रकारங்களெல்லாம் सत्पथத்திற்குப் प्रवर्तनमात्रं என்றும், परपक्ष-प्रतिक्षेप पूर्वकமாகப் பண்ணும் समीचीन-रक्षणं आचार्यापदेशेन अवतरिத்துச் செய்ததே என்றும் அருளிச் செய்கிறார். ''**இப்படித் தான் प्रवर्तिப்பித்த सत्पथத்துக்கு**'' என்று துடங்கி ''**அவதரித்தருளினான்**'' என்னுமளவாலே. **साक्षादिति** 'नारायणो देवः' **मर्त्यमयीम्** - स्वार्थे मयट्. मर्त्य-रूपां तनुं, साक्षात् - जीव-व्यवधान மன்றிக்கே **कृत्वा** - परिगृह्येत्यर्थः. இந்த யோஜனையில் ஆழ்வார்கள் விஷயத்தில் ''पूर्वोत्पन्नेषु'' என்கிற श्लोकத்தை उदाहरिத்து आचार्यविषयத்தில் 'साक्षात्' என்கிற श्लोकத்தை उदाहरिக்கையால் ஆழ்வார்கள் आवेशावतारமென்றும் आचार्यர்கள் साक्षादवतारமென்றும் திருவுள்ளம் द्योतितமாகிறது.

இத்தைக்கணிசித்து ''कलौ खलु भविष्यन्ति नारायण-परायणाः । क्वचित्क्वचिन्महाभागा द्रमिडेषु च भूरिशः ॥ ताम्रपर्णी नदी यत्र कृतमाला पयस्विनी । कावेरी च महाभागा प्रतीची च महानदी ॥'' என்று महर्षि அருளிச் செய்தான்.

அன்றிக்கே, ''साक्षात्'' என்பதை ''उद्धरते'' என்பதோடு अन्वयिக்கவுமாம். அப்போது ஆழ்வார்கள் प्रायशः प्रबन्धकर्तृतையாலே उपकारकர்கள் என்றும், आचार्यர்கள் शारीरकाद्यु-पदेशादिகளாலே साक्षात् उद्धारकர்கள் என்றும், सूचितமாம். **பீதகவாடை** - पीतांबरधारि-யாய், **பிரானார்** - उपकारकனுமான भगवान्. **பிரமகுருவாகி** - ब्रह्मोपदेष्टावाகி, இங்கு ब्रह्मशब्दं ''उत्पादक-ब्रह्मपित्रोर्गरीयान् ब्रह्मदः पिता'', ''द्वे ब्रह्मणी वेदितव्ये'' इत्यादिகளிற்போல் ज्ञानवाचकम्. वेदान्त-विद्योपदेष्टावாய் என்றபடி. **வந்து** - अवतरिத்து, महर्षिसेवितங்களான सिद्धाश्रमादि पुण्यदेशங்களில் अवतरिக்கும் भगवाன், இத்देशத்தில் अवतरिப்பனோவென்ன அருளிச் செய்கிறார்– (**अगस्त्यसेवितமான देशத்திலே'** யென்று.) अगस्त्यमहर्षि आर्यावर्तादि-களை விட்டு भक्तिயோடு निरन्तरवासं பண்ணும் देशத்தில் என்றபடி. இதனால் இராமாவதாரத்தில் अगस्त्याश्रमं தேடிப்போய் அவராலே उपकारத்தையடைந்த ஸர்வேஶ்வரன் அவர் देशத்தில் अवतरिப்பது உசிதமென்னுமிடம் सूचितम्. **''अनेकदेशि-कापदेशத்தாலே''.** இங்கு अनेकदेशिकராவார் – नाथ-यामुन-यतिवरादिகள். ''अपदेशத்தாலே'' - व्याजத்தாலே. அவதரித்தருளினான். இதற்கு परमाचार्यனான सर्वेश्वरன் என்கிற கீழ் वाक्यத்தோடு अन्वयம். இந்த महावाक्यத்தில் देशिकापदेशத்தாலே ईश्वरன் अवतरिத்தருளினான் என்று ईश्वरனுக்கே शाब्द-प्राधान्यं தோன்றினாலும் आर्थ-प्राधान्यं आचार्यர்களுக்கேயாகக் கடவது. अन्यथा மேல் **''இத்தைக்கணிசித்து''** என்று துடங்கி आचार्यावतार-माहात्म्यादि-प्रतिपादकங்களான **''कलौ खलु भविष्यन्तीत्यादि''** वचनங்களின் उदाहरणं विरुद्धமாம். இப்படி யானால் ईश्वरனுக்கு शाब्द-प्राधान्यं சொல்லுவானேன் என்னில், आचार्यனுக்கு तदभेद-सिद्धिக்காக. **இத்தைக்கணிசித்து** - द्रमिडदेशத்தில் भगवदवतारभूतர்களான ஆழ்வார் आचार्यர்களின் अवतारத்தையும், तन्माहात्म्यத்தையும் उद्देशिத்து. ''अत्येति तत्सर्वमिदं विदित्वा'' என்கிறவிடத்தில் इदं शब्दं ஏழாவது எட்டாவது अध्यायार्थங்களைச் சொல்லுகிறாப் போலே, இந்த ''இத்தை'' शब्दமும் कलावित्यादि उदाहरिக்கப்போகிற वचनानुगुण्येन முன் महावाक्यத்தில் சொன்ன द्रमिडदेशத்தில் ஆழ்வார் களின் அவதாரத்தையும், तन्माहात्म्य-த்தையும், तत्रैव आचार्यர்களின் अवतारத்தையும், तन्माहात्म्यத்தையும் சொல்லுகிறது. **''कलावित्यादि''**– इंदळத்தில்[1] தாமரைப் பூத்ததாக எண்ணிச் சொல்லுகிறார். **''कलौ खलु''** என்று. **भविष्यन्ति**யென்கையால் वक्ताவுக்கு भावि-साक्षात्कारं சொல்லப்பட்டது.

---

[1] **இந்தளம் - தணல்**

இவ்வாசார்யர்களில்; ஈश्वरमुनிகள் பிள்ளை नाथमुनिகள். இவர் न्याय-तत्वமென்கிற शास्त्रமும் योगरहस्यமும் அருளிச்செய்தார். இவருக்கு श्रीमधुर-कவிகள் முதலாகவுண்டான संप्रदाय-परंपरैயாலும் திருவாய்மொழி

क्वचित् क्वचित्... द्रमिडेषु च भूरिशः चस्त्वर्थः. இதனால் ''कलौ जगत्पतिं विष्णुं सर्व-स्रष्टारमीश्वरम् । अर्चयिष्यन्ति मैत्रेय'' என்கிற सामान्यवचनं एतद्देश-व्यतिरिक्तविஷயம் என்று சொல்லப்பட்டது. राम-कृष्णादि भगवदवतारமெல்லாம் सरय्वादि नदी तीरத்திலானாப்போலே இவ்வவதாரங்களும் महानदியுள்ள देशத்தில் என்கிறார் **ताम्रपर्णी**त्यादि யால். **कृतमाला** - வைகை. **पयस्विनी** - பாலார். **प्रतीची च महानदी** - पश्चिम-वाहिनिயான பெரியார் . இதன் தீரத்தில் कुलशेखरப்பெருமாள் अवतारம். இவ்வளவால் मुमुक्षुவுக்கு आचार्यवत्वं आवश्यकமென்றும், आचार्यवंशं भगवानளவும் अनुसंधिக்கவேணுமென்றும், लोकத்திலுள்ள गुरुपरंपरैக்கெல்லாம் भगवானே कूटस्थனாகையாலே அவனே अखिललोकத்திற்கும் परमाचार्यனென்றும் प्रमाणங்களால் स्थापिத்து, அந்த भगवाனுடைய आचार्यत्वத்தை बहुप्रकारமாக उपपादिத்தார். இனி அப்प्रमाणத்தில் **आचार्याणामसावसावित्याभगवत्तः** इत्यादिகளில் प्रातिस्विक-रूपेण आचार्यानु-संधानं विहितமாகையாலும், அது प्रत्येकं அவரவர்களின் नामगुणादि ज्ञानமன்றிக்கே घटियाதாகையாலும் तत्तन्नामங்களையும் निर्देशिத்து प्रभावங்களையும் அருளிச் செய்கிறார் **இவ்வாசார்யர்களில்** इत्यादिயால். **ईश्वरमुनिகள் பிள்ளை नाथमुनिகள்** इति. இங்கு முனிகள் முனிகள் என்கையால் நம் दर्शनத்திற்கு आर्ष-संप्रदायत्वं द्योतितமாகிறது. இக் गुरुपङ्क्तिக்கு भगवान् कूटस्थரானாலும் विशेषतो मतान्तर-निरसनं नाथोपज्ञமாகையாலும் पाषण्डिகளால் उपरोधம் வாராமைக்காக அவதரித்த ஆசார்யர்களே கீழ் प्रस्तुतராகையாலும், இவரை முந்தர அருளிச் செய்தது. இவ்வभिप्रायத்தாலேயே ''नाथोपज्ञं प्रवृत्तம்'' என்று अन्यत्रவும் அருளிச்செய்தார். ''ब्रह्मा देवानां प्रथमस्संबभूव'', ''तद्धैतत् ब्रह्मा प्रजापतय उवाच'' इत्यादिகளில் सर्वत्र वंशानुवर्णनं कूटस्थादिயாகக் காண்கையால் அதையனுஸரித்து இங்கும் कूटस्थोपक्रमமாக गुरुपङ्क्तिயை நிரூபிக்கிறார். श्रवण-प्रवचन-कालங்களில் कूटस्थादिயாகவே गुरुपरंपरानुसन्धानம் செய்யவேண்டுமென்று अन्यत्र स्थापिத்திருக்கிறோம். शिष्यकृत्याधिकार सारास्वादिनिயிலும் 'कथयामि यथा पूर्वं'' என்கிற श्लोक-व्याख्यानावसरத்தில் ''இதனாலே ஆசார்யனுக்கு रहस्योपदेशकालத்திலே भगवन्तमारभ्य இன்னார் இன்னாருக்கு உபதேசித்தார்கள் என்று क्रमமாக गुरुपरंपरा-प्रकाशनं कर्तव्यமென்றும், தான் स्वयமாக रहस्यत्रयार्थानुसन्धानरूपविमर्शकालத்தில் गुरुपरंपरासारोक्त क्रमமாக स्वाचार्यमारभ्य भगवत्पर्यन्त-गुरुपरंपरानुसन्धानம் பண்ணவேண்டும் என்றும் கருத்து வெளியிடப்பட்டது'' என்கிற पङ्क्तिகளாலும் स्थापिக்கப்பட்டது.

முகத்தாலும் योगदशैயிலே साक्षात्कृतराயும், நம்மாழ்வார் आचार्यரானார். நாதமுனிகள் பிள்ளை ईश्वरभट्टாழ்வான். ईश्वरभट्टாழ்வான் பிள்ளை யாளவந்தார். இவரருளிச் செய்த प्रबन्धங்கள் — आगमप्रामाण्यமும், पुरुषनिर्णयமும், आत्मसिद्धि, ईश्वरसिद्धि, संवित्सिद्धि என்கிற सिद्धित्रयமும், श्रीगीतार्थसंग्रहமும், स्तोत्रமும், चतुःश्लोकिயும்; ஆக எட்டு. ஆளவந்தார் பிள்ளை சொட்டை நம்பி. சொட்டை நம்பி பிள்ளை என்னாச்சான். என்னாச்சான் பிள்ளைகள் நால்வர்; இவர்களிலொருவர் பிள்ளையப்பர், பிள்ளையப்பர் பிள்ளை தோழப்பர். தோழப்பருக்குப் பெண்பிள்ளைகளிருவர்.

அதற்கு இதுவும் उपष्टंभकமாகிறது. **இவர் न्यायतत्त्वमि**त्यादि. இங்கு तत्तदाचार्य-कर्तृक-ग्रन्थங்களைச் சொன்னது அவர்களிடத்தில் अतिशयित भक्त्युत्पादनार्थं. भगवदनुभवैकरतராய்ப் போந்த நம்மாழ்வாரும் "உளனெனில் உளனவன்", "ஒன்றும் தேவும்" इत्यादि-களில் पाषण्डमत-निरसनं செய்திருப்பதால் அவரையும் இங்கு निरूपिக்கக் கருதி இவருக்கு நம்மாழ்வார் ஆசார்யர் என்று அருளிச் செய்கிறார் **இவருக்கு** इत्यादि-யால். நம்மாழ்வாருக்கும் இவருக்கும் काल-विप्रकर्षமிருக்க இது संभावितமாவது எங்ஙனே? என்ன, மூன்று हेतुக்களால் அவருக்கு आचार्यत्वத்தை उपपादिக்கிறார் **मधुरकविகள்** इत्यादिயால். **मधुरकविகள் முதலாக உண்டான संप्रदायपरंपरैயாலும்** इति। मधुरकवि वंश्यரான पराङ्कुशदासர் இவருக்கு "கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பை" उपदेशिக்க, அதை पुरश्चर्यै செய்து அதனால் இவருக்கு நம்மாழ்வார் விஷயமான योगं सिद्धिத்ததென்று प्राचीनकथा - ஆகையால் मधुरकविद्वारा நம்மாழ்வார் संबन्धं உண்டென்று கருத்து. இதை "இப்பரம்பரையாலும்" என்று संप्रदायपरिशुद्धिயில் அருளிச் செய்தார். **திருவாய்மொழி முகத்தாலும்** इति । "ஆராவமுதே" என்கிற திருவாய்மொழியாலே இவருக்கு ज्ञानोत्पत्तिயாகையாலும் என்றபடி. இதனால் எவர்களுடைய प्रबन्धத்தாலே எவர்களுக்கு समीचीन ज्ञानोदयமோ அவர்களும் அவர்களுக்கு आचार्य-ர்கள் என்கிற अर्थं सूचितं. மூன்றாவது ஹேதுவைக் காட்டுகிறார் **योगदशैயில் साक्षात्कृतராயும்** என்று. साक्षात्कृतராய் – रहस्यतमार्थங்களை उपदेशिக்கையாலும் என்று शेषம். இந்த ஸாக்ஷாத்காரம் दर्शन-समानाकार-स्मृतिरूपமன்று. किन्तु - ध्रुवादि-भगवत्साक्षात्कारं போலே योगज-धर्मसहकृत-चक्षुस्ஸாலுண்டான तत्काल-प्रादुर्भूत-शठकोपसूरि विषयक-प्रत्यक्ष-विशेषं. ஆகையால் उपदेशादिகளுக்கு बाधकமில்லை. இந்த ஹேதுக்களை स्तोत्रभाष्यத்தில் "अथेत्या-रभ्य...मधुरकवि-प्रभृति-संप्रदाय परंपरया नाथमुनेरप्युपकर्तारं कालविप्रकर्षेऽपि परमपुरुष सङ्कल्पात् कदाचित् प्रादुर्भूय साक्षादपि सर्वोपनिषत्सारोपदेष्टारं पराङ्कुशं" इति स्पष्टமாக அருளிச்செய்தார். இதனால் நம் दर्शनத்திற்கு मुक्तसंप्रदायत्वமும் द्योतितं। भगवान् பெரியபிராட்டியாருக்கு अन्तःपुरத்திலே

நாதமுனிகள் ஶ்ரீபாதத்தை ஆஶ்ரயித்தமுதலிகள்; உய்யக்கொண்டார், குருகைக் காவலப்பன், நம்பி கருணாகரதாஸர், ஏறுதிருவுடையார், திருக்கண்ண மங்கையாண்டான், வானமாதேவியாண்டான், உருப்பட்டூர் ஆச்சான் பிள்ளை, சோகத்தூராழ்வான் ஆக எண்வர். உய்யக்கொண்டார் ஶ்ரீபாதத்தை ஆஶ்ரயித்தவர்கள் ஐவர். அவர்களாகிறார்; மணக்கால் நம்பி, திருவல்லிக்கேணி பாண்பெருமாளரையர், சேட்டலூர் செண்டலங் காரர், ஶ்ரீபுண்டரீகதாஸர், உலகப்பெருமாள் நங்கை. மணக்கால் நம்பி ஶ்ரீபாதத்தை ஆஶ்ரயித்தவர்கள் ஐவர். அவர்களாகிறார்; ஆளவந்தார், தெய்வத்துக்கரசு நம்பி, கோமடத்துத் திருவிண்ணகரப்பன், சிறுப்புள்ளூர் ஆவுடையபிள்ளை, ஆச்சி. ஆளவந்தார் ஶ்ரீபாதத்தை ஆஶ்ரயித்தவர்கள் பதினைவர்கள். அவர்களாகிறார்; பெரியநம்பி, திருக்கோட்டியூர் நம்பி, திருமாலையாண்டான், ஆளவந்தாராழ்வார், திருமலைநம்பி, ஈசாண்டான், தெய்வவாரியாண்டான், சிறியாண்டான், திருமோகூர அப்பன், திருமோகூர் நின்றார், தெய்வப்பெருமாள், திருமங்கையாளி யார், பிள்ளை திருமாலிருஞ்சோலை தாஸர், மாறனேர் நம்பி, ஆள் கொண்டி. பெரியநம்பி ஶ்ரீபாதத்தை ஆஶ்ரயித்தவர்கள் அறுவர். அவர் களாகிறார்; எம்பெருமானார், மலைகுனிய நின்றார், ஆர்யஶ்ரீஶடகோபதாஸர், அணியரங்கத்தமுதனார், திருவாய்குலமுடையான் பட்டர், திருக்கச்சி நம்பி. எம்பெருமானார், திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஶ்ரீபாதத்திலே ரஹஸ்யார்த- ங்களை ஶிக்ஷித்தார். திருமாலையாண்டான் ஶ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழி கேட்டார். ஆளவந்தாராழ்வார் ஶ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழியும் ஓதி ஸ்தோத்ராதிகளும், அருளிச்செயலும் நல்வார்த்தைகளும் கேட்டருளினார். திருமலைநம்பி ஶ்ரீபாதத்திலே ஶ்ரீமத்ராமாயணங் கேட்டருளினார். இவரருளிச் செய்த ப்ரபந்தங்கள் ஶ்ரீபாஷ்யம், தீபம், ஸாரம், வேதார்தஸங்க்ரஹம், ஶ்ரீகீதாபாஷ்யம், சிறிய கத்யம், பெரிய கத்யம், ஶ்ரீவைகுண்ட கத்யம், நித்யம் ஆக ஒன்பது. இவர் ஶ்ரீபாதத்தில் ஆஶ்ரயித்த முதலிகளைத் தந்தாம் ஸம்ப்ரதாயப்படிகளிலே அறிந்து கொள்வது.

த்வய-தத்வங்களை உபதேஶித்ததாகவும், அப்படியே பெரியபிராட்டியார் விஷ்வக்ஸேனருக்கு உபதேஶித்ததாகவும், விஷ்வக்ஸேனர் பெருமாளுடையவும் பிராட்டியாருடையவும் நியமனத் தாலே திருநகரி திருப்புளியில் வந்து தம்முடைய அம்ஶபூதரான நம்மாழ்வாருக்கு ஸகல ரஹஸ்யார்தங்களையும் உபதேஶித்ததாகவும் ஶ்ரீப்ரஶ்னஸம்ஹிதையிலும் நம்மாழ்வார் வைபவத்

''गुरुं प्रकाशयेद्धीमान् मन्त्रं यत्नेन गोपयेत् । अप्रकाश - प्रकाशाभ्यां क्षीयेते संपदायुषी ॥'' என்றார்கள். குருவையொருவன் ப்ரகாஶிப்பிக்கிறதுவும் ஒருவன் ப்ரகாஶிப்பியாதொழிகிறதுவும் குருभக்தியில் तारतम्यத்தாலேயிறே. भगवद्विषयத்திற்போலே குரு விஷயத்திலும் பரैயான भक्तियுடையவனுக்கு अपेक्षितार्थங்களெல்லாம் ப்ரகாஶிக்குமென்னுமிடம் कठ-जाबालादि-श्रुतिகளிலும் सञ्जयादि वृत्तान्तங்களிலும் प्रसिद्धம்.

திலும் सुप्रसिद्धமாயிருந்தாலும் இங்கு அவர்களை அருளிச்செய்யாதது முன் சொன்னபடி प्रकरणं पाषण्ड-निरासक आचार्यपरமாகையாலே. एतेन अखिललोकத்திற்கும் भगवाனே परमाचार्यனென்று स्थाபித்து நம்மாழ்வார் முதல் वंश-निरूपणம் பண்ணது असङ्गतமாகாதோ என்கிற शङ्कैக்கு अवकाशமில்லை என்று ज्ञापितம்.

नाथमुनिகள் பிள்ளை **ईश्वरभट्टा**ழ்வான் इति. இங்கு आचार्यர்களின் पुत्र-शिष्यादिகளைச் சொன்னது அவர்களிடமும் प्रतिपत्तिविशेषं பண்ணுகைக்காக. எம்பெருமானார் திருக்கோட்டியூர் நம்பி **श्रीपाद**த்திலே **रहस्यार्थ**ங்களை **शिक्षि**த்தார். श्रीपादं - ஸன்னிதி. இங்கு शिक्षिத்தார் என்கையால் प्रथम-ग्रहणं பெரியநம்பி ஸன்னிதியில் என்று सूचितமாகிறது. ஆகையாலிறே மேல் प्रथम-ग्रहणं சொல்லும்போது கேட்டருளினார் என்கிறது. இப்படி भगवत्पर्यन्त गुरुपरंपरानुसन्धानத்தின் अवश्य-कर्तव्यதையை அருளிச் செய்து गुरुवंशத்தையும் प्रकाशिப்பித்தார். இனி இவ்வनुसन्धानं गुरुभक्तिपूर्वकமாக வேண்டுமென்று उपपादिக்கக் கருதி, गुरु-प्रकाशन-विधायकமான वचनத்தை उदाहरिக்கிறார் – **गुरुं प्रकाशये**दिति. குருவை प्रकाशिப்பிக்கையாவது போற்றியுகப்பது; புந்தியிற் கொள்வது; பொங்குபுகழ்சாற்றிவளர்ப்பது முதலானவை.

இனிமேல் இவ்வचनத்திற்கு छायाव्याख्यानं. ननु गुरुप्रकाशनं गुरुभक्ति-परीवाहமாகையால் गुरुभक्तिயுள்ளவனுக்கு स्वयமாகவே प्राप्तமாய் இருக்க, இதற்கு विधि வேண்டுமோ என்ன **'गुरुं प्रकाशयेत्'** என்பதற்கு गुरु-प्रकाशन-विधिயிலே तात्पर्यமில்லை. किन्तु प्रकाशन-हेतुभूत-गुरुविषय-परभक्ति विधिயிலே तात्पर्यம் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதை उपपादिக் கிறார் **குருவை ஒருவன்** इत्यादिயாலே . இங்கு अन्वय-व्यतिरेक-निर्देशம் गुरुभक्तिக்கு प्रकाशन-कारणत्वं स्पष्टமாகைக்காக. இதனால் कार्यமான प्रकाशन-विधिக்கும் காரணமான परभक्ति विधिயிலே तात्पर्यं என்றதாயிற்று. प्रकाशिப்பிக்கிறதுவும், प्रकाशिப்பிக்காதொழிகிறதுவும் भक्ति, तदभावங்களாலேயிறே என்னாதே **गुरुभक्तिயில் तारतम्यத்தாலேயிறே** என்னது குருவினிடத்தில் परैயான भक्तिயே प्रकाशनத்திற்கு हेतु; अल्प-भक्ति இருந்தாலும் அது प्रकाशहेतुவாகாதாகையால் இந்த प्रकाशन विधिக்கு **''यस्य देवे''**

இங்ஙனல்லாதார்க்கு இப்படி ஜ்ஞானஸம்பத்துண்டாகாதென்னுமிடம் ஶிஷ்யர்களுடைய ஜ்ஞான-தாரதம்யத்தாலே கண்டுகொள்வது. மிகவும் குணாதிகரான ஶிஷ்யர்களுக்குங் கடுக அத்யாத்மவிஷயங்களை ப்ரகாஶிப்பியாதார்க்கு நிஷ்டை குலையாதென்னுமிடம் ரைக்வாதி வ்ருத்தாந்தங்களிலே ப்ரஸித்தம். பெற்றது குணமாக

என்கிற ஶ்ருதிஸித்தமான ஸ்வஹேதுபூத-பரபக்தி-விதானத்திலேயே தாத்பர்யம் என்று ஸ்பஷ்டீகரிக்கைக்காக. இவ்வளவால் பரபக்திக்கு விதானமும், ப்ரகாஶத்திற்கு தத்பூர்வகத்வமும் ஸித்தித்தாலும் ப்ரகாஶனம் அனுஸந்தான அவினாபூதமாகையால் குருப்ரகாஶவ்யாபகமான அனுஸந்தானத்திலும் குருபக்தி-பூர்வகத்வத்தைச் சொல்லுவதில் இந்த ஶ்லோகஸஹித இவ்வாக்யத்திற்குத் தாத்பர்யம். உத்தரார்த்தத்தில் அப்ரகாஶத்திற்கு ஜ்ஞானரூப-ஸம்பத்க்ஷய-ஹேதுத்வம் சொல்லுகையால் ப்ரகாஶத்திற்கு அர்த்தஸித்த ஜ்ஞானரூப-ஸம்பத்தேதுத்வத்தை ஸப்ரமாணமாகவும் ஸோதாஹரணமாகவும் அருளிச்செய்கிறார் **பகவத்விஷயத்தில்** இத்யாதியாலே. ''यस्य देवे परा भक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ । तस्यैते कथिताह्यर्थाः प्रकाशन्ते महात्मनः ॥'' என்பது கடஶ்ருதி. இங்கு அகதிதாஹ்யர்த்தா: என்றும் பதச்சேதம் கொள்ளலாம். **''आचार्याद्धैव विद्या विदिता साधिष्ठं प्रापत्''** என்பது ஜாபாலஶ்ருதி. ஆதிபதாத் **''आचार्यवान् पुरुषो वेद''** என்கிற சாந்தோக்யஶ்ருதி விவக்ஷிதம். இந்த ஶ்ருதிகளிரண்டிலும் ஆசார்யபதம் பக்தி விஷயீக்ருத ஆசார்யபரம்.

ஸஞ்ஜயாதிவ்ருத்தாந்தங்களிலும் ப்ரஸித்தமிதி. ''शुद्धभावं गतो भक्त्या शास्त्राद्वेद्मिजनार्दनम् ।'' என்கிற வசனமிங்கு அபிப்ரேதம். அவ்வசனத்தில் பக்திஶப்தம் பகவதாசார்யோபய-விஷயக-பக்திபரம். இந்த ஶ்ருதிகளிலும் வ்ருத்தாந்தத்திலும் ப்ரகாஶ-விதி-தாத்பர்ய-விஷயமான பரபக்திக்கே ஜ்ஞானஹேதுத்வம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் தத்பரீவாஹமான ப்ரகாஶத்திற்கு தத்தேதுகத்வம் கைமுதிக-ந்யாய ஸித்தம். லோகத்தில் பூயஶ்ஶ்ரவணமும் அபேக்ஷிதார்த்த-ப்ரகாஶத்தில் காரணமாகக் காணாநிற்க, குருவிஷயத்தில் பரையான பக்தியுள்ளவனுக்கே அபேக்ஷிதார்த்தங்கள் ப்ரகாஶிக்கும் என்று நியமம் சொன்னது ஸங்கதமாகுமோ? என்ன, வ்யதிரேக-ப்ரதர்ஶனத்தாலே அந்த நியமத்தை ஸ்தாபிக்கிறார் **இங்ஙனல்லாதார்க்கு** இத்யாதியால். யத்வா—உத்தரார்த்தத்தில் சொன்ன அப்ரகாஶத்திற்கு ஸம்பத்-க்ஷய-ஹேதுத்வத்தை லோகப்ரஸித்தியைக்காட்டி நிரூபிக்கிறார் இங்ஙனல்லாதார்க்கு இத்யாதியால். ஜ்ஞானஸம்பத் - அத்ருஷ்டாதாயகமான விலக்ஷணமான ஜ்ஞானஸம்ருத்தி. **உண்டாகாதென்னுமிடமிதி.** இதனால் ஸம்பதன்வித க்ஷி தாதுவுக்கு அனுத்பத்த்யர்த்தகத்வம் வ்யஞ்ஜிதம். **ஶிஷ்யர்களுடைய ஜ்ஞான-தாரதம்யத்தாலே கண்டுகொள்வது.** இங்கு ஶிஷ்யஶப்தம் ஸமான-ஶ்ரவணமும் ஸமான-பரிஶ்ரமமுமுள்ள ஶிஷ்யபரம். **தாரதம்யத்தாலே கண்டுகொள்வது.** ஶ்ரவணாதி ஸாம்யமிருக்கச்செய்தேயும் ஜ்ஞானதாரதம்யம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாயிருப்பதால் இதற்கு குருபக்தி ததபாவங்களே காரணம் என்று அகாமனும் ஒப்புக்கொள்ளவேணுமென்று திருவுள்ளம்.

உபதேசித்தால் ''शिष्य-पापं गुरोरपि'' என்கையாலே ஆசார்யனுக்கு நிஷ்டை குலையும் படியாமென்னுமிடம், வருவது விசாரியாதே இந்த்ரனுக்கு உபதேசித்துத் தானும் ப்ரஹ்மவித்யையை மறந்து தன் சிஷ்யனான நாரதபகவானையிட்டு ஸர்வேச்வரன் உணர்த்துவிக்க வேண்டும்படியிருந்த சதுர்முகன் பக்கலிலே கண்டு கொள்வது.

உத்தரபாதத்தை வ்யாக்யானம் பண்ணுகிறார் **மிகவும்** இத்யாதியாலே. ''यत्नेन गोपयेत्'' என்கையாலே குணாதிகர்களான சிஷ்யர்கள் விஷயத்திலும் கோபனம் ஆவச்யகமென்று தோற்றுகிறது. அது குணாதிகர்கள் விஷயத்தில் அவச்யம் உபதேசிக்கவேண்டும் என்கிற ''यदृच्छयोपसन्नानां'' இத்யாதி வசனங்களோடு விரோதியாதோவென்னவருளிச்செய்கிறார் **குணாதிகரான சிஷ்யர்களுக்கு**மிதி । **கடுக அத்யாத்மவிஷயங்களை ப்ரகாசிப்பியாதார்க்கு** என்கையாலே யத்ருச்சயோபஸந்நாநாமித்யாதி வசனங்களுக்கு கிஞ்சித்பரீக்ஷணபூர்வகமாக உபதேசத்திலேயே தாத்பர்யம் என்று திருவுள்ளம். உத்தரார்த்தத்தில் ப்ரகாசத்திற்கு ஆயு: க்ஷயரூபமான (அதாவது ஜ்ஞானாநுவ்ருத்த்யபாவரூபமான) நிஷ்டாஹானியை ப்ரயோஜனமாகச் சொல்லுகையால் கோபனத்திற்கு அர்த்தஸித்தமான நிஷ்டாஹாந்யபாவரூபபலத்தை ஸோதாஹரணமாக உபபாதிக்கிறார் **நிஷ்டை குலையாதென்னுமிட**மிதி. **ரைக்வாதி வ்ருத்தாந்தங்களிலே ப்ரஸித்த**மிதி. ரைக்வர் என்கிற ஒரு மஹரிஷி, ஜானச்ருதி என்கிற ஒரு ராஜா ஆர்தனாய் அனேக-த்ரவ்யங்களை ஸமர்ப்பித்து உபஸந்நனாயிருக்கச் செய்தேயும், அவர் தன் யோக-மாஹாத்ம்யத்தால் அவனுடைய ஆர்த்தியை அறிந்திருந்தும், அவனுக்குக் கடுக உபதேசிக்கவில்லை என்றும், அதனால் அவருக்கு நிஷ்டா-ஹானியில்லை என்பதும் சாந்தோக்யச்ருதியில் ப்ரஸித்தம் । ரைக்வாதி இதி ஆதி பதத்தால் ஜாபால-ஸத்யகாம-பரிக்ரஹ:. மந்த்ரப்ரகாசத்தாலே ஆயுஸ்ஸுக்கு (அதாவது ஜ்ஞானாநுவ்ருத்திக்குக்) க்ஷயம் உண்டாகும் என்று ச்லோகத்தில் சொன்ன அம்சத்தை ஸோதாஹரணம் விசதீகரிக்கிறார் **பெற்றது குணமாக உபதேசித்தால்** இத்யாதியால். **பெற்றது** - லபித்தது; அதாவது த்ரைவர்கிகனாகாதே முமுக்ஷு-வாய் அத்யாத்மவிஷயத்தைக் கேட்கப்பெற்றதே என்றபடி. **குணமாக** - சிரகால-சுச்ரூஷாதிகளில்லாமலிருக்கச்செய்தேயும் தாவன்மாத்ரத்தையே அத்யாத்ம-விஷயோபதேசார்ஹ-குணமாக எண்ணி. சிரகால-சுச்ரூஷாதிகளில்லாவிடில் சிஷ்யனுக்கன்றோ நிஷ்டை குலைய வேண்டும்; ஆசார்யனுக்கு நிஷ்டை குலையக் காரணமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார். **शिष्यपापं गुरोरपि என்கையாலே** இதி । ''राज्ञो राष्ट्रकृतं पापं राजपापं पुरोधसः । भर्तुः स्वस्त्रीकृतं पापं शिष्यपापं गुरोरपि ॥'' பாபியை சிஷ்யனாக ஸ்வீகரித்ததே அவன் நிஷ்டாஹானிக்குக் காரணமென்று திருவுள்ளம். **வருவது விசாரியாதே** – ஆகாமி-பலத்தை யோசிக்காமல். **இந்த்ரனுக்கு** – கபடியாய் வந்த இந்த்ரனுக்கு. **ஸர்வேச்வரன் உணர்த்துவிக்க வேண்டும்படி** இதி । ''सांख्ययोग-कृतान्तेन पाञ्चरात्रानुशब्दितम् । नारायणमुखोद्भूतं नारदोऽश्रावयत्पुनः ॥ ब्रह्मणस्सदने तात यथादृष्टं यथाश्रुतम् । श्रुत्वा ब्रह्ममुखाद्रुद्रः स्वदेव्यै कथयत्पुनः ॥'' என்கிற வசனார்த்தமிங்கு அபிப்ரேதம்.

இப்படி ''अप्रकाश-प्रकाशाभ्याम्'' என்கிற இரண்டுக்கும் ''क्षीयेते संपदायुषी'' என்கிற ஃபலங்களை औचित्यத்தாலும் प्रमाण-प्रसिद्धियாலும் क्रमத்தாலே உதாஹ-ரித்தவித்தனை. இரண்டிலும் இரண்டு ஃபலं अन्वयिத்தாலும் वाक्यத்தில் வரும் विरोधமில்லை. ஆகையால் सर्वावस्थैயிலும் गुरुभक्तिயின் பரீவாஹமாக குருவை प्रकाशिப்பிக்கவும், महारत्नगर्भமான மாணிக்கச் செப்புப்போலேயிருக்கிற

உதாஹ்ருதप्रमाणोदाहरणங்களால் अप्रकाशप्रकाशங்களுக்கு क्रमமாக संपदायुःक्षयहेतुत्वं ஏற்பட்டாலும் श्लोकத்தில் ஒரொன்றுக்கே இரண்டு ஃபலहेतुत्वं विवक्षितமென்றால் बाधकமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படி** इत्यादियால். **औचित्यத்தாலும்** इति । औचित्य-மாவது साध्यसाधनங்களைத் तुल्यसंख्यமாகச் சொல்லுகையும், क्रमान्वयத்தில் बाधमில்லாமையும். **प्रमाणप्रसिद्धियாலும்** इति । यस्य देवे என்கிற श्रुतिயில் भक्तिக்கு ज्ञानहेतुत्वமே சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் तदभावे तदभावम् अर्थसिद्धமாகையால் अप्रकाशத்திற்கு संपत्क्षयहेतुत्वமும் அந்த श्रुतिप्रमाणத்திலேயே सिद्धं என்று திருவுள்ளம். यद्वा – இங்ஙனல்லாதார்க்கு इत्याद्युक्त-प्रत्यक्ष-प्रमाण-प्रसिद्धियாலுமென்னவுமாம். प्रकाशத்திற்கு आयुः-क्षयहेतुत्वं ब्रह्मेन्द्र-वृत्तान्त-प्रतिपादक-पूर्वोक्त-बृहन्नारदीय-वचन-प्रमाण-प्रसिद्धम् । **இரண்டிலும்** – असमुच्चितமான இரண்டிலும்; இரண்டில் घटकமான प्रत्येकத்திலுமென்றபடி. समुच्चित-மான இரண்டிலும் இரண்டு ஃபலान्वयं சொன்னால் प्रत्येकத்திற்கு ஃபலம் வாராதாகையால், प्रत्येकத்திற்குப் ஃபலம் சொல்லுகிற கீழ் உதாஹரித்த प्रमाणத்தோடு विरोधिக்கும். ஆகையால் இரண்டிலும் என்றது असमुच्चितोभयपरम् । **वाक्यத்தில் வரும் विरोध-மில்லை** इति. **वाक्यத்தில்** – विवक्षित-क्रमान्वयமான वाक्यத்தில்; அதாவது; ''पुंसस्तु पुण्य-पापाभ्यां पापप्रज्ञे विनश्यतः'' इत्यादि वाक्यத்தில் என்றபடி. **வரும்** – प्रत्येकं ஃபலद्वयத்தை अन्वयिத்தால் வரும். **विरोधं** – बाधितार्थप्रतिपादकत्वம், **இல்லை** – இந்த वाक्यத்திலில்லை. पुण्यத்திற்கு पापनाशकत्वமேயொழிய प्रज्ञानाशकत्वं கூடாதாகையாலும், पापத்திற்கு प्रज्ञानाशकत्वமேயொழிய, पापनाशकत्वம் கூடாதாகையாலும் அங்கு प्रत्येकं ஃபல-द्वयान्वये बाधितार्थ-बोधकत्वं வரும். இங்கு प्रत्येकं संपदायुःक्षयहेतुत्वान्वये ஒருவித प्रमाणबाधமில்லை என்று திருவுள்ளம்.

श्लोकार्थ-वर्णनத்தை उपसंहरिக்கிறார் **ஆகையால்** इत्यादिना. ஆகையால் – क्रमान्वय-पक्षத்தில் गुरुभक्तिயில்லாவிடில் ज्ञानமுண்டாகாதென்றும், प्रत्येकं उभयान्वय-पक्षத்தில் पूर्वं भक्तिயில்லாவிடில் ज्ञानம் உண்டாகாது; ज्ञानोत्पत्त्यनन्तरं भक्तिயில்லாவிடில் அந்த ज्ञानம் நசித்துப்போமென்றும் ஏற்படுகையால். **सर्वावस्थैயிலும்** – ज्ञानोत्पत्तेः पूर्वத்திலும் परத்திலும். **गुरुभक्तिயின் பரீவாஹமாக குருவை प्रकाशिப்பிக்கவு**மிதி. प्रकाशं பரீவாஹமாம்படி

திருமன்த்ரத்தினுடைய சீர்மையுந் தன் நிஷ்டையுங் குலையாமைக்காக சில்வான ப்ரயோஜனங்களைப்பற்ற शिष्य-गुणपूर्तियில்லாத சபலர்களுக்கு வெளியிடாதே மன்த்ரத்தை மிகவும் சேமிக்கவும் प्राप्तम् । இவ்விடத்தில் गुरुशब्दं परमगुருக்களுக்கும் उपलक्षणं. सामान्यமாகவுமாம். मन्त्रशब्दं मन्त्रार्थं முதலான रहस्य-ங்களுக்கும் प्रदर्शनपरम् । தானிந்த रहस्यங்களை अनुसन्धिக்கும்போதெல்லாம் आचार्यपरंपरैயை अनुसन्धिக்கையும் विधिबलप्राप्तம். இவ்வாचार्यர்களுடைய अनुसन्धानं ''संभाष्य पुण्यकृतो मनसा ध्यायेत्'' என்கிறபடியே प्रतिषिद्ध संभाषणத்துக்கு प्रायश्चित्तமாம்.

குருபக்திபண்ணவும் என்றபடி. இதற்கு प्राप्तம் என்பதோடு अन्वयम् । இங்கு प्रकाशिப்பிக்கவும் என்று प्रकाश प्रधानமாகச்சொன்னது प्रकाशयेत् என்கிறவிடத்தில் தோற்றின शाब्दप्राधान्यத்தை அநுஸரித்து. रहस्यार्थங்களெல்லாமே गोपनीयங்களாயிருக்க, विशिष्य मन्त्रगोपनத்தை विधिத்ததற்கு भावமருளிச்செய்கிறார் **महारत्नगर्भமான மாணிக்கச் செப்புபோலே இருக்கிற** என்கிற विशेषणத்தாலே. இதனால் रहस्यार्थங்கள் स्वरूपतो गोपनीयங்கள்; मन्त्रं तु स्वरूपतो विषयतश्च गोपनीयமாகையால் तदगोपने अधिक प्रत्यवायமாம் என்கிற भावம் வெளியிடப்பட்டது. **திரு मन्त्रத்தினுடைய சீர்மையு**மிதி. **சீர்மை** – श्रैष्ट्यं. **தந்நிஷ்டை** – स्वस्य ज्ञानानुवृत्तिरूपनिष्ठा. சில்வான प्रयोजनம் – ख्याति धनादिகள். **शिष्य-गुणेत्यादि.** சில்வான प्रयोजनத்திற்காக उपदेशिத்தால் मन्त्रத்தின் சீர்மை குலையும், शिष्यगुणपूर्तिயில்லாதார்க்கு उपदेशिத்தால் நிஷ்டைகுலையும் என்று திருவுள்ளம்.

''गुरुं प्रकाशयेत्'' என்கிற श्लोकத்தில் तात्पर्यवृत्त्या गुरुभक्तिக்குத் तथाकर्तव्यत्वं தோற்றினாலும் गुरुपङ्क्तिभक्तिக்குத் तथाकर्तव्यत्वं தோன்றவில்லையாதலால் முன் சொன்னபடி गुरुपङ्क्त्यनुसन्धानத்திற்கு भक्तिपूर्वकत्वं கிடைப்பது எங்ஙனே? என்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ்விடத்தில் गुरुशब्दं परमगुருக்களுக்கும் उपलक्षण**मिति । **उपलक्षणं** – अजहत्स्वार्थ-लाक्षणिकम् । साक्षात् उपदेशेनाज्ञाननिवर्तकत्वावच्छिन्ने शक्तமான गुरुशब्दं साक्षादुपदेशेन अज्ञाननिवर्तकனையும், परंपरया अज्ञाननिवर्तकனையும் लक्षणया बोधिக்கிறது என்றபடி. तादृशान्यतरत्वावच्छिन्ने लक्षणा என்று திருவுள்ளம். लाघवात् அருளிச்செய்கிறார் **सामान्यமாகவுமாம்** इति. இதில் साक्षात्परंपराविवक्षैயன்றிக்கே अज्ञाननिवर्तकत्वावच्छिन्ने गुरुशब्दத்திற்கு योगशक्ति என்று திருவுள்ளம். இங்கு मन्त्रगोपनத்தையே विधिத்திருப்பதால் मन्त्रार्थத்தை வெளியிடலாமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **मन्त्रशब्दं** इत्यादिயால். ''इदं ते नातपस्काय'' इत्यादिகளில் मन्त्रार्थादिகளும் गोपनीयமாகச் சொல்லியிருப்பதால் இங்கு मन्त्रपदं प्रदर्शनार्थமாகவே கொள்ளவேண்டும் என்று திருவுள்ளம். एतावता गुरुपङ्क्त्यनु-

என்னுயிர் தந்தளித்தவரைச் சரணம்புக்கி
யானடைவே அவர்குருக்கள் நிரை வணங்கிப்
பின்னருளாற்பெரும்பூதூர் வந்தவள்ளல்
பெரிய நம்பி யாளவந்தார் மணக்கால் நம்பி
நன்னெறியை யவர்க்குறைத்த வுய்யக்கொண்டார்
நாதமுனி சடகோபன் சேனை நாதன்
இன்னமுதத்திருமகளென்றிவரை முன்னிட்
டெம்பெருமான் றிருவடிகளடைகின்றேனே. (3)

सन्धानं भक्तिपूर्वकமாக வேண்டும் என்பதை स्थापित्து இவ்வनुसन्धानं செய்யவேண்டிய कालविशेषத்தை அருளிச்செய்கிறார் **தானிந்த रहस्यங்களை अनुसन्धिக்கும்போதெல் லாம்** इत्यादियால். **विधिबलप्राप्त**मिति. ''आचार्यं मनसा ध्यात्वा मन्त्रमध्यापयेद्गुरुः। यदा ह्ययं स्वशिष्येभ्यो रहस्यं दातुमिच्छति ॥ तदा तदाऽनुसन्दध्यात्सम्यग्गुरुपरंपराम् ॥'' इत्यादि विधिகள் இங்கு अभिप्रेत-ங்கள். இவ்வசனங்களில் गुरुपङ्क्त्यनुसन्धानத்திற்கு रहस्योपदेशकालसामान्यத்திலேயே कर्तव्यதை ஏற்பட்டாலும் रहस्योपदेश-व्यापकीभूत-रहस्यानुसन्धान-कालसामान्यத்தில் तत्कर्तव्यता-विधानத் திலேயே நோக்கு என்று திருவுள்ளம். கீழ் गुरुभजनं ज्ञानसाधनं என்கையால் काम्यं என்றார். இங்கு विधिबलप्राप्तம் என்கையால் नित्यं என்கிறார். இனி இது प्रायश्चित्त மாகையால் नैमित्तिकं என்று அருளிச்செய்கிறார் **இவ்வாचार्यர்களுடைய** इत्यादि யால். संभाष्येत्यादि गौतमसूत्रखण्डं। ''न म्लेच्छाशुच्यधार्मिकैस्सह संभाषेत'' என்பது இதற்கு முன் खण्डம். இதில் पुण्यकृतः என்று सामान्यமாயிருந்தாலும் स्वाचार्यरूपपुण्यकृद्विशेषத்திலேயே இதற்கு நோக்கமென்று திருவுள்ளம்.

இவ்வளவால் गुरुभ्यः என்கிற मङ्गलश्लोकத்தில் தாம் अनुष्ठित्துக் காண்பித்த गुरु-पङ्क्त्यनुसन्धानं सर्वावस्थैயிலும் सर्वमुमुक्षुக்களாலும் भक्तिपूर्वकமாக अनुष्ठिக்கவேணுமென்பதை सप्रमाणமாக स्थापित्தார். நடுவில் अनुसन्धेयமான आचार्यक्रमத்தையும் नाथमुनिமுதல் அருளிச் செய்தார். இனி அங்கு அருளிச்செய்யாத आचार्यர்களையும் கூட்டி अस्मदाद्यनुसन्धान-सौकर्यार्थமாக ஒரு பாட்டருளிச்செய்கிறார் **என்னுயி**रिति। கீழ் पाषण्डनिरासकர்களான आचार्यர்களையே நிரூபிக்கக்கருதி नाथोपक्रमமாக அருளிச்செய்தது. भगवदनुभवैकपरரான நம்மாழ்வாரும் "ஒன்றும் தேவும்" इत्यादिயில் पाषण्डनिरसनं செய்திருப்பதால், அவரை யும் இவருக்கு आचार्यரானார் என்று கூட்டிற்று. இங்கு இப்பாட்டு अनुसन्धानार्थமாகை யால் இதில் सर्वரையும் निर्देशिக்கிறது.

யான் – आचार्यानुग्रहத்தாலே इदानीं लब्धसत्ताकனான அடியேன். **என்னுயிர்** – ''को ह्येवान्यात् कः प्राण्यात्'' என்கிறபடி எனக்கு प्राणभूतனான सर्वेश्वरனை. **தந்து** – स्वरूप-

एते मह्यमपोढमन्मथशरोन्माथाय नाथादय
स्त्रय्यन्तप्रतिनन्दनीयविविधोदन्ताः स्वदन्तामिह ।
श्रद्धातव्यशरण्यदंपतिदया दिव्यापगाव्यापकाः
स्पर्धाविप्लव विप्रलम्भपदवी वैदेशिका देशिकाः ॥ २ ॥

रूपगुणविभवैश्वर्यादिகளோடு सम्यक् ज्ञातனாம்படி उपदेशिத்து. **அளித்தவரை** – ''अस्ति-ब्रह्मेति चेद्वेद सन्तमेनं ततो विदुः'' என்கிறபடி लब्धसत्तனாக்கி रक्षिத்தவரை; साक्षादाचार्यனை என்றபடி. **சரணம் புக்கு** – शरणமாக आश्रயித்து. **அவர்** – साक्षादाचार्यருடைய. **குருக்கள்** – எம்பெருமானார்க்குப் பிற்பட்ட आचार्यர்களுடைய. **நிரை** – गोष्ठियै. **அடைவே** – तद्गुरुतद्गुरुक्रमेण. **வணங்கி** – नमस्करித்து. **பின்** – அதற்குப்பின்; இதற்கு முன்னிட்டென்பதோடு अन्वयम् । **அருளால்** – पाषण्डप्रतारितமான जगद्विषयத்தில் कृपैயாலே. **பெரும்பூதூர் வந்த** – பெரும்பூதூரில் அவதரித்தவரான. **வள்ளல்** – अत्यन्तपरिश्रमத்தாலே திருக்கோட்டியூர் நம்பியால் उपदेशिக்கப் பெற்ற मन्त्ररत्नाद्यर्थங்களை தன்னை आश्रयित्त सर्वजनங்களுக்கும் अनायासेन उपदेशिக்கையாலும், गद्यादिमुखத்தாலே அவைகளின் अर्थத்தை विशदीकरिக்கையாலும் परमोदारராய்ப்போந்த श्रीभाष्यकारர். இங்கு ''வள்ளல்'' ''உயிர் தந்தளித்தவர்'' என்கையால் गुरुपङ्क्त्यनु-सन्धानத்திற்கு भक्तिपूर्वकत्वं व्यञ्जितமாகிறது. **பெரியநம்பி** – அவருக்கு आचार्यரான पूर्णर्यர். **நன்னெறியை** इत्यादि. **நல்** – भक्तियोगத்தைக் காட்டிலும் सुकरतया प्रारब्धनाश-कतयाचातिशयितप्रभाववத்தான. **நெறியை** – प्रपत्तिमार्गத்தை. **அவர்க்கு** – அந்த மணக்கால் நம்பிக்கு. **உரைத்த** – (நம் आचार्यருடைய திருப்பேரனான ஆளவந்தாருக்கு இதை अवश्यमुपदेशिக்கக் கடவீர் என்று சொல்லி) उपदेशित्त. **உய்யக்கொண்டார்** – पुण्डरीकाक्षர். **இன்னமுதத்திருமகள்** इति. **இன்** – निरतिशयभोग्यனான परमपुरुषனுக்கும் भोग्यैயான. **அமுதத்திருமகள்** – अमृतसागरத்திலுண்டான; यद्वा – अमृतसहजैயான; यद्वा अमृतभूतैயான பெரியபிராட்டியார். **என்றிவரை** – கீழ்ச்சொன்ன रमणीयनामधेयங்களையும் गुणங்களையுமுடைய இவ்वाचार्यர்களை. **முன்னிட்டு** – पुरुषकारமாகக் கொண்டு. **எம்பெருமான்** – सर्वस्वामिயான भगवाனுடைய. **திருவடிகள்** – तत्क्षणोन्मी-लितपुण्डरीकशोभाशालिகளான चरणங்களை. **அடைகின்றேன்** – शरणமாக அடைகின்றேன் என்றபடி.

இப்படி இப்பாட்டில் सर्वருக்கும் अनुष्ठेयமாக गुरुपङ्क्त्यनुसन्धानक्रमத்தை स्वानुष्ठानमुख-த்தாலே வெளியிட்டு, இனி இதற்குக் கீழ்ச்சொன்ன भक्तिपूर्वकत्वसिद्ध्यर्थं दुर्लभமான

அந்த भक्तिயின் प्रार्थनाप्रकारத்தையும் स्वप्रार्थनाव्याजத்தாலே வெளியிடுகிறார் **एते** इति. **एते** – कल्याणगुणங்களாலே भोग्यतया प्रसिद्धர்களான. **नाथादयः** – இங்கு आदिपदं प्रधानार्थकமாகை யால் நம்மாழ்வாருக்கும் संग्रहம். **मह्यं** – विषयप्रवणனாய் विषयप्रावण्यनिवृत्तिकामனுமான எனக்கு. **अपोढेति**, இது विधेयविशेषणम् । **अपोढः**- निरस्तः मन्मथशरोन्माथः यस्मादिति विग्रहः. उन्माथः – उन्मथनं. उपद्रव इति यावत्. இதனால் शब्दादिविषयप्रावण्यरूपानिष्टनिवृत्तिயும் प्रार्थित-மாயிற்று. यद्वा – இங்கு मन्मथனாவது मन्मथमन्मथனான भगवान्, केवलमन्मथप्रसक्तचभावात्. प्रथमपर्वनिष्ठामात्रத்தாலே அது निरस्तமாமிறே. तस्य शराः – வல்வினையேனை யீர்கின்ற कल्याणगुणங்கள். அவைகளாலுண்டான उन्माथமாவது – प्रथमपर्वमात्ररसिकதையாகிற उपद्रवम् । அது निरस्तமாகவேண்டும் என்கிறார். प्रथमपर्वमात्ररसिकதை चरमपर्वगमनத்திற்கு प्रतिबन्धकं என்று கருத்து. **इह** – இந்த संसारावस्थैயிலேயே. **स्वदन्तां** – उद्दीपनविभावங்களான நிலவு, தென்றல்களைப்போலவும், आलम्बनविभावமான (அதாவது) रससमवायिकारण-மான अभिमतविषयங்கள்போலவும் – रुचिக்கக்கடவர்கள் என்றபடி. स्मर्यमाणात्यर्थप्रियत्वेन स्वयमप्यत्यर्थप्रियैயான भगवद्भक्तिயானது ''या प्रीतिरविवेकानां'' इत्यादिகளில் प्रार्थिக்கப்படுகிறாப் போலே ततोऽपि दुर्लभतरமான आचार्यभक्तिயுமிப்படி प्रार्थनीयமிறே.

कल्याणगुणाकरனாய், परमकारुणिकனாய், दोषगन्धरहितனாய்ப்போந்த भगवाனுடைய भक्ति प्रार्थनीयமானாலும், आचार्यभक्ति அப்படி प्रार्थनीयமாகைக்கு அவர்களிடத்தில் गुणादि-களுண்டோ வென்ன இவர்களும் तत्तुल्यர்களென்றருளிச் செய்கிறார் **त्रय्यन्तप्रति-नन्दनीयेति** । **त्रय्यन्तेत्यादि** – वेदान्तங்களுக்கும் श्लाघनीयங்களான. **विविधोदन्ताः**– नानावृत्तान्तशालि-கள்; वृत्तान्तहेतुभूतगुणशालिகள் என்றபடி. இங்கு वृत्तान्तமாவது त्रय्यन्तोक्तार्थानुष्ठानं, तदभिप्रेत-समीचीनार्थसाधनं, तद्विपरीतवादनिराकरणं முதலானவை. இவர்கள் वेदान्तத்தை अभिनन्दिத்து तदर्थानुष्ठानத்தையும் तदभिप्रेतार्थसाधनத்தையும் तद्विपरीतवादनिराकरणத்தையும் செய்கையால் அவ்वेदान्तं இச் செய்கையை प्रतिनन्दनं செய்யுமென்று திருவுள்ளம்.

இப்படி सामान्यतो गुणங்களைச்சொல்லி विशेषतः இவர்களுடைய दयैயை வெளி யிடுகிறார் **श्रद्धातव्येति** । **श्रद्धातव्य**– विश्वसनीयர்களான; **शरण्यदंपती** – ''लक्ष्म्या सह हृषीकेशो देव्या कारुण्यरूपया । रक्षकस्सर्वसिद्धान्ते'' इत्यादिகளில் रक्षकत्वेन प्रसिद्धர்களான दिव्यदंपतिகள். **तयोः**– அவர்களுடைய, **दयादिव्यापगां** – अत्युच्चप्रदेशभूतेषु अस्मदादिष्वपि व्यापयन्ति इति दयादिव्यापगाव्या-पकाः. स्वतः प्रवहनशीलமான दंपतिகளுடைய दयादेवगङ्गैயும் भगीरथनयसिद्धர்களான नाथादि களுடைய परमकृपै இல்லாவிடில் திடர்நிலமான अस्मदादिகளிடத்தில் ஏறிப்பாயா தென்று திருவுள்ளம். இதனாலவன் दयैயைக்காட்டிலும் இவர்கள் दयैயே நமக்கு उत्कृष्टं என்றதாயிற்று.

**हृद्या हृत्पद्मसिंहासनरसिकहयग्रीवहेषोर्मिघोष-
क्षिप्तप्रत्यर्थिदृप्तिर्जयति बहु गुणा पङ्क्तिरस्मद्गुरूणाम् ।
दिक्सौधाबद्धजैत्रध्वजपटपवनस्फातिनिर्धूततत्तत्सिद्धान्त
स्तोमतूलस्तबकविगमनव्यक्तसद्वर्तनीका ॥ ३ ॥**

இனி हेयगुणराहित्यத்தை அருளிச்செய்கிறார் **स्पर्धेति** । **स्पर्धा** – வைரம். **विप्लवः**– भ्रमप्रमादाशक्तिकृतமான शास्त्रार्थान्यथाकरणम् । **विप्रलम्भः**– वञ्चना; स्वमतस्थापनத்தில் श्रुत्यादि-प्रमाणालाभे स्वयं श्रुत्यादिकल्पनारूपः । **पदवी** – இதுகளுடைய सञ्चारमार्गத்திற்கு. **वैदेशिकाः**– विदेशस्थர்கள். இந்த मार्गத்தின் समानदेशத்திலிருந்தால் ஒருக்கால் இவர்களும் இந்த मार्गத்தில் நடந்திருப்பார்களோவென்கிற शङ्कैக்காவது प्रसक्तियुண்டு. இவர்கள் विदेशस्थர்களாகையால் இவர்கள் विषयத்திலிதை எடுத்துக்கழிப்பதும் अप्रसक्त-மென்று திருவுள்ளம். இப்படி இவர்களும் कल्याणगुणपूर्णர்களாகவும் परमकारुणिकர் களாகவும் हेयगुणरहितர்களாகவுமிருப்பதால் இவர்கள் विषयத்தில் परैயான भक्ति-प्रार्थनीयं என்று கருத்து.

இப்படி இவர் प्रार्थिத்தவுடனே भक्ति फलिத்து गुरुपङ्क्ति स्वाद्यமாக அதன் स्वादुतैயை அருளிச்செய்துகொண்டு உள்ளடங்காத भक्तिயின் परीवाहமாக ''जयत्यतिबलो रामः'' என்று திருவடி ராமனைப் प्रकाशिப்பித்ததுபோல் அந்த गुरुपङ्क्तिயைப் प्रकाशिப்பிக் கிறார் **हृद्येति** पद्यத்தாலே. இதனால் गुरुप्रकाशनवैखरियும் शिष्यர்களுக்கு शिक्षितமாகிறது. गुरुக்களிடத்திலும் असूयालुவாய்ப்போந்த எனக்கும் இது स्वाद्यैயாவதே! என்று இனியராகிறார்.

हृद्येति. இப்படி हृद्यैயானதும் यादृच्छिकமன்றிக்கே गुणज्ञानத்தாலே வந்ததென்றறி விக்கைக்காக அதன் गुणங்களைச் சொல்லுகிறார் **हृत्पद्मेति** । **सिंहासन रसिक** – सिंहासनத் தின் ரஸமறிந்தவர்கள் அதை விட்டு அகல நினையார்களிறே. वादिनिरसनार्थம் இவர்கள் செய்யும் वादघोषத்தை இவர்கள் हृदयத்தில் नित्यवासம்பண்ணும் हयग्रीवனுடைய हेषोर्मिघोषமாக நிகரணம்பண்ணி, அவைகளாலே प्रत्यर्थिகளின் செருக்கெல்லாம் दूरतो निरस्तமென்கிறார் **हेषेति**. हेषा ऊर्मिघोषा इवेत्युपमितसमासः । समुद्रतरङ्गघोषங்கள்போல மேன் மேலும் अभिवृद्धங்களான हेषाघोषங்களால் என்றபடி. இதனால் இவர்கள் वादங் களெல்லாம் हयग्रीवहेषैகளாகையால் அதில் भ्रमप्रमादाशक्त्यादिमूलकत्वशङ्कैயில்லை என்றதாயிற்று.

இப்படி இவர்களுடைய वादवैखरिயையும் அத்தால் वादिनिरसनरूपமான तत्फल-த்தையும் சொல்லி, மேல் அவர்களுடைய ग्रन्थरीतिயையும் அத்தால் वादिகளின்

ஆரண நூல்வழிச்செவ்வையழித்திடுமைதுகர்க்கோர்
வாரணமாயவர் வாதக்கதலிகண்மாய்த்தபிரான்
ஏரணிகீர்த்தியிராமானுசமுனியின் னுரைசேர்
சீரணிசிந்தையினோஞ்சிந்தியோமினித்தீவினையே. (4)

மதநிரஸனரூபப்ரயோஜனத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் **दिक्सौधेति** । **दिक्सौधाबद्ध** – ஸர்வதிக்குகளிலும் வ்யாப்தங்களான வென்னபடி. **जैत्रध्वज**ங்களாவது –– வ்யாஸஸித்தாந்தஜயத்வஜபூதர்களான நாதாதிகள். அந்த ஜயத்வஜஸம்பந்திகளான **पट**ங்களாவது – ந்யாயதத்வஸித்தித்ரய ஸ்ரீபாஷ்யாதிகள். ''प्रवचनविधावष्टाविंशे जयध्वजपट्टिका'' என்றும், ''व्यसनशमनव्यक्तोत्सेधा जयध्वजपट्टिका'' என்றும் தத்வடீகையையும், சதுஶ்லோகீபாஷ்யத்தையும் ஜயத்வஜபடமாக இவரே அருளிச்செய்தாரிறே. அதுகளின் **पवन**ங்களாவது – தந்மூலகங்களான ஶ்ருதப்ரகாஶிகா ஶததூஷண்யாதிகளும், தத்ப்ரவசனங்களும். அதின் **स्फाति** - அபிவ்ருத்தி, அதனால் **निर्धूताः** - மிகவும் சாலிதங்களான, ஸாதகப்ரமாணங்களையாபாஸமாக்கியும், பரஶ்ஶதபாதங்களை ப்ரதர்ஶனம் பண்ணியும் நிரஸ்தங்களான வென்றபடி. இதனால் ஹேஷோர்மிகோஷத்தால் நிரஸ்தகர்வர்களான வாதிகளுக்கு எங்களுடைய மதிதௌர்பல்யத்தாலே தோற்றோம், நது மததௌர்பல்யத்தாலென்று ப்ரலாபிப்பதற்கும் வழியற்றமை ஸூசிதமாயிற்று. இப்படி நிர்தூதங்களான ஸித்தாந்தங்களில் சில ஜீவித்திருப்பதுபோல் தோன்றினாலும் அதுகள் கதப்ராயங்களே என்கிற திருவுள்ளத்தினாலே யருளிச்செய்கிறார் **विगमने**தி । இப்படி சில குணங்களை சுட்டிக்காட்டினோம்; இது அநந்தகுணையென்கிறார் **बहुगुणे**தி । இம்மாதிரி குணமுள்ள ஆசார்யர்கள் ஒருவரிருவரோவென்னவருளிச்செய்கிறார் **पङ्क्ति**ரிதி । இந்த ஸமுதாயம் நமக்காசார்யர்களாவதே! என்று ஆனந்திக்கிறார் **अस्मदि**தி । இப்படி குருபங்க்திப்ரகாஶனப்ரகாரத்தை அநுஷ்டித்துக் காண்பித்து, அந்த குருபங்க்தியில் ஸித்தாந்தஸ்தாபநாதிஶயத்தாலே ப்ரதானர்களாக ''நாதோபஜ்ஞ'' மித்யாதிஷு கொண்டாடப்பட்ட எம்பெருமானார், நாதமுனிகள், ஆளவந்தார் விஷயமாகத் தம் க்ருதஜ்ஞதைதோற்ற அடைவே மூன்று பாட்டுகள் அருளிச்செய்கிறார் **ஆரண நூல்** இத்யாதியால். **ஆரண நூல்** – வேதாந்தஶாஸ்த்ரம் । இதற்கு அழித்திடும் என்பதோடந்வயம். வேதாந்தஶாஸ்த்ரத்தை இல்லையாக்கி அழித்தவர் வேதாந்தபாஹ்யர்கள். **வழி** – அந்த வேதாந்தங்களின் வழி. பேதஶ்ருதி அபேதஶ்ருதி கடகஶ்ருதிகளுடைய பரஸ்பராவிருத்தார்த்தப்ரதிபாதனமார்கம் । அந்த வழியை அழித்தவர்கள் மாயாவாதிகள். அவ்விரண்டையும் ஒப்புக்கொண்டு அந்த வழியின் செவ்வையை அதாவது ஆர்ஜவத்தை யழித்தவர் த்வைதவாதிகள். நம் ஸித்தாந்தவிருத்தார்த்தஸ்தாபனார்த்தம் இவர்கள் சொல்லும் ஹேதுக்களெல்லாம் ஆபாஸங்களாகையால் இவர்களை ஹைதுகர்கள் என்கிறது. இவர்களுக்கு **ஓர் வாரணமாய்** – அத்விதீயமத்தகஜமாய் அவதரித்து. **அவர்** – அவர்களுடைய.

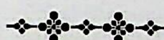
நீளவந்தின்று விதிவகையால் நினைவொன்றிய நாம்
மீள வந்தின்னும் வினையுடம்பொன்றி விழுந்துழலா
தாளவந்தாரெனவென்றருடந்து விளங்கிய சீர்
ஆளவந்தாரடியோம் படியோமினியல்வழக்கே. (5)

வாதக்கதலிகள்மாய்த்த – வாதங்களாகிற வாழைகளை ध्वंसம் பண்ணின. இங்கு இவரை வாரணமாயும் हैतुकवादங்களைக்கदलिகளாகவும் रूपித்ததால் வாதங்களை ध्वंसம் செய்வதில் இவருக்கு अनायासமும் வாதங்களின் अतिबल्बजतैயும் தோன்றுகிறது. **பிரான்** – இப்படி हैतुकர்களை जயித்து कुदृष्टिकुहनामुखத்தில் விழாதபடி परब्रह्मத்தைக் காட்டிக்கொடுத்த महोपकारकன். **ஏரணீதி. ஏர்** – ஏற்றதான; அவன் स्वभावத்திற்கு ஏற்றதான; அல்லது लोकத்திற்கு ஏற்றதான. **அணி** – அலங்காரமாய் உள்ள. **கீர்த்தி** – கீழ்ச்சொன்ன विक्रमवितरणங்களால் உண்டான यशஸ்ஸையுடைய. **இராமானுசமுனி** - श्रीभाष्यकारருடைய. **இன்னுரை** – गम्भीरार्थங்களாய் இருக்கச் செய்தேயும் स्वादुतमங்களான श्रीसूक्तिகளை. **சேர்** – சேர்ந்த. तदेकप्रवணையான என்றபடி. இது हेतुगर्भமான चिन्ताविशेषणम्। **சீரணீ**त्यादि. **சீர்** – குணங்கள். அதாவது இங்கு शमदमादिகள். அதுகளை **அணி** – அலங்காரமாகவுடைய. **சிந்தையினோம்** – சிந்தை – மநஸ்ஸு. அதையுடைய நாம். **இனி** – श्रीभाष्यादिप्रवणमनस्कரானபின். **தீவினை** – क्रूरकर्मங்களை. **சிந்தியோம்** – மனதாலும் நினையோம். अनुष्ठानத்தில் का कथा? இதனால் मनश्शुद्धि சொல்லப்பட்டது.

நீளவந்து. நீள – दीर्घकालமாக; अनादिकालமாகவென்றபடி. **வந்து** – ஸம்ஸாரத்திலே ஸஞ்சரித்து. **இன்று** – இந்த ஜன்மத்திலே. **விதி** – भाग्यத்தினுடைய. **வகையால்** – வகை – प्रकारम्। परिणतिभेदத்தால் என்றபடி, **நினைவு** – आत्माவில் देहाद्यतिरिक्तत्व भगवच्छेषत्वादिज्ञानங்களோடு. **ஒன்றிய** – சேர்ந்த. **நாம்** – स्थावरादिஜன்மங்கள் கழிந்து मोक्षार्थचिन्तकராகப்பெற்ற நாம். **மீளவந்து** – மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்தில் प्रवेशित्து. **இன்னும்** – இனிமேலும். **வினையுடம்பு** – पापजन्यமாய், पापजनकமான உடம்போடு. **ஒன்றி** – சேர்ந்து. देहத்தையே आत्माவாக भ्रमित्து என்றபடி. **விழுந்து** – அதடியாக नरकादिகளிலே விழுந்து. **உழலாது** – तीव्रமான கஷ்டங்களை யனுभवियாதபடி. **ஆளவந்தார்** – நம்மை ரக்ஷிக்க வந்தார். **என** – என்று ஸர்வ லோகங்களும் கொண்டாடும்படி. **வென்று** – चोलसदः प्रभृतिகளில் ஆச்சியாழ்வான் முதலானவர்களை ஜயித்து. **அருள்தந்து** – कृपैயைக்கொடுத்து; அதாவது कृपाकार्यமான सिद्धित्रयादिग्रन्थங்களைச் செய்து லோகங்களை अनुग्रहित्தென்றபடி. **விளங்கிய** – அதனால் प्रकाशमानங்களான. **சீர்** –''तमो येनापास्तं स हि विजयते'

காளம் வலம்புரி யன்ன நற்காதலடியவர்க்குத்
தாளம் வழங்கித் தமிழ்மறை யின்னிசை தந்தவள்ளல்
மூளுந்தவநெறிமூட்டிய நாதமுனிகழலே
நாளுந்தொழுதெழுவோ நமக்கார் நிகர் நா நிலத்தே. (6)

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वसन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
गुरुपरंपरासारः संपूर्णः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः

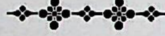

என்று श्रीभाष्यकारரும் புகழும்படியான குணங்களையுடைய. **ஆளவந்தார்** – अन्वर्थनामாவான यामुनेयருக்கு. **அடியோம்** – दासர்களான நாம். **இனி** – இந்த दास्य-த்தைப் பெற்றபிறகும். **அல்வழக்கு** – स्वतन्त्रात्मभ्रममूलமாயும், देहात्मभ्रममूलமாயும் உண்டாகும் ''त्वं मेऽहं मे'' इत्यादिविवादम् । அதிலே **படியோம்** – ஆழங்கால்படோம். அல்வழக்குக்கு हेतुவான नास्तिकग्रन्थங்களை வாசியோம் என்னவுமாம். இதனால் वाक्शुद्धि சொல்லப்பட்டது.

காளம் इति । **காளம்** – काहलवाद्यम् । **வலம்புரி** – दक्षिणावर्त त्तையுடைய சங்கு. **அன்ன** – இதுகளுக்கு सदृशமான. प्रतिवादिहृदयविदारकமான वादघोषங்களைச் செய்வதாலும், स्वशेषिயான नाथमुनिகளுக்கு सर्वदा अतिशयाधायकர்களாக இருப்பதாலும் இவர்களை काहलशङ्खतुल्यர்களாகச்சொன்னது. **நற்காதல்** – காதல் भक्ति; அதற்கு நன்மையாவது परत्वम् । नाथमुनिகளிடத்தில் ''यथा देवे तथा गुरौ''என்கிற श्रुतिயில் சொன்ன परभक्तिயுள்ளவர்களானவென்றபடி. **அடியவர்க்கு** – வேறு பெயரன்றிக்கே दास्यத்தையிட்டு அடியவரென்றே சொல்ல வேண்டிய கீழையகத்தாழ்வான், மேலையகத்தாழ்வான் என்கிற மருமக்களுக்கு. **தாளம் வழங்கி** – தாளशास्त्रத்தை அதாவது सङ्गीतशास्त्रத்தையுपदेशिத்து. **தமிழ் மறை** – द्रमिडवेदத்தினுடைய. **இன்** – अत्यन्तभोग्यமான. **இசை** – दिव्य गानத்தை. **தந்த வள்ளல்** – उपदेशिத்த महोदारன். **மூளும்** – मुमुक्षुக்களாலே आदरेण अनुष्ठिக்கப்படுமதான. **தவநெறி** – अष्टाङ्गषडङ्गयोग-मार्गத்தை. **மூட்டிய** – योगरहस्यादिग्रन्थங்களாலே लोकத்தில் பரவச்செய்த. **நாதமுனி கழலே** – नाथमुनिயின் திருவடிகளையே. **நாளும்** – தினந்தோறும். **தொழுது** –

ஸேவித்து. **எழுவோம்** – உஜ்ஜீவிப்போம். இதனால் காயசுத்தி சொல்லப்பட்டது. **நமக்கு** – एतादृशभाग्यं பெற்ற நமக்கு. **நா நிலத்தே** – நாலுவகைப்பட்ட இந்த பூமியில் அதாவது ''பாலை'', ''மருதம்'', ''நைதல்'' ''குறிஞ்சி'' ''முல்லை'' என்று ஐந்து பூமிகள் द्रमिडसमयसिद्धங்கள்; அதில் பாலை என்பது மநுஷ்யரில்லாத வனம். அது நீங்க மற்ற மநுஷ்யர்களையுடைய நான்கு நிலங்களிலும் என்றபடி. **ஆர்** – எவர்கள். **நிகர்** – ஒப்பானவர்கள். நாதமுனி ஸம்பந்தம் பெறாத भाग्यहीनரான ஒருவரும் தமக்கு सदृशரல்லலர் என்றபடி.

इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
गुरुपरंपरासार व्याख्या ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे उपोद्घाताधिकारः ॥ १ ॥

आभगवत्तः प्रथितामनघामाचार्यसन्ततिं वन्दे ।
मनसि मम यत्प्रसादाद्वसति रहस्यत्रयस्य सारोऽयम् ॥ ४ ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीसारबोधिनीव्याख्यायां

उपोद्घाताधिकारः ॥

श्रीमद्वेदान्तदेशिकன் रहस्यत्रयத்தை விவரிக்கக்கருதி அதன் निर्विघ्न परिसमाप्त्यर्थமாக ''गुरुभ्यः'' என்று गुरुपङ्क्तिभजनरूपमङ्गळத்தை अनुष्ठित्து, रहस्यानुसन्धानादिकालங்களில் गुरुपङ्क्त्यनुसन्धानம் अवश्यकर्तव्यं என்பதை गुरुपरंपरासारத்தில் स्थापित्तருளினார். ஆகையால் அது मङ्गळशेषம். இனி ग्रन्थத்தை उपक्रमिக்கப்போகிறவராய் आदरातिशयத்தாலே அந்த गुरुपङ्क्तिயை यथा-स्थापनं पुनरपि வணங்கி, இந்த ग्रन्थத்தில் वक्ष्यमाणार्थங்களெல்லாம் तत्प्रसादलब्धங்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டே ग्रन्थத்தில் प्रतिपाद्यार्थத்தையும் சூசிப்பிக்கிறார் **आभगवत्त** इति ।

आभगवत्तः– भगवन्तमारभ्य इत्यर्थः । இங்கு अभिविध्यर्थकமான आङ् प्रारंभपरம். ''आचक्रायुधमाच मामकगुरोराचार्यवर्गं'' என்கிறவிடத்தில் போல் सन्तत्यादिशब्दसमभिव्याहृत आङुக்கு आरंभार्थ-कत्वமே स्वरसம். (இந்த விஷயமான விசாரத்தை उपोद्घाताधिकारव्याख्यानानुबन्धத்தில் விஸ்தரிப்போம்.) **प्रथितां–** குணங்களாலே प्रसिद्धैயான. **अनघां–** निर्दुष्टैயான. இங்கு भगव-त्प्रभृति प्रथितामनघां என்கிற समभिव्याहारத்தால் हेयप्रत्यनीकत्व कल्याणैकतानत्वविषयத்தில் सन्तति-घटकர்களெல்லாம் भगवत्तुल्यர்கள் என்பது सूचितம். இப்படி இருப்பவர் ஒருவரிருவரோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் **आचार्यसन्ततिं** என்று. अष्टाक्षरान्तस्थமான सर्वமும் इतररहस्यार्थங்களும் अत्यन्तलघिष्ठமான என்மனதில் வஸிப்பதே! என்று विस्मयिக்கிறார் **मनसीति** । இது सूच्यग्रத்தில் மேரு வஸிப்பதுபோல் தோற்றுகிறது இவர்க்கு. ''என் மனனே'' என்கிறாப் போல் இப்படிப்பட்ட மநஸ்ஸில் ममत्वத்தை अनुसन्धिக்கிறார் **ममेति** । இவ்வளவு ச்ரேயஸ்ஸுக்கும் गुरुपङ्क्तिயின் प्रसादமே காரணமென்கிறார் **यत्प्रसादादिति** । अतिलघिष्ठமான என்மனதும் गुरुप्रसादाहितगुणங்களாலே गरिष्ठமாய்க்கொண்டு रहस्यत्रय-सारार्थங்களுக்கெல்லாம் सर्वदा वासस्थानமாயிற்று என்று गुरुप्रसादத்தைக் கொண்டாடினபடி.

कर्मब्रह्मात्मके शास्त्रे कौतस्कुतनिवर्तकान् ।
वन्दे हस्तिगिरीशस्य वीथीशोधककिङ्करान् ॥ ५ ॥

இதனால் वक्ष्यमाणार्थங்களெல்லாம் सांप्रदायिकங்கள் என்று சொல்லப்பட்டது. ''वसति'' என்கிற वर्तमाननिर्देशத்தால் सर्वदा अप्रधृष्यत्वं தோற்றுகிறது.

रहस्यत्रयस्यसारः इति । सारशब्दं सारभूतமான अर्थपरம். ஒவ்வொரு रहस्यத்தின் अर्थங்களே बहुவாயிருப்பதால் ''सारः'' इति जात्येकवचनம். இதனால் இந்த ग्रन्थம் रहस्यत्रयसारप्रतिपादकமாகையால் இதற்கு रहस्यत्रयसारம் என்கிற திருநாமமும் सूचितமாகிறது, अत एव முடிவில் ''रहस्यत्रयसारोऽयं'' என்று அருளிச்செய்யப்போகிறார். उत्तररामचरितप्रतिपादकग्रन्थத்தை उत्तररामचरितं என்றாரிறே. रहस्यार्थங்களெல்லாம் अति स्फुटமாகத் தோன்றுகையால் ''अयं'' என்று निर्देशिக்கிறார். रहस्यतातिशयपरो वा अयं शब्दः ।

இப்படி गुरुसन्ततिயை வணங்கி उपकारातिशयத்தாலே साक्षादाचार्यரான அப்புள்ளாரை வணங்குகிறார் **कर्मेति** । कर्मब्रह्मणी आत्मानौ प्रतिपाद्ये यस्य तथाभूते शास्त्रे । कर्ममीमांसैயிலும் ब्रह्ममीमांसैயிலும் என்றபடி. तत्तत्प्रतिपाद्यार्थத்தை அதற்கு அதற்கு आत्माவாகச் சொல்வது शास्त्रसङ्केतம். **कौतस्कुतनिवर्तकान्** – कुतः? कुतः? என்று ஆக்ஷேபம் பண்ணும் वादिகளை प्रश्नावकाशமின்றி திரும்பிப்போகச்செய்யுமவரான. இது हेतु गर्भविशेषणம். **हस्तिगिरी-शस्य** –நம் பேரருளாளனுடைய. **वीथीति** । विन्ध्याटविயில் திகைத்த எம்பெருமானாரை ரக்ஷித்து, திருக்கச்சிநம்பி मुखத்தாலே षड्वार्तैகளையருளிச்செய்து அவன் प्रवर्तिப்பித்த இராமாநுஜसिद्धान्तத்தை हस्तिगिरीश वीथीत्वेन निगीर्यकथनம். **शोधककिङ्करानिति** । முன் சொன்ன कौतस्कुतनिवर्तनத்தாலே அந்த वीथिயின் शोधनकैङ्कर्यத்தையே தனக்கு निरूपक-மாகவுடைய அப்புள்ளாரை என்றபடி. இதனால் वीथिயின் குப்பைनिरसनம் போல वादिनिरसनம் இவருக்கு अनायाससाध्यமென்றும், இவர்களின் वादங்கள் குப்பைபோல் अति निस्सारங்களென்றும் सूचितமாகிறது.

இந்த ग्रन्थம் अर्थानुशासनभागமென்றும், स्थिरीकरणभागமென்றும், पदयोजनाभागமென்றும், संप्रदायप्रक्रियाभागமென்றும் நாலு विभागமுள்ளதாயிருக்கும். அவற்றில் இங்கு वीथी-शब्दத்தால் अर्थानुशासनभागार्थமும், शोधक शब्दத்தால் स्थिरीकरणभागार्थமும் सूचितமாகிறது.

ஆளுமடைக்கலமென் றெம்மையம்புயத்தாள் கணவன்
தாளிணை சேர்ந்தெமக்குமவைதந்த தகவுடையார்
மூளுமிருட்கள் விள முயன்றோதிய மூன்றினுள்ளம்
நாளுமுகக்கவிங்கே நமக்கோர்விதி வாய்க்கின்றதே (7)

मनसि मम यत्प्रसादात् என்றதை विस्तरिக்கக்கருதி यच्छब्दनिर्दिष्टர்களான आचार्यர்களின் अध्यवसायविशेषத்தையும், उपायनिष्ठதையையும், தமக்கு அவர்கள் செய்த अनुग्रहप्रकारங் களையும், அதடியாகத் தமக்குண்டான लोकोज्जीवन हेतुभूत रहस्यत्रयसारग्रन्थ निर्माणानुकूल-மான भाग्यपरिपाकத்தையும் சொல்லி आनन्दियாநின்றுகொண்டு अर्थात् இந்த ग्रन्थத்தின் विषयविशेष प्रयोजनाधिकारिகளையும் அருளிச்செய்கிறார் **ஆளுமடைக்கலம்** என்கிற பாட்டினால்.

அம்புயத்தாள் கணவன் –– அம்புயம் – தாமரஸபுஷ்பம்; அதில் வஸிப் பவள் அம்புயத்தாள் लक्ष्मी । கணவன் – அவள் நாயகன். இது मध्यमणिन्यायத்தாலே மேலுங்கீழும் अन्वयिக்கிறது. **எம்மை** – अकिञ्चनர்களான நம்மை. शरणवरणம் பண்ணினால் इत्यादिः । **அடைக்கலம்** – रक्ष्यवஸ்துவாக. स्वीकरिத்து என்று शेषம். **ஆளும்** – ஆண்டுகொள்ளும்; அதாவது अनन्तगरुडादि नित्यसूरिகளோடொக்க स्वेष्ट-कैङ्कर्यங்களிலே விநியோகித்து ரக்ஷித்துக்கொள்ளும் என்றபடி. **என்று** – एवं दृढமாக अध्यवसिத்து. இதனால் नित्यसूरितुल्य भगवत्कैङ्कर्य प्राप्तिயே இந்த ग्रन्थத்தின் परम-प्रयोजनம் என்று सूचिப்பிக்கப்படுகிறது. **அம்புயத்தாள் கணவன் தாளிணை** – திருவடி द्वन्द्वத்தை. **சேர்ந்து** – शरणமாகப்பற்றி. இதனால் प्रपत्त्यनुष्ठानம் இந்த ग्रन्थ-த்துக்கு अवान्तरप्रयोजनம் என்று सूचितம். **எமக்கும்** – தம்மை आश्रयिத்த நமக்கும். **அவை** – அந்தத் திருவடி द्वन्द्वத்தையே. **தந்த** – उपायமாகக்காட்டித்தந்த. **தகவு டையார்** – कृपैயையே निरूपकமாகவுடைய आचार्यர்கள். **மூளும்** इति । மூளுகை – अभिवृद्धமாகுகை. **இருள்கள்** – सकार्यங்களான अज्ञानங்கள். **விள்ள** – निश्शेषनिवृत्तங் களாம்படி. **முயன்று** – विशेषமாகப் प्रयत्नம் செய்து; இதனால் இப்प्रबन्धத்திற்கு साक्षात्प्रयोजनம் अज्ञाननिवृत्तिஎன்று सूचितம். **ஓதிய** – ஓதுவித்த; उपदेशिத்த என்றபடி. **மூன்றினுள்ளம்** – रहस्यत्रयத்தின் तात्पर्यத்தை. **இங்கே** – இவ்விருள்தருமா ஞாலத் திலேயே. **நாளும்** – प्रतिदिनமும். **உகக்க** – (अनुसन्धिத்தும், तत्परीवाहங்களான ग्रन्थங்களின் निर्माणादिகளாலே प्रकाशिப்பித்தும்) நாம் ஸந்தோஷிக்க. अथवा कालतत्त्व முள்ளவரையிலும் லோகத்தாருகக்க வென்னவுமாம். அதாவது आचार्यர்கள் उपदेशिத்த மூன்றினுள்ளத்தை நாம் இந்த ग्रन्थ மூலமாய் வெளியிட, அதைக்கண்டு

मणिवर इव शौरेर्नित्यहृद्योऽपि जीवः
कलुषमतिरविन्दन् किङ्करत्वाधिराज्यम् ।
विधिपरिणतिभेदाद्वीक्षितस्तेन काले
गुरुपरिषदुपज्ञं प्राप्य गोपायति स्वम् ॥ ६ ॥

லோகத்தார் ஸர்வதா ஆனந்திக்கும்படியாக என்றபடி. **நமக்கு** – आचार्यप्रसादोपबृंहितரான நமக்கு. **ஓர் விதி** – நம் பூர்வாசார்யர்களுக்கும் கிடைக்காத அद्वितीयமான भाग्यविशेषம். **வாய்க்கின்றதே** – வந்து கிட்டா நின்றது. இதற்கு सदृशமான हेतुவை என்னிடத்தில் கண்டிலேன். ஃபலமோ கை கூடிற்று என்று विस्मितராகிறார்.

இங்கு **மூன்றினுள்ளம்** என்கையால் पदयोजनाभागार्थம் सूचितம். **எமக்குமவை தந்த, முயன்றோதிய** என்கிற பதங்களால் आचार्यकृत्याधिकारार्थமும், **நாளுமுகக்க** என்பதால் शिष्यकृत्याधिकारार्थமும் தோன்றுகையால் सम्प्रदायप्रक्रियाभागार्थம் सूचितம். अज्ञान-निवृत्तिயை இதற்கு साक्षात्प्रयोजनமாயும், प्रपत्त्यनुष्ठान तदधीनकैङ्कर्यप्राप्तिகளை उत्तरोत्तरप्रयोजनங் களாயும் ஸூசிப்பிக்கையால் अज्ञाननिवृत्तिपूर्वकप्रपत्त्यनुष्ठानத்தாலே कैङ्कर्यसाम्राज्यकामனான मुमुक्षुவே இதற்கு अधिकारि என்றும் सूचितமாகிறது.

अनादिकालமாக ஸம்ஸரித்துப்போந்த ஜீவாத்மாவுக்கு नित्यनिर्दुष्टர்களான नित्यसूरि-கள் செய்யும் கைங்கர்யத்தில் स्वरूपयोग्यதை தானுண்டோ? அதுவே இல்லாமலி ருந்தால் **ஆளும்** என்கிற பதத்தில் नित्यसूरिகளோடொக்க கைங்கர்யத்தை கொடுத்து ரக்ஷிக்கும் என்கிற அர்த்தத்தை விவக்ஷிப்பது सङ्गतமாகுமோ வென்ன அருளிச் செய்கிறார் **मणिवर** इति ।

இந்த श्लोकம் இப்ப்ரபந்தத்தில் जिज्ञासैயுண்டாவதற்காக स्वभावतोनिर्मलனாய், ज्ञाना-नन्दमयனாய், भगवद्दास्यभूतனாய்ப்போந்த ஜீவாத்மா अनादिकालமாக ஏற்பட்ட भगवद-निष्टाचरणத்தாலே संसारिயாய்ப் போந்தான் என்றும், அப்படி संसारिயாய்ப்போந்த இவனும் ஒரு कालविशेषத்திலே सुकृतपरिपाकத்தால் सहजसुहृத்தான ईश्वरனாலே कटाक्षिக் கப்பெற்று, सात्विकसंभाषणपूर्वकाचार्यसमाश्रयणத்தாலே भक्तिप्रपत्त्यन्यतरத்திலே மூண்டு, कैङ्कर्य-साम्राज्यத்தை அடையக்கூடும் என்றும், இப்படி मुमुक्षु ज्ञातव्यार्थங்களை सामान्यतः सङ्ग्रहित्துக்காட்டுகையால் उपोद्घातம் என்று பெயர் பெற்ற இந்த முதலधिकारத்தினர்த்-த்தை संग्रहமாகச் சொல்லுகிறது.

मणिवरः – कौस्तुभம். அதுபோலே. **शौरेर्नित्यहृद्यः** – இங்கு கௌஸ்துபத்ருஷ்டாந்தத்தால் நிர்மலத்வமும், ज्ञानरூपप्रभावत्वமும், भगवदतिशयाधानार्हत्वமும் ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. नित्यहृद्यः என்பதில் एतादृशाकारेण नित्यहृदयङ्गमत्वம் विवक्षितமாகையால் அவ்வாகாரங்களுக்கு स्वाभाविकत्वம் ज्ञापितமாகிறது. இப்படி இப்பதங்களால் ஜீவனுக்கு स्वाभाविकनित्यनिर्मलत्वादिகள் ज्ञापिக்கப்படுகையால் भगवत्कैङ्कर्यத்தில் இவனுக்கு स्वरूपयोग्यதைதான் உண்டோ' என்கிற शङ्कै निरस्तமாயிற்று. இவனிப்படி नित्यनिर्मलனாய் नित्यदासனாயிருந்தால் இத்தனை காலம் இவன் கைங்கர்யத்தை இழக்கக் காரணம் என்? என்னவருளிச் செய்கிறார் **कलुषमतिरिति** । नित्यहृद्योऽपि कलुषमतिः என்கிறவிடத்தில் ''अपि''யால் कलुषमतित्वं இவனுக்கு வந்தேறியென்று தோன்றுகிறது. मतिக்குக் कालुष्यமாவது ''अनात्मन्यात्मबुद्धिर्या'' इत्यादिகளில் சொன்ன देहात्मविषयकत्वமும் स्वतन्त्रात्मविषयकत्वादिகளும். இது प्रवाहतोऽनादिயாகையால் இதில் कालचोद्यத்திற்கு अवकाशமில்லை. **अविन्दन्निति** । வந்தேறியான बुद्धिकालुष्यத்தாலே स्वरूपप्राप्तமான கைங்கர்யத்தை இழந்தான் என்றபடி. ''सर्वं परवशं दुःखं'' என்றிருக்க, கைங்கர்யம் पुरुषार्थமாவது எங்ஙனே? என்ன வருளிச் செய்கிறார் **किङ्करत्वाधिराज्यं** इति । லோகத்தில் कर्मोपाधिकமான கைங்கர்யம் अपुरुषार्थமாய்த்தோன்றினாலும், கர்மம் கழிந்தவனுக்கு வரும் परमशेषिயான श्रियःपतिயின் கைங்கர்யம் यौवराज्यतुल्यமாம் என்று திருவுள்ளம்.

अनाद्यज्ञातिलङ्घनமூலமான मतिकालुष्यத்தாலே अनादिकालமாக இதை இழந்தவிவனுக்கு கீழ்காலம்போல மேலுள்ள காலத்திலும் मुमुक्षुत्वமுண்டாய் இதைப் பெற விரகில்லையாகையால் मुमुक्षूद्देशेन प्रवृत्तமான இந்த शास्त्रத்திற்கு अनारम्भம் प्रसङ्गिயாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் **काले विधिपरिणति भेदादिति** । **काले** – कर्मपरिपाकहेतुभूतமான ஒரு कालविशेषத்திலே. இப்படிப்பட்ட காலம் பூர்வம் கிட்டவில்லை என்று கருத்து. **विधि** – अनादिகர்மம்; அதற்குப் **परिणति**யாவது – कार्यभूतமான फलोन्मुखत्वावस्थै; அதன் **भेद**மாவது अज्ञात, यादृच्छिक, प्रासङ्गिकसुकृतादिகள். **तेन वीक्षितः** – जायमानदशैயிலே भगवाனாலே கடாக்ஷிக்கப்பட்டவனாக; **गुरुपरिषदुपज्ञं** – இது प्राप्तिक्रियाविशेषणம். गुरुपरिषदः उपाज्ञ आद्यज्ञानं यस्मिन् कर्मणीति विग्रहः । संप्रदायागतगुरूपदेशपूर्वकं उपायानुष्ठाने नेतियावत् । **स्वं** – स्वीयமான किङ्करत्वाधिराज्यத்தை. अविन्दन् என்று அதற்கே கீழ் अलाभம் சொல்லி இருப்பதால், அதற்கே இங்கு प्राप्तिசொல்வது उचितமென்று இப்படி अर्थம் சொன்னோம். அன்றிக்கே, किङ्करत्वाधिराज्यं என்கிற பதத்தை प्राप्तिकर्मप्रतिपादकतया இங்கு अनुषङ्गिக்கவுமாம். அப்போது स्वं शब्दம் स्वात्मपरம். स्वं – स्वात्माவை, **गोपायति** – रक्षतीत्यर्थः । இங்கு கைங்கர்யप्राप्तिயே रक्षणம் என்று திருவுள்ளம்.

श्रियःपतियान सर्वेश्वरனுக்கு श्रीकौस्तुभस्थानीयனாய்க் கொண்டு हृदयङ्गम-னாய், कुमारனென்றும், पुत्रனென்றும், शिष्यனென்றும், प्रेष्यனென்றும்,

இந்த श्लोकத்தால் सङ्गृहीतமான वर्थத்தை विस्तरेण उपपादिக்கிறார் **श्रियःपति** इत्यादिயால். இதில் **श्रियःपति**யானவென்றுதொடங்கி **இட்டுப்பிறந்துவைத்து** என்னுமளவும் **मणिवर इव शौरेर्नित्यहृद्योऽपि जीवः** என்கிற अंशத்திற்கு विस्तारकம். शौरिपदार्थத்தை विस्तरिக் கிறார் **श्रियः पतियान सर्वेश्वरனுக்கு** इति । मातावுக்கும் पितावுக்குமொக்க प्रियனானமை தோன்றுகைக்காக ईश्वरனை विशेषिக்கிறார் **श्रियःपतियान** इति । कैङ्कर्यार्हतापादनविषयத்தில் सर्वनियन्तावுக்கு हृदयङ्गमனாகுகைக்கு மேற்பட்டகாரணமில்லை என்று தோன்றுகைக் காக भगवाனுக்கு என்னாமல் सर्वेश्वरனுக்கு என்று அருளிச் செய்தார். இதனால் அவனுக்கு நல்லனானால் கைங்கர்யத்திற்காக வேறொருவர் முகம்பார்க்க வேண்டாமை सूचितம். இவன் हृद्यனாகுகைக்குக் காரணம் அருளிச்செய்கிறார் **कौस्तुभस्थानीयனாய்** इति । இந்த दृष्टान्तकथनத்தால் முன்போல் स्वाभाविक निर्मलत्वादिகள் सूचितங்கள். '' कौस्तुभம் போல்'' என்னாதே, '' स्थानीयனாய்'' என்றதால் ஜீவனுக்கு हृदयङ्गमत्वம் ''तत्स्थानापन्नस्तद्धर्मं लभते'' என்கிற न्यायसिद्धமென்றும் தோன்றுகிறது. **हृदयङ्गम னாய்** इति । இதனால் இவன் கைங்கர்யத்திற்கு अत्यन्तमर्हன் என்றும், नित्यसूरिகளின் கைங்கர்யத்தில்போல் இவன் செய்யும் கைங்கர்யத்திலும் भगवाன் உகந்தருளும் என்றும் सूचितமாகிறது. वक्षस्ஸிலிருப்பதாலும், शोभाजननादिகளால் प्रियமாயிருப் பதாலும் कौस्तुभத்திற்கு हृदयङ्गमत्वம், अधिष्ठानद्वारा वक्षस्ஸிலிருப்பதாலும், स्वतो निर्मल-त्वादिகளாலே प्रियனாய் இருப்பதாலும் இவனுக்கு हृदयङ्गमत्वம்.

இப்படி हृदयङ्गमत्वத்தாலே कैङ्कर्यार्हதையை सूचिப்பித்து மேல் प्रमाणसिद्धங்களான பல பல संबन्धங்களாலே அதை ज्ञापिக்கிறார் **குமாரன் என்றும்** इत्यादिயால். **அவ்வோ शास्त्रங்களிலே प्रतिपन्नனாயிருக்கும் ஜீவாத்மா** इति । இங்கு ஜீவாத்மா...... सर्वेश्वर-னுக்கு हृदयङ्गमனாய் குமாரனென்றும்..... शास्त्रங்களில் प्रतिपन्नனாய் இருக்கும் என்று अन्वयம். **शास्त्रங்களிலே** इति । ''अविज्ञाताः कुमारकाः'' ''भगवतोऽहं पुत्रः प्रेष्यस्तथा शिष्यश्च'', ''शेषो हि परमात्मनः'', ''दासभूतास्स्वतस्सर्वे'' इत्यादिகள் विवक्षितங்கள். ஒரு प्रमाणसिद्धமான ஒரு संबन्धமே இவனுக்கு अर्हதையை ज्ञापिக்க समर्थமாயிருக்க, பல प्रमाणसिद्ध பல संबन्धங் களைக் காட்டினது अत्यन्तार्हதையை स्पष्टीकरिக்கைக்காக. एवं स्वरूपयोग्यதையை उपपादिத்து, இப்படி स्वरूपयोग्यதை இருப்பதால் இவன் नित्यसूरिகள் செய்யும் கைங்கர்யத்தில் दायवान् என்கிறார் **இவன்** इत्यादिயால். **இவன்** என்பதற்கு மேல் **தானுமிட்டுப் பிறந்துவைத்து** என்பதோடந்வயம். அந்த கைங்கர்யத்தின் ஏற்றத்தையுபபாதிக்கக்

शेषभूतனென்றும், दासभूतனென்றும், அவ்வோ शास्त्रங்களிலே प्रतिपन्न-னாயிருக்கும் ஜீவாத்மா । இவன் தனக்கு வகுத்த शेषियாய், அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், உயர்வறவுயர் நலமுடையவனாய், நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்குமின்பனாய், ஞாலத்தார்தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமானான सर्वेश्वरன் [1]"वैकुण्ठे तु परे लोके श्रिया सार्धं जगत्पतिः । आस्ते"

கருதி तत्प्रतिसंबन्धियான सर्वेश्वरனுடையவும், तन्महिषीस्थानपरिजनादिகளுடையவும் மேன்மையையருளிச்செய்கிறார் **தனக்கு வகுத்த** इत्यादियால். **வகுத்த शेषि** – प्राप्तशेषि. இதனால் पतिव्रतैக்குப் पतिகைங்கர்யம் போல் अत्यन्तरसावहமாய் இருக்குமிவன் கைங்கர்யம் इति கைங்கர்யத்தின் ஏற்றம் सूचितம். இப்படி शेषियானாலும் அவனுக்கு वैभवமில்லாவிடில் கைங்கர்யம் सरसமாகுமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் **அயர்–வறுமமரர்களதிபதியாய்** इति । **அயர்வு** – अज्ञानம் **அறும்** – அற்றிருக்குமவரான; अज्ञानात्यन्ताभाववान्களான; सर्वदा सर्वज्ञர்களான என்றபடி. **அமரர்கள்** – नित्यसूरिகளுக்கு. **அதிபதி** – स्वामि । இதனால் आधिपत्यமுள்ளவன் விஷயமாகையால் கைங்கர்யத்தில் रसभङ्गம் வாராது என்னுமிடம் सूचितம்.

இப்படி सर्वोत्कृष्टனாய் இருந்தாலும் அவனிடத்தில் குணமிருந்தாலன்றோ கைங்கர்யம் रसावहமாவது என்னவருளிச்செய்கிறார் **உயர்வற** इत्यादि । **உயர்வு** – उच्छ्रायம். **அற** – அறும்படியாக. **உயர்** – உயர்வையுடைய; अनवधिकातिशयங்களான என்றபடி. **நலமுடையவனாய்** – कल्याणगुणங்களையுடையவனான. இதனால் गुणाधिकविषयத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமாகையால் रामे रामानुजस्येव மிகவும் भोग्यமாம் என்று சொல்லிற்றாயிற்று. இப்படி सर्वप्रकारத்தாலும் परனானால் அவன் स्वसदृशர்களாய் தமக்கு अत्यन्तस्नेहपात्रர்களான பெரியபிராட்டியார் முதலானவர்களுக்கன்றோ कैङ्कर्यदानம் பண்ணுவான்; நமக்கு அது கிட்டும்படி எங்ஙனே என்ன அருளிச்செய்கிறார் **நமக்கும்** इति । **நமக்கும்** – नित्यसंसारिகளிலும் निहीनர்களான நமக்கும். **பூவின் மிசை** – பூவின் மேலிருக்கும்; வடிவுகொண்ட பரிமளம்போல் அதில் नित्यवासिनिயாய் இருக்கிறவென்றபடி. **நங்கைக்கும்** – कल्याणगुणங்களாலே पूर्णையாய் नित्यसूरिகளுக்கும் அவ்வருகாயிருக்கும் பெரியபிராட்டிக்கும். **இன்பனாய்** – ஒக்க स्नेहமுள்ளவனான. இங்கு "நமக்கும்" என்கிற प्रथमनिर्देशத்தால் இன்பனாமிடத்தில், நம்மிடத்தில் முற்பாடும், பிராட்டியிடத்தில் பிற்பாடும் सूचितமாகிறது. தெளிவிசும்பிலே सन्निकृष्टர்களாயிருக்கும் नित्यसूरिகளோடொக்க

---

[1] लै -पु.

என்றும், [2]"ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப" வென்றும் சொல்லுகிறபடியே பெரியபிராட்டியாரோடேகூடத் தெளிவிசும்பிலே [3]"याऽयोध्येत्यपराजितेति विदिता नाकं परेण स्थिता" என்கிறபடியே अयोध्यादिशब्दवाच्य-மான கலங்காப்பெருநகரிலே सहस्रस्थूणादिवाक्यங்களாலே யோதப்படுகிற

இருள் தருமாஞாலத்தில் விப்ரகृष்டராயிருக்கிற நம்மிடத்திலும் ஸ்நேஹித்து கைங்கர்யத்தை அங்கீகரிக்கக் காரணமில்லையே யென்ன அருளிச்செய்கிறார் **ஞாலத்தார் தமக்கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமானான** என்று. **ஞாலம்** – பூமி. அதிலிருப்பவர் ஞாலத்தார். இதனால் विप्रकर्षமும் हीनदेशवासமும் सूचितம். **வானம்** – परमाकाशம். அதிலிருப்பவர்கள் வானத்தவர். இதனால் सन्निकर्षமும் उत्कृष्टदेशवासமும் सूचितம். **பெருமான்** – स्वामि। இதனால் இருதலையும் பற்ற स्वामित्वம் அவனுக்கு ஒத்திருக்கையால் देशविप्रकर्षादिகள் कैङ्कर्यतारतम्यहेतुவாகாதென்று सूचितம். இப்படி सुगुणसार्वभौमனான இவன் तारतम्यமின்றி கைங்கர்யத்தை स्वीकरिத்தாலும் இது ஸரியல்லவென்று ஒருவன் இவனைத்தடுத்தால் वैरस्यம் प्रसक्तமாகாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் **सर्वेश्वरன்** इति। இவன் नियन्त्रन्तररहितனாகையால் முன் சொன்ன शङ्कैக்கு अवकाशமில்லை. नित्यனாய் विभुவாய் सर्वशरीरकனான सर्वेश्वरனுடைய दिव्यात्मस्वरूपமன்றோ "ब्रह्मविदाप्नोति परं" इत्यादिகளில் प्राप्यமாகச் சொல்லபட்டது. அவன் ஒரு देशविशेषத்தில் ஒரு दिव्य-मङ्गलविग्रहத்துடன் महिषीपरिजनपरिच्छदोपेतனாய் நின்று नित्यसूरिகளால் परिचरितचरणयुगळனாய் प्राप्यனாகிறான் என்பதில் प्रमाणம் உண்டானாலன்றோ இவனுமதில் भागीஎன்று சொல்லலாவது என்கிற शङ्कैயில் அதில் प्रमाणங்களைக் காட்டாநின்றுகொண்டு கைங்கர்யத்தின் उत्कर्षங்களை उपपादिக்கிறார் **वैकुण्ठ** इत्यादिயால். இந்த श्लोकத்தில் व्याप्तனான விஷ்ணுவே लक्ष्मीसहितனாய் நின்று नित्यसूरिसेवितனாகிறான் என்று சொல்லப் படுகிறது. **वैकुण्ठे तु** – இங்கு துகாரம் भगवत्स्वरूपतिरोधायकமான प्रकृतिमण्डलத்திற் காட்டில் ज्ञानसङ्कोचविकुण्ठनத்தால் உண்டான देशवैलक्षण्यத்தை द्योतिப்பிக்கிறது. **परे** इति। अत एव இது परமாச்சுது. भोगस्थानத்திற்கநுगुणமான पत्नीसंबन्धத்தைச் சொல்லுகிறது **श्रियेति**। श्रीशब्द-निरुक्तिயை இங்கே स्मरिப்பது. இவள் अपाङ्गத்தால் வந்த ஏற்றத்தைச் சொல்லுகிறது जगत्पतिरिति। **ஒண்** – உஜ்ஜ்வலமான. **தொடியாள்** बाहुवलयத்தையுடைய. **திரு மகளும்** – नित्ययुवतिயான லக்ஷ்மியும். **நீயுமே** – एवकारத்தால் இருவருக்குமே प्राधान्यंசொல்லப்படுகிறது. **நிலாநிற்**ப – நில்லா நிற்க. **பெரிய பிராட்டியா ரோடே கூட** வென்பதற்கு **தான் வாழ்கிற** என்பதோடு अन्वयம். भोगस्थानத்தைச்

---

[2] தி வா மொ. 4-9-10.
[3] श्री-गु-र-को.23.

திருமாமணிமண்டபத்திலே कौषीतकिब्राह्मणादிகளிலே யோதப்படுகிற पर्यङ्क-विशेषத்திலே [4]"சென்றாற்குடையாமிருந்தாற்சிங்காதனமா" மென்றும், [5]"निवासशय्यासन" என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே सर्वदेश सर्वकाल सर्वा-वस्थोचितसर्वविधकैङ्कर्यங்களையும் सर्वविधशरीरங்களாலே अनुभवித்து शेषत्वமே தனக்கு निरूपकமாகையாலே शेषனென்றே திருநாமமாம்படியான திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளிமெத்தையிலே வானிளவரசாய்க் கொண்டு தான் வாழ்கிற வாழ்வை सर्वात्माக்களும் अनुभवித்து कृतार्थராக வேணுமென்று सहृदयனாயிருக்கிறவிருப்படியாக नित्यानुभवं பண்ணுகிற அந்தமில் பேரின்பத்தடியரான नित्य सूरिகளோடொக்கத்தானும் स्वामि-कैङ्कर्यத்துக்கு स्वरूपयोग्यதையாலே யிட்டுப்பிறந்துவைத்து, अनादिमायैயாலே

சொல்லுகிறார் **தெளிவிசும்பிலே** इत्यादियால். **தெளி** – நிர்மலமான; रजस्तमोरूप-மலமில்லாத शुद्धसत्वमयமான வென்றபடி. **விசும்பு** – परमाकाशம். **याऽयोध्येति** – இங்கு அடைவே "देवानां पूरयोध्या", "तदश्वत्थस्सोमसवनं तदपराजिता पूः", "परेण नाकं निहितं" என்கிற श्रुतिகள் विवक्षितங்கள். **नाकं परेण** – परमपदத்தின் மேல் **स्थिता**-परमपदத்திலிருக்கிறவென்ற படி. **கலங்கா** – अयोध्याशब्दार्थம் **பெருநகர்** – மஹாநகரம். **सहस्रस्थूणादिवाक्यங்களாலே** इति । "सहस्रस्थूणे विमते दृढ उग्रे । प्रभु विमतं हिरण्मयं" इत्यादि वाक्यங்கள் विवक्षितங்கள். **कौषीतकी-ब्राह्मणம்** – उपनिषद्विशेषம். **ஓதப்படுகிற** – "स आगच्छत्यमितौजसं पर्यङ्कम् । तस्मिन् ब्रह्मास्ते" इत्यादितद्घटक वाक्यங்களாலே சொல்லப்படுகிற. **சென்றால்** इत्यादियால் शेषனுக்கு सर्वविध शरीरங்களால் सर्वविधகைங்கர்யத்தைச் சொல்லுகையால் शेषिயின் भोग्यतातिशयம் सूचितமாகிறது. **திருவநந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளிமெத்தையிலே** इति । பள்ளிமெத்தைக்கு श्रीमत्वமாவது – வெண்மையாலும் मार्दवத்தாலும், औन्नत्यத்தாலும், மழமழப்பாலும், सौरभத்தாலும், शैत्यத்தாலும் निस्समाभ्यधिकமாயிருக்கை. **வான்** – परमाकाशத்தில். **இளவரசு** – नित्ययुवावान राजा. இதனால் கைங்கர்யத்தில் भोग्यताति-शयம் व्यञ्जितம். இவ்வளவால் கைங்கர்யத்தின் परत्वத்தை सूचिப்பித்து மேல் அதன் सौलभ्यத்தை सूचिப்பிக்கிறார் **தான் வாழ்கிற** इत्यादियால். **வாழ்கிறவாழ்வு** – ईश्वरனா யிருக்கிற தன்னுடைய ऐश्वर्यத்தை. **सर्वात्माक्களும்** इत्यादि । शेषिயின் ஸங்கல்பம் ஸர்வாத்மாக்களும் कृतार्थராக வேண்டும் என்று सामान्यமாயிருப்பதாலும் नित्यसूरि-களும் अनादिकालமாக அந்த ஸங்கல்பமடியாகவே கைங்கர்யம் செய்கையாலும்,

---

[4] மு-தி.53.
[5] आ-स्तो.40.

सुप्तனாய் [6]**''अनेक जन्मसाहस्रीं संसारपदवीं व्रजन् । मोहश्रमं प्रयातोऽसौ वासनारेणुकुण्ठितः'' என்கிறபடியே ப்ரக்ருதியாகிற பாழிலே விழுந்து ஓடியோடிப் பலபிறப்பும் பிறந்து தட்டித் தாவற்று அழுக்கடைந்தொளியழிந்தபடியாலே तत्त्व-हितविषयமாய் यथावत्प्रकाशरहितனாய் நிற்க; ஒரு ராஜா अन्तःपुरத்துடனே**

அந்த ஸங்கல்பத்தில் விஷயனான இன்று வந்த இவனும் नित्यसूरिகளோடொக்க स्वामिகைங்கர்யத்திற்கு प्राप्तனாவான் என்று திருவுள்ளம். **அந்தம்** – முடிவு. **இல்** – இல்லாத. **பேரின்பத்து** – महानन्दशालिகளான. **அடியரான** – தாஸர்களான. **स्वरूप-योग्यதையாலே** இதி । स्वरूपयोग्यதையாவது –– **''हृदयङ्गमனாய், कुमारன் என்றும்''** इत्यादिயில் சொன்ன हृद्यत्वसंबन्धादिகள். **இட்டுப் பிறந்துவைத்து** इति । दायादो भूत्वेत्यर्थः । புத்திரன் பிறக்கும்போதே पितृधनத்தில் தனக்கு दायांशத்தை இட்டுக்கொண்டு, அதாவது உண்டுபண்ணிக்கொண்டே பிறக்குமாப்போலே स्वामिகைங்கர்யத்தில் भागियாய் இருந்தே என்றபடி.

இனி ''कलुषमतिरविन्दन् किङ्करत्वाधिराज्यं'' என்று सङ्गहित्ததை विस्तरिக்கிறார் **अनादि** इत्यादियால். இப்படி स्वरूपयोग्यதையுண்டாகில் இத்தனை காலம் கைங்கர்யத்தை இழந்திருக்கைக்குக் காரணமென்? என்னவருளிச்செய்கிறார் **मायैயாலே सुप्तனாய்** इति । आगन्तुकமான प्रकृतिसंबन्धத்தாலே स्वस्वरूप परस्वरूपविवेकமற்றவனாய் इत्यर्थः । இதனால் தன்पुरुषार्थத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் இழந்தான் என்றதாயிற்று. இது வந்தேறி யானால், வருவதற்குமுன் கைங்கர்யம் செய்யலாகாதோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் **अनादीति** । இது आगन्तुकமானாலும் बीजाङ्कुरन्यायத்தாலே अनादिயாகையால் முன்பு கைங்கர்யத்திற்கு अवकाशமில்லை என்று ज्ञापितம். இதனால் ''अनादिमायया सुप्तो यदा जीवः प्रबुध्यते'' என்கிற वाक्यம் स्मारितம். सुप्तனானவன் कदाचित् प्रबुद्धனாகானோ? ஆனால் தன் पुरुषार्थத்தை அறியானோ? என்னவருளிச்செய்கிறார் **अनेकेति** । இந்த श्लोकத்தின் भावத்தையருளிச்செய்கிறார் **प्रकृति** इत्यादियால். **பாழ்** – मरुकान्तारம். **விழுந்து** – அதில் अवशात् पतितனாய். இது ''असौ'' शब्दविवक्षितार्थம். இதனால் இவன் सृष्ट्यादिदशैயில் कदाचित् प्रबुद्धனானாலும் मरुकान्तारमध्यத்தில் प्रबोधமாகையால் அதில் सञ्चरणहेतुவாயிற்றே யொழிய, पुरुषार्थத்தை அறிகைக்கு हेतुவாகவில்லை என்னுமிடம் सूचितம். **ஓடியோடி** इत्यादि । இது ''अनेकजन्मसाहस्रीं संसारपदवीं व्रजन्'' என்கிற अंशத்தின் अर्थம். **தட்டி** – पुरुषार्थத்தைப் பெறாமல். **தாவற்று** – अवलम्बनம் இல்லாமல். இவை ''व्रजन्'' என்கிற वर्तमाननिर्देशाभिप्रेतार्थங்கள். அநேகஜந்மம் நடந்தும் தட்டித்தாவற்ற–

6 வி.பு.6-7-19.

வேட்டைக்குச்சென்று விளையாட்டிலே ஸக்தனானவளவிலே வார்த்தை யறிவதற்கு முன்பே வழி தப்பின ராஜகுமாரன் எடுத்தார் கையிற்பிள்ளை யாய் ஏதேனுமொரு குருச்சியிலே வளர, தனக்கில்லாத ஶபரத்வாதிஜாதிகளை

மையே ஃபலித்தது என்று கருத்து. **அழுக்கடைந்து** – அழுக்காவது – विपरीतवासना-ருச்யாதிகள். அது ''वासनारेणुकुण्ठितः'' என்பதினர்த்தம். **ஒளியிழந்து** – ஒளியை இழக்கை யாவது – ஸ்வாபாவிகமான धर्मभूतज्ञानத்தில் ஸங்கோசத்தை அடைகை. இது ''मोह'' ஶப்தார்த்தம். இதனால் ஃபலித்தமையைச் சொல்லுகிறார் **तत्त्वहितविषयமாய் यथावत्प्रकाशरहितனாய் நிற்க** இதி । प्रकाशरहितனாய் स्थिते सति इत्यर्थः । இதற்கு மேலே देहात्माभिमानादिகளாலே என்பதோடந்வயம். இந்த सतिसप्तमिக்கு प्रयोज्यत्वमर्थः । तथाच ''पाथसि पीते तृष्णा शाम्यति'' என்கிறவிடத்தில் पाथः पानप्रयोज्यत्वं तृष्णाशमनத்தில் अन्वयिப்பதுபோல இங்கும் यथावत् प्रकाशरहिततया स्थितिप्रयोज्यत्वं देहात्माभिमानादिகளில் अन्वयिக்கிறது. यद्वा – தன்னுருக்கொடுத்து என்பதோடு अन्वयिக்கவுமாம்.

இப்படி ஜீவாத்மா भगवानுக்கு हृदयङ्गमனாய் स्वाभाविकज्ञानादिशालियாயிருந்தும் தனக்குத்தெரியாமலே प्रकृतियிலே விழுந்தானென்றும், அதனால் स्वरूपज्ञानமற்று देवादिदेहात्मभ्रमத்தையும் स्वतन्त्रात्मभ्रमத்தையும் அடைந்தான் என்றும், அது भ्रमமானா லும் चिरकालं अनुवर्तिத்தே வருகிறதென்றும், அந்த देवादिदेहात्माभिमानानुगुणपुरुषार्थத்தில் रुचिप्रवृत्त्यनुभवादिகள் सन्ततं अनुवर्तमानங்களாகவே வருகிறதுகள் என்றும் சொல்லுவ தெல்லாம் संभावितமோ என்னும் शङ्कैயில் இத்தனையும் संभावितம் என்பதில் ஒரு राजकुमारदृष्टान्तத்தையருளிச்செய்கிறார் **ஒரு ராஜேதி** । **விளையாட்டிலே ஸக்தனான வளவிலே** इति । இதனால் दार्ष्टान्तिकத்தில் भगवानுக்கு இவன் हृदयङ्गमனாயிருந்தா லும், அவன் सृष्ट्यादिलीलैயில் आसक्तனாய்ப் போனபடியால் இவனை प्रकृतिயில் संबन्धिக்காதபடி रक्षिத்தானில்லை என்கிற अर्थம் தோன்றுகிறது. **வார்த்தையறிவ தற்கு முன்பே** इति । இதனால் प्रकृतिसंबन्धத்திற்கு முன் दशैஒரு ஸம்ஸாரிचेतनனுக்கும் தெரியாதென்றும், अत एव அந்த संबन्धம் अनादि என்றும் व्यञ्जितமாகிறது. வழிதப்பின इति । கெட்ட मार्गத்தாலே ராஜாவைவிட்டுத் தப்பிப்போன. இது अनाद्यज्ञातिलङ्घन-रूपமான பாபமே இவ்வளவு अनर्थத்திற்கு ஹேதுவென்பதை ஸூசிப்பிக்கிறது. **எடுத்தார் கையில் பிள்ளையாய்** इति । இதனால் मायापरवशதை द्योतितமாகிறது. **ஏதேனுமொரு குரிச்சியிலே** इति । இது ஹேயமான ஸம்ஸாரத்திற்கு द्योतकம். **தனக்கில்லாத** इत्यादि । இதனால் देवत्वादिகளைத் தான் कर्मத்தாலே ஏறிட்டுக் கொண்டமை द्योतितம்.

யேறிட்டுக் கொண்டு ''मातापयेका पितापयेको मम तस्य च पक्षिणः । अहं मुनिभिरानीत-स्सचानीतो गवाशनैः ॥ अहं मुनीनां वचनं शृणोमि गवाशनानां स वचश्शृणोति । प्रत्यक्षमेतद्भव-ताऽपि दृष्टं संसर्गजा दोषगुणा भवन्ति ॥'' என்கிறபடியே வேடுவச்சேரியில் கிளி போலேயவர்கள் பழக்கிவைத்த பாசுரமே தனக்குப் பாசுரமாய், அவர்க்குப்பிறந்தவர்களைப்போலே யவர்களூணும் வृत्तியுமே தனக் கூணும் வृत्तியுமாய், தன் பிறவிக்குரிய भोगங்களிலும், आचारसंस्कारादिகளிலும் புதியதுண்ணாதே राजभोगविरुद्धங்களான जुगुप्सितविषयங்களிலே தனக்குப்

இப்படி வேடுவச்சேரியில் வளர்ந்து வேடுவத்தன்மையை ஏறிட்டுக்கொண்ட இவனுக்கு அங்குள்ள दुस्संसर्गத்தால் வந்த अनर्थத்தை उपपादिக்கக்கருதி, दुस्सङ्गத்தால் दोषादिகள் உண்டாகும் என்பதில் ஒரு दृष्टान्तமருளிச்செய்கிறார் **मातापयेके**त्यादिயால். ஒரு ரிஷிபுத்திரன் வேடுவச்சேரிவழியாய் ஒராश्रமத்திற்குப் போனான். வழியில் வேடுவச்சேரியிலிருந்த ஒரு கிளி இவனைப்பார்த்து ''ताडय मारय एतस्यार्थमपहर'' என்று சொல்லிற்று. आश्रமத்திற்கு வந்தவுடன் அங்கேயிருந்த மற்றோர் கிளி ''अर्घ्यमुपहर, पाद्यमुपहर, एतमतिथिं पूजय'' என்று சொல்லிற்று. ரிஷிபுத்திரன் ஆச்சர்யப் பட்டு, ஒ கிளியே! வரும் வழியில் வேடுவச்சேரியில் உன் ஜாதியான ஒரு கிளி ''ताडय, मारय'' என்றது. நீயோ இப்படி உபசாரவார்த்தை சொல்லுகிறாய். இதற்குக் காரணம் என்ன?'' என்று அந்தக் கிளியைக் கேட்க, அது இந்த श्लोकத்தைச் சொல்லிற்று. **स चानीतः** – चस्त्वर्थे । **गवाशनர்கள்** – வேடர்கள். **பழக்கி வைத்த பாசுரமே** इति । இது अध्यात्मविषयव्यवहारமன்றிக்கே सांसारिकग्राम्यव्यवहारமேயானமைக்கு सूचकம். **ஊணும் वृत्तியுமே** इति । இது ''உண்ணும் சோறும் பருகுநீர்...... எல்லாம் கண்ணன்'' என்றிருக்கவேண்டிய நிலை தவிர்ந்து, शरीरधारकமே தனக்கு धारकமாக நினைத்திருப்பதற்கும், स्वरूपप्राप्तமான दास्यवृत्तिயை இழந்து विरुद्धाचारங்களையே अनुष्ठித்திருக்கைக்கும் सूचकம். **தன் பிறவிக்குரிய** – स्वजात्युचितமான. **भोगங்கள்** – राजभोगங்கள். இதனால் தன் स्वरूपத்திற்கு அநுகுணமான भगवदनुभवகைங்கர்யங் களை இழந்திருக்கை द्योतितம். भोगங்களைப்பெற अर्हतैயில்லாமையை द्योतिப்பிக் கிறது **आचारसंस्कारादिகளிலும்** என்பது. **आचार**ம் – राज्यपरिपालनादि । **संस्कारம்** – उपनयनादि । இவைகள் முன்னில்லாவிடிலும் ஒருக்கால் புதிதாகப் प्राप्तங்களாகாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் **புதியதுண்ணாதே** इति । ஒருக்காலும் இதை अनुभविத்தானில்லை என்றபடி. இவ்வளவால் दार्ष्टान्तिकத்தில் सर्वात्मना भागवदनुभव तद्धेतुभूतोपायतत्परिकरादिகள் அற்றிருக்கை द्योतितம். இப்படி राजभोग संस्कारादिகளில் ருசியறியாமையாலே

பேறுமிழவும் हर्षशोकங்களுமாய், राजकुमारனென்று தன்னடியறிவார் சில ऋषिप्रायருண்டானாலுமவர்களுக்குங்கிட்டவொண்ணாத अवस्थैயுடையனாய், இப்படி भ्रान्तिसिद्ध शबरत्वाद्यवस्थैயோடே यावज्जीवं நடக்கில் उत्तरजन्मங்களிலுமொரு योग्यதை பெற விரகில்லாதபடியாய்த் தட்டுப் பட்டு நிற்குமாப்போலே இவனும் देहात्माभिमानादिகளாலே தன்னுருக் கொடுத்து வேற்றுருக் கொண்டு நிற்க, அந்த राजकुमारனுடைய लक्षणादिகளாலே जाति विशेषத்தை யறிவார் சில धार्मिकர் ஒரு விரகாலே யிவனை மீட்கப்

ராஜகுமாரனாயிருந்தும், विरुद्धभोगங்கள் இவனுக்கு ருசித்ததென்கிறார் **राजभोगविरुद्धेत्यादिना । जुगुप्सितविषयங்கள்** – शबरीलालनादिகள். இது हेयமான शब्दादिविषयप्रावण्यद्योतकம். **பேறு** – पुरुषार्थप्राप्ति **இழவு** – (जुगुप्सितविषयालाभे पुरुषार्थहानि ।) क्रमेण तत्कार्यங்களைச் சொல்லுகிறார் **हर्षशोकங்களுமாய்** इति ।

இப்படி विपरीतसंसर्गத்தால் विपरीतனானாற்போல सत्सङ्गத்தாலே गुणவானாய், दुर्वृत्तங்கள் கழிந்து राजत्वத்தையறியானோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் **राजकुमारன்** इत्यादियால். **பிறவி** – राजवंशजननம். **ऋषिप्रायர்** – मार्गभ्रंशादिमूलங்களையறிந்த सूक्ष्मबुद्धिகள். **கிட்டவொண்ணாத अवस्थै** – இது दार्ष्टान्तिकத்தில் सात्विकர் அணுகாமைக்கு सूचकம். இனி परमकारुणिकர்களான சில धार्मिकர்களாவது வருந்தி மீட்கவேண்டியதற்குரிய இவனுடைய महादयनीय दुर्दशैயைக் காட்டுகிறார் **இப்படி** इत्यादियால் **योग्यதை** – राजपुत्रत्वादिகள். இந்த ஜந்மம் शबरனாகவே இருந்தால் இதில் பண்ணும் महापापங்களால் उत्तरोत्तर ஜன்மங்களிலும் शबरादि ஜன்மத்தையே அடையவேண்டுமேயொழிய, ராஜ पुत्रत्वादिகளையடைய ஹேதுவே இல்லையாகையால் ராஜஸம்பந்தத்தைத் தெரிவிக்கைக்கு உரித்தான இந்த ஜன்மத்திலேயே மீட்கமுயலவேண்டியிருக்கிறது இவனுடைய दुर्दशैஎன்று घट्टार्थம். இது दार्ष्टान्तिकத்திலும் एकरीतिயாம். **தட்டுப்படுகை** – தனக்குப் प्राप्तமான राज्यभोगादिகளை யிழக்கை. **देहात्माभिमानादिகளாலே** – आदिपदात् स्वतन्त्रात्माभिमानपरिग्रहः । **தன்னுரு** – स्वाभाविकங்களான दासत्व निर्मलत्वादिகள். **கொடுத்து** – त्यजिத்து, அறியாமல் என்றபடி. **வேற்றுரு** – औपाधिकமான मनुष्यत्व स्वतन्त्रत्वादिகள். **கொண்டு** – ஆரோபித்துக்கொண்டு, **நிற்க** – तिष्ठतिसतीत्यर्थः । இந்த सतिसप्तमिக்கு गोषु दुह्यमानासु गतः என்கிற இடத்தில் போல समानकालिकत्वमर्थः । இதற்கு पित्रादिमुखेन நொடித்து என்பதோடு अन्वयம்.

இனி विधिपरिणतिभेदाद्वीक्षितस्तेन काले என்பதால் सङ्गहिத்ததை விஸ்தரிக்கிறார் **அந்த राज** इत्यादियால். **लक्षणादिகள்** – सामुद्रिक शास्त्रोक्तराजचिह्नादिகள். இது दार्ष्टान्तिकத்தில் जीव-

பெற்று अभिमानिக்க விவனுக்கு வந்தேறியான जात्यन्तराभिमानத்தை வழி விலக்கி, दृष्टादृष्टसंस्कारादिகளாலே उत्तरोत्तरभोगतदुपायங்களுக்கு योग्यனாம் படி விரகுசெய்து, இவனுக்கு स्वजात्यनुरूपமான गुणवृत्तங்களைத் தங்களு-पदेशानुष्ठानங்களாலே குடிப்புகுரவிட்டு, இவனுக்கு अनेकदोषदुष्टங்களான शबरादि भोग्यक्षुद्रविषयங்களை யருவருப்பித்து, राजादिभोग्यங்களான अतिशयित-पुरुषार्थங்களை ஆய்ந்தெடுக்கவல்ல அளவுடைமையையுண்டாக்கி நிறுத்துமாப்போலே இவ்வாत्माவுக்கு சில धार्मिकர் पित्रादिमुखेन நொடித்து

लक्षणसूचकம். **जाति विशेषம்** – क्षत्रियत्वம். दार्ष्टान्तिकத்தில் भगवदेकदासत्वம். **धार्मिकர்கள்** – परक्लेशनिवृत्तिயே தனக்கு परमप्रयोजनமாக நினைத்திருக்குமவர்கள். இதனால் राजपुत्रன் அபேக்ஷியாமலிருக்க இவர்கள் உபதேசிக்கைக்குக் காரணம் சொல்லப்பட்டது. இத்தால் दार्ष्टान्तिकத்திலும் ஒருவனுக்கு यादृच्छिकसुकृतादिपरिणामदशैயில் அவன் अपेक्षै-யன்றிக்கே சில परमधार्मिकர்கள் उपदेशिக்கக்கூடும் என்றதாயிற்று. **ஒரு விரகாலே** – அவனுக்கு சில அநுகூலத்தைச் செய்து तन्मूलமாக संपादितமான स्नेहादिஹேதுவாலே. **மீட்கப்பெற்று** – மீட்கைக்கு अवकाशம் பெற்று **अभिमानिக்க** – अभिमानिத்து इत्यर्थः । यद्वा अभिमानिக்கையாலே इत्यर्थः । अभिमानமாவது – இவனை எப்படியாவது रक्षिக்க வேண்டும் என்கிற எண்ணம். **வந்தேறியான** – आगन्तुकமான, **जात्यन्तराभिमान-த்தை** – शबरोऽहம் என்கிற शबरजातित्वभ्रमத்தை. **வழிவிலக்கி** – मार्गभ्रष्टமாக்கி; निश्शेष-மாகப் போக்கடித்து என்றபடி. இதனால் दार्ष्टान्तिकத்தில் அநேககாலம் अनुवर्तमान-மாயுள்ள देहात्माभिमानादिகளும் सदुपदेशத்தாலே निवृत्तமாகும் என்னுமிடம் सूचितம். **दृष्टेति** – दृष्टसंस्कारம் स्नानம், वस्त्रधारणம் முதலியவை. अदृष्टसंस्कारம் उपनयनादि । **उत्तरोत्तरेति** । दृष्टसंस्कारம் भोगஹேது; अदृष्टसंस्कारம் तदुपायानुष्ठानஹேது. இதனால் शबरனாய்ப் போன வனும் சில संस्कारங்களால் राजभोगार्हனானாப்போலே, अनादिஸம்ஸாரியாய்ப் போந்த ஜீவனும் तत्तज्जात्यनुगुण संस्कारपूर्वकोपायानुष्ठानத்தால் कैङ्कर्यार्हனாகலாம் என்னுமிடம் सूचितம். **स्वजात्यनुरूपेति** । **गुणங்கள்** – दाक्षिण्यादिகள். **वृत्तம்** – सन्ध्योपास्त्यादि । क्रमेण இவற் றுக்கு ஹேதுக்களை அருளிச்செய்கிறார் **उपदेशानुष्ठानங்களாலே** इति । **குடிப்புகுர விட்டு** – உண்டுபண்ணி என்று पर्यवसितार्थः । இது दार्ष्टान्तिकத்திலும் तुल्यம். **அரு வருப்பித்து** इति । இதனால் दार्ष्टान्तिकத்திலும் चिरकालानुभूत शब्दादिविषयங்களிலும் दोषத்தை நிரூபித்தால் அருவருப்பு உண்டாகக்கூடும் என்னுமிடம் सूचितம். राजादी-त्यादिपदात् सार्वभौमग्रहणம். **ஆய்ந்து** – विवेचनம் பண்ணி. **எடுக்க** – परिग्रहिக்க. **அளவு டைமை** – ज्ञानवत्वம். **உண்டாக்கி நிறுத்துமாப் போலே** इति । **நிறுத்துகை** –

[7]''पुमान्न देवो न नरो न पशुर्न च पादपः । शरीराकृतिभेदास्तु भूपैते कर्मयोनयः ।।'' என்கிற படியே உருவியந்தவிந் நிலைமையையுணர்த்தி, அதுக்கு அனுரூபமான புருஷார்த்ததுபாயங்களிலே அன்வயிக்கலாம்படி விரகுசெய்து, உடம்பு தின்னார் படியன்றிக்கே ஒரு வெளிச்சிறப்புடையார்க்கு வரும் குணவ்ருத்தங்களை யுண்டாக்கி ஹேயோபாதேயவிபாகக்ஷமனுமாக்கி நிறுத்தின வளவிலே, இவனுடைய அடியுடைமையையும் சில தார்மிகரடியாக வந்த யோக்யதையையும் அளவுடை மையையும் நேராகக்கண்டு பரமகாருணிகனான பரமசேஷியாலே ப்ரேரிதராய்த்

அதிலேயே ஸ்தாபிக்கை. இதனால் ஆத்மாவுக்கும் உபதேசத்தால் புருஷார்த்தாதி விவேகத்தை உண்டாக்கலாம் என்று ஜ்ஞாபிதம். **பித்ராதிமுகேன** – ஹிதைஷிபித்ராதித்வாரகமாக. **நொடித்து** – வார்த்தை சொல்லி. முதலில் ஸாக்ஷாத் வார்த்தைசொல்ல அவகாசம் கிடைக்காமை யால் த்வாரபேக்ஷை என்று கருத்து. அதவா – **நொடித்து** இதி க்ஷிப்ரார்த்தகம். ஸ்வல்பம் விளம்பித்தால் அவன் மனது எப்படியாகுமோ என்று உபதேசார்த்தம் த்வரித்து என்றபடி. **உருவியந்த** – தேஹாத்விலக்ஷணமான. **வியத்தல்** – வைலக்ஷண்யம். **இந்நிலைமையை** – தேஹாத்விலக்ஷணமான இந்த ஸ்திதியை. **உணர்த்தி** – அறிவித்து. இதனால் அவன் ப்ரார்த்தனையன்றிக்கே க்ருபயா உபதேசிக் கும் ஸாத்விகர்கள் ஜிஜ்ஞாஸாஜநநார்த்தம் ஆத்மா தேஹாத்விலக்ஷணன், தேஹங்கள் கர்மக்ருதங்கள் இத்யாதி சில ஸாமான்யப்ரகாரங்களை உபதேசிக்கலாமென்றும், ஜ்ஞாநாநந்தமயாத்யஸாதாரணாகாரம் முதலியவற்றை ப்ரார்த்திதாசார்யனே உபதேசிக்கவேண்டும் என்றும் ஸூசிதமாகிறது. அத ஏவ ஸாத்விகஸம்பாஷண ப்ரகரணத் தில் ''புமான்ன தேவ:'' என்கிற ஶ்லோகமும், ஆசார்யோபதேசப்ரகரணத்தில் ''நாயம் தேவ:'' இத்யாதிகளும் உதாஹரிக்கப்பட்டன. **உடம்பு தின்னார்** இதி । **உடம்பு** – தேஹத்தைக்காட்டிலும் **தின்னார்** – தன்னை விலக்ஷணமாக அனுபவியாதார் தேஹாத்மப்ராந்திமான்கள் என்றபடி. **ஒரு வெளிச்சிறப்பு** – ஒரு ப்ரகாசம். ஆத்மா தேஹவிலக்ஷணன், நித்யன் இத்யாதிஜ்ஞானமிதி யாவத் । **குணங்கள்** – தத்த்வஹிதபுருஷார்த்தஜிஜ்ஞாஸாதிகள். **வ்ருத்தம்** – ஸ்வகர்மாநுஷ்டானம். **ஹேயோபாதேய விபாகக்ஷமனாக்குகை**யாவது – மேல் ஆசார்யன் உபதேசிக்கப்போகிற ஹேயோபாதேயங்களை விவிச்ய ஜ்ஞாதும் ஶக்தனாக்குகை. **நிறுத்தினவளவிலே** – ஸ்தாபித்த ஸமயத்திலே.

இனி ''குருபரிஷதுபஜ்ஞம் ப்ராப்ய கோபாயதி ஸ்வம்'' என்பதை விஸ்தரிக்கிறார் **இவனுடைய** இத்யாதி யால். **அடியுடைமையையும்** இதி । **அடி** – ஶ்ரேயஸ்ஸுக்கு மூலகாரணங்களான ஸ்வதஶ்ஶேஷத்வ ஸஹஜகாருண்யவிஷயத்வங்கள். **யோக்யதை** – ஆஸ்திக்யாதிகள். **அளவுடைமை** – பூர்வோக்தஹேயோபாதேய-விபாகக்ஷமதை. **நேராகக் கண்டு** – ஸ்பஷ்டமாக அறிந்து. இதனால் கிஞ்சித் காலபரீக்ஷணமும் ஸூசிதமாகிறது. **பரமகாருணிகனான** இதி । இதனால் அனாதிகாலமாக ஸம்ஸரித்துப் போந்த

[7] வி.பு. 2-13-98.

தாங்களும் कारुणिकोत्तमராயிருப்பார் சில देशिकர் ''ईश्वरस्य च सौहार्दं यदृच्छासुकृतं तथा । विष्णोः कटाक्षमद्वेषमाभिमुख्यं च सात्विकैः ॥ संभाषणं षडेतानि ह्याचार्यप्राप्तिहेतवः ।'' **என்கிறபடியே நேர்பட்டு, அந்த राजकुमारனுக்குச் சில राजान्तरङ्गர் நேர் பட்டுப் பிறவியையுணர்த்தி மேலுள்ள प्रियतमங்களையும் हिततमங்களை யுந்தெளிவித்து ஒருவிரகாலேயந்த राजाவுக்கும் राजकुमारனுக்கும் परस्परसंश्लेषाकाङ्क्षैயை யுக்ம்பிக்குமாப்போலே யிவனுக்கும்** ''नायं देवो न मर्त्यो वा

இவன் விஷயத்தில் प्रतिरुद्धैயாய்ப்போந்த शरण्यனுடைய परम கருணை இப்போது முன் சொன்ன सात्विकसंभाषणपर्यन्तமான இவனுடைய सुकृत-परिपाकத்தால் उत्तेजितமாய்க் கொண்டு, இவனை विषयीकरिத்தது என்னுமிடம் सूचितம். **प्रेरितராய்** इति । अन्तर्यामितया स्थित्वा उपदेशाय प्रेरणमिदं कारुण्यकार्यம். **தாங்களும் कारुणिकोत्तमராய்** इति । இதனால் ''कृपया निस्स्पृहो वदेत्'' इत्युक्तोपदेशहेतुभूतकृपावत्त्वं सूचितம். अनादिकालம் संसारिயாய்ப்போந்த இவனு க்கு இத்தனைகாலமில்லாத आचार्यसंबन्धம் இன்றைக்கு வரக்காரண முண்டோ என்கிற शङ्कैயில் அதன் காரணங்களை प्रमाणवचनத்தால் उपपादिக்கிறார் **ईश्वरस्येति** । **सौहार्दं** – ''सर्वस्य शरणं सुहृत्'', ''सुहृदं सर्वभूतानां'' इत्याद्युक्तसहजसौहार्दம். இது இல்லாவிடில் இவன் தனக்குத் தெரியாமல் செய்யும் स्वल्पव्यापारத்தை यादृच्छिकसुकृतமாக अङ्गीकरिக் கமாட்டானிறே सर्वेश्वरन्. ஆகையால் இந்த सौहार्दமே यादृच्छिकसुकृतादिகளின் स्वरूपलाभத்திற்கே ஹேதுவாகிறது, **यादृच्छिकसुकृत**மாவது –– தான் कार्यान्तरार्थமாகப் போகும் வழியில் நேரும் अचिन्तित भगवत्सेवादिகள். **विष्णोः कटाक्षं** – जायमानदशैயிலுண் டாகும் मधुसूदनकर्तृकदर्शनம். இதற்கு जन्मान्तरीय यदृच्छासुकृतம் कारणம். இப்படியே மேலும் उत्तरोत्तरத்திற்கு पूर्वपूर्वம் कारणம் என்று கண்டுகொள்வது **நேர் படுகை** – सन्निहितராகுகை.

இப்படி सुकृतपरिपाकादिகளாலே आचार्यன் सन्निहितனானாலும், அவன் ஒருவித प्रयोजनமுமின்றிக்கே இவனுக்கு मोक्षान्तैश्वर्यம்வர प्रयत्नம் செய்வானோவென்ன, அப்படிச்செய்வான் என்பதை सदृष्टान्तம் उपपादिக்கிறார் **அந்த ராஜா** इत्यादियाल् **राजान्तरङ्गர்** इति । இதனால் राजान्तरङ्गர் राजप्रीत्यर्थமாகவே அந்த राजकुमारனுடைய राज्य-प्राप्त्यनुकूलव्यापारங்களிலே முயலுமாப்போலே कृपापरवशர்களான आचार्यர்களும் भगवत्-प्रीत्यर्थமாகவே இவனுடைய कैङ्कर्यसाम्राज्यप्राप्त्यनुकूलव्यापारங்களிலே प्रयत्निக்கக்கூடும் என்னுமிடம் सूचितமாகிறது. **பிறவியை யுணர்த்தி** – இந்த ராஜாவின் குமாரன் நீ என்று சொல்லி. **प्रियतमங்கள்** – यौवराज्यादिகள். **हिततमங்கள்** – प्राप्त्युपायங்கள். **परस्परे-त्यादि । आकाङ्क्षैயை उत्तंभिக்கை**யாவது இவர்களுபதேசத்தால் தான் ராஜகுமாரன்

न तिर्यक्स्थावरोपि वा । ज्ञानानन्दमयस्त्वात्मा शेषो हि परमात्मनः'' என்றும் [8]''दासभूता-स्स्वतस्सर्वेह्यात्मानः परमात्मनः'' என்றும் प्रमाणங்கள் சொல்லுகிறபடியே [9]பொங்கோதஞ் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகுமங்காதுஞ் சோராமே யாள்கின்ற செங்கோலுடைய श्रियःपति नारायणனுடனே குடல் துவக்கைத் தெளிவித்து, இவனுக்கு तत्प्राप्त्युपायங்களிலே முயன்று, இவன் பெறுகிற பேறே தங்களுக்குப் பொன்னுலகையும் புவனி முழுவதையுமாளுகை யாக உகந்து அதடியாக அன்றீன்ற கன்றுக்கிரங்கிச் சுரக்கும் धेनुவைப்

என்னுமறிவும், राजसंश्लेषத்தில் ஆசையும் இவனுக்குண்டானாலும் இத்தனை காலம் शबरसंसर्गियாய்ப்போன நமக்கு राजसंश्लेषம் கிடைப்பது அரிதென்று இவன் निराशனாகாதபடி ராஜாவின் सौशील्यसंबन्धादिகளைச் சொல்லி संश्लेषाकाङ्क्षैயை अधिक-மாக்குகை. ராஜாவுக்குண்டான संश्लेषाकाङ्क्षै இவனுடைய प्राचीनवृत्तத்தை நினைத்து कुण्ठितமாகாதபடி இவனுடைய तत्कालस्थितिயை ज्ञापिத்து அதை अधिकமாக்குகை. अकाङ्क्षाविरोधिகளை निवर्तिப்பித்து அதை वृद्धि செய்கை என்று கருத்து. இதற்கு முயன்று என்பதோடு அந்வயம். **नायमित्यादि** । இங்கு இதன் उत्तरार्धத்தில் நோக்கு. அதில் स्वाभाविकाकारத்தாலும் குடல்துவக்காலும் கைங்கர்யார்ஹதை சூசிப்பிக்கப் படுகிறது. **பொங்கோதம்** इत्यादि । **பொங்கு** – वृद्धिயடைகிற, **ஓதம்** – समुद्रத்தாலே. **சூழ்ந்த** – சூழப்பட்ட, **புவனி** – பூமி. இது लीलाविभूतिக்கு उपलक्षणம். **விண்ணுலகு** – नित्यविभूति । **அங்கு** – அவைகளுக்குள். **ஆதும்** – स्वल्पांशமும். **சோராமே** – விடாமல். **ஆள்கின்ற** – शासनம் பண்ணுகிற. **செங்கோல்** – आज्ञै, **श्रियःपति, நாராயணன்** என்கிற पदங்களால் पुरुषकारसंबन्धமும், गुणाकरत्वமும், विवक्षितங்கள். अथवा परत्वமும் सौलभ्यமும் विवक्षितம். **குடல் துவக்கு** – शरीरसंबन्धம்; स्वाभाविकसंबन्ध மென்றபடி. **தெளிவித்து** – संशयादिகளின்றிக்கே प्रकाशिப்பித்து. **तत्प्राप्त्युपायங் களிலே** – भक्तिप्रपत्त्यन्यतरத்திலே. **முயன்று** – இவன் अन्यतरानुष्ठानानुगुणज्ञानवानाக வேண்டுமென்று उद्योगिத்து என்றபடி. प्रयोजनமின்றிக்கே இவ்வளவு उद्योगिப்பார் களோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் **இவன் பெறுகிற** इत्यादिயால். **பொன்னுலகு** – नित्यविभूति । **புவனி** – लीलाविभूति, परमकारुणिகர்களான இவர்கள் இவன் பெறும் பேற்றையே தங்களுக்கு उभयविभूत्याधिपत्यलाभமாக நினைத்திருப்பதால் இப்படி उद्योगिப்பது கூடும் என்று திருவுள்ளம். **அதடியாக** – அந்த உகப்பே காரணமாக, இவனுடைய उपायज्ञानार्थம் उद्योगिத்த आचार्यकृत्यத்தை सदृष्टान्तமாக அருளிச்செய்கிறார்

---

[8] मन्त्रराजपदस्तोत्रम् ।

[9] *நாச்சியார் திருமொழி. 11-3.*

போலே யித்தேசிகரிவ்வாத்மாவுக்கு अज्ञान संशयविपर्ययங்கள் தீரவேண்டுமென்று மிகுதி குறைவறச் சுரக்கும் பாசுரங்களைக் கொண்டு [10]''तत्त्वेन यश्चिदचिदीश्वर तत्स्वभावे'' त्यादिகளிற்படியே ஈஶ்வரனுடையவும் ईशितव्यங்களுடையவும் स्वरूपस्वभावसंबन्धங்களும், भोगापवर्गங்களும், त्याज्योपादेयங்களான இவற்றினுடையவுபாயங்களும், அவற்றின் गतिप्रकारங்களும், उक्तानुक्तங்களான मोक्षविरोधिகளாகிற இவ்வர்த்தங்கள் मुमुक्षुவான இவ்வாத்மாவுக்கு ज्ञातव्यங்கள். இவ்வர்த்தங்களெல்லாம் अध्यात्मविषयशब्दराशिயில் सारतमமான रहस्यत्रयத்திலே प्रतितन्त्रसारोद्धारेण संग्रहिக்கப்படுகிறதுகள்.

அன்றீன்ற इत्यादिயால். **இரங்கிச்சுரக்கும்** इति । இதனால் दार्ष्टान्तिकத்திலும் இரக்கமொழிய प्रयोजनान्तरம் உபதேசஹேதுவன்று என்னுமிடம் सूचितம். भगवन्मुखोल्लासமும் இக்காருணிகர்களுக்கு आनुषङ्गिकமிறே. एतादृश धेनुदृष्टान्तத்தால் अतिवात्सल्यं सूचितம். एतादृशர்களே आचार्यராவர்கள் என்பதை சூசிப்பிக்கைக்காக **இத்தேசிகரிதி** पुनः கதனம். **மிகுதி** – अनपेक्षितविस्तारம். **குறைவு** – अपेक्षितसङ्कोचம். **உபதேசிக்கும்** என்னாதே **சுரக்கும்** என்கையால் क्षीरवत् பாசுரங்களின் रस्यतातिशयமும் अनायासप्रवृत्तिயும் தோன்றுகிறது. **பாசுரங்களைக் கொண்டு** इति । श्रुतिस्मृतिपाञ्चरात्रादिகள் अतिविस्तृतங்களாயும், जितन्तादिகள் अतिसङ्कुचितங்களாயுமிருப்பதால் அவைகளால் यथावत्प्रकाशं सुलभமாகாதாகையால் अतिवात्सल्यक्षरितங்களான आचार्यश्रीसूक्तिகளே தெளிவாயும் सुलभமாயும் मुमुक्षुज्ञातव्यार्थप्रकाशकங்களாமென்று திருவுள்ளம்.

இங்கு **பாசுர** शब्दத்தால் अनेकप्रमाणवचनங்களுடையவும், उपपत्ति निरूपणங்களுடையவும், पूर्वाचार्यश्रीसूक्तिகளுடையவும், सारसमुच्चयरूपமான இந்த प्रबन्धமே प्रधानतया विवक्षित-மாகையால் आचार्यபாசுரங்களாலேயே मुमुक्षुவுக்கு सर्वार्थங்களும் ज्ञातव्यங்களாகில் இப்प्रबन्धनिर्माणத்திற்கு प्रयोजनமென்னென்கிற शङ्कैக்கு अवकाशமில்லை. ''तत्स्वभाव'' என்கிறவிடத்தில் संबन्धமும் विवक्षितம் என்கிறார் **स्वरूपस्वभावसंबन्धங்களும்** इति । भोगोपायம் त्याज्यம்; अपवर्गोपायம் उपादेयம். भोगतदुपायங்கள் उक्तமான मोक्षविरोधिகள்; पूर्वं अनुक्तमोक्षविरोधिகள் अहङ्कारादिகள். இப்படி आचार्यश्रीसूक्तिகளாலேயே मुमुक्षुவுக்கு सर्वार्थங்களும் ज्ञातव्यங்களாகில் ''மூன்றினுள்ளம் நாளுமுகக்க'' என்று पूर्वं व्याख्येयतयो-पक्षिप्तமான रहस्यत्रयத்தால் उपयोगமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ்வர்த்தங்களெல்லாம்** इत्यादिना । **सङ्ग्रहिக்கப்படுகிறதுகள்** इति । இதனால் आचार्यश्रीसूक्तिகளில் स्पष्टமாகச்சொல்லும் अर्थங்களுக்கெல்லாம் रहस्यत्रयமே मूलप्रमाणமாகையால் அது व्याख्येयமாகத் தட்டில்லை என்கிற திருவுள்ளம் द्योतितம்.

---

[10] आळवन्दार् स्तोत्रम्. 4.

திருவுடன் வந்த செழுமணிபோற்றிருமாலிதயம்
மருவிடமென்ன மலரடி சூடும் வகைபெறு நாம்,
கருவுடன்வந்த கடுவினையாற்றில் விழுந்தொழுகா-
தருவுடனைந்தறிவா ரருள்செய்ய வமைந்தனரே. (8)

कर्माविद्यादिचक्रे प्रतिपुरुषमिहानादिचित्रप्रवाहे
तत्तत्काले विपक्तिर्भवति हि विविधा सर्वसिद्धान्तसिद्धा ।
तल्लब्धस्वावकाशप्रथमगुरुकृपागृह्यमाणः कदाचि
न्मुक्तैश्वर्यान्तसंपन्निधिरपि भविता कश्चिदित्थं विपश्चित् ॥ ७ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
उपोद्घाताधिकारः प्रथमः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

முமுக்ஷுக்களுக்கு ஸுலபானுஸந்தானார்த்தமாக இவ்வதிகாரத்தில் சொன்ன அர்த்தங்களை ஒரு பாட்டாலே ஸங்க்ரஹிக்கிறார் **திருவுடன்** இதி । **திருவுடன்** – லக்ஷ்மியோடு (கூட) **வந்த** – க்ஷீராப்தியிலே ப்ராதுர்பூதமான. एवं लक्ष्मीसहजत्वकथनத்தால் लक्ष्मीसमानप्रीतिविषयत्वं द्योतितமாகிறது. **செழுமணிபோல்** – श्लाघ्यமான कौस्तुभरत्नத்திற்குப்போல். **திரு** – லக்ஷ்மியினிடத்தில். **மால்** – व्यामोहமுள்ள भगवானுடைய. **இதயம்** – वक्षस्थलம். **மருவிடம்** – सुखமான वासस्थानம். **என்ன** –– என்று சொல்லலாம்படி. **நின்று** इति शेषः நின்று – स्थित्वेत्यर्थः । இங்கு ஜீவன்களுக்கு अधिष्ठाताவான कौस्तुभத்திற்கு वासस्थलமான भगवद्वक्ष-स्थलம் अधिष्ठेयர்களான ஜீவன்களுக்கும் वासार्हமாகலாம் என்கிற திருவுள்ளத்தால் कौस्तुभदृष्टान्तकथनம். **மலர்** –तामरसपुष्पம் போன்ற. **அடி** – भगवானுடைய திருவடிகளை. **சூடும்** – शिरोभूषणமாக वहिக்கும். **வகை** – प्रकारத்தை. **பெறு நாம்** – பெற योग्यரான நாம். परमभोग्यமான भगवत्पादारविन्दपरिचर्यार्हர்களான நாம் என்றபடி. **கருவுடன் வந்த**

– गर्भத்தோடு வந்த. இதனால் அனாதித்வம் द्योतितம். **கடு** – க்ரூரங்களான. **வினை** – பாபகர்மங்களாகிற. **ஆற்றில்** – நதியில். **விழுந்து** – निपतनம் பண்ணி. **ஒழுகாது** – பெருகிப்போகாமல்; மறுபடி संसारसागरगामियाக ஆகாதே என்றபடி. இதற்கு ''அருள் செய்ய'' என்பதோடு अन्वयம். **அருவுடன்** – सूक्ष्मமான अर्थத்தோடு; அதாவது सुखग्राह्यமல்லாத शरीरात्मभावसंबन्धத்தோடு. இதற்கு सुखग्राह्यत्वाभावம் अर्थपञ्चक-த்தோடு எடாமையாலும் संबन्धिद्वयத்திலே சொருகி நிற்கையாலும். **ஐந்தறிவார்** – अर्थपञ्चकத்தையறிவார்; संबन्धத்திலும் अर्थपञ्चकத்திலும் प्रज्ञाशालिகளான आचार्यர்கள் என்றபடி. **அருள் செய்ய** – இவ்வர்த்தங்களையெல்லாம் कृपैயோடு நமக்கு உப தேஶிக்க. **அமைந்தனர்** – पर्याप्तरானார்கள்.

अनादिகாலமாக ஸம்ஸாரிகளாய்ப் போந்த ஜீவன்களிலொருவனுக்கு இத்தனை காலமில்லாத मोक्षोपायप्रवृत्तिயும், அதற்குக் காரணமான आचार्यप्राप्तिயும், तद्धेतुக்களான यादृच्छिकादिसुकृतங்களும் இப்பொழுது உண்டாகக் கூடுமோ; அப்படி உண்டாகு மாகில் மற்ற ஜீவன்களுக்கும் அது உண்டாகத் தட்டென்னென்ன வருளிச்செய் கிறார் **कर्मेति** । இங்கு **अविद्याशब्द**த்தால் ''अनात्मन्यात्मबुद्धिर्या'' इत्यादिகளில் சொன்ன देहात्मभ्रमादिகள் विवक्षितங்கள். **''आदि''** शब्दத்தால் वासनारुचिप्रकृतिसंबन्धपरिग्रहः । **प्रतिपुरुषम-नादिचित्रप्रवाहे** इति । अनादिशब्दத்தால் अनवस्थैपरिहृतம். प्रतिपुरुषं चित्रप्रवाहे என்பதால் इतरர் களுக்கும் मोक्षोपायप्रवृत्त्याद्यापादनம் परिहृतம். इहेति चक्रविशेषणம். **चित्रप्रवाह**तया परिदृश्यमान इत्यर्थः । **तत्तत्काले** – कर्मविपाकानुगुणமான அவ்வோகாலத்திலே. **विपत्तिः** – विपाकः । அதாவது फलोत्पादनदशा । **विविधा** – அதாவது ஒரு காலத்தில் स्वर्गप्राप्त्यनुकूला, மற்றொரு காலத் தில் ऐश्वर्यप्राप्त्यनुकूला, மற்றொரு காலத்தில் मोक्षप्राप्त्यनुकूला च । **भवति हि** - हि प्रसिद्धौ । இது लोकानुभवसिद्धம் என்று திருவுள்ளம். ''प्रतिपुरुषं'' என்பதை இங்குங் கூட்டி प्रतिपुरुषं विविधा विपत्तिः भवति என்னவுமாம். அப்போது ஒரு காலத்திலேயே ஒருவனுக்கு ऐश्वर्य प्राप्त्यनुकूलकर्मपरिपाकமும், மற்றொருவனுக்கு मोक्षप्राप्त्यनुकूलமான कर्मविपाकமும் உண்டாகிறதென்கிற अर्थமும் प्रतीतமாம். चार्वाकव्यतिरिक्त सर्वसिद्धान्तिகளும் सामग्रीप्रवाह-वशात् कस्यचित् कदाचित् मुक्तियुண்டென்று अङ्गीकरिக்கையால் இதில் विमति இல்லை என்கிறார் **सर्वसिद्धान्तसिद्धेति** । **तत्** – तस्मात् । ஒரு காலவிஶேஷத்தில் ஒரு पुरुषविशेष-த்திற்கு ஒரு कर्मविशेषத்திற்கு विपाकம் கூடுமாகையால். **लब्धः**– प्राप्तः, **स्वावकाशः** – स्वविषयीकरणावसरः यया इति विग्रहः । स्वशब्दம் कृपापरம். कर्मविशेषपरिपाकरूप यादृच्छिकसुकृतादि-காலமே இத்தனை காலமில்லாத भगवत्कृपाविषयीकरणத்திற்குக் காலமென்று கருத்து **कृपागृह्यमाण** इति । कृपया जायमानदशायां कटाक्षविषयीक्रियमाण इत्यर्थः । **कदाचिन्मुक्तैश्वर्यान्तसंपन्निधिरपि** इति । मुक्तैश्वर्यं अन्तः फलं यस्याः इति विग्रहः । இங்கு संपच्छब्दத்தால் सात्विक संभाषणाचार्यप्राप्तिवि-

वेकविरक्त्युपायनिष्पत्यादिसमुदायம் विवक्षितம். **अपि** शब्दம் संभावनार्थकம். तत्तत्कर्मपरिपाकகாலத்தில் ऐश्वर्यकैवल्य स्वर्गस्वाराज्याद्युपायसंपत्तिवत् मुक्तैश्वर्यान्तஸம்பத்தும் உண்டாகலாமென்று கருத்து. **इत्थं विपश्चित्** – पूर्वोक्त यादृच्छिकसुकृतादि पूर्वकाचार्य प्राप्तियால் ज्ञानவான். **कश्चिदिति** – दौर्लभ्यं द्योतितம்.

इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री रहस्यत्रयसार व्याख्यायां श्री सारबोधिन्याख्यायां
उपोद्घाताधिकारः प्रथमः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे सारनिष्कर्षाधिकारः ॥ २ ॥

श्रुति–पथ–विपरीतं क्ष्वेळ–कल्पं श्रुतौ च
प्रकृति–पुरुष–भोग–प्रापकांशो न पथ्यः ।
तदिह विबुध गुप्तं मृत्युभीताविचिन्व-
न्त्युपनिषदमृताब्धेरुत्तमं सारमार्याः ॥ ८ ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीसारबोधिनीव्याख्यायां

सारनिष्कर्षाधिकारः ॥

கீழதிகாராரம்பத்தில் "மூன்றினுள்ளம் நாலுருமுகக்க" இत्यादियाल் रहस्यत्रयம் व्याख्येय-तया ज्ञापिக்கப்பட்டது. முடிவில் तस्यैव व्याख्येयत्वे प्रतितन्त्रसारोद्धारத்தாலே मुमुक्षुज्ञातव्यार्थ-प्रतिपादकत्वமும், अध्यात्मविषयशब्दराशिயில் सारतमत्वமும் ஹேதுக்களாக ஸூசிப்பிக்கப் பட்டதுகள். இனி இவ்வதிகாரத்தில் सारतमशब्दமே मुमुक्षुவுக்கு ग्राह्यம் என்பதிலும், असारादिகள் त्याज्यங்கள் என்பதிலும் வசனத்தை उपन्यसिத்து, रहस्यत्रयமே सारतमமென்றும், अत एव அதுவே उपादेयतमம் என்றும் निष्कर्षिக்கப் போகிறவராய் இவ்வதிகாரார்த்தை इष्टंहीतिन्यायेन ஒரு ஶ்லோகத்தால் सङ्ग्रहिத்தருளுகிறார் **श्रुतीति** । இங்கு साङ्ख्यादिबाह्यकुदृष्टिशास्त्रங் களை **श्रुतिपथविपरीतम्** என்கிறது. **क्ष्वेळकल्पं** – विषसदृशம். इष्टसाधनமாகாதவளவன் றிக்கே, अनिष्टसाधकமுமாகும் என்றபடி. இதனால் அவைகளுக்கு अव्याख्येयत्वं सूचितம். श्रुतिविपरीतம் अव्याख्येयமானாலும், नित्यनिर्दोषமான वेदத்தில் कृत्स्नांशத்திற்கும் व्याख्यानம் செய்யலாகாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் **श्रुतौ चेति** । இங்கு चकारம் नित्यनिर्दोष-மான श्रुतिயிலும் मुमुक्षुக்களுக்கு त्याज्यांशம் உண்டென்பதை द्योतिப்பிக்கிறது. **प्रकृती-त्यादि** । पश्वन्नवृष्ट्यादि ऐहिकफलसाधनप्रतिपादकांशத்தையும், स्वर्गादि आमुष्मिकफलसाधनप्रतिपादकांश-த்தையும் **प्रकृति भोगप्रापकांशम्** என்கிறது. पुरुषभोगप्रापकांशமாவது केवलात्मानुभवसाधनप्रति-पादकभागம். **न पथ्यः**– இப்போது प्रियமாயிருந்தாலும், उदर्कदुःखஹேதுவாம் என்றபடி. இதனால் श्रुतिயிலும் சில भागத்திற்கு मुमुक्षुत्याज्यतायां कारणம் सूचितமாயிற்று. **तत्** – तस्मात् । இப்படி मुमुक्षुக்களுக்கு वेदविपरीतशास्त्रமும் वेदैकदेशங்களும் दुःखसाधनமாய் முடிகையாலே

இந்த ரஹஸ்யத்ரத்தில் திருமந்த்ரம் [1]''सर्वमष्टाक्षरान्तस्थं'' என்கிறபடியே தன்னர்த்தை அறிய எல்லாவர்த்தங்களையும் அறிந்துதரும்படியாயிருக் கையாலும், சரமச்லோகம் [2]''सर्वधर्मान्परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज'' என்று தான் சொல்லுகிற வுபாயமொன்றையுமே அவலம்பிக்க ஸர்வோபாயபலஸித்தியுண்டா மென்று ஸ்தாபிக்கையாலும், த்வயமும் கட ச்ருத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே தன்னை யொருக்காலுச்சரித்தவனை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் க்ருதக்ருத்யனாக்கவல்ல வைபவத்தை யுடைத்தாயிருக்கையாலும் ரஹஸ்யத்ரயமே முமுக்ஷுக்களுக்கு ஆதரணீயம்.

என்றபடி. **इह** – ச்ருதியிலே. இதற்கு ''उपनिषत्'' என்பதோடு அன்வயம். **विबुधगुप्तं** – திருக்கோட்டியூர் நம்பி முதலான பூர்வாசார்யர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டதான. இதற்கு ''सारं'' என்பதோடந்வயம். **उपनिषदित्यादि** । இங்கு சாஸ்த்ரஸாமான்யம் ஸமுத்ரஸ்தாநீயம்; அதில் ஸாங்க்யாதிபாஹ்யசாஸ்த்ரம் ஸமுத்ரோத்பந்நவிஷதுல்யம். வேதாக்யசாஸ்த்ரத்தில் ப்ரக்ருதிபுருஷபோகப்ராபகாம்சங்கள் ஸமுத்ரத்தி லுண்டான ஸுராதிஸ்தாநீயங்கள். உபநிஷத்துக்கள் அம்ருதஸ்தாநீயங்கள். அவைகளும் அனந்தங் களாகையால் அவைகளை அப்தித்வேந ரூபித்தது. **उत्तमं सारमिति** । அம்ருதத்திலும் ஸாரபூ- தையான பெரியபிராட்டி ஸ்தாநீயம் ரஹஸ்யத்ரயமென்று திருவுள்ளம். இந்தத் திருவுள்ளம் ''அவ்வம்சத்திலும்'' என்று தொடங்கி, ''மிகவும் ஸாரதமமாயிருக்கும் ரஹஸ்யத்ரயம்'' என்கிறவளவால் மேலே வ்யக்தமாகுமிறே. இங்கு ''विबुध गुप्तं'', ''उत्तमं सारं'' என்கிற பதங்களால் வ்யாபகமந்த்ராந்தரங்களைக்காட்டிலும் ரஹஸ்யத்ரயத்தின் வைலக்ஷண்யம் த்யோதிதமாயிற்று. **मृत्युः** – ஸம்ஸாரம்; ''भीताः'' इत्यनेन தேடுவதில் त्वरातिशयो व्यज्यते । **आर्याः** – ஸாராஸாரவிவேக- முள்ளவர்கள். **विचिन्वन्तीति** । இதனால் ம்ருதஸஞ்ஜீவிநிக்குப்போல் ரஹஸ்யத்ரயத்திற்கும் அத்யாபி ம்ருக்யமாணதசை சொல்லப்பட்டது.

ச்லோகத்தில் ''उत्तमं सारं'' என்கிற பதங்களால் ரஹஸ்யத்ரயமே விவக்ஷிதமென்று வ்யஞ்ஜிப்பித்துக் கொண்டே ரஹஸ்யத்ரயத்தின் உத்தமத்வத்தை உபபாதிக்கிறார் **இந்த ரஹஸ்யத்ரயத்தில்** इत्यादिना । **அறிந்து தரும்படியாய்** इति । அறிவித்துத்தரும்படியாய் इत्यर्थः । தமிழிலும் அந்தர்பா- விதணிச் போல் ப்ரயோகமுண்டிறே. **சரமச்லோகம்** इति । அனுஷ்டாநம் விதிவாக்யபராமர்சபூர்வகமாகையால் அதையநுஸரித்து அனுஷ்டாபகத்வயாத்பூர்வம் இங்கு விதாயக சரமச்லோகோபாதானம். **உபாயமொன்றையே அவலம்பிக்க** इत्यादि । இது ''सुदुष्करेण'' इति लोकानुसारि योजनाभिप्रायகம். **கடச்ருதீதி** । ''यस्सकृदुच्चा- रस्संसारतारको भवति'' என்பது கடச்ருதி । இப்படி ரஹஸ்யத்ரய வைலக்ஷண்யகதநத்தால் த்வாதசாக்ஷராதி வ்யாபகமந்த்ராந்தரங்களும், ''मुमुक्षुर्वै'' इत्यादि விதாயகவாக்யாந்தரங்களும், ''श्रीमन्नारायण स्वामिन्''

---

[1] நாரதீயகல்பம். 1-9.
[2] श्रीभगवद्गीता 18-56.

**असारमल्पसारञ्च सारं सारतरन्त्यजेत् ।
भजेत् सारतमं शास्त्रे रत्नाकर इवामृतम् ॥**

परमपुरुषार्थமும் तदुपायமும் प्रत्यक्षादि प्रमाणங்களாலறியவொண்ணாத படியாலே யிவற்றிற்கு [3]''शास्त्राद्वेद्मि जनार्दनं'' [4]''तस्माच्छास्त्रं प्रमाणं ते कार्याकार्यव्यवस्थितौ ।'' [5]''शब्दब्रह्मणि निष्णातः परं ब्रह्माधिगच्छति ॥'' என்றுஞ்சொல்லுகிற

इत्याद्यनुष्ठापक वाक्यान्तरங்களும் उपनिषत्सारங்களாய் இருந்தாலும் அவைகளுக்கு एतादृश மான ஏற்றமில்லாமையால் அவைகள் இக்ग्रन्थத்திற்கு व्याख्येय ங்களாகவில்லை என்கிற திருவுள்ளம் व्यञ्जितமாகிறது. **रहस्यत्रयமே मुमुक्षुக்களுக்கு आदरणीयं** इति । एतादृश वैलक्षण्यமில்லையாகையால் इतरங்கள் आदरणीयங்களல்ல என்று கருத்து.

இப்படியே " रहस्यत्रयமே" என்று सावधारणமாக அருளிச்செய்யக்கூடுமோ? एतादृश वैलक्षण्यமில்லாவிடிலும், ''साङ्ख्यं योगः पांचरात्रं वेदाः पाशुपतं तथा'' என்று साङ्ख्यादिशास्त्रங்களையும் வேதங்களோடு भारतादिகளில் சொல்லியிருப்பதால், அவைகளும் उपादेयமாகத் தட்டென்? एवं वेदத்தில்தான் பல उपादेयांशங்களில்லையோ? இவைகள் எல்லாம் त्याज्यம் என்பதற்குத்தான் காரணமென் என்கிற शङ्कैயில், அவைகள் असार सार सारतरங்களில் अन्यतमங்களாகையால் त्याज्यங்கள் என்றும், रहस्यत्रयமே सारतम மாகையால் उपादेयமென்றும் அவைகளின் स्पष्टமான பெயரைச்சொல்லாமலே उपपादिக்கிற वचनத்தை அருளிச் செய்கிறார் **असारं** इति । இந்த वचनத்தை சில व्याख्याताக்கள் श्रीदेशिकன் कारिकैயாக நினைக்கிறார்கள்; दीपिकै प्रकाशिकैயை அநுஸரித்து நாமிதை प्रमाण वचनமாகக் கருதுகிறோம். ''सारतमं शास्त्रे'' என்கிறவிடத்தில் शास्त्रशब्दம் शास्त्रशब्दवाच्य वेदतदनुयायि तद्विरुद्धसकलशास्त्रपरம்; नतु श्रुतिमात्रपरம். அப்படியாகில் असारமான बाह्यशास्त्रம் श्रुतिघटकமில்லாமையாலே ''शास्त्रे असारं त्यजेत्'' என்கிற निर्धारणसप्तमि बाधितै யாம்; ''श्रुतिपथ विपरीतं'' என்கிற श्लोकैकरस्याभावமும் प्रसङ्गिக்கும். ''साङ्ख्यं योगः पांचरात्रम्'' इत्यादिகளில் बाह्यग्रन्थங்களும் शास्त्रत्वेन परिगणितங்களிறே. இந்த श्लोक व्याख्यानावसरத்தில் बाह्यकुदृष्टिशास्त्रங்கள் என்று அவைகளையும் शास्त्रங்களாகத் தாமே அருளிச்செய்யப் போகிறாரிறே. मोक्षतदुपायங்கள் शब्दैक समधिगम्यங்களானாலன்றோ तदर्थம் सारतमशब्दமே उपादेयமென்னலாவது. அவைகள் प्रत्यक्षादि वेद्यங்களாகில் तदर्थம் रहस्यत्रयம் उपादेयமாகவேண்டியதில்லையேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் **परमपुरुषार्थமும்** इति ।

[3] *பாரதம்-உத்யோகபர்வம் 68-5.*
[4] श्रीभगवद्गीता 16-24.
[5] *பாரதம்-சாந்திபர்வம் 276-2.*

படியே ஶப்தமே ப்ரமாணம். இவ்விடத்தில் [6]''अनन्तपारं बहुवेदितव्यमल्पश्च कालो बहवश्च विघ्नाः । यत् सारभूतं तदुपाददीत हंसो यथा क्षीरमिवांबुमिश्रम् ॥'' என்கிற ஶ்லோகத்தில்

शास्त्राद्वेद्मीति – இங்கு सर्वं वाक्यं सावधारणं इति न्यायத்தாலே एवकारத்தைக் கூட்டுவது. **शब्दब्रह्म** – आगमजन्यं ज्ञानं; **परं ब्रह्म** – विवेकादिजन्यमुपासनात्मकं ज्ञानம். ''शब्दब्रह्मागममयं परं ब्रह्मविवेकजं'' इत्युत्तरत्र विवरणात् । இப்படி शास्त्राद्वेद्मीत्यादि वचनங்களால் पुरुषार्थ तदुपायங்களில் सामान्यतो वेदशास्त्रं प्रमाणமென்று ஏற்படுகையால் वेदसामान्यमुपादेयமாயிருக்க, அதில் एकदेशமான रहस्यत्रयமே उपादेयம் என்று नियमिக்கக் கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் **இவ் விடத்தில்** इति । **இவ்விடத்தில்** – वेदरूपशास्त्रத்தில். இதற்கு सारतमशब्दம் என்பதோட न्वयம். **अनन्तेति** । **वेदितव्यं** – मोक्षार्थ ज्ञातव्यமான सोपबृंहण वेदान्तबृन्दமானது, अनन्तपारं; प्रत्येक-मनिश्चितपारमित्यर्थः । இங்கு अन्तशब्दம் दृष्टोन्तः என்கிற விடத்தில் போல निश्चयवाची । अतएव बहुविस्तृतமாயும் இருக்கும் என்றபடி. **क्षीरमित्यादि** । अंबुमिश्रं क्षीरमिव स्थितं असाराल्पसारमिश्रितं என்று கருத்து. **यत् सारभूतं** – सारभूतமான शब्दवस्तु । **तत्** – அதை; **हंसो यथा** – இங்கு ''यथा'' शब्दம் इवार्थकम्. पुरुषः என்று अध्याहार्यம். ஹம்ஸம்போல் सारासारविवेकिயான புருஷன் என்றபடி. **उपाददीत** – नीरात् क्षीरं हंस इव असारात् सारं विविच्य गृह्णीयादित्यर्थः । இங்கு ''उप'' என்கிற उपसर्गं विविच्य ग्रहणद्योतकம். इत्थं च இந்த वचनத்தில் पुरुषार्थ तदुपायங்களில் सोपबृंहण वेदसामान्यம் प्रमाणமேயானாலும், அது अनन्तமாயிருப்பதாலும் ஆயுஸ்ஸு परिमितமாயிருப்பதாலும் विघ्नம் बहुलமாயிருப்பதாலும் அதில் सारांशமே उपादेयம் என்று विधिக்கப்படுகையால் रहस्यत्रयமே उपादेयமென்று सावधारणமாக நியமிக்கக் கூடும் என்று திருவுள்ளம். இங்கு ''अंबुमिश्रं क्षीरमिव'' என்பதோடு ''स्थितं'' என்கிற पदத்தைக் கூட்டினதால் दार्ष्टान्तिकமான सारभूतशब्दத்திற்கு असारमिश्रितत्वं द्योतितமாகிறது. ஆகையால் இந்த ஶ்லோகத்தில் ''यथा'' शब्दமே போதுமாயிருக்க, इवशब्दம் व्यर्थம் என்கிற चोद्यத்திற்கு अवकाशமில்லை. अथवा ''ततः प्रतस्थे कौबेरीं भास्वानिव रघुर्दिशम् । शरैरु-स्रैरिवोदीच्यानुद्धरिष्यन् रसानिव'' என்கிறவிடத்தில் போல் இது अनेकेवशब्द घटितोपमेயாகை யால் इव शब्दवैयर्थ्य शङ्कैக்கே अवकाशமில்லை. उक्तं च दण्डिना – '' एकानेकेवशब्दत्वात्सा वाक्यार्थो-पमा द्विधा'' इति । இப்பொழுது उपमान स्वारस्यादेव सारभूतத்திற்கு असार मिश्रितत्वं सिद्धமாகிறது. இந்த वचनத்தில் सारभूतமே उपादेयமென்று சொல்லியிருக்க, இதை सारसारतरங்கள் त्याज्यங்களென்றும், सारतमशब्दமே उपादेयமென்று சொல்லுகிற கீழ் वचनத்தின் अर्थத் திற்கு उपपादकமாய் எடுக்கக்கூடுமோ? प्रत्युत विरुद्धமாய் முடியாதோவென்ன இதன் भावத்தை அருளிச் செய்கிறார் **ஶ்லோகத்தில் सारभूतமென்கிற पदத்தாலே** इति । இந்த

---

[6] *உத்தரகீதை 3-10.*

सारभूतமென்கிற पदத்தாலே प्रतिपन्नமான निरुपाधिक सारத்தை विषयीकरिக்கிற सारतमशब्दமுपादेयம். बाह्यकुदृष्टिशास्त्रங்கள் अत्यन्तासारங்களாகையாலேயனு-पादेयங்கள். वेदத்தில் पूर्वभागத்தில் ऐहिकफलसाधन कर्मप्रतिपादकமான प्रदेशம் अल्पसारமாகையாலनुपादेयம். आमुष्मिक प्रतिपादकांशம் ऐहिकफलத்திற் காட்டில் अतिशयित फलத்தையுடைத்தாகையாலே சிலர்க்கு सारமென்ன வாயிருந்ததேயாகிலும் दुःखमूलत्वादि दोषदुष्टமாகையாலே अनुपादेयம். आत्म तत्प्राप्तिसाधनमात्रத்தை प्रतिपादिக்கும் अंशமும் सारतरமாக இருந்ததேயாகிலும் அதிலும் अत्यन्तातिशयितமான परमात्मानुभवसापेक्षர்க்கு अनुपादेयம். परमात्म–तत्प्राप्ति–तदुपायங்களை வெளியிடும் प्रदेशं सारतमமாகையாலே विवेकिக்கு

श्लोकத்தில் सारभूतशब्दத்திற்கு अल्पसार सारतर सारतम शब्दसमभिव्याहारமில்லையாகையாலும், सारीभूतமென்று च्विप्रत्य समभिव्याहारமில்லாமையாலும், निरुपाधिकமான இந்த सारभूत-शब्दமே निरुपाधिक सारार्थமான सारतमशब्दத்தை प्रतिपादिக்கிறதாகையால் **असारं** என்கிற श्लोकத்திற்கு இந்த श्लोकம் उपपादकமாகலாமென்று திருவுள்ளம்.

இப்படி वचनद्वयाविरोधத்தைக் காட்டி **असारं** என்கிற श्लोकத்திற்கு अर्थமருளிச் செய்கிறார் **बाह्ये**त्यादियால். साङ्ख्यादिशास्त्रங்கள் वेदविरुद्धங்களாகையால் बाह्यங்கள், **कुदृष्टिशास्त्रங்கள்** – शङ्करादिग्रन्थங்கள். **अत्यन्तासारங்கள்** इति । सफलங்களாகாதமாத்ர மன்றிக்கே अनर्थावहங்களுமாமென்று கருத்து. இவை अत्यन्तासारங்களென்பது "या वेदबाह्यास्स्मृतयो याश्च काश्च कुदृष्टयः । तास्सर्वा निष्फलाःप्रेत्य तमोनिष्ठा हि तास्स्मृताः ॥ इत्यादि वचनसिद्धம். **ऐहिकफलसाधनकर्मे**ति । இதனால் அந்த प्रदेशத்திற்கு अल्पसारत्वம் प्रत्यक्षसिद्धமென்றதாயிற்று. मोक्षापेक्षया आमुष्मिक स्वर्गादिफलங்களும் अतिक्षुद्रமாயிருக்க, तत्साधन प्रतिपादकांशத்தை सार-மென்னக் கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ऐहिकफलத்திற்காட்டில் अतिशयिते**ति । இதனால் அதன் सारत्वம் अत्यन्ताल्पसारावधिकமாகையாலும், निरुपाधिकமல்லாமையாலும் तथा निर्देशத்தில் बाधकமில்லை என்றதாயிற்று. அதுவும் अमुमुक्ष्वपेक्षया என்கிறார் **சிலர்க்கு** इति । मुमुक्ष्वपेक्षया अनुपादेयत्वे ஹேதுவையருளிச்செய்கிறார் **दुःखमूलत्वादी**ति । श्रुतिயில் சிலவம்ஶம் सारतरமாயிருப்பதற்குக் காரணமருளிச் செய்கிறார் **आत्म तत्प्राप्तिसाधनमात्रத்தை प्रतिपादिக்கும்** इति । ऐहिकामुष्मिकैश्वर्यத்தைக் காட்டிலும் ज्ञानानन्दमय-னான आत्मा विलक्षणனாகையால் அவனையும் तत्प्राप्ति तत्साधनங்களையும் प्रतिपादिக்கும் अंशம் सारतरமாம் என்று கருத்து. ஆனால் அது मुमुक्षुக்களுக்கு अनुपादेयமாவானென் னென்ன அருளிச்செய்கிறார் **अत्यन्तातिशयिते**ति । मुमुक्षுக்கள் निरतिशय ज्ञानानन्दमय भगवद-नुभवापेक्षिகளாகையால் அவர்களுக்கு सातिशय ज्ञानानन्दमयात्मप्राप्तिसाधन प्रतिपादकांशம் त्याज्य

उपादेयம். அவ்வंशத்திலும் प्रधानप्रतितन्त्रங்களான तत्त्वहितங்களுடைய संग्रहமாகையாலே மிகவும் सारतमமாயிருக்கும் रहस्यत्रयம் . ஆகையாலே [7]''बहुभ्यश्च महद्भ्यश्च शास्त्रेभ्यो मतिमान्नरः । सर्वतस्सारमादद्यात् पुष्पेभ्य इव षट्पदः ॥'' என்கிறபடியே இந்த रहस्यत्रयம் मुमुक्षुவான இவ்வாत्माவுக்கு மிகவும் उपादेयமாகக்கடவது.

> ***அமையா இவை என்னுமாசையினால் அறுமூன்றுலகில்***
> ***சுமையான கல்விகள் சூழவந்தாலும் தொகையிவையென்று***
> ***இமையா இமையவரேத்திய எட்டிரண்டெண்ணிய நம்***
> ***சமயாசிரியர் சதிர்க்கும் தனி நிலை தந்தனரே. (9)***

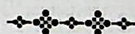
மாம் என்று கருத்து. श्रुतिயில் சில अंशம் सारतमமாவதற்குக் காரணமருளிச் செய்கிறார் **परमात्मेति** । **விவேகிக்கு** – हेयोपादेयक्षमனான मुमुक्षुவுக்கு. இப்படி परमात्म तत्प्राप्ति तदुपायங்களை प्रतिपादिக்கிற उपनिषद्भागமெல்லாம் सारतमமாகையால் मुमुक्षुக்களுக்கு उपादेयமென்னில், அதற்குத்தான் व्याख्यानம் செய்யலாகாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் **அவ்வம்शத்திலும்** इति । **सङ्ग्रहमिति** । சிறிய கண்ணாடி பெரிய உருக்களைக் காட்டுங்கணக்கிலே उपनिषदर्थங்களையெல்லாம் सङ्ग्रहिத்து अनायासेनविशदीकरिக்கையாலே என்றபடி. **மிகவும் सारतमமாயிருக்கும் रहस्यत्रयம்** इति । श्लोकத்தில் सारसारतरत्यागपूर्वक सारतमग्रहण विधानन्यायத்தாலே अत्यन्त सारतमம் उपादेयतमமாகையாலே सारतमமான उपनिषद्भागமும் இதற்கு व्याख्येयமாகாதொழிந்ததென்று திருவுள்ளம். अत्यन्त सारतमமே अत्यन्तोपादेयतमம் என்பதை सप्रमाणம் उपपादिத்துக்கொண்டு अधिकारार्थத்தை उपसंहरिக்கிறார் **ஆகையால்** इत्यादिना । **महद्भ्यः** – सारतमங்களான. **सर्वतश्शास्त्रेभ्यः** – सर्वाध्यात्म शास्त्रेभ्योपीत्यर्थः । **மிகவும் उपादेयமாகக்கடவது** इति । மிகவும் उपादेयமாகத்தக்கதென்றபடி.

இனி இவ்வधिकारार्थமெல்லாம் தமக்கு आचार्यप्रसादलब्धமென்று தெரிவித்துக்கொண்டே இதை ஒரு பாட்டாலே सङ्ग्रहिக்கிறார் **அமையா** इत्यादि । **இவை** நாம் अभ्यसिத்த இந்த वित्யை. **அமையாது** – போதாது. **என்னும்** – என்கிற. **ஆசையினால்** – இன்னும் अभ्यसिக்கவேண்டும் என்கிற ஆசையினாலே. अभ्यस्यामानங்களான इति शेषः । **உலகில் சுமையான** – ''वेदभारभराक्रान्त'' என்கிறபடியே निष्फलங்களாகையாலே केवल भारமாக லோக सिद्धங்களான என்றபடி. **அறுமூன்று** –

[7] *பாரதம்-சாந்திபர்வம் 176-66.*

शाखानामुपरि स्थितेन मनुना मूलेन लब्धात्मकः
सत्ताहेतु सकृज्जपेन सकलं कालं द्वयेन क्षिपन् ।
वेदोत्तंस विहार सारथि दया गुंभेन विस्रंभितः
सारज्ञो यदि कश्चिदस्ति भुवने नाथस्स यूथस्य नः ॥ ९ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
सारनिष्कर्षाधिकारः द्वितीयः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

अष्टादशाங்களான. **கல்விகள்** – வித்யைகள். உपवेदचतुष्टयसहिதங்களான रहस्यत्रयव्यतिरिक्त चतुर्दशविद्यास्थानங்கள் என்றபடி. **சூழவந்தாலும்** – कात्स्न्येन लब्धங்களானாலும். **இவை தொகை** – இவையெல்லாம் सङ्ख्यामात्रपूरणங்கள்; निस्सारங்களென்றபடி. **என்று** – என்று निश्चयित्து. இதற்கு ''எண்ணிய'' வென்பதோடு அந்வயம். **இமையா** – अनिमिषர்களான. **இமையவர்** – देवதைகளாலே; ज्ञानसङ्कोचमில்லாத नित्यसूरिகளாலே யென்றபடி. **ஏத்திய** – ஸ்தோத்தரிக்கப்பட்ட. **எட்டு** – श्रीमदष्टाक्षरத்தையும். **இரண்டு** – द्वयத்தையும்; இது चरमश्लोकத்திற்கும் उपलक्षणம். अथवा இரண்டு – द्वयचरमश्लोकங்களிரண்டையுமென்னவுமாம். **எண்ணிய** – सर्वदा अनुसन्धानம் செய்கிறவர்களான. **நம் சமயாசிரியர்** – நம் दर्शनप्रवर्तकர்களான आचार्यர்கள். **சதிர்க்கும்** – சதிரைத் தருவதான, सामर्थ्यप्रदமான என்றபடி. **தனி நிலை** – अद्वितीयமான இருப்பை. असारादिகளைவிட்டு सारतमத்திலும் மிகவும் सारமான रहस्यत्रयத்தையே उपादेयतमமாகக் கொள்ளும்படியான स्थितिயை. **தந்தனர்** – கொடுத்தார்கள்; केवल-कृपैயாலே उपदेशित्தார்கள் என்றபடி.

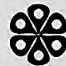
இப்படி மூன்று रहस्यங்களும் सारतमங்களாய் अत एव उपादेयतमங்களாகில், அதில் अन्यतमத்திற்கு व्याख्यानம் செய்தால் போதாதோ? அவைகளின் प्रत्येकार्थज्ञानத்தால் विशेषप्रयोजनமுண்டோ? உண்டென்றாலும் प्रत्येकம் அவற்றின் सारार्थங்களை மாத்திரம் அறிந்தவர் देवரீரைப்போன்ற प्राज्ञர்களுக்கு श्लाघ्यராவார்களோவென்கிற शङ्कैகளை परिहरித்துக்கொண்டு अधिकारार्थத்தைப் பூர்த்திசெய்கிறார் **शाखानामित्यादिना** ।

शाखानां – अथर्वणादिशाखैகளுடைய. **उपरि** – ऊर्ध्वभागத்தில்; उपनिषத்திலென்றபடி. **स्थितेन** – ''ओमित्यग्रेव्याहरेत् । नम इति पश्चात् । नारायणायेत्युपरिष्टात् ॥'' इत्यादिक्रमेण प्रतिपादिக்கப்பட்டிருக்கிற. **मूलेन मनुना** – मूलमन्त्रத்தாலே. **लब्धात्मकः** – प्रतिपन्नात्मस्वरूप याथात्म्यனாய், ''திருமந்திரத்திலே பிறந்து'' என்கிறபடியே मूलमन्त्रार्थज्ञानமுண்டான பிறகிறே இவன் ஸத்தை பெற்றது; அதற்கு முன் ''असन्नेव स भवति'' என்கிற दशैயிறே இவனுக்கு. இதனால் उपायाधिकार आपादकமான आत्माவினுடைய स्वाभाविक शेषत्व पारतन्त्र्यादिகளின் वैशद्यं (ज्ञानं) मूलमन्त्रத்திற்கு असाधारण प्रयोजनமென்று சொல்லப்பட்டது. **सत्तेत्यादि । सत्ता** – स्वरूपानुबन्धियான दास्यवृत्ति । **हेतु** – இதற்கு ஹேதுவான. **सकृज्जपेन** – प्रपत्त्यनुष्ठानकालीन सकृदुच्चारणத்தையுடையதாய். ''शाखानामुपरिस्थितेन'' என்பதை இங்கும் अनुषङ्गिப்பது. कठशाखैயின் उपनिषத்தில் ''अथातश्श्रीमद्द्वयोत्पत्तिः । वाक्यो द्वितीयः । षट्पदान्यष्टौ वा । पञ्च विंशत्यक्षराणि । पञ्चदशाक्षरं प्रथमं । दशाक्षरमपरं । नवाक्षरं प्रथमपदं । द्वितीय तृतीय चतुर्थास्त्र्यक्षराणि । पञ्चाक्षरं पञ्चमं । द्व्यक्षरष्षष्ठः ।'' इत्यादिक्रमेण प्रतिपादिக்கப்பட்டதாயுமிருக்கிற. ''वाक्यो द्वितीयः'' – द्वितीय वाक्य अस्तीति शेषः । இரண்டுவாக்யமாயிருக்குமென்றபடி. ''चतुर्थाः' इत्यनन्तरं पदानिति शेषः । अत्र सर्वत्र लिङ्ग व्यत्ययश्छान्दसः । एवंविधமான वैदिकप्रयोगத்திற்குப் फलம் अनधिकारिகளுக்குப் भ्रान्तिயை உண்டுபண்ணி मन्त्रத்தை गोपनம் பண்ணுவது தான். **द्वयेन** मन्त्ररत्नத்தாலே. **सकलं कालं क्षिपन्निति** – இதனால் अनुष्ठानकालिक सकृदुच्चारणमात्रத்தாலே परमपदத்தில் भगवत्कैङ्कर्य-प्राप्तिக்கு ஹேதுவாய்க்கொண்டு स्वयंप्रयोजन सदाजपத்தாலே समीचीन कालक्षेपयोग्यமாயிருக்கை द्वयத்திற்கு असाधारणाकारம் என்று சொல்லப்பட்டது.

वेदेत्यादि । वेदोत्तंसे विहारो यस्येति विग्रहः । शिरो भूषणवाचियான उत्तंसपदं இங்கு शिरोमात्र लाक्षणिकம். तथाच वेदान्त विहारी என்றதாயிற்று. अथवा वेदस्य उत्तंसभूतः वेदान्त भूषणायमानன் என்றபடி. सार्वज्ञ्य सर्वशक्तियुक्ततया वेदान्त प्रतिपाद्य इति यावत् । இதனால் भ्रमप्रमादाशक्त्यादिरहितன் என்றதாயிற்று. विहारेण सारथिः **विहारसारथिः**, இவனுடைய सारथ्यं कर्मकृतமன்றிறே. **गुंभः** – सन्दर्भः । दयैயாலேயுண்டான चरमश्लोकத்தாலே; दयैயின் गुंभंபோலிருக்கிற चरमश्लोक-த்தாலே என்னவுமாம். **विस्रंभितः** – महाविश्वासத்தை அடைவிக்கப்பட்டவனாயுமிருக்கிற. இதனால் இந்த ஒரு उपायத்தை अनुष्ठिத்தால் प्रतिबन्धक सर्वपापनिवृत्तिपूर्वकसर्व-फलसिद्धियுண்டாமென்கிற महाविश्वासोत्पादनம் चरमश्लोकத்திற்கு असाधारण प्रयोजनமென்றதாயிற்று. இப்படி மூன்று रहस्यங்களும் विलक्षण प्रयोजनवத்தாகையாலே अवश्यापेक्षितங்களாயிருக்கையால் மூன்றில் अन्यतमத்திற்கு व्याख्यानம் செய்தால் போதாதோ என்கிற शङ्कैக்கு अवकाशமில்லை. **सारज्ञः** – இப்படி फलपर्यन्तமான रहस्यत्रय सारार्थवेदिயானவன் कश्चित् भुवने अस्ति यदि इत्यन्वयः । **''कश्चित्'', ''यदि'', ''भुवने''** என்கிற पदங்களால் फलपर्यवसन्न रहस्यत्रयसारवेदनवान् अतिदुर्लभன் என்று ज्ञापिக்கப்பட்டது. **सः** – அந்த सारवेदिயானவன். **नः** – எட்டிரண்டெண்ணிய समयाचार्य शिक्षितர்களான நம்முடைய.

यूथस्य – समूहத்திற்கு. **नाथः** – निर्वाहकः இதனால் இவர் शास्त्रान्तरवेदियாகாவிடிலும் उपयुक्तवैशद्यமுள்ளவராகையால் நம் संप्रदायधुरन्धरராவர் என்ற திருவுள்ளம் सूचितம்.

इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
सारनिष्कर्षाधिकारः द्वितीयः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे प्रधानप्रतितन्त्राधिकारः ॥ ३ ॥

आधेयत्व-प्रभृति-नियमैरादिकर्तुश्शरीरं
सत्ता-स्थेम प्रयतन-फलेष्वेतदायत्तमेतत् ।
विश्वं-पश्यन्निति भगवति व्यापकादर्शदृष्टे
गंभीराणामकृतकगिरां गाहते चित्तवृत्तिम् ॥ १० ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीसारबोधिनीव्याख्यायां

प्रधानप्रत्तितन्त्राधिकारः ॥

पूर्वाधिकारத்தில் रहस्यत्रयத்தின் अत्यन्त सारतरत्वத்தில் प्रधानप्रतितन्त्रங்களான तत्वहितங்களுடைய सङ्ग्रहरूपत्वம் ஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்டது. இனி प्रथमभागத்திலே அந்த प्रतितन्त्रार्थங்களை अनुशासिத்து அதுகளுக்கு रहस्यत्रय प्रतिपाद्यதையை प्रत्यधिकारம் நிரூபிக்கப்போகிறவராய் प्रथमம் இவ்வधिकारத்தில் प्रधानप्रतितन्त्रமான ईशेशितव्यங்களுடைய शरीरात्मभावसंबन्धத்தை अनुशासिக்கக் கருதி, अध्येतृ सौकर्याय अधिकारार्थத்தை ஒரு श्लोकத்தாலே सङ्ग्रहिக்கிறார் **आधेयत्वेति** ।

भगवति व्यापकादर्शदृष्टे सति एतद्विश्वं सत्ता-स्थेम-प्रयतन-फलेष्वेतदायत्तं । (अत एव) आधेयत्व-प्रभृति-नियमैरादिकर्तुश्शरीरमिति पश्यन् गंभीराणामकृतकगिरां चित्तवृत्तिं गाहत इत्यन्वयः । अथवा आधेयत्वेत्यादि वाक्यानन्तरं सत्तास्थेमेत्यादेरन्वयम् । **व्यापकेति** । व्यापकादर्शமாவது திருமந்திரக்கண்ணாடி. திருமந்திரம் நாராயண शब्दத்தில் बहुव्रीहि समासத்தாலே भगवद्व्यापकதையை प्रतिपादिக்கையால் அதை व्यापकमन्त्रம் என்கிறது. அதை आदर्शமாக रूपिத்தது அதனாலுண்டாகும் भगवज्ज्ञानம் अतिस्पष्टமாம் என்பதை द्योतिப்பிக்கைக்காக. இங்கு सति सप्तमिக்கு ''पाथसि पीते तृष्णा शाम्यति'' என்கிற இடத்தில் போல प्रयोज्यत्वம் अर्थம் கொள்ளவேண்டும். दृष्टे என்கிற பदத்தின் समभिव्याहारத்தால் அதில் दर्शननिरूपितत्वம் கிடைக்கும். இந்த दर्शन-निरूपित प्रयोज्यत्वத்திற்கு पश्यच्छब्दार्थமான दर्शनத்தில் अन्वयம். **एतद्विश्वं** – स्वतन्त्रतया प्रत्यक्ष-सिद्धமான இந்த चेतनाचेतनात्मकமான जगत् । **आधेयत्वप्रभृतीति** । प्रभृतिशब्दத்தால் नियाम्यत्व शेषत्वங்களுக்கு ग्रहणம். तद्गुणसंविज्ञानो बहुव्रीहिः । அதுகளுக்கு நியமமாவது यावत्सत्तं

प्रतितन्त्रமாவது மற்றுள்ள सिद्धान्तिகளொருவருமிசையாதே தன்னுடைய सिद्धान्तத்திற்கே असाधारणமான अर्थம். இங்கு वेदान्तिகளான

तत्तदाश्रय प्रतिसंबन्ध्याधारादि निरूपितत्वम् । अथवा कृदभिहितो भावो द्रव्यवत् प्रकाशते इति न्यायத்தாலே இங்கு नियमशब्दம் नियमवत्परம். तथाच नियताधेयत्वादिகளாலே என்னவுமாம். இந்த आधेय-त्वादिகள் திருமந்த்ரத்தில் नारायणादि शब्दங்களால் व्युत्क्रमेण प्रतिपाद्यங்கள். இந்த तृतीयैக்கு धान्येन धनवान् என்கிற விடத்தில் போல் अभेदம் अर्थம் கொள்ளவேண்டும். அதற்கு व्युत्पत्ति वैचित्र्यத்தாலே शरीरपदार्थैकदेश शरीरत्वे अन्वयம். तथाच இந்த जगத்தானது आदिकर्ता-வான भगवाனுக்கு नियताधेयत्वादि अभिन्नशरीरत्ववत् என்று पर्यवसितம். ''यस्य चेतनस्य यत् द्रव्यं सर्वात्मना स्वार्थे नियन्तुं धारयितुं च शक्यं शेषतैकस्वभावं च तत्तस्य शरीरं'' என்று भाष्यादिகளில் शरीर-लक्षणம் சொல்லப்பட்டதிறே.

आधेयत्वादि प्रकारங்களைக் காட்டுகிறார் **सत्तेति, सत्ता** – स्वरूपलाभம். **स्थेम** – स्थितिः அதாவது सत्तैயினுடைய अनुवृत्तिः; **प्रयतन**மாவது प्रवृत्तिः । **फलं** – भोगमोक्षादिகள். இது களில் **एतदायत्तं** – இந்த ससङ्कल्पனான आदिकर्ताவுக்கு आधीनம். இதனால் स्वरूपाधीन सत्तास्थितिकत्वं आधेयत्वம் என்றும், सङ्कल्पाधीन स्वरूपस्थितिप्रवृत्तिमत्वं नियाम्यत्वं என்றும் अर्थம் सूचितமாயிற்று. இங்கு फलத்திற்கு एतदायत्तत्वம் சொல்லுகையால் शेष्यतिशयाधानार्थ उपादेयत्वरूपशेषत्वமும் कथंचित् सूचितம். **इति पश्यन्** – இப்படிக்காணுமவன். **गंभीराणां** – अल्पश्रुतர்களுக்கு दुर्बोधங்களான **अकृतकगिरां** – भेदाभेदघटकश्रुतिகளுடைய. **चित्तवृत्तिं** – परस्पर ऐकरस्यापन्नமான यथावस्थित तात्पर्यத்தை. **गाहते** – प्रवेशिக்கிறான். अन्तः प्रविश्य जानातीत्यर्थः । இப்படி ஜகத்திற்கும் भगवाனுக்குமுள்ள शरीरात्मभावरूप संबन्धज्ञानத்தாலே भेदाभेदघटक श्रुतिகளின் समरसமான तात्पर्यம் सम्यग् ज्ञातமாம் என்று சொன்னதால், இந்த शरीरात्म-भावरूप संबन्धமே நம் सिद्धान्त सिद्धங்களான प्रतितन्त्रार्थங்களுக்குள் प्रधानம் என்னுமிடம் सूचितம். இது ज्ञातமாகாவிடில் श्रुतितात्पर्य ज्ञातமாகாதிறே.

प्रतितन्त्रशब्दार्थத்தை निरूपித்துக்கொண்டு श्लोकத்தில் सङ्गृहीतமான अर्थங்களை विशदी-கரிக்கிறார் **प्रतितन्त्रे**त्यादिயால். प्रतितन्त्रशब्दத்திற்கு प्रतिकूलतन्त्रம் என்று अर्थம் கொண்டால், அது रहस्यत्रयस्थமாகாது. तन्त्रे तन्त्रेप्रतितन्त्रं என்று व्युत्पत्तिயாலே सर्वतन्त्रसाधारणம் என்று अर्थம் கொண்டால் அது நம் सिद्धान्तத்திற்கு असाधारणமாகாது. ஆகையால் ''स्वतन्त्र एव सिद्धोऽर्थः परतन्त्रैर्निवारितः । प्रतितन्त्र इति प्रोक्त'' इत्याद्यनुसारेण प्रतितन्त्रशब्दம் ஒரு सिद्धान्तिக்கு अभिमत-மாய், इतरसिद्धान्तिகளால் अङ्गीकरिக்கப்படாத अर्थத்தில் रूढம் என்கிறார் **प्रतितन्त्रமாவது** इत्यादिயால். न्यायपरिशुद्धिயில் सर्वतन्त्रसिद्धान्तமென்றும், प्रतितन्त्रसिद्धान्तமென்றும், अभ्युपगम-सिद्धान्तமென்றும், सिद्धान्तत्रयத்தை निरूपिக்குமிடத்தில் இதன் விஸ்தாரத்தைக் கண்டு

நம்முடைய दर्शनத்திற்கே असाधारणமாய் प्रधानமுமான अर्थம் எதென்னில் चेतनाचेतनங்களுக்கும் ईश्वरனுக்குமுண்டான शरीरात्मभावसंबन्धादिகள். அதில் ईश्वरனுக்கு शरीरित्वமாவது चेतनाचेतनद्रव्यங்களைப்பற்ற नियमेन धारकனுமாய் नियन्ताவுமாய், शेषियுமாயிருக்கை. चेतनाचेतनங்களுக்கு शरीरत्वமாவது, नियमेन ईश्वरனைப்பற்ற धार्यமுமாய், नियाम्यமுமாய், शेषமுமான द्रव्यமாயிருக்கை.

கொள்வது. நம் दर्शनத்தில் ब्रह्मமே प्रधानம்; ஆகிலும் அது எல்லா वेदान्तिகளாலும் अङ्गीकरिக்கப்பட்டிருப்பதால் प्रतितन्त्रமாகாது. நம் दर्शनத்திற்கே असाधारणமாக சில अर्थங்கள் இருந்தாலும் அவை प्रधानமாகா. ஆகையால் நம் दर्शनத்தில் प्रधानप्रति-तन्त्रமானதொன்றுண்டோ வென்று आशङ्किத்து उत्तरமருளிச் செய்கிறார் **இங்கு** इत्यादिயால். **वेदान्तिகளான** என்கிற பதத்தாலும், **असाधारणமுமாய்** என்கிற பதத்தாலும் இந்த ஶங்கை द्योतितம். **शरीरात्मभाव संबन्धादिகள்** इति । நம் दर्शनத்திற்கும் ब्रह्मமே सर्वप्रधानமானாலும் நம் दर्शनத்திற்கு असाधारणங்களான प्रतितन्त्रங்களுக்குள் शरीरात्मभावादिகள் प्रधानங்களாகையால் पूर्वोक्त शङ्केக்கு अवकाशமில்லை என்று கருத்து. आदि பதத்தால் अपर्यवसानवृत्त्या सर्वशब्दवाच्यत्वादिகள் विवक्षितங்கள். ''चेष्टेन्द्रियार्थाश्रयश्शरीरं'' என்றன்றோ न्यायसूत्रத்தில் शरीरलक्षणம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அது चेतनங்களுக்கும் எல்லா अचेतनங்களுக்கும் எப்படிக் கூடும்? அதுவே கூடாவிடில், ईश्वरனுக்கும் जगத்திற்குமுள்ள शरीरात्मभावसंबन्धம் प्रधानप्रतितन्त्रமென்று சொன்னது असङ्गतமாகாதோ? என்கிற शङ्कैயில் न्यायसूत्रोक्त लक्षणங்கள் अव्याप्त्यादि दुष्टங்களாகையால், அவைகளைவிட்டு सर्वजगत्साधारणங்களாய், भाष्यकाराभिमतங்களான शरीरलक्षणங்களை அருளிச்செய்யப்போகிறவராய் முதலில் शरीरिलक्षणங்களை அருளிச் செய்கிறார் **शरीरित्वமாவது** इत्यादिயால். धारकत्वादिகள் प्रत्येकं लक्षणங்கள். धारकत्वमात्रं शरीरित्वமென்றால் कदाचित् घटधारकமான भूतलத்திற்கு घटशरीरित्वं प्रसज्जिக்கும். अतः नियमेन என்றது; यावत्सत्तं என்றபடி. तथा च भूतलं घटமுள்ளவரையில் அதை தரியாமையால் न तत्प्रसङ्गः । एवमपि घटத்தால் यावत्सत्तं धार्यங்களான रूपादिகளைக் குறித்து घटத்திற்கு शरीरित्वापत्तिः । अत आह **द्रव्यங்களைப் பற்ற** என்று. रूपादिகள் अद्रव्यங்களாகையால் அதுகளைப்பற்ற घटத்திற்கு शरीरित्वप्रसङ्गம் வாராது என்று கருத்து. **नियन्ताவுமாய் शेषियுமாய்** इति । இங்கும் नियमेन என்கிற பதத்தைக்கூட்டி लक्षणம் கண்டுகொள்வது. व्यावृत्तिरपि ऊह्या । एतत् व्युत्क्रमेण शरीर लक्षणங்களை யருளிச்செய்கிறார் **शरीरत्वமாவது** इत्यादिயால். இங்கும் धार्यत्वमात्रं लक्षणமென்னில், कदाचित् भूतलधार्यமான घटத்திற்கு भूतलशरीरत्वं प्रसज्जिக்கும். अत आह **नियमेनेति** । यावत्सत्तमित्यर्थः । तथा च घटமுள்ளவரையில் அது भूतलधार्यமல்லாமையாலே

चेतनाचेतनங்களைப்பற்ற धारकனுமாய் नियन्ताவுமாகையாவது, தன் स्वरूपத்தாலும் सङ्कल्पத்தாலும் यथार्हं सत्ता-स्थिति-प्रवृत्तिகளுக்கு प्रयोजकனாயிருக்கை. அதெங்ஙனேயென்னில், ईश्वरன் தன் स्वरूपनिरूपकधर्मங்களுக்கும் निरूपितस्वरूपविशेषणங்களான குணங்களுக்கும் போலே स्वव्यतिरिक्तसमस्त-द्रव्यங்களுக்கும் अव्यवहितமாக स्वरूपेण आधारமாயிருக்கும்.

அப்ரஸங்காவகாஶமில்லை. एवमपि घटத்தாலே नियमेन धार्यங்களான அதன் रूपादिகளுக்கு घटंप्रति शरीरत्वं प्रसङ्गिக்கும்; अत आह **द्रव्यமாயிருக்கை** इति । रूपादिகள் अद्रव्यங்களாகையால் அந்தப் प्रसङ्गத்திற்கு அவகாஶமில்லை, இப்படியே மேல் लक्षणங்களிலும் व्यावृत्ति கண்டு கொள்வது. धारकत्वத்திற்கும் नियन्तृत्वத்திற்குமுள்ள भेदத்தை விவரிக்கிறார் **தன் स्वरूपத்தாலும் सङ्कल्पத்தாலும் यथार्हम्**इति । स्वरूपेण सत्तास्थितिகளிரண்டுக்கும் प्रयोजकत्वं धारकत्वம். सङ्कल्पத்தாலே सत्तास्थितिप्रवृत्तिகள் மூன்றுக்கும் प्रयोजकत्वம் नियन्तृत्वं என்று கருத்து.

प्रत्यक्षादि प्रमाणத்தாலே எல்லா चेतनाचेतनங்களும் पृथिव्याद्याधारकங்களாய் காணப்படாநிற்க, இவைகளுக்கு ईश्वरன் स्वरूपेण धारकன் என்றது सङ्गतமாகுமோ வென்கிற अभिप्रायத்தாலே प्रश्नம் பண்ணுகிறார் **அதெங்ஙனே** इति । सदृष्टान्तமாக उत्तरமருளிச் செய்கிறார் **ईश्वरன்** इत्यादियाल். எந்த धर्मம் ज्ञातமாகாவிடில் धर्मिस्वरूपமே ज्ञातமாகாதோ, அதை स्वरूपनिरूपकधर्मம் என்கிறது. அதனால் धर्मिस्वरूपம் தெரிந்தபிறகு அந்த स्वरूप-த்தை எந்தधर्मம் इतरविलक्षणமாக ज्ञापिக்கிறதோ அதை निरूपितस्वरूपविशेषणம் என்கிறது. இங்கு सत्यत्वज्ञानत्वानन्तत्वऽानन्दत्वामलत्वங்களாகிற ஐந்து धर्मங்கள் ஈச்வரனுக்கு ஸ்வரூப நிரூபகங்கள். ज्ञानशक्ति करुणावात्सल्यादिகள் निरूपितस्वरूपविशेषणங்கள். இதுகளுக்கு अपृथक्सिद्धिसंबन्धेन ईश्वरன் आधारभूतன். இங்கு दृष्टान्तद्वयத்தை அருளிச் செய்ததால் (विभूतिभूत) ईश्वरव्यतिरिक्त समस्तद्रव्यங்களும் ईश्वरனுடைய चेतनाचेतन विशिष्ट स्वरूपापेक्षया स्वरूप निरूपकங்களாகலாம் என்றும், शुद्धस्वरूपापेक्षया निरूपित स्वरूप विशेषणங்களாகலாம் என்றும் திருவுள்ளம் द्योतितமாகிறது.

अद्रव्यங்களுக்கு साक्षाद्धारकமல்லாமையால் आह **द्रव्यங்களுக்கு** इति । **अव्यवहितமாக** — साक्षात्தாக. द्रव्यद्वारा குணங்களுக்கு आश्रयமானபடி அன்றிக்கே என்றபடி. **स्वरूपेणेति** ஸங்கல்பத்தாலே धरिக்கும் प्रकारத்தை व्यावर्तिக்கிறது. तथा च नारायण शब्दத்தில் तत्पुरुष समासத்தால் ईश्वरனுக்கு सर्वाधारत्वம் தோன்றுகையாலும் अतीन्द्रियार्थविषयத்தில் प्रत्यक्षबाधं சொல்லமுடியாதாகையாலும் प्रत्यक्षத்தாலே अन्याश्रितங்களாகத் தோன்றும்

அவ்வோ द्रव्यங்களை आश्रयித்திருக்கும் गुणादिகளுக்கு அவ்வோ द्रव्यद्वारा आधारமாகயிருக்கும். ஜீவர்களாலே தரிக்கப்படுகிற शरीरங்களுக்கு जीवद्वारा आधारமாக இருக்குமென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். ஜீவனை द्वारமாகக் கொண்டும் स्वरूपத்தாலும் आधारமாக இருக்குமென்று சில आचार्यர்கள் சொல்லுவார்கள். இப்படி सर्वமும் ईश्वर स्वरूपத்தைப்பற்ற अपृथक्सिद्ध विशेषणமாகையாலே இவற்றின் सत्तादिகளாश्रयसत्ताधीनங்கள்.

समस्त द्रव्यங்களுக்கும் அவனே आधारமாகலாம். ஆகையால் पूर्वोक्त चोद्यावकाशமில்லையென்று திருவுள்ளம். இப்படி द्रव्यमात्रத்திற்கு आधारமென்றால் नारायणशब्दத்தில் नारशब्दवाच्य सर्ववस्त्वाधारனாக ईश्वरனைச் சொல்லியிருப்பது விரோதியாதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் **அவ்வோ द्रव्यங்களை** इति । तथा च द्रव्यसामान्यத்திற்கு साक्षात्संबन्धத்தாலும் अद्रव्यसामान्यத்திற்கு परंपरा संबन्धத்தாலும் आधारமாகையால் विरोधமில்லை என்று अभिप्रायம். ''अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य'' इत्यादि श्रुत्यनुसारத்தாலே ஜீவர்களுடைய शरीररूपद्रव्यங்களைக்குறித்தும் ईश्वरன் परंपरया धारकன் என்று சொல்லும் एकदेशि மதத்தை அருளிச்செய்கிறார் **ஜீவர்களாலே** इति । **தரிக்கப்படுகிற** इति । இதனால் அதுகளின் सत्तास्थितिயில் ईश्वरनिरपेक्षकत्वं द्योतितம். ''यस्य सर्वाणि भूतानि शरीरम्'' என்கிற अन्तर्यामिब्राह्मणத்தையும் ''अनेन जीवेन'' என்கிற छान्दोग्यश्रुतिயையும் अनुसरिத்து साक्षात्தாகவும் जीवद्वारकமாகவும் ईश्वरன் आधारமாகலாம் என்கிற सिद्धान्तिகளின் மதத்தையருளிச்செய்கிறார் **ஜீவனை** इत्यादिயால். ईश्वरனுக்கு साक्षात् शब्दादिगुणाधारत्वे ''अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययं तथाऽरसं नित्यमगन्धवच्च यत्'' என்கிற श्रुतिविरोधம் வருமாப்போலே ஜீவர்களின் शरीरமுள்பட எல்லா द्रव्यங்களுக்கும் ईश्वरன் साक्षात् आधारமென்றால் ஒருவித प्रमाणबाधமில்லை; पूर्वोक्त अन्तर्यामिब्राह्मणानुकूल्यமேயுள்ளதென்று सिद्धान्तिகளின் अभिप्रायம். पटरूपமான एकद्रव्यं अनेक तन्तुக்களில் व्याप्यवृत्तिயென்றானிறே अवयविवादिயான नैयायिकன். ஆகையால் ஜீவனுடைய शरीरம் ஜீவனிடத்திலும் ईश्वरனிடத்திலும் अपृथक्सिद्धिसंबन्धத்தால் இருக்கலாம். सिद्धान्तित्व द्योतनाय இங்கு आचार्यपदம். இப்படி ईश्वरன் सर्ववस्त्वाधारமானாலும் அதுகளின் सत्तास्थितिகளுக்கு அவன் स्वरूपம் எப்படி प्रयोजकமாகும்? आधेयघटादिसत्तैக்கு आधार भूतल प्रयोज्यत्वம் கண்டதில்லையே என்ன அருளிச்செய்கிறார் **இப்படி** इति । **अपृथक् सिद्धविशेषणமாகையாலே** इति । இதனால் अपृथक्सिद्धि व्यतिरिक्त संबन्धத்தாலே आधारமான वस्तुவுக்கு आधेयसत्तादि प्रयोजकत्वம் இல்லாவிடிலும் अपृथक्सिद्धि संबन्धेन आधारமான वस्तु आधेयसत्तादि प्रयोजकமே என்கிற व्याप्ति सूचितம்.

सर्ववस्तुक्कளுடையவும் सत्तै संकल्पाधीनैயாகையாவது, अनित्यங்கள் अनित्येच्छैயாலே उत्पन्नங்களாயும், नित्यங்கள் नित्येच्छासिद्धங்களாயுமிருக்கை. இவ்வர्थத்தை [1]''इच्छात एव तव विश्वपदार्थसत्ता'' என்கிற श्लोकத்தாலே अभियुक्तர் விவேகித்தார்கள். இத்தாலே सर्वத்தினுடையவும் सत्तानुवृत्तिरूपैயான स्थितिயும் ईश्वरेच्छाधीनैயானபடியாலே सर्वமும் ईश्वर संकल्पाश्रितமென்று சொல்லுகிறது. गुरुद्रव्यங்கள் संकल्पத்தாலே धृतங்களென்று शास्त्रங்களில்

இங்கு योगक्षेम साधारण प्रयोजकत्वं विवक्षितம் . न तु कारणत्वம்; ஆகையால் नित्यமான चेतनादि सत्तैக்கு இவன் स्वरूपம் எப்படி प्रयोजकம் என்கிற शङ्कैக்கு अवकाशமில்லை. இப்படி सर्ववस्तुக்களுக்கும் स्वरूपाधीनसत्तैயை उपपादिத்து संकल्पाधीनसत्तैயை இரண்டு விதமாக उपपादिக்கிறார் **सर्वेति** । ईश्वरனுக்கு अयमुत्पद्यतांஎன்று तत्तदनित्य वस्तुविषयமான इच्छैயொன் றுண்டு. அதனால் उत्पन्नत्वமே तत्तदनित्यवस्तुगत संकल्पाधीनसत्तात्वம். अनेन नित्यतया स्थीयतां என்று तत्तन्नित्यवस्तुविषयமான इच्छैயொன்றுண்டு, तदधीन नित्यसिद्धत्वமே तत्तन्नित्यगत संकल्पा-धीनसत्तात्वं; नित्येच्छासिद्धत्वமாவது அதில்லாவிடில் இதில்லை என்னலாம்படியிருக்கை.

இப்படி सर्वपदार्थஸத்தையும் सङ्कल्पाधीनமென்பதில் अभियुक्तர் सम्मतिயைக் காட்டு கிறார் **इच्छात एवेति** । नित्यं प्रियास्तव तु केचनते हि नित्याः என்பது இதற்கு மேல் भागம். அதில் प्रथमतः ''इच्छात एव तव विश्वपदार्थ सत्ता'' என்று सामान्यतो निर्देशिத்து विशेषतो विभजिத்துக் காட்டு கிறார். ''नित्यं प्रिया'' इति । नित्यमिति क्रियाविशेषणம். नित्याभिन्न प्रीतिविषया इत्यर्थः – अथवा सर्वदा प्रिया इत्यर्थः । இங்கு केचन नित्यप्रियाः என்றதால் अनित्येच्छया उत्पन्नங்கள் என்பது अर्थसिद्ध மிறே. இப்படி नित्यமான வஸ்துக்களையும் अन्याधीन सत्ताकங்களாக சொல்லக் கூடுமோ என்கிற शङ्कैயை दृष्टान्त प्रदर्शनेन परिहरிக்கிறது. ''नित्यं त्वदेक परतन्त्र निजस्वरूपा-भावत्क मंगलगुणा हि निदर्शनं नः'' என்கிற இதின் उत्तरार्धम् । **अभियुक्तர்** – श्रीवत्साङ्कमिश्राः । **விவேகித் தார்கள்** – नित्यानित्यवस्तुக்கள் नित्यानित्येच्छाधीनங்கள் என்று विभजिத்து அருளிச்செய் தார்கள். இப்படி सर्ववस्तुக்களும் स्वरूपத்தாலேயே धार्यங்கள்; न तु सङ्कल्पधार्यங்கள்; अपि तु संकल्पाधीनங்கள் என்று சொன்னால் सर्ववस्तुக்களையும் संकल्पाश्रितங்களாகச் சொல் லும் प्रमाणविरोதம் வாராதோவென்ன அதுகளின் तात्पर्यத்தை அருளிச்செய் கிறார். **''இத்தாலே''** इत्यादिயால். **இத்தாலே** – सत्तै संकल्पाधीनै-யாகையாலே என்றபடி. **'' ईश्वरेच्छाधीनैயானபடியாலே''** इति । எதின் सत्तै यदधीनமோ அதினுடைய सत्तानुवृत्ति रूप स्थितिயும் तदधीनம் என்கிற நியமம் இங்கு अभिप्रेतम् – **''संकल्पाश्रितமென்று**

---

[1] *வைகுண்டஸ்தவம் –36.*

சொல்லுவது- [2]''द्यौस्सचन्द्रार्कनक्षत्रं खं दिशोभूर्महोदधिः । वासुदेवस्य वीर्येण विधृतानि महात्मनः ॥'' என்கிறபடியே ஒரோருदेशविशेषங்களிலே விழாதபடி நிறுத்துகையைப்பற்ற.

இப்படி इच्छाधीन सत्तास्थितिप्रवृत्तिகளான वस्तुக்களுக்கு परमात्म स्वरूपம் என் செய்கிறதென்னில். परमात्माவினுடைய इच्छै இவ்வஸ்துக்களை परमात्माவின் स्वरूपाश्रितங்களாக வகுத்துவைக்கும். இப்படி सर्ववस्तुவும்

சொல்லுகிறது'' இதி । இப்படி सर्ववस्तुக்களின் सत्तास्थितिகள் संकल्पाधीनமாய் இருப்பதைக்கொண்டு प्रमाणங்களெல்லாம் संङ्कपाश्रितங்கள் என்று உபசாரமாகச் சொல்லுகிறதுகள் என்று திருவுள்ளம். இப்படி சில सामान्यवचनங்களை औपचारिकமாக निर्वहित्தாலும், ''एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गि द्यावापृथिव्यौ विधृते तिष्ठतः'' इत्यादि विशेषवचनங்கள் சில गुरुद्रव्यங்களைக் குறித்து सङ्कल्पத்துக்கும் स्वरूपवत् धारकत्वத்தைச் சொல்லுகையால் ஸங்கல்பத்துக்கு तदाधारत्वமும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டாவோ, अन्यथा विशेषवचनத்திற்கு वैयर्थ्य प्रसङ्गियாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் **गुरुद्रव्यங்கள்** इति । **द्यौरित्यादि** । இங்கு ஆகாசத்திற்கும், सिद्धान्तத்தில் திக்கு अतिरिक्तமல்லாமையாலே उपाध्यवच्छिन्न आकाशादिरूपமான திக்குக்கும் विधरणமாவது देशान्तराप्राप्ति प्रयोजकत्वम् । महोदधिக்கு विधरणம் எல்லை தாண்டாதபடி நிறுத்துகை. இப்படி वीर्येण धरणं, स्वरूपத்தால் धरणம்போல் அன்றிக்கே पतन प्रतिबन्धकत्वरूपமானாப்போலே गार्ग्यब्राह्मणादिகளில் சொன்ன सङ्कल्पத்தாலே धरणமும், पतन प्रतिबन्धकत्वरूपமே என்று அருளிச்செய்கிறார் **''ஒரோரு தேச-விசேஷங்களிலே விழாதபடி நிறுத்துகையைப்பற்ற''** इति । त्रिशंकु விழாதபடி देशविशेषத்தில் நிறுத்தின विश्वामित्रसङ्कल्पத்தை இங்கு उदाहरणமாகக் கொள்ளலாம். இப்படி सत्तास्थितिप्रवृत्तिகள் மூன்றும் सङ्कल्पाधीनமென்றால் सत्तास्थितिகளுக்கு स्वरूपाधीनत्वं किमर्थं अङ्गीकार्यम् என்று शङ्किக்கிறார் **இப்படி इत्यादियால்.** ''स्वरूपத்தாலும் सङ्कल्पத்தாலும் यथार्हं सत्तास्थितिप्रवृत्तिகளுக்கு प्रयोजकனாக இருக்கை'' என்கிற கீழ் வாக்யத்திலேயே प्रवृत्तिக்கு सङ्कल्पाधीनत्वं उपपादननिरपेक्षமாகவே स्पष्टமாகையால் அதையும் சேர்த்து அனுவதிக்கிறார். **''इच्छाधीन सत्तास्थितिप्रवृत्तिகளான वस्तुக்களுக்கு''** इति । இங்கு शङ्काग्रन्थத்தில் மூன்றுக்கும் सङ्कल्पाधीनत्वத்தை अनुवदित्தது, ஒன்றுக்காவது सङ्कल्पाधीनत्वं இல்லாவிடில் அன்றோ அதில் स्वरूपाधीनत्वம் சொல்லலாவது, எல்லாம் सङ्कल्पाधीनமாகில் स्वरूपान्वयம் व्यर्थமன்றோ? என்கிற शङ्कैயின் दार्ढ्यार्थम् । முன்சொன்ன शङ्कैயைப் பரிஹரிக்கிறார் **परमात्मेत्यादियால் ''வகுத்துவைக்கும்''** इति । स्वरूपाश्रित

---

[2] *பாரதம் – ஆநுசாஸநிகபர்வம் – 254-136.*

ईश्वरस्वरूपाधीनமுமாய் ईश्वरेच्छाधीनமுமாயிருக்கும். लोकத்திலும் शरीरं शरीरिயினுடைய स्वरूपाश्रितமுமாய் संकल्पाश्रितமுமாய் இருக்கக்காணா நின்றோம். ஜீவனிருந்தகாலமிருந்து இவன் விட்டபோதழிகையாலே स्वरूपाश्रितम् । இவ்வர்த்தம் संकल्पமில்லாத सुषुप्त्याद्यवस्थैகளிலே தெளிவது. ஜாகராதி दशैகளில் संकल्पத்தாலே விழாதபடி தாங்கும்போது संकल्पाश्रितம் என்னக்கடவது. இதில் स्वरूपाश्रितமாயிருக்கிறபடியை आधेयत्वமென்றும், संकल्पाधीनமாயிருக்கிறபடியை नियाम्यत्वமென்றும் சொல்லுகிறது.

மாகவும் सङ्कल्पाधीनமாகவும் பிரித்துவைக்கும் इत्यर्थः, स्वरूपाश्रितங்களாக – ''मत् स्थानि सर्वभूतानि'' इत्यादि प्रमाणங்களில் சொல்லியிருப்பதால் இவ்விஷயத்தில் ईश्वरेच्छैயே नियामकமாகையால் இதில் युक्तिविचारம் கூடாதென்று திருவுள்ளம். '' தன் स्वरूपத் தாலும் ஸங்கல்பத்தாலும்'' என்று उपक्रान्तமானதை முடிக்கிறார். **''இப்படி सर्व-वस्तुவும்''** इति । संप्रतिपन्न शरीरங்களிலும் तत्तदात्मस्वरूपाश्रितत्वமும் संकल्पाधीनत्वமும் लोकानु-भवसिद्धं என்கிறார் **''लोकத்திலும்''** इति । स्वरूपाश्रितत्वे अन्वय व्यतिरेकरूप प्रमाणங் காட்டு கிறார். **''ஜீவனிருந்த காலம்''** इति । இவ்வन्वय व्यतिरेकம் सङ्कल्पத்தால் अन्यथा-सिद्ध-மாகாதோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் **இவ்வर्थ**மிதி । ஸங்கல்பமிருந்தால் ज्ञान-सामान्याभावरूप सुषुप्तिघटियாதாகையால் அப்போது स्वरूपाश्रितமென்றே ஒப்புக் கொள்ள வேண்டுமென்று तात्पर्यம். आदि पदத்தால் मूर्च्छासंग्रहः । இப்படி सत्ताऽनुवृत्तिरूप स्थिति संकल्पाधीनம் அன்றாகில் அதற்கு नियाम्यत्वं எப்படிக்கூடும் என்ன அருளிச் செய் கிறார் **जागरादि दशैகளில்** इति । आदि पदात् स्वप्न परिग्रहः । அத்தசையில் स्वप्नदृष्ट शरीरங்கள் संकल्पத்தாலே धृतங்களாமிறே. सत्तानुवृत्तिरूप स्थिति संकल्पाधीनமாகாவிடிலும், जागरादि-कालिक पतनाभावरूप स्थिति सङ्कल्पाधीनமாகையால் नियाम्यत्वं கூடுமென்று கருத்து. கீழ்ச் சொன்ன स्वरूपाश्रितत्व सङ्कल्पाधीनत्वங்களில் औचित्यத்தால் स्वरूपाश्रितत्वத்தை आधेयत्व-மென்றும் सङ्कल्पाधीनत्वத்தை नियाम्यत्वமென்றும் विविच्यஅருளிச்செய்கிறார் **இதில்** इति । **இதில்** – द्वयोर्मध्ये; स्वरूपம் आधारமாகையால் तदधीन सत्तास्थितिकत्वம் आधेयत्व மென்றும், व्यापाररूप सङ्कल्पம் आधारமாகாதாகையாலும் प्रवृत्तिயிலும் அது ஹேதுவாயிருப்ப தாலும் सङ्कल्पाधीनत्वமே नियाम्यत्वமென்றும் கொள்வதே उचितமென்று திருவுள்ளம். ननु परगतातिशयाधानेच्छया उपादेयत्वமே शेषत्वம், तत्प्रतिसंबन्धित्वं शेषित्वம் என்றன்றோ शेष-शेषिलक्षणம்? एतादृश शेषित्वம் पारार्थ्यैक स्वभावமான अचेतनத்தைக்குறித்து ईश्वரனுக்கு संभवித்தாலும், स्वगतातिशयाधान பரனான ஜீவனைக் குறித்து संभविக்காதாகை யால் ईश्वरனுக்கு सर्वशेषित्वம் எப்படிக்கூடும்? என்கிற शङ्कां हृदि निधाय उत्तरம் அருளிச்

ईश्वरன் सर्वशेषियாகையாவது [3]''उपादत्ते सत्ता-स्थिति-नियमनाद्यैश्चिदचितौ स्वमुद्दिश्य श्रीमानिति वदति वागौपनिषदी । उपायोपेयत्वे तदिह तव तत्त्वं न तु गुणौ अतस्त्वां श्रीरङ्गेशय शरणमव्याजमभजम् ॥'' **என்கிறபடியே தன் प्रयोजनத்துக்காகவே पारार्थ्यैक स्वभावங்களான விவற்றை उपादानம்பண்ணி அவற்றாலே अतिशयवाனாகை.**

செய்கிறார் **ईश्वर**ன் इत्यादियால். **उपादत्त** इत्यादि । **श्रीमान्** । **स्वमुद्दिश्य** – स्वप्रयोजनार्थமாக. **सत्तास्थितिनियमनाद्यैः** । आद्यशब्दத்தால் भोगमोक्षप्रदानादि सङ्ग्रहः । **चिदचितौ उपादत्ते** – स्वीकरोति । இங்கு ஜீவன்கள் स्वार्थமாக भ्रमिக்கும் भोगमोक्षங்களையும் भगवान् स्वार्थமாகவே அதாவது स्वलीलार्थं स्वभोगार्थமாகவே प्रदानம்பண்ணி स्वीकरिக்கிறான் என்கையால் चेतनனுக்கும் पारार्थ्यமே स्वाभाविकம், केवलस्वातिशयाधानार्थत्वं भ्रान्तिसिद्धம் என்று ஏற்படுகையால் முன்சொன்ன हृत्स्थशङ्कैக்கு अवकाशமில்லை. **औपनिषदी वागिति** । अत्र ''मोदते भगवान् भूतैः बालः क्रीडनकैरिव'' इत्याद्युपबृंहितங்களான ''स एकाकी न रमेत'' ''तस्य ध्यानान्तस्थस्य'' ''तदैक्षत बहुस्यां'' इत्याद्युपनिषद्वाक्यங்கள் अभिप्रेतங்கள். **तत्** – तस्मात् । शेषियாகையால் என்றபடி. **इह** – இந்த ஜீவவிஷயத்தில். **उपायोपेयत्वे तव तत्त्वं** – स्वाभाविकங்கள். **न तु गुणाः** – आगन्तुकங்கள் அன்று. **अतः** – तयोः स्वाभाविकत्वात् । **अव्याजं** – எனக்கு ஓர் प्रयोजनமன்றிக்கே. இதனால் शरणवरणமும் भगवदर्थமென்று ஏற்படுகையால் चेतनனுடைய पारार्थ्यं दृढीकृतமாகிறது. **தன் प्रयोजनத்துக்காகவே** इति । தன்னுடைய लीलाभागेरूप प्रधानप्रयोजनத்திற்காகவே என்றபடி. एवकारத்தால் ஜீவனுடைய प्रधानप्रयोजनार्थत्व व्यावृत्तिः । இதனால் भोगमोक्षप्रदानादिகளாலே ஜீவனை उपादानம் பண்ணும்போது भोगमोक्षदशैகளில் ஜீவனுக்கு आनुषङ्गिकமாக वैषयिक सुख ब्रह्मानन्दानुभवरूप प्रयोजनம் உண்டாகையால் தன் प्रयोजनத்திற்காகவே என்கிற अवधारणங்கூடுமோ என்கிற शङ्कै निरस्तமாச்சுது. **पारार्थ्यैकस्वभावங்களான** इति । ''कृष्णस्य हि कृते भूतमिदं सर्वं चराचरम्'' इत्यादि प्रमाणमिहाभिप्रेतம். **தன் प्रयोजनத்துக்கு** इत्यारभ्य **अतिशयवाனாகை** इत्यन्तेन परगतातिशयाधानेच्छया उपादेयत्वमेव यस्य स्वरूपं स शेषः, परः शेषी'' என்கிற शेषशेषिलक्षणपரையான वेदार्थसङ्ग्रह श्रीसूक्तिः स्मारिता । இவ்வாधाराधेयभावादिகளால் இச் சேதனனுக்கு ஒரு प्रयोजनமுண்டாகில் அன்றோ அதுகள் प्रधानप्रतितन्त्रங்களாய் ज्ञातव्यங்களில் प्रधानங்களாயும் ஆகும். உண்டென்னில் तत् किमिति शङ्कैயை प्रश्नத்தால் द्योतिப்பித்துக்கொண்டு அதுகளின் फलத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[3] ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம். உத்தரசதகம்–87.

இந்த आधाराधेयभावादिகளாலிச்चेतनனுக்கு फலிப்பதென்னென்னில்:– आधाराधेयभावத்தாலே யவனுடைய ज्ञानशक्त्यादिகளுக்குப்போலே अपृथक्सिद्ध स्वरूपलाभமும், शेषशेषिभावத்தாலே आत्माभिमानानुगुणपुरुषार्थव्यवस्थैயின்படியே स्वरूपानुरूपமான पुरुषार्थरुचिயும், शेषशेषिभावத்தாலும் नियन्तृनियाम्यभावத்தாலும் स्वरूपानुरूपமான पुरुषार्थத்துக்கनुरूपமுமாய் निरपेक्षமுமாயிருந்துள்ள उपाय-विशेषத்தை அறிகையும் फலிக்கும். ஆக இவற்றால் இச்चेतनன் अनन्याधारன், अनन्यप्रयोजनன், अनन्यशरणன் என்றதாயிற்று.

இவ்வர்थம் प्रथमरहस्यத்தில் கிடைக்கிறபடி எங்ஙனேயென்னில்:– नारायणशब्दத்தில் तत्पुरुष बहुव्रीहि समासद्वयத்தாலுமுண்டான धारकत्व व्यापक-त्वादिகளாலே अनन्याधारत्वादि विशिष्ट स्वरूपलाभமும், पारार्थ्य पारतन्त्र्यगर्भமான

இந்த आधाराधेयभावादिகளால் इति । ज्ञातங்களான इत्यादिः । **अपृथक्सिद्ध स्वरूपलाभ**முமிதி. पृथक्सिद्ध्यनर्हமான (அதாவது स्वनिष्ठமல்லாத) स्वरूपज्ञानமுமென்றபடி. **शेषशेषिभावத்தாலே** इति । तज्ज्ञानத்தாலே इत्यर्थः । **आत्माभिमानेत्यादि** । ''अन्नं भोज्यं मनुष्याणाममृतं तु दिवौकसाम् । श्वपशू विट्तृणाहारौ सन्तो दास्यैकजीवनाः'' इत्यादिகளில் தன்னை मनुष्यனாக நினைத்தவனுக்கு அன்னம் पुरुषार्थமாம்; देवனாக நினைத்தவனுக்கு अमृतம் पुरुषार्थமாம்; श्वपशुக்களாக अभिमानिத்தவனுக்கு विट्तृणங்கள் पुरुषार्थங்களாம்; सत्तாக நினைத்தவனுக்கு (அதாவது ब्रह्मशेषत्वज्ञानத்தாலே लब्धसत्ताकனாக நினைத்தவனுக்கு) भगवद्दास्यமே पुरुषार्थமாம் என்று சொன்ன तत्तादात्माभिमानानुगुण पुरुषार्थव्यवस्थैயின்படியே என்றபடி. **स्वरूपानुरूपமான** – शेषत्वस्वरूपानुरूपமான. **पुरुषार्थरुचिயும்** – शेषिகைங்கர்ய ருசியும். समुचितयोः शेषत्वनियाम्यत्वयोः प्रयोजनमाह **शेषशेषिभावத்தாலும், नियन्तृ नियाम्यभावத்தாலு**மிதி । तत्तज्ज्ञानங்களாலே என்றபடி. **स्वरूपेत्यादि** । शेषशेषिभावज्ञानமிருந்தால் शेषिकैङ्कर्यरूप स्वरूपानुरूप पुरुषार्थத்திற்கு, रक्षणத்திற்கு प्राप्तனான शेषिயே उपायமென்றறியலாம். नियन्तृ नियाम्यभाव ज्ञानமிருந்தால் सर्वनियन्ताவான அவனே स्वाधीन सहकार्यन्तर निरपेक्षोपायமென்று அறியலாம் என்று तात्पर्यம்.

இப்படி आधाराधेयभावादिகளால் ஜீவனுக்கு உண்டாகும் फலத்தையருளிச்செய்து இந்த फलसहितங்களான இதுகளால் ஜீவனுக்கு फலித்த धर्मविशेषங்களைக் காட்டுகிறார் **ஆக இவற்றாலி**त्यादिना । **இவற்றால்** – सफलமான இந்த आधाराधेयभावादिகளால். **अनन्याधारனி**ति । கீழ்ச்சொன்ன आधारत्वादिகள் सर्वविषयकங்களாகையால் அதில் अन्यव्यवच्छेदம் सिद्धமென்கிற अभिप्रायத்தால் ईश्वराधारன் इत्यादिरीत्या அருளிச்செய்யாமல்

கீழில் பத द्वयத்தாலே अनन्यप्रयोजनत्वமும் अनन्यशरणत्वமும் பலிக்கும். प्रपत्त्य-नुष्ठान प्रकाशकமான मन्त्ररत्नத்தில் पूर्वखण्डத்தாலே अनन्यशरणत्वமும், उत्तरखण्ड த்தாலே अनन्य प्रयोजनत्वமும் उभयभागத்தாலும் अनन्याधारत्वமும் प्रकाशिக்கிறது. இப்படி शाब्दமாகவும் आर्थமாகவும் चरमश्लोकத்திலும் இவ்வகுப்புக் கண்டுகொள்வது.

अनन्याधारன் इत्यादिरीत्या व्यवच्छेदगर्भமாக அருளிச்செய்தது. अचेतनம் जीवेश्वरोभयाधारक-மாகையால் अनन्याधारत्वமும் चेतनैकान्तம். கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் रहस्यत्रयத்தில் सङ्गृहीतமானபடியை விவரிக்கிறார் **இவ்வர்थ**मित्यादिना। இவ்வர्थமாவது ईश्वरगत धारकत्व नियन्तृत्व शेषित्व तन्नियमनफलित शरीरित्व तत्फलित सर्वशब्दवाच्यत्वादिகளும் जीवगत धार्यत्व नियाम्यत्व शेषत्व तन्नियमन फलित शरीरत्वाऽनन्याधारत्वऽनन्यप्रयोजनत्वानन्यशरण्यत्वादिகளும். **नारायणशब्देति** । तत्पुरुषसमास सिद्धं धारकत्वम्; बहुव्रीहि समाससिद्धं व्यापकत्वम् । **व्यापकत्वादि** इत्यत्र आदीपदात् व्याप्यनियन्तृत्वरूप शरीरित्वसंग्रहः । **अनन्याधारत्वादि** इति । अत्र आदिपदात् अनन्य व्याप्य-त्वानन्यत्प्रेर्यत्वादिகளுக்கு सङ्ग्रहம். पारार्थ्यगर्भம் प्रणवம்; पारतन्त्र्यगर्भம் नमஸ். प्रणवத்தில் पारार्थ्य-वाचियान चतुर्थी समासलुप्तैயாகையால் पारार्थ्यं अन्तर्लीनமாயிருப்பதையிட்டு प्रणवத்தை पारार्थ्य गर्भம் என்கிறது. नमஸ்ஸில் स्वातन्त्र्य निवृत्ति शाब्दமாய் पारतन्त्र्यம் आर्थமாய் गूढமாய் இருப்பதால் नमஸ்ஸை पारतन्त्र्यगर्भம் என்கிறது. अखण्डप्रणवம் ''ओं तत्सदिति निर्देशो ब्रह्मणस्त्रिविधस्स्मृतः'' इत्यादिகளிற்படியே ब्रह्मवाचकமானாலும், अखण्डनमஸ் प्रणामवाचि யானாலும் प्रणवத்தை மூன்று पदமாக்கியும் नमஸ்ஸை இரண்டு पदமாக்கியும் अर्थம் கொள்வது निरुक्तिसिद्धமாகையால், இப்படி पारार्थ्य पारतन्त्र्यबोधकமாக அருளிச்செய்தது. परप्रयोजनமே தனக்கு परमप्रयोजनமாக உடைத்தாயிருக்கையே प्रणवोदित पारार्थ्यமாகை யால் அதினால் अनन्यप्रयोजनत्वமும் यत्परतन्त्रो यः, तस्य स एव शरणमिति व्याप्त्या तादृश पारतन्त्र्य-बोधक नमஸ்ஸால் अनन्यशरणत्वமும் सिद्धिக்கும் என்கிற अभिप्रायத்தால் சொல்லுகிறார் **अनन्यप्रयोजनत्वமும் अनन्यशरणत्वமும் பலிக்கு**மிதி । प्रणव नमஸ்ஸுக்களாலே இவ்விரண்டும் शब्द शक्त्या बोध्यமாகாவிடிலும் तात्पर्यवृत्त्या सिद्धिக்கும் என்றபடி. இப்படி अधिकारभूत-यावदर्थप्रतिपादक-प्रथमरहस्यத்தில் अनन्याधारत्वादि-सिद्धिप्रकारத்தை அருளிச்செய்து द्वितीय-रहस्यத்தில் तत्तत्सिद्धि-स्थलத்தை அருளிச்செய்கிறார் **प्रपत्त्यनुष्ठान प्रकाशकமான** इत्यादिயால். यद्यपि अनन्यशरणत्वादिகள் उपायाधिकारान्तर्गतங்களாகையால் अधिकारपर प्रथमरहस्यத்தாலேயே अवश्यं प्रकाश्यங்களாகவேண்டும், तथापि அதுகளும் प्रपत्त्यङ्गभूत-कार्पण्यानुसन्धानத்திலும் अङ्गியான यथावस्थित आत्मस्वरूपसमर्पणத்திலும் अनुसन्धेयங்களாகையால் अनुष्ठानपर द्वितीय-रहस्यத்திலும் – प्रकाश्यங்களாகவேண்டும் என்கிற அபிப்ராயத்தாலே अनुष्ठानप्रकाशक

இப்படி चरमश्लोकத்திலே सिद्धोपाय वशीकरणार्थமாக विहितமான साद्ध्योपाय विशेषத்தை द्वयத்தாலே अनुष्टिக்கும் போதைக்கு अनुसन्धेयங்களாய்க்கொண்டு अवश्यापेक्षितங்களான अर्थங்களையெல்லாம் சிறிய கண்ணாடி பெரிய உருக்களைக் காட்டுமாப்போலே சுருங்கத் தெளிவிக்கும் திருमन्त्रம்.

மான என்றது. **उभयभागத்தாலும்** इति । उभयभागगतनारयणशब्दங்களாலென்றபடி. तृतीयरहस्यம் साधिकारமாய் सांगமுமான प्रपत्तिயை विधिப்பதால் அதிலுமிதுகள் प्रकाशितங் களாகவேண்டும் என்கிற திருவுள்ளத்தாலருளிச் செய்கிறார் **இப்படி** इति । एकशब्दத்தால் अनन्यशरणत्वமும் प्राप्य-प्रापक ऐक्यपरமான அதினாலேயே अनन्यप्रयोजनत्वமும் शाब्दம். अनन्याधारत्वம் ''मां, अहं'' शब्दங்களில் आर्थம்; आधेयமான தன் शरीरத்தில் அழுக்கைப்போக்குவது தன் கடமையானாப்போலே ஜீவனுடைய सर्वपाप-विमोचनத்தை தன் भरமாகச்சொல்லுகிற ''सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि माशुचः'', என்கிற பதங்களிலும் அது आर्थமாகலாம். இப்படி மூன்று रहस्यங்களிலும் இவ்வர்த்தங் களெல்லாம் प्रकाशितங்களாகில் இதில் अन्यतमத்துக்கே व्याख्यानं செய்தால் அமையாதோ? प्रत्येकம் असाधारणप्रयोजनம் உண்டாகையால் மூன்றும் व्याख्येय மென்னில் तत् किमित्यपेक्षायां அருளிச்செய்கிறார் **चरमश्लोके**त्यादियால். **चरमश्लोक**த்தால் இவனுக்கு ஒரு साध्योपायம் विहितமானால் अनन्यशरणत्वभङ्गம் வாராதோ? என்று शङ्कियாமைக்காக அதை विशेषिப்பிக்கிறார் **सिद्धोपाय-वशीकरणार्थமாக विहितமான** इति । इत्थञ्च सिद्धोपायமே फल अव्यवहितமாகையாலும் तद्वशीकरणहेतुவான साद्ध्योपायம் व्याजमात्र மாகையாலும் अनन्यशरणत्व-भङ्गமில்லை என்று கருத்து. **विहितமான** इति । இதனால் चरमश्लोकமே प्रपत्तिத்திக்கு विधायकமாகையால் அது अवश्य व्याख्येयமென்றதாயிற்று. द्वयத்தின் असाधारणप्रयोजनத்தை வெளியிடுகிறார் **साध्योपायविशेषத்தை द्वयத்தால் अनुष्टिக்கும்போதைக்கு** इति । साध्योपायविशेषம் – साङ्गभरसमर्पणம். तथाच अनुष्टेयமான साङ्गभर-समर्पणத்தை स्पष्टமாக प्रकाशिப்பிக்கையால் द्वयம் अवश्यं व्याख्येयமென்றதாயிற்று. मूलमंत्रस्य अवश्यம் व्याख्येयत्वे காரணம் காட்டுகிறார் **अवश्यापेक्षितங்களான अर्थங்களையெல்லாம்** इत्यादिना । அவைகளாவன: अनन्यार्ह-शेषत्व-पारतन्त्र्यादिகள். இதுகள் प्रणवத்தோடும் நமஸ்ஸோடும் கூடின திருமந்திரத்தாலேயே विशदीकरिக்கப்படுகையால் அது अवश्यव्याख्येयமென்று கருத்து. எட்டெழுத்தான இம்மந்திரம் இவ்வர்த்தங்களை யெல்லாம் प्रकाशिப்பிக்கவற்றோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் **சிறிய கண்ணாடி** इति । **சுருங்கத் தெளிவிக்கும்** – संग्रहेण प्रकाशिப்பிக்கும். रहस्यत्रयத்தில் இவ்வர்த்தங் களெல்லாம் विवक्षितமென்பது सांप्रदायिकமென்று தெரிவிக்கைக்காக திருमन्त्र

இதில் प्रथमपदத்திலர்थங்களை अर्जुनरथத்திலும், [4]''अग्रतः प्रययौ रामः'' என்கிற ஶ்லோகத்திலும் கண்டுகொள்வது. द्वितीयपदத்தில் शब्दத்தாலும் अर्थस्वभावத்தாலும் வரும் अर्थங்களை श्रीभरताழ்வானுடையவும் श्रीशत्रुघ्नாழ்வானுடையவும் वृत्तान्तங்களிலே அறிவது. [5]'' நானுன்னை யன்றியிலேன் கண்டாய் நாரணனே நீ யென்னை யன்றியிலை'' என்னும்படி நிற்கிற नारायणशब्दार्थத்தை கோஸல ஜனபதத்தில் ஜந்துக்களையும் चक्रवर्तिத்திருமகனையும் உதாஹரணமாக்கிக் கண்டுகொள்வது. पूर्व पदद्वयத்தில் தோற்றின काष्ठाप्राप्त पारार्थ्य पारतन्त्र्यங்கள் பேரணியாகத் तृतीयपदத்தில் चतुर्थिயில் கருத்திலே

விஷயத்தில் அப்புள்ளார் அருளிச்செய்த குறிப்பை அருளிச்செய்கிறார் **இதில்** इत्यादियाल். प्रणवத்தில் ஶேஷி முன்பும் ஶேஷன் பின்பும் अकार-मकार-प्रतिपाद्यतया நிற்பதற்கு दृष्टान्तம் अर्जुन-रथம். இந்த யோஜனையில் उकारம் अवधारणपरம். இதை ''अभिरक्षितुं अग्रतस्स्थितं त्वां प्रणवे पार्थरथे च भावयन्तः'' என்று இவரேயருளிச்செய்தார். उकारத்தை श्रीवाचகமாகக்கொள்ளும்போது ஶேஷிகள் இருவரும் முன்பு अकार-उकार-प्रतिपाद्यர்களாயும் ஶேஷன் பின்பு मकार-प्रतिपाद्यனாயும் இருப்பதற்கு உதாஹரணம், ''अग्रतःप्रययौ रामस्सीतामध्ये-सुमध्यमा । पृष्ठतस्तु धनुष्पाणिर्लक्ष्मणोऽनुजगाम ह ॥ என்கிற ஶ்லோகம். **द्वितीयपदத்தில் शब्दத்தாலும் अर्थस्वभावத்தாலும் வரும் अर्थங்களை** इति । प्रणवान्वितनमஸ்ஸில் अकारार्थायैव अहं, नमः என்று अन्वयம் கொள்ளும்போது शब्दத்தால் வரும் अर्थம் भगवत्पारतन्त्र्यம். काष्ठाप्राप्त भगवत्पारतन्त्र्यरूप-अर्थस्वभावத்தால் வரும் अर्थம் भागवतपारतन्त्र्यம். **श्रीभरतेत्यादि** । भरतवृत्तान्ते भगवत्पारतन्त्र्यं ईदृशमिति ज्ञातமாம். शत्रुघ्नवृत्तान्ते भागवतपारतन्त्र्यं ईदृशमिति ज्ञातமாம் என்று கருத்து. **நானுன்னை** इति । நாரணனே! आधारभूतனான உன்னைவிட்டு எனக்கு ஸத்தையில்லை. இது तत्पुरुष लभ्यार्थம். **நீ என்னை** इति । व्याप्यतया निरूपकனான என்னை விட்டு व्यापकனான உனக்கும் ஸத்தையில்லை. இது बहुव्रीहि-लभ्यार्थம். ''नाराश्चाप्ययनन्तस्य तैस्सद्भावनिरूपणात्'' इत्यादिकमिह भाव्यम् । **नारायणशब्दार्थத்தை** – समासद्वय-सिद्ध-परस्पर-सापेक्षதையை. **चक्रवर्तीत्यादि** । भगवानன்றிக்கே நாரங்களுக்கு ஸத்தையில்லாமைக்கு கோஸல जनपद जन्तुக்கள் உதாஹரணம். இவைகள் रामवियोगத்தை ஸஹிக்காமல் தன்னடிச்சோதிக்கு அவருடன் சென்றதுகளிறே. व्याप्यமான निरूपकமன்றிக்கே भगवाனுக்கு ஸத்தையில்லாமைக்கு चक्रवर्तिத்திருமகன் உதாஹரணம். அவனும் அவைகளை விட்டு தரிக்கமுடியாமல் அவைகளுடனே சென்றானிறே. नारायण- पदोत्तर-चतुर्थिயின்

---

[4] *ராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் 11-1.*

[5] *நான்முகன் திருவந்தாதி 7.*

प्रार्थनीयமான शेषियுகந்த कैङ्कर्यத்தை இளையபெருமாளுடையவும், இவருடைய अवतारविशेषமான திருவடி நிலையாழ்வாருடையவும், प्रवृत्ति निवृत्तिகளிலே தெளிவது. இது திருमन्त्रार्थानुसन्धानத்துக்குக் குறிப்பாக அப்புள்ளாரளிச் செய்த விரகு. இதின்படியிலே द्वयத்திலும் चरमश्लोकத்திலுமுள்ள अर्थங்கள் தெளிந்துகொள்வது.

இவற்றில் ईश्वरனுக்கு प्रकाशिத்த शेषित्वं चेतनाचेतन साधारणधर्मமாகையாலே चेतनैकान्तமான स्वामित्वமாகிற विशेषத்திலே पर्यवसिப்பித்து अनुसन्धिக்கப்

अर्थத்திற்கு उदाहरणம் காட்டுகிறார் **पूर्वेत्यादिना** । **काष्ठाप्राप्त** – எல்லையை அடைந்த; भागवतपर्यन्तமான என்றபடி. **பேரணி** – மூலबलம். மூலகாரணமாக என்றபடி. **கருத்து** – अभिप्रायம். **கருத்திலே प्रार्थनीयமான** - प्रार्थनीयतया चतुर्थिயில் अभिप्रेतமான என்றபடி. प्रणवத்தின் लुप्तचतुर्थिயால் तादर्थ्य சொல்லப்பட்டபடியால் काष्ठाप्राप्त-तत्कार्यமான भगवद्भागवतकैङ्कर्यமே இச்चतुर्थिயில் तात्पर्यवृत्त्या बोध्यம் என்று திருவுள்ளம். இங்கு शेषिशब्दம் भगवद्भागवतोभयपरம். **உகந்த** என்கிற – இத்தால் ஒருவன் शेषिக்கு अति-शयाधायकமான कैङ्कर्यத்தைச் செய்தாலும் அதை அவனுகவாவிடில் அது कैङ्कर्यமாகாதென்னுமிடம் सूचितம். पारार्थ्य मूलமான प्रवृत्तिरूप भगवत्कैङ्कर्यத்துக்கு उदाहरणம் இளையபெருமாள் प्रवृत्ति; पारतन्त्र्य मूलமான निवृत्तिरूप भगवद्भागवत कैङ्कर्यத்துக்கு उदाहरणம் திருவடிநிலையாழ்வாருடைய निवृत्ति; நன்குணரில் भरताழ்வான் உகப்புக்காகவேயிறே திருவடிநிலையாழ்வார் अयोध्यैக்கு निवृत्तரானது. அதனால் பெருமாளின் திருவுள்ளமுகந்ததிறே. இதெல்லாம் स्वाचार्य-वाक्यமென்கிறார் **இது** इति । **குறிப்பு** – दृष्टान्तம். **விரகு** – उपायம். மேலுள்ள இரண்டு रहस्यங்களிலும் இந்த रीतिயாக ऊहिக்கவேண்டுமென்கிறார் **இதின்படியிலே** इति । முன்பு शेषिயும், பின்பு शेषனும் நிற்பது முதலானவைக்கு அப்புள்ளார் उदाहरणமருளிச்செய்தபடியிலே என்றபடி. द्वयத்திலும் முன்பு श्रीமானான शेषिயும், பின்பு உத்தமனில் शेषனும் नारायणशब्दங்களில் परस्पर-सापेक्षதையும் चतुर्थिயில் கைங்கர்யமும் प्रतिपाद्यங்களாம். चरमश्लोकத்திலும் முன்பு ''मां'' इति पदे शेषिயும், பின்பு ''त्वां'' इति पदे शेषனும், ''सर्वपापेभ्यो-मोक्षयिष्यामि'' என்கிறவிடத்தில் तात्पर्यवृत्त्या கைங்கர்யமும் विवक्षितங்களாமென்று திருவுள்ளம். இப்படி கீழ்ச்சொன்ன अर्थங்களெல்லாம் रहस्यत्रयத்தில் प्रतिपाद्यங்களென்றது उपपन्नமானாலும் கீழ் शेष-शेषिभावத்தாலே स्वरूपानुरूप-पुरुषार्थरुचि फलिக்குமென்று சொன்னது கூடுமோ? प्रयाजादिகளுக்கும் दर्शपूर्णमासங்களுக்கும் शेष-शेषिभाव-மிருந்தாலும் प्रयाजादिகளுக்கு शेष्यतिशयाधायकत्वமொழிய स्वरूपानुरूप-पुरुषार्थरुचि-யுண்டோ? दर्शपूर्णमासங்களுக்கு प्रयाजादिजन्य-अतिशयभाक्त्वமொழிய पुरुषार्थ-प्रतिसंबन्धित्वமு

प्राप्तம். இப்படித் தன்னுடைய शेषत्वமும் सामान्यமாகையாலே दासत्वமாகிற विशेषத்திலே विश्रमिப்பித்து अनुसन्धिக்கவேணும். இவற்றில் सामान्यமான शेषशेषिभावம் प्रथमाक्षरத்தில் चतुर्थिயாலே प्रकाश्यம். இதின் विशेषமான दासत्व स्वामित्वங்கள் இருவரும் चेतनராய்த் தோற்றுகையாலே अर्थसिद्धம். இப்படி नारायणशब्दத்திலும் सामान्यமும் विशेषமும் கண்டுகொள்வது. இதில் सामान्य மான शेषत्वத்தாலே चेतनனுக்குப் प्राप्तமான किञ्चित्कारம் दासत्वமாகிற विशेष த்தாலே कैङ्कर्यरूपமான पुरुषार्थமாயிற்று. இப்படி शेषित्वத்தாலே வந்த

தானுண்டோ? என்கிற शङ्कैயில் उत्तरமருளிச்செய்கிறார் **இவற்றி**லித்யாதியால். **चेतनाचेतनसाधारणधर्मமாகையாலே** इति । शेषजन्य-अतिशयभाक्त्वरूप-शेषित्वं चेतनाचेतन-साधारण-तया हेयமாகையாலே என்றபடி. **स्वामित्वமாகிற விஶேஷத்திலே** इति । शेषजन्य-स्वपुरुषार्थ-अतिशयभाक्त्वமாகிற स्वामित्वरूप-विशेषத்திலே इत्यर्थः । **पर्यवसिப்பித்து अनुसन्धिக்கப் प्राप्त**मिति । **प्राप्तं** – प्राप्तिमत् । शेषजन्य-अतिशयभाक्त्वरूप-सामान्यத்தை शेषजन्य-स्वपुरुषार्थभूत-अतिशय-भाक्त्वरूपविशेषத்திலே पर्यवसिப்பித்து ईश्वरः अस्मत्स्वामी என்று अनुसन्धिக்கையானது, सामान्यம் चेतनाचेतन-साधारणतया हेयமாகையாலும் सामान्यानां सति विशेषे तस्मिन् पर्यवसानं न्याय्यமாகையாலும் युक्तमित्यर्थः । **शेषत्वமும் सामान्यமாகையாலே** इति । परगतातिशयाधा-यकत्वरूपशेषत्वமும் चेतनाचेतनसाधारणமாகையாலே इत्यर्थः । **दासत्वமாகிற விஶேஷத்திலே विश्रमिப்பித்து अनुसन्धिக்கவேணும்** इति । शेषत्वमात्रம் இந்த अधिकारिக்கு पुरुषार्थभूत-कैङ्कर्यप्रवृत्तिहेतु ஆகாதாகையால் परगत-अतिशयाधायकत्वरूपமான அந்த सामान्यத்தை स्वाभि-लषिताई-परगत-अतिशयाधायकत्वरूप-दासत्वமாகிற विशेषरूपமாகவே निर्णयித்து भगवद्दास-भूतोऽहமென்று अनुसन्धिக்கவேண்டுமென்று तात्पर्यம். இதனால் प्रयाज-दर्शपूर्णमासादिगत-शेषत्व-शेषित्वங்கள் अचेतनगतत्वेन विशेषपर्यवसान-अनर्हங்களாகையாலே पुरुषार्थरुचि तत्प्रति-संबन्धित्वप्रयोजकங்களாகாவிடிலும் चेतनगतமான அவ்விரண்டும் विशेष पर्यवसान-अर्ह-மாகையால் दासत्व-स्वामित्वरूप-विशेषरूपेण-अनुसन्धीयमानமாய்க்கொண்டு पुरुषार्थरुचितत्प्रति-संबन्धित्वप्रयोजकமாகலாம். ஆகையால் முன் சொன்ன शङ्कावकाशமில்லை என்ற தாயிற்று. இனி सामान्यமான शेषशेषिभावமும், அதின் विशेषरूपமான दास-स्वामिभावமும் मन्त्रத்தில் सिद्धिக்கும்படி எங்ஙனே என்ன அருளிச்செய்கிறார் **இவற்றி**லித்யாதியால். **चतुर्थिயாலே प्रकाश्य**मिति । तादर्थ्य-विहितैயாகையாலே என்று கருத்து. तर्हि अनुशासन-सिद्धமல்லாத दासत्व-स्वामित्वங்கள் सिद्धिக்கும்படி எங்ஙனே என்ன அருளிச்செய் கிறார் இதின் इत्यादिना । **अर्थसिद्ध**मिति । चतुर्थीप्रकाश्य-शेषशेषिभावத்திற்கு आश्रयம் समभिव्याहृत-मकार-अकारवाच्य-चेतनविशेषங்களாகையால் अर्थात् அந்த शेष-शेषिभावமே दास-स्वामिभावरूप

ईश्वरனுடைய अतिशययोगமும் स्वामित्वமாகிற विशेषத்தாலே அவனுக்கு पुरुषार्थமாய் फलिக்கிறது. चेतनருடைய रक्षणத்தில் ईश्वरன் प्राप्तனுமாய் शक्तனுமாய், तदधीन प्रवृत्तिயையொழிய चेतनர் अप्राप्तருமாய் अशक्तருமாயிருக்கைக்கு निबन्धनம், ईश्वरனுடைய निरुपाधिक शेषित्वமும், निरुपाधिक नियन्तृत्वமும்; இவர்களுடைய निरुपाधिक शेषत्वமும், निरुपाधिक नियाम्यत्वமும், உடையவன் உடைமையை रक्षिக்கையும் समर्थன் असमर्थனை रक्षिக்கையும் प्राप्तமிறே. रक्षिக்கும்போது कर्मवश्यரை ஒரு उपायத்திலே மூட்டி रक्षिக்கை ईश्वरனுக்கு स्वसङ्कल्पनियतம்.

மாக सिद्धिக்குமென்று கருத்து. **இப்படி नारायणशब्दத்திலும்** इति । नारायणशब्दोत्तर-चतुर्थि-யிலுமென்றபடி. **सामान्यமும் विशेषமும்** इति । இப்படி கண்டுகொள்வது इत्यन्वयः । अकारोत्तर-चतुर्थियால் तादर्थ्यம் சொல்லப்பட்டபடியால் तत्कार्यरूप-किञ्चित्काररूप-सामान्यம் लक्षणया இந்த चतुर्थिயில் प्रकाश्यமென்றும் किञ्चित्कार-कर्त्ताவான ஜீவன் चेतनனாகையால் அதுவே तदपेक्षया कैङ्कर्यरूप-विशेषமாகவும் அந்த किञ्चित्कारभाक्கான ईश्वरனும் चेतनனாகையால் तदपेक्षया அதுவே पुरुषार्थरूप-विशेषமாகவும் अर्थात् सिद्धिக்குமென்றும் ऊह्यमित्यर्थः । இந்த ऊहन-प्रकारத்தை विशदीकरिக்கிறார் **இதிலி**त्यादिना – **फलिக்கிறது** इत्यन्तेन । एतावता शेष-शेषिभावத்திற்கு स्वरूप-अनुरूप-पुरुषार्थरुचि-जनकत्वं दास-स्वामिभाव पर्यवसानத்தால் उपपन्नமாகலாமென்று उपपादिத்து இனி ईश्वरனுடைய शेषित्व-नियन्तृत्वங்களும் निरुपाधिकत्व-विशेषण विशिष्टங்களாய்க்கொண்டே ईश्वरன் चेतनர்களுடைய रक्षणத்தில் प्राप्तனாகுகைக்கும், शक्तனாகுகைக்கும், ''शेषशेषिभावத்தாலும், नियन्तृ-नियाम्यभावத்தாலும்'' इत्यादि முன் वाक्यத்தில் சொன்னபடி प्रयोजकங்களாகிறதுகள் என்றும், तुल्यन्यायத்தால் चेतनர் स्वरक्षणத்தில் अप्राप्तராயும் अशक्तராயுமிருப்பதற்கு निरुपाधिकत्व-विशिष्ट இவர்களுடைய शेषत्वமும் नियाम्यत्वமுமே नियामकங்களாகிறது என்றும் அருளிச்செய்கிறார் **चेतनருடைய रक्षणத்தில்** इत्यादिना । **तदधीन-प्रवृत्तिயையொழிய** इति । இதனால் मार्कण्डेयादि-रक्षणहेतुவாகப் पुराणादिகளில் சொல்லும் रुद्रादिप्रवृत्तिகளும் चेतनர்கள் स्वस्व रक्षणार्थமாகச்செய்யும் प्रवृत्तिகளுமெல்லாம் तदधीनமாகையால் அவ்வோ रक्षणத்தில் அவர்களுக்கு स्वतः-प्राप्तिயும் शक्तिயுமில்லையென்னுமிடம் सूचितமாயிற்று. **निरुपाधिक शेषित्व**मित्यादि । एतेन लोक वेदங்களில் சிலரைக்குறித்து सोपाधिकशेषिயாயும் नियन्ताவாயும் தோன்றும் சிலர் அவர்களுடைய रक्षणத்தில் प्राप्तராயும் शक्तராயுமாகக் காணாவிடிலும் निरुपाधिक-शेषित्व-नियन्तृत्वங்களுக்கு प्राप्ति-शक्ति-हेतुत्व नियमத்திற்கு भङ्गமில்லையென்னுமிடம் सूचितம். **இவர்களுடைய निरुपाधिकशेषत्व**मित्यादि । अत्र निरुपाधिकत्वविशेषणात् ईश्वरனுக்கும் राम-

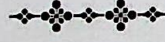
நிலைதந்த தாரகனாய் நியமிக்கும் இறைவனுமாய்
இலதொன்றெனாவகை யெல்லாந் தனதெனுமெந்தையுமாய்த்
துலையொன்றிலையென நின்றதுழாய் முடியானுடம்பாய்
விலையின்றி நாமடியோமென்று வேதியர்மெய்ப்பொருளே. (10)

कृष्णादि-अवतारदशैயில் दशरथ-वसुदेवादि निरूपित-शेषत्व-नियाम्यत्वமிருந்தாலும் அவன் தன் रक्षणத்தில் अप्राप्तனும் अशक्तனும் ஆகாமையால் शेषत्व-नियाम्यत्वங்களுக்கு अप्राप्ति-अशक्तिहेतुत्वनियमம் भग्नமாகாதோவென்கிற चोद्यம் परिहृतமாயிற்று. அவனுடைய शेषत्व-नियाम्यत्वங்கள் सोपाधिकங்களிறே. स्वामित्व-पर्यवसन्न-शेषित्वத்திற்கும் सामर्थ्य-समानाधिकरण-नियन्तृत्वத்திற்கும் स्वीय-रक्षणहेतुत्वம் लोकसिद्धமென்கிறார் **உடையவன்** इत्यादियाल். உடைமையின் व्यापार-निरपेक्षமாக அதை உடையவன் रक्षिப்பதுபோல் ईश्वरனுக்கும் चेतन-व्यापारமன்றிக்கே அவர்களுடைய रक्षणம் प्रसंगिக்கையால் भक्ति प्रपत्तिरूप-उपाय-विधायक-शास्त्रवैयर्थ्यம் வாராதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் **रक्षिக்கும்போது** इति । **कर्मवश्यரை** என்பது हेतुगर्भ-विशेषणம். **स्वसङ्कल्पनियत**मिति । शास्त्रसिद्धமான இவ்வளவு विशेषம் ईश्वरனுக்கு அங்கீகரிக்காவிடில் सर्वमुक्तिप्रसङ्गदोषம் अपरिहार्यமாமென்று கருத்து.

இந்த शरीरात्माभावம் यथावस्थित-वेदतात्पर्यवित्ताக்களான நம் पूर्वाचार्यர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட यथावस्थित-प्रधानार्थமென்று ज्ञापिத்துக்கொண்டே अनुसन्धान सौकर्यार्थமாக अधि-कारार्थத்தை பாட்டாலே அருளிச்செய்கிறார் **நிலைதந்த** इत्यादिना । **நிலை** – स्थिति । இது ஸத்தைக்கும் उपलक्षणம். **தந்த** – கொடுத்த, सत्तास्थिति-प्रयोजकனான என்றபடி. **தாரகனாய்** – आधारभूतனாய், இங்கு நிலைதந்த इत्यनेन केवल-आधारतया தோன்றும் पृथिव्यादि-व्यावृत्तिः । **நியமிக்கும்** – निरुपाधिक-नियमनैक-स्वभावशालिயான. இதனால் सोपा-धिक-स्वामि - व्यावृत्तिः । **இறைவனுமாய்** – नियन्ताவுமாய். **ஒன்று** – இந்த ஒருவஸ்து. **இலது** – **ईश्वर**னுக்கு शेषமில்லாதது. **எனாவகை** – என்று சொல்லவொண்ணாத படி. **எல்லாம்** – सर्ववस्तुவும். **தனது** – தனக்கு शेषभूतம். **எனும்** – என்னப்படும். **எந்தையுமாய்** – निरुपाधिक-शेषिभूतனுமாய், **இலதொன்றெனாவகை** – इति-व्यतिरेक निर्देशத்தால் எல்லாம் என்கிறவிடத்தில் प्रायिकत्वं व्यावर्तितமாகிறது. **துலையொன்று** – उक्त-धारकत्वादि-रूपेण தனக்கு सदृशமான ஒருவஸ்துவும். **இலை என நின்ற** – இல்லை என்னும்படிக்கு நின்றவனான. இங்கு अधिकनिषेधம் कैमुत्य-न्याय-सिद्धम्, **துழாய்** - துளஸியை. **முடியான்** – शिरஸ்ஸில் உடையவனான भगवाனுக்கு. **உடம்பாய்** – முன்சொன்ன आधारत्वादिகளாலே ज्ञापितங்களான नियत-आधेयत्वादि களாலே शरीरभूतர்களாய். இங்கு ''துழாய்முடியானுடம்பாய்'' என்கிற समभिव्याहार-த்தால் तुलसि-अलङ्कृतமான அவனுடைய दिव्यमङ्गलविग्रहம் போலே आधेयत्वादिகளால்

यद्येतं यतिसार्वभौम कथितं विद्यादविद्यातमः
प्रत्यूषं प्रतितन्त्रमन्तिमयुगे कश्चिद्विपश्चित्तमः ।
तत्रैकत्र झटित्युपैति विलयं तत्तन्मतस्थापना-
हेवाक प्रथमान हेतुककथा कल्लोल कोलाहलः ॥ ११ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
प्रधानप्रतितन्त्राधिकारस्तृतीयः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

सर्वமும் அவனுக்கு ஶரீரமாமென்னுமிடம் ஸூசிதம். **விலை** – क्रयम्; उपाधि என்றபடி. **அன்றி** – இல்லாமல்; निरुपाधिकமாக इति यावत् । **நாம்** – நாமெல்லோரும். **அடியோம்** – दासभूतர். **"என்று"** - என்னுமிது. **வேதியர்** – यथावस्थित वेद-तात्पर्यवेत्தாக்களான நம் पूर्वाचार्यர்களுடைய. **மெய்ப்பொருள்** – "यस्य पृथिवी ஶரீரं, यस्यात्मा ஶரீரम्" इत्यादि श्रुतिகளாலே प्रमितமான सत्यமான पदार्थம். இதனால் ஜகத்திற்கும் ஈஶ்வரனுக்குமுள்ள இந்த ஶரீராத்மபாவத்தை அங்கீகரிக்காத वैदिकनामधारि मतान्तरस्थர்களெல்லாம் अन्तर्यामिब्राह्मणादिகளில் प्रतीतமான यथावस्थितार्थத்தை अन्यथाவாகப் பண்ணுகையால் அவர்கள் வேதியராகமாட்டாரென்னுமிடம் ஸூசிதம்.

अधिकार आद्यपद्யத்தில் இந்த ஶரீராத்மபாவ संबन्धத்திற்கு गंभीरங்களான भेदाभेद-घटकश्रुतिகளின் यथावस्थित-तात्पर्यविज्ञान-प्रयोजकत्वेन प्रतितन्त्र-प्राधान्यம் சொல்லப்பட்டது. முடிவில் यतिसार्वभौम संप्रदायागतமான அதற்கே अत्यन्त-भेदवादिகளாயும் अत्यन्ताभेदवादिகளாயும் भेदाभेदवादिகளாயும் இன்னும் பலவராயுள்ள हेतुवादिகளின் विजय-प्रयोजकत्वेनापि प्राधान्यத்தை அருளிச்செய்கிறார் **"यद्येतं"** इति ஶ்லோகேன । **यतिसार्वभौमकथितं** – भगवद्भाष्यकारராலே "अवस्थितेरिति काशकृत्स्नः", "न तु दृष्टान्तभावात्" इत्यादि सूत्रभाष्यादिகளில் प्रमाण उपपत्तिகளோடு सादरமாக அருளிச்செய்யப்பட்டதான, **अविद्येति** – இங்கு अविद्या ஶப்தத்தால் "अनात्मन्यात्मबुद्धिर्या" इत्यादिகளில் சொன்ன देहात्मभ्रमादिகள் विवक्षितங்கள். यथावस्थित तत्त्वहिताद्यावारकங்களாகையால் அதுகளை तमस् என்கிறது. **प्रत्यूषमिति** – तन्निवर्तकங்களான श्रुतिகளின் यथावस्थित अर्थबोधங்களுக்கு प्रयोजकமாகையால் இதை प्रभातமென்றது. **एतम्** – இந்த

शरीरात्मभाव-संबन्धरूपமான. **प्रतितन्त्रम्** – நம் सिद्धान्तத்திற்கே असाधारणமான अर्थத்தை. **अन्तिमयुगे** – कलियुगத்தில். இதனால் कृतादियुगங்களில் இது सर्वजनविदितமாய் இருந்த தென்னுமிடம் सूचितம். **कश्चिदिति** – अधिकारि दौर्लभ्यத்தைக் காட்டுகிறது. **यदीत्यनेन** वेदनस्य सुकृतपरिपाक-लभ्यत्वं द्योत्यते । **विपश्चित्तम** इति – मितज्ञர்கள் இதையறிந்தால் அவர்களுக்கு देहात्म-भ्रमादिகளை निवृत्तिசெய்து उपायानुष्ठान संपादकமாம். विपश्चित्துக்கள் இதையறிந்தால் அத்தோடு दुर्वादि विजय-प्रयोजकமுமாம் என்று கருத்து. **तत्रैकत्र** । श्रीभाष्यादि ज्ञानपूर्णனான அவ்வொருவனிடத்தில். **तत्तन्मत-स्थापनायां** । **हेवाकः** – कुतूहलं, तेन **प्रथमानाः** – अभिवृद्धர்களான. हैतुकानां – हेतुवादिகளுடைய, याः **कथाः** – जल्प-वितण्डादिरूप-चर्चैகளோ ता एव **कल्लोलाः** – तरङ्गाः । तेषां **कोलाहलः** – कलकल शब्दமானது. ''उच्चैरुच्चरितव्यं यत्किञ्चिदजानतापि पुरुषेण, बहुमन्वते हि मूढाः विदुषामपि संशयो भवति'' इत्युक्तरीत्या मतान्तरस्थ-वाक्यार्थத்தில் केवलशब्दा-डंबमात्रसारत्वं द्योतितமாகிறது. **झटिति** – विकल्पशिरस्सिலேயே. **विलयमुपैति** – समुद्र-पतित-क्षुद्र नदीतरङ्गशब्दம்போல் तत्क्षणத்திலேயே आत्यन्तिक लयத்தை அடைகிறது என்று கருத்து.

इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
प्रधानप्रतितन्त्राधिकारः तृतीयः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे अर्थपञ्चकाधिकारः ॥ ४ ॥

आदौ प्राप्यं परममनघं प्राप्तृरूपं च मादौ
इष्टोपायं त्वयन नमसोरीप्सितार्थं चतुर्थ्याम् ।
तद्व्याघातं ममकृतिगिरि व्यञ्जयन्तं मनुं तं
तत्प्रायं च द्वयमपि विदन् संमतस्सर्ववेदी ॥ १२ ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीसारबोधिनीव्याख्यायां

अर्थपञ्चकाधिकारः ॥

கீழ் अधिकारத்தில் गंभीर-सकल-वेदान्ततात्पर्य-ज्ञान-प्रयोजकமாகையாலே सिद्धान्तத்திற்கு आधारभूतமான जगदीश्वरர்களுடைய शरीरात्म-भाव-संबन्धத்தை निरूपித்தார். இனி तदधीन-सिद्धिकமான अर्थपञ्चकத்தை निरूपித்தருளுகிறார். அதில் शेष-शेषि-भाव-रूप-संबन्ध-ज्ञानத்தாலேயிறே शेषियान ईश्वरன் प्राप्यனாயும் शेषனான ஜீவன் प्राप्ताவாயும், शेष-स्वरूपानुगुण-शरणागति उपायமாயும், शेषனான இவனுக்கு शेषि-प्राप्ति पुरुषार्थமாயும், स्वातन्त्र्याभिमान-ममकारादिகள் प्राप्ति-विरोधिகளாயும் सिद्धिப்பதால் अर्थपञ्चकं तदधीन-सिद्धिकமாயிற்று. திருமந்திரத்தில் இவ்வर्थपञ्चक-प्रतिपादक-स्थलத்தை விவரித்துக்கொண்டே "इष्टं हि विदुषां" என்கிறபடி இவ்வधिकारार्थத்தை संग्रहिக்கிறார் **आदाविति** । अः – अकारः, आदिः यस्य समुदायस्य तस्मिन्–अकार नर, अयन, नारायण-शब्द-समुदायத்திலென்றபடி. विशेषणतया-प्राप्यங்களான जीव-स्वरूप-विभूत्यादिகளை व्यावर्तिக்கிறார் **परममिति** विशेषणेन । स्वरूप-रूप-गुण-विभूत्यादिகளாலே निरतिशय उत्कर्षयुक्तமென்றபடி. இப்படிப்பட்டதும் किञ्चिद् दोषयुक्तமானால் प्राप्यமாகுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் **अनघमिति** । निखिल-हेय-प्रत्यनीक-मित्यर्थः । **प्राप्यं** – परमप्राप्यமான ब्रह्मத்தை. व्यञ्जयन्तं என்பதை இங்கும் கூட்டி அந்வயிப்பது. प्राप्तृ-प्रतिपादक-स्थलத்தைக் காட்டுகிறார் **मादाविति** । मः आदिः यस्य तस्मिन्–मकारद्वय नार अयन-शब्द-समुदायத்திலே என்றபடி. **प्राप्तृरूपं** – प्राप्ताவான जीवस्वरूपத்தை. व्यञ्जयन्तं । उक्त-समुच्चायकश्चकारः तद्व्याघातं என்பதோடு அந்வயிக்கிறது. उपाय-प्रतिपादक-स्थलத்தைக் காட்டுகிறார் **अयन-नमसोरिति** । **इष्टोपायमिति** । इष्टस्य – भगवत्प्राप्तिरूप-फलस्य उपायं என்னுதல்.

नारायणादिशब्दङ्गளிலே विवक्षितமான संबन्धविशेषத்தை सिद्धान्तத்துக்குத் தளமாக்கி இத்தை अनुबन्धित्திருக்கும் अर्थपञ्चकத்தை சிலர் विचारित्தார்கள்.

अनायासेन फल-साधनत्वात् फलानुगुणत्वाच्च स्वयம் इष्टமான उपायம் என்னவுமாம். **अयन-नमसोः व्यञ्जयन्तं** – ईयते अनेनेति व्युत्पत्त्या नारायणेत्यत्र अयनशब्दம் सिद्धोपायத்தைச் சொல்லுகிறது. ''नमस्कारात्मकं यस्मै विधायात्मनिवेदनं'' इत्यादि प्रमाणத்தாலே नमश्शब्दம் शरणागतिरूप-साध्योपायपर மென்று திருவுள்ளம். नारायण-पदोत्तर-चतुर्थीपुरुषार्थ-प्रकाशकமென்கிறார். **ईप्सितार्थं चतुर्थ्यामिति** । प्राप्तिविरोधि स्थलத்தைக் காட்டுகிறார் **ममकृति- गिरीति** । ममकार-वाचियान शब्दத்தில் इत्यर्थः । नमश्शब्दघटकமான मः என்கிற अंशத்திலே என்றபடி. **तद्व्याघातं च** – पुरुषार्थप्रतिबन्धकமான ममकारத்தையும். இது மற்ற प्रतिबन्धक-वर्गोपलक्षकம். **व्यञ्जयन्तं** – प्रकाशिப்பிக்கிறதான. **तं** – ''सर्वमष्टाक्षरान्तस्थं'' என்கிறபடியே தன் अर्थத்தை அறிய सकल-श्रुति-स्मृत्याद्यर्थங்களையும் அறிவித்துத்தரவற்றாக प्रसिद्धமான. **मनुं** – திருமந்திரத்தையும். **तत्प्रायं च** – இங்கு प्रायशब्दம் प्रकारवाचि; तस्य प्राय इव प्रायो यस्य तं. திருமந்திரத்தைப்போல் शब्दतो अर्थतश्च अर्थपञ्चक- व्यञ्जकமான என்றபடி. चः उक्त-समुच्चायकः । **द्वयमपि** – अपिना चरमश्लोकपरिग्रहः । **विदन्** – अर्थपञ्चकव्यञ्जकत्वाकारेण அறியுமவன். **सर्ववेदी** – सकल-श्रुति-स्मृतीतिहास-पुराणवित्தாக. **संमतः** – विशेषनिर्देशाभावात् सर्वसंमதனாவானென்றபடி. ''प्राप्यस्य ब्रह्मणो रूपं प्राप्तुश्च प्रत्यगात्मनः । प्राप्त्युपायं फलं चैव तथा प्राप्तिविरोधि च ॥ वदन्ति सकला वेदास्सेतिहास-पुराणकाः । '' इत्यादि वचनங்களில் श्रुत्यादि सर्वविद्यास्थानங்களும் अर्थपञ्चकத்தையே प्रधान மாக प्रतिपादिப்பதாகச் சொல்லியிருப்ப தால் रहस्यत्रयத்தில் அதையறிந்தவன் सर्व-शास्त्र-वेदियावानென்று திருவுள்ளம்.

இப்படி शरीरात्म-भाव-संबन्धத்தை प्रधान-प्रतितन्त्रமாகையால் முதலில் पृथक्காக निरूपित्து, अर्थपञ्चकத்தை पृथक्க்காக निरूपित्தால் திருமந்திரத்தில் अर्थपञ्चकमात्रத்தை विचारित्त சில पूर्वाचार्यர்களின் संप्रदायத்தோடு विरोधियாதோவென்ன, அவர்களின் अभिप्राय-वर्णनத்தால் अविरोधத்தைக் காட்டுகிறார் **नारायणादि** इत्यादियாலே. आदिना प्रणवादि परिग्रहः । இந்த शब्दங்களில் संबन्धविशेषம் शब्दवृत्त्या தோன்றாமையால் அருளிச்செய் கிறார் **विवक्षितமான** इति । **संबन्धविशेषத்தை** शरीरात्मभावத்தை. **தளமாக்கி** – स्थलமாக்கி; आधारமாக்கி என்றபடி. **இத்தை अनुबन्धित्திருக்கும்** इति । இத்தை उपजीवित्துவரும் என்றர்த்தம்; அவதாரிகையில் சொன்னபடி स्वसिद्धिக்கு प्रयोजकமாக शरीरात्म-भावान्तर्गत-शेष-शेषि-भाव-संबन्धத்தைப் பற்றியிருக்கும் என்றபடி. **अर्थपञ्चकத்தை** – अर्थपञ्चकमात्रத்தை. இதனால் शेष-शेषि-भाव-संबन्ध-ज्ञानமின்றிக்கே अर्थपञ्चक-सिद्धियே घटियாதாகையால் அவர்களும் सिद्धान्तத்திற்கு आधारभूतமான இஸ்संबन्धத்தை सिद्धवत्करित्தே अर्थपञ्चकमात्रத்தை

இஸ்ஸம்பந்தத்தோடே கூட ஷடர்த்தங்களென்று சிலர் அநுஸந்தித்தார்கள். இஸ்ஸம்பந்தம்போலே முமுக்ஷுவுக்கு விசேஷித்தறியவேண்டுவதாகச் சேர்த்த அர்த்தபஞ்சகம் எதென்னில்:– [1]''प्राप्यस्य ब्रह्मणो रूपं प्राप्तुश्च प्रत्यगात्मनः । प्राप्त्युपायं फलं चैव तथा प्राप्तिविरोधि च ॥ वदन्ति सकला वेदास्सेतिहासपुराणकाः ॥'' **என்று சொல்லப்பட்டன.**

இவற்றில் ப்ராப்யமான ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபம் திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதமாக்ஷரத்திலும் நாராயண ஶப்தத்திலும், த்வயத்தில் ஸவிஶேஷணங்களான நாராயண ஶப்தங்களிலும், சரமஶ்லோகத்தில் 'மாம்' 'அஹம்' என்கிற பதங்களிலுமநுஸந்தேயம்.

விசாரித்திருக்கவேண்டுமாகையாலும், அவர்களுக்கும் ஸம்பந்தம் அவிவக்ஷிதமன்றாகையாலும், அந்த ஸம்ப்ரதாயத்தோடு விரோதமில்லையென்று ஸூசிதமாயிற்று. இப்படி தாத்பர்யம் கொண்டால் ஸம்பந்தத்தையும் அர்த்தபஞ்சகத்தையும் சேர்த்து ஷடர்த்தங்கள் திருமந்திர ப்ரதிபாத்யங்கள் என்றநுஸந்தித்த சில ஆசார்யர்களின் ஸம்ப்ரதாயமும் அவிருத்தாபிப்ராயமாம் என்றருளிச்செய்கிறார் **இஸ்ஸம்பந்தத்தோடே** இத்யாதியால். அர்த்தபஞ்சக-ஸ்வரூப-ஜிஜ்ஞாஸுவின் ப்ரஶ்னத்தைத் தாமே உபக்ஷேபிக்கிறார் **இஸ்ஸம்பந்தம்போலே** இத்யாதினா **எதென்னில்** என்னுமளவாலே. **இஸ்ஸம்பந்தம்** – பூர்வாதிகார-நிரூபித-ஶரீராத்ம-பாவ-ஸம்பந்தம். **முமுக்ஷுவுக்கு விஶேஷித்து அறியவேண்டுவதாகச்சேர்த்த அர்த்தபஞ்சகம்** இதி । இதனால் அர்த்தபஞ்சக-ஜ்ஞானமில்லாவிடில் மோக்ஷஸித்தியே கடியாது என்னுமிடம் ஸூசிதம். ப்ரமாணவசனத்தால் உத்தரமருளிச்செய்கிறார் **ப்ராப்யஸ்யேதி । ப்ரஹ்மணோ ரூபமிதி ।** இங்கு ரூப-ஶப்தம் ப்ராப்யத்வோபயுக்த-குணாதி-விஶிஷ்ட-ப்ரஹ்மஸ்வரூபபரம். **ப்ராப்துஶ்ச-ப்ரத்யகாத்மன** இதி । ரூபமித்யநுஷஜ்யதே । அநுஷக்தமான ரூப-பதம் ப்ராப்த்ருத்வோபயுக்த-குணாதி-விஶிஷ்ட-ஜீவ-ஸ்வரூப-பரம். அநுஷக்தஸ்யார்த்த-வைரூப்யமபி ''ஸ்யாச்சைகஸ்ய-ப்ரஹ்மஶப்தவ''திதி ஸூத்ர-ந்யாய-ஸித்தம். இதனால் பூர்வாதிகாரத்தில் அர்த்தபஞ்சகமும் ஶேஷித்வ-ஶேஷத்வாதி-ரூபத்தாலே ஸாமாந்யதோ ஜ்ஞாதமாயிருந்தபோதிலும் ப்ராப்யத்வாத்யுபயுக்த-குண-விஶிஷ்டதயா ஜ்ஞானார்த்தம் அர்த்தபஞ்சக-நிரூபணம் ஆவஶ்யகமென்னுமிடம் ஸூசிதமாயிற்று. ப்ராப்த்யுபாயம், ப்ராப்திவிரோதி-என்று பூர்வோத்தர-நிர்தேஶங்களாலே ஸாமாந்யமான பலஶப்தம் ப்ராப்தி-ரூப-பல-விஶேஷபரம். இங்கு அதிகதயா வதந்தி இத்யாத்யர்த்தகதனம் அர்த்தபஞ்சகத்தின் ப்ராதான்யத்தையும், அதையறிந்தவனுக்கு ஸர்வஶாஸ்த்ரார்த்தஜ்ஞாத்ருத்வத்தையும் த்யோதிப்பிக்கைக்காக. **சொல்லப்பட்டன** – சொல்லப்பட்டது.

ஶ்லோகஸங்க்ருஹீதார்த்தத்தை விஸ்தரிக்கக்கருதி ரஹஸ்யத்ரயத்தில் ப்ராப்ய-ப்ரஹ்மஸ்வரூப-ப்ரதிபாதக-ஸ்தலங்களை வ்யக்தமாகக் காட்டுகிறார் **இவற்றில்** இத்யாதியால். **இவற்றில்** – இவ்வர்த்தபஞ்சக-மத்யத்தில். **ப்ரதமாக்ஷரம்**–அகாரம். அஷ்டாக்ஷர ஶரீராங்க ப்ரணவாத்யக்ஷரேண து । அகாரேணாகிலாதாரः பரமாத்மாऽபிதீயத''

---

[1] ஹாரீதஸம்ஹிதை.

அவ்விடங்களில் अनुसन्धिக்கும் போது [2]"श्रियासार्धं जगत्पतिः" [3]"एष नारायणः श्रीमान्" [4]"भवान्नारायणो देवः श्रीमांश्चक्रधरो विभुः" [5]"श्रीवत्सवक्षा नित्यश्रीः" [6]"विष्णोः श्रीरनपायिनी" [7]"सीतासमक्षं काकुत्स्थमिदं वचनमब्रवीत्" [8]"सीतामुवाचातियशा राघवं च महाव्रतम्" [9]"अलमेषा परित्रातुं राघवाद्राक्षसीगणम्" [10]"भवेयं शरणं हि वः" [11]"भवांस्तु सह

इत्यादिகள் இங்கு विवक्षितங்கள். **अनुसन्धेय**मिति । अकारத்தில் रक्षकत्वादि-कतिपय-गुणविशिष्टமாயும், नारायणशब्दத்தில் नार-शब्दार्थமான रूप-गुण विभूत्यादि-विशिष्टமாயும், सविशेषण-नारायण-शब्दங்களில் विशेषतो लक्ष्मी-विशिष्टமாயும், सर्वनामங்களான मामहं शब्दங்களில் उपयुक्त-सर्व-विशेषण विशिष्टமாயும் प्राप्य ब्रह्मस्वरूपं अनुसन्धातुं शक्यமென்றபடி. இப்படி शक्यமான प्राप्य-ब्रह्मத்தை अनुसन्धिக்கவேண்டும் प्रकारத்தை विशिष्य பலபடியாகக் காட்டுகிறார் **அவ்விடங்களில்** इति । अकारादि तत्तत्प्रदेशங்களில் इत्यर्थः । முதலில் स्वरूप-निरूपक-विशिष्टतया अनुसन्धानத்தை அருளிச்செய்யக்கருதி देवतान्तर-व्यावृत्त-स्वरूप-निरूपकतया सत्यत्वाद्यपेक्षयाऽपि प्रधानभूतैயான பெரியபிராட்டியாரோடு सर्वावस्थैயிலும் பிரிவில்லாத स्वरूपमनुसन्धेयமென்று सप्रमाणமருளிச்செய்கிறார் **श्रिया सार्ध**मित्यादिना । இது प्राप्य ब्रह्मस्वरूपத்திற்கு परमपद-निलय-पररूप-विशिष्टावस्थैயில் तादृश लक्ष्मी-साहित्यத்தைச் சொல்லுகிறது. तस्य व्यूहावस्थैயில் तादृश लक्ष्मी-साहित्य-प्रतिपादक-प्रमाणमाह एष **नारायणः श्रीमा**निति । विभवावतारावस्थैயில் तत्प्रतिपादक-वचनத்தைக்காட்டுகிறார் **भवान्नारायणो देवः श्रीमान्** इति । கீழ் वचनங்களில் मतुप् नित्यत्योगपरமென்பதை स्पष्टीकரிக்கும் वचनத்தைக் காட்டுகிறார் **श्रीवत्स-वक्षा नित्यश्रीः** इति । व्यतिरेकेण तद्दार्ढ्यापादक-वचनத்தைக் காட்டுகிறார் **विष्णोः श्रीरनपायिनी** इति । लक्ष्म्याः पुरुषकारत्व-प्रतिपादक-वचनத்தை उदाहरिக்கிறார் **सीतासमक्ष**मिति । उपायत्व-प्रतिपादक-वचनங்களைக் காட்டுகிறார் **सीतामुवाच, अलमेषा, भवेयं शरणं हि वः** इति । अलमेषा என்பதிலும் भवेयं शरणं என்பதிலும் भगवानை बलात्करिத்தும் रक्षिக்கும் தன்மை தோன்றுகையால் उपायत्वं स्पष्टம்.

---

[2] *லைங்க புராணம்.*
[3] *ஹரிவம்சம் 113-62.*
[4] *ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 120-13.*
[5] *ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 114-15.*
[6] *விஷ்ணுபுராணம் 1-8-17.*
[7] *ராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் 15-6.*
[8] *ராமாயணம் அ-காண்டம் 31-2.*
[9] *ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 58-87.*
[10] *ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 58-90.*
[11] *ராமாயணம் அயோத்யா 31-27.*

वैदेह्या'' [12]''तया सहासीनमनन्त-भोगिनि'' [13]''कान्तस्ते पुरुषोत्तमः'' [14]''स्वपरिचरणभोगैः श्रीमति प्रीयमाणे'' [15]''श्रीमते निर्मलानन्दोदन्वते विष्णवे नमः'' [16]''श्रियः कान्तोऽनन्तो वर-गुणगणैकास्पदवपुः'' [17]''ब्रह्मणि श्रीनिवासे'' [18]''श्रियःपतिर्निखिल-हेयप्रत्यनीक- कल्याणैकतान अनन्तज्ञान आनन्दस्वरूपः'' [19]''நீயுந்திருமகளும் நின்றாயால்'' [20]''ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப'' [21]''கோலத்திருமாமகளோடு உன்னை'' [22]''நின்திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும்''

भवांस्त्विति प्राप्यत्वे प्रमाणம். இப்படி प्रमाणवचनங்களை उदाहरिத்து இனி श्री-संबन्धத்தில் संप्रदाय-प्रदर्शनाय ஆளவந்தார் श्रीसूक्तिகளை उदाहरिக்கிறார் **तयेति** । तत्र प्राप्यत्वावस्थैயில் श्रीसंबन्धத்தைக் காட்டுகிறது **तया सह** इति स्तोत्ररत्न-सूक्तिः । सर्वावस्थैயிலும் पत्नीत्वेन निरूपकत्वத்தை சூசிப்பிக்கிறது **कान्तस्त** इति । कैङ्कर्य-प्रतिसंबन्धित्व-दशैயில் लक्ष्मी-संबन्धத்தைச் சொல்லுகிறது **स्वपरिचरणभोगैः श्रीमति प्रीयमाण** इति आत्मसिद्धि श्रीसूक्तिः । இனி இதில் भाष्यकाराभिमतिயைக் காட்டுகிறார் **श्रीमते** इति । अयं सार-श्लोकः । अत्र लक्ष्मिக்கு प्रपत्त्युद्देश्यकोटि-प्रविष्टत्वं சொல்லுகிறது. **श्रियःकान्त** इति दीप-वचनம். இதில் परिचरणोद्देश्यत्वம் சொல்லுகிறது. **ब्रह्मणि श्रीनिवास** इति श्रीभाष्ये । இதில் भक्त्युद्देश्यत्वம் சொல்லுகிறது. **श्रियःपतिरित्यादिः** गीताभाष्य-सूक्तिः । இதில் श्रीக்கு सत्यत्वादिகளோடொக்க स्वरूपनिरूपकत्वமும் அவைகளில் प्राधान्यமும் சொல்லப்பட்டது. இனி लक्ष्मी-संबन्धத்தில் द्रमिडोपनिषत्प्रमाणங்களை उदाहरिக்கிறார் **நீயும்** इत्यादियाल். நீயும் திருமகளும் என்று रक्षकत्व-दशैயில் लक्ष्मी-संबन्धத்தைச் சொல்லுகிறது. ''குன்றெடுத்துப்பாயும் பனி மறைத்த பண்பாளா '' என்று மேல் गोपरक्षणம் சொல்லிற்றிறே. இனி प्राप्यदशैயில் प्रमाणம் காட்டுகிறார் **ஒண்டொடியாள்** इत्यादिना – **உன் தாமரைமங்கையும் நீயும்** इत्यन्तेन । **ஒண்** – அவதாரதசைப்பயில் போல் भगवद्विश्लेषप्रसङ्गமில்லாமையால் सर्वदा उज्ज्वलமான. **தொடியாள்** – हस्ताभरणத்தையுடையவளான, **திருமகளும்** – ''सूते शैशव-यौवन-व्यतिकरो गात्रेषु'' என்கிறபடி नित्य-

---

[12] ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 39.
[13] சதுச்லோகீ 1.
[14] ஆத்மஸித்தி.
[15] வேதாந்தஸாரம்.
[16] வேதாந்ததீபம்.
[17] ஸ்ரீபாஷ்யம்.
[18] கீதாபாஷ்யம்.
[19] முதல் திருவந்தாதி 86.
[20] திருவாய்மொழி 4-9-10.
[21] திருவாய்மொழி 6-9-3.
[22] திருவாய்மொழி 9-2-1.

[23]"உன் தாமரைமங்கையும் நீயும்" [24]"அகலகில்லேனிறையும்" [25]"உணர்முழு நலம்" [26]"நந்தாவிளக்கேயளத்தற்கரியாய்" என்றும் ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஸஹதர்ம-சாரிணியான பெரிய பிராட்டியாரோடு பிரிவில்லாத முழு நலமான அனந்த-ஜ்ஞானானந்தஸ்வரூபமாக அனுஸந்திக்கவேணும்.

कौमारशालिनियான லக்ஷ்மியும். இப்படிப்பட்டவளும் "அகலகில்லேன் இறையும்" என்னும்படி இருக்கிற நீயுமே. **நிலாநிற்ப** – இருக்கும்போது. இங்கு एवकारத்தால் "नानयोर्विद्यते परं" என்கிறபடி प्राप्यமான उभयविभूतिक्कும் तदन्तर्गतत्वமும் उभयोः प्राप्यत्वे प्राधान्यமும் தோற்றுகிறது. **கோல** – भगवद् वशीकरण-योग्यसौन्दर्यशालिनियான. **திருமாமகளோடு** –லக்ஷ்மியோடு. **இறையும்** – க்ஷணகாலமும். **அகல** – பிரிய, **கில்லேன்** – समर्थैயாகமாட்டேன். இது उपायदशையில் लक्ष्मी-संबन्धத்தில் प्रमाणம். இனி आनन्दत्वादि-स्वरूप-निरूपकधर्मங்களில் प्रमाणம் காட்டுகிறார் **உணர்** इत्यादिना । **உணர்** – ज्ञानம், **நலம்** – आनन्दம். **முழு** என்பதை मध्य-मणि-न्यायेन முழுஉணர் முழுநலம் என்றிரண்டிடத்திலும் அந்வயிப்பது. परिपूर्ण ज्ञानानन्द स्वरूपன் என்றபடி. **நந்தா விளக்கே** – நசியாத ज्ञानस्वरूपமே. **நந்துகை** – நசிக்கை. இது विकार-सामान्याभावத்திற்கு उपलक्षकம். இதனால் निर्विकारत्व-रूप-सत्यत्वமும் **விளக்கு** என்பதால் ज्ञानत्वமும் சொல்லப்பட்டது. **அளத்தற்கு** – அளக்குகைக்கு परिच्छेत्तुं என்றபடி. **அரியாய்** – शक्यனல்லாதவனே. இதனால் त्रिविध-परिच्छेद-राहित्य-रूपानन्तत्वம் சொல்லப்பட்டது. उक्त प्रमाणार्थங்களைச் சுருங்க அருளிச்செய்கிறார் **सर्वप्रकारத்தாலும் सर्वावस्थैயிலும் सहधर्मचारिणिயான பெரியபிராட்டியாரோடு பிரிவில்லாத** इति । भगवत्स्वरूपத்திற்கு सर्वप्रकारத்தாலும் பிராட்டியோடு பிரிவில்லாமையாவது भगवान् जगत्सृष्ट्यादिகளை संकल्पिக்கும்போது அவளும் அவைகளை ஸங்கல்பிக்கை; அவதரிக்க ஸங்கல்பிக்கும் போது அவதரிக்க ஸங்கல்பிக்கை முதலானவை. सर्वावस्थैயிலும் பிரிவில்லாமையாவது परावस्थैயில் पररूपத்தோடு नागपर्यङ्कத்திலிருக்கை; इतरावतारदशैயில் "देवत्वे देवदेहेयं मनुष्यत्वे च मानुषी" इत्यादिகளிற்படியே अनुरूपமாக अवतरिக்கை முதலானவை. இங்கு பிராட்டிக்கு सहधर्मचारित्वமாவது उपायदशैயில் தானும் உபாயமாகுகை; प्राप्य-दशैயில் कैङ्कर्य-प्रतिसंबन्धिनिயாகுகை முதலானவை. **முழுநலமான** इति । இப்படி பிராட்டியோடு பிரிவில்லாமையால் अपरिच्छिन्नानन्दवत्தான என்றபடி. இங்கு நல शब्दம் धर्मभूतानन्दपरம். उपरि अनन्त-ज्ञानानन्दैक-स्वरूपेति पृथक् स्वरूपानन्दोक्त्या न पौनरुक्त्यम् ।

---

[23] திருவாய்மொழி 9-2-3.
[24] திருவாய்மொழி 6-10-10.
[25] திருவாய்மொழி 1-1-2.
[26] பெரியதிருமொழி 3-8-1.

இப்படி [27]''समस्त हेयरहितं विष्णवाख्यं परमं पदं'' [28]''परः पराणां सकला न यत्र क्लेशादयस्सन्ति परावरेशे'' ***என்கிறபடியே*** **हेय प्रत्यनीक*மாக* अनुसन्धेय*ம்.*** [29]''तैर्युक्तश्श्रूयतां नरः'' [30]''तमेवं गुणसंपन्नं'' [31]''ज्येष्टं श्रेष्ठगुणैर्युक्तं'' [32]''एवं श्रेष्ठगुणैर्युक्तं'' [33]''गुणैर्विरुरुचे रामः'' [34]''तमेवं गुणसंपन्नं अप्रधृष्य-पराक्रमं'' [35]''बहवो नृप कल्याणगुणाः पुत्रस्य सन्ति ते'' [36]''आनृशंस्यमनुक्रोशः श्रुतं शीलं दमश्शमः । राघवं शोभयन्त्येते षड्गुणाः पुरुषोत्तमम्'' [37]''विदितस्स हि

இப்படி आनन्द-स्वरूपமானாலும் இதில் हेयसंबन्धமிருந்தால் भोग्यமாகுமோ என்கிற शङ्कैயில் அது हेयरहितமென்று सप्रमाणமருளிச்செய்கிறார் **இப்படி** इत्यादियाल். **இப்படி** – பிராட்டியோடும் सत्यत्व-ज्ञानत्वानन्तत्वऽानन्दत्वங்களோடும் विशिष्टமாக अनुसन्धेयமானாப் போலே என்றபடி. **समस्तेति** । இங்கு पद-शब्दம் पद्यत इति व्युत्पत्या दिव्यात्म-स्वरूपத்தைச் சொல்லுகிறது. **परममिति** अप्रधान-प्राप्य जीवस्वरूपத்தை व्यावर्तिக்கிறது. परमपद शब्द-वाच्य-देशविशेषத்தை व्यावर्तिக்கிறார் **विष्णवाख्यं** इति । **क्लेशेति** । अत्र क्लेश-शब्देन अविद्यास्मिता-राग-द्वेषा-भिनिवेश-रूप-पञ्चक्लेशங்கள் சொல்லப்படுகிறதுகள். आदि पदத்தால் पुण्य-पापरूप-कर्मமும் जात्यायुर्भोगरूपங்களான तद्विपाकங்களும் वासना-रूपाशयமும் विवक्षितங்கள். ''क्लेश-कर्म-विपाकाशयैरपरामृष्टः पुरुषविशेष ईश्वरः'' इति खलु-योगसूत्रम् । **हेयप्रत्यनीकமாக** इति । **प्रत्यनीकं** – प्रतिभटं; हेय-संबन्धानर्हமென்றபடி. இத்தால் अमलत्व-रूप-स्वरूप-निरूपक-धर्मம் சொல்லப்பட்டது. இப்படி स्वयमानन्दस्वरूपமானாலும் कल्याणगुणाश्रयமுமானாலன்றோ निरतिशय-भोग्यமாவது என்னில், निरूपित-स्वरूप-विशेषणीभूत अपरिच्छिन्न-कल्याण-गुणाश्रयமாகவும் அநுஸந்தேய மென்று सप्रमाणமருளிச்செய்கிறார் **तैर्युक्त** इत्यादिना । सामान्यतो गुणवत्तैயில் प्रमाणங்களைக் காட்டி गुणविशेष-प्रतिपादन प्रमाणங்களை அருளிச் செய்கிறார் **आनृशंस्यमित्यादिना** । **आनृशंस्यं** – आश्रित-संरक्षण-शीलत्वं; **अनुक्रोशः** – कृपा; **श्रुतं** – शास्त्रीयज्ञानं; **शीलं** – सौशील्यं, महतो नीचैस्सह नीरन्ध्र संश्लेष इति यावत्; सद्वृत्तं वा । **दमः** – बाह्येन्द्रिय-निग्रहः । **शमः** – अन्तरिन्द्रिय-निग्रहः । இந்த षड्गुणங்கள் सौलभ्यैकान्तங்களாகையால் वंशத்தாலும் पुरुषोत्तम-स्वभावத்தாலும் निरतिशय-

[27] *விஷ்ணுபுராணம் 1-22-53.*
[28] *விஷ்ணுபுராணம் 6-5-85.*
[29] *ராமாயணம் பா-கா 1-7.*
[30] *ராமாயணம் அ-கா 2-48.*
[31] *ராமாயணம் பா-கா 1-20*
[32] *ராமாயணம் அ-கா 1-32.*
[33] *ராமாயணம் அ-கா 2-47.*
[34] *ராமாயணம் அ-கா 1-34.*
[35] *ராமாயணம் அ-கா 2-26.*
[36] *ராமாயணம் அ-கா 33-12.*
[37] *ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 21-20.*

धर्मज्ञश्शरणागत वत्सलः'' [38]''शरण्यं शरणं च त्वां आहुर्दिव्या महर्षयः'' [39]''निवासवृक्षस्साधूनां आपन्नानां परा गतिः'' [40]''तेजो-बलैश्वर्य-महावबोध-सुवीर्य-शक्त्यादि गुणैकराशिः'' [41]''सर्व-भूतात्मभूतस्य विष्णोः को वेदितुं गुणान्'' [42]''यथा रत्नानि जलधेः असङ्ख्येयानि पुत्रक । तथा गुणाश्च देवस्य त्वसङ्ख्येया हि चक्रिणः ॥'' [43]''वर्षायुतैर्यस्य गुणा न शक्या वक्तुं समेतैरपि सर्वदेवैः । ''चतुर्मुखायुर्यदि कोटि वक्रो भवेन्नर क्वापि विशुद्धचेताः । स ते गुणानां अयुतैकमंशं वदेन्न वा देववर प्रसीद ॥'' [44]''तवानन्तगुणस्यापि षडेव प्रथमे गुणाः । यैस्त्वयेव जगत् कुक्षा-वन्येप्यन्तर्निवेशिताः ॥'' [45]''इषुक्षयान्निवर्तन्ते नान्तरिक्ष-क्षितिक्षयात् । मतिक्षयान्निवर्तन्ते न

परत्वाश्रयனான ராமனுக்கு अतिशयित-शोभावहங்களென்கிறார் **राघवमित्यादिना** । **धर्मज्ञः** – शरणागत-रक्षण-धर्मज्ञानवान् । **निवासवृक्षस्साधूनामिति** । इदं वालिनं प्रति तारावाक्यम् । இங்கு ''धातूनामिव शैलेन्द्रो गुणानामाकरो महान्'' என்கிறவளவும் विवक्षितம். परत्वानुबन्धि-षाड्गुण्य-प्रमाणத்தை அருளிச்செய்கிறார் **तेजोबलैश्वर्येति** । இங்கு ''मह'' त्वமும், ''सु'' त्वமும் सर्वगुणान्वयिகள். गुणानामपरिच्छेद्यत्वे प्रमाणங்களைக்காட்டுகிறார் **सर्वभूतात्मभूतस्येत्यादिना** । **यथा रत्नानीति** शिव-गुह संवादवचनம். **वर्षायुतैरिति** । भारते कर्णपर्वणि । **वक्तुंसमेतैरित्यैदंपर्यकथनम्** । **चतुर्मुखायुरिति** नारसिंहपुराणे । இப்படி अनन्तगुणனாகில் षाड्गुण्यवत्ताप्रथैக்கும் सहस्रनामाध्यायத்தில் ஆயிரம் திருநாமங் களால் ஆயிரங்குணங்களை परिच्छेदिத்தருளிச்செய்ததற்கும் காரணமென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார் **तवेति** । **षडेव** – ज्ञानबलादिகளே. **प्रथमे** – प्रधानभूतங்கள். तत्कथमति चेत् அத்தை उपपादिக்கிறார் **यैरिति** । **यैः** – ज्ञानादिगुणैः, **अन्येऽपि** – कारुण्यादि सर्वगुणங் களும். **अन्तर्निवेशिताः** – गर्भத்தில் வைக்கப்பட்டன. कारुण्यादि सर्वगुणங்களும் ज्ञानशक्त्यादि களுடைய अवान्तर-भेदங்களாகையால் அதையிட்டு ज्ञानादिषड्गुणங்களே प्रधानங் களென்கிறதென்று तात्पर्यம். இதில் अनुरूप-दृष्टान्तமருளிச்செய்கிறார் **त्वयेव जगत्कुक्षौ** इति । सर्वजगத்தையும் कुक्षि-निक्षेपம் செய்வதால் जगदपेक्षया நீ प्रधानனானாப்போலே त्वदीय षड्गुणங்களும் स्वेतरगुणங்களையும் தன்னுள் வைப்பதால் प्रधानங்களாயிற்று என்ற படி. இந்த वचनத்தால் अनन्त गुणवतोऽपि भगवतः षड्गुणवत्ताप्रथैக்கு காரணம் சொல்லப்பட்டது. இந்த षाड्गुण्य-विततिகளான कारुण्यादिகள் முன்சொன்னபடி इयत्ता-रहितங்களென்பதில்

[38] *ராமாயணம் யுத்த காண்டம் 120-18.*
[39] *ராமாயணம் கிஷ் காண்டம் 15-19.*
[40] *விஷ்ணுபுராணம் 6-5-85.*
[41] *ப்ராம்மபுராணம்.*
[42] *வாமனபுராணம் 74-40.*
[43] *பாரதம் கர்ணபர்வம் 83-15.*
[44] *விஷ்ணுபுராணம்.*
[45] *............*

गोविन्द गुणक्षयात् ॥'' [46]''வல்வினையேனை ஈர்கின்ற குணங்களையுடையாய்'' [47]''உயர்வறவுயர் நலமுடையவன்'' என்கிறபடியே प्राप्यत्व-प्रापकत्वोपयुक्तங்களான गुणங்களாலே विशिष्टமாக अनुसन्धेयம்.

[48]''सदैकरूपरूपाय'' [49]''नित्यसिद्धे तदाकारे तत्परत्वे च पौष्कर । यस्यास्ति सत्ता हृदये तस्यासौ सन्निधिं व्रजेत् ॥'' [50]''समस्ताश्शक्तयश्चैता नृप यत्र प्रतिष्ठिताः । तद्विश्वरूप-वैरूप्यं

வேறோரு प्रमाणமருளிச்செய்கிறார் **इषुक्षयादिति** । **मतिक्षयादिति** । இதனால் सहस्रनामाध्यायத்தில் ஆயிரங்குணங்களை परिच्छेदिத்துச் சொன்னதுவும் मतिक्षयத்தாலேயே யொழிய भगवद्गुणங்களின் முடிந்தமையாலே அன்றென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டது. गुणानन्त्ये द्रमिडोपनिषत्प्रमाणம் காட்டுகிறார் **வல்வினையேனை** इति । வலிய பாபங்களையுடைய அடியேனை, **ஈர்கின்ற** – विरह-दशैயில் पीडियाநின்ற, **உயர்வு** – उच्छ्रायம், **அற** – அறும்படி, **உயர்** – உயர்வையுடைய; निरतिशयोत्कर्षवत्தான என்றபடி. இப்படி गुणங்கள் अपरिच्छिन्नங்களாகில் முமுக்ஷுவுக்கு तद्विशिष्टतया अनुसन्धानம் எப்படி शक्यமென்ன அருளிச்செய்கிறார் **प्राप्यत्व-प्रापकत्वोपयुक्तங்களான गुणங்களாலே** इति । **प्राप्यत्वोपयुक्तங்கள்** – शेषित्व-माधुर्यादिகள்; **प्रापकत्वोपयुक्तங்கள்** वात्सल्य-दया-क्षान्त्यौदार्यादिகள்; **उभयोपयुक्त**ங்கள் – ज्ञानशक्त्यादिகள். तथाच प्रमाणங்களில் अनन्तगुणங்கள் சொல்லப்பட்டாலும் मुमुक्षुவுக்கு प्राप्यत्वादि उपयुक्त आवश्यक-कतिपय-गुणविशिष्टமாக अनुसन्धानம் शक्यமாகலாமென்று கருத்து. இப்படி प्राप्यत्वादि अनुकूल-गुणविशिष्टतया अनुसन्धेयत्वத்தைச் சொல்லி அந்த प्राप्यत्वம் कैङ्कर्योद्देश्यत्व-पर्यन्तமாகையாலும் அது विग्रहविशेषமன்றிக்கே घटिயாதாகையாலும் स्वरूपाद्यनुगुण-विग्रह-विशिष्टतयाप्यनुसन्धेयமென்பதை प्रमाण-प्रदर्शन-पूर्वकமருளிச்செய்கிறார் **सदे**त्यादियால். **सदा एकरूपं** - एक स्वभावं; वृद्धि-ह्रास-रहितमित्यर्थः । **रूपं** – विग्रहः यस्येति विग्रहः । नित्यसिद्ध इति यावत् । **हे पौष्कर** – पुष्कराज्जातனான ब्रह्माவே! **नित्यसिद्धे** – नित्यமான; ''नित्यालिङ्गा स्वभाव संसिद्धि'' रिति श्रुतेः । **तदाकारे** – तस्य – भगवतः आकारे – विग्रहத்திலும். **तत्परत्वे** – तस्य - भगवतः । परत्वे च – परदेवतात्व விஷயத்திலும், **सत्ता** – अस्तीति दृढज्ञानं यस्य हृदये अस्ति, तस्य – அந்த अधिकारिக்கு. **असौ** – तादृश दिव्य-विग्रह-परत्व-विशिष्टனான भगवान्, **सन्निधिं व्रजेत्** – प्रत्यक्षविஷயமாம்; झटिति प्राप्यனாவானென்னவுமாம். இந்த वचनங்களால் भगवत्पर-विग्रहोपि अनित्यः सावयवत्वात् इत्यादि दुस्तर्कங்களுக்கு धर्मि-ग्राहक प्रमाणबाधம் சொல்லப்பட்டது.

---

[46] *திருவாய்மொழி 8-1-8.*
[47] *திருவாய்மொழி 1-1-1.*
[48] *வி-பு. 1-2-1..*
[49] *பௌ-ஸம்.*
[50] *விஷ்ணுபுராணம் 6-7-70.*

रूपमन्यद्धरेर्महत्'' [51]''इच्छा गृहीताभिमतोरुदेहः'' [52]''न भूतसङ्घसंस्थानो देहोऽस्य परमात्मनः'' [53]''न तस्य प्राकृता मूर्तिर्मांस मेदोस्थिसंभवा'' [54]''भुजैश्चतुर्भिस्समुपेतमेतद्रूपं विशिष्टं दिवि संस्थितञ्च'' [55]''रुक्माभं स्वप्नधीगम्यं'' [56]''तत्रैकस्थं जगत् कृत्स्नं '' [57]''पश्यामि देवांस्तव देव देहे'' [58]''अस्त्र-भूषण-संस्थान-स्वरूपं'' [59]''भूषणास्त्र-स्वरूपस्थं यथेदमखिलं जगत्'' [60]''तमसः

அதன் வைலக்ஷண்யத்தில் ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் **समस्ता** इति । मुक्तो बद्धः, कर्मरूप अविद्या च இங்கு शक्ति शब्द-वाच्यங்கள். तत्तदभिमानि भूषणादि-द्वारा அவைகளதில் प्रतिष्ठितங்கள். **विश्वरूपवैरूप्यमिति** । विश्वरूपेभ्यो वैरूप्यं वैलक्षण्यं यस्येति विग्रहः । अथवा विरूपमेव वैरूप्यं; विश्वरूपेभ्यो वैरूप्यं என்று विग्रहம் கொள்ளவுமாம். இதனால் अवयव-सन्निवेश-विशेषத்தினால் स्वेतर-समस्तरूप-विसजातीयत्वம் சொல்லப்பட்டது. **अन्यदिति** अप्राकृत-द्रव्य-कथनम् । **महत्** – सर्वप्रकारத்தாலும் बृहत् । **इच्छया** –ஸங்கல்பத்தாலே. **गृहीताः** – न-तु कर्मकृता इति भावः । **अभिमताः** – अभिमत्यर्हाः; अनुरूपங்களென்றபடி. இந்த पद-द्वयத்தால் इच्छाविषयत्वेपि अननुरूपங்களாயும் अनुरूपत्वेपि अनिच्छा விஷயங்களாகவும் लोकदृष्टங்கள் व्यावर्तितங்கள். अथवा ''தமருகந்த தெவ்வுருவம்'' என்கிறபடியே भक्तர்களுக்கு अभिमतங்களான என்னவுமாம். **उरवः** – ''खुरमध्यं गतो यस्य मेरुः कणकणायते'' என்னும்படி महத்துக்களான, **देहाः** - व्यूह-विभवादि-देहाः यस्येति विग्रहः । இப்படி பகவானுக்கும் शरीरமுண்டென்னில் ''न तस्य कार्यं करणं च विद्यते, अपाणिपादः'' इत्यादि श्रुति-विरोधம் வாராதோ வென்னில் அவைகள் प्राकृत-शरीर-निषेध-परங்களாகையால் विरोधமில்லையென்று प्रमाण-वचनங்களால் उपपादिக்கிறார் न **भूतेति** । अस्य परमात्मनो देहः **भूत-सङ्घ-संस्थानः न** – पृथिव्यादि-भूत-सङ्घातरूपं संस्थानं यस्य ब्रह्मादि कीटपर्यन्त शरीरस्य स न भवतीत्यर्थः । இந்த யோஜனையில் परमात्माவுக்கு विग्रहமுண்டென்றும், அது प्राकृत-भिन्नமென்றும் ஏற்படும். परमात्मनः भूत-सङ्घात-संस्थानो देहो न என்று अन्वयத்தால் परमात्माவுக்கு पाञ्चभौतिक देह-निषेधம் மாத்திரம் ஏற்படும். **न तस्येति** । இங்கும் तस्य मूर्तिः मांस-मेदोस्थि-संभवा प्राकृता न என்றும் तस्य मांस-मेदोस्थि-संभवा प्राकृता मूर्तिर्नास्तिஎன்றும் उभयथापि யோஜிக்கலாம். **भुजैश्चतुर्भिस्समुपेतं** என்று विशेषतो वैलक्षण्य कथनம். **विशिष्टं** – लोकविलक्षणம்.

[51] *விஷ்ணுபுராணம் 6-5-84.*
[52] *பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 206-60.*
[53] *வராஹபுராணம் 34-40.*
[54] *பாரதம் மௌஸல 5-34.*
[55] *மனுஸ்ம்ருதி 12-123 (12-122).*
[56] *கீதை 11--13.*
[57] *கீதை 11-15.*
[58] *விஷ்ணுபுராணம் 1-22-76.*
[59] *விஷ்ணுபுராணம் 1-22-66.*
[60] *ராமாயணம்-யுத்த காண்டம் 114-15.*

परमो धाता शङ्खचक्रगदाधरः'' என்கிறபடியே सर्वजगदाश्रयமான अप्राकृत-दिव्यमङ्गळ-विग्रह-विशिष्टமாக अनुसन्धेयம். இவ்விग्रहம் – पर-व्यूह-विभव-हार्दार्चावताररूपेण पञ्च-प्रकारமாயிருக்கும்படியும், இவற்றிலுள்ள विशेषங்களும், भगवच्छास्त्र-संप्रदाय-த்தாலே அறியப்படும்.

स्वप्नधीगम्यमिति । स्वप्न-बुद्धिக்குத் துல்யமான प्रत्यक्ष-समानाकार-स्मृतियாலே गृहीतुं योग्यमित्यर्थः । स्वाप्न-ज्ञानம்போல் இதுவும் बाह्येन्द्रियोपरति कालनियतமாகையால் இதையும் स्वप्नधीஎன் கிறது. இதனால் शुभाश्रयत्वं द्योतितம். जगत्कृत्स्नं **तत्र** – भगवद्विग्रहे, **एकस्थं** – एकदेशस्थितं. **अस्त्रेति** । अस्त्र-भूषणानां **संस्थानं**–समीचीन स्थानं, आधारमित्यर्थः । **स्वरूपं** – स्वासाधारण-विग्रहம். रूपवर्जितः । बिभर्ति.....श्रेयसे प्राणिनां हरिः'' इति वाक्यशेषः । ''भूषणास्त्र-स्वरूपस्थं यत्रेदमखिलं जगत्'' इति दीपिका-भिमतः पाठः । यत्र – दिव्यविग्रहे । इदमखिलं जगत् जीव-प्रधानादिकं – **भूषणास्त्र-स्वरूपेषु** - कौस्तुभ-गदादि-स्वरूपेषु **स्थं** - स्वाभिमानि देवता द्वारा स्थितம். इदं विधेय-विशेषणம். ''बिभर्ति भगवान् विष्णुः तन्ममा-ख्यातुमर्हसि'' इति वाक्यशेषः । **तमसः** – प्रकृति-मण्डलத்தைக் காட்டிலும். **परमः** – पर-स्थानवर्ती । विभोर्भगवतः देशविशेष-मात्र-वृत्तित्वं विग्रह-द्वारமாகவே கொள்ளவேண்டுமாகையால் இங்கு विग्रहवत्व सिद्धिः । இதை स्पष्टीकरिக்கிறது **शङ्खचक्र-गदाधरः** என்பது. இங்கும் स्वरूपத்தில் आयुधवत्वம் கூடாதாகையால் अर्थात् विग्रहवत्व सिद्धिः । उदाहृत प्रमाणार्थத்தை संग्रहिத்தருளிச் செய்கிறார் **सर्वजगदाश्रयமான** इति । तत्रैकस्थं जगत् कृत्स्नं என்கிறபடி साक्षात्தாகவும், भूषणास्त्र-स्वरूपस्थं என்கிறபடி अस्त्र-भूषण-द्वारकமாகவும் सर्वजगदाश्रयत्वं இங்கு विवक्षितम् । **अप्राकृतेति** ''तद्विश्वरूप'' इति श्लोकத்தில் अन्यत् என்கிற शब्दத்தின் अर्थकथनம்; शुद्धसत्व-द्रव्यमयमित्यर्थः । **दिव्येति** - विश्वरूप-वैरूप्य शब्दार्थமான विलक्षण-सन्निवेश-विशिष्टत्व-कथनம். **मङ्गळेति**-स्वप्न-धी-गम्य-पदद्योत्य-शुभाश्रयत्व-कथनம்.

ननु तमसः परदेशवर्ति-विग्रहத்திற்கு तत्रैकस्थं इत्याद्युक्तமான अव्यवधानेन सर्व-जगदाश्रयत्वं எப்படிக் கூடும்? विश्वरूपाध्यायத்திற்சொன்ன विग्रहம் परमपद-पर्यङ्कस्थ-परवासुदेव-विग्रहத்தைக் காட்டி லும் வேறாகையால் विरोधமில்லையென்னில், அப்படி भगवाனுக்கு அநேக विग्रह முண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் **இவ் विग्रह**मित्यादियால். **हार्दः** – हृदयवर्तियான अन्तर्यामी । **भगवच्छास्त्रं** – सात्वत लक्ष्मीतन्त्रादि पाञ्चरात्रशास्त्रम् । அதில் ''आद्येन पररूपेण व्यूहरूपेण चाप्यथ । तथा विभवरूपेण.............देवर्षि-पितृ-सिद्धाद्यैस्स्वयाऽपि जगतां हिते । निर्मितं भगवद्रूपं अर्चा सा शुद्ध चिन्मयी । अष्टाङ्गयोग-सिद्धानां हृद्याग-निरतात्मनाम् । योगिनामधिकारस्स्यादेकस्मिन् हृदये शये ॥'' इत्यादि प्रकारத்தாலே पञ्चविध विग्रहங்களும், இவற்றிலுள்ள விஶேஷங்களும் சொல்லப் பட்டிருப்பதால் அவைகளை அங்கேயறியலாமென்று கருத்து. **स्वया** – **स्वेच्छयेत्यर्थः** । இது स्वयं-व्यक्त விஷயம். **संप्रदायं** – परो वा व्यूहो वा इत्यादि पूर्वाचार्य श्रीसूक्तिகள். **कैङ्कर्यத்தில்**

[61]''विष्णोरेता विभूतयः'' [62]''महाविभूति-संस्थानः'' [63]''नान्तोस्ति-मम-दिव्यानां विभूतीनां परन्तप'' इत्यादिகளுடைய संग्रहமான [64]''यदण्डमण्डान्तर-गोचरञ्च यत्'' என்கிற श्लोकத்தின்படியே अनन्त विभूति-विशिष्टமாக अनुसन्धेयம்.

இவ்விभूतिகளில் चेतनங்களாயும் अचेतनங்களாயுமுள்ள இரண்டுவகையும் लीलार्थங்களாயும், भोगार्थங்களாயும், विभक्तங்களாயிருக்கும். आनुकूल्य-मात्रம் பொதுவாயிருக்க रसवैषम्यத்தாலே लीला-भोग-विभागம் यथालोकங் கண்டு

रस्यतातिशय-सिद्ध्यर्थं प्राप्य-ब्रह्मம் सविभूतिकமாக अनुसन्धेयமென்று सप्रमाणமருளிச்செய்கிறார் **विष्णोरेता विभूतयः** इत्यादिना । ''विष्णुर्मन्वादयः कालः सर्वभूतानि वै द्विज । स्थितेर्निमित्तभूतस्य'' என்கிற இவைகள் இதற்கு முன் पादங்கள். இங்கு विष्णुவுக்கு विष्ण्वंशत्वம் சொன்னது स्थिति-हेतु-सङ्कल्प-विशिष्टत्व-वेषेण औपचारिकம். महती च सा विभूतिश्च **महाविभूतिः** । त्रिपाद्विभूतिरित्यर्थः । महाविभूतौ संस्थानं – स्थितिः यस्य स महाविभूतिसंस्थानः । **यदण्डमिति** । अस्य श्लोकस्यायमर्थः: । यत् – पितामहोत्पत्ति-स्थानतया प्रसिद्धமாய் चतुर्दश-भुवनावरण-हेम-कटाह-रूपமாயுள்ளது எந்த அண்டமோ! तत् ते विभूतिरिति अध्याहरித்து अन्वयिப்பது. இப்படி எல்லா यच्छब्दத்தையும் उचित-पद अध्याहारத்தாலே யோஜிக்கவும். இங்கு एकवचनம் जात्यभिप्रायம். புராணங்களில் ''रोमकूपेष्वनन्तानि ब्रह्माण्डानि भ्रमन्ति ते'' என்று बह्वण्ड सत्व प्रतीतेः । अण्डान्तरमेव गोचरो यस्य **तदण्डान्तरगोचरं** । அத்திக்காயில் मशकம்போலே अण्ड-बहिर्भूत-वस्तुவை அறியாத. **यत्** – अण्डाधिपति முதலான तद्भोग्य-भोगोपकरणादिகளுண்டோ तत् इत्यादि पूर्ववत् । **दशोत्तराण्यावरणानि** – तोय-प्रभृतिகளான सप्तावरणங்கள் ''दशोत्तरेण पयसा मैत्रेयाण्डञ्च तद्वृतम्'' என்று தொடங்கி ''दशोत्तराण्यशेषाणि मैत्रेयैतानि सप्त वै'' என்று விஷ்ணுபுராணத்தில் सप्तावरणங்கள் சொல்லப்பட்டதிறே. **गुणाः** – सत्व-रजस्तमोरूप-प्रकृति-गुणங்கள். **प्रधानं** – महदादि-विकार-रहितமான त्रिगुण-द्रव्य-प्रदेशம். **पुरुषः** – प्रळयकालिक बद्धஜீவன். अण्डान्तर-गोचर शब्दத்தால் कार्यावस्थ-बद्धन் சொல்லப்பட்டபடியால் இங்கு पुरुषशब्दம் ''दारुण्यग्निर्यथा तैलं तिले तद्वत्पुमानपि'' इत्यादिகளில் சொல்லப்பட்ட प्रकृति-विलीनனான जीव-समुदायத்தைச் சொல்லுகிறது. **परं पदं** – पुनरावृत्ति-रहितமாகையாலே स्थानान्तरங்களைக்காட்டிலும் उत्कृष्टतमமான प्राप्यस्थानம்; அதாவது नित्यविभूति । **परात्परं** – இங்கு पञ्चम्यन्त परशब्दம் बद्धात् उत्कृष्टனான मुक्तனைச் சொல்லுகிறது. प्रथमान्तமான परशब्दம் संसार-गन्ध-रहित-नित्यसूरिपरம். **ब्रह्मेति** । ब्रह्मपद मुख्यार्थ

[61] *விஷ்ணுபுராணம் 1-22-32.*
[62] *விஷ்ணுபுராணம் 5-6-50.*
[63] *கீதை 10-40.*
[64] *ஆள-ஸ்தோ 17.*

கொள்வது. அப்படியே [65]''जन्माद्यस्य यतः'' [66]'' क्रीडा हरेरिदं सर्वं'' [67]'' क्रीडतो बालकस्येव'' [68]''बालः क्रीडनकैरिव'' [69]''हरे विहरसि क्रीडा-कन्तुकैरिव जन्तुभिः'' [70]''लोकवत्तु लीलाकैवल्यं'' என்கிறபடியே लीलारूप-जगद्व्यापार-लक्षणமாக अनुसन्धेयம்.

மான स्वरूपத்திற்கு तद्विभूतित्वं கூடாதாகையால் இங்கு ब्रह्मशब्दம் ஶுபாஶ்ரய नित्य-विग्रहத்தில் औपचारिकம். ''मूर्तं ब्रह्म महाभाग'' என்று விஷ்ணுபுராணத்திலும், ''मूर्तं ब्रह्म ततोऽपि तत् प्रियतरं रूपं यदत्यद्भुतम्'' என்று चतुश्श्लोकिயிலும் ஶுபாஶ்ரயத்தில் ब्रह्मशब्दம் प्रयोगिக்கப்பட்டது. இங்கு चकारத்தால் दिव्य-भूषणायुधादिகள் विवक्षितங்கள். ते – सर्वान्तरात्माவாய் विश्वपतिயாய் ஓதப் பட்ட உனக்கு. **विभूतयः** – नियाम्यங்களாயும் शेषभूतங்களாயும் உள்ளவைகள் इति । இப்படி अनन्तங்களான विभूतिகளில் अवान्तर-भेदத்தைக்காட்டுகிறார். **लीलार्थங்களாயும்** इत्यादिயால். विभूतिகளெல்லாம் ईश्वरனுக்கு அநுகூலமாயிருக்க இவ்விபாகத்திற்குக் காரணமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் **रसवैषम्यத்தாலே** इत्यादिना । **यथालोकमिति** । லோகத்தில் राजादिகளுக்கு तरुणी-चन्दन-कुसुमादिகளும், उद्यान-कन्तुकादिகளும் तुल्यानु-कूलங்களாயிருந்தாலும் तत्तज्जन्यங்களான भोक्ताவினுடைய रसभेदங்களால் அவைகளில் भोगोपकरणत्व लीलोपकरणत्व-रूप-भेदங்கள் காண்கிறாப்போலே, இங்கும் लीला-भोग-विभूति-भेदं उपपन्नமென்றும் கருத்து. இதனால் विभूतिயிலுள்ள आनुकूल्य-तारतम्यம் இவ்விபாகத் திற்குக் காரணமன்று; किन्तु विभूतिமானுக்கு तत्तज्जन्य-रसभेदமே காரணமென்றதாயிற்று. இப்படி नारायण-शब्दार्थ-पर्यालोचनया गुण-विग्रह-विभूति-विशिष्टனாக अनुसन्धेयமென்றருளிச் செய்து, இனி नारशब्द-पर्यालोचनायां ''नराज्जातानि तत्वानि'' என்கிற व्युत्पत्तिயில் तुल्य-वित्ति-वेद्यமான जगत्सृष्ट्यादि-व्यापार-लीलனாக अनुसन्धेयं என்கிறார் **அப்படியே** इति । **जन्मादीति** । **अस्य** – विचित्र-चेतन-अचेतनात्मक-प्रपञ्चस्य, जन्म आदिः यस्य उत्पत्ति-स्थिति-लय-बृन्दस्य तत् यतो भवति तत् ब्रह्मेति सूत्रार्थः । **क्रीडा-कन्तुकैरिति** । क्रीडार्थ-कन्तुकैरिव-स्थितैः जन्तुभिर्विहरसि इत्यन्वयः । कन्तुकம் – பந்து. **लोकवदिति** । लोकदृष्ट-सार्वभौम-कन्तुकादि-व्यापारवत् परमात्माவினுடைய जगत्सृष्ट्यादि व्यापारமும். **लीलाकैवल्यं** – केवल लीलैव । லீலைக்குக் कैवल्यமாவது தான் प्रयोजनமாயிருக் கையாலும் தன்னால் வரும் மற்றொரு प्रयोजनமற்றிருக்கை. இதனால் परिपूर्णனான भगवானுக்கு सृष्ट्यादि व्यापारம் கூடுமோவென்கிற शङ्कैக்கு सार्वभौम-कन्तुक-व्यापारம் போல் स्वयंप्रयोजनமாகையாலே கூடுமென்று समाधानம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

---

[65] ஶா-ஸூ 1-1-2.

[66] *பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 206-58.*

[67] *விஷ்ணுபுராணம் 1-2-18.*

[68] *பார –ஸபா 12-57.*

[69] *வி-த.*

[70] *ஶா-ஸூ. 2-1-33.*

[61]''विष्णोरेता विभूतयः'' [62]''महाविभूति-संस्थानः'' [63]''नान्तोस्ति-मम-दिव्यानां विभूतीनां परन्तप'' इत्यादिकளுடைய संग्रहமான [64]''यदण्डमण्डान्तर-गोचरश्च यत्'' என்கிற श्लोकத்தின்படியே अनन्त विभूति-विशिष्टமாக अनुसन्धेयம்.

இவ்விभूतिகளில் चेतनங்களாயும் अचेतनங்களாயுமுள்ள இரண்டுவகையும் लीलार्थங்களாயும், भोगार्थங்களாயும், विभक्तங்களாயிருக்கும். आनुकूल्य-मात्रம் பொதுவாயிருக்க रसवैषम्यத்தாலே लीला-भोग-विभागம் यथालोकங் கண்டு

रस्यतातिशय-सिद्ध्यर्थं प्राप्य-ब्रह्मம் सविभूतिकமாக अनुसन्धेयமென்று सप्रमाणமருளிச்செய்கிறார் **विष्णोरेता विभूतयः** इत्यादिना । ''विष्णुर्मन्वादयः कालः सर्वभूतानि वै द्विज । स्थितेर्निमित्तभूतस्य'' என்கிற இவைகள் இதற்கு முன் पादங்கள். இங்கு विष्णुவுக்கு विष्ण्वंशत्वம் சொன்னது स्थिति-हेतु-सङ्कल्प-विशिष्टत्व-वेषेण औपचारिकம். महती च सा विभूतिश्च **महाविभूतिः** । त्रिपाद्विभूतिरित्यर्थः । महाविभूतौ संस्थानं – स्थितिः यस्य स महाविभूतिसंस्थानः । **यदण्डमिति** । अस्य श्लोकस्यायमर्थः । यत् – पितामहोत्पत्ति-स्थानतया प्रसिद्धமாய் चतुर्दश-भुवनावरण-हेम-कटाह-रूपமாயுள்ளது எந்த அண்டமோ! तत् ते विभूतिरिति अध्याहरித்து अन्वयिப்பது. இப்படி எல்லா यच्छब्दத்தையும் उचित-पद अध्या-हारத்தாலே யோஜிக்கவும். இங்கு एकवचनம் जात्यभिप्रायம். புராணங்களில் ''रोमकूपेष्वनन्तानि ब्रह्माण्डानि भ्रमन्ति ते'' என்று बह्वण्ड सत्व प्रतीतेः । अण्डान्तरमेव गोचरो यस्य **तदण्डान्तरगोचरं** । அத்திக்காயில் मशकம்போலே अण्ड-बहिर्भूत-वस्तुவை அறியாத. **यत्** – अण्डाधिपति முதலான तद्भोग्य-भोगोपकरणादिकளுண்டோ तत् इत्यादि पूर्ववत् । **दशोत्तराण्यावरणानि** – तोय-प्रभृतिகளான सप्तावरणங்கள் ''दशोत्तरेण पयसा मैत्रेयाण्डश्च तद्वृतम्'' என்று தொடங்கி ''दशोत्तराण्यशेषाणि मैत्रेयैतानि सप्त वै'' என்று விஷ்ணுபுராணத்தில் सप्तावरणங்கள் சொல்லப் பட்டதிறே. **गुणाः** – सत्व-रजस्तमोरूप-प्रकृति-गुणங்கள். **प्रधानं** – महदादि-विकार-रहितமான त्रिगुण-द्रव्य-प्रदेशம். **पुरुषः** – प्रलयकालिक बद्धजीवन्. अण्डान्तर-गोचर शब्दத்தால் कार्यावस्थ-बद्धன் சொல்லப்பட்டபடியால் இங்கு पुरुषशब्दம் ''दारुण्यग्निर्यथा तैलं तिले तद्वत्पुमानपि'' इत्यादिகளில் சொல்லப்பட்ட प्रकृति-विलीनனான जीव-समुदायத்தைச் சொல்லுகிறது. **परं पदं** – पुनरावृत्ति-रहितமாகையாலே स्थानान्तरங்களைக்காட்டிலும் उत्कृष्टतमமான प्राप्यस्थानம்; அதாவது नित्यविभूति । **परात्परं** – இங்கு पञ्चम्यन्त परशब्दம் बद्धात् उत्कृष्टனான मुक्तனைச் சொல்லுகிறது. प्रथमान्तமான परशब्दம் संसार-गन्ध-रहित-नित्यसूरिपरம். **ब्रह्मेति** । ब्रह्मपद मुख्यार्थ

---

[61] *விஷ்ணுபுராணம் 1-22-32.*
[62] *விஷ்ணுபுராணம் 5-6-50.*
[63] *கீதை 10-40.*
[64] *ஆள-ஸ்தோ 17.*

கொள்வது. அப்படியே [65]''जन्माद्यस्य यतः'' [66]'' क्रीडा हरेरिदं सर्वं'' [67]'' क्रीडतो बालकस्येव'' [68]''बालः क्रीडनकैरिव'' [69]''हरे विहरसि क्रीडा-कन्तुकैरिव जन्तुभिः'' [70]''लोकवत्तु लीलाकैवल्यं'' என்கிறபடியே लीलारूप-जगद्व्यापार-लक्षणமாக अनुसन्धेयம்.

மான स्वरूपத்திற்கு तद्विभूतित्वं கூடாதாகையால் இங்கு ब्रह्मशब्दம் शुभाश्रय नित्य-विग्रहத்தில் औपचारिकம். ''मूर्तं ब्रह्म महाभाग'' என்று விஷ்ணுபுராணத்திலும், ''मूर्तं ब्रह्म ततोऽपि तत् प्रियतरं रूपं यदत्यद्भुतम्'' என்று चतुश्श्लोकिயிலும் शुभाश्रयத்தில் ब्रह्मशब्दம் प्रयोगिக்கப்பட்டது. இங்கு चकारத்தால் दिव्य-भूषणायुधादिகள் विवक्षितங்கள். **ते** – सर्वान्तरात्मावாய் विश्वपतिயாய் ஓதப் பட்ட உனக்கு. **विभूतयः** – नियाम्यங்களாயும் शेषभूतங்களாயும் உள்ளவைகள் इति । இப்படி अनन्तங்களான विभूतिகளில் अवान्तर-भेदத்தைக்காட்டுகிறார். **लीलार्थங்களாயும்** इत्यादियால். विभूतिகளெல்லாம் ईश्वरனுக்கு அநுகூலமாயிருக்க இவ்விभागத்திற்குக் காரணமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் **रसवैषम्यத்தாலே** इत्यादिना । **यथालोक**मिति । லோகத்தில் राजादिகளுக்கு तरुणी-चन्दन-कुसुमादिகளும், उद्यान-कन्तुकादिகளும் तुल्यानु-कूलங்களாயிருந்தாலும் तत्तज्जन्यங்களான भोक्ताவினுடைய रसभेदங்களால் அவைகளில் भोगोपकरणत्व लीलोपकरणत्व-रूप-भेदங்கள் காண்கிறாப்போலே, இங்கும் लीला-भोग-विभूति-भेदं उपपन्नமென்றும் கருத்து. இதனால் विभूतिயிலுள்ள आनुकूल्य-तारतम्यம் இவ்விभागத் திற்குக் காரணமன்று; किन्तु विभूतिमाனுக்கு तत्तज्जन्य-रसभेदமே காரணமென்றதாயிற்று. இப்படி नारायण-शब्दार्थ-पर्यालोचनया गुण-विग्रह-विभूति-विशिष्टனாக अनुसन्धेयமென்றருளிச் செய்து, இனி नारशब्द-पर्यालोचनायां ''नराज्जातानि तत्वानि'' என்கிற व्युत्पत्तिயில் तुल्य-वित्ति-वेद्यமான जगत्सृष्ट्यादि-व्यापार-लीलனாக अनुसन्धेयं என்கிறார் **அப்படியே** इति । **जन्मादी**ति । **अस्य** – विचित्र-चेतन-अचेतनात्मक-प्रपञ्चस्य, जन्म आदिः यस्य उत्पत्ति-स्थिति-लय-बृन्दस्य तत् यतो भवति तत् ब्रह्मेति सूत्रार्थः । **क्रीडा-कन्तुकैरि**ति । क्रीडार्थ-कन्तुकैरिव-स्थितैः जन्तुभिर्विहरसि इत्यन्वयः । कन्तुகம் – பந்து. **लोकव**दिति । लोकदृष्ट-सार्वभौम-कन्तुकादि-व्यापारवत् परमात्माவினுடைய जगत्सृष्ट्यादि व्यापारமும். **लीलाकैवल्यं** – केवल लीलैव । லீலைக்குக் कैवल्यமாவது தான் प्रयोजनமாயிருக் கையாலும் தன்னால் வரும் மற்றொரு प्रयोजनமற்றிருக்கை. இதனால் परिपूर्णனான भगवाனுக்கு सृष्ट्यादि व्यापारம் கூடுமோவென்கிற शङ्केக்கு सार्वभौम-कन्तुक-व्यापारம் போல் स्वयंप्रयोजनமாகையாலே கூடுமென்று समाधानம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

---

[65] शा-सू 1-1-2.

[66] பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 206-58.

[67] விஷ்ணுபுராணம் 1-2-18.

[68] பார –ஸபா 12-57.

[69] வி-த.

[70] ஶா-ஸூ. 2-1-33.

இப்படி लक्ष्मीसहायமாய் अपरिमित-ज्ञानानन्दமாய் हेयप्रत्यनीकமாய் ज्ञान-शक्त्याद्यनन्तमङ्गलगुणविशिष्टமாய் दिव्यमङ्गल-विग्रहोपेतமாய் शरीरभूत-विभूतिद्वययुक्तமாய் जगत्सृष्ट्यादि-व्यापारलीलமாய்க்கொண்டு प्राप्यமான ब्रह्मத்தை प्रापिக்கும் प्रत्यगात्माவினுடைய बद्ध-मुक्त-नित्य-साधारणरूपமும் उपायाधिकारिயான தனக்கிப்போது असाधारणமான रूपமுமறியவேணும். இவர்களில் बद्धராவார், अनादि-कर्म-प्रवाहத்தாலே अनुवृत्तसंसारராய் ब्रह्मादि-स्तंब-पर्यन्त-विभागभागिகளான क्षेत्रज्ञர். मुक्तராவார் शास्त्रचोदितங்களான उपायविशेषங்களாலுண்டான भगवत्प्रसादத்

கீழ்अनुसन्धेयமாகச்சொன்ன प्राप्य-ब्रह्मத்தில் लक्ष्म्यादि-सकलाकार-विशिष्टதையை अनुवदिத்துக் கொண்டு प्राप्तமான प्रत्यगात्माவினுடைய 'ज्ञातव्याकारத்தைக் காட்டுகிறார் **இப்படி** इत्यादिना । **प्रापिக்கும்** – प्राप्तமான. **बद्ध-मुक्त-नित्य-साधारणरूपமும்** इति । नित्यருக்கும் தனக்கும் साधारण-धर्मம் அறியவேண்டுமென்றது, அது தெரிந்தால் नित्यसूरिகளைப்போலே நாமும் भगवत्कैङ्कर्यத்திற்கு இட்டுப்பிறந்துவைத்து, இழந்துபோனோமே என்று अनुतापமுண்டாம் என்கைக்காக. मुक्तருக்கும் தனக்கும் साधारण-धर्मம் அறியவேண்டுமென்றது, अकर्मवश्यரான नित्यसूरिகளுக்குப்போல் कर्मवश्यரான நமக்கு भगवत्कैङ्कर्यம் கிட்டும்படி எங்ஙனேயென்று அஞ்சி அகலாமைக்காக. அதையறிந்தால் முன்பு कर्मवश्यராயிருந்த मुक्तர்களுக்குப் போல तत्तुल्यரான நமக்கு भगवत् कैङ्कर्यம் கிட்டலாம் என்று தேறி இருக்கலாமிறே. இப்படித் தனக்குப் फलத்தில் योग्यता-ज्ञानार्थம் साधारणाकारம் அறியவேண்டுமென்று சொல்லி उपायानुष्ठानத்தில் योग्यता-ज्ञानार्थம் उपायाधिकारिயான தன்னுடைய असाधारणाकारம் அறியவேண்டுமென்கிறார் **उपायाधिकारीति** । தனக்கு இப்போது असाधारणமாயுள்ள संसार-बन्धத்தை அறியாவிடில் तन्निवृत्तिக்குக் காரணமான उपायानुष्ठानத்தில் प्रवर्तिயானிறே. प्रत्यक्காய் आत्माவாயுள்ள जीववर्गத்தில் बद्ध-मुक्तादि-विभागத்திற்கு निबन्धनத்தைச்சொல்லக் கருதி முதலில் तन्निबन्धनமான बद्ध-असाधारणाकारத்தைக் காட்டுகிறார். இவர்களில் **बद्धராவார்** इत्यादिना । **अनादीति** । अनुवृत्त-संसारत्वம் बद्धனுக்கு असाधारणाकारம். ஜீவர்களெல்லாம் तुल्यர்களாயிருக்க, சிலருக்கு மாத்திரம் संसारம் अनुवर्तिக்கக் காரணமென்னென்ன அதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லுகிறது **कर्मप्रवाहத்தாலே** என்பது. அக்கர்மந்தான் இவனுக்கு எப்பொழுது வந்ததென்ன வருளிச்செய்கிறார் **अनादीति** । அவர்கள் எவர்களென்ன அருளிச்செய்கிறார் **ब्रह्मादीति** । இதனால் सृष्ट्याद्यधिकृतரான ब्रह्मादिகள் ईश्वर-कोटि-प्रविष्टரோவென்று உதிக்கும் शङ्कै निरस्तமாயிற்று. मुक्त-असाधारणधर्मத்தை அருளிச்செய்கிறார் **शास्त्रचोदितेति** । अत्यन्त-निवृत्त-

தாலே अत्यन्त-निवृत्त-संसारராய் सङ्कोच-रहित-भगवदनुभवத்தாலே निरतिशयानन्द ராயிருக்குமவர்கள். नित्यராவார் ईश्वरனைப்போலே अनादिயாக ज्ञानसङ्कोच-மில்லாமையாலே [71]''सवयस इव ये नित्य-निर्दोष-गन्धाः'' என்கிறபடியே अस्पृष्टसंसारராய்க்கொண்டு नित्यकैङ्कर्यம் பண்ணுகிற अनन्त-गरुड-विष्वक्सेनादिகள். இவர்களெல்லார்க்கும் साधारणமான रूपம் अणुत्व-ज्ञानानन्द-अमल-त्वादिகளும், भगवच्छेषत्व-पारतन्त्र्यादिகளும். मुमुक्षुவான தனக்கு असाधारणமாக

संसारत्वं मुक्तனுக்கு असाधारण-धर्मம். இங்கு अत्यन्त-पदத்தால் ईषदनुवृत्त-संसारரான केवल-व्यावृत्तिः அதற்கு अव्यवहित-कारणத்தைச் சொல்லுகிறது **भगवत्प्रसादத்தாலே** इति । ''समोऽहं सर्वभूतेषु'' ''सुहृदं सर्वभूतानां'' என்றிருக்கிற भगवाனுடைய प्रसादं எல்லோரிடத்திலும் உண்டாகாமைக்குக் காரணமென்னென்ன ''ये भजन्ति तु मां भक्त्या'' என்கிறபடி அது चेतन-गत-व्याज-सापेक्षமென்கிறார். **शास्त्र-चोदितங்களான उपायविशेषங்களாலுண்டான** इति । இதனால் भगवत्प्रसादமே संसार-निवृत्तिக்குக் காரணமாகில் भक्ति-प्रपत्ति-विधायक-शास्त्र-आनर्थक्यं प्रसङ्गिயாதோவென்கிற சோத்யமும் परिहृतம். இந்த असाधारण-धर्मத்தால் வரும் फलத்தை அருளிச்செய்கிறார் **सङ्कोच-रहित**ेत्यादिயால். नित्य-असाधारणाकारத்தைக் காட்டுகிறார் **नित्यராவார்** इत्यादिना । अस्पृष्ट-संसारत्वं नित्य असाधारणधर्मம். ஜீவர்களில் சிலர் இப்படி இருக்கக்கூடுமோவென்ன दृष्टान्त-प्रदर्शनத்தால் उत्तरரமருளிச்செய்கிறார் **ईश्वरனைப் போல** इत्यादिना । இதனால் இவர்கள் ஜீவர்களேயாகிலும் ईश्वरனுக்குப்போல் இவர்களுக்கும் ज्ञान-सङ्कोच அபாவம் ''तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः'' என்கிற धर्मिग्राहक-प्रमाणसिद्धமாகையால் अस्पृष्ट-संसारत्वं கூடுமென்று கருத்து. இதில் संप्रदायத்தைக் காட்டுகிறார் **सवयस** इति । **सवयसः** – समान-वयस्கர்களான தோழர்கள். नित्यं निर्गतो दोष-गन्धो येभ्य इति विग्रहः । இதனாலுண்டாகும் फलத்தையருளிச்செய்கிறார் **नित्यकैङ्कर्यं பண்ணுகிற** इति । இதனால் ஆத்மாக்களெல்லாம் नित्यர்களாயிருந்தாலும் இவர்களைமாத்திரம் नित्यர்களென்பது नित्यகைங்கர்யோபாதிகமென்று சூசிதமாயிற்று. அவர்களை உதாஹரிக்கிறார் **अनन्ते**ति । முன்பு தனக்கு फलத்தில் योग्यता-ज्ञानार्थம் அறியவேண்டியதாகச் சொன்ன ஜீவர்களின் साधारणाकारத்தை அருளிச்செய்கிறார். **இவர்களெல்லார்க்கும்** इत्यादिना । **अणुत्वे**त्यादि । இங்கு अणुत्वसहितज्ञानत्वाऽऽनन्दत्वामलत्वங்கள் स्वरूप-निरूपकங்களான साधारणधर्मங்கள். आदि-पदात् प्रत्यक्त्व परिग्रहः । शेषत्व-पारतन्त्र्यங்கள் निरूपित-स्वरूप-विशेषणங்களான साधारणधर्मங்கள். पारतन्त्र्यादीत्यत्र आदि-पदात् किङ्करत्व-परिग्रहः । இவைகளில்

71 ஸ்ரீகுணரத்நகோஶம் 27.

அறியவேண்டும் ஆகாரங்கள் உபோத்⁴காதத்திலே சொன்னோம்; மேலுங் கண்டு கொள்வது. இப்ப்ராப்தாவினுடைய ஸ்வரூபம் ப்ரணவநமஸ்ஸுக்களில் மகாரங்களிலும், நார-ஶப்³த³ங்களிலும், 'ப்ரபத்³யே' என்கிற உத்தமனிலும், 'வ்ரஜ' என்கிற மத்⁴யமனிலும், 'த்வா' என்கிற பத³த்திலும் 'மா ஶுச:' என்கிற வாக்யத்திலும் அநுஸந்தே⁴யம்.

ப்ராப்யுபாயமும் இதின் பரிகரங்களும் ப²லஸ்வரூபமிருக்கும்படியும் மேலே ப்ராப்தஸ்த²லங்களிலே பரக்கச்சொல்லக்கடவோம். இவற்றில் உபாயம் திருமந்த்ரத்

ஶேஷத்வ-பாரதந்த்ர்யங்கள் ஸாக்ஷாத் ப்ராப்தி-யோக்³யதா-ஜ்ஞாபகங்கள். ஜ்ஞானத்வாதி³கள் அனர்ஹதா-நிவ்ருத்தி-த்³வாரா தஜ்ஜ்ஞாபகங்கள். அத ஏவ இவைகளை இரண்டு வகுப்பாக அருளிச்செய்தது. அணுத்வமும் நித்யாதி³ த்³ருஷ்டாந்தத்தாலே யோக்³யதானுமாபகமாம். உபாயாதி⁴காரிக்கு தத³னுஷ்டா²னாய அறியவேண்டியதாகச் சொன்ன அஸாதா⁴ரணாகாரம் எதென்னவருளிச்செய்கிறார் **முமுக்ஷுவான தனக்கு** இத்யாதி³யால். **உபோத்³கா⁴தத்திலே சொன்னோம்** இதி । அங்கு ராஜகுமாரனுக்கு ஶப³ர-ஸம்ப³ந்த⁴ம்போலே ஸ்வத: பரிஶுத்³த⁴னான தனக்கு ''அனாதி³ மாயயா ஸுப்த:'' இத்யாதி³களிற்படியே அனாதி³யாக வந்த மாயா-ஸம்ப³ந்த⁴மும் தன்மூலமான யதா²வஸ்தி²த-ஜ்ஞான அபா⁴வாதி³களும் இவைகளெல்லாம் வந்தேறிகள், ஹேயங்கள், புருஷார்த²-ப்ரதிப³ந்த⁴கங்களென்கிற தா⁴ர்மிக-மூல-விவேகாதி³கம் சொல்லப்பட்டதிறே. **மேலும்** இதி । முமுக்ஷுத்வாதி⁴காராதி³களில் இத்யர்த²: । அங்கு முமுக்ஷுத்வதத³னுகூலத⁴ர்மங்களைச் சொல்லப்போகிறாரிறே. தனக்கு இப்போது அஸாதா⁴ரணமாயுள்ள ப்ரக்ருதிஸம்ப³ந்த⁴ம் வந்தேறி; ஹேயம்; புருஷார்த²ப்ரதிப³ந்த⁴கம் என்று உபோத்³கா⁴தத்தில் சொன்னபடியறியாவிடில் தன்னிவ்ருத்த்யர்த²ம் உபாயானுஷ்டா²னத்தில் ப்ரவர்த்தியான். முமுக்ஷுத்வ-தத³னுகூல-த⁴ர்மஜ்ஞானமில்லாவிடில் மோக்ஷோபாயப்ரவ்ருத்தி க⁴டியாது. ஏதாத்³ருஶ-ஸாதா⁴ரண-அஸாதா⁴ரண-ஆகாரவிஶிஷ்ட-ஜீவஸ்வரூபம் யதா²ஸம்ப⁴வம் ஶாப்³த³மாகவும் ரஹஸ்யத்ரயத்தில் மகாராதி³களில் ப்ரதிபாத்³யமென்கிறார் **இப் ப்ராப்தாவினுடைய ஸ்வரூப**ம் இத்யாதி³னா । ப்ரணவத்தின் மகாரத்தில் ஶாப்³த³ங்களான ஜ்ஞானத்வாऽऽனந்த³த்வாணுத்வங்களும் ஸமபி⁴வ்யாஹாரப³லாத் ஆர்த²மான ஶேஷத்வமும் அனுஸந்தே⁴யங்கள். நமஸ்ஸின் மகாரத்திலே பாரதந்த்ர்யாதி³களும் தனக்கு அஸாதா⁴ரணமான விரோதி⁴-ஆகாரவிஶிஷ்டதையும் அனுஸந்தே⁴யங்கள். நாரஶப்³த³த்தில் நித்யத்வ-ப³ஹுத்வாதி³கள் அனுஸந்தே⁴யங்கள். த்³வயத்திலும் நாரஶப்³த³ங்களில் ஸாதா⁴ரணாகாரமும், உத்தமனில் அஸாதா⁴ரணாகாரமும் அனுஸந்தே⁴யங்கள். சரமஶ்லோகத்தில் வ்ரஜ்யுத்தர-மத்⁴யமாதி³களில் அஸாதா⁴ரணத⁴ர்மம் ஶாப்³த³மாகவும், ஸாதா⁴ரணத⁴ர்மங்கள் கத²ஞ்சித் ஆர்தி²கங்களாகவும் அனுஸந்தே⁴யங்கள். **மா ஶுச: என்கிற வாக்யத்திலும்** இதி । இதனால் அன்யரஹஸ்யங்களில் மாஶுச: என்பதை ஏகபத³மாக்கி க³ணனம் பண்ணினது அனவதா⁴னக்ருதம் என்று ஸூசிதம்.

இனி ரஹஸ்யத்ரயத்தில் ''ப்ராப்யஸ்யே''தி ஶ்லோகோக்த உபாய-ப²ல-ப்ரதிபாத³க-ஸ்த²லங்களை அருளிச் செய்யக்கருதி ப்ரத²மத உபாய-ப²லங்களின் ஸ்வரூப-ஜிஜ்ஞாஸாயாம் ஸங்க³திவிஶேஷத்தாலே அதை

தில் நமஸ்ஸிலும் அயன-शब्दத்திலும், द्वयத்தில் पूर्वखण्डத்திலும் चरमश्लोकத்தில் पूर्वार्द्धத்திலும் अनुसन्धेयம். फलस्वरूपம் चतुर्थ्यन्त-पदங்களிலும் द्वयத்தில் நமஸ்ஸி லும், सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि'' என்கிறவிடத்திலும் अनुसन्धेयம்.

प्राप्तिविरोधिயாவது अविद्या-कर्म-वासनादि-रूपமான मोक्ष-प्रतिबन्धकवर्गம். அதில் प्रधानம் अनादिயாக सन्तन्यमानமான आज्ञातिलङ्घनமடியாகப் பிறந்த भगवन्निग्रहம்.

மேலே சொல்வதாக அருளிச்செய்கிறார் **प्राप्त्युपायமும்** इत्यादिना । **प्राप्तस्थलங்களிலே** इति । सङ्गत्यतिशयத்தாலே अवश्य-वक्तव्यங்களாக प्राप्तங்களான उपायविभाग-परिकरविभाग-साङ्ग-प्रपदनाधिकारादिகளில் सपरिकरமான उपाय-स्वरूपமும் कृतकृत्याधिकार-प्रभृति परिपूर्ण-ब्रह्मानुभव-अधिकार-पर्यन्ताधिकारங்களில் இங்கு संभावितங்களான कृतकृत्यतोत्तरपूर्वाघ अश्लेष-विनाशங்கள் தொடங்கி परिपूर्ण-ब्रह्मानुभवकैङ्कर्य-पर्यन्तமாயுள்ள फलस्वरूप-विशेषமும் சொல்லப்படு மென்று திருவுள்ளம். रहस्यत्रयத்தில் उपाय-प्रतिपादकस्थलத்தைக் காட்டுகிறார் **இவற்றில்** इत्यादिना । **अयनशब्दத்திலும்** इति । एतत् सिद्धोपायप्रतिपादन अभिप्रायेण । **चतुर्थ्यन्तपदங்களிலும்** इति । रहस्य-द्वयस्थ-व्यक्त-चतुर्थ्यन्त-पदங்**களில்** इत्यर्थः । तादर्थ्य-चतुर्थी लक्षणया तत्कार्य-स्वप्रातिपदिकार्थ-भगवत्कैङ्कर्य-बोधिகையென்று திருவுள்ளம். **द्वयத்தில் நமஸ்ஸிலும்** इति । திரு मन्त्रத்தில் नमस् उपायपरம்; द्वयத்தில் उपायம் पूर्वखण्डத்தில் சொல்லப்பட்டதால் नमस्ஸு अनिष्ट-निवृत्ति-रूप-फल-बोधकம். अनिष्ट-निवृत्ति-सहित इष्टप्राप्ति-रूप-फल-शरीरத்தில் इष्टप्राप्त्यंशம் चतुर्थिகளிலும், अनिष्टनिवृत्त्यंशம் नमस्ஸிலும் मोक्षयिष्यामि என்கிறவம்ஶத்திலும் अनुसन्धेयங்களென்று திருவுள்ளம்.

இனி रहस्यत्रयத்தில் प्राप्ति-विरोधि-प्रतिपादक-स्थलத்தையருளிச்செய்யக் கருதி முந்துர வதின் स्वरूपादिகளை निरूपिக்கிறார். **प्राप्ति-विरोधिயாவது** इत्यादिना । இங்கு विरोधित्वं न भिन्नाधिकरणत्व रूपம்; तथा सति अश्वत्वाधिकरणத்தில் महिषत्वம்போலே இந்த विरोध्यधिकरणமான आत्माவில் ஒருக்காலும் प्राप्ति घटियाதிறே. किन्तु प्रतिबन्धकत्वरूपம். तथासति அது கழிந்தால் प्राप्ति सिद्धिக்கும். **अविद्येत्यादि** । अविद्यैயாவது ''अनात्मन्यात्मबुद्धिर्ये'' त्यादिகளிற்சொன்ன देहात्म-भ्रमம் முதலியவை. **कर्म** – पुण्य-पापरूपம். **वासना** – अविद्या-संस्कारமும் कर्म-संस्कारமும். आदि शब्दத்தால் रुचि-प्रकृतिसंबन्धங்கள் विवक्षितங்கள். இவ்விரோधिवर्गத்தில் भगवन्निग्रहरूप कर्मமே स्वतन्त्र-सङ्कल्परूपமாகையாலும், तदधीनங்களாய்க்கொண்டே इतरங்கள் बन्धकங்களாகை யாலும் அதை प्रधानமென்கிறார் **அதில் प्रधान**मिति । **आज्ञा** – श्रुति-स्मृतिகள்; तत् अतिलङ्घन மாவது तद्विहित-निषिद्ध-अकरण-करणங்கள். **அடியாகப்பிறந்த** – तन्मूलமாயுண்டான. तदाज्ञातिलङ्घने तन्निग्रहமுண்டாவது सहजமிறே. இவ்வதிலङ्घनத்தை அவனறிந்தபடி எங்ஙனேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் **भगवदिति** । आज्ञातिलङ्घन-निग्रहங்கள் बीजाङ्कुर-

இது க்ஷேத்ரஜ்ஞர்க்கு ஜ்ஞானஸங்கோசகரமான த்ரிகுணாத்மக-ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க-விஶேஷத்தை உண்டாக்கியும், ப்ரக்ருதி-பரிணாம-விஶேஷங்களான ஶரீரேந்த்ரியாதிகளோடே துவக்கி, [72]"திண்ணமழுந்தக்கட்டிப் பலசெய்வினை வன்கயிற்றால் புண்ணை மறைய வரிந்தென்னைப் போரவைத்தாய் புறமே" என்றும், [73]"அந்நாள் நீ தந்தவாக்கையின் வழியுழல்வேன்" என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே

துல்யங்களாகையால் तत्र न अन्योन्याश्रयமென்கிற திருவுள்ளத்தாலருளிச்செய்கிறார் **அனாதியாக ஸந்தன்யமானமான** इति । இனி அந்த ப்ரதானமான பகவந்நிக்ரஹம் தத்ததிகாரி அனுகுணமான த்வாரங்களை ஸம்பாதித்துக்கொண்டு அதனால் பகவத்ப்ராவண்ய-விரோதியான ஒவ்வோர் அனிஷ்ட-பலத்தைக் கொடுத்து அவரவர்களுடைய பகவத்ப்ராப்திக்கு விலக்காகும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் **இது க்ஷேத்ரஜ்ஞர்க்கு** इत्यादिना **பகவத்ப்ராப்திக்கு விலக்காகும்** इत्यन्तेन महावाक्येन । இம்மஹாவாக்யத்தில் அவ்வோ அதிகாரிவிஷயத்தில் பகவந்நிக்ரஹத்திற்குள்ள த்வாரமும் அதனால் அவர்களுக்குண்டாகும் ஆந்யபர்யாதிகளும் சொல்லப்படுகிறது. கார்யமான ஜ்ஞானஸங்கோசத்தில் வைவித்யத்தைக் காட்டுகைக்காக த்வாரபூத-காரண-கோடியில் த்ரிகுணாத்மகத்வ-விஶேஷணம். ननु ப்ரக்ருதி-ஸம்பந்தம் ஜ்ஞான-ஸங்கோச-ஹேதுவாகில் "इमान् लोकान् कामान्नी कामरूप्यनुसञ्चरन्" इत्यादि ஶ்ருதியின்படி ப்ராக்ருத-லோகத்தில் स्वेच्छया भगवदिच्छया वा வரும் நித்ய-முக்தர்களுக்கும் ஜ்ஞான-ஸங்கோசஸ்ஸ்யாத் என்னவருளிச்செய்கிறார் **விஶேஷேதி** । ஸம்ஸர்கத்திற்கு விஶேஷமாவது பகவந்நிக்ரஹ-ஜன்யதா அவச்சேதகமான வைஜாத்யம். तथा च முக்தாதிகளுக்கு வரும் ப்ரக்ருதி-ஸம்பந்தம் பகவதனுகூல-ஸங்கல்ப-ப்ரயுக்தமாகையால் அதிப்ரஸங்கமில்லை. இப்படி பகவந்நிக்ரஹம் ப்ரக்ருதி-ஸம்ஸர்க-விஶேஷத்தாலே ப்ரளயதஶையில் ஜீவன்களை ஜ்ஞானஸங்கோசத்தால் அசித்ப்ராயமாக்கினாலும் க்ருபாமூலமான ஸ்ருஷ்டிதஶையில் பந்தகமாகுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் **ப்ரக்ருதி-பரிணா-மேத்யாதினா । ஶரீரேந்த்ரியாதிகளோடே துவக்கி** – த்ருடமாக ஸம்பந்திப்பித்து. இதனால் ஜ்ஞான-ஸங்கோசகமான ப்ரக்ருதி-ஸம்பந்தம் ஸ்ருஷ்டிதஶையிலும் இவனை விட்டதில்லை என்றதாயிற்று. **திண்ணம்** इत्यादि । **பல** – நானாவிதங்களான. **செய்** – என்னாலேயே செய்யப்பட்ட. **வன்** – வலியதான. **கயிற்றால்** – பாஶத்தால். **திண்ணம்** – த்ருடமாக. **அழுந்த** – அவிழ்க்க முடியாமல். **கட்டி** – தேஹாத்ம-விவேகம் வாராதபடி பந்தித்து. **புண்ணை** – புண்ரூபமான மாம்ஸ-மஜ்ஜா-ஶோணிதாதிகளை. **மறைய** – கண்ணுக்குத் தெரியாதபடி. **வரிந்து** – தோலாலே சூழப்பண்ணி. **என்னை** – ஶக்தியில்லாதவென்னை. **புறமே** – உன்னையொழிய விஷயாந்தரங்களிலேயே. **போரவைத்தாய்** – போகும்படி பண்ணினாய்; விஷயப்ரவணனாக்கிவிட்டாய் என்றபடி. **அந்நாள்** – அந்தக் காலத்தில்;

[72] *திருவாய்மொழி 5-1-5.*
[73] *திருவாய்மொழி 3-2-1.*

देहेन्द्रियादि-परतन्त्रனாக்கியும், அவ்வவஸ்தையிலும் शास्त्रवश्यதை கூடாத तिर्यगादि-दशैகளிலே நிறுத்தியும், शास्त्रयोग्यங்களான मनुष्यादि-जन्मங்களில் बाह्य-कुदृष्टि-मतங்களாலே கலக்கியும், அவற்றில் இழியாதவர்களையும் உள்பட [74]''भगवत्स्वरूप-तिरोधानकरीं विपरीत-ज्ञानजननीं स्वविषयायाश्च भोग्यबुद्धेर्जननीम्'' என்கிற படியே இம்मूलप्रकृति முதலான मोहन-पिञ्छिகை தன்னாலே तत्त्वाज्ञान-विपरीत-ज्ञान-विषय-प्रावण्यங்களைப் பண்ணியும், இவையடியாக [75]''ஆவி திகைக்க

ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலென்றபடி. **நீ** – ஹிதபரனான நீ. **தந்த** – पुरुषार्थ-साधनतया கொடுத்த **ஆக்கையின்** – ஶரீரத்தினுடைய. **வழி** – मार्गத்தில்; ஶரீரமிழுக்கும் வழியெல்லா மென்றபடி. **உழல்வேன்** – प्रयोजनமின்றிக்கே சுற்றாநின்றேன். **देहेन्द्रियादि परतन्त्र னாக்கியும்** इति । இதனால் कृपाकार्य-सृष्ट्यवस्थैயிலிவனுக்கு अचित् प्रायतै நீங்கினாலும் देहेन्द्रिय-पारवश्यத்தாலே இவனை विषयप्रवणனாக்கி भगवत्प्राप्तिக்கு விலக்காகும் भगवन्निग्रह மென்று சொல்லப்பட்டது. இந்த देहेन्द्रिय संबन्धம் भगवत्प्राप्त्यनुकूल शास्त्रवश्यதைக்கும் காரணமாயிருக்க, एतद्द्वारा भगवन्निग्रहம் बन्धकமாகக்கூடுமோவென்ன அருளிச்செய் கிறார் **அவ்வவஸ்தையிலும்** इत्यादिना । देहेन्द्रियवत्तावस्थैயிலும் तिर्यगादिदेहसंबन्धம்வரில் शास्त्र-वश्यதை घटियाதாகையால் तद्द्वाराऽपि बन्धकமாகலாமென்று கருத்து. शास्त्रवश्य मनुष्यादिजन्मங் களில் देहादिद्वारा बन्धकत्वம் கூடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் **शास्त्रयोग्यங் களான** इति । **शास्त्रयोग्यत्वं** – विधि-निषेध शास्त्रार्हत्वं. **बाह्येति** । शास्त्रयोग्य मनुष्यादि जन्मங்களிலும் बाह्य-कुदृष्टि-मतங்களிலே ருசியைப் பிறப்பித்து बुद्धिயைக் கலக்கி तद्द्वारा बन्धकமா மென்று கருத்து. இதனால் द्वारान्तर सहकारेण शास्त्र-योग्य-देहसंबन्धத்திற்கும் बन्धन-द्वारत्वம் சொல்லப்பட்டது. बाह्यादि-मतங்களில் அகப்படாதார் விஷயத்தில் இது बन्धकமாகு மோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் **அவற்றில் இழியாதவர்களையும் உட்பட** इति । **உட்பட** इत्यनेन இழிந்தவர்களுக்கு மேல்சொல்லும் अनर्थம் कैमुतिक-न्यायसिद्ध மென்றதாயிற்று. இவ்வதிகாரி விஷயத்தில் मूलप्रकृति तत्कार्यங்களாலே तत्त्व अज्ञा-नादिகளை உண்டுபண்ணி तद्द्वारा बन्धकत्वத்தை அருளிச்செய்யக்கோலி मूलप्रकृति तत्कार्यங்கள் तत्त्व अज्ञानादिகளுக்குக் காரணங்களாமென்பதில் गद्य-श्रीसूक्तिயை प्रमाणी-करिக்கிறார் **भगवत्स्वरूपेत्यादि**யால். स्व-विषयाया इति बहुव्रीहिः । स्व पदம். माया-शब्दवाच्य प्रकृति-परம். **இம்मूलप्रकृति** – त्रिगुणात्मिकेति கீழ்ச்சொன்ன प्रकृति । **முதலான** पदेन महदहङ्कारादि ஶரீராந்த परिग्रहः । **मोहनपिञ्छिகை** – ऐन्द्रजालिகர் पर-व्यामोहनार्थம் கையில் வைத்திருக்கும்

[74] *பெரிய கத்யம்.*
[75] *திருவாய்மொழி 6-9-9.*

ஐவர்குமைக்கும் சிற்றின்பம் பாவியேனைப்பல நீ காட்டிப்படுப் பாயோ'' என்கிறபடியே सुखलवार्थமான अकृत्यकरणादिरूपமான आज्ञाति-लङ्घनத்தைப் பண்ணுவித்தும், [76]''पापं प्रज्ञां नाशयति क्रियमाणं पुनःपुनः । नष्टप्रज्ञः पापमेव पुनरारभते नरः ॥'' என்கிறபடியே மேலும் अपराधपरंपरैகளிலே மூட்டி அதின் फलமாக [77]''क्षिपाम्यजस्रं'' इत्यादिகளிற்படியே गर्भ-जन्म-जरा-मरण-नरकादि-चक्र-परिवृत्तियிலே परिभ्रमिப்பித்தும், क्षुद्र-सुखादिகளுக்கு साधनமான

மயிலிறகு. இதனால் इन्द्रजालिकன் नानावर्णமான மயிலிறகால் परव्यामोहத்தைச் செய்வதுபோல் भगवन्निग्रहமும் नानागुणமான शरीरान्तமான प्रकृति-द्रव्यத்தை उपकरणமாகக் கொண்டே तत्त्व अज्ञानादिகளை உண்டுபண்ணி இவன் விஷயத்தில் बन्धकமாகிறது என்னுமிடம் सूचितம். **विषयेति** । विषय-प्रावण्यமாவது विषयं अभुक्त्वा क्षणमपि स्थातुं अशक्यமான दशै । இந்த तत्त्वाज्ञानादिகளும் स्वयம் दुःखहेतुக்களல்லாமையாலே साक्षाद्बन्धद्वारங்களாகு மோவென்ன, இவைகளும் स्वप्रयोज्य आज्ञातिलङ्घन-द्वारैव बन्धहेतुக்களாமென்று सोदाहरण மருளிச்செய்கிறார் **இவை அடியாக** इत्यादियால், **ஆவி** इत्यादि । **ஆவி** – प्राणसहचारि யான ஜீவன். **திகைக்க** – சிற்றின்பத்திலுள்ள பலவித दोषங்களையறியாமல் கலங்கும்படி. **ஐவர்** – पञ्चेन्द्रियங்களான चोरர். **குமைக்கும்** – அதில் सुखबाहुल्यबुद्धि யை உண்டுபண்ணி बाधिக்கும்படியாயிருக்கிற. **சிற்றின்பம்** – अल्पसुखத்தை. **பல** – नानाविधமாக. **காட்டி** – எனக்குத் தோற்றிவைத்து. **நீ** – ரக்ஷிக்கவேண்டிய நீயே. **பாவியேனை** - ஏற்கனவே பாபியாய்ப்போந்த என்னை. **படுப்பாயோ** – ஹிம் ஸிக்கலாமோ? இதுவோ உன் रक्षकत्व-प्रकारமென்று கருத்து. **सुखलवेत्यादि** । एतेन सुखलव த்திலுள்ள अल्पत्व-दोषभूयस्त्व-अज्ञानरूप तत्त्व-अज्ञानத்திற்கும் அதில் सुखबाहुल्य-बुद्धिरूप-विपरीत ज्ञानத்திற்கும் विषय-प्रावण्य-द्वारा आज्ञातिलङ्घनத்தையுண்டுபண்ணி बन्धकत्वம் இங்கு उदाहरण மாகக் காட்டப்பட்டது. आज्ञातिलङ्घनமடியாகவந்த भगवन्निग्रहம் फलदानம் பண்ணி யொழியாமல் இப்படி पुनरपि आज्ञातिलङ्घन-हेतुவாய் पर्यवसिத்தால் மேல் இவனுக்கு வருவதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் **पापमिति** । पुनःपुनः क्रियमाणं पापं प्रज्ञां नाशयती त्यन्वयः । पापमेवेति एवकारेण अनुताप उपरतिपूर्वक-प्रायश्चित्त-व्यवच्छेदः । இதன் முடிவில் ''द्विज'', ''अर्जुन'', ''नरः'' इति पाठभेदा दृश्यन्ते । **என்கிறபடியே** – இந்த प्रमाणம் சொல்லுகிற படியே. இதனால் மேல் சொல்லும் अर्थத்தில் இவ்வசனமே प्रमाणமென்றதாயிற்று. **अपराध-परंपரைகளிலே மூட்டி** इति । இதனால் आज्ञातिलङ्घनம்பண்ணினவனுக்கு மேல் மேல் अपराधपरंपரையே வருவதென்று சொல்லப்பட்டது. அந்த परंपரைதான் कदाचित्

[76] பாரதம்-உத்யோகபர்வம் 35-73.
[77] கீ. 16-19.

राजस-तामस-शास्त्रार्थங்களைக்கொண்டு [78]''यक्ष-रक्षांसि राजसाः । प्रेतान् भूतगणांश्चान्ये यजन्ते तामसा जनाः'' என்கிறபடியே தன்னோடொக்க ஒழுகு சங்கிலியிலே கட்டுண்டு உழலுகிற क्षेत्रज्ञர் காலிலே விழப்பண்ணியும், அவர்கள் கொடுத்த जुगुप्सावह-क्षुद्र-पुरुषार्थங்களாலே क्रिमिகளைப்போலே कृतार्थராக மயக்கியும், योग-प्रवृत्तரானவர்களையும் क्षुद्र-देवता-योगங்களிலே

नरकाद्यनुभवத்தாலே दत्तफलமாய் முடியாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் **அதன் फलமாக** इति । எடுத்த ''क्षिपाम्यजस्रं'' इत्यादिप्रमाणங்களில் अजस्रம் முதலான शब्द-प्रयोगம் இருப்பதால் नरकादि चक्रपरिवर्तिக்கு முடிவு உண்டாவது அரிதென்று திருவுள்ளம். இப்படி சிலர்க்கு भगवन्निग्रहद्वारமான देहसंबन्धம் तत्त्वाज्ञानादितन्मूलाज्ञातिलङ्घनங்களை स्वद्वारங்களாகக்கொண்டு प्राप्तिविरोधियानालும் शास्त्रार्थानुष्ठानத்தில் श्रद्धैயுள்ள अधिकारि विषयத்தில் निग्रहத்திற்கு द्वारம் கிடைக்குமோவென்ன तद्विषयத்திலும் क्षुद्रसुखादि कामनैயை द्वारமாகக்கொண்டு देवतान्तराराधनादिகளிலே மூட்டியும், तद्दत्तक्षुद्रफलानुभवத்தாலே மயக்கியும் प्राप्तिக்கு விலக்காமென்பதை सप्रमाणமருளிச்செய்கிறார் **क्षुद्रसुखादिகளுக்கு** इत्यादिना । आदिशब्दத்தால் आमुष्मिकस्वर्गादिसंग्रहः । राजसशास्त्रार्थங்கள் पतनभीत्यादि-सहित स्वर्गादिसुखसाधनज्योतिष्टोमादिகள். तामसशास्त्रार्थங்கள் दुःखभूयिष्ठात्यल्पैहिकफलसाधनकर्मங்கள். यक्षरक्षस्ஸுக்களைச்சொன்னது इन्द्रादिகளுக்குமுपलक्षणம். அவர்களுக்கு फलप्रदत्वமுண்டாகில் तदाराधनमनुचितமாகுமோவென்னவருளிச்செய்கிறார் **தன்னோடொக்க ஒழுகு சங்கிலி** इति । ஒழுகு சங்கிலியாவது பலரைக் கட்டும் கருமமாகிற நீண்ட சங்கிலி. **கட்டுண்டு உழலும்** इति । இதனால் அவர்கள் क्षुद्रफलप्रदர்களாகையாலும் நம்போல் कर्मपरवशராகையாலும் तदाराधनमनुचितமென்று ज्ञापिக்கப்பட்டது. **காலில் விழப்பண்ணியும்** इति । இதனால் अत्यन्तस्वरूपानौचित्यம் द्योतितம். ஆனாலும் அவர்கள் கொடுக்கும் स्वर्गपर्यन्तமான पुरुषार्थங்களெல்லாம் ''अन्तवत्तु फलं तेषां'' என்றும், महेन्द्रप्रतिन-न्यानां वपुरप्सरसामपि, त्वगसृङ्मांसमेदोस्थिमज्जाशुक्लमयं नकिम् என்றும் சொல்லுகிறபடியே अनित्य-மாயும் जुगुप्सावहமாயுமிருக்கையால் அதிலிவனுக்கு அருவறுப்பு உண்டாகாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார். **அவர்கள் கொடுத்த** इत्यादियाल् **कृमिகள்** – विट्कृमिகள். **कृतार्थராக மயக்கியும்** इति । कृमिகளை कर्मविशेषத்தாலே अत्यन्तजुगुप्सावहाशुद्धवस्त्वनु-भवத்திலே மயக்கினாப்போலே भगवन्निग्रहமிவர்களையும் जुगुप्सावहक्षुद्रपुरुषार्थங்களில் அங்குள்ள दोषம் தெரியாதபடி மயக்குகையால் அவைகளில் வெறுப்புண்டாகாது என்று கருத்து. ஆனாலும் उत्कृष्टமான योगத்திலிழிந்தவன் विषयத்தில்

---

[78] *கீ. 17-4.*

யாதல் नामादि अचेतनोपासनங்களிலேயாதல் மூளப்பண்ணி சில்வானங் களான ஃல ங்களாலே योगத்தைத் தலைசாய்ப்பித்தும், आत्मप्रवणரையும் प्रकृति-संसृष्टம் प्रकृति-वियुक्तமென்கிற இவ்விரண்டுபடியிலும் ब्रह्मदृष्टियாலே யாதல், स्वरूपमात्रத்தாலேயாதல் उपासिक्क மூட்டி அவை நாலுவகைக்கும் ஃலமாக अल्पास्वादங்களைக் கொடுத்து पुनरावृत्तिயைப்பண்ணியும், ब्रह्मात्मक-स्वात्मचिन्तन-प्रवृत्तரானவர்களையும் स्वात्म-शरीरक-परमात्म-चिन्तनपरரையும்

निग्रहத்திற்கு द्वारமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **योगप्रवृत्तரானவர்களையும்** इति । क्षुद्रदेवतायोगங்கள் – इन्द्राद्युपासनங்கள். கீழ்சொன்னது அவர்களுடைய यागाद्यारा-धनம். இங்கு சொல்வது उपासनம். **नामाद्यचेतनेति** । आदिपदात् भूमविद्यैயில் சொன்ன वागादि-त्रयोदशवस्तूपासनங்களும் வேறிடத்திலுள்ள मुख्यप्राणाद्युपासनங்களும் विवक्षितங்கள். **योगத் தைத் தலைசாய்ப்பித்தும்** इति । **தலைசாய்ப்பிகை** – उपक्षीणமாக்குகை. இதனால் योगம் स्वरूपத்தாலே उत्कृष्टமானாலும் क्षुद्रदेवतारूपविषयसंबन्धத்தாலும் சில்வானஃலसंबन्धத் தாலுமுपक्षीणமாகையால் அதுவே இவ்வதிகாரிவிஷயத்தில் ஃலமுகத்தாலே भगवन्नि ग्रहத்திற்கு बन्धनद्वारமாமாகுமென்று ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. ஆனாலும் प्राकृतஃலங்களை त्यजिத்து आत्मानुभवपरர்களாய் स्वात्मयोगத்திலிழிவார்விஷயத்தில் निग्रहத்திற்கு द्वारம் கிடைக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **आत्मप्रवणரையும்** इति । இவர்கள் செய்யு முपासनங்களே இவர்கள் விஷயத்தில் निग्रहद्वारமென்று उपपादिக்கக் கருதி முதலில வர்கள் செய்யுமாத்மோपासनங்களுக்கு विषयतो दुष्टत्वसूचनार्थமவ்வுपासनाकारங்களை उपपादि க்கிறார் **प्रकृतिसंसृष्टம்** इत्यादिना । **उपासिक्क மூட்டி** इति । प्रकृतिसंसृष्टமான स्वात्माவை ब्रह्मமாக ध्यानம் செய்வது ஒரு उपासनம். அதையே ब्रह्मदृष्टियன்றிக்கே स्वरूपेण (அதாவது अहमहமென்று) ध्यानம் செய்வது ஒரு उपासनம். प्रकृतिवियुक्तशुद्धस्वात्माவை ब्रह्मமாக ध्यानம் செய்வது ஒரு उपासनம். அதையே ब्रह्मமாக வன்றிக்கே स्वरूपेण (அதாவது अहमह மென்று) ध्यानம் செய்வது ஒரு उपासनம். ஆக நாலுவித जीवोपासनங்கள் भूमविद्याप्रकरण த்திலுள்ளவை. அவைகளை யெல்லாம் चेतनाचेतनशरीरकब्रह्मावयवजीवोपासनங்களாகை யால் प्रतीकोपासनங்களென்கிறது. அவைகளில் மூட்டியுமென்றபடி. இதனாலிவை களில் स्वरूपोपासनங்களிரண்டும் भगवच्छेषत्वविशिष्टयथावस्थितात्मस्वरूपाविषयங்களாகை யாலும் ब्रह्मतयोपासनங்களிரண்டும் आरोपितविषयகங்களாகையாலு மிவ்வுपासनங்கள் विषयतो दुष्टங்களென்று ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. இனி ஃலத்தாலுமவைகள் दुष्टங்களென் பதை யருளிச்செய்கிறார் **அவை நாலுவகைக்கும் ஃலமாக** इत्यादिना । இதனால் भगवदनुभवापेक्षया अत्यल्पமான आत्मानुभवास्वादத்தாலே उपक्षीणமாய் पुनरावृत्तिहेतुவுமான

अन्तराय*மான* आत्मानुभव*த்தாலேயாதல்,* अष्टैश्वर्यसिद्धि*களாலேயாதல்,* वस्वादिपद प्राप्ति ब्रह्मकाय-निषेवणादि*களாலேயாதல்,* अभिषेक*த்துக்கு நாளிட்ட* राजकुमार*னு க்குச் சிறையிலே எடுத்துக் கைநீட்டின* चेटि*மார் பக்கலிலே கண் ணோட்டமுண்டாமாப்போலே* प्रारब्ध-कर्म-फल*மான* देहेन्द्रिय*ங்களிலும்*

இவ்வுபாசனமே இவ்வதிகாரிக்கு நிக்ரஹத்வாரமென்று சொல்லப்பட்டது. ஆனாலும் நிர்दुष्टங்களான परमात्मोपासननिष्ठर்கள் விஷயத்திலும் நிக்ரஹத்திற்கு द्वारம் கிடைக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ब्रह्मात्मके**त्यादि‌யால். ब्रह्मात्मकस्वात्मचिन्तनமாவது अहं ब्रह्मात्मकः என்று செய்யும் स्वात्मविशेष्यकब्रह्मात्मकत्वप्रकारकचिन्तनம். இது ''तद्य इत्थं विदुः'' என்கிற वाक्यसिद्धம். இதற்கு पञ्चाग्निविद्यै என்று பெயர். இவர்களும் ब्रह्मोपासकர்களா யிருக்கச்செய்தேயும் ब्रह्मप्रधानकोपासनத்தில் प्रवृत्तिயே निग्रहकार्यமென்று द्योतिப்பிக்கைக் காக उपासनस्वरूपத்தையிட்டு இவர்களை निरूपिத்தது. स्वात्म शरीरकपरमात्मचिन्तनेति । அதாவது परमात्मा मच्छरीरकः என்று செய்யும் परमात्मविशेष्यकस्वशरीरकत्वप्रकारकचिन्तनம். இது ''ये चेमेऽरण्ये श्रद्धां तप इत्युपासते'' इत्यादिप्रमाणसिद्धம், **अन्तरायம்** – विलंबहेतु । இது पंचाग्नि विद्या- निष्ठரை अन्यपराக்குகைக்கு विद्यावान्तरफलமான द्वारकथनம். अथवा இதை ''योगमुखத்தாலே आत्मनुभवம் பிறந்தால் वैषयिकसुखवैतृष्ण्यावहமான आत्मनुभवसुखமாகிற आकर्षத்திலகப் பட்டிலராகில்'' என்று उपायविभागाधिकारத்தில் சொல்லும் भक्तियोगारंभपूर्वकालिकान्तराय- परமாக்கி उभयाधिकारिக்கும் द्वारकथनமென்னலாம். இப்பக்ஷத்தில் भक्तियोगानुष्ठाதாக் களைச் சொல்லும் ''प्रवृत्तரான'', ''परரான'' என்கிற पदங்கள் क्लिष्टங்களாம். स्वात्म- शरीरकब्रह्मोपासननिष्ठர்கள் விஷயத்தில் आन्यपर्यद्वारங்களை யருளிச்செய்கிறார் **अष्टैश्वर्ये-** त्यादि‌யால். अष्टैश्वर्यங்களாவது ''अणिमा महिमा च तथा गरिमा लघिमा वशित्वमैश्वर्यं । प्राप्ति प्राकाम्यं- चेत्यष्टैश्वर्याणि योगसिद्धस्य ॥'' इत्युक्तங்கள். परविद्याविशेषमधुविद्यानिष्ठனுக்கு आन्यपर्यद्वारத்தை யருளிச்செய்கிறார் **वस्वादिपदप्राप्तीति** । जापकனென்கிற उपासकனுக்கு तद्द्वारத்தையருளிச் செய்கிறார் **ब्रह्मकायनिषेवणादीति** । அதாவது उष्यतां मयि चेत्युक्त्वा व्याददे सततो मुखं । अथ तस्य विवेशाऽऽस्यं ब्रह्मणो विगतज्वरः ॥'' என்று मोक्षधर्मத்தில் जापकोपाख्यानத்தில் சொன்ன चतुर्मुख- समानभोगार्थமான तच्छरीरप्रवेशம் आदिपदத்தால் अन्तरायமாக வரும் ब्रह्मलोकादिக்கு ग्रहणம். இப்படி प्रयोजनान्तरங்கலசின ब्रह्मविद्याविशेषनिष्ठர்கள் விஷயத்தில் द्वारமுண்டாகிலும் अवान्तरप्रयोजनरहित ब्रह्मविद्यानिष्ठानन्यप्रयोजनர்கள் விஷயத்தில் निग्रहத்திற்கு द्वारமுண்டோ வென்ன? அங்குமுண்டென்று सदृष्टान्तமருளிச்செய்கிறார் **अभिषेकத்திற்கு நாளிட்ட** इति । पूर्वमपराधத்தால் சிறையிலடைக்கப்பட்டு பின்பு प्रसन्नனான ராஜாவாலே குறிப் பிடப்பட்ட अभिषेकदिनமுடையவனாயிருக்கும் इत्यर्थः, இதனால் दार्ष्टान्तिकத்தில் मोक्षस्य

तदनुबन्धिகளான परिग्रहங்களிலும் तन्मूल-भोगங்களிலும் கால்தாழப் பண்ணியாதல் अन्यपरராக்கியும், இப்படிப் பலमुखங்களாலே भगवत्प्राप्तिக்கு விலக்காயிருக்கும், முப்பத்திரண்டடியான துரவுதத்துவார் முன்னடியிலே விழுந்ததோடு முப்பத்தோராமடியிலே விழுந்ததோடு வாசியில்லாதாப்போலே ஏதேனுமொரு पर्वத்திலே अन्तरायமுண்டானாலும் இவன் संसारத்தைக் கடந்தானாகான். कर्मयोगादिகளில் प्रवृत्तனுக்கு [79]"नेहा-भिक्रम-नाशोऽस्ति" इत्यादिகளிற்படியே இட்டபடை கற்படையாய் என்றேனு

सन्निहितत्वं सूचितம். **எடுத்துக் கை நீட்டுகை** – கையெடுத்து शुश्रूषै செய்கை. **चेटिமார்** – வேலைக்காரிகள். **கண்ணோட்டம்** – साकूतदर्शनம். तदभिव्यङ्ग्यभोगेच्छेति यावत् । இதனால் ராஜகுமாரனுக்கு अत्युत्कृष्ट राजभोगमासन्नமாயிருக்கச் செய்தே சிறையிலுண்டான चिरपरिचयத்தாலே अतिनिहीनர்களான चेटिகள் பக்கலும் भोगेच्छै யுண்டாமாப்போலே सन्निहितमोक्षனான अनन्यप्रयोजनனுக்கும் अनादिवासनावशத்தாலே अतिहेयமான देहेन्द्रियादिகள் अनुवृत्तीच्छैயும் तदनुबन्धिகளில் आसक्तिயும் तन्मूलभोगங்களில் अभिरुचिயுமுண்டாகாக் கூடுமாகையாலவைகளே இவன் विषयத்தில் निग्रहद्वारங்களாமென்று சொல்லப் பட்டது. **கால்தாழப்பண்ணுகை** – विलंबक्षमனாக்குகை. **இப்படிப் பல मुखங் களாலே** इति । तत्तदधिकार्यनुगुणமாக முன்சொன்ன नानाविधद्वारங்களாலே என்றபடி. **விலக்காயிருக்கும்** इति । साक्षात्தாகவும் प्रकारान्तरத்தாலும் தடங்கலாயிருக்கு மென்றபடி. இப்படி भगवन्निग्रहकार्यமாகச் சொன்ன भगवत् प्राप्तिप्रतिबन्धத்தை स्वल्पान्त रायங்களையுடைய साक्षात्परमात्मोपासकादिविषयத்திலும் முதலில் சொன்ன अचित्प्रायता वस्थादिमान्கள் विषयத்திலும் तुल्यமாகச் சொன்னது கூடுமோவென ஓராகாரத் தால் तुल्यமாமென்று सदृष्टान्तமருளிச்செய்கிறார் **முப்பத்திரண்டு** इति, **வாசியில் லாதாப்போலே ஏதேனுமொரு पर्वத்திலே** इत्यादि । दृष्टान्तத்தில் முப்பதாமடி தாண்டினவனுக்கு முதல்படி தாண்டினவனைக்காட்டிலும் सामर्थ्याधिक्यமிருந்தா லும் அக்கரை சேராமல் கிணற்றில் விழுந்திருப்பது तुल्यமானப்போலே இங்கும் अचित्प्रायருக்கும் साक्षात्भगवदुपासकர்களுக்கும் மிகவாசியிருந்தாலும் भगवन्निग्रहकृत तात्कालि-कसंसारानतिलङ्घनம் तुल्यமே என்று கருத்து.

இப்படி तात्कालिकसंसारानतिलङ्घनमात्रத்தாலே भगवदुपासकादिविषयத்திலும் निग्रहம் भगवत्प्राप्तिக்கு விலக்காகுமென்றது கூடுமோ? कर्मयोगारंभமுட்பட अन्तरायமுண்டா னாலும் फलावश्यंभावनियमம் नेहाभिक्रमनाश इत्यादिप्रमाणसिद्धமாகையாலே அவர்களுக்கு

[79] *கீ. 2-40.*

மொருநாள் फलसिद्धियுண்டாம் என்கிறவிதுவும் कल्पान्तर-मन्वन्तर युगान्तर-जन्मान्तरादिகளில் எதிலேயென்று தெரியாது. ஆனுकूल्यம் மிகவும் உண்டாயிருக்க वसिष्ठादिகளுக்கு विलम्बங்காணாநின்றோம். प्रातिकूल्यம் மிகவும் உண்டாயிருக்க वृत्र-क्षत्रबन्धुप्रभृतिகளுக்குக் கடுக मोक्षமுண்டாகக்காணாநின்றோம். ஆதலால் विलम्ब-रहित-मोक्षहेतुக்களான सुकृतविशेषங்கள் ஆர் பக்கலிலே கிடக்குமென்றுந்தெரியாது. विलंबहेतुவான निग्रहத்துக்குக் कारणங்களான दुष्कर्म-विशेषங்களும் ஆர் பக்கலிலே கிடக்குமென்றும் தெரியாது.

இப்படி अनिष्ट-परंपरैக்கு मूलங்களான आज्ञातिलङ्घनங்களாலே வந்த भगव-न्निग्रहविशेषமாகிற प्रधानविरोधिக்குச்செய்யும் परिहारத்தை ''तस्य च वशीकरणं तच्छरणागतिरेव'' என்று कठवल्लियில் वशीकार्य-परंपरैயை வகுத்தவிடத்தில் श्रीभाष्यकारர் அருளிச்செய்தார்.

भगवत्प्राप्ति अवश्यंभावि யன்றோவென்னவருளிச்செய்கிறார் **कर्मयोगेति । இட்டபடை கற்படை** इति – नेहाभिक्रमनाशः என்பதினர்थம். **என்றேனுமொருநாள்** इति । இதில் இப்போதென்று காலம் குறிக்காமல் ''त्रायते महतो भयात्'' என்று फलसिद्धिमात्रोक्तेरिति भावः । **தெரியாது** इति । सर्वज्ञனே காலம் குறிக்காமல் சொன்னபடியால் विलंबावधिஎவருக்கும் दुर्निश्चेयமென்றபடி. இதனால் ब्रह्मोपासकादिविஷயத்திலும் निग्रहம் प्रासिக்கு விலக்காமென்றது अज्ञातावधिकமான एतादृशविलंबाभिप्रायकமென்றதாயிற்று. இப்படி விளம்பத்துக்கு விலக்கு तुल्यதை தோன்றுகைக்காகவே முதலில் कल्पान्तरविलंबकथनம் ஆனாலும் अत्यन्तानुकूल्यத்தைக் கொண்டு ब्रह्मोपासकादिகளுக்கு विलंबरहितभगवत्प्राप्तिயுண்டு என்றும், अत्यन्तप्रातिकूल्यத்தைக் கொண்டு इतरர்களுக்கு अतिविलंबமுண்டென்றும், सामान्यமாக निश्चயிக்கக்கூடுமாயிருக்க, उभयोर्निग्रहविषयत्वसाम्यं சொல்லக்கூடுமோ? என்னவருளிச்செய்கிறார் **आनुकूल्यं மிகவுமித्यादिना । विलंबம் காணாநின்றோம்** इति । पुराणा-दिष्वित्यादिः । இதனால் प्रातिकूल्यानुकूल्यங்களுக்கு विलंबाविलंबव्यभिचारம் காட்டப்பட்டது. இப்படி व्यभिचरितங்களான आनुकूल्यप्रातिकूल्यங்களைக்கொண்டு अविलंबविलंबानुमानம் घटिயாமையாலே அவைகளைக் கொண்டு अविलंबविलंबहेतुसुकृतदुष्कृतवान् களும் दुर्निश्चेयர்களென்கிறார் **ஆதலால்** विलंबरहितेत्यादिवाक्यद्वयத்தாலே. இதனால் आनुकूल्यप्रातिकूल्य-हेतुसुकृतदुष्कृतங்களைக்காட்டிலும். अविलंबविलंबहेतुसुकृतदुष्कृतங்கள் भिन्नங்களென்று ज्ञापिக்கப்பட்டது.

இவ்விரோதிவர்க்கத்தையெல்லாம் ரஹஸ்யத்ரயத்தில் விதிக்கிற அர்த்தங்களுடைய வ்யவச்சேத-ஶக்தியாலும், நமஸ்ஸுக்களில் மகாரங்களில் ஷஷ்டிகளாலும், ஸர்வ-பாபஶப்தத்தாலும் அநுஸந்தித்து ஸம்ஸாரத்தில் அடிச் சூட்டாலே பேற்றுக்கு உறுப்பான வழிகளிலே த்வரிக்க ப்ராப்தம்.

இப்படி பகவதுபாஸகாதிகளுக்குமுட்பட நாநாவிதாநிஷ்டஜநகதயா ப்ரபலவிரோதியாய்ப்போந்த பகவந்நிக்ரஹத்திற்கும் பரிஹாரமுண்டோ? இல்லாவிடில் மோக்ஷோபாயவிதாயகஶாஸ்த்ரம் வ்யர்த்தமாகாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படி அநிஷ்டேதி** । **இப்படி** – ஆஜ்ஞாதிலங்கநமடியாகப் பிறந்த என்றாரம்பித்து பகவத்ப்ராப்திக்கு விலக்காயிருக்கும் என்னுமளவாலே சொன்ன ரீதியாக என்றபடி. **ப்ரதாநவிரோதிக்கு** இதி । அநேந ப்ரதாநவிரோதி நிவ்ருத்தமானால் மற்றுள்ள விரோதிகள் தததீநங்களாகையால் தாங்களாகவே நிவ்ருத்தங்களாமென்பது ஸூசிதம். **தஸ்ய-சேத்யாதி** । தஸ்ய – வஶீகார்யகாஷ்டாபூதபரமபுருஷஸ்யேத்யர்த்த: । சஸ்த்வர்த்தே । தேந நிஸ்ஸமாப்யதிகத்வஸர்வஶக்தத்வாதிகம் வஶீ-கார்யவைலக்ஷண்யம் த்யோத்யதே । **வஶீகரணம்** – நிக்ரஹநிவ்ருத்த்யாத்மகப்ரஸாதஜநகவ்யாபார: । இதனால் பாஷ்யகாரஶ்ரீஸூக்தியில் வஶீகாரவ்யாபாரம் சொல்லப்பட்டதேயொழிய நிக்ரஹபரிஹாரம் சொல்லப்படவில்லை என்கிற ஶங்கா நிரஸ்தா । **ஶரணாகதிரேவேதி** । தத்பாதோபஸர்ப்பணம் விநா நிக்ரஹம் கழிந்து ஸர்வஶக்தனான அவன் ப்ரஸந்நனாகுகைக்கு உபாயாந்தரமில்லை என்று கருத்து. இதனால் கீழ்ச்சொன்ன நிக்ரஹகார்யமெல்லாம் ஶரணாகதேதரவிஷயமாகையால் ஶரணாகதியால் நிவ்ருத்தநிக்ரஹவிஷயத்தில் மோக்ஷோபாயவிதாயகஶாஸ்த்ரம் ஸார்த்தகமாமென்று ஜ்ஞாபிக்கப்பட்டது. **வஶீகார்யேதி** । வஶீகார்யபரம்பரையாவது "இந்த்ரியேப்ய: பரா ஹ்யர்த்தா அர்த்தேப்யஶ்ச பரம் மந:" இத்யாரப்ய "புருஷாந்ந பரம் கிஞ்சித் ஸா காஷ்டா ஸா பரா கதி:" என்னுமளவாய்ச் சொல்லப்பட்ட பதார்த்தஸப்தகங்கள். **வகுத்தவிடத்தில்** – வஶீகரணோபாயங்களோடு விவிச்யப்ரதர்ஶநம் பண்ணின ஆநுமாநிகாதிகரணஶ்ரீபாஷ்யத்தில். கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தசதுஷ்டயத்திற்குப்போலே இப்படி நிரூபிதமான விரோதிவர்க்கத்திற்குமநுஸந்தேயமானவிடம் ரஹஸ்யத்ரயத்திலுண்டோ? அப்படியுண்டானாலும் அதையறிந்து அநுஸந்திப்பதில் ப்ரயோஜநம் தான் உண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ்விரோதிவர்க்கத்தை** இதி । இவ்விரோதிவர்க்கமாவது கீழ்ச் சொன்ன அவித்யாகர்மவாஸநாருசிப்ரக்ருதிஸம்பந்தரூபப்ரதிபந்தகஸமுதாயம். **விதிக்கிற அர்த்தங்களுடைய** – விதிக்கப்படுகிற அர்த்தங்களுடைய. வ்யவச்சேதஶக்தியாலுமிதி. இதற்கு அநுஸந்தித்து என்பதோடந்வயம். வ்யவச்சேதஶக்தியாவது இதரவ்யாவர்த்தநஸாமர்த்த்யம். இத்தாலும் வ்யாவர்த்யமான இதரபதார்த்தங்கள் விரோதிகளென்றறியலாம். ததாஹி ப்ரணவத்தில் லுப்தசதுர்த்தியால் மகாரார்த்தஸ்யபகவச்சேஷத்வம் விதிக்கப்படுகிறது. தத்ஸாமர்த்த்யத்தாலே பகவதஶேஷத்வமும் ததந்யஶேஷத்வமும் வ்யவச்சேதிக்கப்படுகிறது. இங்கு ஸித்தாந்தத்தில் நிருபாதிகமான அஶேஷத்வமும் அந்யஶேஷத்வமுமப்ரஸித்தமாகையாலே தத்தஜ்ஜ்ஞாநபரம். இதனால் வ்யச்சேதிக்கப்படும் அஶேஷத்வ-

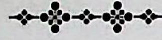
பொருளொன்றென நின்ற பூமகள் நாதன் அவனடிசேர்ந்து
அருளொன்றும் அன்பனவன் கொளுபாயம் அமைந்த பயன்
மருளொன்றிய வினை வல்விலங்கென்று
இவையைந்தறிவார்
இருளொன்றிலாவகை என்மனந்தேற இயம்பினரே. // 11 //

ज्ञानமும் அதாவது स्वतन्त्रत्वज्ञानமும் अन्यशेषत्वज्ञानமும் विरोधिवर्गघटकाविद्यै என்றறியலாமன்றோ. இப்படியே मकारத்தாலே जीवस्यज्ञानत्वादि विधिக்கப்படுகிறது. तत्सामर्थ्यத்தால் जडत्वं व्यवच्छेद्यम् । तथाच तत्ज्ञानம். அதாவது ஜடமான देहமே आत्माவென்னும் ज्ञानம் विरोधिनियान अविद्यै என்றேற்படும். இப்படியே नरशब्दविहितनिर्विकारत्वसामर्थ्यव्यावर्त्यமான सविकारत्वज्ञानமும் विरोधि என்றறியலாம். **नमस्सुக்களில் मकारங்களில்** इति । मूलमन्त्रத்திலும் द्वयத்திலிமுள்ள नमस्सुக்களிலுள்ளमकारद्वयத்தில் इत्यर्थः । षष्ठिகளாலுமிதி । ममकार-रूपविरोधिषष्ठिகளில் वाच्यतयाऽनुसन्धेयமென்றபடி. चरमश्लोकத்தில் तदनुसन्धानस्थलத்தைக் காட்டுகிறார் **सर्वपापशब्दத்திலும்** इति । **ஸம்ஸாரத்தில் அடிச்சூட்டாலே** इति । ग्रीष्म காலத்தில் आतपतप्तपांसुக்களால் உண்டாகும் पादोष्णसमानமான सांसारिकतापत्रयाभिघातத்தால் என்றபடி. **त्वरिக்க** प्राप्तमिति । त्वरिக்கை उचितमित्यर्थः । இதனால் विरोधिवर्गानुसन्धानத்திற்கு संसारनिर्वेदपूर्वकोपायोत्कटप्रवृत्तिः फलं என்று ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது.

निरूपितமான अर्थங்களுக்கு स्वोत्प्रेक्षितत्वशङ्कापनोदनाय இவ்வर्थपञ्चकतत्वமறிந்த आचार्यர்கள் अज्ञानसंशयविपर्ययமற இவைகளைத் தமக்கு उपदेशिத்தார் என்கிறார் **பொருளொன்று** इत्यादिபாட்டாலே. **பொருள்** – प्रधानप्राप्यமான पदार्थம். **ஒன்றென** – स्वरूपरूप-गुणविभवचेष्टितங்களாலே निस्समाधिकனான இவனொருவனே என்னும்படி. **நின்ற** – शास्त्रங்களில் நிலைநின்ற, **பூமகள் நாதன்** – कमलवासिनियान लक्ष्मियினுடைய நாயகன். இதனால் केवलस्य भगवतः परमप्राप्यत्वं व्यावर्तितம். **அவனடி சேர்ந்து** – அவன் திருவடிகளை शरणமான வரித்து, **அருள்** – नित्यकैङ्कर्यापादकமான भगवत्कृपैயோடு, **ஒன்றும்** – சேர்ந்திருக்கிற, भगवत्कृपैயைப் பெற்று नित्यकैङ्कर्ययोग्यனானவென்றபடி. **அன்பன்** – भगवत्स्नेहத்தையே निरूपकமாகவுடைய ஜீவன் **அவன்** – அந்த ஜீவன், **கொள்** – स्वीகரிக்கக்கூடியதான, **உபாயம்** – सिद्धமும் साध्यமுமான उपायம், **அமைந்த** – ஜீவனுடைய शेषत्वस्वरूपத்திற்குத் தகுதியான **பயன்** – फलம், **மருள்** – अविद्यैயோடு, **ஒன்றிய** – बीजाङ्कुरन्यायेन कार्य कारणभावेन संबद्धமான, **வினை** – பாபங்களாகிற, **வல்** –மிகவும் दृढமான, **விலங்கு** – निगळம், இது इतरविरोधिवर्गத்திற்குமுपलक्षणம். **என்று** – इति शास्त्रोक्तங்களான, **இவை** – கீழ் निरूपितங்களான, **ஐந்து** – अर्थपञ्चकத்தை,

प्राप्यं ब्रह्म समस्तशेषि परमं प्राप्ताऽहमस्योचितः
प्राप्तिर्दाय-धन-क्रमादिह मम प्राप्ता स्वतस्सूरिवत् ।
हन्तैनामतिवृत्तवान् अहमहंमत्या विमत्याश्रयः
सेतुस्संप्रति शेषि-दंपति-भरन्यासस्तु मे शिष्यते ॥ १३ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
अर्थपञ्चकाधिकारश्चतुर्थः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

அறிவார் – यथावस्थितமாகவறிந்தवाचार्यர்கள், **இருள்** – अज्ञानसंशयविपर्ययங்களில், **ஒன்று இலாவகை** – ஒன்றுமில்லாமல் போகும்படி, **என்மனம்** – अतिमन्द बुद्धि யான என்னுடைய மனஸ்ஸூம், **தேற** – ग्रन्थकरणादिपर्यन्तமாக अर्थपञ्चकத்தில் தெளி வையடையும்படி, **இயம்பினரே** – अर्थपञ्चकத்தை इत्यादिः । उपदेशित्தார்கள் इत्यर्थः ॥ **ஏ** – इति पादपूरणे ।

இவ்வர்थपञ्चकतत्वமறிந்தார்க்கு तत्फलமாக अर्थत्रयவிஷயத்திலுண்டாகும் अत्यन्त-प्राप्त्यनुकूलत्वाध्यवसायाकारத்தையும், अहंमानादिவிஷயத்தில் सनिर्वेदமுண்டாகும் अत्यन्त-प्राप्तिविरोधित्वाद्यवसायाकारத்தையும், இவ்வध्यवसायங்களுக்கு अनन्तरमवश्यंभाविயான उपायத்தின் संसारोत्तारकात्वाध्यवसायाकारத்தையும் स्वाध्यवसायप्रदर्शनमुखத்தாலே வெளியிடுகிறார். **प्राप्यमिति श्लोकेन** । प्राप्यवस्तुவின் प्राप्त्यनुकूलत्वाध्यवसायाकारத்தைக்காட்டுகிறார் **प्राप्यं ब्रह्म समस्त-शेषिपरममिति** । प्राप्यं – प्राप्यवस्तुவானது ब्रह्मेत्यादि पदत्रयம் இதற்கு विधेयविशेषणம். **ब्रह्म** – स्वभावத்தாலேயே निरस्तनिखिलदोषமாய் अनवधिकातिशयासङ्ख्येयकल्याणगुणगणமாயுமுள்ள निरति-शयबृहत् । **समस्तशेषि** – निरुपाधिकसर्वशेषि । **परमं** – हेयराहित्य कल्याणगुणाकरत्वशेषित्वादिகளாலே स्वोत्कृष्टरहितம். இப் पदங்களால் இது प्राप्ति க்கு अत्यन्तानुकूलமென்பது व्यञ्जितம். दोषवத்தையும் गुणहानिயும் निरुपाधिकसंबन्धशून्यத்தையும் यत्किञ्चिदपेक्षया अपकर्षமும் உண்டாகில் இது प्राप्तिக்கு अनुकूलமாகாதன்றோ. प्राप्ताவுக்குள்ள प्राप्त्यनुकूलत्वाध्यवसायाकारத்தை வெளியிடுகிறார் **प्राप्तेति, प्राप्ता** – இந்த प्राप्य ब्रह्मத்தையடைகிறவனான. **अहं** – स्वस्मै-भासமானனான நான், **अस्य** – एतादृश प्राप्यस्य, **उचितः** – अर्हமானவன். ज्ञानत्वानन्दत्वाम-

लत्वनिरुपाधिकदासत्वादिகளாலே இந்த प्राप्यத்தினுடைய अनुभवकैङ्कर्यादिகளுக்கு अत्यन्तोचितன் என்றபடி. இதனால் இவனுக்கு अत्यन्तप्राप्त्यनुकूलत्वம் सूचितம். இவன் जडस्वरूपனாய் स्वाभाविकमलादियुक्तனாய் निरुपाधिकदासனுமன்றாகில் प्राप्तिக்கு अनुकूलனாகானன்றோ. प्राप्तिயிலுள்ள अनुकूलत्वाध्यवसायाकारத்தைக் காட்டுகிறார் **प्राप्तिरिति । प्राप्तिः** – अनुभवकैङ्कर्यादि-रूपपुरुषार्थமானது, **इह** – வகுத்த शेषिயாய் हेयप्रत्यनीककल्याणगुणैकतान प्राप्यविषयத்தில், **मम** – निरूपाधिकदासனாய்ப்போந்த வெனக்கு, **दायधनक्रमात्** – स्वप्रयत्नादिகளன்றிக்கே स्वजन्म-मात्रத்தாலே स्वीयமாக सिद्धिக்கும் पित्रादिधनம் दायधनம்; तन्न्यायத்தாலே என்றபடி. **सूरिवत्** – नित्यसूरिகளுக்குப்போலே, **स्वतस्सिद्धा** – स्वसत्ताधिकरणकालत्वव्यापकसिद्धिमती । இதனால் प्राप्तिக்கு स्वतस्त्वानुकूलत्वं व्यञ्जितம். இது उपाध्यधीनமாய் வரும் अग्नीन्द्रादिसायुज्यादिகளைப் போல अप्राप्तविषयமாகில் उपाध्यनुत्पादे स्वयம் अप्राप्तैயாகுமன்றோ? இப் प्राप्ता यत्किञ्चि-दुपाधियால் शेषனாகில் उपाधिயில்லாவிடில் அவனுக்கு இது अप्राप्तமாமன்றோ? இப் प्राप्तिस्वर्गादिகளைப்போல் यागादिप्रयत्नैकसाध्यமாகில் तत्प्रयत्नाभावे अप्राप्तமாமன்றோ? இப்படி யன்றிக்கே வகுத்த शेषिविषयத்தில் निरुपाधिकदासனுக்கு पुत्रனுக்கு पितृधनம்போல் सत्तामात्रप्राप्तமாகையாலிது स्वरूपतोऽत्यन्तस्वानुकूलமென்று கருத்து. दायधनन्यायம் आमुष्मिक-पुरुषार्थान्तरங்களில் கண்டதில்லையேயென்னில் सूरिகளுக்கு இப் पुरुषार्थविषयத் திலேயே तन्न्यायம் सिद्धமென்று காட்டுகைக்காக सूरिदृष्टान्तकथनம். இப்படி अर्थत्रयங்கள் प्राप्त्यनुकूलங்களாய் இருக்க, இத்தனை காலம் प्राप्तिघटिயாததற்குக் காரணம் என் னென்ன, இது अहंमानादिகளான अस्मद्दोषकृतம் என்று निश्चयिக்கிறார் **हन्तेत्यादिना** । हन्त इत्यनेन இத்தனையநுகூலार्थங்களும் இதனாலே असत्प्रायங்களாயினவே என்கிற खेदம் प्रथमतो द्योतितம். **एनां** – வகுத்த शेषिविषयமாய் सूरिகளால் अनादिकाललब्धैயுமான இப்प्राप्तिயை. **अहं** – सूरिवत् அதற்கு இட்டுப் பிறந்து வைத்த நான், **अहंमत्या** – अहंमति யாவது முதலிலே உண்டாகும் अहं स्वतन्त्रः என்கிற स्वातन्त्र्याभिमानம்; இதனாலே. **विमत्याश्रयः** –विमतिயாவது இவைகளெல்லாம் எனக்கு शेषभूतங்கள் इत्यादिविपरीता-न्यनिरूपितशेषित्वज्ञानம்; अथवा देहात्मभ्रमः **अतिवृत्तवान्** – अतिक्रमिத்தேன். இதனால் தானே स्वतन्त्रனென்னும், இதரத்திற்கும் தானே स्वामि என்னும் भ्रमादिகளுள்ளவரையில் भगवच्छेषवृत्तिरूपकैङ्कर्यादिகள் घटिயாதாகையால் இந்த भ्रमங்களே इतरविरोधिகளைக் காட்டி லும் प्राप्तिக்கு साक्षात् विरोधिகள் என்று சொல்லப்பட்டது. இப்படி अनुकूलार्थत्रयங் களையும் असत्कल्पமாக்கின இவ் विरोधिवर्गம் கழிந்து संसारजलधिயைத்தாண்டவழி யுண்டோவென்ன उपायविशेषமே उत्तारकமாம் என்கிற अध्यवसायத்தை வெளியிடுகிறார். **सेतुरिति । संप्रति** – आचार्योपदेशங்களாலே अर्थचतुष्टयतत्वाध्यवसायம் பிறந்து निर्वेदமுண்டான இந்த दशैயிலே, **मे** – कृतापराधனாய் संसारजलधिमग्नனான எனக்கு. **शेषि** – ஒழிக்க வொண்ணாத निरुपाधिकसंबन्धवान्களான **दंपति** – सकृत्प्रपन्नजनसंरक्षणाध्वरदीक्षितர்களான

दिव्यदंपतिகளிடத்தில். **भरन्यासः** – भरसमर्पणरूपமான उपायமே, **सेतुः शिष्यते** - संसारजलधिपारप्रापकतया अवशिष्टमित्यर्थः । இதனாலர்थत्रयங்களின் केवल प्राप्यनुकूलत्वाध्यवसायம் போலன்றிக்கே இதில் प्राप्तिनिष्पादकत्वाध्यवसायம் வெளியிடப்பட்டது. एतावता अर्थपञ्चकज्ञानத்திற்கு एतादृशाध्यवसायपूर्वकोपायोत्कटप्रवृत्तिயே प्रयोजनம் என்று सूचितம்.

इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
अर्थपञ्चकाधिकारः चतुर्थः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे तत्त्वत्रयचिन्तनाधिकारः ॥ ५ ॥

प्रकृत्यात्मभ्रान्तिर्गळति चिदचिल्लक्षणधिया
तथा जीवेशैक्यप्रभृतिकलहस्तद्विभजनात् ।
अतो भोक्ता भोग्यं तदुभयनियन्तेति निगमै
र्विभक्तं नस्तत्वत्रयमुपदिशन्त्यक्षतधियः ॥ १४ ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीसारबोधिनीव्याख्यायां

तत्त्वत्रयचिन्तनाधिकारः ॥

கீழதிகாரத்தில் முமுக்ஷுவுக்கு விசேஷித்து அறியவேண்டிய அர்த்தபஞ்சகம் நிரூபிதமாயிருக்க, அதில் ஏகதேசமான தத்வத்ரயசிந்தனத்தை மறுபடி தனித்துச் செய்யவேண்டுமோ? அதில் ப்ராப்யத்வேன ப்ராப்த்ருத்வாதினா ச தத்வத்ரயஸ்வரூபங்கள் சொல்லப்பட்டாலும் ஜீவேச்வரஸாதாரணப்ராப்யத்வாதிகள் விவிச்ய ஈச்வராதி லக்ஷணங்களாகாதாகையாலும், லக்ஷணதோஜ்ஞாதங்களாகாவிடில் இதரவிலக்ஷணமாக வஸ்துதத்த்வமேற்படாதாகையாலுமிங்கு மறுபடியும் ஸலக்ஷணமாக தத்வத்ரயசிந்தனம் செய்ய வேண்டுமென்னில், அதற்கு ப்ரமாணஸம்ப்ரதாயங்கள் தானுண்டா வென்று வரும் சங்கைகளை பரிஹரித்துக்கொண்டு அதிகாரார்த்தத்தை ச்லோகத்தாலே ஸங்க்ரஹிக்கிறார் **प्रकृतीति । प्रकृतौ** – देहेन्द्रियमनःप्राणादिरूपेण परिणतமான ப்ரக்ருதியில். **आत्मभ्रान्तिः** – देवोऽहमित्यादिभ्रान्तिः; देहविशेष्यकाभेदसंबन्धावच्छिन्नाहमर्थप्रकारकभ्रम इत्यर्थः । **गळति** – அநாயாஸமாகப் போய் விடும். वर्तमानसामीप्ये वर्तमाननिर्देशः । कुत इत्यत्र ஹேதுவைச் சொல்லுகிறார். **चिदचिल्लक्षणधियेति ।** அஹம்பதார்த்தமானது அணுசேதனமென்று ஸலக்ஷணமாக தர்மிஜ்ஞானம் ஒருவனுக்குப் பிறந்தால வனுக்கு ஸ்தூலோऽஹமென்கிற ப்ரமம் ஸுலபமாகக் கழிந்து போகுமன்றோ! இப்படி परस्मा एव भासमानत्वमचेतनलक्षणமென்று தெரிந்தாலும் ப்ரத்யக்கான அஹம் பதார்த்தத்தோடு சேர்ந்து अहं स्थूलः என்கிற ப்ரமமும் கழியுமிறே. **जीवेशैक्यप्रभृतिकलहः** – स्वतन्त्रात्मभ्रममूलமான जीवेशैक्य विषयकविवादः । இது நிரீச்வரத்வகலஹரூபமாகையால் ப்ரப்ருதிசப்தத்தால் निर्जीवत्वसंग्रहः । गळतीत्यनुषज्यते । कुत इत्यत्र ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் **तद्विभजनादिति** । तयोः परस्परासमानाधिकरणधर्मविषयक ज्ञानजनकशब्दकथनादित्यर्थः । तथा च अणुत्वे सति चेतनत्वं जीवलक्षणம். विभुत्वे सति चेतनत्वம்

संबन्धமும் अर्थपञ्चकமுங்கூட ஆறு अर्थமறியவேண்டியிருக்க இவற்றில் एकदेशமான तत्वत्रयத்தை मुमुक्षुவுக்கு विशेषित्तறியவேணுமென்று अचार्य- களுபदेशित्तுப்போருகைக் கடியென்னென்னில்; அதுக்கடி प्रकृत्यात्मभ्रमமும் स्वतन्त्रात्मभ्रमமும் இதுக்கு निदानமான अनिश्वरवादरूचिயுமாகிற महा-

ईश्वरलक्षणமென்று जीवेश्वरர்களை विभजीத்துக்காட்டினால் ஜீவனும் ईश्वरனும் ஒன்று என்கிற पण्डितम्मन्यனுடைய विवादமும், அதாவது ஜீவனேயுள்ளது; அவனே स्वतन्त्रன்: ईश्वरனேயில்லையென்கிற कलहமுமென்றபடி. இதனால் निरीश्वरमीमांसकனுடையவும் निरीश्वरसाङ्ख्यனுடையவும் कलहம் சொல்லப்பட்டது. प्रभृतिशब्दத்தால் संग्रहिக்கப் பட்ட निर्जीवत्वकलहமும், அதாவது ईश्वरனேயுள்ளது; ஜீவன் வேறாக இல்லை யென்கிற शङ्करभास्करादिकलहமுமென்றபடி. **तथा गळति**–பாமரர்களுடைய देहात्मभ्रमம் போலே सुलभமாகப் போய்விடும். **अतः** – पूर्वोक्तदेहात्मादिभ्रमनिवृत्त्यर्थं जीवेशैक्यप्रभृतिकलह- निवृत्त्यर्थश्च; **निगमैः** – श्वेताश्वतरादिभिः । **विभक्तं** – ''भोक्ता भोग्यं प्रेरितारञ्च मत्वा सर्वं प्रोक्तं त्रिविधं बृह्ममेतत् । क्षरं प्रधानममृताक्षरं हरः क्षरात्मानावीशते देव एकः'' என்று विभजिத்துச் சொல்லப்பட்ட. **तत्त्व त्रयं** – तत्त्वत्रयத்தை. **नः** – मुमुक्षुக்களான நமக்கு. **अक्षतधियः** – एतादृश्भ्रमादिகள் கலசாத बुद्धिயையுடைய நம் आचार्यர்கள். भोक्ताभोग्यं तदुभय नियन्तेत्युपदिशन्ति । இங்கு **निगमैः** என்று प्रमाणமும், **अक्षतधियः** என்று संप्रदायமும் காட்டப்பட்டது. यद्यपि இந்த श्रुतिயில் சொல்லப் பட்ட भोकृत्वादिகளையே सोपाधिकभोक्तृत्वं जीवलक्षणம்; அதாவது – ईश्वरेच्छाधीनभोक्तृत्वமென்று परिष्करि த்து जीवलक्षणமும், भोक्तृत्वासमानाधिकरणभोग्यत्वமென்று परिष्करित्तு अचिल्लक्षणமும், निरुपाधिकनियन्तृत्वமென்று परिष्करित्तு ईश्वरलक्षणமும் மேலே சொல்லலாம். तथाऽपि प्रथम- रहस्यமான मूलमन्त्रத்திலே சொல்லப்பட்டிருப்பதால் अणुत्वे सति चेतनत्वादिகள் மேலே लक्षणங்களாகச்சொல்லப்பட்டதுகள்.

प्रश्नपूर्वकமாக श्लोकतात्पर्यத்தையருளிச்செய்கிறார் **संबन्धமு**मिति । **संबन्धமும்**– प्रधानप्रतितन्त्राधिकारத்திற்சொன்ன शरीरात्मभावसंबन्धமும். **अर्थपञ्चकமும்** – ''प्राप्यस्य ब्रह्मणः'' என்கிற श्लोकத்திற்சொல்லப்பட்ட अर्थपञ्चकமும். **அறியவேண்டியிருக்க** – मुमुक्षुவுக்கு अविशेषेण ज्ञातव्यங்களாயிருக்க. **विशेषित्तு அறியவேணும்** – लक्षणादिகளோடு அறிய வேண்டும். **அடியென்னென்னில்** इति । **அடி** – காரணம். तथा च கீழ் ज्ञातव्यங்களாகச் சொன்ன ஆறு अर्थங்களில் तत्त्वत्रयத்தைமாத்திரம் लक्षणप्रमाणங் களோடு அறியவேணுமென்று आदरவோடு சொன்னால் அதற்கு ஸரியான காரணம் வேண்டுமே? அது என்? என்று प्रश्नाभिप्रायம். श्लोकத்தில் சொன்னதையே उत्तरமாகவருளிச் செய்கிறார் **அதுக்கடி** इत्यादिயால். **स्वतन्त्रात्मभ्रमமும்**

विरोधिகளை முற்படக்கழிக்கப்ராப்தமாகை. இத்தை நினைத்து भोक्तृभोग्य-नियन्तृरूपத்தாலே शास्त्रங்களிலே तत्वविवेकம் பண்ணுகிறது. இவற்றில் வைத்துக்கொண்டு [1]"अचेतना परार्था च नित्या सततविक्रिया । त्रिगुणा कर्मिणां क्षेत्रं प्रकृतेरूपमुच्यते ॥" [2]"अनादिर्भगवान् कालो नान्तोऽस्य द्विज विद्यते", [3]"कलामुहूर्तादिमयश्च, कालो न यद्विभूतेः परिणामहेतुः", [4]"ज्ञानानन्दमया लोकाः", [5]"कालं स पचते तत्र न कालस्तत्र वै प्रभुः" इत्यादिகளிலே त्रिगुणकालशुद्धसत्वरूपங்களான त्रिविधाचेतनங்களுடைய स्वभावஞ்சொல்லிற்று. [6]"पुमान्न देवो न नरः", [7]"नायं देवो न मर्त्यो वा", [8]"क्षरस्सर्वाणि भूतानि कुटस्थोऽक्षर उच्यते" [9]"यद्वैपश्यन्ति सूरयः" इत्यादिகளாலே

श्लोकத்திற்சொன்ன जीवेशैक्यप्रभृतिकलहத்துக்குக் காரணமான நானே स्वतन्त्रன்; வேறு ईश्वरனில்லை என்கிற भ्रमமும். श्लोकத்தில் कार्यமான कलहமும் இங்கு காரணமான भ्रमமும் विवक्षितமாகையாலே तात्पर्यतोविरोधமில்லை. **இதுக்கு निदानமான अनीश्वरवाद-रुचियு मिति** । अनादिकर्मवशத்தாலே ஒருவனுக்கு अनीश्वरवादरुचि स्वभावத்தாலேயே வரும், அது உண்டானால் நானே स्वतन्त्रனென்கிற स्वतन्त्रात्मभ्रमமுமுண்டாகும். அதனால் अनीश्वरवादம் செய்வானென்கிற क्रमமிங்கு अभिप्रेतம். **महाविरोधिகள்** – देहात्मभ्रमம் देहाति-रिक्तात्मस्तित्वज्ञानसाध्यமான पारलौकिकसर्वपुरुषार्थसाधनप्रवृत्तिविरोधिயாகையாலும், स्वतन्त्रात्मभ्रमம் முதலானது भगवच्छेषत्वज्ञानविरोधिயாகையாலே मोक्षाख्यपुरुषार्थसाधनप्रवृत्तिविरोधिயாகையாலும், कैङ्कर्यादिप्रवृत्तिविरोधिயாகையாலும் महाविरोधिகள். **முற்பட** – अर्थपञ्चकज्ञान-निवर्त्यங்களான मोक्षेतरपुरुषार्थतदुपायादिகளில் स्वानुरूपत्वभ्रमங்களின் निवृत्तिக்கு முன்பே. **प्राप्तமாகை** – आवश्यकமாகை. **இத்தை நினைத்து** – இந்த भ्रमनिवृत्ति आवश्यकமென்பதை उद्देशித்தே. **शास्त्रங்களில்** – श्वेताश्वतरादिகளில். **तत्त्वविवेकம்பண்ணுகிறது** – चिदचिदीश्वरர்களை "भोक्ता" इत्यादिயால் लक्षणமாக निर्देशம் பண்ணுகிறது. இப்படி இந்த श्रुतिயில் மூன்று तत्त्वங்களைச் சொல்லியிருக்க शास्त्रங்களில் பல तत्त्वங்களைச் சொன்னதற்கு अभिप्रायமென்ன வென்ன அருளிச்செய்கிறார் **இவற்றில் வைத்துக்**

---

1 *பரஸம்ஹிதா.*
2 *வி-பு. 1-2-26.*
3 *வி-பு. 4-1-84.*
4 *பாஞ்சராத்ரம்.*
5 *பார-ஶாந்தி. 196-9.*
6 *வி-பு. 2-13-98.*
7
8 *கீதை 15-16.*
9 *வி-பு. 1-6-39.*

கொண்டு इति । **இவற்றில்** – இம் மூன்று तत्त्वங்களில் **வைத்துக்கொண்டு** – अन्तर्गतமாக்கிக் கொண்டு, இதற்கு **त्रिविधाचेतनங்களுடைய स्वभावம் சொல்லிற்று** इत्यादिகளோடே अन्वयம். இதனால் शास्त्रங்களிற்சொன்ன பல तत्त्वங்களும் இத்तत्त्व-त्रयங்களுடைய अवान्तरभेदமே யொழிய வேறு இல்லையென்பதே अभिप्रायமென்று सूचितமாயிற்று.

अचेतनेति – न विद्यते चेतना ज्ञानं यस्यास्सा अचेतना । परप्रयोजनैकप्रयोजना **परार्था** । कदाचितपि न स्वार्थेत्यभिप्रायः । **सततविक्रिया** – प्रलयदशायामविशदसुसदृशविकारवती; कार्यदशायां विशदविषमविक्रियावती च । त्रयो गुणाः सत्वरजस्तमांसि यस्यास्सा त्रिगुणा । न गुणत्रयसमुदायरूपा । **कर्मिणां** – कर्मवश्यानां । **क्षेत्रं** – भोगायतनம். महदादिक्रमेण परिणतशरीररूपம். "इदं शरीरं कौन्तेय क्षेत्रमित्यभिधीयते" इत्युक्तः । अत्र अचेतना इत्यादि सर्वोऽपि भावप्रधान निर्देशः । अन्यथा अध्याहारवाक्य भेदयोः प्रसङ्गात् । तथा च क्षेत्रत्वान्तं **प्रकृतेः रूपं**–स्वभाव इत्यन्वयान्नकश्चिदपि दोषः । कालमाह **अनादिरिति** । **भगवान् कालः** – भगवच्छरीरभूतः काल इत्यर्थः । शरीरवाचकशब्दங்கள் शरीरिपर्यन्तங்களாகிறாப்போலே शरीरिवाचकशब्दமும் शरीरपर्यन्तமாமென்பது "क्षेत्रज्ञञ्चापि मां विद्धि", "ब्रह्मार्पणं ब्रह्म हविः" इत्यादिप्रमाणसिद्धமாகை யாலே இங்கு भगवच्छब्दம் भगवच्छरीरपरம். तथा च भगवच्छरीरभूतः कालः என்று कालविशेष्य-மாய்த்தோற்றுகையால் அதில் अनादिः इत्यादेः स्वरसतोऽन्वयம் संभविக்கும். **नान्तः** – இதற்கு नाशமுமில்லை, नित्यविभूतिயைக் காட்டுகிறார் **कलामुहूर्ता** इति । **यद्विभूतेः** – भगव-द्विभूतिக்கு. **न परिणामहेतुरिति** । இதனால் नित्यविभूतिக்கு कालकाल्यत्वமில்லையென்று சொல்லப்பட்டது. **ज्ञानानन्दमया लोकाः** – स्वयं प्रकाशत्वात् ज्ञानमयங்கள். अनुकूलत्वादानन्दमयங் கள். कालमिति । **तत्र** – नित्यविभूतिயில். **कालं**–कालத்தை. **सः** – भगवान्. **पचते** – नित्य-विभूतिस्थपरिणामानां भगवत्सङ्कल्पायत्तत्वेन कालं नियमयति । **तत्र** – नित्यविभूतौ नित्यत्वात् कालो नैव हेतुः । किन्तु केवलं सत्तयैव "सदा पश्यन्ती" त्यादि निर्देशத்திற்கு विषयமாயிருக்கும். **इत्यादिகளிலே** इति । एतत् प्रभृतिशास्त्रங்களிலே. **त्रिगुणकालशुद्धसत्वरूपங்களான त्रिविधाचेतनங்களுடைய** इति । இதனால் त्रिगुणादि பலவகை तत्त्वங்களையும் अचेतनत्वरूपैकोपाधिயாலே संग्रहिத்து அதிலன்तर्भावம் சொல்லப்பட்டது. **स्वभावஞ்சொல்லிற்று** इति । अचेतनान्तर्गतत्रिगुणादि तत्तद्वस्तुக்களின் लक्षणங்களும் சொல்லப்பட்டது என்றபடி. चित् तत्त्वத்திலே प्रमाणங் காட்டுகிறார் **पुमानिति** । இங்கு पुंशब्दம் पुंस्त्वविशिष्टपुरुषपरமன்று. किन्तु जीवसामान्यपरம். जीवस्वरूपத்தில் देवत्वनरत्वादिகளில்லையென்றபடி. प्रत्यक्षविषयமாகிற देवत्वादिகள் எங்குள் ளவை யென்னில் शरीराकृतीत्युत्तरार्धம். तथा च देवोऽहमिति भ्रमः लोहितः स्फटिक इति भ्रमवत् देहसंसर्गकृतः என்று கருத்து. **नायं देव** इति । முன் श्लोकத்தில் आत्माவில் देवत्वादिகளில்லை யென்றும், அதுகள் शरीरத்தின் आकृतिகளென்றும், कर्मकृतங்களென்றும், சொல்லப் பட்டது. இதில் पूर्वार्धத்தில் आत्माவில் देवत्वादिகள் இல்லையென்று சொல்லி, "ज्ञाना-नन्दमयस्त्वात्मा शेषो हि परमात्मनः" என்கிற उत्तरार्धத்தில் आत्माவுக்கு ज्ञानत्वानन्दत्वभगवच्छेषत्वங்

त्रिविधजीवர்களுடைய प्रकारம் विवेகிக்கப்பட்டது. [10]''सर्वज्ञस्सर्वदृक्सर्वशक्ति-ज्ञानबलर्द्धिमान् । क्लमतन्द्री भयक्रोधकामादिभिरसंयुतः ॥'' इत्यादिகளாலே ईश्वरस्वभाव उपदिष्टமாயிற்று. இவ்வீशेशीतव्यरूपமான तत्त्वत्रयம் நிற்கும் நிலையை ''स्वाधिनत्रिविधचेतनाचेतनस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदम्'' என்று சுருங்க அருளிச்செய்தார்.

களே स्वभावங்களென்று சொல்லப்படுகிறது. இது ஜீவர்களுடைய सामान्यरूपம். **क्षरस्सर्वाणि भूतानीति** । இது बद्धविषयம். **सर्वाणि भूतानि** – ब्रह्मादिस्थावरान्तங்கள். **क्षरः** – क्षरस्वभावप्रकृतिसंबन्धத்தாலே क्षरशब्दवाच्यங்கள். ज्ञानक्षरणादपि । कूटस्थोऽक्षर इति मुक्तविषयம். कूटवत् तिष्ठतीति कूटस्थः । तप्तलोहाधारभूतமான अयःपिण्डवत् अचित्परिणामமான देहங்களுக்கெல்லாம் பொதுவாயிருக்கிற मुक्तன். **अक्षरः** – क्षरस्वभावமான ஒரு शरीरத்திற்கும் असाधारणமான संबन्धமில்லாதவனாகையால் अक्षरशब्दवाच्यன். यद्वै पश्यन्तीति नित्यविषयம், सदा पश्यन्ति सूरय इति नित्यविषयकश्रुतिप्रत्यभिज्ञापकत्वात् । **त्रिविधஜீவர்களுடைய प्रकार**मिति, இங்கு கீழிலும் மேலிலும் போல் स्वभावशब्दத்தைப் प्रयोगियாமல் प्रकारமென்று சொன்னது बद्धत्वादिகள் स्वरूपानुबन्धिधर्मமல்லாமையாலே. ईश्वरस्वरूपमाह **सर्वज्ञ** इति । सर्वश्चाऽसौ ज्ञश्च इति सर्वज्ञः । सर्वः सर्वशरीरकः, ज्ञः मानवान् । இந்த ज्ञानத்தை विशेषिக்கிறார் सर्वदृगिति । **सर्वदृक्** – सर्वसाक्षात्कारवान् । **सर्वशक्तिज्ञानबलर्द्धिमा**निति । இங்கு सर्वशब्दம் प्रत्येकमन्वेति । सर्वकार्येषु सामर्थ्यம் सर्वशक्तिः । இங்கு ज्ञानशब्दம் पूर्वोक्तसाक्षात्कारம் विशेषतश्च सर्वविषयकமென்று காட்டுகிறது. हेयगुणशून्यत्वमाह **क्लमतन्द्री**ति । **ईश्वरस्वभावம் उपदिष्टமாயிற்று** इति । முதலில் स्वभावம் சொல்லிற்று என்றும், இரண்டாவது प्रकारம் विवेकिக்கப்பட்டது என்றும், மூன்றாவது स्वभावம் उपदिष्टமாயிற்று என்றும் சொல்லுகிறது இத் तत्त्वங்களின் अपकर्षोत्कर्षங்களிருப்பதை நினைத்து. இப்படி अचेतनतत्त्वம் மூன்றென்றும், चेतनतत्त्वம் மூன்றென்றும், இவையிரண்டிற்கும் नियन्ता ஒருவனென்றும், கீழ்ச்சொன்ன शास्त्रங்கள் சொன்னாலும் இதற்கு तीर्थकर-संप्रदायமுண்டோவென்ன வருளிச் செய்கிறார். **இவ்வீशेशितव्यरूपமான तत्त्वत्रय**-मित्यादियால். सेश्वरसाङ्ख्यन் (அதாவது योगमतस्थன்) இந்த तत्त्वत्रयத்தையும் ஒப்புக் கொண்டிருந்தாலும் எல்லாம் स्वतन्त्रமென்று ஒப்புக்கொள்ளுகையால் तन्मत व्यावृत्त्यर्थம் ईशेशितव्यरूपமான என்று तत्त्वत्रयத்தை विशेषिக்கிறது. **நிற்கும் நிலையை** – परस्परविलक्षणமான இருப்பை. இதற்கு அருளிச்செய்தாரென்பதோடந்வயம். **स्वाधीने**ति । चेतनाश्च अचेतनाश्च चेतनाचेतनाः । तिस्रो विधाः येषां त्रिविधाः । त्रिविधाश्च चेतनाचेतनाः त्रिविधचेतनाचेतनाः । स्वरूपञ्च स्थितिश्च प्रवृत्तिश्च स्वरूपस्थितिप्रवृत्तयः । तासां भेदाः त्रिविध चेतनाचेतनानां स्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदाः । स्वाधीनाः त्रिविधचेतनाचेतनस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदाः यस्येति विग्रहः । இங்கு द्वंद्वादौ

---

[10] *வி-பு. 5-1-46.*

त्रिविधचेतनரென்றது बद्धரையும் मुक्तரையும் नित्यரையும். त्रिविधाचेतनமென்றது त्रिगुणद्रव्यத்தையும் कालத்தையும் शुद्धसत्वமான द्रव्यத்தையும். स्वरूपமென்றது स्वासाधारणधर्मத்தாலே निरूपितமான धर्मिயை. स्थितिயாவது இதினுடைய

श्रूयमाण त्रिविधशब्दம் चेतनाचेतनங்களிரண்டிலுமந்வயிக்கிறது. भिद्यन्त इति भेदाः । व्याप्यधर्म-वन्तः । पृथिव्यादयो द्रव्यभेदाः, घटशरावादयो मृद्भेदाः इत्यादौ व्याप्यधर्मवத்துக்களிலே भेदशब्दம் प्रयोगिக்கப்படுகிறது. இதனால் இங்கு भेदशब्दம் स्वरूपस्थितिप्रवृत्तिகளுடைய अन्यो-न्याभावத்தையாதல், अन्योन्यव्यावर्तकधर्मத்தையாதல், சொல்லுகிறதென்றால் இந்த स्वरूपस्थिति प्रवृत्तिरूपधर्मिகளுக்கு तदधीनत्वம் சொல்லித்தாகாதே என்கிற चोद्यம் परिहृतம். व्याप्यधर्मத்துக்களெல்லாம் व्यापकधर्मवத்தின் प्रभेदங்களாகையால் அதுகளுக்கு तदधीनत्वம் சொன்னால் व्यापकधर्मवத்தான स्वरूपादिகளுக்கும் तदधीनत्वம் सिद्धिக்கும். **என்று சுருங்கவருளிச் செய்தார்** इति । स्वरूपादिகளை विविच्यகாட்டாமையால் சுருங்க என்கிறது. இந்த वाक्यம் ஆளவந்தாராலும் श्रीभाष्यकारராலும் சொல்லப் பட்டிருப்பதால் திருநாமத்தைச் சொல்லாமல் பொதுவிலே **அருளிச்செய்தா** ரென்றிப்படி சொல்லப்பட்டது. இவ் वाक्यத்தின் अर्थத்தை விவரிக்கிறார் **त्रिविध-चेतनரென்றது** इत्यादियால். **बद्धரையும் मुक्तரையும் नित्यரையு**மிதி । ईश्वरனும் चेतनனாயிருக்க, அவனையெடாமலொழிந்தது இந்த वाक्यத்தில் अन्यपदार्थமாயும் प्रधानமாயும் சொல்லியிருப்பதால். गोबलीवर्दन्यायத்தாலே இங்கு चेतनशब्दம் ईश्वर-व्यतिरिक्तचेतनர்களிலே विश्रमिக்கிறது. **त्रिविधाचेतनமென்றது** इति । चैतन्यरूपबुद्धिயும் अचेतन மாகையால் இங்கு त्रिविधமென்னனக் கூடுமோவென்னில், चेतनशब्दத்தாலே चैतन्य-विशिष्टனைச் சொல்லுகையால் चैतन्यरूपबुद्धिயும் சொல்லப்பட்டதாகையால் முன் சொன்ன गोबलीवर्दन्यायத்தாலே चैतन्यव्यतिरिक्ताचित्துக்களையே இந்த अचेतनशब्दம் சொல்லுகிறதாகையாலே विरोधமில்லை. அடையவே स्वरूपादिகளை விவரிக்கிறார் **स्वरूपமென்றது** इति । घटचक्षुस्संयोगமுண்டானாலும், घटமென்று சொன்னாலும், घटरूप-धर्मिயும், घटत्वरूपமான அதினसाधारणधर्मமும் தோன்றும். அதில் घटरूपधर्मिயை स्वरूपமென்கிறது.

நம் सिद्धान्तத்தில் निर्विशेषवस्तुप्रतीतिயில்லாமையாலே அந்த धर्मि स्वरूपतः தோன்றாது. ஆகையால் அதை शब्दத்தினால் बोधिக்கவும் முடியாது என்று நினைத்து प्रकारान्तरத் தாலே சொல்லுகிறார் स्वासाधारणधर्मத்தாலே **निरूपितமானधर्मीதி** । இந்த धर्मिस्वासाधाण-धर्मविशिष्टமாகத் தோன்றாவிடிலும் स्वरूपतः निर्विशेषமாகத் தோன்றாவிடிலும் स्वासाधारण-धर्मनिरूपितत्वेनरूपेण தோன்றலாம். तेनरूपेण बोधिக்கலாமென்று திருவுள்ளம். स्थिति-

कालान्तरानुवृत्ति. இதுதான் नित्यवस्तुக்களுக்கு नित्यैயாயிருக்கும். अनित्य-वस्तुக்களுக்கு ईश्वरसङ्कल्पத்துக்கீடாக ஏறியுஞ் சுருங்கியுமிருக்கும். இங்கு प्रवृत्तिயாவது प्रवृत्तिनिवृत्तिरूपமான व्यापारம். இவையெல்லாம் वस्तुக்கள் தோறும் प्रमाणप्रतिनियतமாயிருக்கும். இப்प्रमाणங்கள் वस्तुக்களைக் காட்டும் போது அவ்வோ वस्तुக்களின் स्वरूपத்தையும், स्वरूपनिरूपकधर्मங்களையும், निरूपितस्वरूपविशेषணங்களையும், व्यापारங்களையுங் காட்டும்.

पदार्थमाह **இதினுடைய कालान्तरानुवृत्तीति** । **இதினுடைய** - स्वरूपத்தினுடைய. **இது தான் नित्यवस्तुக்களுக்கு नित्यैயாயிருக்கும்** इति । इतर नित्यद्रव्यங்களின் कालसंयोगसंबन्ध-सन्ततिरूपकालान्तरानुवृत्तिயும் कालरूपनित्यद्रव्यத்தில் कालतादात्म्यरूपसंबन्धानुवृत्तिயும் नित्यैயாயிருக்குமென்னபடி. **ईश्वरसंकल्पத்துக்கீடாக ஏறியுஞ் சுருங்கியும் இருக்கும்**इति । नित्यमानकालத்தின் संबन्धம் எல்லாவஸ்துவுக்கும் பொதுவாயிருக்க இவ்வேத்தச் சுருக்கத்துக்குக் नियामकமென்னென்று शङ्किயாமைக்காக **ईश्वरसंकल्पத்துக்கீடாக** इति । ''अप्रमेयोऽनियोज्यश्च'' என்கிறபடி अनियोज्यனான ईश्वरனுடைய सङ्कल्पமெப்படியோ அப்படியே वस्तुக்களின் स्थितिயென்று கருத்து. प्रवृत्तिயைக்காட்டுகிறார். **இங்கு प्रवृत्तिயாவது** इति । सर्वத்துக்கும் ईश्वराधीनत्वं சொல்லுகிற இவ்வாக்யத்தில் निवृत्तिக்கு तदधीनत्वं சொல்லக்காணவில்லையேயென்று शङ्कीயாமைக்காக प्रवृत्तिशब्दार्थத்தை வெளியிடுகிறார். **प्रवृत्तिनिवृत्तिरूपமான व्यापारमिति** । निवृत्तिயும் अकरणसङ्कल्परूपप्रवृत्ति-विशेषरूपैயாகையாலே न्यूनतैயில்லையென்று கருத்து. यथोक्तं मितगद्याधिकारे – प्रवृत्तिः – व्यापारः, निवृत्तिरप्यकरणसङ्कल्परूपप्रवृत्तिविशेष इति । **இவையெல்லாமிதி**. **இவையெல்லாம்** – स्वरूपस्थितिप्रवृत्ति முதலானவைகளெல்லாம், **वस्तुக்கள்தோறும்** – ஒவ்வொரு वस्तुக்களிலும், **प्रमाणप्रतिनियतமாயிருக்குமிதி** – प्रत्यक्षादिप्रमाणங்கள் எப்படி பிரித்துக் காட்டுகிறதுகளோ அப்படியே வேறுபட்டிருக்குமென்றபடி. प्रमाणங்கள் அவ்வோवस्तुக்களைக் காட்டுமேயொழியே அதிலுள்ள வேறுபாடுகளையும் காட்டுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் இப் **प्रमाणங்களி**त्यादिயால். **स्वरूपத்தையும்** முன்சொன்ன असाधारणधर्म निरूपितமான धर्मिயையும் **स्वरूप निरूपकधर्म**ங்களையும் – எந்த धर्मங்கள் தெரியாவிடில் धर्मिயே தெரியாதோ அவைகளையும், அதாவது उदाहरणமாக घटத்தையும் घटत्वத்தையுமென்றபடி. நம் सिद्धान्तத்தில் धर्मिயின் असाधा-रणधर्मத்தையே ஜாதியென்றும் अवयवसन्निवेशविशेषरूपமான आकारமென்றும் स्वेतर भेदமென்றும் स्वेतरभेदकமென்றும் अङ्गीकरिப்பதால் அது தெரிந்தால் इतरத்தைக் காட்டில் வேறுபாடு முதலானது தெரியுமென்று கருத்து. **निरूपितस्वरूपविशेषங்களையுமிதி** ।

அதில் ஸ்வரூபத்தை ஸ்வரூபநிரூபகதர்மங்களாலே விஶிஷ்டமாகவே காட்டும். அந்த ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும்போது அவ்வோ தர்மங்களையிட்டல்லது சொல்லவொண்ணாது அவற்றைக் கழித்துப்பார்க்கில் ஶஶவிஷாண துல்ய மாம். ஆகையால் ஜீவஸ்வரூபத்தைச் ஜ்ஞானத்வமானந்தத்வமமலத்வமணுத்வமித்யாதிகளான நிரூபகதர்மங்களையிட்டு நிரூபித்து ஜ்ஞானமானந்தமமலமணு என்று இம்முகங்

தர்மிஸ்வரூபநிரூபகதர்மத்தாலே நிரூபிதமான பிறகு அத்தர்மியில் தோன்றும் தர்மவிஶேஷங்களையும், உதாஹரணமாக கடத்வரூபஸ்வரூபநிரூபகதர்மத்தாலே கடரூபதர்மி தோன்றினபிறகு அதற்கு விஶேஷணமாகத் தோன்றும் ஶ்யாமத்வரக்தத்வாதிகளையும். **வ்யாபாரங்களையு**மிதி । ஜலாஹரணாதி வ்யாபாரங்களையென்றபடி. வ்யாபாரமும் நிரூபிதஸ்வரூபவிஶேஷணமாயிருக்க அதைத் தனியாகச் சொன்னது எல்லாதர்மிக்கும் அர்த்தக்ரியாகாரித்வரூபவஸ்துத்வமுண்டென்று காட்டுகைக்காக. மானஸம்பந்தித்வம், காலஸம்பந்தித்வம், அர்த்தக்ரியாகாரித்வ மென்கிற இவைகளை வஸ்துத்வமென்று சொல்லுகிறது.

ப்ரமாணங்கள் தர்மியைக்காட்டும்போதெல்லாம் இம்மூன்று தர்மங்களோடும் விஶிஷ்டமாகவே காட்டுமோவென்ன ஸ்வரூபநிரூபகதர்மங்களில் விஶேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார். **அதில் ஸ்வரூபத்தை ஸ்வரூபநிரூபகதர்மங்களாலே விஶிஷ்டமாகவே காட்டுமிதி**. இதரங்களில் அந்த நியமம் இல்லை யென்று கருத்து. வ்யவஹர்தவ்ய ஜ்ஞானரூபமான ப்ரமாணங்கள் விஶிஷ்டத்தையேகாட்டினாலும் தர்மிமாத்ரத்துக்கு வ்யவஹாரம்கூடாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் அந்த ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும்போது இதி । அவ்வோதர்மங்களையிட்டல்லது இதி । ஜாதிகுண க்ரியாரூபதர்மங்களில் ஏதேனுமொன்றாலே விஶிஷ்டமான ஸ்வரூபத்திலேயே ஶப்தானாம்ஶக்திக்ரஹணமாகையால் அந்த ஶக்யதாவச்சேதகரூபவ்யவஹர்தவ்யதாவச்சேதகங்களையிட்டல்லது தர்மிமாத்ரவ்யவஹாரம் கிடையாதென்று கருத்து. **அவற்றைக் கழித்துப்பார்க்கில்** – ப்ரமாணங்களிலோ, வ்யவஹாரங்களிலோ அவற்றைக் கழித்துப் பார்த்தால். **ஶஶவிஷாணதுல்யமாமிதி** । இதனால் ஸாமாநாதிகரண்யஸ்தலத்தில் அத்வைதிகள் சொல்லும் நிர்தர்மபோதமும், நிர்தர்மிகவ்யவஹாரமும் லோகே அனுபலப்தி பராஹதமென்று சொல்லப் பட்டது. இப்படி வஸ்துதத்த்வத்தை ஶிக்ஷித்து இதையறிந்து ஶிஷ்யர்கள் வர்திக்கவேண்டும் ப்ரகாரத்தையுப்தேசிக்கிறார் **ஆகையாலித்யாதியால்**. தத்த்வத்ரயங்களிலே போக்தாவான ஜீவனே ப்ரதமோத்திஷ்டனாகையாலே அவனிடத்திலேயே இந்த போதத்தையும் வ்யவஹாரத்தையும் நிரூபித்துக்காட்டுகிறார் **ஜீவஶ்வரூபத்தை** இதி । ஆதிபதத்தாலே ப்ரத்யக்த்வம் விவக்ஷிதம் । நிரூபகதர்மங்களையிட்டு **நிரூபித்து** இதி । நிரூபகதர்மங்களாலே இதரவிலக்ஷணமாக க்ரஹித்தென்றபடி. ஜீவனில் ஜ்ஞானத்வானந்தத்வாமலத்வாணுத்வப்ரத்யக்த்வாதிகள் தெரிந்தால் ஜடப்ரதிகூலஸமல-

களாலே சொல்லக்கடவது. இஜ்ஜீவतत्त्वம் सर्वेश्वरனுக்கு शेषமாயே யிருக்குமென்றும், அவனுக்கே निरूपाधिकशेषமென்றும், अयोगान्ययोग-व्यवच्छेदங்களாலே प्रथमपदத்தில் தோற்றின शेषत्वம் संबन्धरूपமாகையாலே संबन्धिस्वरूपம் निरूपितமானாலல்லதறிய வொண்ணாமையாலே ஜீவனுக்கு இது निरूपितस्वरूपविशेषமென்னலாம். अणुत्वे सति चेतनत्वம் போலே स्वतश्शेषत्वे सति चेतनत्वமும் जीवलक्षणமாகவற்றாகையாலே இச்சேஷத்வம் ஜீவனுக்கு

विभुपराக்குகளுடைய वैलक्षण्यं தோற்றுமிறே. இப்படி ग्रहणத்தைச் சொல்லி धर्मங் களையிட்டு व्यवहरिக்கவேண்டுமென்கிறார் **ज्ञानमानन्द**मित्यादियால். திருமந்த்ரத்திலே प्रथमाक्षरத்தில் அதாவது प्रणवத்தில், चतुर्थिயில் प्रथमமாகத் தோன்றியும், उकारान्वय विशेषத் தாலே ज्ञानत्वादिகளைப் போலேयावदात्मभाविயாயும் अनन्यार्हமாயும் தோற்றியிருக்கிற भगवच्छेषत्वத்தை கீழ்ச்சொன்ன स्वरूपनिरूपकधर्मங்களோடே சேர்த்து எடாததற்குக் காரணமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இஜ்ஜீவतत्त्व**मित्यादियால். **सर्वेश्वरனுக்கு शेषமாயேயிருக்குமென்று**मिति । शङ्खம் पाण्डरமாயேயிருக்குமென்னுமாப்போலே ஜீவன் शेषமாயே இருக்குமென்கிற शेषत्वायोगव्यवच्छेदம் प्रत्ययान्वितोकार लभ्यம். **அவனுக்கே निरुपाधिकशेषமென்று**मिति । இது प्रकृत्यर्थान्वितोकारार्थமான अन्ययोगव्यवच्छेदलभ्यம். सुबन्त स्थलத்தில் विशेषणसङ्गतैवकारस्यायोगव्यवच्छेदம்போலவும் அதாவது शंखः पाण्डर एव என்கிற விடத்தில் पाण्डरत्वायोगव्यवच्छेदம்போலவும், विशेष्यसंगतैवकारத்துக்கு अन्ययोगव्यवच्छेदம் போலவும், அதாவது ''पार्थ एव धनुर्धरः'' என்கிறவிடத்தில் धनुर्धरत्वத்திற்கு पार्थान्य-संबन्धव्यवच्छेदம்போலவும், प्रकृतिप्रत्ययस्थलத்தில் प्रत्यायान्वितैवकारं अयोगव्यवच्छेदपरமென்றும், प्रकृत्यन्वितैवकारं अन्ययोगव्यवच्छेदपरமென்றும் திருவுள்ளம். இப்படி இந்த भगवच्छेषत्वं प्रथमपदத்திலே प्रथमप्रतिपन्नமாய் यावदात्मभाविயாய் निरुपाधिकமாயிருந்தாலும் இது स्वरूप-निरूपकமன்றென்பதற்கு காரணமருளிச்செய்கிறார் **இச்சேषत्वं संबन्धरूपமாகையாலே** इत्यादियால். **संबन्धिस्वरूपं निरूपितமானாலல்லது** इति । இதனால் எந்த धर्मம் தெரிந்தா லொழிய धर्मि தெரியாதோ அதுவே அதின் स्वरूपनिरूपकமென்றும், धर्मिதெரிந்த பிறகே எந்த धर्मத்தையறிய வேண்டுமோ அதுவே निरूपितस्वरूपविशेषणமென்று மேற்படுமாகையால் இந்த शेषत्वं स्वरूपनिरूपकज्ञानत्वादिகளோடே சேர்த்துச் சொல்லப் படவில்லை. स्वरूपनिरूपकत्वं स्वरूपप्रतिपत्तिहेतुत्वமென்றும் स्वरूपத்துக்கு स्वेतरसमस्तवस्तुव्या-वर्तकलक्षणघटकत्वமென்றும் இரண்டுவிதம். அதில் शेषत्वம் संबन्धरूपமாகையாலே स्वरूपம் தெரிந்த பிறகே தெரியவேண்டியதால் முதல் स्वरूपनिरूपकत्वமில்லை யென்கிறார் கீழ். மேல் இரண்டாவதான धर्मिக்கு स्वेतरसमस्तवस्तुव्यावर्तकलक्षणघटकत्वத்தை

உபபாதித்து ஜீவனுக்கு இது स्वरूपनिरूपकமென்னவுமா மென்கிறார் **अणुत्वेसतीत्यादि யால்**. चेतनत्वमीश्वरसाधारणமாகையால் அங்கு अतिव्याप्ति வாராமைக்காக अणुत्वेसति என்கிறது. अणुत्वம் पृथिव्याद्यणुसाधारणமாகையால் चेतनत्वமென்கிறது. இரண்டாவது लक्षणத்தில் चेतनत्वमीश्वरसाधारणமாகையால் शेषत्वे सति என்கிறது. அவன் सर्वशेषिயிறே. அவனுக்கும் पुत्रत्वाद्युपाधिயால் दशरथवसुदेवादिशेषत्वமுண்டாகையால் पुनरप्यतिप्रसङ्गம் வாராமைக்காக स्वतः என்கிறது. அவனுக்கு அந்த दशरथादिशेषत्वம் पुत्रत्वाद्युपाधिயாலே வந்ததேயொழிய स्वतस्सिद्धமன்று. उभयाधिष्ठानश्चैकं शेषित्वமென்று சொன்ன उभयवृत्तिशेषि-तानिरूपितशेषत्वமே ''मकारस्तु तयोर्दासः'' என்கிற श्रुतिயின்படி जीवलक्षणமாகையால் लक्ष्मी யினிடத்தில் अतिव्याप्ति प्रसङ्गமில்லை. அவளிடத்திலுள்ள शेषत्वमीश्वरमात्रनिरूपितமிறே. अचेतनங்களில் अतिव्याप्तिவாராமைக்காக चेतनत्वமென்கிறது. शेषत्वமும் चेतनत्वமும் साङ्ख्यादिகளாலே ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லையாதலால் இதை लक्षणமாக நாம் अङ्गीकरिக்கலாமோவென்று शङ्कैயுதியாமைக்காக **लक्षणமாகவற்றாகையாலே** என்கிறது. வற்றாகையாலே – समर्थமாகையாலே என்றபடி. प्रणवத்தில் चतुर्थ्यर्थ शेषत्वान्वयத்திற்கு मकारार्थजीवனே अर्हனாயிருப்பதாலும் ''शेषो हि परामात्मनः''என்று ஜீவனுக்கு शेषत्वकण्ठोक्तिயாலும் अबाधितமான இந்த शेषत्वलक्षणத்திற்கு ஜீவனர்ஹனே என்று तात्पर्यம்.

இப்படி साङ्ख्यादिகள் ஜீவனுக்கு अणुत्वத்தை இசையாவிட்டாலும் ब्रह्मसूत्रத்தில் ''स्वशब्दोन्मानाभ्याञ्च'' என்கிற सूत्रादिகளாலே அவனுக்கு अणुत्वத்தை स्थापिத்திருப் பதாலும், वाद्यन्तरங்கள் ஒப்புக்கொள்ளாத धर्मங்களையும் अबाधितங்களாகையாலே लक्षणங்களாக நாம் சொல்லலாமென்று திருவுள்ளம். இதற்கு दृष्टान्तம் காட்டுகிறார் **अणुत्वे सति चेतनत्वம் போலே** इति । அங்கும் अणुत्वचेतनत्वங்களை साङ्ख्यादिகள் ஒப்புக் கொள்ளவில்லையிறே. अणुत्वे सति चेतनत्वமென்கிற लक्षणத்தை सिद्धवत्कृत्य दृष्टान्तமாகச் சொல்லுவதால் இந்தவிரண்டு लक्षणங்களிலும் ஒருविधदोषமுமில்லையென்று கருத்து. இப்படி अणुत्वे सति என்பதால் ईश्वरव्यावृत्ति சொல்லலாமோ? अणोरणीयानित्यादि களில் அவனையும் अणुவென்று சொல்லவில்லையோ வென்னில், இந்த अणुत्वம் सर्वानुप्रवेशार्हत्वरूपமாகையாலும். नित्यं विभुமென்று मुण्डकம் विभूவாகவே சொல்லுகை யாலும் அவன் विभुவாகையால் तद्व्यावृत्ति சொல்லலாமென்றுகருத்து. இப்படி अणुत्वे सतीत्यादि जीवलक्षणம் சொன்னவுடன் அந்த अणुत्वव्यावर्त्यனான ईश्वरனும் अणुत्वप्रति-भटமான विभुत्वமும் उपस्थितமாகையால் उपस्थितस्य उपेक्षानर्हत्वरूपसङ्गतिविशेषத்தால் ईश्वरलक्षणத் தைச் சொல்லுகிறார் **இப்படி विभुत्वे सती**त्यादिயால் இங்கும் ''विभुत्वे सति''என்பதால் जीवव्यावृत्तिः । चेतनत्वமென்பதால் कालादिव्यावृत्तिः । பிராட்டியும் ईश्वरकोटिயில் நிற்பதால்

स्वरूपनिरूपकமென்னவுமாம். இப்படி विभुत्वेसति चेतनत्वமும் अनन्याधीनत्वनिरूपाधिकशेषित्वादिகளுமீश्वरलक्षणங்கள். जीवेश्वररूपமான आत्मवर्गத்துக்கெல்லாம் பொதுவான लक्षणம் चेतनत्वமும் प्रत्यक्त्वமும். चेतनत्वமாவது ज्ञानाश्रयமாகை; प्रत्यक्त्वமாவது தனக்குத்தான் தோற்றுகை. அப்போது धर्मभूतज्ञाननिरपेक्षமாக நானென்று தோற்றும். இப்படி चेतनत्वादिகளீश्वरனுக்கும் ஜீவனுக்கும் பொதுவாகையாலே யவனிற்காட்டில் व्यावृत्ति தோற்றுகைக்காக जीवलक्षणத்தில் स्वतश्शेषत्वादिகள் சொல்லுகிறது. प्रथमाक्षरத்தில் चतुर्थिயில் தோற்றின तादर्थ्यத்துக்கு उपाधिயில்லாமையாலே सर्वरक्षक

இங்கு अतिव्याप्तिप्रसङ्गமில்லை. लक्षणान्तरमाह **अनन्याधीनत्वेति** । இங்கு अन्यपदं प्रणतेतरपरம். ஆகையால் ''पराधीनं त्वां तु प्रणतपरतन्त्रं मनुमहे'' इत्यादिகளோடே विरोधமில்லை. लक्षणान्तरमाह **निरुपाधिकशेषित्वेति** । लोकத்தில் पित्रादिகளுக்கும் पितृत्वादिसंबन्धங்களாலும் कर्मरूपोपाधियாலும், पुत्रादिनिरूपितशेषित्वமுண்டாகையால் तद्व्यावृत्त्यर्थं ''निरुपाधिक''என்றது. दर्शपूर्णमासादिகளுக்கும், प्रयाजादिशेषित्वं अङ्गाङ्गिभावसंबन्धोपाधिकமிறே. இங்கு अदिपदத்தால் निरुपाधिक नियन्तृत्वादिग्रहणம். जीव लक्षणத்தில் दळप्रयोजनத்தைத் தாமே சொல்லக்கருதி முதலில் जीवेश्वरர்களுக்கு साधर्म्यத்தையருளிச்செய்கிறார் **चेतनत्वமும் प्रत्यक्त्वமு**மிதி. இதனால் साधारणधर्मமான இவ்விரண்டும் ஜீவனுக்கோ ईश्वरனுக்கோ विशेषान्तराघटितமாக प्रत्येकं लक्षणமாகாதென்று சொல்லப்படுகிறது. चेतनत्वமும் प्रत्यक्त्वமும் पर्यायமன்றோவென்ன அவைகளின் भेदத்தை விவரிக்கிறார் **चेतनत्वமாவது** इत्यादियால். **ज्ञानाश्रयமாகை** – ज्ञानाश्रयत्वம். **தனக்குத் தான் தோற்றுகை** इति । **தனக்கு** – स्वस्मै **தான்** स्वयं, **தோற்றுகை** – प्रकाशिக்கை. தோற்றும் प्रकारத்தை தமிழில் अभिलपित्துக்காட்டுகிறார் **நான் என்று தோற்றும்**இதி. கீழே 'தான்' என்கிற पदத்தில் अवधारणத்தை विवक्षित்து धर्मभूतज्ञाननिरपेक्षமாக என்கிறது. இப்படி साधर्म्यनिरूपणத்தால் வரும் प्रयोजनத்தையருளிச்செய்கிறார் **இப்படி चेतनत्वादिகள்** इत्यादिना । கீழ்ச்சொன்ன अयोगव्यवच्छेदादिகள் இந்த धर्मத்துக்குச் செய்யப்படுகிறதென்றும் व्यवच्छेदशब्दार्थம் இதென்றும் विशदीकरिக்கிறார் **प्रथमाक्षरத்திலி**த்யாதியால். **चतुर्थिயில் தோற்றின तादर्थ्यத்துக்கு** इति । अकारத்தின்மேலேறி लुप्तமான चतुर्थिயில் प्रतिपाद्यமான शेषत्वத்துக்கென்றபடி. **तादर्थ्यं** – शेषत्वம். இதனால் अयोगव्यवच्छेदத்திற்கு आश्रयம் चतुर्थ्यर्थशेषत्वமென்று சொல்லப்பட்டது. **उपाधिயில்லாமையாலே** इति । भगवच्छेषत्वமும் सोपाधिकமாகிலன்றோ तन्निवृत्तिயில் शेषत्वம் निवृत्तமாய் शेषत्वयोगம் வருவது.

னான ஶ்ரிய:பதிக்கு ஜீவாத்மா நிருபாதிகஶேஷமாயேயிருக்குமென்றிப்படி யாவத்ஸ்வரூபம் ஸம்பந்தஞ்சொல்லுகை அயோகவ்யவச்சேதம். மத்யமாக்ஷரத்தில் அவதாரணஸாமர்த்யத்தாலே அவனுக்கே நிருபாதிகஶேஷம் வேறோருத்தருக்கு நிருபாதிகஶேஷமன்றென்கை அந்யயோகவ்யவச்சேதம். இச்ஶேஷத்வம் பாகவதஶேஷத்வபர்யந்தமாக வளரும்படி மேலே சொல்லக்கடவோம். இப்படியிருக்கிற சேதனருக்குப்

அது நிருபாதிகமாகையால் ஶேஷத்வாயோகம் வ்யவச்சேதிக்கப்படுகிறது. இதனால் ஃபலிக்கும் வ்யவஹாரத்தை சொல்லிக்காட்டுகிறார் **நிருபாதிகஶேஷமாயே இருக்குமென்று** इति । இதினர்த்தத்தை விவரித்துக் கொண்டு இவ் வ்யவஹாரமே அயோகவ்யவச்சேதமென்று சொல்லுகிறார் **இப்படி யாவத் ஸ்வரூபம் ஸம்பந்தம் சொல்லுகை அயோகவ்யவச்சேத**மிதி । **अयोगः** – असंबन्धः, அதின் **व्यवच्छेदं** – ஸம்பந்தம். ஸம்பந்தாபாவாபாவரூபத்வாத் । இப்படி யாவத்ஸ்வரூபம் ஸம்பந்தம் அயோகவ்யவச்சேதமாயிருந்தாலும் वाच्यवाचकयोः अभेदविवक्षया இங்கு ஸம்பந்தம்சொல்லுகை அயோகவ்யவச்சேதமென்கிறது. இப்படி வ்யவஹாரபர்யந்தம் சொன்னது நித்யஸம்பந்த ரூபாயோகவ்யவச்சேதத்துக்கு லோகவ்யவஹாரமே ப்ரமாணமென்று காட்டுகைக்காக. உத்தரராமபரிதப்ரதிபாதகஶப்தரூபமான நாடகத்தை உத்தரராமசரிதமென்று மஹாகவிகள் சொன்னார்களிறே. இச்சேஷத்வத்திற்கு அந்யயோகவ்யவச்சேதம் கிடைக்கும் வழியையும் அந்யோகவ்யவச்சேதஸ்வரூபத்தையுமருளிச்செய்கிறார் **மத்த்ய-மாக்ஷரத்திலீ**த்யாதியால். **मध्यमाक्षरं** – உகாரம். அகாராந்விதமான உகாரத்திலென்னபடி. **அவதாரணஸாமர்த்யத்தாலே** इति । 'तदु चन्द्रमाः' என்கிற ஶ்ருதியில் உகாரம் அவதாரணஸ்தானத்தில் படிக்கப்பட்டிருப்பதால் இதற்கும் அவதாரணஸாமர்த்யமுண்டென்று கருத்து. இதனால் ஃபலிக்கும் அந்யயோகவ்யவச்சேதஸ்வரூபத்தைக்காட்டுகிறார் **அவனுக்கே நிருபாதிகஶேஷம் வேறோருத்தருக்கு நிருபாதிகஶேஷமன்றென்கை** इति । 'அவனுக்கே' யென்கிற ஏவகாரத்தின் அர்த்தவிவரணம் வேறொருத்தருக்கு நிருபாதிகஶேஷமன்று इति । அந்யநிரூபித-நிருபாதிகஶேஷத்வம் அப்ரஸித்தமாகையாலே அதை நிஷேதிக்கக்கூடுமோ என்னில் இதற்கு அவனுக்கே நிருபாதிகஶேஷமென்கிறவிடத்திலுள்ள நிருபாதிகஶேஷத்வத்தில் அந்யாநிரூபிதத்வ-விவக்ஷையிலே தாத்பர்யமாகையாலே விரோதமில்லை, **என்கை** इति । என்று சொல்லுகை இங்கும் வாச்யவாசகயோரபேதம் விவக்ஷிதம். **அந்யோகவ்யவச்சேத**மிதி । இங்கு அந்யபதம் ஶேஷத்வப்ரதி-ஸம்பந்திஶேஷியான பகவதந்யபரம். யோகமாவது ஸம்பந்தம். அது ப்ரக்ருதத்தில் நிரூபிதத்வம்; அதின் வ்யவச்சேதம் ததபாவம். तथा च ஶேஷத்வப்ரதிஸம்பந்திஶேஷீதரநிரூபிதத்வாபாவம். ஶேஷத்வநிஷ்டம் அந்யயோகவ்யவச்சேதமென்று ஃபலித்தது. இப்படியே இதர ஸ்தலங்களிலும் தத்தத்ஸம்பந்தத்தையிட்டு அந்யயோக-வ்யவச்சேதத்தைக் கண்டுகொள்ளுவது. லோகத்தில் பித்ராதிநிரூபிதஶேஷத்வம் பித்ருத்வாதிஸம்பந்தோ-பாதிகமாகையாலே அத்ராஸம்பவமில்லை. இப்படி ஜீவனுக்கு ஈஶ்வரேதரஶேஷத்வமில்லையென்

प्रवृत्तियावदु पराधीनமுமாய் परार्थமுமான कर्तृत्वமும் भोक्तृत्वமும் ईश्वरன் தன் भोक्तृत्वार्थமாக இவர்களுக்கு कर्तृत्वाभोक्तृत्वங்களை உண்டாக்குகையாலிவை परार्थங்கள். बद्धचेतनருக்கு நீக்கியுள்ளாரில் भेदம் अविद्याकर्मवासनारुचिप्रकृति-संबन्धयुक्तராயிருக்கை. இவர்களுக்கு अन्योन्यம் வரும் ज्ञानसुखादिभेदத்தை ब्रह्मादिस्तंबपर्यन्तங்களான வகுப்புக்களிலே கண்டுகொள்வது. இப்बद्धचेतनர் தந்தாமுக்கு कर्मानुरूपமாக ईश्वरனடைத்த शरीरங்களை धर्मिस्वरूपத்தாலும்

றால் भागवतशेषत्वம் घटिக்கும்படியெங்ஙனேயென்னவருளிச் செய்கிறார் **இச்छेषत्व-मित्यादिயால். வளரும்படி** – இதரशेषत्वம் போலன்றிக்கே இந்த भगवच्छेषत्वத்துக்கு भागवतशेषत्वம் परीवाहமாகும்படி. **மேலே** – पुरुषार्थकाष्ठाधिकारத்திலே. **இப்படியிருக்கிற** इति । अणुत्वे सति चेतनत्वம் इत्यादि लक्षणங்களால் उक्तज्ञातस्वरूपனாய் नित्यवस्तुக்களுக்கு नित्यै யாயிருக்கும் என்கிற सामान्यवाक्यத்தாலே उक्त स्थितिकனாயுமிருக்கிற யென்றபடி. இப்படி उक्तांशத்தை अनुवदिத்து प्रवृत्तिमात्रத்தை निरूपिக்கிறார் **प्रवृत्तियावदु पराधीनமு मायीत्यादिயால்.** पराधीनत्वமும் परार्थत्वமும் कर्तृत्वத்திலும் भोक्तृत्वத்திலும் अन्वयिக்கிறது. सुखदुःखसाक्षात्कारवत्वरूपभोक्तृत्वமும் कर्तृत्वம்போலே ज्ञानावस्थाविशेषமாகையாலே அதையும் प्रवृत्तिயென்று சொல்லுகிறது. இந்த कर्तृत्व भोक्तृत्वங்கள் **‘यमात्मानमन्तरो यमयति’** என்கிற श्रुतिயாலும் **‘परात्तु तच्छ्रुतेः’** என்கிற सूत्रத்தாலும் पराधीनங்களாகச்சொல்லப்பட்டிருந் தாலும் இவைகளுக்கு परार्थत्वம் எப்படியென்னில் அதை सोपपत्तिकமாக उपपादिக் கிறார் **ईश्वरனीत्यादिயால்** ஜீவனுடைய कर्तृत्वभोक्तृत्वங்களாலே भगवाனுக்கு लीलारसानु-भवமும் भोगरसानुभवமும் உண்டாகிறதாகையால் இவைகள் ईश्वरனுடைய भोक्तृत्वार्थங் களாகிறது. पूर्वोक्तत्रिविधचेतनர்களில் बद्धचेतनருக்கு भेदकाकारத்தைக்காட்டுகிறார் **बद्ध-चेतनருக்கு** इत्यादिயால். **நீக்கியுள்ளாரில்** – भिन्नர்களான मुक्तनित्यர்களைக்காட்டிலும், **भेदம்** – भेदकाकारம். இது भिद्यते अनेनेति करणव्युत्पत्तिलभ्यம். **अविद्या** – अनात्मन्यात्मबुद्धियும், स्वतन्त्रात्मभ्रमமும் **कर्म** – पुण्यपापरूपம். **वासना** – तज्जनितமான संस्कारம். **रुचिः** – तदनुगुणप्रीतिः, **प्रकृतिसंबन्धः** – तत्तच्छरीरसंबन्धம். இவைகள் बद्धருக்கு चक्रपरिवर्तिபோல் வரும். இவைகள் मुक्तருக்கும் नित्यருக்குமில்லை. இந்த बद्धருக்குள்ளே परस्परभेदकाकारத்தை யருளிச் செய்கிறார் **ज्ञानसुखादिभेदத்தை** इति । विलक्षणமான ज्ञानसुखादिகளே भेदकाकारமென்றபடி. இதற்கு प्रमाणம் காட்டுகிறார் **ब्रह्मादी**ति । **வகுப்புகளிலே** – பிரிவுகளிலே, **கண்டு கொள்வது** – यथा प्रमाणம் प्रत्यक्षादिகளாலே அறிந்துகொள்வது. கீழ்சொன்ன प्रकृति-संबन्धத்தை விவரித்துக்காட்டுகிறார் **இப்बद्धचेतनரீ**त्यादिயால். **कर्मानुरूपமாக ईश्वरன டைத்த** इति । **कर्मानुरूपமாக** – पुण्यपापानुरूपமாக ‘‘रमणीयचरणाः रमणीयां योनिमापद्येरन् ब्राह्मण-

धर्मभूतज्ञानத்தாலும் धरियाநிற்பர்கள். धर्मियाल் வருகிற धारणம் शरीरத்தினு டைய सत्तैக்குப் प्रयोजकமாயிருக்கும். जाग्रदाद्यवस्थैயில் धर्मभूतज्ञानத்தாலே வருகிற शरीरधारणம் पुरुषार्थतदुपायानुष्ठानங்களுக்கும் कृतोपायனான परमैकान्तिக்கு भगवदनुभवकैङ्कर्यங்களுக்கும் उपयुक्तமாயிருக்கும். पापकृத்துக்களுக்கு

योनिं क्षत्रिययोनिं वैश्ययोनिं वा कपूयचरणाः कपूयां योनिमापद्येरन् श्वयोनिं सूकरयोनिं चण्डालयोनिं वा'' என்கிற श्रुतिயில் तरतमभावापन्नங்களான पुण्यपापங்களுக்கு अनुरूपமாகவிறே तरतमभावापन्नங்களான शरीरங்களின் संबन्धம் சொல்லப்படுகிறது. **ईश्वरனடைத்த** – सृष्टिकालத்தில் ''அந்நாள் நீ தந்தவாக்கை'' என்கிறபடியே तत्तज्जीवர்களுக்கு வசமாக்கின. **शरीरங்களை** – प्रकृतिपरिणामरूपशरीरங்களை. **धर्मिस्वरूपத்தாலும் धर्मभूतज्ञानத்தாலும்** धरियाநிற்பர்களிதி. இதனால் शरीरत्वावस्थापन्नமான प्रकृतिसंबन्धம் आधाराधेयभावरूपமென்றும், प्रलयकालத்திலந்த संबन्धம் जीवः प्रकृतिसंबन्धीति व्यवहारमात्रहेतुभूतवृत्त्यनियामकसंबन्धविशेषமென்றும் ज्ञापिக்கப்பட்டது. இப்படி இரண்டாலும் धरिக்கவேண்டுமோ? அதற்கு पृथक्प्रयोजनங்கள்தானுண்டோ? வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **धर्मियाल் வருகிற धारणमि**त्यादिயால். **सत्तैக்கு** – स्वरूप-लाभमात्र த்துக்கு, அதாவது कालसंबन्धमात्रस्वरूपसत्तैக்கு என்றபடி. இதை सर्वज्ञानोपरतिरूप மான सुषुप्तिदशैயில் காணலாம். धर्मभूतज्ञानத்தால்வரும் धारणணத்துக்கு प्रयोजनமருளிச் செய்கிறார் **जाग्रदाद्यवस्थैயில்** इत्यादिயால். **जाग्रदवस्थै** – ज्ञानप्रसरणार्हावस्था । आदिपदात् स्वप्नावस्था गृह्यते । இதனால் सुषुप्तिमूर्च्छावस्थैகளில் धर्मभूतज्ञानத்துக்கு संकल्पावस्थै அதாவது प्रयत्नावस्थै இல்லாமையால் அதற்கு धारणशक्तिயில்லையென்றும், अत एव ज्ञानத்தால் வரும் धारणம் कादाचित्कமென்றும் सूचितம். **पुरुषार्थतदुपायानुष्ठानங்களுக்குமி**தி. இதற்கு उपयुक्त மாயிருக்குமென்பதோடன்வயம். धर्मभूतज्ञानத்தால் வரும் राजादिदेहधारणம் विलक्षण-शब्दाद्यनुभवरूपपुरुषार्थोपयुक्तமாயும் देवादिदेहधारणம் स्वर्गाद्यनुभवरूपपुरुषार्थोपयुक्तமாயுமிருக்கு மென்றபடி. **तदुपायानुष्ठानங்களுக்கும்** – शब्दाद्यनुभवத்துக்கு उपायம் अर्थार्जनம், स्वर्गाद्यनुभवத் திற்கு उपायம் यागादि । तदनुष्ठानங்களுக்குமென்றபடி. இனி இந்த शरीरधारणத்துக்கு ஓரிடத்தில் व्यञ्जनवृत्या निष्फलत्वத்தை द्योतिப்பித்துக்கொண்டு समाधानமருளிச்செய்கிறார் **कृतोपायனான** इत्यादिயால். अनुष्ठितोपायனாகையாலே அவனுடைய शरीरधारणம் प्रपत्त्य-नुष्ठानादिகளுக்கும் ''परमैकान्ती'' என்பதால் ऐहिकामुष्मिकपुरुषार्थங்களுக்கும் बद्धனான இவனுக்கு जाग्रद्दशैயில் देशविशेषावच्छिन्नभगवदनुभवरूपसाक्षात्पुरुषार्थத்துக்கும் उपयुक्तமாகா தென்று द्योतितம். भगवदनुभवकैङ्कर्यங்களுக்குமென்பதால் அவனுடைய शरीरधारणத்துக் கும் निष्फलत्वமில்லையென்று சொல்லப்பட்டது. இந்த शरीरधारणமே पापकृद्विषयத்தில் विषमिश्रान्नभोजनம்போல் अपुरुषार्थத்துக்கும் तदुपायानुष्ठानங்களுக்கும் हेतुவாயிருக்கு

இச்ஶரீரधारणம் विपरीतफलத்துக்கு हेतुவாயிருக்கும். இஜ்ஜீவர்கள் இச்ஶரீர த்தை விட்டாலிதின் सङ्घातங்குலையுமித்தனை. ஶரீரத்துக்கு उपादानமான द्रव्यங்கள் ईश्वरஶரீரமாய்க்கொண்டு கிடக்கும். बद्धचेतनருக்கு इतरரிற் காட்டில் स्थितिभेदं संसारबन्धம் यावन्मोक्षमनुवर्तिக்கை. प्रवृत्तिभेदம் पुण्यपापानुभयरूप ங்களான त्रिविधप्रवृत्तिகளும். मुक्तருக்கு நீக்கியுள்ளாரில் भेदம் प्रतिबन्धकनिवृत्ति யாலே आविर्भूतस्वरूपமாயிருக்கை. स्थितिभेदம் पूर्वावधि யுண்டான आविर्भावத் துக்கு उत्तरावधिயன்றிக்கேயிருக்கை. இவர்களுக்கு

மென்கிறார் **पापकृत्துக்களுக்கு** इत्यादियால். धर्मियால் வரும் धारणं ஶரீரத்தினுடைய सत्तैக்கு प्रयोजकமென்று अन्वयத்தை யருளிச்செய்தார் கீழ். அதற்கு व्यतिरेकத்தைக் காட்டுகிறார் **இஜ்ஜீவர்கள் இசரீரத்தைவிட்டாலி**त्यादिना । **இதின் संघातं குலையு மித்தனை** इति । नैयायिकர்கள் போலன்றிக்கே सत्कार्यवादिகளான நம் सिद्धान्तத்தில் निरन्वयविनाशமில்லாமையால் இதின் सत्तैபோமென்று சொல்லாமல் இதின் संघातம் குலையுமென்று சொன்னது. **संघातं** – अवयवसंबन्धविशेषம். **குலையும்** – शिथिलமாம். द्रव्यस्वरूपம் नित्यமாகையால் அதின் अवस्थैகளுக்கே नाशமென்றபடி. இப்படி अवस्थै போனால் अवस्थाश्रयமாக இருந்த नित्यமான ஶரீராம்ஶங்களுக்கு धारकர் யாரென்ன அருளிச்செய்கிறார் **ஶரீரத்திற்கு** इत्यादिना । **उपादानமான द्रव्यங்கள்** – ஶரீரत्वावस्था-रहितமான ஶரீராம்ஶभूतமான द्रव्यங்கள். **ईश्वरஶரீரமாய்க் கொண்டு கிடக்கு**मिति । अणुவான ஜீவன் ஶரீராம்ஶத்துக்கு धारकனில்லாவிடிலும் विभुவாய் सर्वशरीरिயான ईश्वरன் அதை धरिப்பதால் அது ईश्वरஶரீரமாய் கிடக்குமென்கிறது. இனி बद्धருக்கு स्थिति भेदத்தைக் காட்டுகிறார் **बद्धचेतनருக்கு** इति । **इतरரிற்காட்டில்** – मुक्त नित्यர்களைக் காட்டிலும், **संसारसंबन्धம்** – प्रकृतिसंबन्धம். **यावन्मोक्षमनुவர்த்திக்கை** इति । स्वरूपं नित्य-மாகையலே அதில் स्थितिभेदமில்லாவிடிலும் शरीरसंबन्धविशिष्टवेषेण उत्तरकालानुवृत्तिயி ருப்பதால் भेदமுண்டென்று கருத்து. அதில் यावन्मोक्षமென்பதால் बद्धர்களுக்குள்ளே अवान्तरस्थितिभेदங்கள் காட்டப்பட்டதுகள். प्रतिपुरुषம் मोक्षकालம் भिन्नभिन्नமிறே. प्रवृत्ति-भेदத்தைக்காட்டுகிறார் **पुण्यपापानुभयरूपங்களான** इति । मुक्तनित्यர்களுக்கு இவை யில்லையிறே. இங்கு अनुभयरूपங்களான प्रवृत्तिகளாவன अविहिताप्रतिषिद्धங்களான करणाधीनप्रवृत्तिகள். त्रिविधप्रवृत्तिகளைச்சொன்னதால் இவர்களுக்குள்ளே अवान्तरप्रवृत्ति-भेदம் சொல்லப்பட்டதிறே. मुक्तருக்கு स्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदங்களைக் காட்டுகிறார் **मुक्तருக்கு** इत्यादिना । **நீக்கியுள்ளாரில்** – बद्धनित्यர்களைக்காட்டிலும். नित्याविर्भूतस्वरूपர் களான नित्येश्वरர்களுடைய व्यावृत्त्यर्थம் **प्रतिबन्धकनिवृत्तियாலே** इति । இங்கு स्वरूपं अपहत-

अन्योन्यं स्थितिभेदं आविर्भावத்தில் முற்பாடு பிற்பாடுகளாலுண்டான முன்புற்ற வேற்றச் சுருக்கம். प्रवृत्तिभेदம் अनादिकालமிழ்ந்து பெற்ற परिपूर्णभगवदनुभवज-नितप्रीतिकारितமான यथाभिमतकैङ्कर्यतद्विशेषங்கள். नित्यருக்கு நீக்கியுள்ளாரில் भेदம் अनाद्याविर्भूतस्वरूपராய் परतन्त्रராயிருக்கை. இவர்களுக்கு நீக்கியுள்ளா ரிற்காட்டில் स्थितिभेदம் अनाद्यनुवृत्तமான शेषितत्त्वानुभवம். இது नित्यர்க் கெல்லாம் பொதுவானபடியாலே யிவர்களுக்கு अन्योन्यம் स्थितिயில் वैषम्य மில்லை. இவர்களுக்குப் प्रवृत्तिभेदம் अनादिप्रवाहनित्यங்களான कैङ्कर्यविशेष ங்கள். अनन्तगरुडादिகளுக்கு अधिकारविशेषங்களும் तदुचितकैङ्कर्यங்களும் व्यव-स्थितங்களாயிருக்க नित्यர்க்கும் मुक्तர்க்கும் सर्वविधकैङ्कर्यसिद्धिயுண்டென்கிற

पाप्मत्वादि । नित्येश्वरர்களுடைய नित्याविर्भूतस्वरूपத்துக்கும் उत्तरावधिயில்லாமையால் तद्व्यावृत्यर्थம் पूर्वावधिயுண்டான என்கிறது. मुक्तருக்குள் अन्योन्यस्थितिभेदத்தைக் காட்டு கிறார். **आविर्भावத்திலி**त्यादिना **முன்புற்றவேற்றச்சுருக்கமி**त्यन्तेन । पूर्वावधिயில் कालतारतम्यமேயன்றபடி. **प्रवृत्ती**ति । ''இழந்து பெற்ற'' என்பதால் नित्यव्यावृत्तिः । **तद्विशेषங்கள்** – ஒவ்வொருகாலविशेषங்களில் அவரவர்கள் प्रीतिயாலே செய்யும் भिन्नभिन्नकैङ्कर्यविशेषங்கள். இதனால் अवान्तरप्रवृत्तिभेदம் சொல்லப்பட்டது. **नित्यருக்கு** इति । **நீக்கியுள்ளாரில்** – बद्धमुक्तர்களைக்காட்டிலும், ईश्वरனும் अनाद्याविर्भूतस्वरूपனா யிருப்பதால் तद्व्यावृत्त्यर्थம் परतन्त्रராய் என்கிறது. बद्धमुक्तர்களும் परतन्त्रராகையாலே அவர்களின் व्यावृत्त्यर्थமनाद्याविर्भूतस्वरूपராயென்கிறது. **स्थिती**ति । शेषितत्त्वानुभवம் मुक्तரு க்கும் பொதுவாகையால் तद्व्यावृत्तये अनाद्यनुवर्तமான என்கிறது. ईश्वरனுக்கும் अनाद्य-नुवर्तमानस्वानुभवமிருப்பதால் **शेषितत्त्वे**ति । இங்கு शेषिपदं अनुभोक्तृशेषिपरम् । இங்கு शेषिपदம் व्यासज्यवृत्तिशेषित्वाश्रयपरமாகையாலே लक्ष्म्यां नातिव्याप्तिः । இதில் अवान्तरभेदமில்லை என் கிறார். **இது नित्यர்க்கெல்லாமி**त्यादिना । **प्रवृत्ती**ति । அவ்வோ காலங்களில் செய்யும் கைங்கர்யங்களுக்கு स्वरूपनित्यत्वம் கூடாதாகையால் ''प्रवाह'' என்கிறது. **कैङ्कर्य-विशेषங்களி**ति । कैङ्कर्येति ईश्वरप्रवृत्तिव्यावृत्तिः । **विशेषங்கள்** – अनन्तगरुडविष्वक्सेनादीनां व्यवस्थित ங்களான அவ்வோ कैङ्कर्यங்கள். இப்படி अनन्तगरुडादीनां कैङ्कर्यம் व्यवस्थितமென்றால் गद्यवाक्यविरोधம் வாராதோவென்று शङ्किக்கிறார் **अनन्तगरुडे**त्यादिயால். **अधिकारविशेषங் கள்** – पर्यङ्कभाव वहनजगन्निर्वहणादिகள். **तदुचितकैङ्कर्यங்கள்** – शयनानुकूलवृत्तिயும், वहनकरण மும், सेनानिर्वहणादिகளும். **व्यवस्थितங்களி**ति । எவருக்கு எந்த கைங்கர்யமுண்டோ அது அவருக்கே; வேறு ஒருவருக்கில்லை யென்பது व्यवस्था । இதனால் ''अशेष-शेषतैकरतिरूपनित्यकैङ्कर्यप्राप्ति'' யென்கிற गद्यवाक्यத்தோடு வரும் विरोधத்தை स्पष्टीकरिக்கிறார்

अर्थங்கூடுமோவென்னில், ஸ்வாமியினுடைய அபிப்ராயத்துக்கிடாகத்தனக்க பிமதங்களான கைங்கர்யங்களிலே கிடையாதவையொன்றுமில்லாமை யாலும், ஒரொருத்தர்க்கு வ்யஸ்திதங்களான கைங்கர்யங்களைத் தாங்கள னுஷ்டிக்கவேணுமென்கிற அபிஸந்தி வேறொருத்தர்க்குப் பிறவாமை யாலும், ஆரேனுமொருவரநுஷ்டிக்கும் கைங்கர்யமும் ஸ்வாமிக்கு ப்ரியமானபடி யாலே ததுசிதகைங்கர்யங்களும் ஸர்வர்க்கும் ப்ரியமாய் கைங்கர்யபலமான ப்ரீதியில் வாசி யில்லாமையாலும் ஸர்வர்க்கும் ஸர்வவிதகைங்கர்யஸித்தியுண்டென்கையில் விரோதமில்லை. இவ்வாத்மாக்களெல்லார்க்கும் தர்மிஸ்வரூபம் போலே தர்ம-

---

நித்யருக்கும் முக்தருக்குமித்யாதினா । ஸர்வவிதகைங்கர்யஸித்தியுமுண்டென்பது இக் கத்யவாக்யத்துக்கு அர்த்தம். அது ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு கைங்கர்யமே உண்டென்று வ்யவஸ்தித மானால் எப்படிக் கூடுவதென்பது ஶங்காபிப்ராயம். இதற்கு மூன்றுவிதமாக பரிஹார மருளிச்செய்கிறார். **ஸ்வாமியினுடைய** வித்யாதியால். அதில் முதல் பரிஹாரம் கத்யத்தில் ''ப்ரீதிகாரிதாஶேஷாவஸ்தோசிதாஶேஷஶேஷதைகரதிரூபநித்யகைங்கர்யப்ராப்த்யபேக்ஷயா'' என்று அஶேஷகைங்கர்யத்தில் ப்ரீதி-காரிதத்வவிஶேஷணாத் அஶேஷகைங்கர்யஶப்தம் ஸ்வாபிமதஸர்வவிதகைங்கர்யபரமாகையாலே அனந்தாதிகளுக்கு கைங்கர்யம் வ்யவஸ்திதமாயிருந்தாலும் தாத்ருஶாபிமதாஶேஷகைங்கர்யம் ஸர்வருக்கும் துர்லபமன்றாகையாலே விரோதமில்லை யென்பது. இதரகைங்கர்யத்தில் அபிமதியில்லாமைக்குக் காரணம் காட்டு கிறார் **ஸ்வாமியினுடைய அபிப்ராயத்துக்கு** இதி । இதனால் ஸ்வாம்யனபிமதகைங்கர்யத்தில் தனக்க பிமதியுண்டாகாதென்று ஸூசிதம். இரண்டாவது – ஈஶ்வரனுடைய அபிமத்யநுஸரணம் வினாபி ஸ்வபாவத ஏவ இதரகைங்கர்யத்தில் ''நித்யாபிவாஞ்சிதபரஸ்பரநீசபாவை:'' என்னும்படியிருக்கிற இதரருக்கு அபிஸந்தி பிறவாதாகையால் அபிஸந்திக்கப்பட்ட அஶேஷகைங்கர்யங்களில் கிடையாததொன்று மில்லை என்பது. மூன்றாவது – ஒருவன் பகவானுக்கு ஓர் கைங்கர்யம் செய்தால் அது பகவானுக்கு ப்ரியமானபடியாலே தத்ததிகாரோசிதகைங்கர்யங்களும் எல்லாருக்கும் ப்ரியமாக முடிகையால் கைங்கர்யகார்யமான ஆனந்தத்தில் வாசியில்லாமையாலே கார்யத்வாரா அஶேஷகைங்கர்ய ஸித்தி ஸர்வருக்கும் உண்டென்பதில் கத்யவாக்யத்துக்கு தாத்பர்யமாகையாலே விரோதமில்லை யென்பது.

கீழ் ஜாக்ரதாத்யவஸ்தையில் தர்மபூதஜ்ஞானத்தாலே ஶரீரதாரணம் சொல்லப்பட்டது. இப்படி ஶரீரதாரகதயா த்ரவ்யமாய் தர்மபூதஜ்ஞானமென்று பேருள்ளதாய் ஒரு வஸ்து உண்டானால் இந்த சூர்ணிகையில் அதற்கும் பகவததீனத்வம் சொல்ல வேண்டாவோ? சொல்லாததற்கு நிபந்தனமென்ன வென்று ஶங்காப்ரதர்ஶனபூர்வகமுத்தரமருளிச்செய்கிறார் **இவ்வாத்மாக்களெ**

भूतज्ञानமும் द्रव्यமாயிருக்க இதின் स्वरूपத்தைத் தனித்து இங்கு அருளிச்செய்யாதொழிந்தது चेतनரென்றெடுத்த विशिष्टத்திலே विशेषणமமாய்ச் சொருகி நிற்கையடியாக. இத்धर्मभूतज्ञानநம் विषयप्रकाशदशैயிலே स्वाश्रयத்துக்கு स्वयंप्रकाशமாயிருக்கும். இது ईश्वरனுக்கும் नित्यருக்கும் नित्यविभुவாயிருக்கும். மற்றுள்ளாருக்கு संसारावस्थैயில் कर्मानुरूपமாக बहुविधसङ्कोच-विकासவத்தாய் मुक्तावस्थैயிலே नैजविकासத்தாலே பின்பு यावत्कालம் விபுவா

லாருக்குமிत्यादिயால். எல்லாருக்குமித்यनेन बद्धருக்கே अन्तःकरणवृत्तिज्ञानादिपर्यायமான धर्मभूतज्ञानம் मुक्तருக்கு இல்லை யென்கிற मतव्यावृत्तिः। **धर्मिस्वरूपம்போலே धर्मभूतज्ञानமும் द्रव्यமாயிருக்க** इति। இங்கு "धर्मभूतज्ञानं द्रव्यं ज्ञानत्वात् धर्मि स्वरूपवत्" என்கிற द्रव्यत्व-साधकानुमानம் विवक्षितம். आत्माக்களெல்லாருக்கும் धर्मभूतज्ञानமென்கிற व्यतिरेकनिर्देशத்தால் "अहं जानामि" என்கிற प्रत्यक्षप्रमाणप्रदर्शनमभिप्रेतம். இதின் **स्वरूपத்தை** इति। இங்கு स्वरूप-शब्दம் स्थितिप्रवृत्तिகளுக்கு उपलक्षणம். **தனித்து** – "चतुर्विधाचेतन" என்கிறாப்போலே स्पष्टமாக – पृथक्कृत्य। **இங்கு** – स्वाधीनेत्यादिचूर्णिகையில் **அருளிச்செய்யாதொழிந்தது**. இதற்கு "சொருகி நிற்கையடியாக" என்பதோடன்வயம். **சொருகி நிற்கை** – विशेष-णत्वेन अन्तर्भूतமாய் நிற்கை. **அடியாக** – निबन्धनமாக, சொருகி நிற்கும் स्थलத்தைக் காட்டுகிறார் **चेतनரென்று எடுத்த विशिष्टத்திலே** इति। चेतना – बुद्धिः – येषां अस्तीति चेतनाः என்று मत्वर्थीयाच्प्रत्ययान्तचेतनशब्दार्थத்திலென்றபடி. विशिष्टனுக்கு भगवदधीनत्वம் சொன்ன படியாலே विशेषणத்துக்கும் तदधीनत्वம் சொல்லப்பட்டதாக முடிகையால் மறுபடி विशेषणத்தைपृथक्करித்து तदधीनत्वம் சொன்னால் पुनरुक्तिदोषம் வருமாகையால் அது வாராமைக்காக पृथक्करித்துச் சொல்லவில்லை யென்று घट्टतात्पर्यம். இப்படி विशिष्टத்துக்கு भगवदधीनत्वம் சொன்னால் विशेषणத்துக்கும் तदधीनत्वம்सिद्धिத்தாலும், அதின் स्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदங்கள் சொல்லவேண்டாவோவென்ன? அதின் सामान्यस्वरूपத்தையும் अवान्तरस्वरूपभेदத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் **இத் धर्मभूतज्ञानமி**त्यादिயால். प्रकाशமாயிருக்குமென்றால் அது त्रिगुणद्रव्यத்துக்குமுண்டாகையால் स्वयம் என்கிறது. இதுவும் शुद्धसत्वद्रव्यத்துக்கு உண்டாகையால் "विषयप्रकाशदशैயிலே" என்கிறது. आत्म-वस्तुக்கு स्वात्मकविषयप्रकाशनदशैயில் स्वयंप्रकाशत्वமுண்டாகையால் स्वाश्रयத்துக்கு என்கிறது. இது ज्ञानத்துக்கெல்லாம் साधारणस्वरूपம். இனி अवान्तरस्वरूपभेदத்தைக்காட்டுகிறார் **இது** इत्यादिना। ईश्वरज्ञानத்துக்கும் नित्यருடைய ज्ञान த்துக்கும் नित्यविभुत्वமே बद्धज्ञानापेक्षया स्वरूपभेदமாகையால் இவைகளுக்குள் अवान्तरभेदமில்லை. बद्धज्ञानத்தில் स्वरूपभेदத்தைக்காட்டுகிறார் **संसारवस्थैயில் बहुविधसंकोचविकासवத்தா**யிति। संकोचविकासத்துக்குக்

யிருக்கும். இதற்குப் ப்ரவ்ருத்தியாவது விஷயங்களை ப்ரகாஶிப்பிக்கையும், ப்ரயத்நாவஸ்தையிலே ஶரீராதிகளை ப்ரேரிக்கையும், பத்ததஶையில் ஸங்கோசவிகாஸங்களும், ஆநுகூல்யப்ராதிகூல்யப்ரகாஶநமுகத்தாலே போகமென்கிற வவஸ்தையை யடைகையும். போகமாவது தனக்கனுகூலமாகவாதல் ப்ரதிகூலமாகவாதலொன்றையநுபவிக்கை. ஈஶ்வரவிபூதியான ஸர்வவஸ்துவுக்கு மாநுகூல்யம் ஸ்வபாவமாயிப்படி ஈஶ்வரனும்

காரணமருளிச் செய்கிறார் **கர்மானுரூபமாக** இதி । முக்தஜ்ஞானத்தில் பேதமருளிச்செய்கிறார் **முக்தாவஸ்தையிலி**த்யாதினா । **நைஜவிகாஸத்தாலே** – ஸ்வாபாவிகவிகாஸத்தாலே. **பின்பு** – ஸ்வாபாவிகவிகாஸமுண்டான பிறகு. **யாவத்காலம்** – காலதத்வமுள்ளவரையிலும். **விபுவாயிருக்குமி**தி । இதனால் முக்தஜ்ஞானத்துக்குள் அவாந்தரபேதமில்லை என்று ஸூசிதம். இங்கு நித்யம்விபுவாயிருக்கும், பின்பு யாவத்காலம்விபுவாயிருக்குமித்யாதிகளாலே ஸ்திதிபேதம் சொல்லப்பட்டது. இதற்கு ப்ரவ்ருத்திபேதத்தை அருளிச்செய்கிறார் **இதற்குப்ப்ரவ்ருத்தியாவது** இத்யாதினா । **விஷயங்களை ப்ரகாஶிப்பிக்கையுமி**தி । விஷயங்களாவது விஷயதாவத்துக்கள். ஸித்தாந்தத்தில் ஜ்ஞானம் த்ரவ்யமாகையாலே தத்ப்ரதியோகிகஸம்யோகமே விஷயதாரூபமாகையால் ஸம்யோகவத்தான வஸ்துக்களை ஸம்யுக்தங்களையென்றபடி. இதனால் ஸம்யுக்தப்ரகாஶகமல்லாததாய் தன் ஸ்வரூபத்துக்கும் ஸ்வாப்ருதக்ஸித்தத⁴ர்மங்களுக்கும்மாத்திரம் ப்ரகாஶகமான தர்மிஜ்ஞானத்துக்கு வ்யாவ்ருத்தி: । **ப்ரயத்நாவஸ்தையிலி**தி । இதனால் ஸித்தாந்தத்தில் ப்ரயத்நம் ஜ்ஞானாவஸ்தாவிஶேஷமேயொழிய ப்ருதக் அன்றென்று ஜ்ஞாபிக்கப்படுகிறது. ஶரீராதீத்யத்ராதிபதேந இந்த்ரியாதிக்ரஹணம். **பத்ததஶையில் ஸங்கோசவிகாஸங்களுமி**தி । இது பத்தஜ்ஞானத்துக்கு ப்ரவ்ருத்திபேதம். **ஆநுகூல்யப்ராதிகூல்யப்ரகாஶநமுகத்தாலே போகமென்கிற அவஸ்தையையடைகையுமி**தி । இங்கு ஆநுகூல்யப்ராதிகூல்யப்ரகாஶம் ததந்யதரப்ரகாஶம். இப்படியானால் இங்கு அந்யனுடைய ஆநுகூல்யப்ராதிகூல்யாந்யதரப்ரகாஶகமான தன்ஜ்ஞானத்துக்கு போகத்வப்ரஸங்கம் வாராதோ? வென்ன போகஶப்தார்த்தத்தை பரிஷ்கரிக்கிறார் **போகமாவது** இத்யாதினா । அநுகூலமாகவாதல் ப்ரதிகூலமாகவாதல் இத்யநேந தனக்குவரும் அந்யதராநுபவமே தனக்கு போகமென்றதாயிற்று. இதனால் ஈஶ்வரநித்யமுக்தர்களுக்கு ஸர்வவஸ்துக்களும் ப்ரதிகூலமன்றிக்கே அநுகூலமாகவே தோன்றினாலும். போகவிபூதியில் வரும் அவர்களுடைய அந்யதராபவத்துக்கும் போகத்வாபாவப்ரஸங்கமில்லை என்றதாயிற்று. இப்படி போகநிரூபணத்தாலே உபஸ்திதங்களான ஆநுகூல்யப்ராதிகூல்யங்களின் ஸ்வரூபத்தை விஶதீகரிக்கிறார் **ஈஶ்வரே**த்யாதியால். இங்கு ஈஶ்வரவிபூதியானவென்கிறது ஹேதுகர்ப⁴விஶேஷணம். ஸர்வவஸ்து அநுகூலம், ஈஶ்வரவிபூதித்வாத் அநுகூலதயா பாஸமானவஸ்துவத் என்கிற அநுமானம் விவக்ஷிதம். பக்ஷைகதேஶஸ்யாபி த்ருஷ்டாந்தத்வஸ்ய ஸித்தாந்தஸித்தத்வாத் ப்ரத்யேகஸ்ய ஸபக்ஷத்வம். **ஸ்வபாவமா**யிதி । ஸ்வபாவஸித்தமாய் என்றபடி. **இப்படி ஈஶ்வரனும் நித்யரும் முக்தரும் அநுபவியாநிற்க** இதி ।

नित्यரும் முக्तரும் அநுभவியா நிற்க, संसारिகளுக்கு कालभेदத்தாலும் पुरुषभेद த்தாலும் देशभेदத்தாலுமल्पानुकूलமாயும் प्रतिकूलமாயுமுदासीनமாயுமிருக்கிற विभागங்களெல்லாமிவ்वस्तुகளுக்கு स्वभावसिद्धங்களன்று. இதிவர்களு டைய कर्मங்களுக்கீடாக सत्यसंकल्पனான ईश्वरனிவர்களுக்கு फलप्रदानம் பண்ணின प्रकारம். இக்कर्मफलமநுभविக்கைக்கு बद्धருக்கு स्वरूपयोग्यதையும்

இதனால் ஆநுகூல்யத்தில் प्रामाणिकानुभवरूपप्रमाणம்காட்டப்பட்டது. அப்படி स्वाभाविक மானால் சிலருக்கு प्रातिकूल्यादिகள் தோற்றுவானேனென்ன அது स्वाभाविकமன் றென்றருளிச் செய்கிறார் **संसारिகளுக்கு** इत्यादियால். संसारिகளுக்கு என்றதால் இத்தோற்றம் औपाधिकविषयமென்று ज्ञापिக்கப்பட்டது. தோற்றும் प्रकारभेदங்களை अवान्तरोपाधिகளோடே காட்டுகிறார் **कालभेदத்தாலுமி**त्यादिना । अल्पानुकूलமாயுமிत्यनेन निरतिशयानुकूलत्वமே स्वाभाविकமென்று ज्ञापितமாயிற்று. **विभागங்கள்** – संसारिகளுக்கு प्रत्यक्षसिद्धமான विभागங்கள். विभागशब्दத்தாலே இதிலும் अवान्तरभेदங்களுண்டென்று सूचितம். **स्वभावसिद्धங்களன்று** इति । இவைகளையும் स्वाभाविकங்களென்று ஒப்புக் கொண்டால் ஒன்றுக்கே विरुद्धस्वभावங்கள் प्रसंगिக்குமென்று கருத்து. இவைகளுக்கு மூலமென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் **இதிவர்களுடைய कर्मங்களுக்கீடாக**विति । कर्मங்கள் नानाप्रकारங்களாக இருப்பதால் அதற்கு अनुरूपமாய் अल्पानुकूलत्वादि नानाधर्मங் களுண்டாகுமென்று கருத்து. இவ்विरुद्धधर्मங்களை ஒருவனால் सृष्टिக்கமுடியுமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் **सत्यसङ्कल्पனானவீश्वरனி**ति । ईश्वरेतरனால் இவைகளை सृष्टिக்கமுடியாதானாலும் ईश्वरனுக்கு सृष्टिக்கமுடியுமென்று கருத்து. அவனுக்கு முடியுமென்பதில் समीचीनहेतुவைக்காட்டுகிறார் **सत्यसङ्कल्पனான**विति । **இவர்களுக்கு फलप्रदानம் பண்ணினप्रकारमि**ति । இவர்களுக்கு – कर्मवश्यரான இவர்களுக்கு. ईश्वरன் தான் தானநுभवியாத இந்த विरुद्धस्वभावத்தை இவர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடுமோ? வென்னவருளிச் செய்கிறார் फलप्रदानம்பண்ணின प्रकारमिति । कर्मवश्यருக்கு कर्मानु-रूपफलप्रदान மீश्वरस्वातन्त्र्यसिद्धமாகையாலே இதில் दोषமில்லை என்று கருத்து. இங்கு प्रकारशब्दத்தால் विषयोत्पादनமும் तत्सन्निधापनமும் तदनुभवोत्पादनादिகளுமான विधाभेदங்கள் विवक्षितங்கள். இப்படி संसारिகளின் कर्मानुरूपமாக प्रातिकूल्यादिகளை वस्तुக்களில் உண்டு பண்ணினால் அதை संसारिகள் अनुभविப்பதுபோல் ईश्वरादिகளும் अनुभविக்கவேண்டா வோ? அது वस्तूगतமாகையால் ஒருவனுக்காக எழுதின भित्तिचित्रம் போல் எல்லா ருக்குமநுभाव्यமாக இருக்கவேண்டாவோ? வென்னில் ஒருவனுடைய कर्मानुरूपமாக வந்த இப்फलத்தை अनुभविக்க ईश्वरादिகளுக்கு योग्यतैயில்லையென்னில் அது बद्धற்கு

सहकारियोग्यतै யுமுண்டு. स्वरूपयोग्यதை परतन्त्रचेतनत्वம். सहकारियोग्यதை सापरा-धत्वம். नित्यருக்கும் मुक्तருக்கும் परतन्त्रचेतनதையாலே स्वरूपयोग्यதையுண்டே யாகிலும் ईश्वरानभिमतविपरीतानुष्ठानமில்லாமையாலே सहकारियोग्यதையில்லை. ईश्वरன் सर्वप्रशासिताவாய் தானொருத்தருக்கு शासनीयனன்றிக்கே நிற்கை யாலே परतन्त्रचेतनत्वமாகிற स्वरूपयोग्यதையுமில்லை. स्वतन्त्रனாகையாலே स्वतन्त्रा ज्ञातिलङ्घनமாகிறसहकारियोग्यதையுமில்லை. जीवेश्वररूपரான आत्मा-க்களெல்லாருடையவும் स्वरूपம் स्वस्मै स्वयं प्रकाशம். இद्धर्मिस्वरूपप्रकाश த்துக்கு बद्धருக்குமுள்படவொருகாலத்திலும் सङ्कोचविकासங்களில்லை.

மாத்திரமுண்டோ? அதுதானெது? என்ன, அது இரண்டுவிதமென்றும், அது संसारिக்கே உண்டென்றும் அருளிச்செய்கிறார் **इक्कर्मफलमित्यादिना** । विधाभेदத்தைக் க்காட்டுகிறார் **स्वरूपयोग्यதையும் सहकारियोग्यதையுமுண்டு** इति । स्वरूपयोग्यतैயை விவரிக்கிறார் **परतन्त्रचेतनत्वमिति** । सहकारियोग्यतैயை विशदीकरिக்கிறார் **सापराधत्वमिति** । இதில் नित्यमुक्तர்களுக்கு स्वरूपयोग्यதையிருந்தாலும் सहकारियोग्यतैயில்லையென்கிறார். **नित्यருக்கும் मुक्तருக்கும்** इत्यादिना । कारणाभावात् सहकारियोग्यதையில்லை என்கிறார். **ईश्वरानभिमत विपरीतानुष्ठानமில்லாமையாலே** इति । ईश्वरனுக்கு இவ்விரண்டுமில்லை யென்கிறார் ईश्वरनित्यादिயால். அவனுக்கு परतन्त्रचेतनत्वமாகிறस्वरूपयोग्यतैயில்லாமைக்குக் காரணமருளிச்செய்கிறார் **सर्वप्रशासिताவாய் தான் ஒருத்தருக்கு शासनीयனன்றிக்கே நிற்கையாலே** इति । सहकारियोग्यதையில்லாமைக்குக் காரணம் காட்டுகிறார் **स्वतन्त्रे-**त्यादिना । முன்சொன்ன सापराधत्वरूपसहकारियोग्यतैயை ''स्वतन्त्राज्ञातिलङ्घनமாகிற'' என்று விவரிப்பதால் स्वतन्त्राज्ञातिलङ्घनமில்லையென்று கருத்து. இப்படி बहुविधवैधर्म्य ங் களுள்ள जीवेश्वरர்களை ஒரு आत्मशब्दத்தாலே சொல்லக்கூடுமோ? இப்படி वैधर्म्यங் களிருந்தாலும் साधर्म्यமுமிருப்பதால் அதையிட்டுச் சொல்லலாமென்னில் அது எதுவென்ன? जीवेश्वररूपமான आत्मवर्गத்துக்கெல்லாம் பொதுவான लक्षणம் चेतनत्वமும் प्रत्यक्त्वமுமென்று கீழ்ச்சொன்ன धर्मங்களில் प्रत्यक्त्वத்தை परिष्करिத்து அதையிங்கு समानधर्मமென்கிறார் **जीवेश्वररूपரான आत्माக்களெல்லாருடையவும் स्वरूपம் स्वस्मै स्वयंप्रकाशमिति** । तथाच स्वस्मै स्वयंप्रकाशत्वமே समान धर्मமென்றதாயிற்று. प्रकाशत्वमात्रोक्तौ जडेऽतिव्याप्तिः; तद्वारणाय स्वयमिति. जडமெல்லாம் ज्ञानத்தையபேக்ஷித்தே प्रकाशिக்குமாகை யால் அதற்கு स्वयंप्रकाशत्वமில்லை. இப்படியானால் धर्मभूतज्ञानத்துக்கு स्वयंप्रकाशत्व முண்டாகையால் स्वस्मै என்கிறது. ज्ञानं वा किं स्वस्मै प्रकाशते तदपि ह्यन्यस्याहमर्थस्य ज्ञातुरवभासते अहं सुखीतिवत् अहं जानामीति श्रीभाष्यश्रीसूक्त्या ज्ञानस्यान्यस्मा एव प्रकाशमानत्वावगमात् स्वस्मैस्वयंप्रका-

सर्वात्माக்களுடையவும் धर्मभूतज्ञानம் विषयप्रकाशनவேளையிலே स्वाश्रयத்துக்கு स्वयंप्रकाशமாயிருக்கும். ज्ञानत्वமும் स्वयंप्रकाशत्वமும் धर्मधर्मिகளுக்கு ஸாதாரணம். धर्मभूतज्ञानத்துக்கு विषयित्वமேற்றம். धर्मियानवात्मस्वरूपத்துக்கு प्रत्यक्त्वமேற்றம். ज्ञानत्वமாவது कस्यचित्प्रकाशकत्वம். அதாவது - தன்னுடையவாகவுமாம், வேறோன்றினுடையவாகவுமாம். ஏதேனுமொன்றினுடைய व्यवहारानुगुण्यத்தைப்பண்ணுகை. स्वयंप्रकाशत्वமாவது தன்னை विषयीकरिப்பதொரு ज्ञानान्तरத்தாலபேக்ஷையறத் தானே प्रकाशिக்கை. धर्मभूतज्ञानத்துக்கு विषयित्वமாவது தன்னையொழிந்ததொன்றைக் காட்டுகை.

शत्वाभावात् नातिव्याप्तिरिति भावः । ''स्वस्मै'' इत्यत्र व्यवहारप्रयोजकतावच्छेदकत्वம் चतुर्थ्यर्थः । तदेकदेशव्य-वहारे कर्तृतानिरूपकत्वसंबन्धेन प्रकृत्यर्थस्यान्वयः । चतुर्थ्यर्थस्य आश्रयतासंबन्धेन विशेष्यतारूप प्रकाशतायामन्वयः । स्वयंशब्दार्थस्यापि निरूपितत्वसंबन्धेन तत्रैवान्वयः, तथा च स्वकर्तृकव्यवहारप्रयोजकतावच्छदेकस्वनिरूपित-विशेष्यताश्रयत्वம் स्वस्मै स्वयंप्रकाशत्वमिति फलितம். கீழ் बद्धருடைய धर्मभूतज्ञानத்துக்கு संकोच विकासம் சொன்னதுபோல் धर्मिभूतज्ञानप्रकाशத்திலும் संकोचविकाससंभावனையுண்டோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் **இத் धर्मिस्वरूपेत्यादियால்**. बद्धருக்குமுள்பட என்றதால் ईश्वरनित्यमुक्तस्वरूपप्रकाशத்துக்கு संकोचविकासமில்லையென்பது कैमुतिकन्यायसिद्धம். **ஒருகாலத்திலும்** – सुषुप्त्यादि காலங்களிலும் அவ்வவஸ்தையிலும் धर्मिस्फुरणस्य सुखमहम-स्वाप्समित्यादि प्रत्यवमर्शेन भाष्यादौ स्थापितत्वादिति भावः । இப்படி आत्माக்களுக்கெல்லாம் साधर्म्यத்தைச்சொல்லி அவர்களுடைய धर्मभूतज्ञानங்களுக்கெல்லாம் साधर्म्यம் சொல்லுகிறார் **सर्वात्माக்களுடையவு**மிதி. व्यावृत्तिः पूर्वोक्ता । धर्मधर्मि ज्ञानங்களுக்கு साधारणाकारத்தைக் காட்டுகிறார் **ज्ञानत्वமும் स्वयंप्रकाशत्व**முமிதி. அவைகளுக்கு वैधर्म्यத்தைக் காட்டுகிறார் **धर्मभूतज्ञानத்துக்கு विषयित्वமேற்றமி**त्यादिना । **ஏற்றம்** – अधिकம். आत्म-स्वरूपத்திற்கு आत्मत्वம் प्रत्यक्त्वप्रयोजकமென்று ज्ञापितமாகிறது.

கீழ்ச்சொன்ன ज्ञानत्वस्वयंप्रकाशत्वविषयित्वप्रत्यक्त्वங்களை அடைவே विशदीकरिக்கிறார் **ज्ञानत्वமாவது** इत्यादिना । **कस्यचित् प्रकाशत्वमिति** । இது सामान्यம். அதை விவரித்துக் காட்டுகிறார் **அதாவது** इति । **தன்னுடையவாகவுமாமி**தி. अनेन धर्मिस्वरूपத்துக்கும் धर्मभूतज्ञानस्वरूपத்துக்கும் தம்முடைய व्यवहारानुगुण्यापादकत्वेन ज्ञानत्वமுண்டென்று सूचितம். **வேறொன்றினுடையவாகவுமாமி**தி. परस्येत्यर्थः । **ஏதேனுமொன்றினுடைய** इति । अन्यतरस्येत्यर्थः । **व्यवहारानुगुण्यத்தை** इति । ज्ञानமொன்றை विषयीकरिத்தால் அவ்விஷயம் व्यवहारानुगुणமாக ஆகுமாகையால் ज्ञानविषयत्वத்தையே व्यवहारानुगुण्यமென்கிறது.

பண்ணுகை – संपादनம். ஒரு ज्ञानமுண்டானால் அப்போது தனக்கோ வேறொன்றுக்கோ विषयत्वமுண்டாகுமிறே. तथाच அஹமென்கிற धर्मिभूतज्ञानம் தன்னுடைய व्यवहारानुगुण्यத்தை தன்னிடத்தில் பண்ணும். घटं जानामिஎன்கிற धर्मभूतज्ञानம் घटத்திலும் தன்னிடத்திலும் घटं जानामीति व्यवहारानुगुण्यத்தைப் பண்ணுமாகையாலே धर्मधर्मिज्ञानங்களிரண்டிற்க்கும் व्यवहारानुगुण्यापादकत्वरूपज्ञानत्वம் सिद्धமென்று சொல்லப்பட்டது. स्वयंप्रकाशत्वத்தை विशदीकरिக்கிறார் **தன்னை** इत्यादियால். प्रकाशिக்கை जडத்துக்குமுண்டாகையால் ''தானே'' என்கிறது, अवधारणार्थத்தைக் காட்டுகிறார் **ज्ञानान्तरத்தால் आपेक्षैயற** इति । घटத்துக்கும் पट ज्ञानरूपज्ञानान्तरத்தினுடைய अपेक्षैயற प्रकाशिக்கையுமுண்டாகையால் ''தன்னை விஷயீகரிப்பதொரு'' इति ज्ञानान्तरविशेषणம். तथा च घटம் पट ज्ञानापेक्षैயன்றிக்கே प्रकाशिத்தாலும் தன்னை விஷயீகரிப்பதொரு घटज्ञानத்தினபெக்ஷையில்லாமல் प्रकाशिக்காது என்று கருத்து. இது ज्ञानत्वம் போலே धर्मधर्मिகள் இரண்டுக்கும் साधारणமிறே, धर्मभूतज्ञानத்துக்குச் சொன்ன विषयित्वத்தை विशदीकरिக்கிறார் **தன்னையொழிந்ததொன்றைக்காட்டுகை** इति । **தன்னையொழிந்தது** – தன்னை விட்டது; स्वपृथक्सिद्धம்; स्वापृथक्सिद्धभिन्नमित्यर्थः । இதனால் धर्मिज्ञानம் स्वापृथक्सिद्धமான प्रत्यक्त्वैकत्वादिகளைக்காட்டினாலும் स्वपृथक्सिद्ध वस्तुவைக் காட்டாதாகையால் அதில் अतिव्याप्तिயில்லை யென்று ज्ञापिக்கப்படுகிறது. தன்னையொழிந்ததென்பதற்குத் தன்னை விட்டதென்று अर्थமே யொழிய स्वभिन्नமென்றர்थமன்று. ஒழிந்தது என்பதற்கு பேதமைத் தீர்ந்தொழிந்தேன் (பேதமை – क्लेशப்படுகை. தீர்ந்தொழிந்தேன் – निवर्तिப்பித்து விட்டேன்.) इत्यादिகளில் விடுதலே अर्थமாக अङ्गीकरिக்கப்பட்டதிறே. तद्विरुद्धமாக भिन्नार्थம் சொல்லுவது प्रामाणिकமாகாது. लोकத்திலும் क्लेशத்தை யொழிந்த ஒருவன் என்றால் அதற்கு क्लेशव्यतिरिक्तனானவொருவன் என்று अर्थம் செய்வாருமுண்டோ? ஆகையால் தன்னை யொழிந்ததொன்று என்றால் தன்னை விட்டதொன்று; स्वपृथग्भूतம்; स्वापृथग्भूतभिन्नமென்றர்थம் கொள்வதே இங்கு प्रामाणिकமாகையால் प्रत्यक्त्वादिस्वापृथग्भूत धर्मங்களைக்காட்டும் धर्मिயில் अतिव्याप्तिயில்லை. இவ்வभिप्रायத்தை யொட்டியே सारप्रकाशिकैயில் 'स्वसंयुक्तप्रकाशकत्वं विषयित्वमित्यर्थः । स्वगतैकत्वानुकूलत्व-प्रत्यक्त्वप्रकाशभूते धर्मिणि अतिव्याप्तिपरिहारार्थं स्वसंयुक्तपद' மென்று व्याक्यानம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. युक्तश्चैतत्; विषयित्वशब्दार्थस्य सम्यक्पर्यालोचनायां तदर्थलाभात् । विषयो नाम विषयतावान् । विषयता च सिद्धान्ते संयोगादिरूपा । तथा च भाष्यम् ''संबन्धस्तु संयोगलक्षणः'' इति । न्यायसिद्धाञ्जने च बुद्धिपरिच्छेदे ''संयोगार्हवस्तुनि वर्तमानत्वादिविशिष्ट द्रव्यप्रकाशनं संयोगः'' इति । प्रकाशनं विषयत्वம். तथा च संयोगवान् । அதாவது விஷய इत्यर्थः । तद्वत् ज्ञानं विषयि । तस्य भावः विषयित्वம். तथा च संयुक्त-प्रकाशकत्वं विषयित्वमिति सारप्रकाशिकोक्तार्थ एव पर्यवसितः ॥

यत्तु ''தன்னையொழிந்ததொன்றை'' என்பதற்கு स्वभिन्नமொன்றை என்றர்த்தமென்று எண்ணிக்கொண்டு धर्मिயானது தன்னை प्रकाशिப்பித்தாலும் தன்னையொழிந்ததொன்றை प्रकाशिப்பியாமையாலே இதற்கு विषयित्वமில்லையென்று கருத்து. धर्मिயானது अहமென்று प्रत्यक्त्वैकत्वविशिष्टமாக प्रकाशिக்கையாலே स्वव्यतिरिक्तங்களான प्रत्यक्त्वादिகளையும் प्रकाशिப்பிக்கவில்லையோவென்னில் அவைகளும் स्वयंप्रकाशங்களாகையாலே அவைகளை प्रकाशिப்பிக்கிறதில்லை. அதெங்ஙனேயென்னில் ''घटमहं जानामीति'' धर्मभूतज्ञानम् प्रकाशिக்கிறபோது कर्मமாகप्रकाशिக்கிற घटादिகளைப் போலன்றிக்கே प्रकाशिக்கிற ज्ञानत्वம் स्वयंप्रकाशமானாப்போலே अहமென்று धर्मिस्वरूपம் प्रकाशिக்கிறபோது அந்த धर्मिरूपज्ञानத்திற்கு कर्माவாகவன்றிக்கே प्रकाशिக்கையாலே அவைகளும் स्वयंप्रकाशங்களென்று கொள்ளவேணுமிறே'' इत्युक्तम् । அதிலுள்ள दोषங்களை निर्मत्सराः निपुणधियः निरीक्षन्तु । இப்படி धर्मिக்குப்போல் அதின் धर्मங்களுக்கும் स्वयंप्रकाशत्वம் ஒப்புக்கொண்டு धर्मिविषयत्वமில்லையென்று சொன்னால், आत्मस्वरूपத்தில் आनुकूल्यं निर्विकारस्वरूपप्रकाशத்தாலே யெப்போதும் தோன்றும் என்கிற विरोधपरिहाररहस्यத்தின் श्रीसूक्तिயோடுविरोधம் வரும். அதில் आत्मस्वरूपத்தில் आनुकूल्यமெப்போதும் தோன்றுமென்கையால் स्वरूपத்திற்கு आनुकूल्यविषयकत्वம் स्फुटம். निर्विकारस्वरूपप्रकाशத்தாலே யெப்போதும் தோற்றுமென்கையால் आनुकूल्यத்தின் தோற்றம் स्वरूप प्रकाशायत्तமென்று सिद्धिக்கையால் आनुकूल्यத்திற்கு स्वयंप्रकाशत्वமில்லையென்பதும் स्पष्टीकृतம். இதனால் तुल्ययोगक्षेमங்களான प्रत्यक्त्वैकत्वங்களுக்கும் आत्मस्वरूपानुभवविषयत्वமும் निर्विकारस्वरूपप्रकाशायत्तமான தோற்றமும் सिद्धिக்கையால் அவைகளுக்குமாत्मानुभवाविषयत्वமும் स्वयंप्रकाशत्वமும் दूरोत्सारितமாம். सिद्धान्तத்தில் ஓரிடத்திலும் இவைகளுக்கு स्वयंप्रकाशत्वம் சொல்லாமலிருக்க இந்த श्रीसूक्तिக்கு अस्पष्टतात्पर्यान्तरकल्पनैயால் अन्यथासिद्धिசொல்லி तत्कल्पनं तेभ्य एव रोचते । किञ्च जिज्ञासाधिकरण श्रुतप्रकाशिकायां ''अहमर्थः प्रत्यक्त्वेनानुकूलत्वेनैकत्वेन च स्वतो भाति । नह्यर्थान्तरमहमर्थः विषयीकर्तुमलं'' इति श्रीसूक्तौ अहमर्थस्य प्रत्यक्त्वादिप्रकारकस्वात्मकभानविशेष्यत्वमुक्तम् । अहमर्थः प्रत्यक्त्वेन स्वतोभातीत्यत्र तृतीयार्थः प्रकारता । तस्याः निरूपकत्वसंबन्धेन भाने अन्वयः । आख्यातस्य विशेष्यत्वमर्थः । तत्र भानस्य निरूपितत्वसंबन्धेनान्वयः । आख्यातार्थविशेष्यताया आश्रयतासंबन्धेनाहमर्थेऽन्वयः । इतराप्रयोज्यत्वरूपस्वतश्शब्दार्थस्य च भान एवान्वयः । इत्थश्च प्रत्यक्त्व-निष्ठप्रकारतानिरूपकस्वभिन्नज्ञानाप्रयोज्यभानविशेष्यताश्रयः अहमर्थः इति बोधः । एवमेव अनुकूलत्वेन इत्यादौ । घटत्वेन घटो भासत इत्यादौ यथा घटत्वनिष्ठप्रकारतानिरूपकभानविशेष्यः घट इति बोधः तद्वदेव अत्रापि । नह्यत्र वैशिष्ट्यं तृतीयार्थः । अहमर्थ इत्यनेनैव शक्यतावच्छेदकप्रत्यक्त्वादिवैशिष्ट्यलाभात् । पुनरपि तत्कथने प्रयोजनाभावात्, अनन्वयाच्च । नाप्यत्र प्रयोज्यत्वाद्यर्थान्तरं संभवति । तस्यात्मस्वरूपभाने अन्वयासंभ-

वात् । अतः प्रकारत्वमेव तृतीयार्थ इत्यकामेनाप्यङ्गीकार्यम् । तथा च धर्मिणी प्रत्यक्त्वादि विषयकत्वस्य श्रुतप्रकाशिकाभिमतत्वस्य स्वरसतः प्रतीतेः एषां स्वयंप्रकाशत्वाभ्युपगमे श्रुतप्रकाशिकाविरोधः । तत्र चोपरि ''न ह्यर्थान्तरमहमर्थो विषयीकर्तुमल'' मिति प्रत्यक्त्वादिव्यतिरिक्तस्य धर्मिविषयीकरणासंभवप्रतिपादनेनापि ''प्रत्यक्त्वेन'' इत्यादीनां धर्मिणः प्रत्यक्त्वादिविषयकत्वप्रतिपादनपरत्वं व्यतिरेकेण स्वरसतः प्रतीयते । अतः पूर्वोक्तविरोधः दुरुद्धरः । तत्रत्य भावप्रकाशिकायाश्च ''प्रत्यक्त्वानुकूलत्वैकत्वभिन्नात्मधर्मग्रहे आत्मनस्सामर्थ्याभावात्'' इत्युक्त्या प्रत्यक्त्वादीनां ग्रहणे आत्मनस्सामर्थ्यमस्तीति गम्यते । ग्रहणं नाम तद्विषयकत्वमेव । घटस्य ग्रहणमित्यादौ तथा प्रतीतेः । प्रत्यक्त्वादीनां धर्मिविषयत्वानभ्युपगमे भावप्रकाशिकाविरोधः । एतच्छ्रुतप्रकाशिकामनुसृत्याचार्यपादैः न्यायसिद्धाञ्जने ''अहमिति प्रत्यक्त्वैकत्वविशिष्टतया तु स्वप्रकाशता सर्वदा'' इत्यभिहितम् । तत्र च पूर्वोक्तश्रुतप्रकाशिकानुसारेण वैशिष्ट्यं स्वनिष्ठविषयतानिरूपकत्वरूपमेवेति स्वरसतः प्रतीयते । अतः प्रत्यक्त्वादीनां स्वयंप्रकाशत्व कथनं आचार्य श्रीसूक्तिविरुद्धश्च । एतद्व्याख्यानावसरे उपनिषद्भाष्यकारैः प्रत्यक्त्वादीनां स्वयंप्रकाशत्वमनभ्युपगम्य प्रत्यक्त्वैकत्वादिकं स्वरूपातिरिक्तधर्मान्तरमेव, न च तद्विषयकत्वे विषयित्वप्रसङ्ग इति वाच्यम् । ''स्वापृथक्सिद्धधर्मव्यतिरिक्त विषयकत्वं नास्तीत्यत्र तात्पर्यात् विषयित्वाभावप्रवादस्य'' इति विषयित्वशब्दस्य स्वापृथक्सिद्धधर्मव्यतिरिक्त विषयकत्वपरतया व्याख्यानात्, प्रत्यक्त्वादीनां स्वयं प्रकाशत्वकथनं तद्विरुद्धश्च ।

यत्तु प्रत्यक्त्वादीनां स्वयंप्रकाशत्वमभ्युपगम्य तत्पक्षसमर्थनावसरेनिर्विशेषधर्मिधर्मप्रकाशानां निर्विशेषत्व परिहाराय तद्विषयतानां प्राभाकरमते इव निरूप्यनिरूपकभावसमर्थनम् । तत् सविशेषयोर्ज्ञानयोरेव भ्रमस्थले प्राभाकरैः निरूप्यनिरूपकभावाङ्गीकारेण अत्र प्रत्यक्त्वादिप्रकाशस्य प्रकारता विशेष्यता संसर्गतारूपविषयतानामेवासंभवात् अत्यन्तासंभावितमेव इति ।

किञ्च, ''ईदृक्त्वात्यन्तशून्ये''ति तत्वमुक्ताकलापश्लोकத்தின் धीत्वादेर्वा विशिष्टமென்கிற उत्तरार्ध த்தின் व्याख्यानसर्वार्थसिद्धौ '' प्रथमाक्षसन्निपातजनिता बुद्धिः विशिष्टविषया, धीत्वात्, संप्रतिपन्नवत्'' इति निर्विकल्पकवाच्यस्याऽपि विशिष्टविषयकत्वम् । அதாவது विशेष्यविशेषणभावापन्नधर्मधर्मिविषयकत्वं संस्थाप्य ''आत्मस्वरूपप्रत्ययश्चाहंत्वादिविशिष्टप्रकाशात्मेत्यङ्गीचक्रुः'' । इति आत्मस्वरूपज्ञानத்திற்கும் अहंत्वादिविशिष्टप्रकाशत्वमुक्तम् । तच्चाहंत्वस्यात्मनश्च धर्मिग्राह्यत्वाभ्युपगमे एव सङ्गच्छते आत्मस्वरूपप्रत्ययस्यापि सविशेषत्वस्थापनपरत्वात् प्रकरणस्य । सविकल्पकश्च ज्ञानं विशेष्यविशेषणोभयविषयकमिति सर्वसम्मतम् । अतः प्रत्यक्त्वादीनां धर्म्यविषयत्वकथनं सर्वार्थसिद्धिश्रीसूक्तिविरुद्धमपि भवति ।

இப்படி धर्मिக்குப்போல் இதின் धर्मங்களுக்கும் स्वयंप्रकाशत्वமொப்புக்கொண்டு धर्मिविषयत्वமில்லையென்று சொன்னால் निर्विशेषமான अनेकस्वयंप्रकाश वस्तुக்கள் ஒப்புக் கொண்டதாக முடியுமாகையால் अपसिद्धान्तமாம். निर्विशेषज्ञानविवादத்தில் भाष्यकारैः ''ननु स्वापादिदशास्वपि सविशेषो अनुभवः अस्तीति पूर्वमुक्तम् । सत्यमुक्तम्, सत्वात्मानुभवः, सच सविशेष एवेति स्थापयिष्यते'' इति आत्मानुभवस्य सविशेषत्वमुक्तम् । सविशेषत्वं नाम विषयितासंबन्धेन विशेषविशिष्टत्वम् । सविकल्पकपर्यायत्वात्सविशेषपदस्य । अयं गौः என்கிற सविकल्पकத்தில் गोविषयकत्वம்போல் गोत्व-

विषयकत्वமுமுண்டிறே. அந்த गोत्वத்தையே विशेषமென்கிறது विकल्पமுமென்கிறது. विषयिता संबन्धेन तद्विशिष्टமான ज्ञानத்தையே सविशेषமென்றும் सविकल्पமென்றும் लोकத்தில் व्यवहரிக்கிறது. இப்படி இங்கு आत्मानुभवத்தை विशेषविஷயமாகச் சொல்லிவிட்டு இதை समर्थिக்குமிடத்தில் सुखमहमस्वाप्सமென்கிற प्रत्यवमर्शத்தைக்காட்டி அதனால் अहमर्थத்தில் स्वापदशैயிலும் प्रत्यक्त्वानुकूलत्वादिகள் ज्ञातமாகிறதுகளென்று சொல்லப்பட்டது. सुख-महमस्वाप्सமென்கிறவிடத்தில் स्वापமனுमानवेद्यமென்றும் प्रत्क्त्वसहितानुकूलत्वं प्रत्यभिज्ञाविषय மென்றும் व्यवस्थापितம். அதில் प्रत्यक्त्वानुकूलत्वविषयक तात्कालिकानुभवं विना संस्कारानुदयात् धर्मिस्वरूपस्यैव प्रत्यक्त्वानुकूलत्वविषयकानुभवत्वस्याङ्गीकार्यतया पूर्वोक्तमात्मानुभवस्य सविशेषरूपत्वं स्थापितं भवति । இங்கு धर्मिस्वरूपமும் प्रत्यक्त्वानुकूलत्वैकत्वादिகளும் தனித்தனியாக निर्विशेषस्वयं-प्रकाशங்களென்றால் ஒரு निर्विशेषத்தை खண்டிக்கத்துடங்கி நான்கு निर्विशेषங்கள் स्थापिக்கப்பட்டதாக முடியும். धर्मिயில் प्रत्यक्त्वादिகள் இருந்தாலும் அதிலதுகள் விஷயங்களல்லாமையால் धर्मिस्वरूपानुभवம் निर्विशेषமாம். प्रत्यक्त्वादिகளுக்கு धर्मங் களேயில்லாமையால் அதுகளின் प्रकाशங்களும் निर्विशेषங்களாம். இப்படியானால் भाष्यस्वारस्यமெப்படியாம்? இப்படி प्रत्यक्त्वानुकूलत्वैकत्वங்களும் स्वयंप्रकाशங்களென்று ஒப்புக்கொண்டால் ''अन्त्यं प्रत्यक्पराक्च प्रथममुभयथा तत्र जीवेशभेदात् नित्याभूतिर्मतिश्चेत्यपरमपि जडा मादीमां केचिदाहुः'' என்கிற तत्वमुक्ताकलापश्लोकத்தில் नित्याभूतिर्मतिश्चेत्यपरमपि (उभयथा) என்று பராக்கான இரண்டுகளுக்கே अजडत्वरूपस्वयंप्रकाशत्वம் சொல்லியிருப்பதால் அத்தோடு विरोधिக்கும். இவர் சொல்லுகிறபடி प्रत्यक्त्वादिகளும் स्वयंप्रकाशங்களாயிருக்குமாகில் नित्यविभूतिயையும் ज्ञानத்தையும் மாத்திரமெடுத்து அவையிரண்டுக்குமே अजडत्वம் சொல்லாமல் प्रत्यक्त्वादिகளான பல वस्तुக்களையெடுத்து அவைகளுக்கும் अजड-विभागान्तर्गतत्वம் சொல்லியிருக்க வேணுமிறே. அவைகள் अद्रव्यங்களான स्वयं-प्रकाशங்களாகையால் அவைகளை द्रव्य विभागस्थलத்தில் சேர்க்கவில்லையென்னில் सिद्धान्तத்தில் अद्रव्यத்துக்கும் स्वयंप्रकाशत्वமுண்டா? உண்டென்னில்; 'बुद्धः द्रव्यं विकारान्वयत इतरवत् बोद्धृवच्चा जडत्वात्' என்கிற श्लोकव्याख्यानसर्वार्थसिद्धिயில் ''तदयं प्रयोगः – बुद्धिः द्रव्यं स्वयं-प्रकाशत्वादात्मवत्'' என்று சொல்லப்பட்ட அனுமானத்தில் द्रव्यत्वाभाववத்துக்களான प्रत्यक्त्वादिகளான अद्रव्यங்களில் स्वयंप्रकाशत्वरूपமான हेतुவிருப்பத்தால் அந்த ஹேது வுக்கு व्यभिचरितत्वம் दुरुद्धरமாம். विस्तरभयத்தாலே இதிலுள்ள இதர दोषங்கள் சொல்லப் படவில்லை. அவைகளையெல்லாம் जिज्ञासुக்கள் रामानुजसिद्धान्तसंग्रहग्रन्थத்தில் जीव-परिच्छेदத்தில் स्पष्टமாகத் தெரிந்துகொள்ளலாம். तथा च विषयित्वமென்பதற்கு विषयादि-शब्दपरामर्शத்தாலே संयुक्तप्रकाशकत्वமென்றோ, தன்னையொழிந்ததொன்றைக்காட்டுகை

आत्माक्कளுக்கு प्रत्यक्त्वமாவது स्वस्मै भास्मानत्वம். அதாவது தன் प्रकाश த்துக்குத் தான் फலியாயிருக்கை. ஏதேனுமொரு वस्तुவின் प्रकाशத்துக்கு फலியென்கிற सामान्याकारத்தைத் தன் प्रकाशத்துக்குத் தான் फலியென்று

யென்கிற विवरणवाक्यத்தில் ஒழிந்தது इत्यादि शब्दपरामर्शத்தாலே पृथक्सिद्धविषयकत्वं அதாவது अपृथक्सिद्धभिन्नविषयकत्वமென்றோ अर्थம் கொள்வதே प्रामाणिकமென்று विद्वांसो विदां कुर्वन्तु । आत्माक्कளுக்கு ஏத்தமாகச் சொன்ன प्रत्यक्त्वத்தை விவரிக்கிறார். **स्वस्मै भासमानत्वमिति । भासमानत्वं** – विशेष्यतावत्वம். तथा च विशेष्यता । **"स्वस्मै"** என்கிற चतुर्थिக்கு व्यवहारप्रयोजकतावच्छेदकत्वमर्थः । स्वशब्दार्थம் कर्तृतानिरूपकत्वसंबन्धेन व्यवहारे अन्वेति । तथा च स्वकर्तृक-व्यवहारप्रयोजकतावच्छेदकविशेष्यताश्रयत्वं प्रत्यक्त्वमिति फलितம். இங்கு स्वशब्दार्थத்துக்கு कर्तृता संबन्धेनान्वयம் சொன்னதுபோல் विषयता संबन्धத்தாலும் व्यवहारे अन्वयம் சொல்லலாம். அப்போது स्वविषयकव्यवहारप्रयोजकतावच्छेदकविशेष्यताश्रयत्वம் प्रत्यक्त्वமென்று फலிக்கும். இது पराक्कुகளான घटादिகளுக்கும் வரும் स्वविषयकान्यकर्तृकव्यवहारप्रयोजकतावच्छेदकविशेष्यताया तत्रापि सत्वात् । ஆகையால் कर्तृतानिरूपकत्वसंबन्धेनैव व्यवहारத்தில் स्वशब्दार्थத்துக்கு अन्वयம் சொல்லவேண்டும். पराक्कुகளுக்கு व्यवहार संभावனையில்லாமையலே स्वकर्तृकव्यवहार-प्रयोजकतावच्छेदकविशेष्यताश्रयत्वरूपமான पूर्वोक्त प्रत्यक्त्वं வாராதென்று परिहरिக்கவேண்டும். இது स्वस्मैभासमानत्वமென்கிற परिष्कारத்தில் स्पष्टமாக ஏற்பட்டதாகையால் இதை தமிழில் व्युत्क्रमेणान्वयित्तु विशदीகரிக்கிறார். **தன் प्रकाशத்திற்குத் தான் फலியாயிரு க்கையென்றபடி** इति । विषयताश्रयत्वமென்றதை व्युत्क्रमेण காட்டுகிறார் **தன் प्रकाश த்துக்கு** इति । षष्ठिக்கு प्रयोज्यत्वमर्थம். அது फलिशब्दार्थैकदेशமான व्यवहाररूपफलத்திலே अन्वयिக்கிறது. कर्तृतासंबन्धेन तादृशफलाश्रयत्वம் फलित्वம். तथा च स्वनिष्ठविशेष्यताप्रयोज्यव्यवहार-कर्तृत्वाश्रयः स्वमिति पर्यवसितोर्थः । आत्मेतरங்களுக்கு भासमानत्वமிருந்தாலும் அந்த भानம் स्वकर्तृकव्यवहारप्रयोजकமன்றிறே. अचेतनங்களுக்கு व्यवहारकर्तृत्वाभावात् । ஆகையால் अचेतनங் கள் स्वनिष्ठभासमानत्व प्रयोज्यव्यवहारफलिகளன்றிறே. இந்த परिष्कारத்தால் स्वकर्तृकव्यवहारத் திற்கு स्वनिष्ठविषयதையே प्रयोजकமென்றேற்படுவதால் प्रत्यग्वस्तु தன்னைத் தானே விஷயீ கரிக்கிறது என்று सिद्धिக்கும். இதனால் प्रतीपमञ्चति அதாவது विरुद्धமாக भासिக்கிறது என்கிற व्युत्पत्तिसिद्धप्रत्यक्शब्दार्थतावच्छेदकமே प्रत्यक्त्वமென்று ஏற்படுகிறது. पराक्शब्दार्थமான परस्मैभासமா नत्व த்திற்கு स्वस्मैभासमानत्वம் विरुद्धமிறே.

இங்கு प्रकाशफलित्वமே प्रत्यक्त्वமென்று சொல்லக்கூடாதோ? தன் प्रकाशத்திற்கு என்று சொல்லவேண்டுமோ? "தன்" என்கிற विशेषणமில்லாவிடிலும் प्रकाशफलित्व-

विशेषित्तवाறே प्रत्यक्त्वமாம். இவ்विशेषமில்லாத वस्तुவுக்கு இस्सामान्यமு मित्तோடு व्याप्तமான चेतनत्वமுமில்லை. இத் धर्मधर्मिகளிரண்டும் स्वयं-प्रकाशமாயிருந்தாலும் नित्यत्वादिधर्मविशेषविशिष्टरूपங்களாலே ज्ञानान्तरवेद्यங்

मात्मातिरिक्तवृत्तियாகாதோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் **ஏதேனுமொரு वस्तुவின் प्रकाशத்திற்கு** इति । प्रकाशशब्दं ससंबन्धिकமாகையால் केवलप्रकाशफलित्वம் சொல்லவொண் ணாது. ஆகையால் संबन्धिवस्तुவைச் சேர்த்து यत्किञ्चिद्वस्तुவின் – அதாவது ஏதேனு மொரு वस्तुவின் प्रकाशफलित्वமென்றே सामान्यமாகச் சொல்லவேண்டும். प्रकृतத்தில் यत्किञ्चित् என்கிற स्थानத்தில் स्वार्थक தன் शब्दமாகையால் தன் शब्दमधिकமன்று. ஆனால் இது அந்த सामान्यापेक्षया विशेषமென்று கருத்து. **विशेषित्तवाறே प्रत्यक्त्वமா**मिति । इप्पடி विशेषियாமல் सामान्यधर्मத்தையே प्रत्यक्त्वமென்றால் அதற்கே अहंबुद्धिविषयत्वம் சொல்ல வேண்டுகையால் यत्किञ्चित्फलियானவொருவात्मा மற்றொரு आत्माவுக்கு अहंबुद्धिविषयமாக प्रसङ्गिக்குமென்று கருத்து. ஆனாலும் आत्माக்களுக்கு இவ்विशेषம் போலே இந்த सामान्यமும் இதற்கு व्याप्तமான चेतनत्वமும் असाधारणங்களாயிருக்க प्रत्यक्त्वத்தை மாத்திரம் ஏத்தம் அதாவது असाधारणமென்று சொன்னதிற்கभिप्रायமென்ன வென்னவருளிச்செய்கிறார் **இவ்विशेषமில்லாத वस्तुவுக்கு இस्सामान्यமுமித்தோடு व्याप्तமான चेतनत्वமுமில்லை** इति । இதனால் இस्सामान्यமும் இச்चेतनत्वமும் प्रत्यक्त्वा-धीनसत्ताकங்களாகையால் அதற்கு असाधारणत्वம் சொன்னவாறே இவைகளுக்கும் असाधारणत्वம் சொன்னप्रायம் என்கிறவभिप्रायம் வெளியிடப்பட்டது. लोकத்தில் सामा-न्याभावप्रयोज्यत्वं विशेषाभावத்திற்கு உண்டு. यथाद्रव्यत्वाभावे घटत्वाभाव इति । அப்படியிருக்க இவ்विशेषமில்லாத वस्तुவுக்கு இस्सामान्यமுமில்லையென்று சொல்லக்கூடுமோ வென்றால் இங்கு सामान्य विशेषभावமொருபக்கத்தில் இருந்தாலும் இந்த प्रत्यक्त्वம் यत्किञ्चित् प्रकाशत्व फलित्वरूपसामान्यத்திற்கு उपजीव्यமாகையால் அதாவது प्रयोजकமாகை யால் அதற்கு व्यापकत्वமுண்டாகையாலே व्यापकाभावात् व्याप्याभावம் கூடுமிறே. स्वप्रकाश-फलित्वरूपप्रत्यकृत्वமில்லாத ஒரு वस्तुவுக்கு तदुपजीवकமான घटमहं जानामि என்கிற व्यवहारा-श्रयत्वरूप यत्किञ्चित् प्रकाशफलित्वம் घटियाதிறே, இவைகளுக்கு समनियतமான चेतनत्वமும் व्यापकाभावात् व्याप्याभावः என்கிறபடி இவைகளில்லாவிடில் இராது.

धर्मभूतज्ञानமும் धर्मिभूतज्ञानமும் स्वयंप्रकाशமாகையாலே ज्ञानान्तरनिरपेक्षமாக प्रकाशित्-தாலும் धर्मिயில் प्रत्यक्त्वानुकूलत्वैकत्वங்கள் प्रकाशित्ताலும் धर्मभूतज्ञानத்தில் ज्ञानत्वविशिष्टतत् स्वरूपमन्यानपेक्षமாக प्रकाशित्ताலும் இதுகளின் नित्यत्वविभूत्वाणुत्वादिகள் தோன்றுகைக்கு வழியென்னென்ன வருளிச் செய்கிறார். **नित्यत्वादिधर्मविशेषविशिष्टरूपங்களாலே**

களுமாம். தன்னுடைய धर्मभूतज्ञानம் தனக்கு ज्ञानान्तरवेद्यமாம்போது प्रसरण-भेदमात्रத்தாலே ज्ञानान्तरव्यपदेशம். त्रिविधाचेतनங்களும் பரருக்கே தோன்றக் கடவனவாயிருக்கும். अचेतनமாவது ज्ञानाश्रयமன்றிக்கே யொழிகை. பிறருக்கே தோன்றுகையாவது தன் प्रकाशத்துக்குத் தான் फलिயன்றிக்கே யொழிகை. இவையிரண்டும் धर्मभूतज्ञानादिகளுக்கும் तुल्यம். त्रिविधा-चेतनங்களென்றெடுத்தவற்றில் प्रकृतिயும் कालமும் जडங்கள். शुद्धसत्वமான

ज्ञानान्तरवेद्यமுமாमिति । நம் सिद्धान्तத்திற்சொன்ன स्वयंप्रकाशत्वம் ज्ञानान्तरवेद्यत्वभञ्जकமன்றாகையால் स्वयंप्रकाशமான இவையிரண்டிற்கும் धर्मान्तरविशिष्टवेषेण ज्ञानान्तरवेद्यत्वமும் உண்டென்று திருவுள்ளம். ஒருவனுக்கு नीलं घटमद्राक्षமென்று தோன்றும் नीलघट-प्रत्यक्षविषयकप्रत्यभिज्ञादिகளை ज्ञानान्तरமென்று சொல்லலக்கூடுமோ? सिद्धान्तத்தில் ஒருவனுக்கு இரண்டு ज्ञानமொப்புக்கொள்ளவில்லையேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் **தன்னுடைய धर्मभूतज्ञानம் தனக்கு ज्ञानान्तरवेद्यமாம் போது प्रसरणभेदमात्रத்தாலே ज्ञानान्तरव्यपदेश**मिति । **प्रसरणभेदம்** – अवस्थाभेदம். उद्देशक्रमेण अचेतनங்களை निरूपिக்கிறார் **त्रिविधे**त्यादिயால். अचेतनங்களுக்கு लक्षणமருளிச்செய்கிறார் **त्रिविधाचेतनங்களும்** பர-ருக்கே **தோன்றக்கடவனவாயிருக்கு**மிதி । परस्मा एव भासमानமாயிருக்குமென்றபடி. तथा च पराक्त्वமே त्रिविधाचेतनங்களுக்கும் लक्षणமென்றதாயிற்று. अचेतनशब्दத்திற்கு अर्थமருளிச்செய்கிறார் **ज्ञानाश्रयமன்றிக்கேயொழிகை** इति । ज्ञानமில்லாமை என்று சொன்னால் कदाचित् ज्ञानமில்லாத चेतनனிடத்தில் अतिव्याप्तिவரும். ज्ञानाभावस्याव्याप्य-वृत्तित्वात् । अतः ज्ञानाश्रयभिन्नत्वमुक्तम् । कदाचित् ज्ञानமிருந்தாலும் அது எக்காலத்திலும் ज्ञान-श्रयभिन्नமாகாதிறே. भेदस्यव्याप्यवृत्तित्वात् । அதுவும் अव्याप्यवृत्तिயென்கிற मतத்தில் चेतनव्या-वृत्त्यर्थம் அன்றிக்கே யொழிகையென்று अवधारणமும் ஒழிகை शब्दமும். இதனால் எக்காலத்திலும் ज्ञानाश्रयभिन्नत्वமுண்டாகையால் सिद्धान्तத்தில் भेदம் अव्याप्यवृत्तिயன் றென்று ज्ञापितமாகிறது. सिद्धान्तத்தில் भेदம் असाधारणधर्मமாகையால் அது अव्याप्यवृत्ति யன்றிறே. முன் சொன்ன ''பரருக்கே தோன்றக்கடவனவாயிருக்கும்'' என்பதை விவரிக்கிறார் **பிறருக்கே தோன்றுகையாவது** इत्यादिना । **பிறருக்கே தோன்றுகை** – परस्मै भासमानत्वம். நம் सिद्धान्तத்தில் ஒரு आत्मा மற்றொரு आत्माவுக்குத் தோன்று மாகையால் அதில் अतिव्याप्तिवारणार्थம் பிறருக்கே என்று एवकारம் சொல்லுகிறது. அதாவது परस्मा एव भासमानत्वம். चेतनர்களுக்கு அது இல்லையிறே. एवकारार्थத்தைக் காட்டுகிறார் **தன் प्रकाशத்திற்குத் தான் फलिயன்றிக்கே யொழிகை** इति । இதனால் परिष्कृतமான स्वस्मै भासमानत्वமே व्यवच्छेद्यமென்று ज्ञापितமாயிற்று. त्रिविधाचेतनங்களுக்கு

द्रव्यத்தையும் ஜடமென்று சிலர் சொல்லுவர்கள். ஜடத்வமாவது ஸ்வயம்-ப்ரகாசமன்றிக்கேயிருக்கை. भगवच्छास्त्रादिपरामर्शம் பண்ணினவர்கள் ஜ்ஞானாத்மகத்வம் சாஸ்த்ரஸித்தமாகையாலே சுத்தஸத்வத்ரவ்யத்தை ஸ்வயம்ப்ரகாசமென்பர்கள்.

மாத்திரம் அசேதனத்வமும் பராக்த்வமும் சொன்னால் சூர்ணிகையில் சேதனவிசேஷணமாகத்தோன்றின தர்மபூதஜ்ஞானத்திற்கு சேதனத்வம் வர ப்ரஸங்கியாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவையிரண்டும் தர்மபூதஜ்ஞானாதிகளுக்கும்** துல்யமிதி । आदिपदात् अद्रव्यसंग्रहः । இப்படி த்ரிவிதாசேதனங்களுக்கும் ஸாதாரணாகாரத்தைச் சொல்லி அதுகளில் அவாந்தரபேதத்தையருளிச் செய்கிறார் **த்ரிவிதாசேதனங்களென்றெடுத்தவற்றில்** इत्यादिना । **ப்ரக்ருதியும் காலமும் ஜடங்களிதி** । மூன்றில் இரண்டை ஜடங்களென்று சொன்னால் மற்றொன்று அஜடமென்று ஸித்திக்குமிறே. तथा च ப்ரக்ருதிகாலங்களுக்கு ஜடத்வே ஸதி த்ரவ்யத்வமும், சுத்தஸத்வ-த்ரவ்யத்திற்கு அசேதனத்வே ஸதி அஜடத்வமும் அவாந்தரஸ்வரூபபேதமென்று ஜ்ஞாபிக்கப்பட்டது. இதில் ஸயூத்யமதபேதத்தைக் காண்பிக்கிறார் **சுத்தஸத்வமான த்ரவ்யத்தை ஜடமென்று சிலர் சொல்லுவர்கள்** இதி । இங்கு சிலர் என்று சொன்னதால் ''ज्ञानानन्दमया लोकाः'' ''यदात्मको भगवान् तदात्मिका भगवतो व्यक्तिः'' (व्यक्तिः – दिव्यमङ्गलविग्रहः) ''किमात्मको भगवान् ज्ञानात्मको भगवान्'' इत्यादिप्रमाणपरिशीलनம் பண்ணின தமக்கு சுத்தஸத்வத்ரவ்யத்திற்கு ஜடத்வமனபிமதமென்று ஸ்பஷ்டீக்ருதம். நித்யவிபூதிக்கு அஜடத்வத்தை ஸ்தாபிக்கக்கருதி घटितज्ञाने घटकज्ञानस्य कारणत्वाद்ஜடத்வகடகமான ஜடத்வத்தை நிரூபிக்கிறார் **ஜடத்வமாவது** இதி । அந்யாதீனப்ரகாசத்வமென்று லகுவாகச்சொன்னால் கதாசிதாத்மாக்களுக்கும் ஜ்ஞானாந்தரவேத்யத்வமுண்டாகையால் தத்வ்யா-வ்ருத்த்யர்த்தம் ஸ்வயம்ப்ரகாசமன்றிக்கேயிருக்கையென்று குருபரிஷ்காரம். அவைகளுக்கது இல்லையிறே. ஸயூத்யர்களில் சிலர் நித்யவிபூதியை ஜடமென்று சொல்லா நிற்க, சிலர் அதை அஜடமென்பானேனென்னில் அதற்குக்காரணமருளிச்செய்கிறார் **பகவச்சாஸ்த்ராதிபராமர்சம் பண்ணினவர்களி**த்யாதியால். **பகவச்சாஸ்த்ரம்** – ज्ञानानन्दमया लोका इत्यादि பாஞ்சராத்ரசாஸ்த்ரம். ஆதிபதத்தாலே அதற்கு மூலபூதமான ஏகாயனசாகோபநிஷத்தான किमात्मिका भगवतो व्यक्तिः இத்யாதிரஹஸ்யாம்னாயத்திற்கும் இதிஹாஸபுராணங்களுக்கும் ஸங்க்ரஹம். பராமர்சமாவது ஸாதகபாதகயுக்திபிரனுசிந்தனம். **பண்ணினவர்களி**தி । இதனாலிவர்களுக்கு யதார்த்ததர்சித்வரூபமான ஆப்தத்வம் சொல்லப்பட்டது. **ஜ்ஞானாத்மகத்வம் சாஸ்த்ரஸித்தமாகையாலே** இதி । பூர்வோக்தபாஞ்சராத்ராதிசாஸ்த்ரங்களில் ஸ்பஷ்டமாயிருப்பதாலென்றபடி. **ஸ்வயம்ப்ரகாசமென்பர்களி**தி । இதனால் யதாத்ருஷ்டார்த்தவாதித்வரூபாऽऽப்தத்வமும் இவர்களுக்குச் சொல்லப்பட்டது. तथा च ஆப்ததமர்களான இவர்களுடைய ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வஸித்தாந்தமே ஏததிதரஸயூத்ய ஸித்தாந்தத்தைக் காட்டிலும் ப்ரபலமென்று திருவுள்ளம். இப்படி இது ஸ்வயம்ப்ரகாசமானாலும் அசேதனமாகையால் ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாசமாகாதாகையால் பிறர்களுக்கே ஸ்வயம்ப்ரகாசமென்று கொள்ள

இப்படி स्वयंप्रकाशமாகில் संसारிகளுக்கு शास्त्रवेद्यமாகவேண்டாதே தானே தோன்றவேண்டாவோவென்னில்; सर्वात्माக்களுடையவும் स्वरूपமும் धर्मभूतज्ञानமும் स्वयंप्रकाशமாயிருக்க स्वरूपந்தனக்கே स्वयंप्रकाशமாய் வேறெல்லார்க்கும் ज्ञानान्तरवेद्यமானாற்போலவும், धर्मभूतज्ञानம் स्वाश्रयத்துக்கே स्वयंप्रकाशமாய் इतरருக்கு स्वयंप्रकाशமல்லாதாப்போலவுமிதுவும் नियतविषयமாக स्वयंप्रकाशமானால் विरोधமில்லை. [11]"यो वेत्ति युगपत्सर्वं प्रत्यक्षेण सदा स्वतः। तं

வேண்டும். அப்படியாகில் பிறர்களிலொருவனான ஸம்ஸாரியைக்குறித்து இதற்கு शास्त्रैकवेद्यत्वம் கூடுமோ? இவர்களைக்குறித்து स्वयமாக प्रकाशிக்காமை प्रत्यक्षसिद्धமாகையாலே स्वयंप्रकाशत्वத்தைச் சொல்லுகிற शास्त्रம் प्रत्यक्षविरुद्धமாகாதோ வென்றுशङ्किக்கிறார் இப்படி इत्यादिना। स्वयंप्रकाशமாகிலிதி शङ्काहेतु प्रदर्शनம். प्रत्यक्षविरोधம் சொல்லுகைக்காக ஸம்ஸாரிகளுக்கென்றது. **தானே தோன்ற வேண்டாவோ** इति। அப்படி தோன்றாமையால் प्रत्यक्षविरोधமென்று கருத்து. இது பிறருக்கே தோன்றுவதாயிருந்தாலும் ईश्वरनित्यमुक्तர்களான பிறரைக்குறித்தே தோன்றுமென்று நியமம் சொன்னாலும் स्वयंप्रकाशत्वसिद्धिக்குத் தட்டில்லை. ஒருவனுக்கு स्वयंप्रकाशமானாலும் वस्तुவுக்கு स्वयंप्रकाशत्वம் सिद्धिக்குமிறே. यथा परस्मा एव भासमानत्वம் पराक्त्वமேயொழிய सर्वस्मै परस्मैभासमानत्वம் पराक्त्वशब्दार्थமன்றோ என்று திருவுள்ளம் கொண்டு இரண்டு दृष्टान्तங்களைக்காட்டி ஶங்கையை परिहरिக்கிறார் **सर्वात्माக்களுடையவு**मित्यादिना । **स्वयंप्रकाशமாயிருக்க** इति। स्वयंप्रकाशत्वरूपधर्मம் सर्वसाधारणமாயிருந்தாலுமென்றபடி. அதின் प्रतिसंबन्धि नियतமாகக் காண்கிறது என்கிறார் **स्वरूपம் தனக்கே स्वयंप्रकाशமா**யிதி। தனக்கேயென்கிற एवकारத்தால் அந்தந்த धर्मिயின் स्वयंप्रकाशत्वம் அந்தந்த धर्मिயைக் குறித்தேயென்கிற नैयत्यம் தோன்றுகிறது. இதனால் व्यवच्छेद्यத்தை ஸ்பஷ்டீகரிக்கிறார் **வேறெல்லார்க்கும்** इत्यादिना। இந்த दृष्टान्तத்தால் शुद्धसत्वद्रव्यம் स्वयंप्रकाशமானாலும் அது சிலர்க்கேயென்று नियमம் கொண்டால் प्रत्यक्षादिविरोधமில்லையென்று ज्ञापिக்கப்படுகிறது. **ज्ञानान्तरवेद्यமானப் போலவு**மிதி। இதனால் स्वयंप्रकाशமான शुद्धसत्वத்திற்கு शास्त्रवेद्यत्वமும் கூடுமென்று ज्ञापिக்கப்பட்டது. नियतविषयत्वे प्रत्यक् स्वयंप्रकाशत्वदृष्टान्तத்தைக்காட்டி पराक् स्वयंप्रकाशत्वदृष्टान्तத்தைக்காட்டுகிறார் **धर्मभूतज्ञानம் स्वाश्रयத்துக்கே स्वयंप्रकाशமா**யிதி। स्वाश्रयத்துக்கே யென்கிறவிடத்தில் एवकारத்தால் व्यवच्छेद्यத்தைக்காட்டுகிறார் **इतरருக்கு** इति। दार्ष्टान्तिकமும் அப்படியானால் विरोधமில்லையென்கிறார் **இதுவும் नियतविषयமாக स्वयंप्रकाशமானால் विरोधமில்லை** इति।

---

[11] *ந்யாயதத்வம்.*

प्रणम्य हरिं शास्त्रं न्यायतत्वं प्रचक्ष्महे ॥'' என்கிறபடியே धर्मभूतज्ञानத்தாலே सर्वத்தையும் साक्षाङ्करித்துக்கொண்டிருக்கிற ईश्वरனுக்கு शुद्धसत्वद्रव्यம் स्वयंप्रकाशமாயிருக்கிறபடி எங்ஙனேயென்னில்? இவனுடைய धर्मभूतज्ञानம் दिव्यात्मस्वरूपம் முதலாக सर्वத்தையும் विषयीகரியா நிற்க, இத்दिव्यात्मस्वरूपம் स्वयंप्रकाशமாகிறாப்போலேயிதுவும் स्वयंप्रकाशமாயிருக்கலாம்.

नियतविषयமாகस्वयंप्रकाशமானால் – ईश्वरनित्यमुक्तர்களான स्वसंबन्धिகளுக்கு மாத்திரம் स्वयंप्रकाशமானால் इत्यर्थः । இப்படி नियतविषयत्वம் சொன்னது கூடுமோ? सर्वविषयகமான அவர்களுடைய धर्मभूतज्ञानம் இந்த नित्यविभूतिயையும் விஷயீகரியாநிற்க ज्ञानान्तरवेद्य மான அதற்கு स्वयंप्रकाशत्वமெங்ஙனே என்று ஶங்கித்து समाधानமருளிச்செய்கிறார் **यो वेत्तीत्यादि**யால். இது நாதமுனிகள் செய்தருளின न्यायतत्त्व ग्रन्थத்திற்கு मङ्गलश्लोकமாகை யால் இதின் विरोधம் प्रबलமென்றभिप्रायம். चेतनர்களுக்கெல்லாம் यत्किञ्चिद्वेदनமுண்டா கையால் सर्वமென்கிறது. सर्वம் प्रमेयமென்கிற सामान्यपरोक्षज्ञानம் अस्मादादिகளுக்கும் வருமாகையால் प्रत्यक्षेण என்கிறது. योगिप्रभृतिகளுக்கும் क्रमेण सर्वप्रत्यक्षமுண்டாகை யால் युगपत् என்கிறது. मुक्तர்களுக்கு ''सर्वं ह पश्यः पश्यति'' என்கிறபடி युगपत्सर्वसाक्षात्कार முண்டாகையால் सदा என்கிறது. बद्धदशैயில் அவர்களுக்கு सर्वसाक्षात्कारமில்லை யிறே. सदा पश्यन्तिகளான नित्यர்களுக்கும் सर्वसाक्षात्कारமுண்டாகையால் स्वतः என் கிறது. அவர்களுடைய साक्षात्कारமும் ईश्वरसङ्कल्पप्रयोज्यமாகையால் स्वतः அன்று. அதாவது निरुपाधिकமன்று. **என்கிறபடியே** – இந்த श्लोकத்தில் சொன்ன प्रकारம். **सर्वத்தையும் साक्षात्करिத்துக்கொண்டிருக்கிற** इति । இதனால் सर्वान्तर्गतமான शुद्धसत्वद्रव्यத்திற்கும் तादृशसाक्षात्कारविषयत्वமே அமைந்திருக்க ईश्वरविषयத்தில் அதற்கு स्वयंप्रकाशत्वம் கூடாதென்பதற்குக் காரணம் ज्ञापितமாகிறது.

दृष्टान्तத்தைக்காட்டி ஶங்கைக்கு समाधानமருளிச்செய்கிறார் **இவனுடைய धर्मभूतज्ञानमित्यादि**யால். **सर्वத்தையும் विषयीகரியா நிற்க** इति । இதனால் ईश्वरधर्मभूतज्ञानத்தில் शुद्धसत्वம் போலே दिव्यात्मस्वरूपமும் वेद्यமாகையால் அதற்கு सयूथ्यரும் स्वयंप्रकाशत्वம் ஒப்புக்கொள்ளுகிறாப்போலே तत्ज्ञानविषयமான शुद्धसत्वத்திற்கும் स्वयंप्रकाशत्वம் ஒப்புக்கொள்ளில் ஒருவித बाधகமுமில்லையென்று ज्ञापितமாயிற்று. ईश्वरனுடைய धर्मभूतज्ञानத்தாலே அவனுடைய सर्वधर्मविशिष्टस्वरूपம் प्रकाशितமானாலும் அந்த धर्मिस्वरूपம் प्रत्यक्त्वादिस्वरूपनिरूपकधर्ममात्रविशिष्टवेषेण நானென்று தனக்கு स्वयंप्रकाशமாகிறாப் போலே शुद्धसत्वद्रव्यத்திற்கும் स्वीयसर्वधर्मविशिष्टप्रकाशம் ईश्वरधर्मभूतज्ञानाधीनமானாலும்

तत्तत्स्वरूपनिरूपकधर्ममात्रविशिष्टस्वरूपप्रकाशं அந்த धर्मभूतज्ञानाधीनமல்லாமையால் ज्ञानान्तरनिर-पेक्षமாக स्वयं अप्रकाशமாகலாம். अत्रेदमवधेयम् । स्वयंप्रकाशமான द्रव्यங்கள் மூன்று - आत्माக்களும், धर्मभूतज्ञानங்களும், शुद्धसत्वமும். அதில் आत्माக்களெல்லாம் प्रत्यक्குக்கள். ஆகையால் ஒவ்வொரு आत्माவும் நானென்று स्वस्मा एव स्वयंप्रकाशம். அதாவது ஒன்றொன்றுக்கே स्वयंप्रकाशமாம். इतரர்களுக்கு इतरात्मा अहமென்று அதாவது நானென்று प्रकाशिக்காது. धर्मभूतज्ञानம் पराक्காகையால் பிறருக்கே स्वयंप्रकाशமாக வேண்டும். इतரர்கள் எவரென்னில் तत्तज्ज्ञानाश्रयமான आत्माக்களே. अहं जानामि என்கிற प्रतीतिயில் अहமென்று आत्मा தனக்கே स्वयंप्रकाशமாகிறது. धर्मभूतज्ञानம் स्वरूपनि-रूपकज्ञानत्वमात्रविशिष्टवेषத்தாலே जानामि என்று தனக்கு आश्रयமாகத்தோன்றின आत्माவிற்கே ज्ञानान्तरापेक्षैயன்றிக்கே स्वयंप्रकाशமாகிறது. இந்த ज्ञानம் அதற்கு आश्रयமல்லாத आत्माக்களுக்கு जानामि என்று தோன்றாது. அப்படியே नित्यविभूतिயும் पराक्காகையால் பிறருக்கே स्वरूपनिरूपकधर्ममात्रविशिष्टवेषेण स्वयंप्रकाशமாகவேண்டும். அந்தப்பிறர் येन केनाऽपि संबन्धेन स्वसंबन्धिகளாயிருக்கவேண்டும். अयं मम घटः, इदं मम गृहं, इदं मम शरीरं, अहं घटवान्, अहं गृहस्थः, अहं शरीरी इत्यादिप्रतीतिகளில் प्रत्यक्கான अस्मदर्थம் தனக்கு स्वयंप्रकाशமாம். तत्संबन्धिகளான घटगृहशरीरादिகள் தன்னை விஷயீகரிப்பதொரு ज्ञानान्तरத்தாலपेक्षैயற स्वरूपनिरूपकधर्ममात्रविशिष्टवेषेणस्वसंबन्धिகளான नित्यमुक्तர்களுக்கு स्वयंप्रकाशங்களாம். स्वसंबन्धமில்லாத संसारिகளுக்கு स्वयंप्रकाशமாகாது. மூலத்தில் स्वरूपம் தனக்கே स्वयंप्रकाशமாய் வேறெல்லார்க்கும் ज्ञानान्तरवेद्यமானாப்போலவும், धर्मभूतज्ञानம் स्वाश्रयத்திற்கு स्वयंप्रकाशமாய் इतரர்க்கு स्वयंप्रकाशமல்லாதாப்போலவும், இதுவும் नियतविषयகமாக स्वयंप्रकाशமானால் विरोधமில்லை என்கிற श्रीसूक्तिயை अनुसरिத்து शुद्धसत्वம் स्वसंबन्धिக்கே स्वरूपनिरूपकधर्ममात्रविशिष्टवेषेण नियतविषयமாகக்கொள்ளவேண்டும். प्रकृतिमण्डलத்தில் आत्मज्ञानव्यतिरिक्तமான எல்லா वस्तुக்களும் जडங்களாகையால், அவைகளின் प्रत्यक्षம் घटमहं जानामि என்கிறபடி त्रिपुट्यात्मकமாகவே அதாவது आत्मविषयகமாய், ज्ञानविषयகமாய், वस्तुविषयகமாயே இருக்கவேண்டுமென்று नियमமுண்டு. नित्यविभूतिயிலுண்டாகும் वस्तुप्रत्यक्षத்தில் அந்நியமமில்லை. आत्मा, ज्ञानம், नित्यविभूति எல்லாம் स्वयंप्रकाशமாகையால் அந்நியமமில்லை. ममेदं वस्तु என்று தோன்றும்போது प्रत्यग्वस्तु स्वयं-प्रकाशமாகையால் स्वयமே தோன்றும். इदं என்கிற वस्तु पराक्காயிருந்தாலும் स्वयंप्रकाशமாகையால் तत्संबन्धिகளுக்கு ज्ञानान्तर த்தாலपेक्षैயற தானே தோன்றும். सर्वं जानामि என்கிற ईश्वरनित्यमुक्तधर्मभूतज्ञानங்கள் नित्यविभूतिलीलाविभूतिயிலுள்ள எல்லா वस्तुக்களையும் எல்லா धर्मविशिष्टமாகவும் விஷயீகரிக்குமிதி.

இப்படி நித்யருக்கும் துல்யம். விஷயப்ரகாசகாலத்திலே தர்மபூதஜ்ஞானம் ஸ்வாச்ரயத்துக்கே ஸ்வயம்ப்ரகாசமானாற்போலே முக்தருக்கு அவ்வவஸ்தையிலேயிதுவும் ஸ்வயம்ப்ரகாச மானால் விரோதமில்லை. தர்மபூதஜ்ஞானத்தினுடைய ஸ்வாத்மப்ரகாசனசக்தியானது விஷயப்ரகாசமில்லாத காலத்தில் கர்மவிசேஷங்களாலே ப்ரதிபத்தையானாற்போலே சுத்தஸத்வத்தினுடைய ஸ்வாத்மப்ரகாசனசக்தியும் பத்ததசையில் ப்ரதிபத்தையாகையாலே சுத்தஸத்வம் பத்தர்க்குப் ப்ரகாசியாதொழிகிறது. "धियः स्वयंप्रकाशत्वं मुक्तौ स्वाभाविकं यथा । बद्धे कदाचित्संरुद्धं तथाऽत्राऽपि नियम्यते ॥" இவ்வளவு अवस्थान्तरापत्ति विकारि-

இப்படி சுத்தஸத்த்வம் ஈச்வரனுக்கு மாத்திரம் ஸ்வயம்ப்ரகாசமென்றால் நித்ய முக்தர்களுக்கு அது எப்படி யென்னவருளிசெய்கிறார் **இப்படி நித்யருக்கும் துல்யமிதி । இப்படி** – இந்த ப்ரகாரம். இங்கே நித்யருக்கும் என்று சொன்னது முக்தருக்கும் உபலக்ஷணம். இப்படி நித்யபதம் முக்தருக்கும் உபலக்ஷணமென்று சொல்லக்கூடுமோ? பத்ததசையில் ஒருவனுக்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசமல்லாத சுத்தஸத்வம் அவனுக்கே முக்ததசையில் ஸ்வயம்ப்ரகாசமாகக்கூடுமோ? பத்தனேயன்றோ முக்தனாவது என்னில், தர்மபூதஜ்ஞானத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகக்காட்டி ஸமாதான மருளிச்செய்கிறார் **விஷயப்ரகாசகாலத்திலே** इत्यादिना । தர்மபூதஜ்ஞானமொன்றே விஷயப்ரகாசன-காலத்தில் ஸ்வாச்ரயமாத்ரத்திற்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய், விஷயப்ரகாசமில்லாதவேளையில் ஸ்வாச்ரயமாத்ரத்துக்கும் ஸ்வயம்ப்ரகாசமல்லாதாப்போலே ஒரே சுத்தஸத்வம் முக்திதசையில் ஸ்வஸம்பந்தியான முக்தர்க்கு ஸ்வயம்ப்ரகாசமாய் அவனுக்கு ஸ்வஸம்பந்தமில்லாத பத்ததசையில் ஸ்வயம்ப்ரகாசமல்லாமற் போனால் விரோதம்வாராதென்று கருத்து. த்ருஷ்டாந்தத்தில் விஷயப்ரகாசனமில்லாத காலத்தில் ஸ்வாத்மப்ரகாசனசக்தி கர்மவிசேஷ ப்ரதிபத்தமாகையால் அப்போது ஸ்வாச்ரயமாத்ரத்திற்கும் ப்ரகாசமில்லா தொழியலாம், என்னில்; சுத்தஸத்வத்தினுடைய ஸ்வாத்மப்ரகாசனசக்தியும் பத்தர்களுடைய கர்மவிசேஷங்களால் ததானீம்ப்ரதிபத்தமாகலாமாகையால் த்ருஷ்டாந்ததார்ஷ்டாந்திகயோர்வைரூப்யமில்லையென் றருளிச் செய்கிறார் **தர்மபூதஜ்ஞானத்தினுடைய ஸ்வாத்மப்ரகாசனசக்தியானது** इत्यादिना **ஒழி கிறது** इत्यन्तेन ।இவ்வர்த்தத்தை சிஷ்யபுத்தி ஸௌகர்யார்த்தம் ச்லோகத்தாலே ஸங்க்ரஹிக்கிறார் **धियः** इत्यादिना । **धियः** – தர்மபூத ஜ்ஞானத்திற்கு. **मुक्तौ** – முக்திதசையில். **स्वाभाविकं** – स्वभावसिद्धत्वात्, कदाचिदप्यसंरुद्धं, स्वयंप्रकाशत्वं, **यथा बद्धे कदाचित्** – विषयप्रकाशाभावदशायां **संरुद्धं** – कर्मणा तिरोहितम् । **तथा** – तन्न्यायेनैव । अत्रापि – शुद्ध सत्वविषयेपि नियम्यते । முக்தாதிவிஷயத்தில் சுத்தஸத்வத்திற்குள்ள ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் பத்ததசை யில் கர்மவிசேஷங்களால் அவர்களுக்கே ப்ரதிபத்தமாகிறது என்று நியமங்கொண்டால் ஸர்வஸமஞ்ஜஸமாமென்று கருத்து. இப்படி ஜ்ஞானத்ருஷ்டாந்தத்தால் சுத்தஸத்வத்துக்கும் ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வதத்-பாவங்களை காலபேதத்தாலும் புருஷபேதத்தாலும் ஸமஞ்ஜஸமாக நிர்வஹித்தாலும் த்ருஷ்டாந்ததார்ஷ்டாந்தி கங்களில் அநேகாவஸ்தைகளை ஒப்புக்கொள்வதே விருத்தமன்றோ வென்னில்; அன்றென்

द्रव्यத்துக்கு விருத்மன்று. ஆகையாலே प्रमाणप्रतिपन्नार्थத்துக்கு युक्तिविरोधஞ் சொல்ல வழியில்லை. இங்ஙனன்றிக்கே उपचारத்தாலே निर्वहिக்கப் பார்க்கில் आत्मस्वरूपத்திலும் ज्ञानादिशब्दங்களை उपचारத்தாலே अन्यपरங் களாக்கலாம். स्वयंप्रकाशத்துக்கு रूपरसादिगुणங்களுமவையடியாக வந்த

கிறார் **இவ்வளவு अवस्थान्तरापत्तीत्यादिना ।** **இவ்வளவு** – नामान्तरभजनपर्यन्तமான स्वरूपा-न्यथाभावமில்லாமல். **अवस्थान्तरापत्ति** – कालभेदन வேறு धर्मप्राप्तिमात्रம். **विकारिद्रव्यத்துக்கு** – निर्विकारமான आत्मस्वरूपம்போலன்றிக்கே संकोच विकासवत्தான धर्मभूतज्ञानமென்ன, मुक्ता-दिशरीरेन्द्रियादिरूपेण विकरिக்குமதான शुद्धसत्वமென்ன இவைகளுக்கு. **விருத்மன்று** इति । अविकारिसाधारणமான आगन्तुकधर्ममात्रं विरुद्धமாகாதென்று கருத்து.

கீழ்ச்சொன்ன स्वयंप्रकाशत्वविरोधियुक्तिகள் இப்படி परिहृतங்களானாலும் இவை களைக்காட்டிலும் प्रबलமான युक्त्यन्तरத்தை ஒருவன் சொன்னால் செய்வதென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஆகையாலி**त्यादियால். **ஆகையால்** – கீழ்ச் சொன்ன ''ज्ञानानन्दमया लोकाः'' इत्यादि पाञ्चरात्रशास्त्रமும் ''किमात्मिका भगवतो व्यक्तिः'' इत्यादि-रहस्याम्नायब्राह्मणமும் இதில் प्रबलप्रमाणமாகையாலும் इतरர்சொன்ன யுக்திகள் विरोध மன்றிக்கே ஒழிகையாலும் என்றபடி. **प्रमाण प्रतिपन्नार्थத்துக்கு युक्तिविरोधம் சொல்ல வழியில்லை** इति । नहि वाचनिके अर्थे युक्तयः क्रमन्ते என்கிறபடி प्रमाणसिद्धமானவர்த்துக்கு எவராலும் युक्तिविरोधம் சொல்லமுடியாது என்று கருத்து. இப்படி यथावस्थितप्रमाणத் திற்கு प्राबल्यமிருந்தாலும் उदाहृतप्रमाणத்திலுள்ள ज्ञानानन्दशब्दங்கள் आयुर्घृतमित्यत्रेव ज्ञान-विकास, अतिशयितानन्दहेतुவான शुद्धसत्वத்திலே प्रयुक्तங்களென்று औपचारिकமாக निर्वहिத்தால் ஒருவித श्रमமன்றிக்கே ஒழியுமேயென்ன प्रतिबन्दिயாலே उत्तरமருளிச்செய்கிறார் **இங்ஙனன்றிக்கே** इत्यादिना । **இங்ஙனன்றிக்கே** – तात्पर्यानुपपत्त्यादिகள் இல்லாவிடத் திலும் शक्यार्थस्वीकारமன்றிக்கே என்றபடி **उपचारத்தாலே** – लक्षणादिகளாலே. **निर्वहिக் கப்பார்க்கில்** – निर्वाहம்செய்யநினைக்கில். **आत्मस्वरूपத்திலும்** – धर्मिज्ञानस्वरूपத் திலும். **ज्ञानादि शब्दங்களை** – ज्ञानानन्दमयस्त्वात्मा इत्यादिகளிற்சொன்ன ज्ञानानन्दादिशब्दங் களையும் ''अत्रायं पुरुषः स्वयंज्योतिर्भवति'' इत्यादिகளிற்சொன்ன स्वयंप्रकाशशब्दங்களையும் என்றபடி. **उपचारத்தாலே** लक्षणया । **अन्यपरங்களாக்கலாம்** – ज्ञातृत्वादिपरங்களாக்கலாம். அதிலும் आत्मा தனக்கே स्वयंप्रकाशம். இது அப்படியன்று. ज्ञानान्तरवेद्यमिति नियतविषय-त्वादिकल्पनं तुल्यம். आत्मविषयத்தில் ज्ञानशब्दத்திற்கு मुख्यार्थपरित्यागे तात्पर्यानुपपत्तिகள் இல்லை யென்னில்; அது शुद्धसत्वविषयத்திலும் तुल्यமென்று கருத்து. இப்படி धर्मिज्ञानம் தனக்கே स्वयंप्रकाशமாயும், धर्मभूतज्ञानம் स्वाश्रयத்துக்கே स्वयंप्रकाशமாயும் இருப்பதை

पृथिव्यादिविभागமும் परिणामादिகளுங்கூடுமோவென்கிற चोद्यமும் धर्मभूतज्ञानत्துக்கும் धर्मिज्ञानத்துக்குமுண்டான वैषम्यங்களை प्रतिबन्दियாகக்கொண்டு, प्रमाणबलத்தாலே परिहृतம். இப்படி स्वयंप्रकाशமான शुद्धसत्वद्रव्यத்தை ज्ञातृत्वமில்லாமையாலே त्रिविधाचेतनங்களென்று சேரக்கோத்தது. இவ்வசேतनங்கள் மூன்றுக்கும் प्रवृत्तियாவது ईश्वरसङ्कल्पनुरूपங்களான विचित्रपरिणामादिகள்.

दृष्टान्तமாகக்காட்டி शुद्धसत्वம் स्वसंबन्धिகளுக்கே स्वयंप्रकाशமாகலாமென்று स्वयं-प्रकाशत्वத்திற்கு नियतविषयत्वம் கொண்டாலும் धर्मधर्मिज्ञानங்களிலொன்றுமில்லாத रूपरसादिगुणங்களும் அவையடியாக வந்த पृथिव्यादि பிரிவுகளும், स एकधा भवतीत्यादि श्रुतिसिद्धங்களான मुक्तர்களுடைய देहेन्द्रियादि परिणामங்களும் मण्डपगोपुराद्यवस्थैகளும் स्वयं-प्रकाशமான शुद्धसत्वத்திற்கு கூடுமோவென்கிற चोद्यத்தை अनुवदिத்துக்கொண்டு परिहरिக்கும்வழியைக் காட்டுகிறார் **स्वयंप्रकाशத்துக்கு** इत्यादियால். **धर्मभूतज्ञानத்திற்கும் धर्मिज्ञानத்திற்கும் உண்டான वैषम्यங்களை** इति । धर्मधर्मिज्ञानங்களுக்கு वैषम्यமாவது विषयित्वமும் तदभावமும். इच्छाद्वेषप्रयत्नाद्यवस्थावत्वமும் तदभावமும், संकोचविकासங்களும் तदभावமும், प्रत्यक्त्वமும் तदभावமும். **प्रतिबन्दियாகக்கொண்டு** इति । स्वयंप्रकाशங்களான धर्मधर्मिज्ञानங்களைக்காட்டிலும் शुद्धसत्वத்திற்கு रूपरसादिवैधर्म्यங்களிருப்பதால் அது இவைகள் போல் स्वयंप्रकाशமாகக்கூடாது என்னில், स्वयंप्रकाशமான धर्मभूतज्ञानத்தைக் காட்டிலும் धर्मिज्ञानத்திற்கு प्रत्यक्त्वरूपवैधर्म्यமிருப்பதால் அதுவும் स्वयंप्रकाशமாகாமல் போகவேண்டி வரும். இப்படி स्वयंप्रकाशமான धर्मिज्ञानத்தைக்காட்டிலும் धर्मभूतज्ञानத்திற்கு विषयित्वरूपवैधर्म्यமிருப்பதால் அதுவும் स्वयंप्रकाशமாகாமல் போகவேண்டி வருமென்கிற विषयित्वप्रत्यक्त्वादिरूपाभिमतविरुद्धसाधनங்களைக் காட்டி என்னபடி. धर्म-धर्मिज्ञानங்களுக்கு இப்படி वैषम्यமிருந்தாலும் प्रमाणबलத்தாலே அவைகள் स्वयंप्रकाशங்களாகளாமென்னில் அந்த चोद्यமும் शुद्धसत्वத்தில் रूपरसादिवैषम्यமிருந்தாலும் அதுவும் प्रमाणबलத்தாலே स्वयंप्रकाशமாகலாமென்று परिहरित्तप्रायமென்கிறார் **प्रमाण-बलத்தாலே** इत्यादिना । இப்படி शुद्धसत्वं स्वयंप्रकाशமாகில் அதை ஜடங்களான அதாவது (स्वयंप्रकाशமல்லாத) त्रिगुणकालங்களோடு சேர்த்து முன்சொன்ன चूर्णिகையில் त्रिविधा-चेतनங்களென்று சொல்லக்கூடுமோ என்ன அதற்குக் காரணமருளிச்செய்கிறார் — **இப்படி स्वयंप्रकाशமான** इत्यादियால். **ज्ञातृत्वமில்லாமையாலே** इति । இதனால் ज्ञातृत्वा-भावமே अचेतनங்களோடு சேர்த்து எடுத்ததற்குக் காரணமே யொழிய स्वयंप्रकाशत्वा-भावம் காரணமன்றென்று ज्ञापिக்கப்பட்டது. இது चूर्णिகையில் अचेतनशब्दத்தாலேயே सूचितம். இப்படி त्रिविधाचेतनங்களுக்கும் इतरापेक्षया अचेतनत्वरूपस्वरूपभेदமும், जडत्वाजड-

இவற்றில் त्रिगुणद्रव्यத்துக்கு स्वरूपभेदம் गुणत्रयाश्रयत्वம். सततपरिणामशील மான இத்द्रव्यத்துக்கு सत्वरजस्तमस्सुக்கள் अन्योन्यம் समமானபோது महाप्रळयம். विषमமானபோது सृष्टिस्थितिகள். गुणवैषम्यமுள்ள प्रदेशத்திலே महदादिविकार ங்கள். இதில் विकृतமல்லாத प्रदेशத்தையும் विकृतமான प्रदेशத்தையுங்கூட

त्वरूपावान्तरस्वरूपभेदமும் கீழே சொல்லப்பட்டது. स्थितिभेदமும் இது नित्यवस्तुக்களுக்கு नित्यமாயிருக்குமென்று சொல்லப்பட்டபடியால், अवशिष्टமான प्रवृत्तिभेदத்தைக் காட்டுகிறார் – **இவ்வசேதனங்கள் மூன்றுக்கும் प्रवृत्तिயாவது** इत्यादिना । **ईश्वरसंकल्पानु-रूप ங்களான विचित्रपरिणामादिகளீ**ति । **विचित्र** என்றதால் अवान्तरप्रवृत्तिभेदம் ज्ञापितமாகிறது. எல்லாமசேதனங்களாயிருக்க இவைகளின் परिणामத்திற்கு वैचित्र्यமெப்படி யென்ன வருளிச்செய்கிறார் – **ईश्वरसंकल्पानुरूपेति** । कारणवैचित्र्यात्कार्यवैचित्र्यमिति भावः । आदिपदத்தால் अपक्षयविनाशங்களுக்கு ग्रहणம். विभुவானகாலத்திற்கும் परिणामित्वादिகள் ''सर्वे निमेषा जज्ञिरे विद्युतः पुरुषादधि । कलामुहूर्ताः काष्ठाश्चाहोरात्राश्च सर्वशः । कालं स पचते तत्र, कलामुहूर्तादिमयश्च कालः'' इत्यादि श्रुतिस्मृतिसिद्धங்கள்.

अचेतनங்களில் प्रथमोद्दिष्टமான त्रिगुणद्रव्यத்திற்கு स्वरूपभेदத்தைக் காட்டுகிறார் **गुणत्रया-श्रयत्वमिति । गुणत्रयங்கள்** – सत्वरजस्तमस्सुக்கள். இந்த सत्वरजस्तमस्सुக்கள் स्थित्युत्पत्तिलयங் களுக்கு विशेषकारणங்களாக शास्त्रसिद्धங்களாகையால், तदाश्रयமான प्रकृतिக்கு இந்தக் காலத்தில் தான் सृष्टि; இந்தக்காலத்தில் தான் प्रलयமென்று व्यवस्थै செய்வது எப்படி யென்ன வருளிச்செய்கிறார் **सततपरिणामशीलமான** इत्यादियाल். सततपरिणामமாவது प्रळयकालத்தில் सूक्ष्मமான सजातीयपरिणाமும் सृष्टिकालத்தில் विषमமான विजातीयपरिणामமும். सत्वरजस्तमस्सुக்களெப்போதுமிருந்தாலும் அதுகள் ஸமமாக இருக்கும்போது प्रळयமென்றும், விஷமமாக இருக்கும்போது सृष्ट्यादिகளென்றும் व्यवस्थै செய்யக் கூடுமென்கிறார் **सत्वरजस्तमस्सुக்களீ**त्यादिना । समமானபோது विषमமானபோது என் கையால் कालविशेषத்தில் गुणங்களுக்கு साम्यावस्थैயும் विषमावस्थैயுங்கூடுமாகையால் सृष्टिस्थितिप्रळयव्यवस्थै கூடுமென்று சொல்லப்பட்டது.

இந்த प्रकृतिद्रव्यமே गुणवैषम्यமுண்டானபோது कार्त्स्न्येन महद्रूपेण परिणமிக்கிறதென் னில்; महत्तत्त्वकालத்தில் प्रकृतिயிராதன்றோ? இப்படியே महत्तत्त्वமே अहंकाररूपेण परिणமிக்கிற தாகில் अहंकारकालத்தில் महत्तत्त्वமிராதே. அப்படியானால் तत्त्वங்கள் चतुर्विंशतिயென்றும் शरीरங்கள் चतुर्विंशतितत्त्वात्मकங்களென்றும் शास्त्रம் சொல்லுவது எப்படியென்ன வருளிச் செய்கிறார் – **गुणवैषम्यமுள்ள प्रदेशத்திலே महदादिविकारங்களீ**ति । இங்கு परिणाम மில்லாத गुणங்களுக்கு साम्यवैषम्यம் கூடுவது எப்படி யென்னில்? मधुरादिरसங்களில்

प्रकृतिमहदहङ्कारतन्मात्रभूतेन्द्रियங்களென்று இருபத்து நாலு तत्वங்களாக शास्त्रங்கள் வகுத்துச் சொல்லும். சில विवक्षाविशेषங்களாலே யோரொரு விடங்களிலே तत्वங்களை யேறவுஞ்சுருங்கவுஞ் சொல்லா நிற்கும். இத்तत्वங்களில் अवान्तरவகுப்புகளுமவற்றில் अभिमानिदेवதைகளுமவ்

ईषन्मधुरत्व मधुरतरत्व मधुरतमत्वादिகள் போலே सत्वादिகளிலும் तमःशूद्रे रजःक्षत्रे ब्राह्मणे सत्वमुत्तमं என்கிறபடி उत्कटत्वानुत्कटत्वादितारतम्यமுண்டு. அதில் ईषत्सत्वமும் अतिशयितरजस्सும் अत्यन्तातिशयिततमस्सும் சேரும்போதும், இப்படி अतिशयितसत्वமும் अत्यन्तातिशयितरजस्सும் ईषत्तमस्सும் சேரும்போதும், இப்படியே ईषद्रजस्सும் अतिशयिततमस्सும் अत्यन्तातिशयितसत्वமும் சேரும்போதும் गुणवैषम्यம். மூன்றும் ईषத்தாகில் गुणसाम्यமும் கூடும். तथाच प्रकृतिயின் एकदेशத்திலேயே गुणवैषम्यமுண்டாவதால் அந்த एकदेशத்தை महत्तत्त्वமென்று சொல்லுகிறது. மற்ற प्रकृतिயில் गुणங்களுக்கு वैषम्यமன்றிக்கே साम्यமேயிருப்பதால் அதை मूलप्रकृतिயென்கிறது. இப்படியே महत्तत्त्वैकदेशத்தில் विचित्रगुणवैषम्यமிருப்பதால் அதை अहङ्कारतत्त्वமென்கிறது. இப்படியே இருபத்திநான்கு तत्त्वங்களுக்கும் एकदेशस्थितिயையும் एकदेशपरिणामத்தையுங் கொண்டு இருபத்திநான்கு तत्त्वங்களும் एकशरीरத்திலும் एककालத்திலும் கூடுமென்று கருத்து. இந்தக்கருத்தைத் தாமே स्पष्टமாக வெளியிடுகிறார் இதில் **विकृतமல்லாத** इत्यादिना । **विकृतமல்லாத प्रदेशம்** – प्रकृतिயில் गुणसाम्यமுள்ள ப்ரதேசம். **विकृतமான प्रदेशம்** – प्रकृतिயில் गुणवैषम्यமுள்ள ப்ரதேசம். அதையே महत्तत्त्वமென்கிறது. महत्तिலுள்ள இந்த गुणवैषम्यத்தைக்காட்டிலும் विलक्षणगुणवैषम्यமுள்ள प्रदेशத்தை अहङ्कारतत्त्वமென்கிறது. இப்படியே மேலும் पृथिव्यन्तम् । विकृताविकृतங்களையெல்லாங் கூட்டி नामनिर्देशपूर्वकம் तत्त्वगणनैயைக் காட்டுகிறார் **प्रकृतिमहदित्यादिना । तन्मात्रेति** । இது शब्दतन्मात्रம் स्पर्शतन्मात्रं रूपतन्मात्रं रसतन्मात्रं गन्धन्मात्रं என்று ஐந்து விதம். भूतेति आकाशवाय्वग्न्यप्पृथिवी என்று ஐந்துவிதம். **इन्द्रियेति** । இது ஐந்து कर्मेन्द्रियங்கள் ஐந்து ज्ञानेन्द्रिங்கள் मनஸ் என்று एकादशविधம். இவைகளையெல்லாங் கூட்டி शास्त्रத்தில் இருபத்திநான்கு तत्त्वங்களாக विभजिக்கப்பட்ட தென்கிறார் **இருபத்திநான்கு तत्त्वங்களாக शास्त्रங்கள் வகுத்துச் சொல்லு**மிதி. இப்படி இருபத்திநான்கு तत्त्वங்களை शास्त्रம் சொல்லித்தென்றால் सुबालोपनिषத்தில் प्रकृति, अव्यक्तं, अक्षरम् । तमஸ் என்று तत्वाधिक्यம் சொல்லியிருப்பது विरोधियாதோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் **सिலविवक्षाविशेषங்களாலே** इति । प्रकृत्यव्यक्ताक्षरतमस्सुக்களில் महादादिகளைப் போல் अत्यन्तवैषम्यமில்லாமையாலே मूलप्रकृतिயோடு एकत्वविवक्षया இருபத்திநான்கு என்கிறது. அந்த सूक्ष्मवैषम्यத்திற்கும் तत्त्वभेदकत्वविक्षया सुबालोपनिषத்தில் अव्यक्ताक्षरादितत्त्वाधिक्यம் சொல்லப்படுகிறதென்று திருவுள்ளம். இத்तत्त्वங்களில் अवान्तरபிரிவுகளைச் சொல்ல

வோவுपासनाधिकारिகளுக்கறியவேணும். आत्माவுக்கவற்றிற்காட்டில் व्यावृत्तिயறிகை இங்கு நமக்கு प्रधानம். இவையெல்லாம் सर्वेश्वरனுக்கு अस्त्रभूषणादिरूपங்களாய் நிற்கும் நிலையை

புருடன் மணிவரமாகப் பொன்றாமூலப்
பிரகிருதிமறுவாக மான்றண்டாகத்
தெருண்மருள் வாண்மறைவாக வாங்காரங்கள்
சாரங்கஞ்சங்காக மனந்திகிரியாக
இருடீகங்களீரைந்துஞ் சரங்களாக
விருபூதமாலை வனமாலையாக
கருடனுருவாமறையின் பொருளாங் கண்ணன்
கரிகிரிமேனின்றனைத்துங் காக்கின்றானே. *(12)*

என்கிற கட்டளையிலே அறிகையுचितம் .

வேண்டாவோவென்னவருளிச்செய்கிறார் **இத்तत्त्वங்களிலி**त्यादिना । **अवान्तर வகுப்புக்கள்** – अवान्तर பிரிவுகள். **அவற்றில் अभिमानिदेवतैகளுமி**ति । प्रकृतिलयादि-फलार्थம் प्रकृत्याद्युपासने அறியவேண்டியதாகச்சொன்ன प्रकृत्याद्यभिमानिदेवतैகளுமென்றபடி **அவ்வோ उपासनाधिकारिகளுக்கு அறிய வேணுமி**ति । प्रकृत्याद्यचेतनोपासकனுக்கே அவை யறிய வேண்டுமேயொழிய एकान्तिகளான நமக்கு அவைகளை அறிய வேண்டாமாகையால் அவைகளைச் சொல்லவேண்டாமென்று கருத்து. परमैकान्तिகளான நமக்கு இத் तत्त्वங்கள் தான் எதற்காக அறிய வேண்டுமென்னில் அருளிச் செய்கிறார் **आत्माவுக்கு அவற்றிற்காட்டில் व्यावृत्तिயறிகையிங்கு நமக்கு प्रधान-मिति** । परमैकान्तिகளுக்கும் देहात्मभ्रमनिवृत्त्यर्थம் देहात्व्यावृत्तமாக आत्माவை யறியவேண்டியது आवश्यकமென்று கருத்து. आत्माவுக்கு प्रकृतितत्त्वங்களைக் காட்டிலும் व्यावृत्ति அறிவதோடு இத்तत्त्वங்களை ईश्वरனுடைய अस्त्रभूषणाद्यधिष्ठेयங்களாக அறிவதே उचितமென்கிறார் **இவை யெல்லா**मित्यादियால். विष्णुपुराणத்தில் प्रथमांशத்தில் चरमाध्यायமான अस्त्रभूषणाध्यायத்தில் சொன்னபடி. இத்तत्त्वங்களில் எவையெந்த अस्त्रभूषणங்களால் अधिष्ठेयங்கள்; அவைகளை அறியும்படி தான் எப்படியென்னில்; அந்த अधिष्ठात्रधिष्ठेयங்களை समानाधिकरणமாக निर्देशिத்து ஒரு பாட்டால் வெளியிடுகிறார் **புருடனி**ति । **கருடன்** – गरुडனுக்கு त्रिवृत्ते शिरः गायत्रं चक्षुः इत्यादिகள்படி. **உருவாம்** – शरीरமாயிருக்கிற, **மறையின்** – வேதங்களுக்கு, **பொருளாம்** – प्रधानप्रतिपाद्यமான, **கண்ணன்** – कृष्णனானவன், **கரிகிரிமேல்** – हस्तिपर्वतोपरि, **புருடன் மணிவரமாக**

இருபத்தி நாலுதத்த்வங்களுக்குமன்யோன்யம் ஸ்வரூபபேதமவ்வோ லக்ஷணங்களாலே ஸித்தம். இவற்றில் கார்யமான இருபத்திமூன்று தத்த்வங்களுக்கு மிவற்றா

நின்று – ஜீவாத்மாக்கள் கௌஸ்துபரத்நமாகும்படி அதாவது ஜீவாத்மாக்கள் கௌஸ்துபாதிஷ்டேயங்களாகும்படி நின்று, **அனைத்தும்** – ஸர்வலோகத்தையும், **காக்கின்றானே** – ரக்ஷிக்கின்றானே என்று அந்வயிப்பது. **பொன்றா** – நசியாத. **மூலப்பிரகிருதி** – மூலப்ரக்ருதியானது. **மறுவாக** – ஸ்ரீவத்ஸமாக; அதாவது ஸ்ரீவத்ஸாதிஷ்டேயமாகவென்றபடி. இப்படியே மேலுங் கண்டுகொள்வது. ஸ்ரீவத்ஸமாவது वक्षसि रोमावर्तविशेषம். ''श्रीवत्सेनोरसि श्रीमान् रोमावर्तेन राजते'' इति हरिवंशोक्तेः । **மான்** – மஹத்தத்த்வம் **தண்டாக** – கௌமோதகீ என்கிற கதையாக. **தெருள் மருள்** – ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களிரண்டும். **வாண்மறைவாக** – நந்தகமென்கிற கட்கமாகவும் அதினுடைய உறையாகவும். **ஆங்காரங்கள்** – ஸாத்விகாஹங்காரமும் தாமஸாஹங்காரமும். **சார்ங்கஞ்சங்காக** – யதாக்ரமம் ஸாத்விகாஹங்காரம் சார்ங்கமென்கிற வில்லாகவும், தாமஸாஹங்காரம் பாஞ்சஜந்யமென்கிற சங்கமாகவும். तथा चोक्तमस्त्रभूषणाध्याये – ''भूतादिमिन्द्रियादिञ्च द्विधाऽहङ्कारमीश्वरः । बिभर्ति शङ्खरूपेण शार्ङ्गरूपेण च स्थितम् ॥ '' इति । यत्तु दीपिकादौ தாமஸாஹங்காரம் சார்ங்கமாகவும் ஸாத்விகாஹங்காரம் சங்கமாகவும் इतिव्युत्क्रमेण कथितं तदनवधानकृतं लेखकचेष्टाकृतं चेति मन्तव्यम् । षोडशायुधस्तोत्रे च ''यं सात्विकमहङ्कारमामनन्त्यक्षसायकम् । अव्याद्दश्चक्ररूपस्य तद्धनुश्शार्ङ्गधन्वनः ॥'' என்கிற ச்லோகத்திலும் यं सात्विकमहङ्कार மென்று யச்சப்தநிர்திஷ்டமான ஸாத்விகாஹங்காரத்தையே तद्धनुः என்று சார்ங்கமாக நிர்தேசித்தாரிறே. **மனந்திகிரியாக** – மனஸ் சக்ரமாகவும். **இருடீகங்களீரைந்தும்** – ஹ்ருஷீகங்களென்று சொல்லப்பட்ட பத்து இந்த்ரியங்களும், **சரங்களாக** – பாணங்களாக. **இருபூதமாலை** - இரண்டுவகைப்பட்ட பூதங்களின் வரிசைகள் அதாவது சப்தாதி பஞ்சதந்மாத்ரைகளுடையவும் ஆகாசாதிபஞ்சபூதங்களுடையவும் பங்க்திகள் என்றபடி. ஸித்தாந்தத்தில் தந்மாத்ரத்ரவ்யம் பூதத்தினுடைய ஸூக்ஷ்மாவஸ்தத்ரவ்யமென்று ''तन्मात्रा भूतभेदः कललदधिनयात्कल्पितस्तत्त्वविद्भिः'' इत्यादिषु சொல்லப்பட்டதிறே. கலலம் இளந்தோய்ச்சல். **வனமாலையாக** – வைஜயந்தியென்னும் மாலையாக. இதை முன் சொன்னபடி அந்வயிப்பது. **என்கிற கட்டளையிலே** – பாட்டிலே சொல்லப்பட்ட இந்த ரீதியிலே. அதாவது தத்தத்தத்த்வாபிமாநிதேவதாரூபாஸ்த்ரபூஷணங்களால் அலங்க்ருதமான ஸர்வேச்வரனே கரிகிரி மேல் நிற்கும் தேவாதிராஜனென்றிருக்கை பரமைகாந்திக்கு உசிதமென்றபடி.

இனி ப்ரஸங்காத் இத்தத்த்வங்களின் அந்யோந்யஸ்வரூபபேதாதிகளைக் காட்டுகிறார் **இருபத்தி நாலு தத்த்வங்களுக்கும் அந்யோந்யஸ்வரூபபேத**மித்யாதியால். **அவ்வோ லக்ஷணங்களாலே ஸித்த**मिति । ''समत्रैगुण्या मूलप्रकृतिः, अव्यक्ताहङ्कारावस्थाव्यवहितोत्तरपूर्वस्थाविशिष्टत्रिगुणं महान्'' इत्यादिலக்ஷணங்களாலே ஸித்தமென்றபடி. லக்ஷணங்களுக்கு வ்யாவர்தகத்வம் ஸ்வபாவமாகையாலே

லாரப்தங்களானவற்றுக்கும் ஸ்திதியில் வருமேற்றச்சுருக்கங்கள் புராணங்களிலே ப்ரஸித்தமானபடியே கண்டு கொள்வது. [12]**''स्वसत्ताभासकं सत्वं गुण-सत्वाद्विलक्षणं'',** [13]**''तमसः परमो धाता''** [14]**''अप्राकृतं सुरैर्वन्द्य''** **மித்யாதிகளாலே தமஸ்ஸுக்கு மேலான தேசவிசேஷம் ஸித்திக்கையாலே** [15]**''अनन्तस्य न तस्यान्तस्संख्यानं वाऽपि**

அவ்வோலக்ஷணங்கள் ஸ்வாச்ரயஸ்வரூபங்களை இதரவ்யாவ்ருத்தங்களாகவே காட்டுமாகையால் அன்யோன்யஸ்வரூபபேதம் ஸித்திக்குமிறே. ப்ரக்ருதிதவ்யம் ''நிஜ்யா ஸததவிக்ரியா'' என்று சொல்லப்பட்டபடியால் நித்யஸத்தானுவ்ருத்திரூபமான அதின் ஸ்திதி ஜ்ஞாதமானாலும் மஹதாதிஸ்திதிகளைச் சொல்லவேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவற்றில் கார்யமான** இத்யாதியால். **இவற்றால் ஆரப்தங்கள்** – அண்டங்களும் ததந்தர்வர்திசதுர்தசபுவனாதிகளும். **ஸ்திதியில் வருமேற்றச்சுருக்கங்கள்** – உத்தரகாலானுவ்ருத்தியில் ந்யூனாதிகபாவங்கள். **புராணங்களிலே ப்ரஸித்தமானபடியே கண்டுகொள்வது** – ஒவ்வொரு புராணங்களிலும் ஸர்கப்ரதிஸர்காதிகள் சொல்லுகிறவிடத்தில் தத்வங்களின் ஏற்றச்சுருக்கம் ப்ரஸித்தமிறே.

ப்ரக்ருதிகார்யம் இருப்பத்திமூன்று தத்வங்களென்று சொல்லலாமோ? ப்ரக்ருதியை ''अनन्तस्य न तस्यान्तस्संख्यानं वापि विद्यते'' என்று நித்யமாய் விபுவாய் ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகையால் சுத்தஸத்வத்ரவ்யமும் ததந்தர்கதமாகையாலே மஹதாதிகளைப்போலே தத்பரிணாமமாகவேண்டாவோவென்கிற சங்கையில் சுத்தஸத்வம் ப்ரக்ருதிக்குமேலான தேசமென்றும் ப்ரக்ருதிவிலக்ஷணமென்றும் ஸ்பஷ்டப்ரமாணம் காட்டுவதால் ''अनन्तस्य'' இத்யாதிச்லோகங்கள் அன்யபரங்களென்கிறார் **स्वसत्ताभासकं सत्वमित्यादिना சொல்லுகின்றன** इत्यन्तेन । **स्वसत्ताभासकम्** – ஸ்வஸத்தைக்குத்தானே ப்ரகாசகம் ஸ்வயம்ப்ரகாசமித்யர்த்தः । **सत्वम्** – சுத்தஸத்வம். **गुणसत्वात्** – ரஜஸ்தமோமிச்ர-ஸத்வாச்ரயாத் த்ரிகுணாத்விலக்ஷணம். இந்த வைலக்ஷண்யகதனத்தால் சுத்தஸத்வம் ப்ரக்ருதிபரிணாமமன்றென்று ஸித்திக்கிறது. **तमसः परमो धाता** इति । **तमसः** – தமச்சப்தவாச்யப்ரக்ருதிக்கு. **परमः** – பரதேசவர்தீ ''तमसः परस्तात्'' இத்யாதிச்ருத்யைககண்ட்யாத் । அங்கு அஸ்தாதிப்ரத்யயம் வ்ருத்தித்வத்தைச் சொல்லுகிறதிறே. இதனால் இந்த ப்ரக்ருதிக்கு ஊர்த்வபரிச்சேதம் சொல்லப்பட்டது. **अप्राकृतं सुरैर्वन्द्यमिति** । **अप्राकृतं** – ப்ரக்ருதிபரிணாமபின்னம். இதனால் மஹதாதிதுல்யத்வம் நிரஸிக்கப்பட்டது. இத்யாதிகளாலே இத்யனேன ''आदित्यवर्णं तमस्तु पारे, क्षयन्तमस्य रजसः पराके'' இத்யாதிப்ரமாணங்களுக்கு ஸங்க்ரஹணம். **தமஸ்ஸுக்கு மேலான தேசவிசேஷம் ஸித்திக்கையாலே** इति । पराके, परस्तात्, पारे என்கிற அனன்யதாஸித்த

---

[12] பாஞ்சராத்ரம்.
[13] ராமா-யுத் 114-15.
[14] ஜிதந்தா ஸ்தோ 2-21.
[15] வி-பு. 2-7-25, 26.

विद्यते । तदनन्तमसंख्यातप्रमाणञ्चापि वै यतः'' इत्यादिகள் नित्यविभूतिயாலவच्छिन्नமல்லாத प्रदेशத்தாலே मूलप्रकृतिக்கு आनन्त्यஞ்சொல்லுகின்றன. त्रिगुणद्रव्यத்துக்கு प्रवृत्तिभेदம் बद्धचेतनருடைய भोगापवर्गங்களுக்கும் ईश्वरனுடைய लीलारसத்துக்குமாக समமாகவும் विषमமாகவும் परिणामसन्ततिயை யுடைத்தாய் देहेन्द्रियादिरूपத்தாலே யவ்வோ व्यापारங்களையும் பண்ணுகை. இது रजस्तमस्सुக்களையிட்டு बद्धருக்கு तत्त्वங்களினுண்மையை மறைத்து विपरीतज्ञानத்தை உண்டாக்குகிறது भोगार्थமாக. இது தானே अपवर्गार्थமாக सत्व-विवृद्धिயாலே तत्वங்களை यथावत् प्रकाशिப்பிக்கிறது. இவையெல்லாம்

प्रमाणங்களாலே ऊर्द्ध्वदेशविशेषம் स्वरसतः प्रमितமாகையாலே என்றபடி. **अनन्तस्य न तस्यान्तः सङ्ख्यानं वापि विद्यते** इति । **अनन्तस्य** – शास्त्रेष्वनन्तत्वेन प्रतीतस्य, **तस्य** – प्रकृतितत्त्वस्य । **अन्तः** – कालपरीच्छेदः அதாவது नाशம். **सङ्ख्यानं** – योजनेयत्तादिः । அதாவது देशपरीच्छेदம். **न विद्यते** – नास्तीत्यर्थः । **तदनन्तमसङ्ख्यात प्रमाणं चापि वै यतः** इति । तत् – प्रकृति तत्त्वம். **अनन्तं** – नाशरहितம். **असङ्ख्यातप्रमाणम्** – योजनादिभिः अपरिच्छिन्नपरिमाणம். यतः शास्त्रेषु पठ्यते अत इत्यर्थः । **नित्यविभूतिயாலவच्छिन्नமல்லாத प्रदेशத்தாலே** इत्यादि । पूर्वोदाहृत 'तमसः परमः' इत्यादि वचनங்கள் अन्यथा-सिद्धचनर्हங்களாகையாலே அவைகளால் अन्यथासिद्धचर्हமான असङ्ख्यातप्रमाणमित्यादिवचनம் सङ्कुचितवृत्तिकமாய் अधोदेशத்தில் प्रकृतिக்கு योजनेयत्ताराहित्यத்தைச் சொல்லுகிறதென்றால் वचनங்களுக்கு परस्परविरोधமில்லையென்று திருவுள்ளம். त्रिगुणद्रव्यத்திற்கு प्रवृत्तिभेदத்தைக் காட்டுகிறார் **बद्धचेतनருடைய** इत्यादिना **பண்ணுகை** इत्यन्तेन । बद्धचेतनருடைய इत्यनेन शुद्धसत्वव्यावृत्तिः । भोगापवर्गங்களுக்குமித்यादिना प्रवृत्तिप्रयोजनकथनम् । **समமாகவும் विषमமாகாவுமित्यादि** । प्रलयदशैயில் समமாகவும் सृष्टिकालத்தில் विषमமாகவும் परिणामம் प्रकृतिயில் உண்டிறே. இதனால் समविषमपरिणामமும் प्रलयसृष्टियुமில்லாத शुद्धसत्वव्यावृत्तिः । ஒன்றுக்கே भोगार्थत्वமும் तद्विरुद्धापवर्गार्थत्वமுங்கூடுமோவென்ன सत्वादिद्वारभेदத்தாலே கூடுமென்று उपपादिக்கிறார் **இது** इत्यादिना । द्वारक्रमத்தை யருளிச்செய்கிறார் **रजस्त-मस्सुக்களையிட்டு** इति । இந்த द्वारத்தின் கார்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் **बद्धர்க்கு तत्त्वங்களிலுண்மையை மறைத்து** इति । அந்த மறைவால் வரும் கார்யத்தைக் காட்டுகிறார் **विपरीतज्ञानத்தையுண்டாக்குகிறது** इति । இப்படி देहात्मभ्रमस्वतन्त्रात्मभ्रमरूप-विपरीतज्ञानமுண்டானால் तत्तदनुगुणप्रवृत्त्यादिகளும் सुखदुःखानुभवरूपभोगங்களும் உண்டாகுமாகையால் रजस्तमोद्वारा भोगार्थत्वங் கூடுமென்றருளிச்செய்கிறார் **भोगार्थமாக** इति । இதற்கே अपवर्गार्थत्वे द्वारமருளிச்செய்கிறார் **இது தானே** इत्यादिயால். ''अपवर्गार्थमாக इति परमप्रयोजनकथनம். இந்த अपवर्गத்துக்கு परंपराप्रयोजकத்தைக் காட்டுகிறார் **सत्वविवृद्धि**

ईश्वरனுக்கு லீலாரஸாவஹமாயிருக்கும். शुद्धसत्वத்துக்கு स्वरूपभेदம் रजस्तमस्सुக்களோடு கலசாத सत्वगुणाश्रयமாயிருக்கை. இதின் स्थितिभेदம் नित्यமான मण्टपगोपुरादिகளிலும் ईश्वरனுடையவும் नित्यருடையவும் विग्रहविशेषங்களிலும் नित्यமாயிருக்கும். नित्यருடையவும் मुक्तருடையவும் ईश्वरனுடையவும் अनित्येच्छैயாலே வந்த विग्रहादिகளில் अनित्यமாயிருக்கும். இதின் प्रवृत्तिभेदம் இவர்களுடைய इच्छैக்கீடாக परिणामादिகளாலே शेषिக்கு भोगोपकरणமாயும் शेषभूतனுக்கு कैङ्कर्योपकरणமாயும் நிற்கை. कालத்துக்கு स्वरूपभेदம் जडமாய்

யாலே இதி । இப்படி सत्वविवृद्धिயுண்டானால் सत्वात् संजायते ज्ञानमित्युक्तरीत्या अपवर्ग प्रयोजकமான तत्त्वयाथात्म्यज्ञानத்தையுண்டாக்குமென்கிறார் **तत्त्वங்களை यथावत् प्रकाशिப்பிக்கிறது** இதி । ஜீவனுடைய भोगार्थமாயும் अपवर्गार्थமாயுமுள்ள सर्ववस्तुவும் ईश्वरனுக்கு लीलामात्रप्रयोजकமாயிருக்குமென்கிறார் **இவையெல்லாம் ईश्वरனுக்கு लीलारसावह** மாயிதி । இங்கு சொன்ன सत्वादिप्रसङ्गத்தால் कालनिरूपणத்திற்கு முன்பே शुद्धसत्वद्रव्यस्वरूपभेदத்தைக்காட்டுகிறார் **शुद्धसत्वத்துக்கு स्वरूपभेद**मित्यादि । **கலசாத** – समानाधिकरणமல்லாத. स्थितिभेदத்தை முன்போல் அருளிச்செய்கிறார் **இதின் स्थितिभेद**मित्यादिना । **नित्यமான मण्डपगोपुरादिகளிலு**மிதி. திருமாமணிமண்டபமும் गोपुरादिகளும் அங்கு नित्यமிறே. **ईश्वरனுடையவும் नित्यருடையவும் विग्रहविशेषங்களிலு**மிதி. शेषशायியான परवासुदेवविग्रहம் ''नित्या लिङ्गास्वभावसंसिद्धिः'' என்கிறபடி नित्यம். अनन्तगरुडविष्वक्सेनद्वारपालादिகளுடைய विग्रहங்களும் ईश्वरனுடைய नित्येच्छासिद्धங்களாகையால் नित्यங்கள். ஆகையால் இதுகளின் स्थितिயும் नित्यानुवृत्तिरूपैயாயிருக்கும். ईश्वरनित्यमुक्तர்களுடைய अनित्येच्छासिद्धங்களான विग्रहங்களுடைய स्थिति அவ்வோயிச்சைக்கு अनुगुणமாக ஏறவுஞ் சுருங்கவும் अनित्यமாயிருக்கு மென்கிறார் **नित्यருடையவு**மித்யாதிநா । இதின் प्रवृत्तिभेदத்தை யருளிச்செய்கிறார் **இதின் प्रवृत्तिभेद**मित्यादिना । **இவர்களுடைய** – नित्यमुक्तர்களுடைய. **इच्छैக்கீடாக परिणामादिகளாலே** இதி । प्रकृतिपरिणामம்போல் कर्मानुगुणமல்லாமல் कैङ्कर्यपरர்களுடைய इच्छानुगुणமாகவிறே शुद्धसत्वपरिणामமிருப்பது. **शेषिக்கு भोगोपकरणமாயும் शेषभूतனுக்கு कैङ्कर्योपकरणமாயும் நிற்கை** இதி । शेषभूतன் तामरसादिपुष्पங்களாலேயோ पनसादिफलங்களாலேயோ चन्दनकर्पूराद्युपचारங்களாலேயோ भगவானை आराधिக்க நினைத்தால் அந்த நினைவுக்கீடாக शुद्धसत्वம் परिणமிக்கையாலும், அதைக்கொண்டு அவன் शेषिயை आराधिக்கையாலும் शेषभूतனுக்கு அது कैङ्कर्योपकरणமாகிறது. அதனால் शेषिभूतனுக்கு सुखानुभवरूपभोगமுண்டாவதால் அது शेषिக்கு भोगोपकरणமாகிறது என்று கருத்து. कालத்தை निरूपिக்கிறார் **कालத்துக்கு**

विभूவாயிருக்கை. இதின் ஸ்திதி காலாவச்சேதமில்லாமையாலே நித்யையாயிருக்கும். ப்ரவ்ருத்திபேதம் கலாகாஷ்டாதிவிபாகத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு உபகரணமாயிருக்கிறபடியிலே கண்டுகொள்வது. இத்த்ரவ்யங்களெல்லாம் ஸ்வரூபேண நித்யங்களாயிருக்கும். நாமாந்தரபஜனார்ஹாவஸ்தாவிசேஷவிசிஷ்டையையிட்டுச் சிலவற்றை அநித்யங்களென்கிறது. அழிந்ததோடு ஸஜாதீயங்களான அவஸ்தாந்தரங்கள் மேலும் முழுக்கவருகையாலே ப்ரவாஹநித்யங்களென்று சொல்லுகிறது.

स्वरूपभेदमित्यादिना । **जडமாய் விபூவாயிருக்கை**யிதி. ஜடத்வமாத்திரம் சொன்னால் த்ரிகுணேऽतिव्याप्तिः । विभूत्वमात्रकथने ईश्वरेऽतिव्याप्तिः । अत உபயகதனம். ஸ்திதியைச் சொல்லுகிறார் **இதின் ஸ்திதி** इत्यादिना । காலத்திற்கு ஸர்வகாலவ்ருத்தித்வரூபநித்யத்வம் கூடாதாகையால் ஸர்வநித்யங்களின் நித்யதாப்ரயோஜகத்தைக் காட்டுகிறார் **காலாவச்சேதமில்லாமையாலே** इति । अथवा அபேதே த்ருதீயையாகக் கொண்டு அது நித்யத்வத்தில் அன்வயிக்கிறதென்றால் காலாவச்சேதாபாவாபின்ன நித்யத்வாச்ரயமாயிருக்குமென்று போதம். இதின் ப்ரவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறார் **ப்ரவ்ருத்திபேத**मित्यादिना । ''ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு உபகரணமாய்'' என்றதால் ப்ரதானஸ்ருஷ்டிகாரணமான ஈச்வரப்ரவ்ருத்திவ்யாவ்ருத்திः । ''கலாகாஷ்டாதிவிபாகத்தாலே'' என்றதால் மஹதாதிவிபாகத்தாலே ஸ்ருஷ்டிகாரணத்ரிகுணப்ரவ்ருத்திவ்யாவ்ருத்திः । **கண்டுகொள்வது** इति । கலாகாஷ்டாதிபரிணாமத்தாலே நித்யநைமித்திகப்ராக்ருதஸ்ருஷ்டிகளில் காலத்துக்கு பஹுவிதமான உபகரணத்வம் புராணாதிகளில் சொல்லியிருப்பதால் அதை அங்கே விஸ்தரேண கண்டுகொள்வது என்று திருவுள்ளம்.

இப்படி நித்யத்ரவ்யங்களின் ஸ்திதி நித்யையென்றும் அநித்யத்ரவ்யங்களின் ஸ்திதி அநித்யையென்றும் சொன்னது கூடுமோ? நம்ஸித்தாந்தத்தில் த்ரவ்யங்களுக்கு ஸ்வரூபோச்சித்தியில்லாமையால் இதில் நித்யாநித்யவ்யவஹாரம் கூடுவது எங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இத்த்ரவ்யங்களெல்லாம் ஸ்வரூபேண நித்யங்களாயிருக்குமி**தி । ஆனால் அநித்யவ்யவஹாரவிஷயம் எது என்ன வருளிச்செய்கிறார் **நாமாந்தரே**त्यादिना । அவஸ்தைகள் அநித்யங்களாகையால் தத்விசிஷ்டவேஷேண தர்மியை शिखी ध्वस्तः इत्यादिवत् அநித்யமென்கிறது. ஸம்யோகாத்யவஸ்தாந்தரவத்துக்களான ஈச்வராதித்ரவ்யங்களில் அநித்யங்களென்று வ்யவஹாரமில்லாமையால் ''நாமாந்தரபஜனார்ஹ'' என்று அவஸ்தாவிசேஷணம். ப்ரக்ருதிக்கு நாமாந்தரபஜனார்ஹமஹதாத்யவஸ்தைகள் போலன்றிறே ஈச்வரனுக்குவரும் ஸம்யோகாத்யவஸ்தைகள். இப்படி ஸர்வத்ரவ்யமும் ஸ்வரூபதோ நித்யமாயிருந்தால் சில த்ரவ்யங்களை ப்ரவாஹதோ நித்யங்களென்று சொல்வது எதனாலே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் **அழிந்ததோடு ஸஜாதீயங்களான அவஸ்தாந்தரங்களீ**தி । அவஸ்தை இரண்டுவிதம் – விஜாதீயம் ஸஜாதீயமென்று. அதில் விஜாதீயாவஸ்தை மேலேவருமாகில் அது நாமாந்தரபஜனார்ஹாவஸ்தையாகையால் பூர்வாவஸ்தாவிசிஷ்டத்திற்கு அநித்யவ்யவஹாரஹேதுவாகும். ஸஜாதீயாவஸ்தையே மேல் முழுக்க

இப்பதார்த்தங்களெல்லாவற்றினுடையவும் स्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदங்கள் ईश्वरனுக்கு स्वाधीनங்களாயிருக்கையாவது ईश्वरसत्तैயையும் ईश्वरेच्छैயையுமொழிய இவற்றிற்கு सत्तादिகள் கூடாதொழிகை. ஆகையால் समस्तवस्तुக்களுக்கும் स्वभावसिद्धानुकूल्यம் ईश्वरेच्छायत्तம். இத்தாலே ईश्वरனுக்கும் नित्यருக்கும் मुक्तருக்கும் सर्वமும் अनुकूलமாயிருக்கும். बद्धருக்கு कर्मानुरूपமாக पुरुषभेदத்தாலும் कालभेदத்தலுமிவற்றில் प्रातिकूल्यங்களும் अल्पानुकूल्यங்களும் நடவா நிற்கும். இப்बद्धர்தங்களுக்கும் स्वात्मस्वरूपம் सर्वदानुकूलமாக ईश्वरेच्छासिद्धம். இப்படி अनुकूलமான आत्मस्वरूपத்தோடே एकत्वभ्रमத்தாலும் कर्मवशத்தாலுமிறே हेयமான शरीरம் ज्ञानहीनர்க்கு अनुकूलமாய்த்

வருமாகில் அந்த अवस्थाविशेषविशिष्टத்தை प्रवाहनित्यமென்று व्यवहरिக்கிறது என்று திருவுள்ளம். இது பர்யந்தம் स्वाधीनत्रिविधचेतनाचेतनस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदமென்கிற சூர்ணிகையில் विशेष्यांशத்தை விவரித்து இனி ''स्वाधीन'' என்கிற शब्दार्थத்தை விவரிக்கிறார் **இப்பதார்த்தங்கள்** इत्यादिना । **ईश्वरसत्तैயையுமீश्वरेच्छैயையுமொழிய** இவற்றிற்கு **सत्तादिகள் கூடாதொழிகை** इति । இந்த व्यतिरेकनिर्देशத்தால் अन्वयத்தில் नियमेन पदार्थங்களில் ईश्वर-னுடையவும் तदिच्छैயினுடையவும் सत्ताधीनसत्ताकत्वம் ஏற்படுகையால் அதுவே அதாவது नियमेन तत्सत्ताधीनसत्ताकत्वமே तदधीनत्वமென்று சொல்லப்பட்டது. **ஆகையாலி**ति । இப்படி सर्वமும் ईश्वरेच्छाधीनமாகையால், **समस्तवस्तुக்களுக்கும் स्वभावसिद्धा-नुकूल्यம் ईश्वरेच्छायत्त**मिति । भगवानால் समस्तवस्तुக்களிலும் आनुकूल्यமே இச்சிக்கப்படுமே யொழிய प्रातिकूल्यம் அவனுடைய इच्छाविषयமாகாது. अतएव स्वाभाविकமாகாது. प्रत्य-क्षादिகளால் வஸ்துக்களில் தோன்றும் प्रातिकूल्यादिகள் औपाधिकமென்று திருவுள்ளம். இப்படி ईश्वरेच्छैயால் स्वभावसिद्धानुकूल्यமுண்டாகில் அது அப்படியே अनुभाव्यமாக வேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ईश्वरனுக்கும் नित्यருக்கும், मुक्तருக்கும் सर्वமும் अनुकूलமாயிருக்குமி**ति । बद्धர்க்கு அப்படி अनुभाव्यமாகாமையும் विपरीतமாக நடக்குகையும் कर्मादिरूपोपाधिயாலே யென்கிறார் **कर्मानुरूपமாக पुरुषभेदத்தாலுமி**त्यादिना । पुरुषभेदத்தாலுமென்பதால் ஒரு காலத்திலேயே अल्पानुकूल्यप्राति-कूल्यादिகள் भिन्नभिन्नपुरुषர்களுக்கு நடக்குமென்றும் ''कालभेदத்தாலும்'' என்பதனால் ஒரு புருஷனுக்கே भिन्नभिन्नகாலத்தில் विरुद्धங்களான अल्पानुकूल्यप्रातिकूल्यादिகள் நடக்குமென்றும் ज्ञापिக்கப்பட்டது. अल्पानुकूल्यங்களு மென்பது औदासीन्यத்திற்குமுபलक्षणம். இப்படியாகில் बद्धர்க்கு कर्मोपाधिயால் आत्मस्वरूपமும் कदाचित् प्रतिकूलமாகத் தோன்ற வேண்டாவோ? அப்படித்தோன்றவில்லையே யென்ன வருளிச் செய்கிறார்

தோற்றுகிறது. இவற்றுக்கு कर्मोपाधिकமான प्रतिकूलरूपத்தாலே मुमुक्षुவைப் பற்ற त्याज्यत्वம். स्वाभाविकமான अनुकूलरूपத்தாலே मुक्तனைப்பற்ற

बद्धர்களுக்கும் स्वात्मस्वरूपம் सर्वदा अनुकूलமாக ईश्वरेच्छासिद्धமிதி । இப்படி आत्मा எப்பொழுதும் अनुकूलமாக प्रत्यक्षसिद्धமாகையால் இதற்கநுகுணமாக ईश्वरसङ्कल्पமுமிருக்கிறதென்றால் அப்படியே देहம் सर्वदा अनुकूलமாகத் தோற்றுகையால் तदनुरूपமாக ஒரு ईश्वरेच्छैயை कल्पिக்கலாமோவென்னில் அந்தத் தோற்றம் अन्यहेतुकமாகையால் कल्पकமாகாது. अनन्यथासिद्धமன்றோ कल्पकம் என்கிறவभिप्रायத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் **இப்படி** इत्यादिना । सिद्धिहेतुवान अन्यपदार्थத்தை विशदीकरिக்கிறார் **अनुकूलமான आत्मस्वरूपத்தோடே एकत्वभ्रमத்தாலுமி**தி । दाहकமான वह्निயோடே एकत्वभ्रमத்தாலே अयःपिण्डத்தில் दाहकत्वभ्रमம் लोकसिद्धமிறே. आत्माவோடு एकत्वभ्रमமிருந்தாலும் मांसासृक्पूय-विण्मूत्रादिகளாலே हेयமாக प्रत्यक्षसिद्धமாயிருக்கிற शरीरத்தில் अनुकूलत्वबुद्धि கூடுமோவென்ன कारणान्तरமருளிச்செய்கிறார் **कर्मवशத்தாலுமி**தி ।

कर्मवश्यரான எல்லோருக்கும் அப்படித் தோன்றவேண்டாவோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் **ज्ञानहीनर्** इति । இதனால் शरीरத்தில் अनुकूलत्वம் தோன்றுகைக்கு कर्मवश्यதைபோலே ज्ञानहीनत्वமும் हेतुவாகையாலே அது உள்ளவனுக்கு शरीरம் அநுகூலமென்றும், அதில்லாத ज्ञानिகளுக்கு त्याज्यமென்றும் தோன்றலாமென்று ज्ञापिக்கப்பட்டது. இப்படி सर्वपदार्थங்களில் आनुकूल्यம் स्वभावसिद्धமாயும் प्रातिकूल्यादिகள் कर्मोपाधिकங்களாயும் स्थापिக்கப்பட்டால் आनुकूल्यविशिष्टवेषத்தாலே எல்லோருக்குமெல்லாம் उपादेयமாயும் प्रातिकूल्यविशिष्टवेषத்தால் எல்லோருக்குமெல்லாம் त्याज्यமாயும் सिद्धिக்குமாகையால் त्याज्योपादेयविभागம் घटिயாதேயென்னில்; रूपभेदத்தாலே சில अधिकारिகளுக்கு எல்லாமே त्याज्यமாயும், சில अधिकारिகளுக்கு எல்லாம் उपादेयமாகவுமாகலாம் என்கிறார் **இவற்றுக்கு** इत्यादिना । रूपभेदத்தைக் காட்டுகிறார் **कर्मोपाधिकமான प्रतिकूलरूपத்தாலே** इति । எந்த अधिकारिயைக்குறித்து त्याज्यत्वமென்னவருளிச்செய்கிறார் मुमुक्षुவைப்பற்ற इति । उपादेयताहेतुभूतरूपத்தைக் காட்டுகிறார் स्वाभाविकமான अनुकूलरूपத்தாலே इति । எந்த अधिकारिயைக்குறித்து उपादेयत्वமென்னவருளிச்செய்கிறார் **मुक्तனைப்பற்ற** इति । இதனால் எல்லாம் त्याज्यமாயும் எல்லாம் उपादेयமாயுமிருந்தாலும் त्याज्यताहेतुभूतமான प्रातिकूल्यம் இவ்வஸ்துக்களில் எவனுக்குத் தோன்றுகிறதோ அவனுக்கே இவ்வஸ்துக்கள் त्याज्यங்களென்றும், स्वाभाविकानुकूल्यம் இவ்வஸ்துக்களில் எவனுக்குத் தோன்றுகிறதோ அவனுக்கு இவ்வஸ்துக்கள் उपादेयங்களென்றும் अधिकारिभेदத்தாலே त्याज्योपादेयविभागம் सिद्धिக்கலாமென்று ज्ञापिक्

அவை தனக்கே उपादेयत्वம். अहङ्कारममकारयुक्तனாய்க்கொண்டு தனக்கென்று स्वीकरिக்குமவையெல்லாம் प्रतिकूलங்களாம். स्वरूपज्ञानம் பிறந்து स्वामिशेष மென்று காணப்புக்காலெல்லாம் अनुकूलமாம். இவ்வर्थம் परिपूर्णब्रह्मानु-भवஞ் சொல்லுமிடத்திலே பரக்கச்சொல்லக்கடவோம்.

இப்படி स्वाधीनसत्तादिகளையுடையவனாயிருக்கிற ईश्वरனுடைய स्वरूपம் सत्यत्वादिகளாகிற स्वरूपनिरूपकधर्मங்களாலே सत्यமாய் ज्ञानமாய் अनन्तமாய் आनन्दமாய் अमलமாயிருக்கும். இவ்வर्थத்தை "நந்தாவிளக்கே

கப்பட்டது. शास्त्रங்களில் मुमुक्षुவுக்கு त्याज्यங்களாகச்சொன்ன शब्दादि விஷயங்களும் अनुकूलங்களாகத் தோன்றுகையாலும் प्रतिकूलங்களாக प्रत्यक्षसिद्धங்களல்லாமையாலும் प्रतिकूलानुकूलव्यवस्थै கூடுவது எங்ஙனேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் **अहङ्कारममकारयुक्त னாய்க்கொண்டு** इति । कर्मोपाधियால் शब्दादिविषयங்கள் मुमुक्षुவுக்கே अनुकूलங்களாகத் தோன்றினாலும் शेषैकरसனான இவனுக்கு स्वार्थत्वबुद्धिविषयங்களாகையால் प्रतिकूलங் களென்று கருத்து. मुक्तனுக்கு எல்லாம் अनुकूलतया उपादेयமென்றது கூடுமோ? அவனுக்கே बद्धदशैயில் प्रतिकूलமாகவிருந்தவை இவ்வवस्थैயிலும் प्रतिकूलமாகத் தோன்றலாமே என்ன வருளிச்செய்கிறார் **स्वरूपज्ञानம் பிறந்து** इत्यादिना । **स्वामिशेष மென்று காணப்புக்காலெல்லாமनुकूलமா**மிதி. காணப்புக்கால் – मुक्तदशैயில் साक्षात्करिக்கப்புக்கால். तथा च ஒருவனுக்குத் தான் भगवच्छेषமென்று ज्ञानமுண்டாய் நம் शेषियான அதாவது स्वामियான भगवானுக்கு எல்லாம் शेषமென்கிற साक्षात्कार முண்டானால் முன்பு प्रतिकूलங்களான வஸ்துக்களும் சிறைச்சாலையிலிருந்த ஒரு ராஜகுமாரனுக்கு प्रतिकूलமாயிருந்த சிறைக்கூடமே ராஜா அவனை சிறையினின்றும் விடுவித்து यौवराज्यத்தையும் கொடுத்து தனக்கு दासனாக்கினவளவிலே राज्यத் திலுள்ள வஸ்துக்களெல்லாம் நம் स्वामियான ராஜாவுக்கு शेषभूतமென்று ज्ञानம் பிறந்தவாறே अनुकूलமாகுமாப்போலே अनुकूलங்களாகுமென்று கருத்து. இவ்வर्थத் தையே மேலே விஸ்தரிப்பதாக வருளிச்செய்கிறார் **இவ்வर्थமि**त्यादिயால்.

இப்படி स्वाधीनत्रिविधचेतनाचेतनस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदமென்கிற चूर्णिகैயில் बहुव्रीहिसमासघट கங்களான विशेष्यविशेषणங்களை निरूपणம் பண்ணி அந்த समासलब्धனான स्वाधीनसर्वपदार्थ-स्वरूपादिभेदங்களையுடைய अन्यपदार्थமான ईश्वरனுடைய स्वरूपादिகளை समासलब्धार्था-नुवादपूर्वகம் निरूपिக்கிறார் **இப்படி** इत्यादिना । **सत्यत्वादिகளாகிற स्वरूपनिरूपकधर्मங் களாலே सत्यமா**யிதி । **सत्यமாய்** – सत्यपदवाच्यமாய். இப்படியே மேலும் கண்டு கொள்வது. स्वरूपनिरूपकங்களான இவ்வைந்து धर्मங்களிலும் प्रमाणத்தையருளிச்

யளத்தற்கரியாய்'' என்றும் ''உணர் முழு நல'' மென்றும் ''சூழ்ந்த தனிற்பெரிய சுடர்ஞானவின்பம்'' என்றும் ''அமல''னென்றும் इत्यादि களாலே ஆழ்வார்கள் அனுஸந்தித்தார்கள். மற்றுள்ள गुणங்களும் दिव्य-मङ्गलविग्रहादिகளுமெல்லாம் ईश्वरனுக்கு निरूपितस्वरूपविशेषणங்களாயிருக்கும். இக்गुणங்களில் ज्ञानबलैश्वर्यवीर्यशक्तितेजस्सुக்களென்று ஆறு गुणங்கள் परत्वो-पयुक्तங்களாயிருக்கும். सौशील्यवात्सल्यादिகள் सौलभ्योपयुक्तங்களாயிருக்கும். இக்गुणங்களெல்லாம் सर्वकालத்திலும் स्वरूपाश्रितங்களாயிருக்கும். पर-

---

செய்கிறார் **இவ்வர்த்தை** इत्यादिना । **நந்தாவிளக்கே** – நசியாத ज्ञानस्वरूपज्योதிஸ்ஸே. **அளத்தற்கறியாய்** – परिच्छेत्तुமशक्यனே. இதில் '' நந்தா'' என்பதால் निर्विकारत्वरूप-सत्यशब्दार्थமும், ''விளக்கே'' என்பதால் ज्ञानशब्दार्थமும், ''அளத்தற்கறியாய்'' என்ப தாலே त्रिविधपरिच्छेदरहितत्वरूपानन्तशब्दार्थமும் ज्ञापिக்கப்படுகிறது. **உணர் முழுநலம்**. இங்கு முழுशब्दம் काकाक्षिन्यायத்தாலே உணரிலும் நலத்திலும் अन्वयिக்கிறது. परि-पूर्णज्ञानानन्दमिति यावत् । **சூழ்ந்ததனிற்பெரிய**, **சூழ்ந்து** – सर्ववस्तुக்களிலும் व्यापिத்து. **அதனிற்பெரிய** – गुणमात्रத்தாலே பெரிதான, मुक्तात्माவைக்காட்டிலும் स्वरूपतो गुण-तश्च प्राप्यत्वेन பெரிதான. **சுடர்ஞானம்** – प्रभायुक्तज्ञानமான. இங்கு சுடர் என்றது धर्मभूतज्ञानத்தை. ज्ञानமென்றது धर्मिस्वरूपத்தை. பெரிய, சுடர், ஞானம், என்கிற समभिव्याहारத்தால் गुणतः स्वरूपतश्च बृहत्वம் द्योतितம். **இன்பமே** – ஆனந்தமே. **அமலன்** – अक्षरधियां त्ववरोधः என்கிற अधिकरणத்தில் சொன்னபடி मलप्रतिभटனென்கிறது. **ஆழ் வார்கள் அனுஸந்தித்தார்களிதி**. இதனால் இக்गुणங்களெல்லாம் स्वरूपनिरूपकங்களாய் மஹான்களுடைய स्वरूपानुसन्धानத்திலேயே விஷயங்களானபடியால் பரர்கள் சொல் லுகிறபடி फलोपासनार्थமாக कल्पितங்களன்று என்று ज्ञापिக்கப்பட்டது. இப்படி स्वरूप-प्रतिपत्त्यर्थங்களாய் स्वरूपव्यवहारहेतुभूतங்களான सत्यत्वादिगुणங்களை स्वरूपनिरूपकங்களென்று சொல்லி அவைகளால் प्रतिपन्नமான स्वरूपத்திற்கு विशेषणங்களான ज्ञानादिகளை निरूपित-स्वरूपविशेषणங்களென்கிறார் **மற்றுள்ள गुणங்களும் दिव्यमङ्गलविग्रहादिகளும்**मित्यादि யால். இங்கு आदिशब्दத்தால் विभूतेर्ग्रहणम् । निरूपितस्वरूपविशेषणங்களான गुणங்களிலே சில परत्वोपयुक्तங்கள். சில सौलभ्योपयुक्तங்களென்கிறார். **இக்गुणங்களில் ज्ञानबलैश्वर्य** इत्यादिना । **ज्ञानं** – सर्वसाक्षात्कारம். **बलं** – उभय विभूतिधारणसामर्थ्यं, **ऐश्वर्यं** – नियन्तृत्वம், **वीर्यं** – जगदुपादान भावेपि विकाराभावः, **शक्तिः** – अघटितघटनासामर्थ्यம். **तेजः** – पराभिभवनसामर्थ्यம். இங்கு ஆறு गुणங்களென்று सङ्ख्यैசொன்னது இவைகளுக்கு ''तवानन्तगुणस्यापि षडेव प्रथमे गुणाः, सर्वा-तिशायि षाड्गुण्यम्'' इत्यादि प्रमाणங்களில் சொன்ன परत्वोपयुक्तत्वरूपोत्कर्षव्यञ्जनार्थம். सौशील्य

வ्यूहादिविभागங்களில் गुणनियमஞ்சொல்லுகிறதெல்லாம் அவ்வோரூपங் களை अनुसन्धिப்பார்க்கு सर्वेश्वरன் आविष्करिக்கும் गुणविशेषங்கள் சொல்லு கைக்காகவத்தனை. औपनिषदविद्याविशेषங்கள்தோறும் अनुसन्धेयगुणविशेषங் கள் नियतங்களானாற்போலே भगवच्छास्त्रोक्तமான रूपविशेषानुसन्धानத்துக் கும் गुणविशेषங்கள் नियतங்கள். அவ்விடத்தில் पररूपத்தில் ज्ञानादिगुणங்கள்

மாவது महतोपि नीचैस्सह नीरन्ध्रेण संश्लेषः। वात्सल्यம் दोषानादरहेतुभूतः स्नेहः। आदिश्ब्दத்தால் स्वामि-त्वादिகளுக்கு ग्रहणம். இந்த गुणங்கள் परत्वसौलभ्योपयुक्तங்களென்னில் இக்गुणங்களில் லாத போது परत्वादिகளுமில்லாமல் போகாதோவென்னவருளிச்செய்கிறார். **இக்गुणங்களெல்லாம் सर्वकालத்திலும் स्वरूपाश्रितங்களாயிருக்கு**மிதி. இங்கு எல்லாமென்பது ज्ञानबलादीनां संग्रहणार्थம். सर्वकालத்திலும் इत्यनेन गुणங்களுக்கு कालिका-व्याप्यवृत्तित्वம் निषेधिக்கப்படுகிறது. असङ्कोचेन ''स्वरूपाश्रितங்களாயிருக்கு''மென்பதால் यावत्स्वरूपाश्रितत्वம் सिद्धिக்கையால் दैशिकाव्याप्यवृत्तित्वமும் निषेधिக்கப்படுகிறது. இப்படி स्वरूपம் सर्वदा सर्वत्र सर्वगुणाश्रयமென்னில் परव्यूहाद्यवस्थैகளில் गुणनियमம் சொல்லுவது विरोधियாதோ? यत्किञ्चिद्गुणनियमம் अन्यनिराकरणार्थமன்றோவென்ன, गुणनियमवचनमन्यपरமென் கிறார் **परव्यूहादिविभागங்களில் गुणநியமம் சொல்லுகிறதெல்லா**மித்யாதினா। **அவ்வோ रूपங்களையनुसन्धिப்பார்க்கு** – प्रत्येकம் वासुदेवसङ्कर्षणप्रद्युम्नानिरुद्धरूपங்களையनुसन्धिப் பார்க்கு என்றபடி. **सर्वेश्वरன் आविष्करिக்கும் गुणविशेषங்**களிதி. **आविष्करिக்கை** – योगदशैயில் साक्षात्कारविஷயமாகப் பண்ணுகை, **சொல்லுகைக்காகவத்தனை** – இந்த இந்த व्यूहங்கள் उपासनाधिकारिகளுக்கு இந்த இந்த गुणங்களை साक्षात्करिக்கு மென்று சொல்லுவதற்காகவேயொழிய इतरगुणங்களை निषेधिக்கைக்காகவன் றென்று கருத்து. இப்படி எல்லா गुणங்களும் उपास्यனான भगवाனுடைய स्वरूपाश्रितங் களாயிருக்க उपासकர்கள் சில गुणங்களையிட்டே व्यूहங்களை उपासिக்கிறார்களென் றும், அவைகளையே அவர்களுக்கு அவ்व्यूहம் योगदशैயில் प्रत्यक्षीकरिப்பிக்கிறதென் றும் निष्कर्षिக்ககூடுமோவென்னில் उपनिषद्विद्याविशेषங்களிற்போல் पाञ्चरात्रास्त्रங்களிலும் तुल्यन्यायத்தாலே निष्कर्षिக்கலாமென்கிறார் **औपनिषदविद्याविशेषங்கள்தோறு**மித்யாதினா। **औपनिषद** – उपनिषत्संबन्धिகளான, **विद्याविशेषங்கள்தோறும்** – दहरशाण्डिल्यविद्यैகளெல்லா வற்றிலும், **अनुसन्धेयगुणविशेषங்கள்** – अपहतपाप्मत्वमनोमयत्वादिगुणங்கள், **नियतங்களானாற் போலே** – इयन्त एवगुणाः एतद्विद्यायां उपास्याः என்று श्रुतिलिङ्गादिप्रमाणங்களாலே नियमिக்கப் பட்டிருப்பதுபோலே, **भगवच्छास्त्रोक्तமான** – पाञ्चरात्रशास्त्रोक्तமான, **रूपविशेषानुसन्धानத்துக் கும்** – वासुदेवादिरूपविशेषोपासनத்திற்கும். **गुणविशेषங்கள் नियतங்கள்** – उदाहरिष्यमाणरीत्या-

ஆறும் வேத்யங்கள். வ்யூஹங்கள் நாலென்றும் மூன்றென்றும் ஶாஸ்த்ரங்கள் சொல்லும். நாலு வ்யூஹமுண்டாயிருக்க வ்யூஹவாஸுதேவரூபத்துக்கு பரரூபத்திற் காட்டில் அனுஸந்தேய குணபேதமில்லாமையாலே த்ரிவ்யூஹமென்கிறது. இப்பக்ஷத்தை [16]"गुणैषड्भिस्त्वेतैः प्रथमतरमूर्तिस्तवबभौ ततस्तिस्रस्तेषां त्रियुगयुगलैर्हित्रिभिरभूः" என்கிற ஶ்லோகத்திலே ஸங்க்ரஹித்தார்கள். இப்பரவ்யூஹங்களில் குணக்ரியாவிபாகங்கள் [17]"षाड्गुण्याद्वासुदेवः पर इति स भवान् मुक्तभोग्यो बलाढ्याद्बोधात्सङ्कर्षणस्त्वं हरसि वितनुषे

நியதங்களாகலாமென்றபடி. ரூபவிஶேஷத்தில் குணவிஶேஷநியதியைக் காட்டுகிறார் **அவ்விடத்தில்** इत्यादिना । அவ்விடத்தில் – परादिரூபங்களில். ஸப்தமிக்கு घटकत्वमर्थம். **பரரூப-த்தில்** – परवासुदेवரூபத்தில், **வேத்யங்கள்** – उपास्यங்கள். **வ்யூஹங்கள் நாலென்றும் மூன்றென்றும் ஶாஸ்த்ரங்கள் சொல்லு**மிதி । ஶாஸ்த்ரங்களில் நாலு வ்யூஹம் சொல்லி யிருக்க மூன்றென்று சிலது சொன்னதற்கு எப்படி நிர்வாஹமென்னவருளிச்செய் கிறார். **நாலு வ்யூஹமுண்டாயிருக்க** इत्यादिना । परवासुदेवனென்றும், வ்யூஹத்தில் वासुदेव सङ्कर्षण प्रद्युम्नानिरुद्धர்களென்றும் ஐவர். இவ்வைவரில் परवासुदेवனுக்கும் வ்யூஹவாஸுதேவனுக் கும் ஆறுகுணங்களுமனுஸந்தேயங்களாகையால் அவர்களுக்கு அபேதத்தையெண்ணி सङ्कर्षणादिகளை த்ரிவ்யூஹங்களென்று நிர்வஹிக்கலாமென்று கருத்து. இப்படி த்ரிவ்யூஹபக்ஷத்தை गौणतया நிர்வஹித்து சாதுர்வ்யூஹபக்ஷமே உள்ளதென்றில் அதற்குத்தான் ஸம்ப்ரதாயமுண்டோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் **இப்பக்ஷத்தை** इति । चातुर्व्यूहपक्षத்தையென்றபடி. सांप्रदायिकஶ்லோகத்தையருளிச்செய்கிறார் गुणैषड्भिस्त्वेतैरित्यादिना । त्रीणि युगानि ज्ञान बलादि द्वन्द्वानि यस्य सः त्रियुगः । तस्य संबुद्धिः । त्रियुग – षाड्गुण्यपरिपूर्ण । तव प्रथमतरमूर्तिः – வ்யூஹவாஸுதேவரூபம். एतैः – पूर्वोक्तैः, षड्भिः गुणैः – ज्ञानादिगुणैः बभौ – भा दीप्तौ । ततः अनन्तरं, त्रिस्रः मूर्तयः इति शेषः । तेषां – षड्गुणानां मद्ध्ये त्रिभिः युगलैः – ज्ञानबलाभ्यां ऐश्वर्यवीर्याभ्यां शक्तितेजोभ्यां अभुः भान्ति स्म "व्यवस्था या चैषा ननु वरद साविष्कृतिवशात् भवान् सर्वत्रैव त्वगणित महामङ्गळगुणः" इति उत्तारर्द्धम् ।

இதில் प्रथमतरमूर्तिः என்று த்ரிமூர்த்திகளைக்காட்டிலும் வாஸுதேவனுக்கு ப்ராதம்யம் சொல்லுகை யாலும் ततस्तिस्रः என்று ஸங்கர்ஷணாதிகளுக்கு ததானந்தர்யம் சொல்லுகையாலும் இஶ்லோகம் சாதுர்வ்யூஹபக்ஷத்திற்கு உபபாதகமென்பதே ஸ்வரஸம். **ஸங்க்ரஹித்தார்**களிதி. कूरनाथः इति शेषः । இப்படி நியதமான குணங்களில் ஸாமான்யமாக ப்ரமாணத்தைக்காட்டி அவைகளையும் तत्तन्मूर्तिनियतव्यापारங்களையும் விஶேஷதः ஸ்பஷ்டீகரிக்கிற ப்ரமாணத்தைக்காட்டுகிறார் **இப்பர வ்யூஹங்களில் குணக்ரியாவிபாகங்களி**த்யாதியால். **षाड्गुण्याद्वासुदेव** इति । இது ரங்கராஜஸ்தவத்தில்

---

16 *வரதராஜஸ்தவம் - 16.*

17 *ரங்கராஜஸ்தவம் உத்தரஶதகம் - 39.*

शास्त्रमैश्वर्यवीर्यात् । प्रद्युम्नस्सर्गधर्मौ नयसि च भगवन् शक्तितेजोऽनिरुद्धो बिभ्राणः पासि तत्त्वं गमयसि च तथा व्यूह्यरङ्गाधिराज'' என்கிற श्लोकத்திலே संग्रहिக்கப்பட்டன. जाग्रदादिभेदங்களிலுள்ள विशेषங்களெல்லாம் [18]''जाग्रत्स्वप्नात्यलस तुरीयप्रायध्यातृक्रमवदुपास्यः । स्वामिंस्तत्तद्गुणपरिबर्हश्चातुर्व्यूहं वहसि चतूर्धा'' என்று संगृहीतங்களாயிற்று.

उत्तरशतकத்தில் முப்பத்தொன்பதாவது श्लोकம். **सः** – सर्वोत्कृष्टस्वरूपस्वभावादियुक्तः **भवान् परः** – परो वासुदेव सति प्रसिद्धस्सन् । परवासुदेवविग्रहविशिष्टस्सन्निति यावत् । **षाड्गुण्यात्** – षड्गुणाः षाड्गुण्यम् । स्वार्थे ष्यञ् । षड्गुणरूपहेतुभिः, **मुक्तभोग्यः** – मुक्तர்களுடைய भोगप्रतिसंबन्धी भवतीत्यर्थः இதனால் षड्गुणसमुदायம் परवासुदेवவனுக்கு गुणविभागமென்றும் मुक्तभोगप्रदत्वம் व्यापारविशेषமென்றும் சொல்லித்தாயிற்று. **व्यूह्य** – பிரிந்து, त्वं सङ्कर्षणस्सन्, **बलाढ्यात् बोधात्** – बलसहितात् ज्ञानात् । **हरसि** – संहरसि । शास्त्रञ्च वितनुषे । இதனால் सङ्कर्षणனுக்கு बलसहित ज्ञानம் नियतगुणமென்றும் जगत्संहारமும் शास्त्रकरणமும் नियतव्यापारமென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. हे भगवन् त्वं प्रद्युम्नस्सन् **ऐश्वर्यवीर्यात्** – ऐश्वर्यं च वीर्यञ्चेति द्वन्द्वैकवद्भावः तस्मात् । **सर्गधर्मौ नयसि** – सृष्टिயையும் धर्मத்தையும் प्रवर्तिப்பிக்கிறாய். இதனால் प्रद्युम्नனுக்கு ऐश्वर्यवीर्यங்கள் नियतगुणங்களென்றும் सृष्टिधर्मप्रवर्तनம் नियतव्यापारமென்றும் ज्ञापितமாயிற்று. अनिरुद्धस्सन् **शक्तितेजः** – द्वन्द्वैकवद्भावः । शक्तिயையும் தேஜஸ்ஸையும் बिभ्राणः पासि – जगद्रक्षणம் करोषि । **तत्त्वं गमयसि** – तत्त्वबोधத்தைப் பண்ணுகிறாய். இங்கு गतिशब्दம் बुद्धिवाचकம். இதனால் अनिरुद्धனுக்கு शक्तितेजஸ்ஸு க்கள் नियतगुणங்களென்றும், जगद्रक्षणமும், तत्वबोधनமும், नियतव्यापारங்களென்றும் சொல்லப்பட்டது. **என்கிற श्लोकத்திலே संग्रहिக்கப்பட்டன** – शास्त्रங்களில் विशकलितங்களாகச்சொல்லப்பட்டவைகளெல்லாம் बोद्धृसौकर्याय विस्तरமன்றிக்கே विशदीकरिக்கப்பட்டதுகள் என்றபடி. இதனால் இங்கு शास्त्रங்களையெடாமல் संप्रदायश्लोकத்தையே உதாहरिத்ததிற்கு प्रयोजनம் சொல்லப்பட்டது. இந்த श्लोकத்தில் वासुदेवः परः என்று परवासुदेवனையே சொல்லியிருப்பதாலும் ''व्यूह्य'' என்று பிரிவைச் சொல்லி सङ्कर्षणादिव्यूहत्रयத்தையும் அதினுடைய गुणव्यापारनियमங்களையும் மாத்திரம் சொல்லியிருப்பதால் இச்श्लोकம் त्रिव्यूहपक्षத்திற்கு प्रमाणமென்று சொல்லலாம். இப்படி त्रिव्यूहपक्षத்தில் प्रमाणத்தைக்காண்பித்து पुनरपि चातुर्व्यूहविशेषसंग्राहकமான श्रीपराशरभट्टருடைய श्लोकத்தையருளிச்செய்கிறார் जाग्रदिति । இந்த श्लोकத்தில் सदृशार्थமான प्रायशब्दं द्वन्द्वान्तस्थமாகையால் जाग्रदादिप्रत्येकங்களில் अन्वयिக்கிறது. स्वप्नशब्दமும் समभिव्याहारात् धर्मिपरम् । तथा च जाग्रत्प्रायाः स्वप्नवत्प्रायाः । **अत्यलसः** – सुषुप्तः, तत्प्रायाः । **तुरीयः** – मूर्च्छितः, तत् प्रायाश्च ये ध्यातारः । அதாவது चातुर्व्यूहध्यानம் செய்கிறவர்கள் நால்வர்கள். அதில்

---

18 *ரங்கராஜஸ்தவம் உத்தரசதகம் - 40.*

ஒருவனை ஆரம்பதசையில் த்யானத்தோடு ஜாக்ரத்புருஷனுக்குப்போல் ப்ராயசோ பாஹ்யானுபவமும் கலசியிருப்பதால் ஜாக்ரத்ப்ராயனென்கிறது. மற்றொருவனை ஸ்வல்பமான யோகவிபாகத்தாலே ஸ்வப்நதசையில்போல் பாஹ்யேந்த்ரியானுபவமில்லாமல் த்யானத்தோடு விஷயங்களில் மானஸானுபவமாத்திரமிருப்பதால் ஸ்வப்நவத்புருஷப்ராயனென்கிறது. மற்றொருவனை ततोऽप्य-धिकविपाकத்தாலே ஸுஷுப்தனுக்குப்போல் सर्वेन्द्रियजन्यानुभवமில்லாமல் तदर्हतामात्रसूचकोच्छ्वा-सादिமாத்திரமிருப்பதால் अत्यलसन्. அதாவது ஸுஷுப்தப்ராயனென்கிறது. மற்றொருவனை पुष्कलध्यानविपाकमहिमवत्तया विषयानुभवार्हतासूचकचिह्नமுமில்லாமையால் तुरीयप्रायன் அதாவது மூர்ச்சிதப்ராயனென்கிறது. இங்கு यतमानव्यतिरेकैकेन्द्रियवशीकारसंज्ञकयोगावस्थाचतुष्ट-यन्यायोऽभिप्रेतः । तेषां क्रमवत् இதற்கு ''चतुर्धा'' என்பதோடு अन्वयம். हे स्वामिन् **तत्तद्गुणपरिबर्हः** गुणाश्च परिबर्हाश्च – गुणपरिबर्हाः, तेते गुणपरिबर्हाः यस्य तत्तद्गुणपरिबर्हः । இங்கு குணங்களாவது चातुर्व्यूहங்களுடைய सितरक्तादिवर्णविशेषங்கள். **परिबर्हाः** – आयुधादिपरिच्छदங்கள். இது विधेयविशेषणம். इत्थमुपास्यस्त्वम् । **चातुर्व्यूहं** – चतुर्व्यूहங்களை **चतुर्धा** –जाग्रत्स्वप्नात्यलसतुरीयप्रायाव-स्थावत्तया वहसि । அதாவது பரமபதத்தில் शुद्धसत्वद्रव्यத்தின் परिणामरूपமாய் करचरणादिरहित மாய் स्थूलाकारமாய் अधिकायामविस्तारமாய் विशाखरूपமென்கிற பகவானுடைய रूपविशेषம் ஒன்று இருக்கிறது. அதில் किञ्चिदुपरि जाग्रत्संज्ञकமான स्थानம். ततोऽपि किञ्चदुपारि स्वप्नसंज्ञकं स्थानம். ततोऽपि किञ्चिदुपरि सुषुप्तिसंज्ञकं स्थानம். अग्रदेशத்தில் तुरीयसंज्ञकं स्थानமிருக்கிறது. அதில் जाग्रत्स्थानத்தில் जाग्रद्व्यूहसंज्ञकம். वासुदेवसङ्कर्षणप्रद्युम्नानिरुद्धरूपमूर्तिचतुष्टयம் विशाखयूपத்திற்கு கிளைகள் போல் प्रागादिक्रमத்தாலே நாலு திக்கிலுமிருக்கிறது. அதற்கு विशेषம் सृष्टि स्थित्यादिव्यापारங்கள் अत्युत्कृष्टसितरक्तादिवर्णங்கள் सर्वायुधाद्युपकरणங்கள். स्वप्नस्थानத்திலும் स्वप्नसंज्ञकம் वासुदेवादिव्यूहचतुष्टयமும் पूर्वம்போல विशाखयूपத்திற்கு परितः இருக்கிறது. அதற்கு विशेषம் सृष्टिस्थित्यादिव्यापारेच्छामात्रமேயொழிய व्यापारமில்லாமை. जाग्रद्व्यूहத்தைக்குறித்து हेतुतयाऽवस्थानமும் ஒரு विशेषம். उत्कृष्टமில்லாத सितरक्तादिवर्णங்களும், आयुधादिகளிருந்தாலும் ध्वजाद्युपकरणराहित्यமும், सुषुप्तिस्थानத்தில் सुषुप्तसंज्ञकம் चातुर्व्यूहம் முன்போலவே நான்கு பக்கத்திலுமிருக்கிறது. அதற்கு विशेषம் सृष्ट्यादीच्छैயுமில்லாமல் स्वानन्दानुभवमात्रம். அதில் प्राग्भागத்திலிருக்கும் वासुदेवனுக்கு करचरणादिविग्रहமுமில்லை. ஆனால் विशाखयूपத்திற்கு கிளைபோல் परिणतமான शुद्धसत्वद्रव्यैकदेशத்தால் शरीरसंबन्धिபோல் தோன்றும் षाड्गुण्यप्रकाशनமாத்ரமுமுண்டு. दक्षिणादिदिक्स्थितानां सङ्कर्षणा-दीनां करचरणादियुक्तविग्रहமிருந்தாலும் आयुधादीகளில்லை. கைகளில் रेखारूपங்களான शङ्खचक्रलांगलादि चिह्नமுண்டு. वर्णभेदமில்லை. तुरीयस्थानத்தில் तुरीयसंज्ञकம் व्यूहचतुष्टயம் முன்போலவே இருக்கிறது. அதற்கு विशेषம் प्रागादि நாலு व्यूहங்களுக்கும் करचरणादि युक्तविग्रहமில்லை. सुषुप्तवासुदेवतुल्यं அதாவது கிளைபோல் இருக்கிற शरीरमात्रம். ஆகையாலேயே चेतनव्यापारचिद्रराहित्यம். प्राग्भागத்திலிருக்கும் वासुदेवனுக்கு षाड्गुण्य-

केशवादिகளான பன்னிரண்டு रूपங்களும் व्यूहान्तरங்கள். विभवங்களாவன पद्मनाभादिகளான முப்பத்துச்சில்வான रूपங்கள். இவற்றில் मत्स्यकूर्मादिகளான अवतारங்களொரு प्रयोजनवशத்தாலே विशेषित्துச் சொல்லப்பட்டன. இவ் विभवங்களில் ईश्वरனவ்வோ कार्यविशेषங்களுக்கீடாகத்தான் வேண்டின

प्रकाशனம். इतरர்களுக்கு அவரவர்களுக்கு नियतமான गुणद्वयप्रकाशनं च । இந்த நாலு व्यूहங்களுக்கும் जाग्रदादिसंज्ञै व्यापरबाहुल्यத்தாலும் तदल्पतैயாலும் तदत्यन्ताभावத்தாலும் लोकदृष्टप्रक्रियையாலே வந்ததத்தனை. तत्तद्व्यूहसंबन्धத்தாலே विशाखयूपத்தின் स्थानங்களில் जाग्रत्स्थानादिसंज्ञै । இப்படி भगवान् चातुर्व्यूहத்தை जाग्रदादिभेदभिन्नமாகவஹிக்கையால் ''चतुर्धा वहसि'' என்று சொல்லப்பட்டது. இதின் विशेषங்களையெல்லாம் लक्ष्मी-तन्त्रத்திலும் இந்த विशाखयूपத்தை हृदयத்தில் ध्येयமாகச்சொன்ன सात्वतसंहितैயிலும் அப்படியே हृदयारूढமாக अनुसन्धेयமாகச்சொன்ன वरदराजपञ्चाशத்தின் ''रूढस्य चिन्मय तया'' என்கிற श्लोकத்திலும் கண்டுகொள்வது. **என்று संगृहीतங்களாயிற்று** इति । उक्तोर्थः । இப்படி நாலு व्यूहங்களிலுள்ள विशेषங்களெல்லாவற்றையும் சொல்லி அதுகளில் நின்றும் क्रमமாக மூன்றாக உண்டான केशवादिகளை व्यूहान्तरமென்று அருளிச்செய்கிறார் **केशवादिகளான** इत्यादियால். विभवங்களைக்காட்டுகிறார் **विभवங்களான முப்பத்துச்சில்வான रूपங்களிதி.** இங்கு आदिपदத்தாலே सात्वतसंहितैயில் ''पद्मनाभोध्रुवो-ऽनन्तश्शक्त्यात्मा मधुसूदनः'' इत्यादिகளிற்சொன்ன ध्रुवादिपरिग्रहः । विष्वक्सेनसंहितैயில் ''षट्त्रिंशद्भेद भिन्नास्तु पद्मनाभादिकाः स्मृताः என்றும், अहिर्बुध्न्यसंहितैயில், ''विभवाः पद्मनाभाद्याः त्रिंशच्च नवचैव हि'' என்றும், सङ्ख्याभेदங்கள் சொல்லியிருப்பதால் அந்தயெல்லாவற்றுக்கும் संग्रहार्थமாக முப்பத்துச்சில்வானமென்கிறது. முப்பதின் மேல் நாற்பதுக்குள் यत्किञ्चित्सङ्ख्यावत् என்று तदर्थம். ''முப்பத்துச்சின்ன'' என்கிற पाठத்திலும் ''சின்ன'' शब्दத்திற்கும் कथं-चित् இவ்வர்थமே கொள்ளவேண்டியது. இப்படி विभवங்கள் முப்பத்துச் சில்வானமானால் दशावतारங்களை विशेषित्து विभवங்களென்பானேனென்னிலருளிச்செய்கிறார் **இவற்றில் मत्स्यकूर्मादिகளான अवतारங்களிதி. ஒரு प्रयोजनवशத்தாலே** इति । वेदाहरणक्षीरोदमथनादिविचित्रकार्यवशத்தாலே என்றபடி. **विशेषित्துச் சொல்லப்பட்டன** इति । ''मत्स्यःकूर्मो वराहश्च नारसिंहोऽथ वामनः । रामो रामश्च रामश्च कृष्णः कल्कीति ते दश ।।'' என்று नामसङ्ख्यादिनिर्देशपूर्वकமாகச் சொல்லப்பட்டதென்றபடி. இப்படி रामकृष्णादिरूपங்கள் भगवदवतारविशेषமென்னில், वीर्यशक्त्यादिसर्वगुणपरिपूर्णர்களான அவர்களுக்கு कर्मवश्यருக்குப் போல் कष्टानुभवம் கூடுமோ வென்ன समाधानமருளிச்செய்கிறார். **இவ்விभवங்களில் ईश्वर**னித்யாதியால் **அவ்வோ कार्यविशेषங்களுக்கீடாக** इति । असुरர்களை மோஹிப்பிக்கைக்காகவும் आश्रितர்களை रञ्जिப்பிக்கைக்காகவும் இன்னும் பலவித विचित्रकार्य

குணங்களை வேண்டினபோது மறைத்தும் வேண்டினபோது ப்ரகாஶிப்பித்தும் நடத்தும். இவற்றில் ஆவான்தரபேதங்கள் [19]''க்ருஷ்ணரூபாண்யஸங்க்யானி'' இத்யாதிகளிற்படியே அனந்தங்கள். இப்படி விபவாந்தரங்களும் கண்டு கொள்வது. சில ஜீவர்களை விக்ரஹவிஶேஷத்தாலும் ஶக்திவிஶேஷத்தாலும் அதிஷ்டித்து அதிஶயிதகார்யங்களை நடத்துகிறதுவும் விபவபேதம். பரவ்யூஹாதிரூபங்கள்தானே ஆஶ்ரிதர்க்காக அவர்களபேக்ஷித்தபடியே [20]''பிம்பாக்ருத்யாத்மனா பிம்பே ஸமாகத்யாவ-

---

ங்களைச் செய்வதற்காகவுமென்றபடி. **தான் வேண்டின குணங்களை வேண்டின போது மறைத்தும் வேண்டினபோது ப்ரகாஶிப்பித்தும்**மிதி । ராமாவதாரதஶையில் பரத்வ-ஸூசகமான குணங்களை ப்ராயஶோ மறைத்தானிறே. அதிலும் ஜடாயுமோக்ஷப்ரதானஸமுத்ரஸேதுபந்தன த்ராணஸஹமோக்ஷகமனாதிகளிலும் அவைகளை ப்ரகாஶிப்பித்தானிறே. க்ருஷ்ணாவதார தஶையில் ஜரா-ஸந்தாதியுத்தங்களில் அவைகளை மறைத்தும் விஶ்வரூப ப்ரதர்ஶநாதிகளில் ப்ரகாஶிப்பித்தும் போந்தானிறே. வ்யூஹங்களிற்போலே இவ்விபவங்களிலும் அவாந்தரபேதங்கள் உண்டென் கிறார் இவற்றில் **அவாந்தரபேதங்**களிதி. இவைகள் அனந்தங்களென்று ஸப்ரமாணமருளிச் செய்கிறார் **''க்ருஷ்ணரூபாண்யஸங்க்யானி'' இத்யாதிகளிற்படியே அனந்தங்கள்** இதி । லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹன் யோகானந்தந்ருஸிம்ஹன் சதுர்புஜாஷ்டபுஜந்ருஸிம்ஹன் இத்யாதி ந்ருஸிம்ஹபேதங்களும் மதனகோபாலன் சதுர்புஜகோபாலன் இத்யாதிக்ருஷ்ணபேதங்களும் விபவபேதங்களென்றபடி. வாஸுதேவாதிவ்யூஹபேதங்களும் அதுகளில் நின்றும் மும்மூன்றாகவுண்டான கேஶவாதிவ்யூஹாந்தரமும்போல் விபவபேதங்களும் விபவ த்தில் உண்டான விபவாந்தரங்களும் ஶாஸ்த்ரஸித்தங்களாகையாலே அவைகளையும் ஸாத்வதாதிகளிலே கண்டுகொள்வதென்கிறார் **இப்படியே விபாவாந்தரங்களும் கண்டு கொள்வது** இதி. **இப்படியே** – அனந்தங்களாகவே. இனி ஆவேஶாவதாரபேதங்களைக்காட்டு கிறார் **சில ஜீவர்களை** இத்யாதினா । சில ஜீவர்கள் – ஹிரண்யகர்பருத்ராதிகள் **விக்ரஹவிஶேஷத்தாலும் ஶக்திவிஶேஷத்தாலும் அதிஷ்டித்து** இதி । விக்ரஹவிஶேஷத்தாலே அதிஷ்டிக்கையாவது ''ஸ்ருஷ்டிம் ததஃ கரிஷ்யாமி த்வாமாவிஶ்ய ப்ரஜாபதே'' இத்யாதிகளிற்படியே தத்தஜ்ஜீவஶரீரானுப்ரவிஷ்டமான முக்யவிபவவிக்ரஹ விஶேஷத்தோடேகூடினவனாய் தத்தஜ்ஜீவர்களை நியமிக்கை. ஶக்திவிஶேஷத்தால் அதிஷ்டிக்கையாவது – விக்ரஹமன்றிக்கே ஶக்திமாத்ரத்தாலே தத்தஜ்ஜீவர்களை உபப்ருஂஹித்து நியமிக்கை. **அதிஶயிதகார்யங்களை நடத்துகிறதுவும் விபவபேத**மிதி । **அதிஶயித கார்யம்** – வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாராதி ஹிரண்யகர்பருத்ராதிகர்த்ருகம். வ்யாஸஜாமதக்ன்யராமாதிகர்த்ருகம் ஶாரீரகபாரதாதிநிர்மாணம் க்ஷத்ரியகுலோத்ஸாதனாதி ச । அர்சாவதாரத்தை நிரூபிக்கிறார் **பரவ்யூஹாதிரூபங்கள்தானே** இத்யாதியால். ஆதிபதாத் விபவபரிக்ரஹஃ ।

---

19 *பாஞ்சராத்ரம்.*

20 *ஸாத்வத ஸம்ஹிதை - 6-22.*

तिष्ठते'' என்கிறபடியே நிற்கிற நிலை अर्चावतारம். सर्वருடையவும் हृदयங்களிலே सूक्ष्मமாயிருப்பதொரு रूपविशेषத்தைக்கொண்டு நிற்கிற நிலை अन्तर्याम्यवतारம். இது सर्वान्तर्यामिயான दिव्यात्मस्वरूपத்தை अनुसन्धिக்க இழிவார்க்குத் துறையாக [21]''अष्टाङ्गयोगसिद्धानां हृद्यागनिरतात्मनाम् । योगिनामधिकार-

आश्रितர்க்காக. तामर्चयेत् इत्यादिகளிற்படியே स्वभक्तர்களுடைய अर्चनप्रणामयजनचिन्तनादि प्रयोजनसिद्ध्यर्थமாக என்றபடி **அவர்கள் अपेक्षित्तபடியே** इति । भक्तர்கள் परवासुदेवன் போலவோ सङ्कर्षणादिव्यूहம்போலவோ रामकृष्णनृसिंहादिविभवம் போலவோ सुवर्णरजतादिகளாலே ஒரு विग्रहத்தைப் பண்ணி அதில் पररूपத்திலேயோ व्यूहरूपத்திலேயோ विभवरूपத்திலேயோ ஒன்றை இங்கு सान्निध्यம் செய்யவேண்டுமென்று शास्त्रोक्तमन्त्रங்களாலே आवाहनादिகளைச் செய்து अपेक्षित्தால் अपेक्षितप्रकारமே என்றபடி. **बिंबाकृत्यात्मना बिंबे समागत्यावतिष्ठते** इति । बिंबस्य भक्तनिर्मितार्चाविग्रहस्य आकृतिरिव आकृतिः यस्य सः – बिंबाकृतिः । सचाऽसौ आत्मा च बिंबाकृत्यात्मा तेन । இங்கு आत्मशब्दம் अप्राकृतशरीरपरம். तथाच भक्तன் எழுந்தருளப்பண்ணின विग्रहத்தினுடைய आकृतिபோன்ற आकृतिயையுடைய अप्राकृतदिव्य मङ्गळविग्रहத்தோடே என்றபடி. **बिंबे** – प्रतिमायां । **समागत्य** – नीरक्षीरம்போலே विभागानर्हமான संश्लेषविशेषத்தையடைந்து. **अवतिष्ठते** – परव्यूहादिகள்போலன்றிக்கே मांशचक्षुஸ்ஸுக்களுக்கும் अनुभाव्यமாக இருக்கிறான். **என்கிறபடியே** – इत्यादि शास्त्रங்கள் சொல்லுகிறபடியே. **நிற்கிற நிலை अर्चावतारம்** – श्रीरङ्गादि क्षेत्रங்களில் स्थिरप्रतिष्ठितமாகவிருக்கும் स्वभाववत् अर्चावतारமென்றபடி.

இனி अन्तर्यामिயை निरूपिக்கிறார் **सर्वருடையவும் हृदयங்களிலே** इत्यादिயால். இங்கு सर्वத்தினுடையவும் என்று சொல்லாமல் सर्वருடையவும் என்று சொன்னதால் ध्यानार्हமான हृदयமில்லாத तिर्यगादिகளில் இந்த अन्तर्यामिरूपம் இல்லையென்றதாயிற்று. **सूक्ष्मமாய் நிற்பதொரு रूपविशेषத்தைக்கொண்டு நிற்கிறநிலை** इति । सूक्ष्मமென்றதாலும் रूपविशेषமென்றதாலும் இந்த अन्तर्यामिरूपம் स्वरूपान्तर्यामिபோல் विभुவன்றிக்கே हृदयपरिमितமாய் ''नीलतोयतमध्यस्था विद्युल्लेखेव भास्वरा । नीवारशूकवत् तन्वी पीताभा स्यात् तनूपमा । तस्याः शिखाया मध्ये परमात्मा व्यवस्थितः ।'' என்கிறபடியே सूक्ष्मமாயும் अप्राकृतமாயும் உள்ளது என்று ज्ञापिக்கப்பட்டது.

वेदान्तங்களில் ''यः पृथिव्यां तिष्ठन्'' ''य आत्मनि तिष्ठन्'' इत्यादिகளில் दिव्यात्मस्वरूपத்தையே सर्वान्तर्यामिயாக निर्णयித்திருக்க हृदयवर्तिயான सूक्ष्मरूपविशिष्टனை अन्तर्यामिஎன்று சொல்லக்

[21] ஸ்ரீ ஸாத்வதஸம்ஹிதை 2-7-8.

स्स्यादेकस्मिन् हृदये शये'' इत्यादिகளிலே சொல்லுகையாலே अन्तर्यामिरूपமென்று சொல்லப்பட்டது. இப்படி अवतरिக்கிற रूपங்களில் வகைகளெல்லாம் शुद्धसत्वद्रव्यमयங்களாய் कर्मतत्फलங்களோடு துவக்கற வருகையாலே शुद्ध-सृष्टिயென்று பேர்பெற்றிருக்கும். இவ் अवतारங்களெல்லாம் सत्यங்களென்றும், இவற்றில் ईश्वरனுக்கு ज्ञानादिशङ्कोचமில்லையென்றும்,

---

கூடுமோ என்ன? அப்படிச் சொல்லுகைக்குக் காரணமருளிச்செய்கிறார் **இது सर्वान्तर्यामियान दिव्यात्म स्वरूपத்தை** इत्यादिना । **अनुसन्धिக்க இழிவார்க்குத் துறையாக** इति । **துறை** – द्वारம், अगाधமான तटाकத்தில் स्नानादिகளுக்காக இழியுமவனுக்கு सोपानादियुक्तமான ஒரு துறையன்றிக்கே இழியமுடியாதாற்போலே विभुவாய் ध्या-नाद्यगोचरமான भगवत्स्वरूपத்தினுடைய ध्यानத்தில் இழியும் योगिகளுக்கும் दिव्यमङ्गल-विग्रहविशिष्टतया देशविप्रकर्षादिरहिततया च सुलभமாய் இருக்கிற இவ்வन्तर्याम्युपासनமன்றிக்கே இழியமுடியாதாகையால் இது दिव्यात्मस्वरूपத்திற்கு துறையாகச் சொல்லப்பட்டது. **अष्टाङ्गेति** – यमनियमाद्यष्टाङ्गयोगத்தாலே सिद्धர்களாய் **हृद्यागनिरतात्मनां** – मानसपूजादिகளில் सर्वदा सक्तர்களாயுமிருக்கிற **योगिनामेकस्मिन् हृदयेशये** – हार्दனான இவ்வन्तर्यामिயினிடத்தில். **अधिकारः** – उपासनाधिकारः स्यात् । இங்கு आदिपदத்தாலே ''मन्त्रः समाधि विषये नानाभूमि जयेषु च । निराकारो निरङ्गश्च स्मर्तव्यो ब्रह्मलक्षणः'', तत्प्राप्त्युपाये प्रथमे यागहोमादिके तु वै, साकारं संस्मरेत् साङ्गम्'' इत्यादि तत्प्रकरणस्थங்களான वचनங்கள் विवक्षितங்கள். இதில் तत्प्राप्त्युपाये साकारं संस्मरेत् என்று निराकारब्रह्मप्राप्त्युपाय विषयத்தில் साकार அதாவது दिव्यमङ्गलविग्रहविशिष्टहार्दस्मरणத்திற்கு द्वारत्वம் स्पष्टமிறே. **अन्तर्यामिरूपமென்று சொல்லப்பட்டது** इति । सर्वान्तर्यामियान दिव्यात्मस्व-रूपचिन्तनத்திற்கு दिव्यमङ्गलविग्रहविशिष्टहार्दध्यानம் द्वारமாகச் சொல்லப்படுகையால் இந்த ध्यानविषयமான हार्दरूपமும் अन्तर्यामिरूपமென்று சொல்லபட்டதென்று கருத்து.

இப்படி व्यूहविभवार्चान्तर्याम्यवतारங்களை निरूपिத்து இவைகளெல்லாம் शुद्धसत्वद्रव्यங்களாகையாலே இந்த रूपங்களுக்கு लोकदृष्टप्रक्रियையாலே हेयत्व ज्ञानसङ्कोचकत्व कर्म-मूलत्व सुखदुःखानुभवहेतुत्वादिகளில்லையென்கிறார் **இப்படி अवतरिக்கிற ரூபங்களில் வகைகளெல்லாம்**இதி. **வகைகள்** – प्रभेदங்கள். **शुद्धसत्वद्रव्यमयங்களாய்** इति । இதனால் प्राकृतशरीरத்திற்குப்போல் सप्तधातुमयत्वहेयत्वादिகளில்லையென்றதாயிற்று. **कर्मतत्फलங்களோடு துவக்கற** इति । இதனால் भगवद्रूपம் पुण्यपापरूपकर्मजन्यமன்றென்றும் कर्मजन्यसुखदुःखाद्यनुभवहेतुவன்றென்றும் ज्ञापिக்கப்பட்டது. இந்த रूपங்கள் भगवदिच्छाजन्यங்களென்றும் साधुपरित्राणादिप्रयोजनकங்களென்றுமிறே प्रसिद्धங்கள். **शुद्धसृष्टिயென்று பேர் பெற்றிருக்கு**மிதி. रजस्तमस्सुக்கள் கலசாத सत्वाश्रयமான द्रव्योपादनங்களாகை

இவ்விக்ரஹங்கள் शुद्धसतत्वमयங்களென்றும், இவற்றிற்கு ஈश्वरेच्छामात्रமே காரணமென்றும், धर्मरक्षणணம் பண்ணவேண்டும் காலமே காலமென்றும், साधुपरित्राणादिகளே प्रयोजनங்களென்றும் இவ்வர்த்தந்தெளிந்து अनुसन्धिப் பார்க்கு एकजन्मத்திலே स्वाधिकारानुगुणसमीहितोपायपूर्तिயாலே जन्मान्तरमनु-

யால் सात्वतादिसंहितैகளிலிதற்கு शुद्धसृष्टिயென்று பேரிட்டார்களென்றபடி. இவ்வ வதாரங்களின் विशेषங்களெல்லாம் गीतैயில் ஐந்து श्लोकங்களால் விவரிக்கப்பட்ட தென்கிறார் **இவ்வவதாரங்களெல்லாம் सत्यங்களென்று**मित्यादिना । भगवज्जन्मம் सत्यமில்லாவிடில் ''बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव चार्जुन'' என்கிற श्लोकத்தில் व्यतीतत्ववचनம் स्वरसமாகாதிறே. न ह्यैन्द्रजालिकம்போல் मिथ्याभूतத்திற்கு वर्तमानकालवृत्तिध्वंसप्रतियोगित्वरूपाती-तत्वம் संभवति । असत्यत्वे ''तव चार्जुन'' என்கிறதும் सप्रयोजनமுமாகாது. ''तव च जन्मानि'' என்றது दृष्टान्तप्रदर्शनेन भगवज्जन्मத்துக்கு सत्यत्व समर्थनेन खलु सप्रयोजनமாகும். **இவற்றில்** – एतादृशभगवज्जन्मத்தில். **ईश्वरனுக்கு ज्ञानादिशङ्कोचமில்லையென்று**मिதி. अजोपि सन्नव्य-यात्मा என்கிற श्लोकத்தில் अजोऽपि अव्ययोऽपि ईश्वरोऽपि सन् என்று कर्मकृतजन्मराहित्यமும் ज्ञानादिव्ययरहितत्वமும் नियन्तृत्वமும் சொல்லியிருப்பதால் अजहत् – स्वस्वभावत्वं சொல்லப் பட்டது என்று கருத்து. **இவ்விக்ரஹங்கள் शुद्धसत्वमयங்களென்று**मिதி. ''प्रकृतिं स्वां'' என்கிறவிடத்தில் स्वाமென்று प्रकृतिயை विशेषिக்கையால் स्वासाधारणशुद्धसत्वमयदिव्यमङ्गल-विग्रहाधिष्टातृत्वம் சொல்லப்பட்டதென்று கருத்து. **இவற்றிற்கு ईश्वरेच्छामात्रமே காரண மென்று**मिதி. ''संभवाम्यात्ममायया'' என்கிறவிடத்தில் स्वसंभवத்திற்கு स्वमायैயே அதாவது स्वेच्छैயே காரணமென்று சொல்லப்பட்டது. இங்கு ''माया'' शब्दத்தால் इच्छावस्थமான भगवद्ज्ञानமே சொல்லப்படுகிறது. ''माया वयुनं ज्ञान'' மென்று वेदनिघण्टु-வில் मायाशब्दம் ज्ञानपर्यायமாக படிக்கப்பட்டதிறே. ''यावन्तः पांसवो भूमेः सङ्ख्याता देवमायया'' என்ற श्रुतिயில் भगवन्मायैயினாலே पांसुக்களுக்கு सङ्ख्यातत्वஞ்சொல்லுகையால் मायाशब्दம் ज्ञानपरம். नत्वविद्यापरம். अविद्यैயினால் पांसुக்கள் सङ्ख्यातங்களாகாதிறே. मायया सततं वेत्ति प्राणिनां च शुभाशुभम्'' इत्यादिகளையுமிங்கு உதாஹரிப்பது. **धर्मरक्षणம் பண்ண வேண்டும் காலமே காலமென்று**मिதி. ''यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत'' என்கிற श्लोकத்தில் कर्मविपाककालिकமான बद्धजन्मம் போலன்றிக்கே धर्मग्लानिயும் अधर्मोत्थितिயு முண்டானபோது भगवदवतारஞ்சொல்லுகையால் धर्मरक्षणம் பண்ணவேண்டிய காலமே अवतारकालமென்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. **साधुपरित्राणादिகளே प्रयोजनங்கள் என்று**मिதி. இங்கு आदिपदத்தால் दुष्कृद्विनाशமும் धर्मसंस्थापनமும் ग्रहिக்கப்படுகிறதுகள். परित्राणाय साधूनां'' என்கிற श्लोकத்தில் अस्मदादि जन्मप्रयोजनமான कर्मकृतसुखदुःखानुभवம் போலன்

भवि யாதே முக்ராகலாமென்றும் [22]''बहूनि मे व्यतीतानि'' என்று துடங்கி ஐந்து ३लोकத்தாலே गीताचार्यனருளிச்செய்தான். இது स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठனுக்கு शरण्यगुणविशेषज्ञानमुखத்தாலே उपायानुष्ठानक्षणத்திலே महाविश्वासादिகளை स्थिरी- करித்து उपकारकமாம். இப்படியே अर्चावतारமும் மிறுக்கற मोक्षத்தைத்தரு

றிக்கே साधुपरित्राणादिகளே प्रयोजनங்களென்று சொல்லப்பட்டதுகள். **இவ்வர்थந் தெளிந்து अनुसन्धिப்பார்க்கு** इति । दिव्यமான जन्मकर्मादिகள் தெளிந்து अनुसन्धिக்கை யாவது सदाचार्योपदेशादिகளாலே இவ்வர்थத்தை संशयविपर्ययமற निश्चयித்து ध्यानம் செய்கை. இது ''जन्म कर्म च मे दिव्यमेवं यो वेत्ति तत्वतः'' என்கிற ३लोकத்தில் ''तत्वतः'' என்ற पदத்தாலும் ''वेत्ति'' என்கிற पदத்தாலும் சொல்லப்பட்டது. இங்கு ''वेत्ति'' யென் கிறது शब्दजन्यज्ञानमात्रமன்று. மேல் ''बहवो ज्ञानतपसा पूता मद्भावमागताः'' என்று இதை तपोरूप ज्ञानமாகவும் उपासनादि सहकारेण भगवत्प्राप्ति हेतुவாகவும் சொல்லியிருப்பதால் विलक्षणமான अवताररहस्यानुसन्धानம். एकजन्मத்திலே – अवताररहस्यानुसन्धानம் பிறந்த ஒரே जन्मத்திலே. **स्वाधिकारानुगुणसमीहितोपायपूर्तिயாலே** – सकिञ्चनाधिकारिக்கு स्वाधिकारानुगुणமான समीहितोपायம் भक्तिः । अकिञ्चनाधिकारिக்கு प्रपत्तिः । भक्तिக்கு भूर्तिயாவது जन्मान्तरारंभकமான पापांशத்தினுடைய प्रशमनத்திலே समर्थமான पौष्कल्यवत्वம். இதனால் उपायपौष्कल्यापादनद्वारा இவ்வவताररहस्यचिन्तनம் मोक्षத்திற்கு हेतुவாகையாலே भक्तिप्रपत्तिव्यतिरिक्तமான இதற்கு எப்படி जन्मान्तरம் विना भगवत्प्राप्तिसाधनत्वமென்கிற शङ्कै निरस्तமாயிற்று. **जन्मान्तरमनुभवि யாதே முக்ராகலாமென்று**மிதி. இது ''त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन'' என்கிற अर्थத்திலே சொல்லப்பட்டது. ஐந்து ३लोकங்களெவையென்னில்? அவைகளை सूचिப்பிக்கிறார் **बहूनि मे व्यतीतानि என்று துடங்கி** इत्यादिना । இந்த अवताररहस्यचिन्तनमहरहर भ्यासाधेयातिशयமாய் चिरकाल, साध्यமான भक्तिயினுடைய पूर्तिயையுண்டுபண்ணினாலும் क्षणकालसाद्ध्यமான स्वतन्त्रप्रपத்திக்கு எப்படி उपकारकமாமென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இது स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठனுக்கு** इत्यादिना । **இது** – இவ்வவताररहस्यचिन्तनம். **शरण्यगुणविशेष- ज्ञानमुखத்தாலே** – प्रपत्तव्यனான भगवाனுடைய साधुपरित्राणोन्मुखत्वादिगुणविशेषज्ञानद्वारा. **उपायानुष्ठानक्षणத்திலே महाविश्वासादिகளை स्थिरीकरித்து** इति । இது प्रपत्ति चिरकालसाद्ध्य மில்லாமல் क्षणकृत्यமானாலும் அந்த क्षणத்தில் முன்பு शास्त्रத்தாலே பிறந்திருந்த महाविश्वासादिகளை उपेक्षकत्वादिज्ञाननिवर्तनद्वारा दृढीकरித்து उपकारकமாமென்று கருத்து. महाविश्वासादि दार्ढ्यமில்லாவிடில் उपायपूर्तिயே शङ्किக்கவேண்டிவரும். विभवावतारம் स्वजन्मरहस्य ज्ञानத்தாலுபாயத்தைப் பூரித்து जन्मान्तरानुभवायासமன்றிக்கே मोक्षप्रदமாப்

22 *பகவத்கீதை 4-5.*

மென்னுமிடத்தை [23]''सुरूपां प्रतिमां विष्णोः प्रसन्नवदनेक्षणाम् । कृत्वात्मनः प्रीतिकरीं सुवर्णरजतादिभिः ॥ तामर्चयेत्तां प्रणमेत्तां यजेत्तां विचिन्तयेत् । विशत्यपास्तदोषस्तु तामेव ब्रह्मरूपिणीम् ॥'' என்று ஸ்ரீஶௌநகபகவானருளிச்செய்தான். ஆழ்வார்களு மிவ்வதார ரஹஸ்யத்தையும் அர்சாவதாரவைலக்ஷண்யத்தையும் ப்ரசுரமாக அநுஸந்தித்து இதற்குப்பேரணியாக பரத்வத்தைக் கண்டு போந்தார்கள். இப்படியி ருக்கிற ஈஶ்வரன் தன் ஆனந்தத்துக்குப் பரீவாஹமாகப் பண்ணும் வ்யாபாரங்கள்

போலே அர்சாவதாரமும் தன்னுடைய த்யானத்தாலும் அர்சநப்ரணாமாதிகளாலும் பரவ்யூஹாத்யபேக்ஷையற மோக்ஷப்ரதமாமென்று ஶௌநகரருளிச்செய்தாரென்கிறார் **இப்படியே அர்சாவதாரமுமி** த்யாதியால். **மிறுக்கற** – ஆயாஸமற. அதாவது ''பரிவதிலீசனைப்பாடி'' என்கிற திருவாய்மொழியிலும் ''यथोपयोगं शक्यत्वात् कर्तुं पुष्पादिपूजनं । चक्षुषः प्रीतिजननात्'' ''अरण्ये सन्ति पत्राणि'' இத்யாதிப்ரமாணங்களிலும் சொல்லுகிறபடியே அர்சநாதிகளில் ஆயாஸமன்றிக்கே என்றபடி. ஶௌநகஶ்லோகத்தையுதாஹரிக்கிறார் **ஸுரூபாமிதி** । அத்ர ஸுரூபத்வப்ரஸந்நவதநேக்ஷணத்வாதிகள் ஹேதுகர்பவிஶேஷணங்கள். தாத்ருஶப்ரதிமையன்றோ ப்ரீதியையுண்டுபண்ணும். **தாமேவ விஶதி** – ஏவகாரோ பிந்நக்ரமः । அர்சநப்ரணாமாதிவிஷயபூதமான அர்சாமூர்த்தியை விஶத்யேவ । லௌகிகமான இந்த அர்சைக்கு ப்ராப்ய-த்வங்கூடுமோவென்ன? அருளிச்செய்கிறார் **ப்ரஹ்மரூபிணீமிதி** । இங்கு ப்ரஹ்மஶப்தம் ''மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம'' இத்யாதிகளிற்சொல்லப்பட்ட பரவாஸுதேவ விக்ரஹபரம். தத்ரூபிணீ । தத்பரிணாமமாகையாலே ததபிந்நாமென்கிறது. ''बिम्बाकृत्यात्मना बिम्बे समागत्य'' என்கிறபடி பரரூபமே இதில் நீரக்ஷீர-ந்யாயத்தாலே கலந்திருப்பதால் தத்ப்ராப்தியிலிவ்வர்சாப்ராப்தியும் கூடுமென்று கருத்து.

இப்படி அவதாரரஹஸ்யமும் அர்சாவதாரமும் அநாயாஸேந மோக்ஷப்ரதங்களாயிருப்பதாலும் ஶௌந-காதிமஹர்ஷிகளுமப்படியே உபதேஶாதிகளைப் பண்ணிப்போருகையாலும் விலம்பாக்ஷமர் களான ஆழ்வார்கள் இவ்வவதாரரஹஸ்யத்தையும் அர்சாவதார வைலக்ஷண்யத்தையும் ப்ராசுர்யேணாநு-ஸந்தித்தார்களென்கிறார் **ஆழ்வார்களுமி**த்யாதியால். இப்படியானாலாழ்வார்கள் ''அயர்வறுமமரர்களதிபதியவனவன்'' இத்யாதிகளில் பரரூபத்தையும் அநுஸந்தித் ததற்குக் கருத்தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இதற்குப் பேரணியாகப் பரத்வத் தைக் கண்டு போந்தார்களி**தி । **பேரணியாக** – மூலபலமாக. **பரத்வத்தை** – இங்கு பரஶப்தம் பரரூபவிஶிஷ்டபரம். அதின் பேரில் பாவப்ரத்யம் வைத்தால் விஶிஷ்டாத்பாவப்ரத்யயந்யாயேந பர-ரூபமென்று ஸித்திக்கையால் பரரூபத்தைக் கண்டு போந்தார்களென்றதாயிற்று. கீழ் ''ப்ரசுரமாக அநுஸந்தித்து'' என்று சொல்லி இங்கு ''கண்டு போந்தார்கள்'' என் கையால் ஸர்வகாரணமாகையாலே பரரூபத்தைக் கண்டதுமாத்திரமேயொழிய அவதார-

[23] *விஷ்ணுதர்மம் 106-16.*

सकलजगत्सृष्टिस्थितिसंहार मोक्षप्रदत्वादिகள். இவ்வீश्वरன் [24]''नित्यैवैषाजगन्माता-विष्णोः श्रीरनपायिनी'' इत्यादिகளிற்படியே सर्वावस्थैயிலும் सपत्नीकனாய்க் கொண்டேயிருக்குமென்னுமிடத்தை [25]''तत्त्वेन यः'' [26]''माता पिता'' என்கிற श्लोकங்களிலே उपकारविशेषத்தாலே सादरமாக विशेषिத்துச் சொல்லப்பட்ட

रहस्यத்திலும் अर्चावतारवैलक्षण्यத்திலுமே அவர்களுக்கீடுபாடென்று ज्ञापितமாகிறது. இப்படி स्वाधीनत्रिविधचेतनाचेतनனாய் पञ्चप्रकारविग्रहविशिष्टனாயிருக்கிறவீश्वरனுடைய स्वरूपத்தை सत्यत्वादिகளாலே स्पष्टமாக निरूपिத்து नित्यனானவவனுக்கு स्थितिभेदம் सामान्यமாகச் சொல்லப்பட்டபடியாலே மேல் அவனுக்கு प्रवृत्तिभेदத்தை निरूपिக்கிறார் **இப்படியிருக்கிறவீश्वरனீ**त्यादिना । ''இப்படியிருக்கிறவீश्वरன்'' என்கிற अनुवादத்தாலே अवाप्तसमस्तकामனாய் आन्दस्वरूपனாயிருக்கிற இவனுக்கு ஒரு व्यापारம் வேண்டுமோவென்கிற शङ्कै द्योतितமாகிறது. இந்த शङ्कैயை निवर्तिப்பியாநின்றுகொண்டு प्रवृत्तिविशेषத்தைக் காட்டுகிறார் **தன் आनन्दத்துக்குப் परीवाहமாகப் பண்ணு**மிதி । இதனால் अवाप्तसमस्तकामனாய் आनन्दस्वरूपனாயிருந்தாலும் ''लोकवत्तु लीलाकैवल्यं'' என்கிறபடியே सार्वभौमकन्तुकविहारம்போலே தன்னுடைய परिपूर्णानन्दத்திற்குப் போக்கு வீடாக व्यापारங்கூடலாமென்கிற समाधानம் द्योतितமாகிறது. **परीवाहமாக** – परीवाहो जलोच्छ्वासः அதாவது ஒரு தடாகத்தில் ஜலமதிகமானால் அது போகுகைக்காகக் கட்டியிருக்கும் கடைவாய்த்தல். (கலுங்கல் வழி.) அந்த व्यापारங்களைக்காட்டுகிறார் **सकलजगत्सृष्टिस्थितिसंहारमोक्षप्रदत्वादिகளீ**தி । आदिपदத்தால் अन्तःप्रविश्यनियमनादिகள் विवक्षितங்கள். सकल पदத்தால் चतुर्मुखव्यावृत्तिः । இந்த ईश्वरतत्वத்தோடே ''नित्यैवैषा जगन्माता विष्णोः श्रीरनपायिनी'' इत्यादिகளிலே பிராட்டிக்கு नित्यसंबन्धமும் பிரிவில்லாமையும் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலிவ்வீश्वरतत्त्वம் सृष्ट्याद्यवस्थैயிலும் ज्ञानप्रदानशरणवरणप्राप्त्यवस्थैகளிலும் लक्ष्मीविशिष्टமாகவே இருக்குமென்கிறார் **இவ்வீश्वरனீ**त्यादिना । இப்படியானால் ईश्वरद्वित्वம் வாராதோவென்று शङ्किயாமைக்காக ''सपत्नीकனாய்க்கொண்டே'' என்கிறது. प्रमाणवचनங்களில் பிராட்டியை विशेषणமாகவும் भगवानை विशेष्यமாகவும் சொல்லியிருப்பதால் पत्नीविशिष्टனை ''एको यजमानः'' என்று சொல்லுகிறாப்போலே लक्ष्मीविशिष्टனை ''एक ईश्वरः'' என்று சொல்லலாமாகையால் सर्वावस्थैகளிலும் सपत्नीकனாயிருந்தாலும் ईश्वरद्वित्वம் प्रसङ्गिயாதென்று கருத்து. இப்படி ईश्वरतत्वமிரண்டா

[24] *விஷ்ணுபுராணம் 1-8-17.*
[25] *ஆள-ஸ்தோ. 4.*
[26] *ஆள-ஸ்தோ. 5.*

पराशरपराङ्कुशप्रबन्धங்களிலே தெளிந்துகொள்வது. இவ்விடத்தில் दण्ड-धरत्वமும் पुरुषकारत्वादिகளும் எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்குங்கூறாக विभजित्तव्यापारங்கள். उपदिश्यमानधर्माधारத்திற்காட்டில் अतिदिश्यमानधर्माधारத்

யிருக்குமென்றும் ஆனாலொன்று विशेषणமாயும் ஒன்று विशेष्यமாயுமிருப்பதால் ईश्वरद्वित्वமில்லையென்றும் சொல்லும் प्रमाणसंप्रदायங்களுண்டோவென்ன, இதில் प्रमाणतया विष्णुपुराणத்தையும் திருவாய்மொழி முதலானதுகளையும் சொல்லப் போகிறவராய்க்கொண்டு அந்த ग्रन्थकर्ताக்களின் विशेषத்தையருளிச்செய்கிறார் **तत्त्वेन यः, माता पिता என்கிற श्लोकங்களிலே** इत्यादि । **उपकारविशेषத்தாலே** – स्तोत्रभाष्यத்திற்சொன்ன अनन्यपराव्यामिश्रव्यक्ततात्पर्यसंक्षिप्तसात्त्विकोपबृंहणप्रधानतम पुराणनिर्माणத்தாலே पराशरர் பண்ணின उपकारविशेषத்தாலும், ''पराशर प्रबन्धादपि वेदान्तरहस्यवैशद्यातिशयहेतुभूतैः सद्यःपरमात्मनि चित्तरञ्जकतमैः सर्वोपजीव्यैरुपबृंहणैः मधुरकविप्रभृति संप्रदायपरंपरया नाथमुनेरप्युपकर्तारं'' மென்றும், ''काल-विप्रकर्षेऽपि परमपुरुषसङ्कल्पात् प्रादुर्भूय साक्षादपि सर्वोपनिषत्सारोपदेष्टारं'' என்றும், स्तोत्रभाष्यத்திற் சொன்ன நம்மாழ்வாருடைய अतिशयितोपकारविशेषத்தாலேயுமென்றபடி. ''सादरமாக विशेषித்து'' என்றது ''तस्मै नमो मुनिवराय पराशराय'' ''वकुलाभिरामं श्रीमत्तदङ्घ्रियुगळं प्रणमामि मूर्ध्ना'' என்றதையுத்தேசித்துச்சொன்னபடி. **पराशर पराङ्कुशप्रबन्धங்களிலே** इति । श्रीविष्णुपुराण-प्रथमांशाष्टमाध्यायादिகளிலும், प्राप्यदशैயிலும் उपायदशादिகளிலும் सहत्वஞ்சொல்லுகிற ''ஒன்றொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப'' ''அகலகில்லேனிறையு மென்றலர்மேல்மங்கையுறமார்பா'' इत्यादिगाथैகளிலுமென்றபடி. இப்படி सर्वा-वस्थैயிலும் பிராட்டி साहित्यஞ்சொல்லுகையால் सकलजगत्सृष्ट्यादिव्यापारங்கள் सहधर्मचा-रिणिயாய் ईश्वरकोटिप्रविष्टैயான பிராட்டிக்கும் साधारणங்களாக सिद्धித்தாலுமிவர்களு டைய प्रवृत्तिயில் अवान्तरभेदமுண்டோவென்னவருளிச்செய்கிறார் **இவ்விடத்தில் दण्डधरत्वமும் पुरुषकारत्वादिகளுமி**त्यादिना । दण्डधरत्वமுமென்கிறவிடத்தில் உம்மை யினால் स्वातन्त्र्यादिகம் समुच्चितம். पुरुषकारत्वादीत्यादिशब्दத்தால் मृदिमपतिपारार्थ्यादिग्रहणம். **கூறாக विभजित्त व्यापारங்களி**ति । **கூறாக** – பங்காக. **विभजित्त व्यापारங்கள்** – स्वेच्छैயினாலே பிரிக்கப்பட்ட व्यापारங்கள். अयमभिप्रायः । லோகத்தில் दंपतिகளிருவரு க்கும் தம் சொத்துக்களெல்லாம் பொதுவாயிருக்கச் செய்தேயும் சில भूषणादि களை தங்கள் தங்களுக்கு असाधारणமாக எப்படி विनियोगित्துக்கொள்ளுகிறார் களோ அப்படியே सर्वकार्यसमर्थர்களான இத்दिव्यदंपतिகளுக்கும் सर्वव्यापारங்களும் பொதுவாயிருந்தாலும் स्वेच्छैயாலே दण्डधरत्वपुरुषकारत्वादिகளை अनुगुणமாக विभजित्तு विनियोगित्துக்கொள்வதாலிவைகளை अवान्तरप्रवृत्तिभेदங்களென்று சொல்லலா மென்று. இப்படியானால் उपदिश्यमानधर्माधारத்தைக்காட்டிலும் अतिदिश्यमानधर्माधारத்துக்கு

துக்கு விசேஷம் स्वतःप्राप्तமென்று உவர் அருளிச்செய்ததுக்குமிப்படி விபாகத்தால் வந்த வைஷம்யத்திலே தாத்பர்யம். இது [27]''युवत्वादौ तुल्येऽपि'' என்கிற

விசேஷம் स्वतःप्राप्तமென்கிற मध्यस्थवाक्यம் விரோதியாதோவென்று शङ्कित्து समाधानமருளிச்செய்கிறார் उपदिश्यमानेत्यादिना। **உவர்** – मध्यस्थர் **उपदिश्यमान धर्माधारம்** – पूर्वकाण्डத்தில் प्रथमषट्कத்தில் சொல்லப்பட்ட प्रकृतियागம். **अतिदिश्यमानधर्माधार**ம் – ''प्रकृतिवद्विकृतिः कर्तव्या'' என்று अतिदेशप्राप्तप्रकृतिधर्मத்தையுடைய विकृतियागம். இவைகளில் विकृतियागத்துக்கு प्रकृतियागத்திலுபதிஷ்டமான यावद्धर्मங்களும் अतिदेशத்தாலே प्राप्तங்களாயும், विकृतिயில் अपूर्वமாகச்சொல்லப்பட்ட சில धर्मம் स्वतःप्राप्तமாயுமிருக்கும்; அதுபோலே प्रकृतिस्थानीयனான भगवाனுக்கு उपदिश्यमानधर्मமெல்லாம் ''नित्यं तद्धर्मधर्मिणी'' என்கிற अति-देशத்தாலே பிராட்டிக்குப் प्राप्तமாய் மேலும் विशेषधर्मம் स्वतः प्राप्तமாகவேண்டியிருக்க दण्डधरत्वத்தை ईश्वरனுக்கு असाधारणமாகச் சொல்லமுடியுமோவென்று शङ्कैயை அபி-प्रायப்பட்டு मध्यस्थवाक्यத்தில் प्रकृतिயில் उपदिश्यमानयावद्धर्मத்துக்கே विकृतिயில் प्राप्तिயென்றேற்படுவதால் दण्डधरत्वादिகள் प्रकृतिயில் उपदिश्यमानधर्मங்களன்றிக்கே इच्छैயாலே विभक्तங்களாகையாலே இவைகளுக்கு பிராட்டியினிடத்தில் प्रसक्तिயில்லையென்கிற समाधानம் सुलभமாகையால் அதையுபேக்ஷித்து मध्यस्थवाक्यத்துக்கு तात्पर्यान्तरवर्णनेन समाधानமருளிச்செய்கிறார் என்றபடி. उपदिश्यमान इत्यादि मध्यस्थवाक्यத்துக்கு पूर्वपक्षि சொன்ன उपदिश्यमानधर्माधारத்தின் यावद्धर्मங்களும் अतिदिश्यमानधर्माधारத்துக்கு வரும் அதற்குமேலும் ஒரு धर्मம் வருமென்கிறபடி अर्थத்தில் तात्पर्यமில்லை. **अतिदिश्यमानधर्माधारத்துக்கு வரும் विशेषம்** – वैषम्यம். அதாவது भेदம், अथवा भेदकाकारம். **स्वतः प्राप्तம்** – अतिदिश्यमान-धर्माधारत्वத்தாலேயே प्राप्तமென்றபடி. लोकத்தில் ஒரு वस्तुவுக்கு மற்றொரு वस्तुவின் धर्मத்தை अतिदेशिக்கவேண்டுமானால் அந்த वस्तुவிற்கு மற்றொரு वस्तुவைக்காட்டிலும் भेदமோ भेदकाकारமோ இருந்தே தீரவேண்டும். अभेदे अतिदेशம் घटियாதிறே. ஆகையால் இங்கு பிராட்டிக்கு भगवद्धर्मापेक्षया विलक्षणधर्माश्रयत्वமே स्वतःप्राप्तமென்று तात्पर्यம். அந்த धर्मம் இருவருடையவும் इच्छाकृतமான विभागத்தாலே வந்த पुरुषकारत्वा-दिधर्मமென்றே तात्पर्यமாகையால் பிராட்டிக்கும் दण्डधरत्वादिप्राप्तिக்கு प्रसक्तिயில்லாமையாலொருविधविरोधமுமில்லை. இப்படி दण्डधरत्वादिகள் इच्छैயினாலே विभक्तங்களாகையால் அதற்கு अतिदेशமில்லையென்று சொல்லுவதற்கு முதலில் विभाजकप्रमाणமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இது युवत्वादावित्यादिना**। ''युवत्वादौ तुल्येप्यपरवशताशत्रुशमनस्थिरत्वादीन् कृत्वा भगवति गुणान् पुंस्त्वसुलभान्। त्वयि स्त्रीत्वैकान्तान् मृदिमपतिपारार्थ्यकरुणा

[27] श्रीगुणरत्नकोशம் 34-வது श्लोकம்.

ஶ்லோகத்திலே நிர்णீதம். [28]''இறை நிலை யுணர்வரிது'' என்றாழ்வாரருளிச் செய்த நிலத்திலே ஏதேனுமொரு வ்ருதா நிர்பந்தமாகாது. [29]''க்ருஶானர்த்தாஂஸ்ததः கேசித³க்ருஶாஂஸ்தத்ர குர்வதே'' என்கிறபடியே தர்கபாண்டித்யத்தாலே நினைத்ததெல்லாம்

क्षमादीन्वा भोक्तुं भवति युवयोरात्मनि भिदा'' என்கிற ஶ்ரீகுணரத்னகோஶஶ்லோகத்திலே யென்றபடி. ''स्थिरत्वादीन्'' इत्यत्रादिपदेन दण्डधरत्वादिग्रहणம். ''क्षमादीन्'' इत्यत्रादिपदेन पुरुषकारत्वादिग्रहणம். भगवति स्थिरत्वादीन् त्वयि च क्षमादीन् कृत्वा – विभज्य स्थापयित्वा, भोक्तुं – अनुभविக்கைக்காக, युवयो-रात्मनि भिदा – भेदः भवति । प्रायशः உங்களுக்கு स्वरूपगुणங்களும் विग्रहगुणங்களும் तुल्यமா யிருக்கையாலே ऐक्यமே இருக்கலாமாகிலும், சில குணங்களை विभजித்து अनुभवि க்கைக்காகவே உங்களுக்கு भेदமென்று கருத்து. பிராட்டிக்கு ईश्वरत्वமேயில்லாம லிருக்க அவளுடைய पुरुषकारत्वादिகளை ईश्वरனுடைய दण्डधरत्वம்போலே ईश्वरावान्तर-धर्मங்களாகச்சொல்லலாமா? அவளுக்கும் ईश्वरत्वம் प्रमाणसिद्धமாகையால் पुरुषकार-त्वादिகளை ईश्वरावान्तरधर्मங்களாகச் சொல்லலாமென்னில்; ஒரு सिद्धान्तिகளுமொப்புக் கொள்ளாத ईश्वरद्वयத்தை युक्तिக்கு विरुद्धமாக प्रमाणங்கள் தானெப்படிச்சொல்லும்? அப்படிச் சொல்லுவதாகத் தோன்றினாலும் அந்த प्रमाणங்களுக்கு अन्यथाकरणமே उचितமன்றோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இறை நிலையுணர்வரிது** इत्यादिना । இறை – स्वामियान ईश्वरतत्त्वத்தினுடைய, நிலை – स्थितियानது, உணர்வரிது – मन्दमतिகளான अस्मदादिகளுக்கு दुर्ज्ञेयமென்றபடி. **ஆழ்வாரருளிச்செய்த நிலத் திலே** इति । **நிலத்திலே** – ईश्वरतत्त्वविषयத்திலே. **ஏதேனுமொரு வ்ருதா நிர்பந்தமாகாது** इति । ஒரு सिद्धान्तिகளும் சொல்லவில்லையென்றோ, युक्तिகளுக்கு विरुद्धமென்றோ, நம் முதலிகள் பிராட்டியை ईश्वरகோடியில் சேர்க்கவில்லையென்றோ ஒரு प्रयोजन முமில்லாத निर्बन्धம் கூடாதென்றபடி. ''अस्येशाना जगतः'' ''ईश्वरीं सर्वभूतनां'' इत्यादि श्रुतिகளிலும், ''नित्यं तद्धर्मधर्मिणी'' त्यादि स्मृतिகளிலும் பிராட்டிக்கு ईश्वरत्वादिகள் स्पष्टமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்க அந்த விஷயத்தில் प्रयोजनமில்லாத निर्बन्धம் கூடாதென்று கருத்து. இப்படி प्रमाणங்களிருந்தாலும் युक्तिविरोधம் வந்தாலவைகளை पाण्डित्यத் தாலே अन्यपरங்களாக்கலாகாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **कृशानर्थानित्यादिना** । இது भारतத்தில் सभापर्वத்தில் முப்பத்தொன்பதாவது अद्ध्यायத்தில் இரண்டாவது ஶ்லோகம். **तत्र** – राजसूये, **केचित्** – वाक्यार्थकुशलिகளான சிலர், **कृशानर्थान्** – अत्यल्पங்களான விஷயங்களையும், **ततः** – पूर्वप्रस्तुतजल्पवितण्डैகளாலே, **अकृशान् कुर्वते** – अतिमहத்துக் களாகப் பண்ணுகிறார்கள். अकृशानर्थान् कृशान् कुर्वते என்று மாறியும் अन्वयித்துக்

---

[28] *திருவாய்மொழி 1-3-6.*
[29] *பாரதம்-ஸபாபர்வம் 39-2.*

साधिக்கலாயிருக்கச் செய்தேயிறே நாம் प्रमाणशरणராய்ப் போருகிறது. ஆகையாலிவ்வீश्वर तत्त्वத்தையும் ईशितव्यतत्त्वங்களையும் यथाप्रमाणந் தெளியப்ப्राप्तம். இவ்விடத்தில் सर्वज्ञனாகவும் வேண்டா, अत्यन्तानुपयुक्तங்களிற்போலே स्वल्पोपयुक्तங்களானவற்றில் अभिसन्धि பண்ணவும் வேண்டா,

---

கொள்வது. **तर्कपाण्डित्यத்தாலே** – तर्क विषयकமான विलक्षणज्ञानத்தாலே. **நினைத்த தெல்லாம் साधिக்கலாயிருக்கச்செய்தேயிறே** – ஸத்தை அஸத்தென்றும், அஸத்தை ஸத்தென்றும், ईश्वरனேயுள்ளது ईशितव्यங்களில்லையென்றும், ईशितव्यங் களேயுள்ளது ईश्वरனில்லையென்றும் साधिக்க सामर्थ्यமிருக்கச்செய்தேயுமென்றபடி. இங்கு "இறே" என்பது प्रसिद्धि द्योतकம். **நாம்** – नाथमुनिகள், ஆளவந்தார், எம்பெருமானார் முதலான நம் पर्यन्तமானவர்கள். **प्रमाणशरणராய்ப் போருகிறது** – अर्थसाधनத்தில் प्रमाणமொன்றையே उपायமாக अवलंबिத்துப்போருகிறது என்றபடி. இதனால் நம் प्राचीनர்களான नाथमुनिप्रभृतिகளும் நாமும் तर्कपाण्डित्यமில்லாமையால் प्रमाणத்தை अवलंबिத்தோமல்லோம். இந்த तर्कपाण्डित्यம் நினைத்தபடி विरुद्धार्थसाधनங் களுக்கும் हेतुவாகுமாகையாலே இதை விட்டு ईश्वरतत्त्वத்தையும் चिदचित्तत्त्वங்களை யும் यथाप्रमाणம் अङ्गीकरिத்தோமாகையால் இங்கும் பிராட்டியை प्रमाणங்கள் சொல்லு கிறபடி ईश्वरकोटिயிலும் சேர்த்து अनुसन्धिத்தோமேயொழிய इतरர்கள் சொல்லும் युक्तिवादங்களை யறியாமையாலன்றென்று ज्ञापिக்கப்பட்டது. ஆகையால் – प्रमाण மே अर्थनिरूपणத்தில் हेतुவென்று தீர்ந்ததாகையால். **ईश्वरतत्त्वத்தையும்** – लक्ष्मीनारायणा- त्मकமான ईश्वरतत्त्वத்தையும். **ईशितव्यतत्त्वங்களையும்** – चिदचिद्रूपங்களான ईशितव्यतत्त्व ங்களையும். **यथा प्रमाणந்தெளியப் प्राप्तம்** – प्रमाणविरुद्धतत्त्वங்களை விட்டு प्रमाणம் சொல்லுகிறபடியே असङ्कीर्णமாக निश्चयिக்கப் प्राप्तமென்றபடி.

இவ்வீशेशितव्यतत्त्वங்களில் प्रमाणத்தை अनुसरिத்து எல்லா अर्थங்களையும் தெளிய வேண்டுமென்றால் सर्वज्ञप्रायனுக்கல்லது தெளியமுடியுமோ? पुराणादिகளில் भुवन- कोशादिகளும் तत्त्वावान्तरभेदங்களும் अतीनवान्तरभेदங்களும் विस्तृतங்களாயிருக்க இவ்வधिकारத்தில் निरूपिக்காத அவ்வர்थங்களையெல்லாமறியத்தான் வேண்டுமோ? வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ்விடத்தில் सर्वज्ञனாகவும் வேண்டா** इत्यादिना இவ்விடத்தில் – தெளியவேண்டிய विषयத்தில். सर्वज्ञனாகவும் வேண்டா – सर्वपदार्थज्ञानமுள்ளவனாகவும் வேண்டா. कुत इत्यत्राह – **अत्यन्तानुपयुक्तங்களிற்போலே** इत्यादिना । अजडமான आत्माவின் व्यावृत्त्यर्थம் प्रकृतिக்கு जडत्वादिज्ञानமுபयुक्तமாகுமாப்போல் प्रकृतिக்கு सावयवत्वनिरवयवत्वज्ञानமுபयुक्तமல்லாமையாலே अत्यन्तानुपयुक्तங்களென்கிறது.

अपरिच्छेद्यமான கடலிலே படகோடுவார் வழி முதலாக வேண்டுவன தெளியுமாப்போலே இவ்வளவு विवेकिக்கையवश्यापेक्षितம். இது प्रतिष्ठितமாகைக்காக இவற்றின் விரிவுகளெண்ணுகிறது. இப்படி மூன்று तत्त्वங்களாக வகுத்து சிந்தித்தாப்போலே सर्वविशिष्टवेषத்தாலே ईश्वरன் एकतत्त्वமாக अनुसन्धिப்பார்க்கும் ईशेशितव्यங்கள் आत्मानात्माக்கள் उपायोपेयங்களென்றாப்போலே யிரண்டर्थம் ज्ञातव्यமாக வகுப்பார்க்கும், रक्ष्यன்

भुवनकोशादिज्ञानம் अर्चिरादिगतिचिन्तनத்திற்கு किञ्चिदुपकारकமாகையால் स्वल्पोपयुक्तங்களென்கிறது. **अभिसन्धिபண்ணவும் வேண்டா** इति । तद्विषयकजिज्ञासैயே வேண்டாமாகையால் तदर्थம் प्रयासமும் வேண்டாமென்றபடி. ஆனாலிவ்வளவுதான் निरूपिப்பானேனென்னில், दृष्टान्तप्रदर्शनेन இவ்வளவு निरूपणமாவश्यकமென்கிறார் **अपरिच्छेद्यமான** इत्यादिना । **படகோடுவார்** – ஓடம் நடத்துவார். **வேண்டுவன தெளியுமாப் போலே** इति । லோகத்தில் ஓடம் விடுபவன் समुद्रத்தில் தனக்கு अनुपयुक्तமான विषयங்களை उपेक्षिத்து தன் गमनादिकार्यங்களுக்கு उपयुक्तங்களான வழிமுதலானதுகளை अवश्यமாகத்தெரிந்து எப்படி कार्यसिद्धिயைப் பெறுகிறானே அப்படியே अपरिच्छेद्यமான पदार्थங்களில் अनुपयुक्तங்களையுபேக்ஷித்து இவ்வधिकारத்தில் சொன்னபடி अवश्यापेक्षितமான तत्त्वचिन्तनமே வேண்டுமென்று கருத்து. இப்படி இவ்வधिकारத்தில் பண்ணின तत्त्वचिन्तनமே अपेक्षितसिद्धिக்கு पर्याप्तமாகில் न्यायतत्त्वம், सिद्धित्रयம், तत्त्वरत्नाकरம், முதலான प्रबन्धங்களுடைய परिशीलनप्रयासம் வேண்டாதொழியாதோவென்னவருளிச்செய்கிறார் **இது प्रतिष्ठतமாகைக்காக இவற்றின் விரிவுகள் எண்ணுகிறது** इति । प्रबलரான वादिகளுடைய कुयुक्तिகளாலே இந்த तत्त्वचिन्तनத்தாலுண்டான ज्ञानத்தில் संशयविपर्ययादिदोषமுண்டாகாமல் दृढமான निश्चयமுமதனாலுपायानुष्ठानादिकार्य-सिद्धिயுமுண்டாவதற்காக बुद्धिमानகளுக்கு அந்த ग्रन्थங்களில் बहुमुखமாக प्रयासமும் வேண்டுமென்று கருத்து. இப்படி तत्वत्रयज्ञानप्रतिष्ठार्थம் तत्वरत्नाकरादिग्रन्थपरिशीलनप्रयासமும் வேண்டுமென்றால் அந்த ग्रन्थங்களில் ஒரே तत्वமுள்ளதென்றும், இரண்டென்றும், மூன்றென்றும், நான்கென்றும், ஐந்தென்றும், ஏழென்றும் பலபடியாக विभजित्து तत्त्वचिन्तनம் பண்ணியிருப்பதால் அவைகளிந்த ज्ञानத்திற்கு विरुद्धங்களாகையாலே प्रतिष्ठापकங்களாகுமோ வென்கிற शङ्कां हृदि निधाय அந்த பிரிவுகளெல்லாம் இந்த तत्त्वत्रयத்துக்கே मुखभेदेन प्रदर्शकங்களாகையாலே विरुद्धங்களாகாதென்கிறார். **இப்படி மூன்று तत्त्वங்களாக வகுத்து சிந்தித்தாப்போலே** इत्यादिना । **सर्वविशिष्टवेषத்தாலே ईश्वरன் एकतत्त्वமாக** – चेतनाचेतनविशिष्टवेषத்தாலே ईश्वरனை एकतत्त्वமாக. இதனால் चिन्तित-

रक्षகன் हेयமுपादेय மென்றிப்புடைகளிலே अर्थचतुष्टयம் ज्ञातव्यமாக संग्रहिப் பார்க்கும், முன்பு சொன்னபடியே अर्थपञ्चகம் षडर्थங்களென்று विवेकिப் பார்க்கும், रहस्यशास्त्रங்களிற்படியே सप्तपदार्थचिन्तादिகள் பண்ணுவார்க்கு மவ்வோ ज्ञानानुष्ठानप्रतिष्ठारूपங்களான प्रयोजनविशेषங்கள் கண்டு கொள்வது. "शास्त्रज्ञानं बहुक्लेशं बुद्धेश्चलनकारणम् । उपदेशाद्धरिं बुद्ध्वा विरमेत्सर्वकर्मसु ॥" என்கிறது उपयुक्ततमமான सारांशத்தைக் கடுக श्रवणம்பண்ணி, कृषि பண்ணாதே யுண்ணவிரகுடையவன் कृषि चिन्तैயை விடுமாப்போலே விரிவுகற்கைக் கீடான शास्त्राभ्यासादिकर्मங்களில் उपरतனாய்க் கடுக मोक्षोपायத்திலே மூள प्राप्तமென்றபடி.

उपयुक्तेषु वैशद्यं त्रिवर्गनिरपेक्षता ।
करणत्रयसारूप्यमिति सौख्यरसायनम् ॥

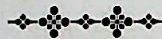
तत्त्वत्रयத்துக்கே மேல் मुखभेदेनानुसन्धानம் ज्ञापितமாகிறது. **ईशेशितव्यங்கள்** – ईशன் ஒருவன். ईशितव्यமான चेतनाचेतनद्वयமொன்று; ஆகவிரண்டு. **आत्मानात्माக்கள்** – जीवेशद्वयமொன்று; तद्भिन्नानात्माக்களொன்று, ஆகவிரண்டு. **उपायोपेयங்கள்** – भक्ति-प्रपत्तिरूपोपायமொன்று, तद्भिन्नोपेयமொன்று, ஆகவிரண்டு. இப்படியே மேலும் तत्त्वत्रयங்களுக்கே विभागங்கண்டுகொள்வது. **सप्तपदार्थचिन्तादिகளி**ति । भगवान्, अविद्या, कर्म, कालः, कर्तव्यता, इतिकर्तव्यता, संयमः என்று रहस्यशास्त्रத்திற்சொன்ன ஏழு पदार्थங்கள். आदि-पदात् षड्विंशति सप्तविंशतितत्त्वविभागத்துக்கு ग्रहणம். இப்படி तत्त्वत्रयத்துக்கே मुखभेदन विभाग-चिन्तनமாகையால் विरोधமில்லாவிடிலும் स्वल्पप्रयोजनமாவது உண்டோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் **அவ்வோ ज्ञानानुष्ठानप्रतिष्ठारूपங்களான प्रयोजनविशेषங்கள் கண்டுகொள் வது** इति । चेतनाचेतनविशिष्टவீவீश्वरன் ஒரு तत्त्वமென்கிற चिन्तनையால் चेतनाचेतनங்களுக்கு तदपृथक्सिद्धविशेषणत्वेन पृथक्स्थितिप्रतिपत्त्यनर्हत्वज्ञानप्रतिष्ठापनமும் ईशेशितव्यविभागचिन्तनத்துக்கு ईश्वरेतरத்துக்கு स्वातन्त्र्यात्यन्ताभावज्ञानप्रतिष्ठैயும், आत्मानात्मविभागचिन्तनத்துக்கு देहादिகளில் आत्मत्वाभावज्ञानप्रतिष्ठैயும் प्रयोजनம். இப்படியே மேலும் प्रयोजनविशेषங்கள் காணலாம். இப்படி तत्त्वत्रयज्ञानप्रतिष्ठार्थம் बुद्धिमानகளுக்கு விரிவு கற்கவேணுமென்று சொல்ல லாமோ? शास्त्रप्रयासங்களில் நின்றும் विरतனாகவேண்டுமென்றன்றோ शास्त्रம் சொல் லுகிறதென்று शङ्कित्து அதன் भावத்தை விவரிக்கிறார் **शास्त्रज्ञानमि**त्यादिना । **शास्त्रज्ञानं** – बहुविस्तरமான शास्त्रजन्यज्ञानம். **बहुक्लेशं** – बहुक्लेशத்தாலே साध्यம். शास्त्राभ्यासத்தில் गहनங் களான अनेकयुक्तिகளும் अनुमानादिभेदங்களுமவश्यापेक्षितங்களாகையால் अतिप्रयास

முண்டு. அப்படியதை ஸாதித்தாலும் बुद्धिமான்களுக்குங்கூட बुद्धिचलनसंभावனையு முண்டு. ஆகையால் प्रयासமும் बुद्धिचलनसंभावனையுமில்லாத आचार्यனுடைய संग्रहो-पदेशத்தாலே **हरिं बुद्ध्वा** । இது उपायोपयुक्तமான तत्त्वत्रयबोधादिகளுக்கும் उपलक्षणம். **सर्वकर्मसु** – विस्तरशास्त्राभ्यासरूपமான सर्वकर्मங்களில் நின்றும். **विरमेत्** – उपरतனாகக்கடவனென்பது श्लोकार्थம். இதின் भावத்தை விவரிக்கிறார் **என்கிறது उपयुक्ततमமான** इत्यादियால். "उपयुक्ततमமான सारांशத்தை" என்றதால் हरिशब्दம் उपयुक्ततमसारांशத்திற்கு உபலக்ஷண மென்றதாயிற்று. கடுக **श्रवणம்பண்ணி** – बहुकालसाद्ध्यமாய் बहुविधयुक्तिसापेक्षமான शास्त्रश्रवणத்திலிழியாதே आचार्यனுடைய निष्कृष्टोपदेशத்தாலே स्वल्पकालத்தில் श्रवणம் பண்ணி. இதனால் पूर्वार्धத்திற்சொன்ன शास्त्रज्ञानம் सारतमமன்றாகையாலும், बहुकाल-साद्ध्यமாகையாலுமதில் நின்று उपरतனாய் सारतमமான आचार्योपदिष्टार्थத்தையே प्रथमतः श्रवणம்பண்ணி मोक्षोपायத்திலிழியவேண்டுமென்கிற अर्थம் கிடைக்குமேயொழிய ज्ञानानुष्ठानप्रतिष्ठार्थமாகவும் शास्त्रज्ञानம் வேண்டாமென்றும் सर्वथा तद्धेतुभूतव्यापारத்தில் நின்றுமுபரதனாகவேண்டுமென்றும் சொல்லுகிறவர்थம் கிடைக்காதென்று ज्ञापिக் கப்பட்டது. இதற்கொரு दृष्टान्तமருளிச்செய்கிறார் **कृषिபண்ணாதேயுண்ண விரகுடையவன் कृषिचिन्तैயை விடுமாப்போலே** इति । அதாவது कृषि ஒரு भोज-नोपायம். அது प्रयाससाद्ध्यம். அதன்றிக்கே ஒருவனுக்கு उपायान्तरத்தால் सुलभமாக भोजनம் கிடைக்குமாகில் அவனந்தकृषिயில் चिन्तैயை விட்டிருப்பானென்பது. இதை दार्ष्टान्तिक த்தில் காட்டுகிறார் **விரிவு கற்கைக்கீடான** इत्यदिना । शास्त्रजन्यज्ञानம் मोक्षोपायोपयुक्तம். ஆனாலது बहुप्रयाससाद्ध्यம். ஒருவனுக்கந்த प्रयासமன்றிக்கே आचार्यो-पदेशத்தாலேயே मोक्षोपाययुक्तसमीचीनतत्त्वज्ञानம் கிடைக்குமாகில் அவன் शास्त्रजन्यज्ञानार्थமான प्रयासத்தை விட்டு उपदेशजन्यज्ञानத்தாலேயே उपायத்தில் शीघ्रமாக இழியவேண்டு மென்பதே श्लोकतात्पर्यமென்று கருத்து. இப்படி उपयुक्तांशத்தை ग्रहिத்து उपायத்திலி ழிந்தாலும் அந்த उपयुक्तांशग्रहणம் शास्त्रजन्यज्ञानம்போல் सुखावहமாகுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **उपयुक्तेषु वैशद्यमिति** । वैशद्यமாவது उपदेशத்தால் श्रुतமான अर्थத்திலும் संभावितसंशयविपर्ययनिवृत्तिहेतुभूतः मनन जन्यः ज्ञानविकासविशेषः । **त्रिवर्गनिरपेक्षता** – अल्पत्वास्थिरत्वादिदोष चिन्तनத்தாலே संपादनीयமான धर्मार्थकामरूपत्रिवर्गங்களுடைய अपेक्षारहितत्वம். **करणत्रयसारूप्यं** – मनोवाक्कायरूपकरणत्रयத்துக்கும் निवृत्तिधर्मैकप्रवृत्तिरूपसमानधर्मत्वம். **इति सौख्यरसायनं – इति** – एतत् त्रितयம். **सौख्यं** – सुखம்; स्वार्थेष्यञ् । அதற்கு **रसायनं** – औषधविशेषம். लोकத்தில் रसायन மென்கிற औषधமெப்படி अतिशयित सुखजनकமோ அப்படியே இந்த उपयुक्तवैशद्यादि त्रितय முமதிशयितसुखजनकமென்றபடி. இதனால் शास्त्रजन्यज्ञानமொருவிதसुखजनकமாயிருந் தாலும் प्रयाससाद्ध्यமாகையாலே स्वल्पदुःखजनकமாயுமிருப்பதால் रसायनம்போல் सुखैक-जनकமாகாதென்று ज्ञापितமாயிற்று.

**தேறவியம்பினர் சித்துமசித்துமிறையுமென
வேறுபடும் வியன்றத்துவமூன்றும் வினையுடம்பில்
கூறுபடுங் கொடுமோகமுந் தானிறையாங்குறிப்பும்
மாற நினைந்தருளான் மறைநூல்தந்த வாதியரே. *(12)***

**आवापोद्वापतस्स्युः कतिकति कविधीचित्रवत्ततदर्थेषु
आनन्त्यादस्तिनास्त्योरनवधिकुहनायुक्तिकान्ताः कृतान्ताः ।
तत्त्वालोकस्तु लोप्तुं प्रभवति सहसा निस्समस्तान् समस्तान्
पुंस्त्वे तत्त्वेन दृष्टे पुनरपि न खलु प्राणिता (स्थाणुतादिः) स्थणुताधीः ॥ १५ ॥**

**इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
तत्वत्रयचिन्तनाधिकारः पञ्चमः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥**

शिष्यबुद्धिसौकर्यार्थम् கீழ்ச்சொன்ன अधिकारार्थத்தைப் பாட்டாலே संग्रहिக்கிறார் **தேற வியம்பினர்** इत्यादिना । **மறைநூல்தந்தவாதியரே. மறை** வேதமாகிற, **நூல்** – शास्त्रத்தை, **தந்த** – उपदेशिத்தவர்களான, **ஆதியர்** – पूर्वர், पूर्वाचार्यர்களென்றபடி. **அருளால்** – कृपैயால், ख्याति लाभपूजापेक्षैயன்றிக்கே केवलकृपैயாலே என்றபடி. இதற்கு ''தேறவியம்பினர்'' என்பதோடன्वयம். எதற்காகவென்னில்? **வினையு டம்பில்** – कर्मத்தாலே வந்த देहத்தில், **கூறுபடும்** – சேர்ந்துவரும், **கொடு மோஹமும்** – नरकावहமான आत्मभ्रमமும், **தானிறையாங்குறிப்பும்** – தானே स्वतन्त्रனாகலாமென்ற எண்ணமும், இங்கு अनीश्वरवादरुचिயும் विवक्षितம். **மாற நினைந்து** – நமக்குத் தீரவேண்டுமென்று நினைத்து, **சித்துமசித்துமிறைய மென வேறுபடும்** – चेतनत्त्वம், अचेतनतत्त्वம், शेषिயான ईश्वरतत्त्वமென்று भिन्नभिन्नமான, **வியன்றத்துவமூன்றும்** – विस्मयनीयமான तत्त्वत्रयத்தையும், **தேற** – अतिमन्दबुद्धि களான நாமும் संशयविपर्ययமறதெளியும்படி, **இயம்பினர்** – उपदेशिத்தார்களென்ற படி. இதனால் विशदமான தம்முடைய तत्त्वत्रयज्ञानம் ''उपदेशाद्धरिं बुध्वा'' என்கிறபடி शास्त्राभ्यासप्रयासமன்றிக்கே केवलाचार्योपदेशத்தாலேயே வந்ததென்று सूचितம்.

இப்படி तत्त्वत्रयத்தையும் **தேறவியம்பினர்** – संशयविपर्ययமறத் தெளியும்படியு பதேசித்தார்களென்னப்போமோ? இத்तत्त्वत्रयनिश्चयத்தாலிப்போதுள்ள मतान्तरங்களாலுண்டான संशयादिகள் போனாலும் भाविகளான विचित्रங்களான सिद्धान्ताभासங்களால் पुनरपि संशयादिகளுண்டாகக்கூடுமாகையாலிந்த तत्त्वनिरूपणம் निरर्थकமாகாதோ வென்கிற शङ्कैயைहृदिनिधाय இந்த तत्त्वत्रयचिन्तनமே उत्तरकालभाविसंशयादिகளுக்கும் निवर्तकமென்று समाधानமருளிச்செய்கிறார் **आवापोद्वापतस्स्युरिति** । **तत्तदर्थेषु** – அவ்வோ पदार्थ விஷயத்தில், **अस्तिनास्त्योः** – अस्ति என்கிற व्यवहारத்துக்கும் नास्ति என்கிற व्यवहारத்துக்கும். **आनन्त्यात्** – अनन्तत्वமுண்டாகையால். **आवापोद्वापतः** – आवापो नाम स्वीकारः । उद्वापः – त्यागः, तस्मात् । அதாவது नैयायिकன் समवायமுண்டென்று व्यवहरिப்பதால் அவனாலது स्वीकरिக்கப்படுகிறது. இல்லையென்று व्यवहरिப்பதால் वेदान्तिகளாலது त्यजिக்கப்படுகிறது. वेदान्तिகளால் सत्वरजस्तमஸ்ஸுக்களில் शास्त्रத்தில் अस्तिஎன்கிற व्यवहारமிருப்பதாலவைகள் स्वीकरिக்கப்படுகிறதுகள். नैयायिकர்களாலது त्यजिக்கப்படுகிறது. இப்படியே इतरपदार्थங்களிலுங் கண்டுகொள்வது இப்படியொருவனङ्गीकरिத்த समवायத்தையும் மற்றொருவனङ्गीकरिத்த सत्वादिகளையும் இன்னும் சிலவற்றையுங்கூட்டினால் भिन्नभिन्नसिद्धान्तங்களாக முடியுமென்றபடி. அதில் दृष्टान्तமருளிச்செய்கிறார் **कविधीचित्रवत्** इति । கவிகளுடைய बुद्धिचातुर्यத்தாலே செய்யப்பட்ட चित्रकाव्यம்போலே அதாவது भारतத்தில் சொல்லப்பட்ட शकुन्तलोपाख्यानத்தை மாத்திரம் स्वीकरिத்து அதிலில்லாத अभिज्ञानदान दुर्वास ऋष्यागमनशापप्रदानादिகளான சில अपूर्वार्थங்களையும் கூட்டி செய்யப்பட்ட शाकुन्तलादिविचित्रकाव्यம்போலே என்றபடி. **कतिकतिकृतान्ताः** – अनेकसिद्धान्ताः, **स्युः** – உண்டாகக்கூடும். संभावनायां लिङ् । ஆனாலந்த सिद्धान्तங்கள் आवापोद्वापங்களாலே कल्पितங்களாகையால் बुद्धिमान्களுக்கு அதிலாदरமுண்டாகாதேயென்ன அவைகளை विशेषिப்பிக்கிறார் **अनवधिकुहनायुक्तिकान्ता** इति । **अनवधि** – எல்லையில்லாத, **कुहना** – वञ्चனை, तत्संबन्धिகளான युक्तिகளாலே, **कान्ताः** – समीचीनयुक्तियुक्तங்கள்போல் भासिக்கிற என்றபடி. இதனாலந்த सिद्धान्तங்கள் आवापोद्वापकल्पितங்களானபோதிலும் विचित्र-युक्तियुक्तங்களாகையால் बुद्धिमान्களுக்குமவைகள் कदाचिदादरणीयங்களாகலாமென்றதாயிற்று. இப்படி आवापोद्वापத்தாலनेकसिद्धान्तங்கள் संभावितமானாலதனாலிப்பொழுது பண்ணின तत्त्वनिश्चयத்துக்கு बाधकம் வாராதோவென்ன, இந்த तत्त्वनिश्चयமே भावि-सिद्धान्तங்களுக்கெல்லாம் निवर्तकமாமென்கிறார் **तत्त्वालोकस्त्वित्यादिना** । **निस्समः** – **समशब्द**மधिकத்துக்குமுपलक्षणம். समाभ्यधिकरहितமான வென்றபடி. **तत्त्वालोकः** – ''भोक्ता भोग्यं प्रेरितारञ्च मत्वा'' என்கிற श्रुतिसिद्धமான तत्त्वविषयकமான तत्त्वालोकம் यथार्थज्ञानம். तु என்பதால் श्रुतिजन्यமான இந்த तत्त्वज्ञानத்தினுடைய भाविसर्वविरोधिनिवर्तकत्वरूपवैलक्षण्यம் சொல்லப்படுகிறது. **तान् समस्तान्** –आपाततो रम्यகளான அந்த सर्वसिद्धान्तங்களையும், **सहसा**

लोप्तुं – ஜ்ஞானாந்தரவ்யவதானமன்றிக்கே நிவர்த்திப்பிக்க, **प्रभवति** – ஸமர்த்தமாகிறது. ஒருவனுக்கு ஶாஸ்த்ரபராமர்ஶத்தாலே ப்ரமாத்மகமான தத்த்வநிஶ்சயம் பிறந்தால் அவனுக்கு பின்புண்டாகும் மதாந்தரங்களாலே கலக்கமே உண்டாகாதென்று கருத்து. உக்தார்த்தத்தை அர்த்தாந்தரந்யாஸத்தாலே த்ருடீகரிக்கிறார் **पुंस्त्वेत्यादिना** । ஒருவனாலே ''ஸ்தாணுர்வா புருஷோ வா'' என்கிற ஸம்ஶயோத்தரம் ''புருஷத்வவ்யாப்யகராதிமான்'' என்கிற விஶேஷதர்ஶநத்தாலே பும்ஸ்த்வமானது ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டால வனுக்கு விஶேஷாதர்ஶநரூப அதாவது ஸாமாந்யதர்ஶநரூபஸம்ஶயவிபர்யயஸாமக்ரீநாஶாத் **स्थाणुतादिः** – ஸ்தாணுத்வரூபகோட்யந்தரம். **पुनरपि न प्राणिता खलु** – பாஸிக்காதன்றோ? இங்கு ஸ்தாணுதைக்குப் ப்ராணநம் ஸம்ஶயவிர்யயாதிகளில் பானம். ஆதிபதத்தால் ஶிலாஸ்தம்பத்வாதிகள் விவக்ஷிதங்கள். ''ஸ்தாணுதாதீ:'' என்கிற பாடத்தில் பும்ஸ்த்வதர்ஶநம் வந்தால் ஸ்தாணுத்வவிஷயபுத்தியுண்டாகாதென்று ஸரஸமாக அர்த்தஸித்தியுமுண்டு. இப்படி லோகஸித்தார்த்தாந்தரந்யாஸம்போல் ஶாஸ்த்ரஸித்தார்த்தாந்தரந்யாஸமுமிங்கு த்யோதிதமாகிறது. அதாவது ஜகத்காரணமான ப்ரஹ்ம புருஷஸூக்தாதிப்ரஸித்தபரமபுருஷனா? ஸ்தாணுர்வா? அதாவது ருத்ரனா? என்கிற ஸம்ஶயாநந்தரம் ஒருவனுக்கு அபாதிதப்ரமாணங்களைக்கொண்டு ஜகத்காரணத்துக்கு பும்ஸ்த்வமானது அதாவது பரமபுருஷத்வமானது ஸாக்ஷாத்காரதுல்யமான நிஶ்சயத்தாலே விஷயீக்ருதமானாலவனுக்கு ஜகத்காரணத்தில் (ஸ்தாணுதாதி:) ருத்ரத்வ சதுர்முகத்வாதிகள் பாஸிக்காதன்றோவென்று. இங்கு இந்த அர்த்தாந்தரந்யாஸம் நாடகங்களில் உத்தராங்கார்த்தஸூசகமான ''அங்காந்தபாத்ரைரங்காஸ்யமுத்தராங்கார்த்த ஸூசநம்'' என்று சொல்லப்பட்ட அங்காஸ்யம்போல் உத்தராதிகாரார்த்த-நிர்ணயத்திற்கு ஸூசகமாயுமாகிறது.

इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
तत्वत्रयचिन्तनाधिकारः पञ्चमः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे परदेवतापारमार्थ्याधिकारः ॥ ६ ॥

आत्मैक्यं देवतैक्यं त्रिकसमधिगतातुल्यतैक्यं त्रयाणा
मन्यत्रैश्वर्यमित्याद्यनिपुणफणितीरादियन्ते न सन्तः ।
त्रय्यन्तैरेककण्ठैस्तदनुगुणमनुव्यासमुख्योक्तिभिश्च
श्रीमान्नारायणो नः पतिरखिलतनुर्मुक्तिदो मुक्तभोग्यः ॥ १६ ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीसारबोधिनीव्याख्यायां

परदेवतापारमार्थ्याधिकारः ॥

இப்படி तत्त्वत्रयத்தில் ईश्वरतत्त्वத்தை विभुत्वे सति चेतनत्वमित्यादि लक्षणங்களோடே सामान्यமாக निरूपित्தாலுமந்த ईश्वरனின்னாரென்று निर्णयिக்கப்படவில்லையே? முடிவில் ''पुंस्त्वे तत्त्वेन दृष्टे'' इत्याद्यर्थान्तरन्यासத்தாலே அவன் परमपुरुषனேயென்று सूचितமானாலும் बहुविप्रतिपन्नமான இவ்விஷயத்தில் विशेषविचारமன்றிக்கே निर्णयந்தான் सिद्धिक्குமோவென்கிற शङ्कैயில் विशेषविचारपूर्वकமாக परदेवतापारमार्थ्यத்தை இவ்வधिकारத்தில் निर्णयिக்கப்போகிறவராயிவ்வधिकारार्थத்தை मतान्तरங்களுடைய निरासपूर्वकமாக पर-देवताविशेषनिर्धारकமான श्लोकத்தாலே संग्रहिக்கிறார் **आत्मैक्यमित्यादिना । आत्मैक्यं** – இங்கு आत्मशब्दம் परमात्मपरம். அத்தோடு चेतनाचेतनप्रपञ्चத்துக்கு ऐक्यம். இது यादवमतம்; அவன் मतத்தில் सद्ब्रह्मशब्द वाच्यமான परमाத்மாவுக்கே सर्वप्रपञ्चरूपेण परिणामமொப்புக்கொள்ளப் படுவதாலும், இங்கு प्रतिसंबन्धि निर्देशिக்கப்படாமையாலும் तन्मतरीत्या परमाத்மாவுக்கு कृत्स्नप्रपञ्चैक्यமே இதில் சொல்லப்படுகிறது. **देवतैक्यं** – ब्रह्मरुद्रादिदेवतैகளுக்கு सर्वान्तर्यामिயான ईश्वरனோடும், தங்களுக்குள்ளே परस्परமும் ऐक्यம். देवतैகளுக்கும், परमाத்மாவுக்கும் शरीरभेदமேயொழிய आत्मस्वरूपத்தில் भेदமில்லையென்றபடி. **त्रिकसमधिगता-तुल्यता** – त्रिकं – ब्रह्मविष्णुरुद्ररूपमूर्तित्रयம். समधिगता – सम्यगधिगता, प्राप्तेत्यर्थः । तुल्यता – ज्ञान-शक्त्यादिகளில் अत्यन्तसाम्यம். **ऐक्यं त्रयाणां** – त्रिमूर्तिகளுக்கும் स्वरूपैक्यம். अग्नीन्द्रादिदेवतैகளுக்கு स्वरूपभेदமிருந்தாலும் இந்த त्रिमूर्तिகளுக்கு शरीरभेदமேயொழிய आत्मस्वरूपभेद

மில்லையென்றபடி. **अन्यत्रैश्वर्यं** – ब्रह्मविष्णुरुद्रா்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட உத்தீர்ண-ब्रह्मத்தினிடத்திலே ईश्वरत्वம். **इत्याद्यनिपुणफणितीः** – இங்கு इतिशब्दம் उक्तिपरம். आत्मैक्यं देवतैक्यं त्रिकसमधिगतातुल्यता त्रयाणामैक्यं अन्यत्रैश्वर्यमित्येवं रूपा उक्तयः आदयः यासां ताः इत्यादयः । இங்கு आदिशब्दத்தாலே केवलनारायणனே परदेवतै; श्रीविशिष्टனன்று. त्रिमूर्तिயில் என்கிற उक्तिகளுக்கு ग्रहणம். इत्यादयश्च ताः अनिपुणफणितयश्चेति विग्रहः । अनिपुणाः – सम्यङ्न्यायनिरूपणा-समर्थाः । இதனால் पूर्वोक्तमतங்களுக்கு न्यायाभासमूलत्वம் सूचितம். तेषां फणितीः – तत्संबन्धिகளான उक्तिகளை. सन्तः **नाद्रियन्ते** – सारासारविवेककुशलா்கள் आदरिக்கிறார்களில்லை. இப்படி ஸத்துக்களுக்கு आदरणविषयत्वமில்லையாகையால் கீழ்ச்சொன்ன मतங்களுக்கு अनिपुणफणितित्वம் सिद्धமாகிறது. ஆனால் परतत्वமெதுவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **त्रय्यन्तैरिति** । पूर्वकाण्डस्थानां ''एक एव रुद्रः, नकिरिन्द्रत्वदुत्तरः, अग्निस्सर्वा देवताः'' इत्यादिवाक्यानां कर्मविधिशेषभूतत्वात्तत्वनिरूपणे न प्रामाण्यமென்கிற अभिप्रायத்தாலே ''त्रय्यन्तैः'' என்கிறது. त्रय्यन्तத்திலும் ''सदेव सोम्येदमग्र आसीत्'' ''ब्रह्म वा इदमग्र आसीत्'' ''आत्मा वा इदमग्र आसीत्'' ''एको ह वै नारायण आसीत्'' என்கிற कारणवाक्यங்கள் भिन्नभिन्न तत्त्वங்களை जगत्कारणமாகச் சொல்லுகையால் அவைகளால்தான் परदेवतानिर्णयங்கூடுமோவென்ன வருளிச் செய்கிறார். **एककण्ठैरिति** । இந்த कारणवाक्यங்களில் भिन्नभिन्नशब्दங்களிருந்தாலும் அவைகளெல்லாம் प्रकरणविशेषத்தாலும் सामान्यविशेषन्यायத்தாலும் एकार्थप्रतिपादकங்களாகையாலே அதாவது सच्छब्दம் सत्तावத்தான அதாவது कालसंबन्धिயான எல்லாவஸ்துவையுஞ்சொல்லுகையால் सामान्यமாயும், ब्रह्मशब्दம் बृहत्वविशिष्टवस्तुவை மாத்திரம் சொல்லுகையால் सच्छब्दத்தைக்காட்டிலும் विशेषமாயும், आत्मशब्दம் चेतनमात्रब्रह्मத்தைச் சொல்லுகையால் ब्रह्मशब्दத்தைக்காட்டிலும் विशेषமாயும், नारायणशब्दம் परमात्माவை மாத்திரஞ்சொல்லுகையால் आत्मशब्दத்தைக்காட்டிலும் विशेषமாயும் सिद्धिக்கையால் सद्ब्रह्मात्मशब्दங்கள் नारायण पर्यवसन्नங்களாய் नारायणरूपैकार्थप्रतिपादकங்களாகையாலேயென்றபடி. இதனால் त्रय्यन्तங்களெல்லாம் एकार्थपर्यवसन्नங்களாய் नारायणனையே जगत्कारणமாக प्रतिपादिக்கையாலவைகளால் परदेवतानिर्णयங் கூடுமென்று ज्ञापितமாயிற்று. இப்படி त्रय्यन्तங்கள் एककण्ठங்களானாலும் उपबृंहणங்களான शैवागमादिகளில் शिवனையே परदेवतैயென்று निष्कर्षिத்திருக்க அந்த उपबृंहण विरुद्धமாய் नारायणனே परदेवतैயென்று निष्कर्षिக்கமுடியுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **तदनुगुणमनुव्या-समुख्योक्तिभिश्चेति** । मनुव्यासाद्युक्तिகளுக்கு तदनुगुणत्वஞ் சொன்னதால் शैवागमादिகளுக்கு अननुगुणत्वம் அதாவது विरुद्धत्वமேற்படுவதால் श्रुतिविरुद्धமான स्मृतिपुराणங்களுக்கு ''विरोधे त्वनपेक्षं स्यात्'' என்கிற विरोधाधिकरणन्यायத்தாலே अप्रामाण्यம் पूर्वकाण्डத்திலேயே स्थापिக்கப்பட்டிருப்பதால் अप्रमाणமான शैवागमादिகள் वेदान्तத்தால் செய்யப்படும் परदेवतानिर्णयத்திற்கு बाधकங்களாகாது. இங்கு மனுவையும் व्यासரையும் प्रधानமாகச்

उक्तवैधर्म्यங்களாலே பொதுவிலே प्रकृतिपुरुषेश्वरविवेकம் பண்ணினாலும் [1]“ஒன்றுந்தேவும்” इत्यादिகளிற்படியே परदेवताविशेषनिश्चयமில்லாதபோது [2]“உன்னித்து மற்றொரு தெய்வந்தொழாளவனையல்லால்” என்கிற

சொன்னது “यद्वै किञ्च मनुरवदत्तद्भेषजम्” “सहोवाच व्यासः पाराशर्यः” इत्यादिश्रुतिகளில் आप्ततमत्वेन அவர்களைக் கொண்டாடுவதையிட்டு. मुख्यशब्दத்தாலே प्राचेतसपराशरशौनकादि களுக்கு ग्रहणம். मुख्योक्तिभिश्च என்கிற बहुवचनத்தாலே अनुगुणोपबृंहणानां बहुत्वம் सिद्धिக்கை யால் அந்த सात्विकबहूपबृंहणोपबृंहितत्रय्यन्तங்களாலே परदेवतानिर्णयம் செய்யப்பட்டால் तामसங்களான शैवागमங்களே बाधितங்களாமென்று கருத்து. “श्रीमान्नारायणः पतिः” என்கையால் विशेषणभूதையான श्रीக்கும் पतित्वம் सिद्धिக்கும். இதனால் केवलनारायणனுக்கு अस्मदादिपतित्वமில்லையென்றதாயிற்று. “नः पतिः” என்கையால் ஜீவர்களுக்கு परस्परैक्याभावமும் ईश्वरனோடு अभेदाभावமும் द्योतितமாகிறது. **अखिलतनुः** – सर्वशरीरகன். இதனால் शरीरवाचकशब्दங்கள் शरीरिपर्यन्तமாகையால் कारणोपासनवाक्यங்களிலுள்ள रुद्रेन्द्रप्राणादिशब्दानां तत्तदन्तर्यामिपर्यन्ततया तेषामपि परस्परैककण्ठ्यமும் देवतैகளுக்கு परस्परैक्याभाव மும் ईश्वरனோடு अभेदव्यावृत्तियும் सूचितமாகிறது. **मुक्तिदः** – मोक्षरूपोत्कृष्टफलदः। இதனால் परदेवतात्वஞ்சொல்லப்பட்டது. उत्कृष्टफलप्रदा हि परदेवता। **मुक्तभोग्यः** – मुक्तர்களாலே अनु-भाव्यன். இதனால் परमप्राप्यत्वஞ்சொல்லப்படுகிறது. परमफलप्रदः परमप्राप्यो हि परदेवता-भवितुमर्हति । முன்னதிகாரத்திற்சொன்ன चिदचिदीश्वरतत्वत्रयज्ञानத்தாலேயே अमृतत्वसिद्धि யுண்டென்று उपनिषத்துக்களில் சொல்லியிருக்க, परदेवतानिर्णयமெதற்காகவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **उक्तवैधर्म्यங்களாலே** इति। **उक्तवैधर्म्यங்கள்** – गुणत्रयाश्रयत्व, अणुत्वे सति चेतनत्व, विभुत्वे सति चेतनत्वादिகள். **பொதுவிலே** – विष्णुब्रह्मरुद्रसाधारणமாக. विभुत्वे सति चेतनत्वादिகள் ब्रह्मविष्णुरुद्रादिகளிலெவர்களீश्वरனானாலுமவர்களுக்கு साधारणமாகு மிறே. **ஒன்றும் தேவுமித்यादिகளிற்படியே.** ஒன்றும் தேவுமென்கிற திருவாய் மொழி நாலாம்பத்தில் பத்தாவது திருவாய்மொழி. இங்கு आदिपदத்தால் “திண்ணம் வீடு” इत्यादिகளுக்கு ग्रहणம். इत्यादिகளிற்படியே – इत्यादिகளில் निश्चयித் தபடியே. **परदेवताविशेषनिश्चयமில்லாதபோது** – “பேச நின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே” என்கிறபடி நாராயணனே परतत्वமென்கிற निश्चयமில்லாதபோது. **உன்னித்து** इत्यादि। **அவனையல்லால்** – भगवाனைவிட்டு, **மற்றொரு தைவம்** – மற்றொரு दैवத்தை. **உன்னித்துத்தொழாள்** – परत्वेन நினை

[1] திருவாய்மொழி (4-10-1)
[2] திருவாய்மொழி (4-6-10)

परमैकान्तित्वங்கூடாமையாலும், परमैकान्तिக்கல்லது व्यवधानरहितமாக मोक्षங் கிடையாமையாலும் ईश्वरனின்ன देवताविशेषமென்று निष्कर्षिக்கவேணும். அவ்விடத்தில் चेतनाचेतनங்களுடைய अत्यन्तभेदம் प्रमाणसिद्धமாகையாலே எல்லாம் परदेवतैயாயிருக்கிற ब्रह्मद्रव्यமென்கிற पक्षம் घटिயாது. स्वभावसिद्ध

த்துத்தொழாளென்றபடி, **என்கிற परमैकान्तित्वங்கூடாமையாலு**मिति । एकस्मिन् अन्तः – परत्वेन उपायत्वेन उपेयत्वेन च निश्चयः एकान्तः । एकान्तः अस्यास्तीति एकान्ती । परमश्चासौ एकान्ती च परमैकान्ती तस्य भावः परमैकान्तित्वம். அது परदेवतानिर्णयமில்லாத ஒருவனுக்கு இருந்தாலும் இது रुद्रादिविषयத்திலுங் கூடுமாகையாலவனுக்கு देवतान्तरवैमुख्य सहितமான ''உன்னித்து மற்றொரு தைவம் தொழாளவனையல்லால்'' என்று கொண்டா டப்படுகிற पारमैकान्त्यம் घटिயாதென்று கருத்து. இப்படி वैमुख्यமில்லாத रुद्रभक्तனான परमैकान्तिக்கும் ''शङ्करस्य तु यो भक्तस्सप्तजन्मान्तरं नरः । तस्यैव तु प्रसादेन विष्णुभक्तः प्रजायते'' इत्यादि क्रमத்தாலே मोक्षம் கிடைக்கலாமேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் **परमैकान्तिக்கல்லது व्यवधानरहितமாக मोक्षங்கிடையாமையாலு**मिति । இங்கு परमैकान्तिशब्दம் वैमुख्य सहित-परमैकान्तिपरம். இதனால் जन्मान्तरव्यवधानமில்லாமல் मोक्षத்தையபேக்ஷிக்குமவனுக்கு वैमुख्यसहितपारमैकान्त्यமே வேண்டுமாகையாலும் அது परदेवतानिर्णयமில்லாமல் सिद्धिக் காதாகையாலும் तन्निर्णयार्थமிவ்வधिकारारम्भம் आवश्यकமென்று ज्ञापितமாகிறது. **ईश्वरன்** – पूर्वाधिकारத்தில் विभुत्वे सति चेतनत्वம் इत्यादिलक्षणங்களோடு ब्रह्मरुद्रादिसाधारणமாகச் சொல் லப்பட்ட ईश्वरன். **இன்ன देवताविशेषம்** – नारायणाख्यदेवताविशेषம். **निष्कर्षिக்கவேணும்** – अनेकव्यक्तिகளீश्वरனாக प्रसक्तமாம்போது प्रमाणोपपत्तिகளாலே नारायणனொருவனே ईश्वरனென்று निश्चयिக்கவேண்டுமென்றபடி. இப்படி யநேக पक्षங்கள் प्रसक्तங்களா கும்போது इतरपक्षங்களில் अनुपपत्तिகளை प्रकाशिப்பித்தாலொழிய स्वपक्षத்தை निष्कर्षिக் கமுடியாதே யென்ன इतरपक्षங்களிலே अनुपपत्तिகளை प्रकाशिப்பிக்கிறார் **அவ்விடத் திலி**त्यादिना ॥ **அவ்விடத்தில்** – देवताविशेषத்தை निष्कर्षिக்கிற விஷயத்தில். **चेतना-चेतनங்களுடைய अत्यन्तभेदம் प्रमाणसिद्धமாகையாலே** इति । இதனால் மேலே சொல் லப்போகிற पक्षத்திற்கு अनुपपत्ति காட்டப்பட்டது. **अत्यन्तभेदம்** – चेतनाचेतनங்களுக்கு परस्परभेदமும் அவைகளுக்குள்ளவान्तरभेदமும். अत्यन्तभेदமென்றதால் अभेदसहिष्णु-भेदवादियான भास्करपक्षव्यावृत्तिः । **प्रमाणसिद्धமாகையாலே** – यथासंभवं प्रत्यक्षानुमानागमाख्यप्रमाण-सिद्धமாகையாலே. இதனால் सर्ववस्तुவும் अभिन्नமென்கிற மேல்சொல்லும் पक्षத்திற்கு प्रमाणविरोधம் சொல்லப்பட்டது. **எல்லாம் परदेवतैயாயிருக்கிற ब्रह्मद्रव्यமென்கிற पक्ष**मिति । இது यादवपक्षம். அவன் पक्षத்தில் ब्रह्मद्रव्यமே परदेवतैயென்றும், அதுவே कृत्स्नप्रपञ्चरूपेण परिणमिக்கிறதென்றும், ஆகையால் सर्वத்திற்குமभेदமென்றும் சொல்லு

மான ஜீவேश्वरभेदமுமப்படியே देवादिरूपரான ஜீவர்களுடைய अन्योन्यभेदமும் सुखदुःखादिव्यवस्थैயாலே प्रामाणिकமாகையால் सर्वान्तर्यामिயொருவனேயாகிலும் ब्रह्मरुद्रेंद्रादिसर्वदेवதைகளும் ईश्वरனோடும் தன்னில் தானும் अभिन्नரென்கிறपक्षங்கூடாது. இத்देवதைகளில் प्रधानராகச்சொல்லுகிற ब्रह्म-रुद्रेन्द्रादिகளுக்கு कार्यत्वकर्मवश्यत्वங்கள் प्रामाणिकங்களாகையாலும், [3]''आभूत-

கிறார்களிறே. அது सर्वप्रमाणविरुद्धமாகையாலே घटियाதென்று तात्पर्यம். இதனால் श्लोकத்திலுள்ள आत्मैक्यம் என்கிற पक्षம் दूषितமாயிற்று. இனி देवतैक्यமென்கிற पक्षங் கூடாதென்கிறார் **स्वभावसिद्धமான** इत्यादियால். स्वभावसिद्धமானவென்பதால் औपाधिक भेदवादनिरासः । **जीवेश्वरभेदமும்.** இதற்கு प्रामाणिकமாகையாலென்பதோடன்வயம். **அப்படியே** इति । स्वाभाविकமாகவேயென்றபடி. **सुखदुःखादिव्यवस्थैயாலே प्रामाणिकமாகையாலே** इति । देवतैகளெல்லாமேகராகில் எல்லோருக்குமொருவிதமான सुखமோ அல்லது ஒரு விதமான दुःखமோ இருக்கவேண்டுமேயொழிய प्रत्येकம் व्यवस्थितமான सुखदुःखங்கள் கூடாதொழியுமென்கிற प्रसङ्गம்வருமாகையாலும் प्रत्येकம் सुखदुःखव्यवस्थैயிருப்பதாலும் तदन्यथानुपपत्तिயாலே भेदமே प्रामाणिकமென்று கருத்து. **सर्वान्तर्यामि ஒருவனேயாகிலும்** इति । देवतैक्यपक्षी சொல்லுகிறதாவது – देवतैகளை भिन्नभिन्नமாக ஒப்புக்கொண்டாலும் सर्वान्तर्यामिயாக भगवानையும் अवश्यம் प्रमाणबलத்தாலே ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும். அப்போது सर्वदेवशरीरத்திலுமிருக்கிற அவனையே लाघवात् सर्वदेवतारूपனாக ஒப்புக்கொள்ளலாமாகையால் तद्भिन्नர்களான देवतैகளே யில்லையென்றும், இப்படியானால் देवतैகளுக்குள்ளே परस्परभेदமும் வேண்டாமென்றும், இந்த लाघवयुक्ति முன் சொன்ன सुखदुःखव्यवस्थानुपपत्तिरूपप्रमाणविरुद्धமாகையாலே सुखदुःखव्यवस्थैயாலே ब्रह्मरुद्रादिदेवவர்களுக்கெல்லாம் परस्परभेदமுமவர்களுக்கு अन्तर्यामिயாக प्रमाणबलத்தாலே भगवान् ஒருவனும் सिद्धिக்கலாமாகையால் ऐक्यसाधकமாகாது. देवतैक्यपक्षத்தை भगवाனோடு देवतैகளுக்கு ऐक्यமென்றும் देवतैகளுக்கு परस्परं ऐक्यமென்றும் இரண்டு விதமாகக்காட்டி அதை நிரஸிக்கிறார் **ब्रह्मरुद्रेन्द्रादिसर्वदेवதைகளுமீश्वरனோடும் தன்னில் தானும் अभिन्नரென்கிறपक्षங்கூடாது** इति । இனி श्लोकத்திற்சொன்ன त्रिमूर्तिसाम्यैक्योत्तीर्णादिपक्षங்களை प्रमाणोपपत्तिप्रदर्शनத்தாலே நிரஸிக்கிறார் **இத்देवதைகளில்** इत्यादिना । **प्रधानராகச்சொல்லுகிற** इति । प्रधानர்களுக்கே कार्यत्वकर्मवश्यत्वங்களாலே जीवत्वம் सिद्धமானால் इतरदेवதைகளுக்கு जीवत्वம் कैमुतिक सिद्धமென்று ज्ञापिக்கைக்காக प्रधानராகச்சொல்லுகிற என்று ब्रह्मादिகளுக்கு विशेषणம்.

[3] *பாரதம் சாந்திபர்வம் 210-24.*

संप्लवे प्राप्ते प्रलीने प्रकृतौ महान् । एकस्तिष्ठति विश्वात्मा स तु नारायणः प्रभुः'' [4]''आद्यो नारायणो देवस्तस्माद्ब्रह्मा ततो भवः । [5]''परो नारायणो देवस्तस्माज्जातश्चतुर्मुखः । तस्माद्रुद्रोभवद्देवि'' इत्यादि*களிலே* [6]''ततस्त्वमपि दुर्द्धर्षस्तस्माद्भावात्सनातनात् । रक्षार्थं सर्वभूतानां विष्णुत्वमुपजग्मिवान्'' *என்கிறபடியே* स्वेच्छावतीर्ण*னாய்* त्रिमूर्तिमध्यस्थ*னான* विष्णुना-

ब्रह्मरुद्रेन्द्रादिகளுக்கு என்று कार्यனாய், कर्मवश्यனாய் प्रसिद्धனான इन्द्रனையும் சேர்த்தெடுத்தது दृष्टान्तार्थம். **प्रामाणिकங்களாகையாலு**மிதி. संप्रतिपन्न प्रमाणसिद्धங்களாகையாலுமென்றபடி:

இப்படி ब्रह्मादिகளுக்கு कार्यत्वादिகள் प्रामाणिकங்களென்று சொல்லி भगवाனுடைய जगत्कारणत्वத்தில் प्रमाणங்களைக்காட்டுகிறார் **आभूतसंप्लव** इत्यादिना । **संप्लवः** – लयः । **आभूतसंप्लवः** – व्यष्टिदेवादिकार्यங்களுக்கு समष्टियान पञ्चभूतங்களையभिव्याप्यஅதாவது: – அது पर्यन्तம் लयः, तस्मिन् प्राप्ते, **महान्** – सप्तम्यर्थेप्रथमा; महतीति यावत् । महतत्त्वे प्रकृतौ प्रलीन इत्यन्वयः । अत्र पञ्चभूतमहत्तत्वमध्यवर्तिनामहंकारेन्द्रियादीनामपि लयः अर्थसिद्धः । **एकस्तिष्ठति विश्वात्मा** – व्यष्टिसमष्टिरूपसमस्तकार्यங்களுக்கும் स्वस्वकारणेलयமிருந்தாலும் तत्तदन्तर्यामियान भगवाனொருவனே लयसंबन्धமன்றிக்கேயிருக்கிறான். **स तु नारायणः प्रभुः** – तुः अवधारणे, नारायण एवेत्यर्थः । இப்படி सृष्टेः पूर्वம் विद्यमानतया नारायणனுக்கு जगत्कारणत्वத்தைச் சொல்லி ब्रह्मादीनां सृष्टृत्वेनापि जगत्कारणत्वத்தைச் சொல்லுகிற प्रमाणத்தைக்காட்டுகிறார் **आद्यो नारायणो देवः** इति । இங்கு नारायणனுக்கு आद्यत्वம் சொல்லுகையால் कारणत्वं सिद्धம். तस्मात् ब्रह्मा ततो भवः என்கையாலே ब्रह्मादिகளுக்கு कार्यत्वம், परो नारायणो देवः என்கையாலே कारणत्वेन नारायणனுக்கு परत्वமும், तस्माज्जातश्चतुर्मुखः என்கையால் चतुर्मुखனுக்கு अवरत्वமும், तस्मात् रुद्रोभवद्देवी என்கையால் रुद्रனுக்கு अत्यन्तावरत्वமும் சொல்லப்பட்டது. **इत्यादि**களிலே – इत्यादि प्रमाणங்களிலே. இதற்கு सर्वजगத்துக்கும் कारणமென்கையாலும் என்பதோடன்வயம். ''ब्रह्मविष्णुरुद्रेन्द्रास्ते सर्वे संप्रसूयन्ते'' என்கிற श्रुतिயில் ब्रह्मादिகளோடொக்க भगवाனுக்கும் कार्यत्वம் தோன்றவில்லையோ? அது स्वेच्छैயாலேவந்த अवतारविशेषமாகையாலும் कर्मकृतोत्पत्तियை சொல்லுகிறதன்றாகையாலும் बाधकावहமன்றென்னிலிதில் प्रमाणமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ततस्त्वमपीत्यादियाल்**. இது चतुर्मुखवचनம். இதற்கு முன் वचनம் ''पद्मे दिव्येऽर्कसङ्काशे नाभ्यामुत्पाद्यमामपि । प्राजापत्यं त्वया कर्म सर्वं मयि निवेशितम् ।

---

[4] *வராஹபுராணம் 25-6.*
[5] *வராஹபுராணம் 90-3.*
[6] *ராமாயணம் உத்தரகாண்டம் 101-26.*

रायणादिशब्दवाच्यன் தானே தன்னுடைய पूर्वावस्थैயாலே सर्वजगத்துக்கும் कारणமென்கையாலும், [7]''नित्यं हि नास्ति जगति भूतं स्थावरजङ्गमम् । ऋते तमेकं पुरुषं वासुदेवं सनातनम्'' என்கிறபடியே அவனே नित्यனென்கையாலும் त्रिमूर्तिகளும் समரென்றும், त्रिमूर्तिகள் एकतत्त्वமென்றும், त्रिमूर्त्युत्तीर्णனீश्वरனென்றும், त्रिमूर्तिகளுக்குள்ளே ब्रह्माவாதல், रुद्रனாதலீश्वरனாதலென்றுஞ் சொல்லுகிற साम्यैक्योत्तीर्णव्यत्यन्तरपक्षங்கள் घटिயாது. ब्रह्मरुद्रादिகள் सर्वेश्वरனுக்குக்

सोहं सन्यस्तभारो हि त्वामुपासे जगत्पतिम् ॥'' என்கிறதாகையால் இங்கு ततश्शब्दமும் चतुर्मुख-कृतोपासनानन्तर्यार्थकம். **त्वमपि** – जगत्कारणமான நீயும், **दुर्धर्षः** । अपिயை இங்கு கூட்டுவது. अकर्मवश्यனாயிருந்தாலும். **तस्माद्भावात् सनातनात्** – पूर्वप्रकृताद्रूपात् । **विष्णुत्वं** – विष्ण्वतारविग्रह-विशिष्टत्वம். **उपजग्मिवान्** – स्वेच्छैயாலே प्राप्तवान् । இங்கு दुर्धर्षः विष्णुत्वमुपजग्मिवान् என்பதால் अकर्मवश्यत्वமும் स्वेच्छाकृतावतारत्वமும் சொல்லப்படுகிறது. **என்கிறபடியே स्वेच्छा-वतीर्णனா**யிதி. तस्मात् जातश्चतुर्मखः'' என்கிறாப்போலே विष्णुर्जातः என்று சொல்லாமல் विष्णुत्वमुपजग्मिवान् என்று சொல்லுகையால் தானே தன்னிச்சையாலே அவதரித்தானென்பது स्पष्टமாகிறது. இப்படி त्रिमूर्तिमध्यத்தில் அவதரித்தவனுக்கு सर्वजगत्कारणत्वங்கூடுமோவென்னவருளிச்செய்கிறார் **தன்னுடைய पूर्वावस्थैயாலே** इति । विष्णु-त्वावस्थैயிலே सर्वजगत्कारणत्वங்கூடாமல்போனாலும் ''परो नारायणो देवस्तस्माज्जातश्चतुर्मुखः'' என்று சொல்லப்பட்ட नारायणत्वावस्थैயிலே அது கூடுமென்று கருத்து. இதனால் त्रिमूर्तिमध्यस्थனான विष्णुவிற்கு सर्वजगत्कारणत्वங்கூடாதாகையால் இந்த त्रिमूर्त्युत्तीर्णனான ஒருவனுக்கே जगत्कारणत्वமும் परदेवतात्वமுங் கொள்ளவேண்டுமென்கிற उत्तीर्ण-ब्रह्मवादिயினுடைய युक्तिயும் निरस्तமாயிற்று. **नित्यंहीति** । **तं** – नित्यदिव्यमङ्गळविग्रहविशिष्टतया प्रसिद्धम् । **सनातनं** – सर्वजगत्कारणभूतम् । **वासुदेवमृते** – वासुदेवं विना । जगति नित्यं नास्ति हि । **அவனே नित्यனென்கையாலு**मिति । तदितरங்களுக்கு नित्यत्वनिषेधத்தாலேயவனுக்கே नित्यत्वம் सिद्धமென்று கருத்து.

கீழ்ச்சொன்ன हेतुக்களால் पक्षचतुष्टयமும் सङ्गतமாகாதென்று स्पष्टीकरिக்கிறார் **त्रिमूर्तिகளு**मित्यादिना । ब्रह्मरुद्रेन्द्रादिகளுக்கு कार्यत्वकर्मवश्यत्वங்கள் प्रामाणिकங்களாகையாலென்கிற हेतुவினால் कार्यत्वकर्मवश्यत्वங்களில்லாத भगवाனோடு ब्रह्मरुद्रர்களுக்கு साम्यஞ்சொல்லுகிற पक्षமும், ऐक्यம் சொல்லுகிற पक्षமும், अन्यतमருக்கு ईश्वरत्वஞ்சொல்லுகிற पक्षமும் निरस्तமாகிறது. सर्वजगत्कारणன் त्रिमूर्तिमध्यத்தில் विष्णुவாக அவதரித்தானென்றதால்

---

[7] பாரதம் சாந்திபர்வம் 347-32.

कार्यभूतரென்னுமிடம், [8]''तद्विसृष्टस्स पुरुषो लोके ब्रह्मेति कीर्त्यते'' इत्यादिகளாலும், [9]''संक्षिप्य च पुरा लोकान् मायया स्वयमेव हि । महार्णवे शयानोऽप्सु मां त्वं पूर्वमजीजनः, [10]''क इति ब्रह्मणो नाम ईशोऽहं सर्वदेहिनाम् । आवां तवाङ्गे संभूतौ तस्मात्केशवनामवान्, [11]''अहं प्रसादजस्तस्य कस्मिंश्चित् कारणान्तरे । त्वं चैव क्रोधजस्तात पूर्वसर्गे सनातने'' என்று எதிரிகையாலே விடுதீட்டானபடியே யவர்கள் தங்கள் பாசுரங் களாலும்सिद्धம். இவர்கள் कर्मवस्यராய் சில कर्मविशेषங்களாலே सर्वेश्वरனை

उत्तीर्णपक्षமும்'' ''नित्यं हि नास्ति'' யென்கிற प्रमाणத்தில் அவனுக்கே नित्यत्वஞ்சொல் லுகையால் இந்த पक्षचतुष्टयமும் घटियाதென்றும் திருவுள்ளம். ब्रह्मरुद्राங்களுக்கு कार्य-त्वஞ்சொல்லுகிற प्रमाणங்களை யருளிச்செய்கிறார் **तद्विसृष्टः** इत्यादिना । இது मनुवचन மாகையாலே तटस्थம். **तद्विसृष्टः** – அந்த नारायणனாலே सृष्टिக்கப்பட்ட, **सः** – அந்த चतुर्मुखपुरुषன். லோகத்தில் ब्रह्माவென்று சொல்லப்படுகிறான். **इत्यादिகளாலுமி**தி. आदिपदத்தால் ''यन्नाभिजातादरविन्दकोशाद्ब्रह्माऽऽविरासीद्यत एष लोकः'' इत्यादियान श्रीशुकादिमहर्षि-वचनங்களுக்கு ग्रहणம். இப்படி तटस्थवचनத்தையுदाहरिத்து அதைக்காட்டிலும் साध-कतरமான ब्रह्मरुद्रवचनங்களைக் காட்டுகிறார் **संक्षिप्येत्यादिना** । मध्यस्थवचनத்தைக்காட்டிலும் विवादविषयாகளான ब्रह्मादिகளுடைய वचनம் साधकतरமிறே. ''संक्षिप्य''என்கிறது रामा-यणத்தில் ब्रह्मवचनம். **मायया** – सङ्कल्परूपज्ञानेन । **क इतीति** । இது हरिवंशத்தில் रुद्रवचनம். இப்படி ब्रह्मरुद्राங்கள் भगवाனிடத்தில் நேரில் விண்ணப்பம் செய்த वचनங்களையு दाहरिத்து அவர்கள் सहृदयமாக परोक्षத்தில் தங்களை भगवाனிடத்தில் நின்றும் உண்டா னவர்களாகச் சொல்லும் वचनத்தையுदाहरिக்கிறார் **अहं प्रसादजः** इति । இது भारतத்தில் रुद्रனிடத்தில் ब्रह्मा சொன்ன वचनம். இங்கு मध्यस्थवचनம் प्रकृतமான ब्रह्मादिकार्यत्व पक्ष-साधकம். எதிரிகள் நேரில் சொன்ன वचनம் साधकतरம். எதிரிகள் परस्परம் परोक्षத்தில் சொல்லிக்கொண்டதாகச் சொன்ன वचनம் साधकतमமென்று क्रमनिर्देशத்திற்கு तात्पर्यம். **कस्मिंश्चित्कारणान्तर** इति । இது ''अहं प्रसादजः'' என்கிறவிடத்திலுமन्वयிக்கிறது. तृतीयार्थे सप्तमी । प्रसादक्रोधहेतुभूतकर्मविशेषेणेत्यर्थः । **எதிரி கையாலே** – प्रतिवादिகையால். **விடுதீட்டு** – கடனாளிக்குக்கொடுத்த விடுதலைச்சீட்டு. **அவர்கள் தங்கள் பாசுரங்களா லுமி**தி. அவர்களே தமக்கு कार्यत्वமேயுள்ளது; कारणत्वமில்லையென்று கையொ ப்பமிட்ட விடுதலை சீட்டுப்போலிருக்கிற பாசுரங்களாலும்; वचनங்களாலு

---

8 *மநுஸ்ம்ருதி 1-11.*
9 *ராமா–உத். 104-4.*
10 *ஹரிவம்சம் 134-48.*
11 *பாரதம் சாந்திபர்வம் 352-62.*

आराधित्துத் தந்தாம் पदங்கள் பெற்றார்களென்னுமிடம் [12]''**सर्वे देवा वासुदेवं यजन्ते सर्वे देवा वासुदेवं नमन्ते**'', [13]''**सब्रह्मकास्सरुद्राश्च सेन्द्रा देवा महर्षयः । अर्चयन्ति सुरश्रेष्ठं देवं नारायणं हरिम्**'', [14]''**चिन्तयन्तो हि यं नित्यं ब्रह्मेशानादयः प्रभुम् । निश्चयं नाधिगच्छन्ति तमस्मि शरणं गतः**'', [15]''**पद्मे दिव्येऽर्कसङ्काशे नाभ्यामुत्पाद्यमामपि । प्राजापत्यं त्वया कर्म सर्वं मयि निवेशितम् । सोऽहं सन्यस्तभारो हि त्वामुपासे जगत्पतिम्**'', [16]''**युगकोटिसहस्राणि विष्णुमाराध्य पद्मभूः । पुनस्त्रैलोक्यधातृत्वं प्राप्तवानिति शुश्रुम**'',

மென்றபடி. இப்படி ब्रह्मरुद्रादिகளுடைய कार्यत्वத்தில் वचनங்களையுदाहरित्து இவர்களுடைய कर्मवश्यதையில் प्रमाणங்களைக் காட்டப்போகிறவராயதின் विषयங்களை संग्रहेण उपक्षेपिக்கிறார் **இவர்கள் कर्मवश्यராய் சில कर्मविशेषங்களாலே सर्वेश्वरனை आराधित्துத் தந்தாம் पदங்கள் பெற்றார்களென்னுமிட**மிதி । कर्मवश्यதையிரண்டு विधம். அதாவது कर्मविशेषानुष्ठानத்தினாலே தங்கள் தங்களுடைய अधिकारप्राप्तियும், अधिकारம் பெற்றபிறகு विहितங்களான यज्ञादिகளை யனுष्ठिப்பதுமென்று. **सर्वेदेवा** इति । இங்கு सर्वशब्दம் वासुदेवव्यतिरिक्तसर्वदेवविषयமாகையால் ब्रह्मरुद्रர்களுக்கும் इतरदेवதைகளுக்குப் போலே वासुदेवयजनமும் वासुदेवनमनமும் सिद्धिக்கிறதென்று கருத்து. असङ्कोचेन ब्रह्मरुद्रादि देवர்களைச் சொல்லுகிற सर्वशब्दघटितवचनத்தை யுदाहरित्து ब्रह्मरुद्रादिशब्दघटितங்களான वचनங்களையுदाहरिக்கிறார் **सब्रह्मका** इति । இது भारतத்தில் शान्तिपर्ववचनம். இங்கு अप्राधान्यந் தோற்ற सब्रह्मकास्सरुद्राः என்று சொன்னது सुरश्रेष्ठனான नारायणனுடைய अर्चनाविषयத்திலிதரदेवादिகளுக்கும் ब्रह्मादिகளுக்கும் வாசியில்லையென்று தோற்றுகைக்காக. இப்படி सर्वदेवதைகளுக்கும் वासुदेवयजनத்தையும் तन्नमनத்தையும் तदर्चनத்தையுங்காட்டுகிற वचनங்களையுदाहरित्து तद्ध्यानத்தைச்சொல்லுகிற वचनத்தைக் காட்டுகிறார் **चिन्तयन्तो हि यं नित्य**मित्यादिயால். नित्यं चिन्तयन्तः என்பதால் सार्वकालिकमानसकर्मानुष्ठानம் சொல்லப்பட்டது, निश्चयं नाधिगच्छन्ति என்பதால் निश्चयाधिगमविरोधिकर्मपरवशत्वம் சொல்லப்பட்டது. **पद्म** इति । இங்கு प्राजापत्यमित्यादिயாகவே प्रकृतத்திலுदाहरिப்பதே யமைந்திருக்க पद्मे दिव्येति पूर्वार्धकथनம் कार्यत्वसहितकर्मवश्यत्वद्योतनार्थம். **प्राजापत्यं सर्वं कर्म** – प्रजापतिपदத்திலधिकृतனாலே செய்யவேண்டிய सृष्टियும் अण्डाधिपत्यம் முதலானதும். இப்படி कर्मानुष्ठानத்தாலே कर्मवश्यत्वप्रतिपादकங்களான वचनங்களைக் காட்டி कर्मविशेषानुष्ठानाधीन

12

13 பாரதம் சாந்திபர்வம் 350-30.

14 பாரதம் சாந்திபர்வம் 210-33.

15 ராமா-உத். 104-7,8.

16 பார-குண்டதரோபாக்யானம்.

[17]"विश्वरूपो महादेवस्सर्वमेधेमहाक्रतौ । जुहाव सर्वभूतानि स्वयमात्मानमात्मना ॥, [18]महादेवस्सर्वमेधे महात्मा हुत्वाऽऽत्मानं देवदेवो बभूव । विश्वान् लोकान् व्याप्य विष्टभ्य कीर्त्या विराजते द्युतिमान् कृत्तिवासाः, [19]"यो मे यथा कल्पितवान् भागमस्मिन् महाक्रतौ । स तथा यज्ञभागार्हो वेदसूत्रे मया कृतः" इत्यादिகளிலே प्रसिद्धம்.

पदप्राप्तिरूपकर्मवश्यता प्रतिपादक வசனங்களை காட்டுகிறார் **युगकोटीत्यादिना । त्रैलोक्यधातृत्वम्** – लोकत्रयसृष्टृत्वம். पुनःप्राप्तवानित्यनेन ஒரு ब्रह्मा मोक्षेच्छैயன்றிக்கே स्वस्थानத்திலேயேரூढाभिलाषனாய் स्वस्थानलाभार्थம் युगकोटिसहस्रங்கள் भगवानை आराधिத்து மறுஜந்மத்திலேயும் स्वस्थानத்தையடைந்தான் என்கிறவர்थம் द्योतितமாகிறது. இங்கு वसुपदத்திலிருக்கிற ஒருவன் पुनर्जन्मத்திலும் स्वस्थानமான वसुपदप्राप्तीच्छैயால் वस्वाद्युपासनरूपैயான मधुविद्यैயை अनुष्ठिக்கலாமென்றும் அதனாலவனுக்கு மறுजन्मத்திலும் वसुपदं கிடைக்கலாமென்றுஞ் சொல்லுகிற मध्वधिकरणसिद्धान्तத்தைस्मरिப்பது. रुद्रविषयத்தில் तादृशवचनங்களைக் காட்டுகிறார் **विश्वरूपो महादेवः** इत्यादिना । **सर्वमेधे** – सर्वं मेध्यत्वेन हविष्ट्वेन कल्प्यते यस्मिन् यागे सः सर्वमेधः सर्वभूतहविष्कः क्रतुविशेषः । तस्मिन् महाक्रतौ । विश्वरूपனான **महादेवः** – रुद्रः, सर्वभूतानि जुहाव । स्वयमेवात्मनमपि । **आत्मना** – मनसा जुहाव । रुद्रன் भगवानாலே தனக்கு விதிக்கப்பட்ட सर्वभूतसंहाररूपयागத்தில் सर्वभूतங்களையும் தன்னாत्माவையும் संहरिத்தானென்றபடி. இந்த வசனத்தால் विचित्रकर्मानुष्ठातृत्वरूपமான कर्मवश्यत्वம் சொல்லப்பட்டது. **महादेवः** – देवश्रेष्ठனான रुद्रன். **सर्वमेधे** – सर्वभूतसंहाररूपक्रतुविशेषத்தில். आत्मानं हुत्वा, **देवदेवो बभूव** – மறுபடியும் देवश्रेष्ठனாக ஆனான். இதனாலிவன் चतुर्मुखन्यायத்தாலே महादेवனாக இருந்துவைத்தே सर्वसंहाररूपकर्मத்தை अनुष्ठिத்து देवदेवस्थानத்தையடைந்தானென்று சொல்லப்பட்டது. देवदेवत्वप्राप्तिमात्रமன்றிக்கே तत्समनियतफलान्तरத்தையுங்காட்டுகிறார் **विश्वान् लोकानिति** । अण्डान्तरवृत्तिसर्वलोकங்களையும், **व्याप्य विष्टभ्य** – धर्मभूतज्ञानத்தாலே व्यापिத்தும், धरिத்தும், **कीर्त्या** – अष्टमूर्ति என்கிற யஶஸ்ஸாலே. **कृत्तिः** – யானைத் தோல். இந்த வசனத்தில் रुद्रனுக்கு कर्मविशेषத்தாலே स्थानप्राप्त्यादिरूपकर्मवश्यतै சொல்லப் பட்டது. **यो मे** इति । ब्रह्मादिदेवतैகளாலே अनुष्ठितங்களான क्रतुविशेषங்களாலே प्रीतனான भगवानாலே அந்தந்த देवதைகளுக்கு वरप्रदानुरूपமான இந்த வசனம் महाभारतத்தில் शान्तिपर्वத்தில் नारायणीयस्थம். **अस्मिन्** – महाक्रतौ, मे भागं यः यथा **कल्पितवान्** – எந்த मन्त्रद्रव्याज्ञादिகளோடே எப்படிச்செய்தானோ? எப்படிக் கொடுத்தானோ என்றபடி. **सः तथा** –

[17] பாரதம் சாந்திபர்வம் 8-37.
[18] பாரதம் சாந்திபர்வம் 20-12.
[19] பாரதம் சாந்திபர்வம் 34-61.

இவர்கள் भगवन्मायापरतन्त्रராய் गुणवश्यராய் ज्ञान- सङ्कोचविकासवान்களாயிருப் பார்களென்னுமிடம் वेदापहारादिवृत्तान्तங்களிலும்,

तादृशमन्त्रद्रव्याङ्गादिகளோடே विशिष्टமான यज्ञभागத்துக்கு अर्हனாக, **वेदसूत्रे** – द्वंद्वैकवद्भावः । वेदத்திலும் आपस्तम्बादिसूत्रங்களிலுமென்னபடி. **मया कृतः** – आज्ञप्तः । இதனால் सर्वदेवतै களுக்கும் यज्ञभागार्हत्वமே भगवानுடைய वरदानத்தாலே लब्धமென்றேற்படுவதால் कर्मविशेषाधीनफलप्राप्तिरूपம் कर्मवश्यत्वம் सर्वदेवतैகளுக்கும் சொல்லப்பட்டது. இந்த प्रकरणத்தில் ब्रह्मरुद्रादिகளுக்கு सामान्यतः उत्पत्त्यादिகளைச் சொல்லுகிற वचनங்களையு दाहरिக்காமல் ''आद्यो नारायणो देवः, तस्मात् ब्रह्मा ततो भवः, परो नारायणो देवस्तस्माज्जातश्चतुर्मुखः, तस्मात् रुद्रोऽभवत् என்று भगवानிடத்தில் நின்றும் उत्पत्त्यादिகளைச்சொல்லுகிற वचनங் களையேயுदाहरिத்ததும், இப்படியே ब्रह्मरुद्रादिகளுடைய सामान्यतः कर्मप्रतिपादकवचनங் களையுदाहरिக்காமல் भगवानையுத்தேசித்துச் செய்யும் यजनार्चनचिन्तनादिरूपकर्मप्रति-पादकवचनங்களையே उदाहरिத்ததும், भगवदधीनपदप्राप्तिरूपकर्मवश्यताप्रतिपादकवचनங்களையே उदाहरिத்ததும், उत्पाद्यர்களான ब्रह्मरुद्रादिகளுக்கும் उत्पादकனான भगवानுக்கும், இப்படியே अर्च्यனுக்கும் अर्चकனுக்கும் नन्तव्यனுக்கும் नन्ताவுக்கும், स्थानादिदाताவுக்கும் तत्प्रतिगृहीता வுக்கும், साम्यமும், ऐक्यமும், विकल्पமும் सुतरां बाधितமென்று ज्ञापिக்கைக்காக. இப்படி कर्मवश्यतैயில் वचनங்களையுदाहरिத்து இவர்களுக்கு मायापारवश्यादिகளுமுண்டென்பதை वृत्तान्तमुखத்தாலும், वचनविशेषத்தாலும் निरूपिக்கிறார் இவர்களித்யாதினா । माया – प्रकृतिः । இங்கு मायापरतन्त्रரென்றிவ்வளவே சொல்லாமல் भगवन्मायापरतन्त्रரென்று சொன்னது तन्मायापरतन्त्रர்களுக்கு तत्साम्यம் तदैक्यங்கூடாதென்கைக்காக. அந்த पारतन्त्र्यकार्य த்தைக் காட்டுகிறார் **गुणवश्यரா**யிதி. அதின் कार्यத்தையருளிச்செய்கிறார் **ज्ञान-सङ्कोचविकासवान்களாயிருப்பார்க**ளிதி. இதில் ज्ञानसङ्कोचविकासங்களுக்கு वेदापहारादि-वृत्तान्तம் प्रमाणமென்கிறார் **वेदापहारादि वृत्तान्तங்களிலு**மிதி. वेदापहारवृत्तान्तமாவது शान्ति-पर्वத்தில் திருநாராயணீயத்தில் சொல்லப்பட்டது. அதாவது ब्रह्मा भगवन्नाभीकमलத்தி லிருந்து चतुर्वेदங்களையும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது विग्रहवत्துக்களான அந்த वेदங்களை रजस्तमोगुणविशिष्टர்களாய் बलवान்களாயிருக்கிற இரண்டு அசுரர்கள் அந்த नाभीकमलத்தில் नालத்தின் வழியாக வந்து ब्रह्माபார்த்துக்கொண்டிருக்கும் போதே अपहरिத்துக்கொண்டு रसातलத்திற்குப் போய்விட்டார்கள். பிறகு ब्रह्मा वेदहीनராய் भगवानைப்பார்த்து என்னுடைய वेदங்களெல்லாம் असुरர்களால் बलात्कारத் தாலே अपहरिக்கப்பட்டதுகள்; எனக்கு वेदமே उत्कृष्टமான नेत्रம்; उत्कृष्टமான धनம்;

[20]''ब्रह्माद्यास्सकला देवा मनुष्याः पशवस्तथा । विष्णुमायामहावर्तगर्तान्धतमसावृताः'' [21]''ब्रह्मा विश्वसृजो धर्मो महानव्यक्तमेव च । उत्तमां सात्विकीमेतां गतिमाहुर्मनीषिणः'' इत्यादिகளிலும் सुव्यक्तம். இவர்கள் தங்களுக்கு अन्तरात्माவான அவன் கொடுத்த ज्ञानादिகளைக்கொண்டு அவனுக்கேவல் தேவை

நான் ஆசைப்படும் वस्तुக்களில் उत्कृष्टமான वस्तु அதுவே; उत्तमனான ब्रह्मभूतனான நீருமதுவே என்று சொல்லப்பட்ட वृत्तान्तம். இந்த वृत्तान्तத்தில் ''अन्धकारा इमे लोकाः जाता वेदैर्विवर्जिताः'' इत्यादिகளாலே ज्ञानसङ्कोचம் स्पष्टமாகச் சொல்லப்பட்டது. இங்கு आदिपदத்தால் गुरुपातकग्रहणம். गुरुपातकवृत्तान्तமாவது मात्स्यपुराणத்தில் ''ततः क्रोधपरीतेन संरक्त-नयनेन च । वामाङ्गुष्ठनखाग्रेण छिन्नं तस्य शिरो मया । (ब्रह्मा) यस्मादनपराधस्य शिरश्छिन्नं त्वया मम । तस्माच्छा-पसमायुक्तः कपाली त्वं भविष्यसि ॥ (रुद्रः) ब्रह्महाऽऽकुलितो भूत्वा चरन् तीर्थानि भूतले । என்றாரம்பித்து சொல்லப்பட்டது. இங்கு क्रोधपरीतனென்கையாலும் ब्रह्महाऽऽकुलितः என்கையாலும் गुणवश्यतैயும் ज्ञानसङ्कोचादिகளுஞ்சொல்லப்பட்டது. இப்படி ज्ञानसङ्कोचादिகளில் वृत्तान्तங்களையுदाहरिத்து भगवन्मायापारवश्यதையிலும் ज्ञानसङ्कोचादिகளிலும் वचनமுदाहरिக்கிறார் **ब्रह्माद्याः** इत्यादिना । **विश्वसृजः** – नवप्रजापतिகள். **धर्मः** – धर्मदेवதை. महानव्यक्तமென்றது तत्तदधि-ष्ठानदेवतापरம். **सात्विकीं** – सत्वगुणप्रचुरां । गतिं – गम्यत इति गतिः प्राप्यमित्यर्थः இதனால் ब्रह्मादिகளுக்கும் पारवश्यம் சொல்லப்பட்டது. ब्रह्मा विश्वसृजो धर्मः महानव्यक्तमेव च इत्येतां मनीषिणः उत्तमां सात्विकीं गतिमाहुरित्यन्वयः । ஒருவன் सत्वोत्तरனாய் उत्कटपुण्यங்களைப்பண்ணினாலவனுக்கு सत्वोत्तरமான ब्रह्मशरीरादिகள் மறு जन्मத்தில் प्राप्यங்களென்று तात्पर्यம்.

இப்படி ब्रह्मरुद्रர்கள் कर्मवश्यர்களாய் मायापरवशர்களாய் ज्ञानसङ्कोचவான்களாயிருந்தாலவர்களுக்கு सृष्टिसंहारकर्तृत्वங் கூடுமோ? ब्रह्मविष्णुरुद्रர்களில் मध्यवर्तिயான विष्णुவே पूर्वावस्थैயிலே सृष्ट्यादिकर्तृत्वेन ''आद्यो नारायणो देवः'' इत्यादिகளிலே स्थापिக்கப்பட்டிருக்க ब्रह्मादिகளுக்கு सृष्टिसंहारकर्तृत्वங் கூடும்படிதானெங்ஙனேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் இவர்களித்यादिना । ''தங்களுக்கு अन्तरात्माவான'' என்றதால் अन्तर्यामिயான ஒருவனுக்கே साक्षात्सृष्ट्यादिकर्तृत्व மென்றும், இவர்களுக்கு प्रयोज्यकर्तृत्वம் மாத்திரமேயுள்ளதென்றும் ज्ञापितமாகிறது. ''அவன் கொடுத்த ज्ञानादिகளைக் கொண்''டென்பதால் ज्ञानसङ्कोचादिகளையுடைய இவர்களுக்கும் तदाहितज्ञानத்தாலே सृष्ट्यादिकर्तृत्वங்கூடுமென்று ज्ञापिக்கப்பட்டது, ''அவனுக்கேவல்தேவை செய்கிறார்கள்'' என்பதால் राजभृत्यन्यायத்தாலே யிவர்கள் செய்யும் सृष्टिसंहारங்கள் पराधीनங்களேயொழிய स्वतन्त्र

[20] *விஷ்ணுபுராணம் 5-30-47.*
[21] *மநுஸ்ம்ருதி 12-50.*

செய்கிறார்களென்னுமிடம் [22]''एतौ द्वौ विबुधश्रेष्ठौ प्रसाद क्रोधजौ स्मृतौ । तदादर्शितपन्थानौ सृष्टिसंहारकारकौ'' **என்று சொல்லப்பட்டது. இவர்களுக்கு** शुभाश्रयत्व**மில்லை யென்னுமிடத்தை** [23]''हिरण्यगर्भो भगवान् वासवोऽथ प्रजापतिः'' **என்று துடங்கி** [24]''अशुद्धास्ते समस्तास्तु देवाद्याः कर्मयोनयः'' **என்றும்,** [25]''आब्रह्मस्तम्बपर्यन्ता जगदन्तर्व्यवस्थिताः । प्राणिनः कर्मजनित संसारवशवर्तिनः'' **என்றும்,** [26]''कर्मणां परिपाकत्वादाविरिञ्चादमङ्गलम् । इति मत्वा विरक्तस्य वासुदेवः परा गतिः'' **என்றும்,** **पराशरशौनकशुकादि**கள் **प्रतिपादि**த்தார்கள். **இவர்களுக்கு** भगवान् आश्रयणीय**னென்னுமிடத்தையும்** भगवा**னுக்கு ஓர்** आश्रयणीय**ரில்லை யென்னுமிடத்தையும்** [27]''रुद्रं समाश्रिता देवा रुद्रो ब्रह्माणमाश्रितः । ब्रह्मा मामाश्रितो राजन्नाहं कश्चिदुपाश्रितः ।। ममाश्रयो न कश्चित्तु सर्वेषामाश्रयोह्यहम्'' **என்று தானே**

மாகச் செய்யப்படுகிறதுகளன்றென்று ज्ञापिக்கப்பட்டது, **ஏவல்தேவை** – भृत्यकृत्यம், उक्तार्थத்தில் प्रमाणங்காட்டுகிறார் एतौ द्वावित्यादियால். ''प्रसादक्रोधजौ'' என்று सृष्टिसंहाररूपकार्यங்களுக்கு मूलकारणம் சொன்னபடி. ''तदादर्शितपन्थानौ'' என்பதால் இவர்கள் स्वतन्त्रர்களாக सृष्टिसंहारங்களைச் செய்கிறார்களல்லரென்றும் भगवाனாலே கொடுக்கப்பட்ட ज्ञानशक्त्यादिरूपमार्गத்தைக்கொண்டே செய்கிறார்களென்றுஞ் சொல்லப்படுவதால் கீழ்ச்சொன்ன शङ्कैகள் निरसिக்கப்பட்டதுகள். இவர்களுக்கு शुभाश्रयत्वமில்லையென்பதற்கு वचनங்களைக் காட்டுகிறார் **இவர்களுக்கு** इत्यादिना । शुभश्चाऽसावाश्रयश्च शुभाश्रयः । शुभत्वமாவது संसारनिवर्तकत्वம். आश्रयत्वமாவது योगयुक्கினுடைய चित्तालंबनत्वம். **हिरण्यगर्भ** इति । **हिरण्यगर्भः** – चतुर्मुखः । **प्रजापतिः** – नवप्रजापतिகள், जात्येकवचनம். कर्मयोनयः என்று हेतुगर्भविशेषणம். कर्मयोनित्वादशुद्धाः । शुभत्वरहिताः என்றபடி. **आब्रह्म** – ब्रह्माणमारभ्येत्यर्थः । ''संसारवशवर्तिनः'' என்பதால் संसारनिवर्तकत्वरूपशुभत्वமில்லை யென்று சொல்லப்பட்டது. अमङ्गलं – शुभत्वाभाववत् । ब्रह्मरुद्रादिகளுக்கும் भगवाனுக்குமுள்ள சில विशेषங்களைக்காட்டி யவற்றிற்கு वचनங்களையுமுदाहरिக்கிறார் **இவர்களுக்கு** इत्यादिना । ''இவர்களுக்கு भगवाன் आश्रयणीय'' னென்பதாலிவர்களுக்கு आश्रयित्वமும், भगवाனுக்கு आश्रयणीयत्वமும், ''भगवाனுக்கு ஓர் आश्रयणीयரில்லை'' என்ற

---

22 *பாரதம் சாந்திபர்வம் 350-19.*
23 *விஷ்ணுதர்மம் 6-7.*
24 *விஷ்ணுதர்மம் 56-77.*
25 *விஷ்ணுதர்மம் 104-23.*
26 *ஸ்ரீபாகவதம் 11-19-18.*
27 *பார. ஆஶ்வமேதிகபர்வம் 118-37, 38.*

யருளிச்செய்தான். இவர்கள் உபயவிபூதிநாதனான ஸர்வேச்வரனுக்கு விபூதி-பூதரென்னுமிடம் [28]''ப்ரஹ்மதக்ஷாதய: கால: [29]ருத்ர: காலாந்தகாத்யாச்ச'' இத்யாதிகளிலே மற்றுள்ளாரோடு துல்யமாகச் சொல்லப்பட்டது. இப்படி வஸ்த்வந்தரம் போலே இவர்களும் ஸர்வசரீரியான ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரகாரபூதரென்னுமிடம் வஸ்த்வந்தரங்களுக்கு மிவர்களுக்குஞ்சேர நாராயணாதிசப்தஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே

தால் பகவானுக்கு ஆச்ரயணீயரஹிதத்வமும் விசேஷங்களென்று சொல்லப்பட்டது. இதில் வசனங்களை உதாஹரிக்கிறார் **रुद्रं समाश्रिता देवा** इत्यादिना । இங்கு ''रुद्रो ब्रह्माणमाश्रितः'' என்று ருத்ரனுக்கு ப்ரஹ்மாவே ஆச்ரயனென்று சொல்லப்பட்டதாலும், ''ब्रह्मा मामाश्रितः'' என்று மேலே சொல்லுவதாலும் ''सर्वेषामाश्रयोह्यहं'' என்று சொல்லுவதாலும் ருத்ரனுக்கும் பகவானே ஆச்ரயனென்று ஸித்தம். பகவானுக்கு உபய விபூதிநாதத்வரூபவிசேஷமும், இவர்களுக்கு தத்விபூதித்வரூபவிசேஷமும் வசனஸித்தமென்கிறார் **இவர்களி**த்யாதியால், **ब्रह्मा दक्षादयः काल** इति । ''विभूतयो हरेरेताः'' என்று வாக்யசேஷமிருப்பதால் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு விபூதித்வமும் பகவானுக்கு விபூதிநாதத்வமும் ஸித்தம். விபூதியாவது நியாம்யவஸ்து । ''विष्णुर्मन्वादयः'' என்கிற ச்லோகத்தில் விஷ்ணுவிற்கும் விபூதித்வந்தோன்றவில்லையோ அது ஔபசாரிகமென்னில் இவர்களு டைய விபூதித்வமும் ஔபசாரிகமாகலாகாதோவென்னில் விஷ்ணுர்மன்வாதய: என்பதற்குமேல் விஷ்ணோரேதா விபூதய: என்று விஷ்ணுவிற்கே விஷ்ணுவிபூதித்வம் சொல்லியிருப்பதாலும், தனக்கே தன் விபூதித்வங்கூடாதாகையாலும் விஷ்ணுவினுடைய விபூதித்வம் ஔபசாரி-கமாகலாம். அதாவது ''आत्मेश्वरं'' ''स्वे महिम्नि प्रतिष्ठितः'' இத்யாதிரீத்யா இதரனுக்கு விபூதி யன்றென்பது. அப்படி ப்ரஹ்மா தக்ஷாதய: கால: என்கிறவிடத்தில் ஔபசாரிகத்வகல்பகமில்லா மையால் தக்ஷாதிகளுக்குப்போலவே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் முக்யவிபூதித்வம் சொல்லப்பட்ட தென்கிறார் **மற்றுள்ளாரோடு துல்யமாகச் சொல்லப்பட்டது** इति । **இப்படி** इति । ப்ரஹ்மா தக்ஷாதய: கால: என்று தக்ஷாதிகளோடே ஸஹபாடத்தாலே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் தக்ஷாதிதுல்யமுக்ய-விபூதித்வம் ஸித்தித்தாப்போலே என்றபடி. **வஸ்த்வந்தரங்கள் போலே** – திக்காலேந்த்ராதி-வஸ்துக்கள் போலே. **இவர்களும்** – ப்ரஹ்மருத்ரர்களும். **ஸர்வசரீரியான ஸர்வேச்வரனுக்கு** इति । இங்கு ஸர்வேச்வரனுக்கு என்பதே அமைந்திருக்க ஸர்வசரீரியான என்று அதிகம் சொன்னது இவன் ப்ரஹ்மாதிசரீரகனாலும் இவனுக்கு ஒரு சரீரியுண்டோவென்கிற சங்காவாரணார்த்தம். **ப்ரகாரபூதரென்னுமிடம்** – உபஸர்ஜனதயா அப்ருதக்ஸித்தவிசேஷணபூதரென்கிற விஷயம். **வஸ்த்வந்தரங்களுக்குமிவர்களுக்கும் சேர நாராயணாதிசப்தஸாமாதிகரண்யத் தாலே ஸித்த**மிதி । ''विश्वं नारायणं देवं'' ''विश्वमेवेदं पुरुषः'' सब्रह्म स शिवस्सेन्द्रः'' ''ब्रह्मा नारायणः ।

[28] விஷ்ணுபுராணம் 1-22-39.
[29] விஷ்ணுபுராணம் 1-22-33.

सिद्धம். இவர்கள் शरीरமாய் அவன் आत्माவாயிருக்கிறபடியை [30]''तवान्तरात्मा मम च ये चान्ये देहिसंज्ञिताः। सर्वेषां साक्षिभूतोऽसौ न ग्राह्यः केनचित् क्वचित्'' என்று ब्रह्मा रुद्रனைக்குறித்துச்சொன்னான். இவர்கள் शेषभूतர் அவன் शेषी என்னுமிடத்தை [31]''दासभूताःस्वतस्सर्वे ह्यात्मानः परमात्मनः। अतोऽहमपि ते दास इति मत्वा नमाम्यहम्'' என்று मन्त्रराजपदस्तोत्रத்திலே सर्वज्ञனான रुद्रன் தானே சொன்னான். இப்படி सर्वप्रकारத்தாலும் नारायणன் समाधिकदरिद्र னென்று

शिवश्च नारायणः। दिशश्च नारायणः। कालश्च नारायणः'' ''ज्योतींषि विष्णुर्भुवनानि विष्णुः'' इत्यादिகளிலே ब्रह्मरुद्रர்களாகிற वस्त्वन्तरங்களோடே கூட निर्देशिத்து ब्रह्मादिशब्दங்களுக்கு नारायणादिशब्दसामानाधिकरण्यம் சொல்லியிருப்பதாலே सिद्धமென்றபடி. இப்படி सामानाधिकरण्यनिर्देशத்தாலே ब्रह्मादिகளுக்கு नारायणप्रकारत्वம் सिद्धिத்தாலும் नारायणशरीरत्वம் सिद्धिக்குமோ? नीलो घटः என்கிறவிடத்தில் नीलத்திற்கு घट प्रकारत्वமிருந்தாலும் घटशरीरत्वமில்லையே? அங்கு அது गुणமாகையால் शरीरत्वமில்லை. இவர்கள் द्रव्यமாகையாலும் இவர்களுக்கு அவன் आत्माவென்று சொல்லுகையாலும், இவர்களவனுக்கு शरीरமாகலாமென்னில் அப்படிச்சொல்லும் वचनமுண்டோ வென்ன இவர்களுக்குமவனுக்கும் शरीरात्मभावத்தைச் சொல்லும் वचनங்களை उदाहरिக்கிறார் **तवान्तरात्मे**त्यादियால். இது नारायणीयस्थवचनம். இங்கு अन्तरात्माவென்று சொல்லுகையால் அவர்களுக்கு शरीरत्वம் सिद्धம். **असौ** – नारायणः। उपरि ''तत्र यः परमात्मा तु स नित्यो निर्गुणः स्मृतः। स हि नारायणो ज्ञेयस्स आत्मा पुरुषो हि सः'' इत्युक्तेः। ब्रह्मरुद्रர்கள் भगवच्छेषர்களென்றும் भगवान् शेषिயென்னும் விஷயத்திலே वचनமுदाहरिக்கிறார் **दासभूतास्स्वतस्सर्वे** इति। चेतनत्वे सति शेषत्वமே दासत्वरूपமாகையால் शेषत्वத்தை उपक्षेपिத்து दासत्वबोधक-वचनத்தை उदाहरिத்ததால் बाधकलेशமுமில்லை. இந்த वचनத்தில் स्वतः என்பதால் दासत्वம் निरुपाधिकமென்றதாயிற்று. இந்த सर्वचेतनருடைய दासत्वமே सर्वघटकனான தனக்கு भगवद्दासत्वज्ञानप्रयोजकமென்றும், அதனாலே नमस्काररूपமானவாत्मनिवेदनத்தைப் பண்ணுகிறேன் என்றும் उत्तरार्धத்தினர்थம். இந்த वचनத்திற்கு आकरத்தையும் कर्ताவை யுமுदाहरिக்கிறார் **मन्त्रराजपदस्तोत्रத்தில் सर्वज्ञனான रुद्रன் தானே சொன்னானி**தி. मन्त्रराजः – श्री नृसिंहानुष्टुप्मन्त्रः। पदस्तोत्रம் அதினுடைய पदங்களுக்கு प्रत्येकं व्याख्यानतया ईश्वरसंहितैயில் रुद्रன் சொன்ன ''वृत्तोत्फुल्लविशालाक्ष'' मित्यादियான नृसिंहस्तोत्रம். सर्वज्ञனான रुद्रனென்கையால் भारतादिवचनம்போலே இதுவும் आप्ततमप्रणीतமாகையால் प्रमाणமென்று

30 *பாரதம் சாந்திபர்வம் 361-4.*
31 *மந்த்ரராஜபதஸ்தோத்ரம்.*

மிடத்தை [32]"न परं पुण्डरीकाक्षाद्दृश्यते पुरुषर्षभ । [33]परं हि पुण्डरीकाक्षान्न भूतं न भविष्यति । न विष्णोः परमो देवो विद्यते नृपसत्तम" न वासुदेवात्परमस्ति मङ्गळं न वासुदेवात्परमस्ति पावनम् । न वासुदेवात्परमस्ति दैवतं न वासुदेवं प्रणिपत्य सीदति" ॥ [34]"त्रैलोक्ये तादृशः कश्चिन्न जातो न जनिष्यते" [35]"न दैवं केशवात्परम्" [36]"राजाधिराजस्सर्वेषां विष्णुर्ब्रह्ममयो महान् । ईश्वरं तं विजानीमस्स पिता स प्रजापति" रित्यादि**களாலே பலபடியுஞ்சொன்னார்கள். கருவிலே திருவுடையார்களாய்** जायमान दशै**யிலே** रजस्तमःप्रशमहेतु**வான**

ज्ञापि க்கப்பட்டது. தானே சொன்னான் என்பதாலிந்தவசனமும் விவாதவிஷயனான ருத்ரனுடைய விடுதலைச்சீட்டென்று ज्ञापितமாகிறது. **இப்படி** – पूर्वोदाहृतवचनங்களில் சொல்லப்பட்டபடி. **सर्वप्रकारத்தாலுமி**தி । सर्वजगत्कारणत्व, नित्यविग्रहविशिष्टत्व, ब्रह्मरुद्रजनकत्व, तत्पदप्रदत्व, तन्मोहापादकत्वादिसर्वधर्मங்களாலு மென்றபடி. **समाधिकदरिद्रனென்னுமிடத்தை** – நாராயணன் समராலும் अधिकராலும் रहितனென்று அனுமித்த விஷயத்தை. **न परं पुण्डरीकाक्षाद्दृश्यत** इत्यादि । இங்கு पुण्डरीकाक्षात्परं न दृश्यते என்று வாசனிகமாகவே वर्तमानकालिकाधिकनिषेधம் சொல்லப்படுகிறது. "परं हि पुण्डरीकाक्षान्न भूतं न भविष्यति" என்று புண்டரீகாக்ஷனுக்கு भूतभविष्यत्कालाधिकनिषेधம் சொல்லப்படுகிறது. **मङ्गळं** – श्रेयः प्रदம் **पावनं** – अनिष्टनिवर्तकம். **त्रैलोक्ये तादृशः कश्चिन्न जातो न जनिष्यते** इति । இந்த வசனம் வாசனிகமான त्रैकालिकसमनिषेधपरம். **राजाधिराजस्सर्वेषां** – राजानः – ब्रह्मादयः, तेषामप्यधिराजः – अधिकराजः । **ब्रह्ममयो महान्** – ब्रह्ममयः –परब्रह्मभूतः । स्वार्थे मयट् । **பலபடியும் சொன்னார்களி**தி । कालत्रयத்திலுமவனுக்கதிகரில்லை யென்றும், தேவர்களிலே ஒருவனுமவனுக்கு அதிகரில்லை யென்றும், அவனுக்குமேல் மங்களமும் பாவனமுமில்லையென்றும், कालत्रयத்திலுமவனுக்கு समனில்லையென்றும், राजाधिराजत्वेन निस्समाभ्यधिकனென்றும் இப்படியே பலபடிகளிலும் சொன்னார்களென்றபடி. இனி जायमानदशैயில் भगवत्कटाक्षம் मोक्षेच्छैக்குக் காரணமென்றும் ब्रह्मरुद्रர்களுடைய दर्शनம் संसारकारणமென்றும் சொல்லுகிற வசனங்களை இவர்களுடைய उत्कर्षापकर्षार्थமுதாஹரிக்கப்போகிறவராயவைகளினர்த்தையுபக்ஷேபிகிறார் **கருவிலே** इत्यादिயால். **கருவிலே** – गर्भदशैயிலே துடங்கி. **திருவுடையார்களாய்** – श्रीமான்களாய், जायमानदशैயிலே भगवत्कटाक्षம் பெறும்படியான ஸம்பந்தத்தையுடையவர்களாயென்றபடி. जायमानदशैயிலே யென்றது

---

[32] *பாரதம் – பீஷ்மபர்வம் 67-2.*
[33] *பாரதம் – பீஷ்மபர்வம் 67-17.*
[34]
[35] *நாரதீய புராணம் 18-33.*
[36] *பாரதம் ஆச்வமே. 43-13.*

மதுஸூதனனுடைய கடாக்ஷமுடையவர்கள் முமுக்ஷுக்களாவார்களென்னு மிடமும் ப்ரஹ்மருத்ரத்ருஷ்ட்ரானவர்கள் ரஜஸ்தமःபரதந்த்ரராவார்களென்னுமிடமும் [37]''जायमानं हि पुरुषं यं पश्येन्मधुसूदनः । सात्त्विकस्स तु विज्ञेयस्स वै मोक्षार्थचिन्तकः ॥ पश्यत्येनं जायमानं ब्रह्मा रुद्रोऽथ वा पुनः । रजसा तमसा चास्य मानसं समभिप्लुतम्'' **என்று விபஜிக்கப்பட்டது. இவர்கள் முமுக்ஷுக்களுக்கு அநுபாஸ்யரென்னுமிடமும், இவர்களுக்குக் காரணபூதனான ஸர்வேச்வரனேயிவர்களுக்கும் மற்றுமுள்ள முமுக்ஷுக்களுக்கும் உபாஸ்யனென்னுமிடமும்** [38]''संसारार्णवमग्नानां विषयाक्रान्तचेतसाम् । विष्णुपोतं विना नान्यत् किञ्चिदस्ति परायणम्'' **என்றும்,** [39]''ब्रह्माणं शितिकण्ठश्च याश्चान्या देवतास्स्मृताः । प्रतिबुद्धा न सेवन्ते यस्मात्परिमितं फलम्'' **என்றும்,** [40]''हरिरेकस्सदा ध्येयो भवद्भिस्सत्वसंस्थितैः । उपास्योऽयं सदा विप्रा उपायोऽस्मि हरेःस्मृतौ'' **என்றுஞ்சொல்லப்**

''जायमानं हि पुरुष'' மென்கிறதினர்த்தம். ''रजस्तमःप्रशमहेतुवान'' என்றது மதுஸூதனசப்தத்திற்கு த்யோத்யார்த்தம். ''மதுஸூதனனுடைய கடாக்ஷமுடையவர்க''ளென்பது यं पश्येत् என்பதற்கர்த்தம். ''முமுக்ஷுக்களானவர்கள்'' என்பது ''सात्त्विकस्स तु विज्ञेयस्स वै मोक्षार्थचिन्तकः'' என்கிற உத்தரார்த்தத்தினர்த்தம். ப்ரஹ்மருத்ரத்ருஷ்டர்களென்பது ''पश्यत्येनं जायमानं ब्रह्मरुद्रोऽथवा पुनः'' என்பதினர்த்தம். ரஜஸ்தமःபரதந்த்ரராவார்களென்பது ''रजसा तमसा चास्य मानसं समभिप्लुतं'' என்கிற உத்தரார்த்தத்தினர்த்தம். **என்று விபஜிக்கப்பட்டது.** उत्कृष्टापकृष्टफलप्रदत्वेन பிரிக்கப்பட்டதென்றபடி. ஸர்வமுமுக்ஷுக்களுக்கும் பகவானே உபாஸ்யனென்றும் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளநுபாஸ்யரென்றும் ஸப்ரமாணமாக உபபாதிக்கிறார் **இவர்கள் முமுக்ஷுக்களுக்கு** इत्यादिना । **இவர்களுக்கு காரணபூதனான** इति । இது ஹேதுகர்ப்பவிசேஷணம். ஸர்வமுமுக்ஷுக்களுக்குமென்று சொல்லாதே இவர்களுக்கும் மற்றுமுள்ள முமுக்ஷுக்களுக்குமென்று சொன்னது இதரர்களும் பகவானை உபாஸித்தே மோக்ஷம் பெறவேண்டியிருப்பதால் இவர்கள் அநுபாஸ்யரென்று ஸ்பஷ்டீகரிக்கைக்காகவும், உபாஸகர்களான இவர்களுக்கு உபாஸ்யனான பகவானோடு ஸாம்யைக்யாதிகள் கடியாதென்று ஜ்ஞாபிக்கைக்காகவும். **संसारार्णवमग्नानामिति** संसारार्णवमग्नत्वं आब्रह्मस्तंबपर्यन्ताः என்கிற வசனத்தில் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் சொல்லப்பட்டதிறே. **परायणं** – ईयते अनेनेत्ययनं, ச்ரேஷ்டமான உபாயம். **याश्चान्या देवतास्स्मृताः** । ता इत्यध्याहारः । **प्रतिबुद्धाः** – उपास्यस्वरूपज्ञाः । **यस्मात्परिमितं फलमिति** । यस्मात्तत्सेवनस्य फलம் பரிமிதமோ तस्मान्न सेवन्त इत्यर्थः । ''हरिरेकस्सदा ध्येयः'' ''उपास्यो-ऽयं सदा विप्राः'' என்று அவனுக்கே த்யேயத்வாதிகள் சொல்லப்பட்டதுகள். एवन्तर्हि भगवत

[37] *பாரதம் சாந்திபர்வம் 358-73-77.*
[38] *விஷ்ணு தர்மம் 1-59.*
[39] *பாரதம் சாந்திபர்வம் 350-36.*
[40]

பட்டது. இத்தாலே இவர்களை मोक्षोपकारகராகச் சொன்ன விடங் களும் आचार्यादिகளைப்போலே ज्ञानादिहेतुக்களாகையாலேயென்று निर्णीतம். இவ்வர்थம் "सूर्यस्यैव तु योभक्तस्सप्तजन्मान्तरं नरः । तस्यैव तु प्रसादेन रुद्रभक्तः प्रजायते ॥ शङ्करस्य तु यो भक्तस्सप्तजन्मान्तरं नरः । तस्यैव तु प्रसादेन विष्णुभक्तः प्रजायते ॥ वासुदेवस्य यो भक्तस्सप्तजन्मान्तरं नरः । तस्यैव तु प्रसादेन वासुदेवे प्रलीयते" என்கிறவிட த்திலும் விவக்ஷிதம். இப்படி सूर्यभक्तयादिகள் परम्परया भगवद्भक्त्यादिகளிலே

उपास्यत्वं नास्ति किमित्यत्राह **उपायोऽस्मि हरेः स्मृताविति** । **हरेः स्मृतौ** – ஹரியினுடைய निरन्तरस्मृति रूपोपासनத்திலே. **उपायोऽस्मि** – उपदेशादिमुखத்தாலேயென்று கருத்து. இதனாலேरुद्रादि களை मोक्षप्रदரென்றுசொல்லுகிறவசனமும் निर्व्यूढமென்கிறார் **இத்தாலே** इत्यादिना । **இவர்களை मोक्षोपकारகராகச்சொன்னவிடங்களு**மிதி । புராணங்களில் रुद्रं प्रस्तुत्य "त्वमेकस्सर्वजगतामीश्वरो बन्धमोक्षयोः । तं त्वामर्चन्ति कुशलाः प्रपन्नार्तिहरं गुरुम्" इत्यादिवचनங்களு மென்றபடி. **आचार्यादिகளைப்போலே** – आचार्यादिகளுக்கு भगवत्स्वरूपोपायादिகளுடைய उपदेशमुखத்தாலே "आचार्यवत्तया मुक्ता" वित्यादिस्थलங்களிலே मोक्षोपकारत्वம் சொல்லுகிறாப் போலே யென்றபடி. **ज्ञानादिहेतुக்களாகையாலே** – मोक्षापायமான उपासनादिகளுக்கு उपदेशमुखத்தாலே उपायங்களாகையாலே என்றபடி. இப்படி रुद्रादिகள் परम्परया मोक्षोप-कारகரென்கிறவர்थம் इतरवचनங்களிலும் विवक्षितமென்கிறார் **இவ்வர்थ**மிதி । **सूर्यस्यैवे**त्यादि । இவ் வசனங்களில் எவன் सप्तजन्मान्तरं सूर्यभक्तனோ? அவன் அவனுடைய प्रसादத்தாலேயே रुद्रभक्तனாகிறானென்றும், எவன் रुद्रभक्तனோ:? அவன் அவனுடைய प्रसादத் தாலேயே विष्णुभक्तனாகிறானென்றும், எவன் वासुदेवभक्तனோ? அவன் அவனுடைய प्रसादத்தாலேயே அவனிடத்தில் லயிக்கிறானென்றும் சொல்லியிருப்பதால் वासुदेवனுக்கே मोक्षार्थமாக उपास्यत्वமும் அவனுக்கே मोक्षप्रदत्वமும் आदित्यरुद्रादिகளுக்கு परम्परया அதாவது भक्तिजननद्वारा मोक्षोपकारकत्वமும் विवक्षितம். तस्यैव तु प्रसादेन என்று रुद्रனுடைய प्रसादத்தாலேயே विष्णुभक्तனாகிறான். அதாவது देवतान्तरप्रसादமே विष्णुभक्तिக்குக் காரணமென்பது विवक्षितமன்று. अपसिद्धान्तप्रसङ्गात् । எவனொருவன் रुद्रனுக்கே भक्तனாகிறானோ அவனுடைய विष्णुभक्तिக்கே रुद्रप्रसादம் காரணமானாலும் विष्णुभक्तिसामान्यத்திற்கு रुद्रप्रसादம் காரணமன்றிறே. **वासुदेवे प्रलीयत** इति । இங்கு वासुदेवभक्तனுக்கு वासुदेवप्राप्तिயில் सप्तजन्मव्यवधानம் சொன்னது "सूर्यस्यैव तु यो भक्तः" इत्यादिवचनोक्तक्रमेण वासुदेवभक्त-विषयமாகையாலே वासुदेवभक्तसामान्यத்திற்கே सप्तजन्मव्यवधाननियमமில்லை. प्राकृतनाम-रूपங்களை விட்டு आविर्भूतगुणाष्टकங்களாலே वासुदेवतुल्यனாகிறானென்றபடி. देवतान्तर-பரர்களுக்கு मोक्षமே கிடையாதென்றன்றோ सिद्धान्तம். அப்படியிருக்க सूर्यादिभक्तர் களுக்கும் मोक्षம் परम्परया உண்டென்று சொல்லப்போமோவென்னில், அது सूर्या-दिभक्तர்களில் अधिकारिविशेषத்திற்கென்று அருளிச்செய்கிறார் **இப்படி सूर्यभक्त्यादि**

மூட்டுவதும் परावरतत्त्वங்களிலே ऐक्यबुद्धियும் व्यत्ययबुद्धियும் समत्वबुद्धियும் மற்றுமிப்புடைகளிலே வரும் மதிமயக்கங்களும் आसुरस्वभावத்தாலே ஒரு விஷயத்தில் प्रद्वेषादिகளுமன்றிக்கே सूर्यादिகளைப்பற்றுமவர்களுக்கே யென்னுமிடத்தை ''ये तु सामान्यभावेन मन्यन्ते पुरुषोत्तमम् । ते वै पाषण्डिनोज्ञेया-स्सर्वकर्मबहिष्कृताः'' इत्यादिகளிலே கண்டுகொள்வது. இப்படி ज्ञानादिகளில் மாறாட்டமுடையார்க்கு देवतान्तरभक्तिயுண்டாகிலும் भगवन्निग्रहத்தாலே

களிत्यादिना । **परम्परया** – रुद्रभक्त्यादिद्वारा । **மூட்டுவது** – प्रवेशनம். **परावरतत्त्वங்களில்** – நாராயணனிடத்திலும் रुद्रादिகளிடத்திலும். **व्यत्ययबुद्धियும்** – परतत्त्वத்தில் अवरतत्वबुद्धियும் अवरतत्त्वத்தில் परतत्त्वबुद्धियும். **மற்றுமிப்புடைகளிலே வரும்** – வேறான एवंप्रकारமாக உண்டாகும். **மதிமயக்கங்களும்** – त्रिमूर्त्युत्तीर्णனுண்டென்றும், யாதவன் சொல்லு கிறபடி ब्रह्मம் सविकारமென்றும் உண்டாகும் मोहங்களென்றபடி. **ஒரு விஷயத்தில்** – परतत्त्वविषयத்திலோ अवरतत्वविषयத்திலோ வென்றபடி. **प्रद्वेषादिகளு**மிதி । இங்கு आदिपदத்தால் प्रद्वेषकार्यங்களுக்கு ग्रहणம். **அன்றிக்கே** – கீழே சொன்ன दोषங்கள் ஒன்றுமன்றிக்கே. **सूर्यादिகளைப்பற்றுமவர்களுக்கே** – அந்த अधिकारविशेषத்திற்கே யென்றபடி. ஒருவன் परावरतत्वங்களை यथावस्थितமாகவறிந்தாலும் आदित्यादिகள் परंपरया मोक्षसाधकர்களென்றறிந்தால் आचार्यादिகளைப்பற்றும் கணக்கிலே आदित्यादि களையும் பற்றலாமிறே. सूर्यस्यैव तु यो भक्तः इत्यादिवचनங்களில் सामान्यமாக सूर्यादिभक्तர் களுக்கே परंपरया मोक्षமென்று தோன்றாநிற்க அவர்களை पूर्वोक्तदोषरहितभक्तர்களாக विशेषिக்கக்கூடுமோவென்னில்? இவைகளில் सामान्यமாகவிருந்தாலும் वचनान्तरबलத் தாலே विशेषिக்கக்கூடுமென்னில்; அந்த वचनமெதுவென்னவருளிச்செய்கிறார் **ये तु** इत्यादिना । **सामान्यभावेन** – समत्वेन । पुरुषोत्तमனான परतत्वத்தை अवरतत्वतुल्यतयेति यावत् । இந்த वचनத்தில் साम्यबुद्धियுள்ளவர்களை पाषण्डिகளாகவும் सर्वकर्मबहिष्कृतர்களாகவும் சொல்லியிருப்பதால் இந்த साम्यादिबुद्धिरहितர்களே सूर्याद्युपासनकर्माधिकारिகளாகக் கொள்ளவேண்டுமாகையால் सूर्यस्यैव तु यो भक्तः என்கிறவிடங்களில் भक्तपदம் पूर्वोक्त-दोषरहितभक्तविशेषपरமென்றே கொள்ளவேண்டுமென்றுகருத்து. **इत्यादिகளிலே** इति । இங்கு आदिपदத்தால் ''अस्मादन्यं परत्वेन चेतयानोह्यचेतनः । स पाषण्डीती विज्ञेयस्सर्वकर्मबहिष्कृतः ॥'' इत्यादिகளான रुद्रादिகளுக்கு भगवत्परत्वचिन्तनம் பண்ணுகிறவனை पाषण्डिயென்று निन्दिக்கும் वचनங்களுக்கு ग्रहणம். இப்படி व्यत्ययबुद्धियோடே रुद्राद्युपासनம் பண்ணு மவனுக்கு परंपरया मोक्षமில்லாவிட்டாலும் रुद्रादिभक्तिக்கனுகுணமான फलம் கிடைக்கா தோவென்ன வருளிச்செய்கிறார். **இப்படி ज्ञानादिகளில் மாறாட்டமுடையார்**

प्रत्यवायமே ஃபலிக்கும். ஆகையால் [41]"त्वं हि रुद्र महाबाहो मोहशास्त्राणि कारय । दर्शयित्वाल्पमायासं फलं शीघ्रं प्रदर्शय" என்கிறபடியே मोहनशास्त्रங்களிலே दृष्टफल-सिद्धियை யுண்டாக்கினதுவும் அவற்றையிட்டு मोहिப்பித்து नरकத்திலே விழவிடுகைக்காகவித்தனை. सत्यसङ्कल्पனான भगवान् ஒருவனை निग्राह्यனாகக்கோலினால் [42]"ब्रह्मा स्वयंभूश्चतुराननो वा रुद्रस्त्रिनेत्रस्त्रिपुरान्तको वा । इन्द्रो महेन्द्रस्सुरनायको वा त्रातुं न शक्ता युधि रामवध्यम्" என்கிறபடியே देवतान्तरங்கள் रक्षिக்க शक्तரல்லர்கள். सर्वदेवतैகளும் सुग्रीवमहाराजादिகளைப்

க்கு इति । **भगवन्निग्रहத்தாலே** इति । बुद्धिமாறாட்டத்தோடு रुद्रादिभक्तिபண்ணுமவனுக்கு सर्वकर्मबहिष्कृतत्वம் वचनसिद्धமாகையாலே அவனுக்கு रुद्रादिभक्तिயிலும் अधिकारமில்லாமையாலே अनधिकारिणा कृतमकृतமென்கிற न्यायத்தினாலே அந்த भक्ति फलजनकமாகாததோடு भगवन्निग्रहहेतुवாய் प्रत्यवायाऽऽपादकமாகவே ஆகுமென்று கருத்து. இப்படி अनधिकारिकृतமாகையாலே रुद्रभक्तिफलजनकமன்றென்றும் प्रत्यवायமேயுண்டென்றும் சொல்லில்; पाशुपतादिशास्त्रங்களில் रुद्रभक्तனுக்கே சில कर्मங்களால் ஃபலம் சொல்லியிருப்பது கூடுமோவென்னவருளிச்செய்கிறார் **ஆகையாலி**त्यादिना । **ஆகையால்** – वैदिककर्मानर्हர்களாய்ப்போந்த இவர்களுக்கு அவைகளையனுஷ்டித்தால் भगवन्निग्रहமும் तन्मूलपापविशेषமுமே வருமென்று निष्कर्षिத்ததாலென்றபடி. **त्वं ही**त्यादि । இது वराहपुराणवचनம். वरदानसमयத்திலேயே "मोहशास्त्राणि कारय" என்பதால் पाशुपतादिशास्त्रங்களிற்சொன்ன कर्मविशेषங்களும் तत्फलங்களும் भगवन्निग्रहकार्यங்களென்று ज्ञापिக்கப்படுகிறது. वचनतात्पर्यத்தை विस्तरेणவிவரிக்கிறார் **என்கிறபடியே** इत्यादिना । இப்படி रुद्रादिभक्तர்களை भगवान् निग्रहिத்தால் स्वभक्तர்களை रुद्रादिகள் रक्षिத்துக் கொள்ளமாட்டார்களோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **सत्यसङ्कल्पனான** इत्यादिயால். **ब्रह्मा** – अण्डाधिपतित्वरूपबृहत्ववान् । அதாவது उत्कर्षवान् । **स्वयंभूः** – अयोनिजः । **चतुराननः** – நாலு वेदங்களுக்கும் प्रवर्तकங்களான நாலுமுகத்தையுடையவன். இந்த பதங்களால் स्वरूपத்தாலும் जन्मத்தாலும் वृत्तத்தாலுமுத்कर्षம் विवक्षितம். **रुद्रः** – रावयतीति रुद्रः । அதாவது संहारकालத்தில் सर्वजगத்தையும் आक्रन्दनம் பண்ணும்படி செய்கிறவன். **त्रिनेत्रः** – त्रिलोकविजयिயான मन्मथனை भस्मीकरिத்த ललाटनेत्रத்தாலே नेत्रत्रयத்தையுடையவன். **त्रिपुरान्तकः** – "तेषामसुराणां तिस्रः पुर आसन्" என்று श्रुतिप्रसिद्धங்களான மூன்று புரங்களை नाशம் செய்தவன். **इन्द्रः** – निरुपपदेन्द्रशब्दवाच्यः । परमैश्वर्यवानित्यर्थः । **महेन्द्रः** – "महान्वाऽयमभूद्यो वृत्रमवधीत्"

---
[41] *வராஹபுராணம் 70-36.*
[42] *ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 51-45.*

போலே தனக்கு अन्तरङ्गராயிருப்பாரும் தன்னையடைந்தானொருவனை நலிய நினைத்தால் [43]''सकृदेव प्रपन्नाय''என்கிறபடியே सत्यप्रतिज्ञனான தன் व्रதங்குலையாமைக்காக रावणादिகளைப்போல दुष्प्रकृतिகளாய்

என்றும், ''तन्महेन्द्रस्यमहेन्द्रत्व'' மென்றும் श्रुतिகளிலே प्रसिद्धமான वृत्रवधजनितमहोत्कर्षविशिष्टः। **सुरनायकः** – स्वेतरदिक्पालादिसर्वदेवतैகளுக்கும் नियन्ता । **देवतान्तरங்கள் रक्षिக்கशक्तரல்லர் களி**தி । இவர்களே रक्षिக்க शक्तரில்லையென்னில் इतरदेवतैகள் अशक्तர்களென்பது कैमुतिकन्यायसिद्धமாகையாலே देवतान्तरसामान्यம் रक्षिக்க शक्तரல்லரென்று கருத்து. இப்படி भगवानாலே निग्रहिக்கப்பட்டவனை रक्षिக்க देवतान्तरங்கள் शक्तரல்லாவிடினும் இந்த न्यायத்தாலே भगवानையடைந்தவனை இத்தனைகாலம் தங்களுக்கு ஏவல் தேவை செய்து போந்து இப்போது मुमुक्षुவாக தங்களை விட்டுப்போனானே என்று கோபத்தால் நலிய நினைத்தால் அவனுக்கு रक्षणம் கிடைக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **सर्वदेवतैகளுமி**त्यादियाल். இங்கு ''தனக்கு अन्तरङ्गராயிருப்பாரு'' மென்றதால் सर्वदेवतैகளுமென்றது गोबलीवर्दन्यायத்தாலே अन्तरङ्गव्यतिरिक्तसर्वदेवतापरம். सर्वदेवतैகளுமென்றது ஒருவரிருவரன்றிக்கே विरोधिயான देवतैகளெல்லோரும் सङ्घीभविத்தாலுமென்றபடி. अन्तरङ्गராயிருப்பவர்கள் भगवदाश्रयமுள்ளவர்களை நலியக் கண்டதுண்டோவென்ன दृष्टान्तம் காட்டுகிறார் **सुग्रीवमहाराजादिகளைப் போலே** इति । सुग्रीवमहाराजादिகள், भगवानையாश्रयिக்க வந்த विभीषणாழ்வானை நலிய நினைத்தார்களென்பது रामायणमुखத்தாலே लोकप्रसिद्धமிறே. अन्तरङ्गர்கள் நலிய நினைத்தாலும் रक्षिக்குமென்றால் विरोधिகள் நலியநினைத்தால் रक्षिக்குமென்பது कैमुतिकन्यायத்தாலும் सिद्धம். लोकத்தில் ராஜாவை आश्रयिப்பவர்களை राजान्तरङ्गர்கள் विरोधिத்தால் அவர்களை राजाகைவிடக் காண்கிறோமே? அப்படி लोकத்தில் கண்டாலும் भगवानுக்கு आश्रितसंरक्षणம் व्रतமாகையால் அவன் अन्तरङ्गादिपरश्शतविरोधिயிருந்தாலும் रक्षिத்தே தீருவனென்னில், आश्रितरक्षणம் அவனுக்கு व्रतமென்பதில் प्रमाणமுண்டோவென்ன, வதில் वचनोदाहरणपूर्वकம் दृष्टान्तप्रदर्शनेन रक्षिக்கும் प्रकारத்தை யருளிச் செய்கிறார் **सकृदेव प्रपन्नाये**ति । இங்கு ''सकृदेवप्रपन्नाय तवास्मीति च याचते । अभयं सर्वभूतेभ्यो ददाम्येतद्व्रतं मम'' என்கிற पूर्णश्लोकமே विवक्षितம். **என்கிறபடியே** – सर्वभूतेभ्यो अभयं ददामि, एतन्ममव्रतम्, என்று श्लोकத்தில் சொன்னபடியே. **தன் व्रதம் குலையாமைக்காக** – शरणागतरक्षणरूपமான தன் व्रतம் बाधितமாகாமைக்காக. இங்கு विभीषणरक्षणத்தை दृष्टान्त-மாகக் காட்டி रक्षणप्रकारभेदத்தையுபபாதிக்கிறார் **रावणादिகளைப்போலே** इत्यादियाल்.

---

[43] *ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 18-33.*

நிராகரிக்கவேண்டுவோரை நிராகரித்தும், ஸ்ரீவாநரவீரர்களைப்போலே ஸத்ப்ரக்ருதிகளாய் அநுகூலிப்பிக்கவேண்டுவோரை அநுகூலிப்பித்தும் ஸர்வேஶ்வரன் ரக்ஷிக்கும். தேவதாந்தரங்கள் பக்கல் [44]**"काङ्क्षन्तः कर्मणां सिद्धिं यजन्त इह देवताः । क्षिप्रं हि मानुषे लोके सिद्धिर्भवति कर्मजा" என்கிறபடியே விஷமதுதுல்யங்களான க்ஷுத்ரபலங்கள் கடுக ஸித்திக்கும். அவைதானும்** [45]**"लभते च ततः कामान् मयैव विहितान् हि**

துஷ்ப்ரக்ருதிகளாயிதி । இது நிராகரிக்கைக்கு ப்ரதான ஹேது । அநுகூலவிரோதே ரக்ஷணப்ரகாரத்தையுபபாதிக்கிறார். **ஸ்ரீ வாநரவீரர்களைப்போலே** இத்யாதினா । **ஸத்ப்ரக்ருதிகளா**யிதி । இது அநுகூலிப்பிக்கைக்கு ப்ரதானஹேது । **அநுகூலிப்பித்து**மிதி, அந்தரங்கர்கள் ஆஶ்ரிதர்களை பாதிக்கப்புக்கால் அந்தரங்கர்களுக்குத் தன் குணத்தையும் ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்திலுள்ள ஸுக்ருதவிஶேஷாதிகளையும் போதிப்பித்து அந்தரங்கரையும் புதிதாகவாஶ்ரயிக்குமவர்களையும் பரஸ்பரஸுஹ்ருத்துக்களாகப் பண்ணி என்றபடி. **ஸர்வேஶ்வரன் ரக்ஷிக்கு**மிதி । ராஜாக்கள் அந்தரங்கர்கைவிடில் நமக்கென்ன வருமோ வென்கிற பயத்தாலே ஆஶ்ரிதர்களை ரக்ஷிக்காவிட்டாலும் அவன் ஸர்வேஶ்வரனாகையால் கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாராந்தரங்களில் அந்யதரத்தாலே ரக்ஷித்தேவிடுமென்று கருத்து.

இப்படி ஸர்வரக்ஷணஸமர்த்தனானவீஶ்வரனிருக்க லோகத்தில் தேவதாந்தரங்களை சிலர் ஆஶ்ரயிப்பானேன்? அது ஶீக்ரமாக க்ஷுத்ரபலங்களை அடைவதற்காகவென்னில், அதில் ப்ரமாணமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **தேவதாந்தரங்கள் பக்க**லித்யாதினா । "காங்க்ஷந்த: கர்மணாம் ஸித்திம்" என்பதால் அபரிமிதபலப்ரதனானவீஶ்வரனிருக்கச்செய்தேயும் இஹ ஶீக்ரமாக க்ஷுத்ரபலஸித்திகாமனையே தேவதாந்தராஶ்ரயணத்திற்கு காரணமென்று ஜ்ஞாபிக்கப்பட்டது. அப்படி ஆராதிப்பவனுக்கு காமனையிருந்தாலும் தேவதாந்தரயஜனத்தால் ஶீக்ரமாகபலஸித்தியுண்டாகுமோவென்கிற ஶங்காவாரணார்த்தம் "க்ஷிப்ரம் ஹி மாநுஷே லோக ஸித்திர்பவதி கர்மஜா" என்கிற உத்தரார்த்தம். இப்படியானால் ஶீக்ரபலப்ரதத்வம் தேவதாந்தரங்களுக்கு ஸித்தியாதோவென்னில் அது ஸித்தித்தாலும் பலம் துஷ்டமாகையால் அதனாலொரு உத்கர்ஷமில்லையென்று ஜ்ஞாபிக்கைக்காக பலஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கிறார் **விஷமதுதுல்யங்களான க்ஷுத்ரபலங்க**ளிதி । விஷமதுதுல்யங்களென்றதால் அவர்கள் கொடுக்கும் பலம் தத்காலத்திலநுபாவ்யமானாலும் உதர்க்கத்தில் மரணதுல்யது:காவஹமென்று ஸூசிதமாயிற்று. க்ஷுத்ரத்வவிஶேஷணாத் அந்த பலம் அல்பமென்றும், அஸ்திரமென்றும், து:கமிஶ்ரமென்றும் ஜ்ஞாபிதமாகிறது. இப்படி தேவதாந்தரங்களுக்குள்ள க்ஷுத்ரபலப்ரதத்வமும் ஶீக்ரபலப்ரதத்வமும் பகவததீனமாகையாலே யதனாலு

[44] *ஸ்ரீ கீதை 4-12.*
[45] *ஸ்ரீ கீதை 7-22.*

तान्'' [46]''एष माता पिता चापि युष्माकञ्च पितामहः। मयानुशिष्टो भविता सर्वभूतवरप्रदः ॥ अस्य चैवानुजो रुद्रो ललाटाद्यस्समुत्थितः । ब्रह्मानुशिष्टो भविता सर्वसत्ववरप्रदः'' इत्यादि களிற்படியே भगवदधीनங்கள். [47]''यस्मात्परिमितं फलम्'' [48]''सात्विकेषु तु कल्पेषु

மிவர்களுக்கு उत्कर्षமில்லையென்று ज्ञापिக்கைக்காக இவர்களுடைய फलप्रदानத்திற்கு भगवदधीनत्वத்தைச் சொல்லுகிற वचनங்களையுदाहरिக்கிறார் **அவைதானு**மி त्यादिना । ततः – अन्यदेवताराधनத்தாலே, प्रपद्यन्तेऽन्यदेवताः इति प्रकृतत्वात् । இங்கு मयैव विहितान् हितान् என்று अन्यदेवताराधनத்தாலே யவர்களடையும் कामங்களும் भगवद्विहितங்களாகச் சொல்லுகையாலவர்களுடைய शीघ्रफलप्रदत्वம் भगवदधीनமென்று स्पष्टीकरिக்கப்பட்டது. **एष मातेत्यादि** । இது शान्तिपर्वத்தில் देवतैகளைக்குறித்துभगवद्वचनம். **एषः** – चतुर्मुखः ''एषलोकगुरुर्ब्रह्मा'' इति तस्यैव प्रकृतत्वात् । இந்த वचनங்களில் ''मयानुशिष्टो भविता सर्वभूतवरप्रदः'' என்கையால் ब्रह्मादिகளுடைய वरप्रदत्वம் भगवदधीन மென்று स्पष्टமாக ज्ञापिக்கப்படுகிறதிறே. देवतान्तरங்களுக்கு इतरफलप्रदत्वம் भगवदधीनமாக सिद्धिக்குமென்றாலப்படியே तदधीनமாக मोक्षप्रदत्वமும் सिद्धिக்காதோ? அது वचनविरुद्धமாகையால் सिद्धिக்காதென்னில், அந்த वचनமெதுவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **यस्मात्परिमित**मित्यादिना । இது ब्रह्माणं शितिकण्ठञ्च என்கிற श्लोकத்தின் चतुर्थपादம். यस्मात् परिमितमेव फलं ब्रह्मादिभ्यस्सिद्ध्यति, नत्वपरिमितं मोक्षफलं तस्मात्, प्रतिबुद्धाः – सारासारविवेकज्ञाः । तान्न सेवन्त इति वचनार्थः । இதில் सर्वं वाक्यं सावधारण மென்கிற न्यायத்தால் परिमितमेव फलமென்று சொல்லவேண்டுவதால் अपरिमितमोक्षरूपफलप्रदानத்தில் ब्रह्मादिகளுக்கு स्वरूपयोग्यதையேயில்லை யென்றேற்படுவதால் அவர்களுக்கு भगवदधीनமாகவும் मोक्षप्रदत्वம் घटियाதென்று திருவுள்ளம். सात्विकेष्वित्यादि । இது मात्स्यपुराणवचनம். எந்த कल्पங்களில் चतुर्मुखனுக்கு सत्वगुणம் மாத்திரம் उद्बुद्धமாகிறதோ அவைகள் सात्विककल्पங்கள். இந்த प्रकरणத்தில் ''कल्पाश्चतुर्विधाः प्रोक्ताः ब्रह्मणो दिवसाश्च ते'' इत्यादिना कल्पங்களுக்கு चतुर्मुखगुणங்களுடைய उद्भवाभिभवमुखத்தாலே सात्विकत्वादिप्रतिपादनात् । माहात्म्यமधिकमित्यत्रपूर्वத்தில் நின்றும் निगद्यते என்கிற क्रियापदमनुषङ्गिக்கப்படுகிறது. ''सङ्कीर्णेषु सरस्वत्याः पितॄणाञ्च निगद्यते'' என்பது पूर्ववचनம். ''यस्मिन् कल्पेतु यत्प्रोक्तं पुराणं ब्रह्मणा पुरा । तस्य तस्य तु माहात्म्यं तत्स्वरूपेण वर्ण्यते'' என்கிற प्रक्रमश्लोकத்திலிருக்கும் ब्रह्मणेतिपदமும், तत्स्वरूपेणेतिपदமுமनुवर्तिக்கிறது. तत्स्वरूपेण – यस्मिन्कल्पे என்று पूर्वनिर्दिष्टकल्पस्वरूपेण, तत्तत्कल्पोद्भूतसात्विकत्वराजसत्वादि स्वभावे नेति यावत् । तदुक्तं श्रुतप्रकाशिकायां तत्तद्गुणमयेन ब्रह्मणेति । तथा च सात्विककल्पங்களில் सात्विककल्पस्वरूपेणोद्भूतसात्विकस्वभावரான ब्रह्माவினாலெந்த புராணம்

46 *பாரதம் சாந்திபர்வம் 349-76-77.*

47 *பாரதம் சாந்திபர்வம் 350-36.*

48 *மாத்ஸ்ய புராணம் 290-16*

माहात्म्यमधिकं हरेः । तेष्वेव योगसंसिद्धा गमिष्यन्ति परां गतिम्'' என்கையாலே அவர்கள் பக்கல் மோக்ஷம் விலம்பித்துங்கிடையாது. ஸர்வேச்வரன் பக்கல் [49]''யுக-கோடிஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ'' ரித்யாதிகளிற்படியே அதிசயிதமான ஐச்வர்யாதி களும் வரும். பின்பு விடாய்த்தீர கங்காஸ்நானம் பண்ணப் பாபம் போமாப் போலே விஷயஸ்வபாவத்தாலே ஆநுஷங்கிகமாக பாபக்ஷயம் பிறந்து ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள்

சொல்லப்படுகிறதோ அந்த புராணத்தில் பகவானுக்கு மாஹாத்ம்யமதிகமாகச்சொல்லப் படுகிறதென்று கருத்து. ஸாத்விககல்பங்களில் ப்ரஹ்மாவிற்கு யதாவஸ்திதஜ்ஞானஹேதுபூதமான ஸத்வகுணவிவ்ருத்தியாலே அந்த கல்பத்தில் அவரால் செய்யப்பட்ட புராணங்களுக்கு வக்த்ருதோஷமில்லாமையாலே பகவானுடைய மாஹாத்ம்யத்தை அதிகமாகச்சொல்லு-மந்தப்புராணங்களே உபாதேயங்களென்றபடி. **தேஷ்வேவ யோகஸம்ஸித்தா கமிஷ்யந்தி பராங்கதிமிதி** । யோகஸம்ஸித்தா இதி ஆஹிதாக்னிவத்ஸமாஸ: । ஸம்ஸித்தயோகா இத்யர்த்த: । ததா ச ஸாத்விககல்பப்ரணீதங்களான புராணங்களாலேயே பரதேவதாபாரமார்த்யநிச்சயத்வாரா பகவானிடத்தில் அநந்யயோகநிஷ்பத்தியையுடையவர் களென்றபடி. இங்கு தேஷ்வேவேத்யவதாரணத்தாலே ராஜஸதாமஸகல்பங்களில் ப்ரணீதங்களான ப்ரஹ்மருத்ராதிமாஹாத்ம்யப்ரதிபாதகங்களான புராணங்களிலே மோக்ஷஹேதுபூதமான யோகநிஷ்பத்தி கிடையா தென்றேற்படுவதால் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு பரகதிப்ரதாநஸ்வரூபயோக்யதையுமில்லையென்று இந்த வசனங்களில் ஸித்திக்கிறதென்று திருவுள்ளம். இந்த வசனங்களால் அபிப்ரேதார்த்தத்தை நிஷ்க்ருஷ்டமாக நிகமிக்கிறார் **அவர்கள் பக்கல் மோக்ஷம் விலம்பித்துங்கிடையாது** இதி । இப்படி பகவானிடத்தில் அபரிமிதமான மோக்ஷபலம் ஸித்தித்தாலும் ஐச்வர்யாதிபலஸித்தியுண்டோ வென்ன அதிசயிதமான ஐச்வர்யாதிபலஸித்தியுமுண்டென்கிறார் **ஸர்வேச்வரன் பக்கலி**த்யாதினா । அதில் ப்ரமாணங்காட்டுகிறார் **யுககோடிஸஹஸ்ராணீ**த்யாதினா । **அதிசயிதமான ஐச்வர்யாதிகளும் வருமி**தி । ப்ரஹ்மருத்ராதிகளாலே கொடுக்கமுடியாத ப்ரஹ்மருத்ராத்யைச்வர்யமவனிடத்தில் கிடைக்கு மென்றாலவனே அதிசயித ஐச்வர்யாதிப்ரதனென்று ஸித்திக்குமிறே. இங்கு ஆதிபதத்தால் கைவல்யக்ரஹணம். இங்கு அதிவிதிசிவை: என்கிற தயாசதகச்லோகத்தையநுஸந்திப்பது. இப்படி ஐச்வர்யார்த்தமாக பகவானையாச்ரயித்தால் விஷயஸ்வபாவத்தாலே ஐச்வர்யமும் வந்து விலம்பேன மோக்ஷப்ரதிபந்தகமான பாபங்கழிந்து மோக்ஷமும் ஸித்திக்குமென்பதை ஸத்ருஷ்டாந்தமாகவுபபாதி க்கிறார் **பின்பு** இத்யாதினா । **பின்பு** – பகவானால் வந்த அதிசயித ஐச்வர்யாதிகளை ஸமக்ரமாக அநுபவித்தபிறகு. இதற்கு மோக்ஷபர்யந்தமாய்விடுமென்பதோடன்வயம். தான் பண்ணின பகவதாச்ரயணம் ஐச்வர்யார்த்தமாகவிருக்கவதற்கு தனக்கு உத்தேச்யமல்லாத மோக்ஷபர்யந்தமான பலமா-நுஷங்கிகமாக வரக்கூடுமோவென்னில், வரக்கூடுமென்பதில் த்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்

[49] *பாரதம் குண்டதரோபாக்யானம்.*

தலைசாய்ந்து सत्वोन्मेषமுண்டாய் जनकाम्बरीषकेकयादिகளுக்குப்போல क्रमेण मोक्षपर्यन्तமாய்விடும். मोक्षोपायनिष्ठனாம்போது [50]''बहुनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान् मां

கிறார் **விடாய்தீர गङ्गास्नानம்பண்ணப் பாபம் போமாப்போலே** इति । இந்த दृष्टान्तத்தில் गङ्गास्नानத்திற்கு श्रमनिवृत्तिயே उद्देश्यமானாலும் इतरस्नानம்போலன்றிக்கே अनुद्देश्यமான पापनिवृत्तिயும் வருவதாகக் காண்கையால் दार्ष्टान्तिकத்திலும் ऐश्वर्यार्थமான भगवदाश्रयणத்திற்கும் आनुषङ्गिकமாக मोक्षपर्यन्तफलம் வரலாமென்று கருத்து. ऐश्वर्यानुभवத்தாலே रजस्तमस्ஸுக்கள் மேற்பட்டு पापத்தில் प्रवृत्तिயே காணாநிற்க, இந்த अधिकारिக்குப் பின்பு पापनिवृत्ति கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **विषयस्वभावத்தாலே** इति । देवतान्तराश्रयणத்தால் வந்த ऐश्वर्यानुभवம் रजस्तमोऽभिवर्धकமானாலும் भगवदाश्रयणத்தால் வந்த ऐश्वर्यानुभवம் आश्रयिத்த भगवானாகிற விஷயம் पावनतमமாகையால் पापक्षयहेतुவாகலாமென்று கருத்து. पापक्षयம் பிறந்தால் வரும் कार्यपरंपரையை யருளிச்செய்கிறார் **रजस्तमस्सुக்கள் தலை சாய்ந்து** इत्यादिना । அதின் कार्यத்தையருளிச்செய்கிறார் **सत्वोन्मेषமுண்டா**யிதி. இப்படி ऐश्वर्यानुभवानन्तरம் पापक्षयद्वारा मोक्षपर्यन्तफलத்தையனுभविத்தவருண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **जनकाम्बरीषकेकयादिகளுக்குப்போலே** इति । **क्रमेण मोक्षपर्यन्तமாய்விடுமி**தி । भगवदाश्रयणमिति शेषः । இங்கு देवतान्तरங்கள் பக்கல் मोक्षம் விளம்பித்துங்கிடையாதென்றும் भगवானை मोक्षार्थमाश्रयिத்தால் मोक्षங்கிடைக்குமென்றும் ऐश्वर्यार्थமாக भगवானை आश्रयिத்தாலந்த ऐश्वर्यமும் கிடைத்து விளம்பேன मोक्षமும் கிடைக்குமென்றும் சொன்னதாலிவர்களுக்கு साम्यैक्यादि सुतरां घटिயாதென்று तात्पर्यம். இப்படி ऐश्वर्यार्थம் भगवானை आश्रयिத்தவனுக்கும் ऐश्वर्यानुभवानन्तरं पापक्षयादि द्वारा मोक्षம் सिद्धिக்குமென்றால் भगवत्प्राप्तिயையுத்தேசித்து முதலிலேயே भगवदाश्रयणம் பண்ணினவனுக்குமிவனுக்குமொருவிதவாசியுமில்லையே? இப்படியானாலெல்லோரும் ऐश्वर्यार्थம் भगवदाश्रयणம்பண்ணி ऐश्वर्यத்தையனுभविத்து मोक्षம்புக விரும்பார்களே? ஒருவன் முதலிலேயே बहुपुण्यजन्मपरिपकமான सुकृतविशेषத்தாலே मोक्षरुचिயுள்ளவனாய் अनन्यप्रयोजनனாய் भगवदाश्रयणத்தில் மூண்டால் அவனுக்கு कर्मयोगज्ञानयोगरूपनिवृत्तिधर्मानुष्ठानங்களாலே झटिति वैराग्यம் பிறந்து अनन्यप्रयोजनभक्तियोगानुष्ठानம் सिद्धिக்கும். ऐश्वर्यादिகளில் वैराग्यமில்லாத ऐश्वर्यार्थिக்கு चिरकालம் ऐश्वर्यानुभवம்பண்ணி பிறகு அதில் दोषदर्शनத்தாலே वैराग्यம்பிறந்து मोक्षरुचिயாலே अनन्यप्रयोजनனாய் ''बहूनां जन्मना'' மென்கிற படியே वासुदेवனே प्रयोजनமென்று கருதி भक्तिप्रपत्तिरूपोपायनिष्ठतै வரவேண்டும். அதாவது முதலிலேயே मोक्षरुचिயாலே भगवदाश्रयणம் பண்ணுகிறவனுக்கு ''बहूनां जन्मनामन्ते''

[50] கீதை 7-19.

प्रपद्यते'' [51]''ये जन्मकोटिभिस्सिद्धास्तेषामन्तेऽत्र संस्थितिः'' [52]''जन्मान्तरसहस्रेषु तपोध्यान-समाधिभिः । नराणां क्षीणपापानां कृष्णे भक्तिः प्रजायते'' *என்கிறபடியே* विलम्ब*முண்டு.* मोक्षरुचि *பிறந்து வல்லதொரு* उपाय*த்திலே மூண்டால்* [53]''तेषामहं समुद्धर्ता मृत्यु

என்கிறபடி बहुपुण्यजन्मங்கள் முடிந்தே मोक्षोपायनिष्ठै सिद्धिத்திருப்பதாலவனுக்கு अनन्य-प्रयोजनोपायनिष्ठैக்கு बहुजन्मविलम्बமில்லை. ऐश्वर्यार्थिக்கு ऐश्वर्यार्थभगवदाश्रयणத்தால் ऐश्वर्यानुभवம் வந்து அதில் दोषदर्शनத்தால் वैराग्यம்பிறந்து पापक्षयादि द्वारा भगवदेकप्रयोजनत्वம் सिद्धिத்து ''बहूना'' மென்கிறபடி बहुपुण्यजन्मपरिपक्वसुकृतविशेषसाध्यமான मोक्षरुचिயும் அதனால் मोक्षो-पायமான मोक्षोपायनिष्ठैயும் வரவேண்டும் என்பதாகையா லிருவருக்கும் வாசி யுண்டென்னில், அதற்கு प्रमाणமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **मोक्षोपायनिष्ठ னாம்போது** इति । मोक्षोपायமான भक्तिயையநுஷ்டிக்க प्रवृत्तिக்கும்போது इत्यर्थः । **बहूनां जन्मनामन्त** इत्यादि । இங்கு जन्मशब्दம் पुण्यजन्मपरம். बहुपुण्यजन्मங்களின் முடிவிலென்றபடி. ஜீவன்கள் அனாதியாகையாலெல்லோருக்கும் बहुजन्मம் सिद्धமாகையாலது वक्ष्यमाण ज्ञानहेतुவாகாதிறே. **ज्ञानवान्** – वासुदेवस्सर्वमिति ज्ञानवान् । வாஸுதேவனே प्राप्यனும், प्रापकனும், इतरமான भोग्यजातமுமென்கிற ज्ञानवान् । இதனால் अनन्यप्रयोजनभक्तियोगादिहेतु भूतज्ञानமே बहुकालविलम्बसाध्यமென்று ज्ञापितமாயிற்று. **ये जन्मकोटिभिस्सिद्धा** इति । **सिद्धाः** – सिद्धिं प्राप्ताः । இங்கு सिद्धिயாவது मोक्षव्यतिरिक्तफलங்கள். भगवानिடத்தில் நின்றும் जन्म-कोटिकालம் मोक्षव्यतिरिक्तैश्वर्यादिफलங்களையடைந்தவர்களென்றபடி. **अत्र** – अनन्यप्रयोजन-भक्तिरूपमोक्षोपायத்திலே **तपोध्यानसमाधिभिः** – फलान्तरार्थமான तपोध्यानसमाधिகளாலே. **क्षीण-पापानां** – पूर्वोक्तरीत्या आनुषङ्गिकपापक्षयवताम् । **कृष्णे भक्तिः प्रजायते** – ''मयि चानन्ययोगेन भक्तिरव्य-भिचारिणी'' इत्यादिகளில் சொல்லுகிறபடியே अनन्यप्रयोजनभक्तिயுண்டாகுமென்றபடி. उत्तरश्लोकार्थத்தை संग्रहिத்துக்காட்டுகிறார் **என்கிறபடியே विलम्बமுண்டு** इति । இப்படி ऐश्वर्यार्थिக்கு अन्ततो मोक्षம் सिद्धिத்தாலும் ऐश्वर्यरुचिமாறி मोक्षத்தில் रुचिவருவதற்கும் मोक्षोपायप्रवृत्तिவருவதற்கும் बहुकालविलम्बத்தை वचनங்களாலே காட்டி, முதலிலேயே उत्कटसुकृतविशेषத்தால் मोक्षरुचिபிறந்து मोक्षार्थं भगवाனை आश्रयिத்தவனுக்கு मोक्षसिद्धिயில் विलम्बமில்லையென்கிறார் **मोक्षरुचिபிறந்து** इत्यादिना । मोक्षरुचि பிறந்து என்பதால் मोक्षरुचिहेतुभूतबहुजन्मविलम्बமிவனுக்கு இல்லையென்பது सूचितம். **வல்லதொரு** उपाय-मिति । வல்லது – शक्यமானது. सद्वियादिभक्तिभेदங்களில் தன் शक्तिக்கநுகுணமானது என்றபடி. **மூண்டாலிதி** । மூளுகை – प्रवृत्तिக்கை **तेषामित्यादि** । अनन्यप्रयोजनयोगத்தாலே

---

51 *பௌஷ்கரஸம்ஹிதை.*
52 *பாஞ்சராத்ரம்.*
53 *கீதை 12-7.*

संसारसागरात् । भवामि न चिरात्पार्थ मय्यावेशितचेतसाम्'' *என்கிறபடியே* मोक्षसिद्धिக்கு विलम्ब*மில்லை.* स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठ*னுக்குத் தான் கோலினதேயளவு, வேறு* विलम्बाविलम्ब*ங்களுக்குக் குறியில்லை. இந் நியமங்களெல்லாம்* [54]''स्वात

என்னை ध्यानம் பண்ணுகிறவர்களை मोक्षविरोधिसंसारसागरத்தில் நின்றும் स्वल्पकालத்திலேயே समुद्धरणம் பண்ணுகிறேன் என்கை. **मोक्षसिद्धिக்கு विलम्बமில்லை** इति । ऐश्वर्यार्थिக்குப்போலே ऐश्वर्यानुभवத்தாலுண்டான विलम्बமும் मोक्षरुचियுண்டாவதற்காக बहुपुण्यजन्मविलम्बமுமில்லையென்றபடி. இப்படி முதலிலேயே मोक्षरुचिபிறந்து सद्विद्यादिகளிலிழிபவனுக்கும் ''भवामि न चिरात्'' என்கிறபடி मोक्षமविलम्बेनவருமென்றால் स्वतन्त्रप्रपत्तिக்கு अविलम्बेनमोक्षजनकत्वप्रथै எங்ஙனேயென்னவருளிச்செய்கிறார் **स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठனுக்குத் தான் கோலினதேயளவு** इति । **தான்கோலினதேயளவு** – தான் கோலின क्षणान्तर दिवसान्तर देहावसानादिகளில் இவன் கோலினகாலமே मोक्षावधिயென்றபடி. **வேறு विलम्बाविलम्बங்களுக்குக் குறியில்லை** इति । सद्विद्यादिनिष्ठர்களுக்கு ''तस्य तावदेवचिरं यावन्न विमोक्ष्ये'' என்கிறபடி தங்கள் தங்கள் प्रारब्धकर्मनाशावधि विलम्बाविलम्बங்கள் வருவதுபோல் இவனுக்கு வேறு विलम्बाविलम्बहेतुவில்லை யென்னபடி. तथा च भक्तனுக்கு भवामि न चिरात् என்கிறபடியே मोक्षம் கடுக வருமென்றாலும் ''तस्य तावदेव'' என்கிறபடி प्रारब्धकर्मावधि विलम्बமுண்டு. प्रारब्धத்துக்கும் நாசகமான स्वतन्त्रप्रपत्तिயிலிழிந்தவனுக்கு இவன் கோலினகாலத்தில் प्रारब्धமும் नशिத்து मोक्षமுண்டாகையால் भक्ति, विलम्बेन मोक्षजनकமென்றும், स्वतन्त्रप्रपत्ति கோலினகாலத்திலே अविलम्बेन मोक्षजनकமென்றும் शास्त्रங்களில் प्रथैஎன்று கருத்து. **இந்நியமங்களி**தி. இப்படி ज्ञानादिகளில் மாறாட்டமுடையாற்கு देवतान्तरभक्तिயுண்டாகிலும் भगवन्निग्रहத்தால் प्रत्यवायமே फलिக்குமென்றும் पाशुपतादिशास्त्रங்களில் சொல்லியிருக்கும் देवतान्तरங்களில் நின்றும் வரும் शीघ्रफलம் ''त्वं हि रुद्र'' என்கிறபடி निग्रहकार्यமென்றும் देवतान्तरங்களுக்கு मोक्षप्रदानस्वरूपयोग्यதையே யில்லையென்றும் ऐश्वर्यार्थம் भगवानை आश्रयिத்தாலும் अन्ततो मोक्ष सिद्धिயுண்டென்றும் முதலிலேயே मोक्षरुचि பிறந்து सद्विद्यादिகளிலிழிந்தவனுக்கு प्रारब्धावसानத்திலே मोक्षமென்றும், स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठனுக்கு அவ்வளவு विलम्बமுமன்றிக்கே கோலினகாலத்திலே मोक्षமென்றும் சொன்ன இந்நியமங்களெல்லாமென்றபடி. ऐश्वरमिति हेतुभर्गविशेषणம். अपर्यनुयोज्यं – पर्यनुयोगः, प्रश्नः । तदनर्हம். प्रश्नம் பண்ணக்கூடாததென்றபடி. ईश्वरன் स्वच्छन्दதையாலே முன்சொன்னபடி சில நியமங்களைச் செய்தால் இது இப்படியே இருக்கவேண்டுமோ? வேறுவிதமாக

[54] *வைகுண்டஸ்தவம் 55.*

न्त्यमैश्वरमपर्यनुयोज्यमाहुः'' என்கிற நிரङ्कुशस्वच्छन्दதையாலே सिद्धங்களென்று प्रमाणपरतन्त्रருக்கு सिद्धம். இவ்வர்थங்களிப்படி தெளியாதார்க்கே देवतान्तरங்கள் सेव्यங்களென்னுமிடம் [55]''प्रतिबुद्धवर्जं सेव्यन्तु'' என்று व्यवस्थै பண்ணப் பட்டது. இத்देवतान्तरங்களை भगवच्छरीरமென்று அறியாதே பற்றினார்க்கு चार्वाकனாயிருப்பனொரு सेवकன் ராஜாவினுடம்பிலே चन्दनादिகளை

இருக்கக்கூடாதோ? इत्यादिप्रश्नங்களை अनीश्वरனானவன் பண்ணக்கூடாது इत्यावत् । **प्रमाणपरतन्त्रனுக்கு सिद्धमिति** । प्रमाणம் சொல்லுகிறவர்த்தையே ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென்கிற निर्बन्धமுள்ளவர்கள் प्रमाणपरतन्त्रர்கள். அவர்களுக்கே முன்பு प्रमाणोपन्यासपूर्वமாகச் சொன்ன இந்நியமங்களெல்லாம் सिद्धिக்குமென்றபடி. இதனால் प्रमाणपरतन्त्रரன்றிக்கே केवलहेतुवादिகளுக்கு भगवाனும், तदुपासनமும், तत्फलप्रदत्वமும், देवता-न्तरங்களும், तदुपासनतत्फलप्रदत्वादिகளுமே सिद्धिயாதாகையாலே அதில் நியமங்கள் सुतरां सिद्धिயாதென்று ज्ञापिக்கப்பட்டது. இப்படியானால் ''आदित्यमंबिकां विष्णुं गणनाथं महेश्वरं'' என்று देवतान्तरपूजादिகளும் तदुपासनங்களும், तस्मात्फलங்களும் शास्त्रसिद्धங்களன்றோ? அவைகளும் प्रमाणங்களன்றோ? प्रमाणपरतन्त्रருக்கு देवतान्तरமும் सेव्यமாய் सिद्धिயாதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ்வர்थங்களிப்படி தெளியாதாற்கே** इति । **இவ்வர்थங்கள்** – सर्वेश्वरனுக்கும் देवतान्तरங்களுக்கும் சொன்ன विशेषங்களாகிற வர்थங்கள். **இப்படி தெளியாதார்க்கே** – पूर्वोक्तरीत्या தெளியாத अप्रतिबुद्धர்க்கே. **प्रति-बुद्धवर्जं सेव्यं तु என்று व्यवस्थै பண்ணப்பட்டது** इति । இங்கு ''प्रतिबुद्धवर्जं सेव्यन्तु'' என்று प्रतिबुद्धेतरர்களுக்கே देवतान्तरங்கள் सेव्यங்களென்றும் ''प्रतिबुद्धा न सेवन्ते यस्मात्परिमितं फलं'' என்கிற श्लोकத்தில் देवतान्तरங்கள் परिमितफलप्रदங்களாகையாலே अपरिमितफलाकांक्षिகளான प्रतिबुद्धர்களுக்கு सेव्यங்களல்ல வென்றும் சொல்லியிருப்பதால் आदित्यमि-त्यादिश्लोकங்களில் சொல்லியிருக்கும் देवतान्तरसेवनம் प्रतिबुद्धेतरविषयமாகவே व्यवस्थै செய்யப்பட்டதென்று கருத்து. இப்படி प्रतिबुद्धेतरர்களுக்கே देवतान्तरமாराध्यமென்றாலும், அந்த आराधनத்தால் तत्तद्देवतान्तरान्तर्यामिயான भगवाனே वस्तुतः आराध्यனாகையாலே அவனுக்கும் प्रतिबुद्धனுக்கும் समமாகவே ईश्वरன் फलप्रदानம் பண்ண வேண்டுகையாலிருவருக்கும் फलांशத்தில் साम्यமே सिद्धिக்காதோவென்று शङ्कित्तु समाधानமருளிச்செய்கிறார் **இத்देवतान्तरங்களை भगवच्छरीरமென்று அறியாதே பற்றினார்க்கு** इत्यादिना । இதற்கு वस्तुवृत्तिயில் सर्वेश्वरனே आराध्यனானாலுமென்பதோடந்வயம். இதற்கு अनुरूपदृष्टान्तமருளிச்செய்கிறார் **चार्वा**கனாயிருப்பானொரு

55

प्रयोगिக்க राजशरीरத்தில் आत्मा प्रीतமானாப்போலே वस्तुवृत्तियில் सर्वेश्वरனே आराध्यனானாலும் [56]''येत्वन्यदेवता भक्ता यजन्ते श्रद्धयान्विताः । तेऽपि मामेव कौन्तेय यजन्त्यविधिपूर्वकम्'' என்கிறபடியே शास्त्रार्थवैकल्यமுண்டானபடியாலே அவற்றிற்சொன்ன फலம் विकலமாம். भगवच्छरीरங்களென்றறிந்து क्षुद्रफल ங்களைக் கடுகப் பெறவேணுமென்கிற रागविशेषத்தாலே அவர்களை उपासिப்பார்க்கு அவ்வோ फலங்கள் पूर्णங்களாம். இப்படியறிந்தால் भगवान् தன்னையே [57]''आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी'' என்கிறபடியே फलान्तरங்களுக்

सेवकனீत्यादिना । **चार्वाकன்** – प्रत्यक्षसिद्धங்களான शरीरादिகளைத் தவிர அதிலுள்ளே आत्मा என்கிற वस्तु ஒன்றுண்டென்று ஒப்புக்கொள்ளாதவன். இதனால் राजाவினுடைய आत्मप्रीतिயை उद्देशित्து அவன் राजशरीरத்தில் चन्दनादिகளைப் பூசுகிறானல்லனென்று ज्ञापिக்கப்படுகிறது. **राजशरीरத்தில் आत्मा प्रीतமானாப்போலே** इति । चन्दनம் பூசுகிற चार्वाकனுக்கு राजाவினுடைய आत्मप्रीति उद्देश्यமில்லாவிடிலும் वस्तुतः राजाவினுடைய आत्माவே प्रीतனாகிறானாகையாலதுபோலேயென்னபடி. இதை दार्ष्टान्तिकத்தில் காட்டுகிறார் **वस्तुवृत्तिயில் सर्वेश्वरனே आराध्यனானாலு**மிதி । ஆனாலுமித्यनेन दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोः आराध्यत्वांशத்தில் साम्यमङ्गीकरिக்கப்பட்டது. இப்படியானாலும் अप्रतिबुद्धனுக்கு फलवैकल्यம் वचनसिद्धமென்கிறார் **येत्वन्यदेवताभक्ताः** इत्यादि । இதில் मामेव कौन्तेय यजन्ति என்கிற पर्यन्तம் सर्वेश्वरனே आराध्यனானாலுமென்பதால் पूर्वमेव विवरिக்கப்பட்டது. **अविधिपूर्वक**मिति । कर्मங்களுக்கு पूर्णफलोत्पादनसिद्ध्यर्थமாக देवतैகளுக்கு भगवच्छ-रीरत्वानुसन्धानம் शास्त्रங்களில் विधिக்கப்பட்டது. அந்த भगवच्छरीरत्वानुसन्धानமில்லாவிடில் அந்த यजनம் विधिपूर्वकமன்றென்று கருத்து. இப்படி யிவர்களுடைய यजनத்தில் विधिवैकल्यமுண்டாகையால் फलवैकल्यமுமுண்டென்கிறார் **என்கிறபடியே शास्त्रार्थ-वैकल्यமுண்டானபடியாலவற்றில் சொன்ன फலं विकலமா**மிதி । இப்படியாகில் देवतान्तरभक्तர்களுக்கும் फलसिद्धिயுண்டென்றும் அது भगवाனாலேயே दत्तமென்றும் ''मयैव विहितान् हि तान्'' इत्यादिகளிலே சொன்னது எங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் **भगवच्छरीरங்கள் என்றறிந்து** इत्यादिना । सर्वं भगवच्छरीरமென்று தெரிந்தால் அவர்கள் शरीरिயான आत्माவை விட்டு शरीरभूतரான அவர்களை आश्रयिப்பார்களோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **क्षुद्रफलங்களைக் கடுகப் பெறவேணுமென்கிற रागविशेषத்தாலே** इति । भगवान् सर्वशरीरी, அவனுக்கு सर्वம் शरीरம் என்று तत्त्वज्ञानமுள்ள

---

[56] *கீதை 9-23.*
[57] *கீதை 7-16.*

காகவும் பற்றினால் அந்த ஃபலங்கள் अतिशयितங்களாம். अनन्यप्रयोजनராய்ப் பற்றினார்க்கும் [58]**''शरीरारोग्यमर्थांश्च भोगांश्चैवानुषङ्गिकान् । ददाति ध्यायिनां नित्यमपवर्गप्रदो हरिः'' என்கிறபடியே ஃபலாந்தரங்கள் आनुषङ्गिकமாக வரும். இவ்வர்த்**

வனுக்கும் प्रारब्धकर्मवशத்தாலே क्षुद्रफलங்களிலாசையும் देवतान्तरங்கள் शीघ्रफलप्रदங்களென்கிற எண்ணமுமுண்டாகுமாதலால் तदर्थமாக देवतान्तरங்களை आश्रयिக்கலாமென்று கருத்து. **இப்படியறிந்தாலி**தி. கீழ்ச்சொன்னபடி भगवान् शरीरी, देवतान्तरங்கள் शरीरமென்றறிந்தாலென்னபடி. **भगवान्தன்னையே** – शरीरियான भगवाனையே, **आर्तः** – भ्रष्टैश्वर्यकामनावान्, **जिज्ञासुः** – केवलात्मानुभवकामनावान्, **अर्थार्थी** – नूतनैश्वर्यकामनावान्, **என்கிறபடியே** – என்று गीतैயில் சொன்னபடியே. இதனால் प्रतिबुद्धர்களுக்கும் भगवद्व्यतिरिक्तैश्वर्यादिकामனையும் तदर्थம் भगवदाश्रयणமுமுண்டென்பதிலிந்த श्लोकமே प्रमाणமென்று காட்டப்பட்டது. **ஃபலாந்தரங்களுக்காகவும் பற்றினாலி**தி । இங்கு **உம்**மையால் शरीरियान भगवाனை मोक्षத்திற்காக आश्रयिப்பதுபோல் प्रारब्धकर्मविशेषத்தாலே ऐश्वर्यादिप्रयोजनसिद्ध्यर्थமுமாश्रयिக்கலாமென்கிறவர்த்தம் द्योतितம். **அந்த ஃபலங்களதிशयितங்களாமி**தி. भगवदुपासनத்தால் வந்த அந்த ऐश्वर्यादिफलங்கள் चतुर्मुखाद्यैश्वर्यपिक्षयापि उत्कृष्टங்களென்னபடி. तथा च இந்த प्रकरणத்தில் प्रतिबुद्धेतरனுக்கு देवतान्तरம் सेव्यமென்றும், அந்த सेवनம் विधिविहितமன்றென்றும் அந்த सेवैயால் வரும் ஃபலம் विकलமென்றும், प्रतिबुद्धனுக்கு क्षुद्रफलकामனையால் देवतान्तरभजनம் கூடுமென்றும், भगवान् शरीरी, देवतान्तरம் शरीरமென்கிற ज्ञानத்தோடே பண்ணுகிற அந்த भजनம் विधिपूर्वकமாகையாலதனால் வரும் ஃபலம் परिपूर्णமென்றும், இந்த प्रतिबुद्धனே ऐश्वर्यादिफलसिद्ध्यर्थம் शरीरियान भगवाனையே आश्रयिக்கலாமென்றும், அதனால் வரும் ஃபலம் अतिशयितமாமென்றும் சொல்லப்பட்டது. प्रतिबुद्धனுக்கு प्रयोजनान्तरापेक्षया देवतान्तराश्रयणம் अल्पफलप्रदமென்றும் प्रयोजनान्तरापेक्षयैव भगवदाश्रयणमतिशयितफलप्रदமென்றுமுபபாதித்து இனி प्रयोजनान्तरापेக்ஷையன்றிக்கே मोक्षार्थமாக भगवदाश्रयणம் अनपेक्षितप्रयोजनान्तरங்களையுமானுषंगिकமாகத்தருமென்கிறார் **अनन्यप्रयोजनனாய் பற்றினார்க்குமி**त्यादिना । இங்கு **உம்**மை विरोधद्योतकம். அதாவது मोक्षकामனையாலொருவனுபாயத்தை अनुष्ठिத்தால் அவனுக்கு कामनाऽविषयफलसिद्धिशास्त्रविरुद्धமிறே. कामनाऽविषयफलம் प्रधानமாக வருவது शास्त्रविरुद्धமானாலும் आनुषङ्गिकமாக प्रधानफलத்தோடே வருவது विरुद्धமாகாதென்கிற வபிப்ராயத்தாலே तदनुगुणवचनத்தைக்காட்டுகிறார் **शरीरे**ति । **ஃபலாந்தரங்களானுषंगिकமாகவருமி**தி । यद्यपि ஃபலேச்சையில்லாமல் उपायेச்சையும் उपायानुष्ठानமும் घटिயாதாகையாலே ஃபலேச்சா आवश्यकी । ஃபலார்த்தி-

[58] விஷ்ணுதர்மம் 74-43.

த்தை अनुषङ्गसिद्धैश्वर्यரான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாளும் [59]''நின்னையே தான் வேண்டி நீள்செல்வம் வேண்டாதான் தன்னையே தான் வேண்டுஞ் செல்வம் போல்'' என்றருளிச்செய்தார். [60]''अभिलषितदुरापा ये पुरा कामभोगा जलधिमिव जलौघास्ते विशन्ति स्वयं नः'' என்று ஈசாண்டானும் தாமருளிச் செய்த स्तोत्रத்திலே निबन्धिத்தார். இது विद्याविशेषरागविशेषादिनियतம். இப்படி

त्वस्याधिकाररूपत्वात् । तथापि அது प्रधानफलेच्छाविषयமாகையாலே मोक्षरूपप्रधानफलेच्छया भक्ति-प्रपत्तिகளை अनुष्ठिப்பவனுக்கு इच्छां विनापि शरीरारोग्यादिफलங்கள் आनुषंगिकமாக வரலா மென்று திருவுள்ளம். वेदान्तங்களில் ''ज्योग्जीवति'', ''अन्नवानन्नादो भवति'', ''भाति च तपति च कीर्त्या यशसा ब्रह्मवर्चसेन'' इत्यादिகளில் அவ்வோ ब्रह्मविद्यैகளை अनुष्ठिத்தவனுக்கு आनुषङ्गिकफलம் சொல்லப்பட்டதிறே. இதற்கு सांप्रदायिकत्वமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ்வர்த்தை** इत्यादिना । **अनुषङ्गसिद्धैश्वर्यரானकुलशेखरப்பெருமாளுமி**தி. இங்கு अनूषङ्गसिद्धैश्वर्यரென்றதால் केवलशास्त्रमात्रத்தை विश्वसिத்து சொல்லுவதன்றிக்கே अनुषङ्गसिद्धैश्वर्यத்தை अनुभविத்தவர் சொல்லுகையாலிந்த பாசுரம் प्रमाणतमமென்று द्योतितமாகிறது. **நின்னையே** इत्यादि । **நின்னையேதான்** – निरतिशयानन्दरूपனான உன்னையே, **வேண்டி** – प्राप्यமாக வாசைப்பட்டு, **நீள்செல்வம்** – अतिदीर्घமான ब्रह्माद्यैश्वर्यத்தையும், **வேண்டாதான் தன்னையே** – अपेक्षियाதவனையே, **தான் வேண்டும் செல்வம்போலே** – स्वयமே प्रार्थिத்துவரும் आनुषङ्गिकैश्वर्यம்போல். இந்த दृष्टान्तकथनத்தால் ऐहिकैश्वर्यादिகளையபேக்ஷியாதவனन्यप्रयोजनனுக்குமானுषङ्गिकफलसिद्धि लोकप्रसिद्धமென்று சொல்லப்பட்டது. **अभिलषितेति । ये कामभोगाः पुरा** – अनन्यप्रयोजनனாய் भगवானை யாश्रयिப்பதற்கு முன்பு, **अभिलषिता अपि दुरापा अभवन्** – दुर्लभा अभवन्, ते, **नः** – अनन्यप्रयोजनனாய் भगवானைப்பற்றின நம்மை, जलधिं जलौघा इव स्वयं अस्मदपेक्षां विनैव विशन्ति । **ஈசாண்டானும்** – ஆளவந்தார் திருவடிகளை யாश्रयिத்த ஈசாண்டானும். இவ்வானுषङ्गिकैश्वर्यादिसिद्धि, अनन्यप्रयोजनரெல்லார்க்குமுண்டோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் **இது विद्याविशेषे**ति । **विद्याविशेषங்கள்** – उपकोसलादिविद्यैகள். அவைகளிலே ''ज्योग्जीवति'', ''अन्नवा नन्नादो भवति'', ''भाति च तपति च कीर्त्यायशसा ब्रह्मवर्चसेन'', என்று आनु-षङ्गिकफलம் சொல்லப்பட்டதிறே. **रागविशेषे**ति । अनन्यप्रयोजनனாக भगवானை யாश्रयिப்பதற்கு முன்புண்டான रागविशेषமென்னபடி. अनन्यप्रयोजनனாக भगवானை யாश्रयिத்த பிறகு इतरविषयकरागமில்லாமல்போனாலும் आश्रयणத்திற்கு முன்பு ''अभिलषितदुरापाः'' என்கிறபடி दुरापங்களான ऐश्वर्यादिகளில் रागமிருக்ககூடுமாகையால் அவனுக்கே

[59] பெருமாள் திருமொழி 5-9.
[60]

सर्वेश्वरனுக்கும் ब्रह्मरुद्रादिகளுக்குமுண்டான விशेषங்களை [61]''எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்தவெச்சில் தேவரல்லாதார்தாமுளரே'' யென்றும், [62]''நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான் நான்முகனும் தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத்தான் படைத்தான்'' என்றும், [63]''மேவித்தொழும் பிரமன் சிவனிந்திரனாதிக்கெல்லாம் நாபிக்கமலமுதற்கிழங்கே'' என்றும், [64]''தீர்த்தனுலகளந்தசேவடிமேற்பூந்தாமஞ்சேர்த்தியவையே சிவன்முடிமேல் தான் கண்டு பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த பைந்துழா

அந்த फलத்தை आनुषङ्गिकமாக आश्रयणानन्तरம் नियतமாகக்கொடுப்பானென்று திருவுள்ளம். இங்கு आदिपदத்தால் रागविशेषहेतुभूतकर्मग्रहणம். இதனால் आनुषङ्गिकफलங்களைச் சொல்லாத विद्याविशेषத்திலிழிபவனுக்கும் पूर्वத்தில் रागविशेषादिகளில்லாத अनन्यप्रयोजनனுக்கும் आनुषङ्गिकफलம் नियतமன்றென்று ज्ञापिக்கப்பட்டது.

இப்படி भगवाனுக்கும் ब्रह्मरुद्रादिகளுக்கும் சொன்ன विशेषங்களெல்லாம் ஆழ்வார்களின் பாசுரங்களிலே सिद्धங்களென்று காட்டுகிறார் **இப்படி सर्वेश्वरனுக்கு** **मीत्यादिना । எம்பெருமானीत्यादि ।** எம்பெருமானாலே प्रलयदशैயிலுண்டு सृष्टिकालம் வந்தவாறே உமிழப்பட்டவர்களாய் அதனாலே उच्छिष्टம்போல் अनुपादेयரான देवர்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவர்கள் ब्रह्मादिகளில் யாரேனுமுண்டோ? **நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான்** – நாராயணன் सृष्टिத்தான். **நான்முகனும் தான்முகமாய்** – நாராயணனுக்கு शङ्करादिसृष्टिயில் द्वारभूतனாயிருந்து **शங்கரனைத் தான்படைத்தான்.** स्वयமாக सृष्टिத்தான். **மேவீत्यादि । மேவி** – பொருந்தி. அதாவது एककण्ठராய். **தொழும்** – ஸேவிக்கும். **பிரமன் சிவனிந்திரனாதிக்கெல்லாம்.** காரணமான इत्यध्याहार्यம். **நாபிக்கமலமுதற்கிழங்கே** – नाभि-कमलத்திற்கு मूलकन्दமே. मूलமான उपादानமேயென்றபடி. **தீர்த்தனीत्यादि । தீர்த்தன்** – पावनतमனான भगवाனுடைய **உலகளந்த சேவடிமேல்** – त्रिविक्रमावतारदशैயில் ''त्रीणि पदा विचक्रमे'' என்கிறபடி त्रिलोकத்தையுமளந்த சிவந்த திருவடியின் மேலே. **பூந்தாமம்** – புஷ்பமாலையை. **சேர்த்து** – ஸமர்ப்பித்து. **அவையே** – அந்த புஷ்பமாலையின் புஷ்பங்களையே. **சிவன்முடிமேல்** – ''यच्छौचनिस्सृत सरित्प्रवरोदकेन तीर्थेन मूर्ध्नि विधृतेन शिवश्शिवोऽभूत्'' என்கிறபடி भगवत्पादोदकसंबन्धத்தாலே परिशुद्धனாய் शिवனென்று

[61] *பெரியதிருமொழி 11-6-2.*
[62] *நான்முகன் திருவந்தாதி 1.*
[63] *திருவாய்மொழி 10-3.*
[64] *திருவாய்மொழி 2-8-6.*

யான் பெருமை'' என்றும், [65]''வானவர் தம்மையாளுமவனும் நான் முகனும் சடைமுடியண்ணலும் செம்மையாலவன் பாதபங்கயஞ் சிந்தித்தேத்தித் திரிவரே'' என்றும், [66]''பேச நின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகனவனே'' என்றும், [67]'' ஒற்றைவிடையனும் நான்முகனுமுன்னையறியாப்பெருமையோனே'' என்றும், [68]''எருத்துக்

போர்பெற்ற ருத்ரனுடைய ஶிரஸ்ஸின் மேலே. **தான் கண்டு** – கைலாஸயாத்ரையில் ஸ்வயமாகவே பார்த்து **பார்த்தன்** – அர்ஜுனன். **தெளிந்து** – க்ருஷ்ணனே பரதேவதையென்று நிஶ்சயித்து. **ஒழிந்த** – தீர்ந்ததான. ''पार्थोपनीतं (विजेता) मधुसूदनस्य पादारविन्दार्चितचित्रपुष्पम् । ददर्श गङ्गाधरमौलिमध्ये बभूव वीरः कृतनिश्चितार्थः'' என்கிறபடியே அர்ஜுனனாலே க்ருஷ்ணனே பரதத்வமென்று நிஶ்சயித்துத் தீர்ந்ததான என்றபடி. **பைந்துழாயான்** – பசுமையான திருத்துழாயை தாளிணைமேலும் நன்மார்பின்மேலும், சுடர்முடிமேலும், தோளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயன் என்கிறபடி திருமேனியில் தரித்தவனான பகவானுடைய. **பெருமை** – பாரம்யம் । **வானவரித்யாதி । வானவர் தம்மையாளுமவனும்** – தேவர்களுக்கு நாயகனான இந்திரனும். **நான்முகனும்** – நான்கு வேதங்களையுமேககாலத்திலே சொல்லும் நான்கு முகங்களையுடைய ப்ரஹ்மாவும். **சடைமுடியண்ணலும்** – உபாஸகத்வவேஷம் தோன்ற ஜடையை முடியிலே உடைத்தான ஸ்வாமியும். உபாஸகத்வந்தோன்ற ஜடையை முடியிலே தரித்தாலும் ஸ்வாமித்வாபிமானமுள்ள ருத்ரனுமென்றபடி. **செம்மையால்** – ஆர்ஜவத்தாலே. நாராயணனே ஸ்வாமீ; நாமவனுக்கு தாஸபூதர்கள் என்கிற ருஜுபுத்தியாலே என்றபடி. **அவன் பாத பங்கயம்** – அந்த ஶ்ரிய:பதியினுடைய திருவடித்தாமரையை. **சிந்தித்து** த்யானம் பண்ணி. **ஏத்தி** – ஸ்தோத்ரம் பண்ணிக்கொண்டு. **திரிவரே** – ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள். த்யானம் பண்ணிக்கொண்டும் ஸ்தோத்ரம் பண்ணிக்கொண்டும் ஸர்வதா ஸஞ்சரியாநிற்பர்களென்றபடி. **பேச நின்றவித்யாதி । பேச நின்ற** – ஸர்வேஶ்வரனென்று சிலர் சொல்லும்படி ஶக்திமானாய் நின்ற. **சிவனுக்கும்** – ருத்ரனுக்கும். **பிரமன் தனக்கும்** – ப்ரஹ்மாவுக்கும். **பிறர்க்கும்** – மற்றுமுள்ள தேவமனுஷ்யாதிகளெல்லோருக்கும். **நாயகனவனே** – அந்த நாராயணனே நாயகன். **ஒற்றைவிடையனுமித்யாதி । ஒற்றைவிடையனும்** – விடை – வ்ருஷபம். அத்விதீயமான வ்ருஷபவாஹனத்தையுடைய ருத்ரனும். **நான்முகனும்** – சதுர்முகனும், **உன்னையறியாப் பெருமையோனே** – அறிய

[65] திருவாய்மொழி 3-6-4.
[66] திருவாய்மொழி 4-10-4.
[67] பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-10-4.
[68] பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-3-6.

கொடியுடையானும் பிரமனுமிந்திரனும் மற்றுமொருத்தருமிப்பிறவி யென்னும் நோய்க்கு மருந்தறிவாருமில்லை'' என்றும் பலமுகங் களாலே யருளிச்செய்தார்கள். இப்பரமதேவதாபாரமார்த்ர்யமும் திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதமாக்ஷரத்திலும் நாராயணஶப்தத்திலும் த்வயத்தில் ஸவிஶேஷணங்களான நாராயண ஶப்த ங்களிலும் சரமஶ்லோகத்தில் ''மாம்'' ''அஹம்'' என்கிற ஶப்தங்களிலும் அநு- ஸந்தேயம். இத்தேவதாவிஶேஷநிஶ்சயமுள்ளவனுக்கல்லது [69]''கண்ணன் கண்ண ல்லதில்லையோர் கண்ணே'' என்றும், [70]''களைவாய் துன்பங் களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்'' என்றும், [71]''ஆவிக்கோர்

முடியாத மாஹாத்ம்யத்தையுடையவனே – **எருத்துக்கொடியுடையானும்** इत्यादि । **எருத்துக்கொடியுடையானும்** – வ்ருஷபத்வஜனான ருத்ரனும், **பிரமனும்** – ப்ரஹ்மாவும், **இந்திரனும்** – இந்த்ரனும், **மற்றுமொருத்தரும்** – நாராயணவ்யதிரிக்தரான ஒருவரும், **இப்பிறவியென்னும் நோய்க்கு** – இந்தஸம்ஸாரமாகிற வ்யாதிக்கு, **மருந்து** – ஔஷதம், அதாவது மோசநோபாயத்தை, **அறிவாருமில்லை** – அறிவார்களேயில்லை. அதாவது ஸம்ஸாரத்தை மோசநம்பண்ண ஶக்தரில்லையென்றபடி. **பலமுகங்களாலே யருளிச்செய்தார்களிதி**. கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வேஶ்வரனுக்கும் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்குமுண்டான விஶேஷங்களை யென்பதை இங்கு அந்வயித்துக் கொள்ளவேண்டியது.

ரஹஸ்யத்ரயநிஷ்டனுக்கு ரஹஸ்யங்களில் இவ்விஶேஷங்களை யறியும் ஸ்தலத்தைக் காட்டு கிறார் **இப்பரதேவதேத்யாதியால்**. **பாரமார்த்ர்யம்** – ப்ரஹ்மருத்ராத்யுத்கர்ஷாவஹங்களான உக்தவிஶேஷங்கள். உம்மையால் பரதேவதையை அநுஸந்திக்கும் ஸ்தலத்திலேயே தத்பாரமார்த்ர்யமுமநுஸந்தேயமென்று த்யோதிதமாகிறது. தர்மியை அநுஸந்தித்தவாறே ஸாமாந்யேந தத்தர்மங்களுமுபஸ்திதங்களாகுமாகை யால் தர்மிப்ரதிபாதகஸ்தலமே தர்மாநுஸந்தாநத்துக்கும் ஸ்தலமென்று கருத்து. **ஸவிஶேஷணங் களான நாராயணஶப்தங்களிலுமிதி** । அவைகளில் லக்ஷ்மீபதித்வாதிரூபவிஶேஷங்கள் அபிதா- வ்ருத்த்யைவாநுஸந்தேயங்களாகுமிறே. இப்படி பரதேவதைக்குமதின் பாரமார்த்ர்யத்துக்குமநுஸந்தேயஸ்தலங் களை ரஹஸ்யத்ரயத்திலே காட்டி ஶ்ரீமானான நாராயணனே பரதேவதை யென்கிற நிஶ்சயமில்லா தவனுக்கு அநந்யஶரணத்வாதிரூபபாரமைகாந்த்யம் கிடையாதென்கிறார் **இத்தேவதாவிஶேஷேத்யாதி** । அநந்யஶரணதையின் ப்ரகாரத்தை பாசுரங்களாலே காண்பிக்கிறார் **கண்ணன**னித்யாதி । **கண்ணன் கண்** – க்ருஷ்ணனே ரக்ஷகன், **அல்லது** – தத்வ்யதிரிக்தமான, **ஓர்கண்ணே** –

[69] *திருவாய்மொழி 2-2-1.*
[70] *திருவாய்மொழி 5-8-8.*
[71] *திருவாய்மொழி 10-10-3.*

பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன் யான்'' என்றும், [72] ''தருதுயரந் தடாயேல்'' என்கிற திருமொழி முதலானவற்றிலுஞ்சொல்லும் அனன்ய-ஶரணத்வாவஸ்தை கிடையாது. இந்த பரதேவதாபாரமார்த்யத்தைத் திருமந்த்ரத்திலே கண்டு ததீயபர்யந்தமாக தேவதாந்தரத்யாகமும் ததீயபர்யந்தமாக பகவச்சேஷத்வமும் ப்ரதிஷ்டிதமான படியை [73] ''மற்றுமோர் தெய்வமுளதென்றிருப்பாரோடு உற்றிலேன்

ஒரு ரக்ஷகனே இல்லை. **களைவாயி**त्यादि। **துன்பம்** – संसारदुःखத்தை, **களைவாய்** – போக்கடித்தருளுவாய்; அன்றியே **களையாதொழிவாய்** – போக்கடிக்காமல் போவாயாகில், **களைகண்மற்றிலேன்** – அதைப் போக்கடிப்பதற்கு உபாயம் வேறுடையேனல்லேன். त्वद्व्यतिरिक्तरक्षकரெனக்கொருவருமில்லை யென்றபடி. **ஆவிக்கு** इत्यादि । **ஆவிக்கு** – संसारமாகிற நதியிலே அடித்துக்கொண்டுபோகிற என்னாத்மாவுக்கு, **ஓர் பற்றுக்கொம்பு** – ஒரு हस्तावलंबनशाखै, ஶரணமென்றபடி. **நின்னலால்** – ''अमृतस्यैष सेतुः'' ''विष्णुपोतं विना नान्यत्'' என்று சொல்லப்பட்ட உன் னையொழிய, **அறிகின்றிலேன்** – அறியமாட்டுகிறிலேன். **தருதுயரமி**त्यादि । **தருதுயரம்** – कर्मानुगुणமாக நீ தரும் துயரத்தை, அக்கருமங்களை நீக்கி நீயே தடுக்கவேணும். அப்படித் **தடாயேல்** – போக்கடிக்காவிடில், **உன் சரணல்லால் சரணில்லை** – தேவரீர் திருவடிகளையொழிய வேறு ஶரணமில்லை. **என்கிற திருமொழி முதலானவற்றிலும்** – இதை उपक्रमगाथैயாகவுடைய दशगाथापरिमितமான திருமொழி प्रभृतिகளிலும், முதலான என்பதால் ''கொண்டபெண்டிர்'' इत्यादिग्रहणம். **अनन्यशरणत्वावस्थै கிடையாது** इति। अनन्यगतित्वरूपप्रपत्त्यधिकारமே सिद्धियாதென்றபடி.

இப்படி देवतापारमार्थ्यनिश्चयமில்லாதவனுக்கு अनन्यशरणत्वம் सिद्धियாதென்று சொல்லி இந்த देवतापारमार्थ्यத்தைத் திருமந்த்ரத்திலே யறிந்தவனுக்கு सिद्धिக்கும் प्रयोजनங் களைத் திருமங்கையாழ்வார் தன் பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்தாரென்கிறார் **இந்த परदेवतापारमार्थ्यத்தை** इत्यादिना । **திருமந்த்ரத்திலே கண்டு** इति । திருமந்த்ரத்தில் கண்டே ''மற்றுமோ'' ரென்கிற பாசுரத்தையருளிசெய்தாரென்பது அந்தப்பாசுரத் தின் उत्तरार्धத்தில் ''நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நான்'' என்பதாலே सुव्यक्त மாகிறது. तदीयपर्यन्तமாக देवतान्तरत्यागம் प्रतिष्ठितமாகையாவது சைவர்கள் சொல்லும் रुद्रोत्कर्षवादத்தாலும், पाशुपतादिகளில் सिद्धिப்பதாகச் சொன்ன क्षुद्रफलங்களிலே ஆசை யாலும் கலங்காமல் यावदायुषம் நிலை நிற்கை. तदीयपर्यन्तமாக भगवच्छेषत्वம் प्रतिष्ठित

[72] பெருமாள் திருமொழி 5-1.
[73] பெரிய திருமொழி 8-10-3.

உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை'' என்கிற பாட்டிலே सर्वेश्वरன் பக்கலிலே सर्वार्थग्रहणம்பண்ணின ஆழ்வாரருளிச்செய்தார். இவர் [74] **''பாருருவில் நீரெரிகால்'' என்கிற பாட்டிலே परिशेषक्रमத்தாலே विवादविषयமான மூவரை**

மாகையாவது स्वतन्त्रात्मज्ञानத்தாலும், अन्यशेषत्वज्ञानத்தாலும் கலக்கமற்று ''உன்னடி யார்க்காட்படுத்தாய்'' என்று प्रार्थिக்கும்படியாய் நிற்கை. **மற்றுமோர் தெய்வ முளதென்றிருப்பாரோடுற்றிலேனுற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமையென்கிற பாட்டிலே** इति। இதை पूर्वार्धமாகவுடைய பாட்டிலே யென்றபடி. ''மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்றுநான் கண்ணபுரத்துறையம்மானே'' என்பது இதின் उत्तरार्धம். **கண்ணபுரத்துறையம்மானே** – திருக்கண்ணபுரத்தில் नित्यवासம் பண்ணுகிற स्वामिயே! **நான்** – உனக்கு दासभूतனான நான். **நின்திரு வெட்டெழுத்தும்** – உனக்கு प्रतिपादकமான अष्टाक्षरத்தை, **கற்று** – अभ्यसिத்து, **மற்றெ ல்லாம்** – மற்றுமுள்ள अर्थपञ्चकादिகளையெல்லாம், **பேசிலும்** – சொல்லிற்றே யாகிலும், **மற்றும்** – உன்னைவிட வேறான, **ஓர் தைவம்** – ஒரு தைவமாவது, **உளது** – உண்டு, **என்றிருப்பாரோடு** – என்று எண்ணிக்கொண்டிருப்பாரோடு, देवतान्तरभक्तரோடு என்னபடி. **உற்றிலேன்** – संबन्धமுடையேனல்லேன். இதனால் देवतान्तरसंबन्धமில்லாமை कैमुतिकन्यायसिद्धமிறே. **உற்றதும்** – நான் प्रधानार्थமாக निश्चयिத் ததும், **உன்** – உன்னுடைய, **அடியார்க்கு** – शेषभूतர்களான भागवतர்களுக்கே, **அடிமை** – शेषभूतனாயிருப்பதே. திருவष्टाक्षरத்தில் अनेकार्थங்கள் சொல்லப்பட்டி ருந்தாலுமவைகளில் देवतान्तरभक्तர்களுடைய संबन्धपरित्यागरूपமான सारतमार्थத்தை யनुष्ठानपर्यन्तமாக்கினேன். भागवतशेषत्वरूपसारतमமான வர்த்தை अभिनिवेशिத்துப்போந்தேன் என்பது இப்பாசுரதாத்பர்யம். **सर्वेश्वरनीत्यादि। सर्वार्थग्रहणம் பண்ணின** – सकल-रहस्यार्थங்களையும் साक्षात्தாக ग्रहिத்த, இதனால் இவ்வாழ்வாருக்கு आप्ततमत्वம் द्योतित மாகிறது. सर्वार्थग्रहणமென்பதால் लौकिकाभरणादिग्रहणம் ध्वनिக்கிறது.

இப்படி परमैकान्तिயாகப்போந்த இவ்வாழ்வார் ''திருநெடுந்தாண்டக'' மென்கிற प्रबन्धத்தில் परतत्वத்தை निर्णयिத்தாரென்கிறார் **இவர் பாருருவில் நீரெரிகாலीत्यादिना।**

''பாருருவில் நீரெரிகால் விசும்புமாகிப் பல் வேறுசமயமுமாய்ப் பரந்துநின்ற
ஏருருவில் மூவருமே யென நின்ற விமையவர் தந் திருவுரு வேறெண்ணும்போது
ஓருருவம் பொன்னுருவமொன்று செந்தீ ஒன்றுமாகடலுருவமொத்து நின்ற
மூவுரும் கண்டபோதொன்றாம்சோதி முகிலுருவமெம்மடிகளுருவந்தானே''

---

[74] *திருநெடுந்தாண்டகம் 2.*

என்பது பாட்டு. **உருவில்** – अण्डकारणங்களான पदार्थங்களில், **பார்** – பூமி, **நீர்** – ஜலம், **எரி** – तेजस्सु, **கால்** – காத்து, **விசும்பும்** – ஆகாஶமும், **ஆகி** – தான் उपादा-नभूतனாய் पञ्चभूतங்களையும் सृष्टित्து, இத்தால் समष्टिसृष्टि சொல்லப்பட்டது. **பல்** – समष्टिபோலே संख्यातமன்றிக்கே असंख्यातமான, **வேறு** – வேறுபாட்டையுடைய, அதாவது प्रत्येकம் भिन्नமான, **சமயமுமாய்** – சமயம் – व्यवस्थै देवतैகளாराध्यராய் मनुष्यराराधकராய், देवतैகளுக்கு अमृतம் भोज्यமாய், मनुष्यனுக்கு अन्नம் भोज्यமாய், एता-दृशव्यवस्थाविशिष्टமாயிருக்கிற व्यष्टिसृष्टियைப் பண்ணினவனாய் என்றபடி. **பரந்து நின்ற** – आत्मतया व्यापित्து நின்ற, இதற்கு ஆம்சோதி என்பதோடந்வயம். **ஏரு ருவில்** – ஏற்றதான உருவில், அழகியதான உருவத்திலென்றபடி. भगवच्छरीर-त्वेनोद्देश्यமான जगतीति यावत् । मुमुक्षुக்களுக்கு त्याज्यமான जगत्தே "जगत्सर्वं शरीरं ते" என்கிறபடியே भगवच्छरीरत्वाकारத்தாலே उद्देश्यமாயிருக்குமிறே. **மூவருமேயென நின்ற** – மூன்றுபேர்களே प्रधानர்களென்றும்படி நின்ற, आराध्यரான देवतैகளில் इन्द्रादिदेवतैகளைக்கழித்து परिशेषक्रमத்தாலே सृष्टिस्थितिसंहारकर्तृत्वத்தாலே மூவரே प्रधान-ரென்று वादिகள் சொல்லும்படி நின்றவர்களான என்றபடி. **இமையவர்தம்** – अनिमिषत्वेन तुल्यர்களான ब्रह्मविष्णुरुद्रர்களுடைய. **திருவுரு** – श्लाघ्यங்களான स्वाभाव ங்களை, இங்கு தமக்கு उद्देश्यமில்லாத ब्रह्मरुद्रस्वभावங்களையும் சேர்த்து திருவுரு என்று श्लाघित्துச் சொன்னது, அவர்களைப்போலே அவர்களுடைய शरीरமும் ईश्वरशरीरமாகையாலே. **வேறு** – தனித்தனியே, **எண்ணும்போது** – अनुसन्धिக்கும் போது, शरीरात्मभावம் சொல்லுகிற प्रमाणங்களைப் பாராதே இவர்களைத் தனித் தனியே स्वतन्त्रமாக अनुसन्धिக்கும்போதென்றபடி. **ஓருருவம்** – ஒரு स्वभावம், **பொன்னுருவம்** - பொன்னின் स्वभावம், सुवर्णத்தின் स्वभावம் सर्वाभरणங்களையும் பண்ண योग्यமாயிருக்குமாப்போலே ब्रह्माவினுடைய स्वभावம் सर्वसृष्टियोग्यமாயிருக்கு மென்றபடி. **ஒன்று செந்தீ** – சிவனுடைய स्वभावம் சிவந்தவग्निபோலே सर्वसंहारयोग्य மாயிருக்கும். **ஒன்று** – विष्णुவினுடைய स्वभावம், **மாகடலுருவம்** – பெரிய समुद्रस्वभावமாயிருக்கும். समुद्रस्वभावம்போலே विष्णुவினுடைய स्वभावம் கண்டார்க்கு श्रमहरமாயும், सर्वपदार्थங்களையும் தன்னுள்ளே இட்டுவைத்து रक्षिப்பதாயுமிருக்கும். **ஒத்து நின்ற** – சேர்ந்து நின்ற, அவரவர் व्यापारங்களோடு சேர்ந்து நின்ற என்றபடி. **மூவுருவம்** – மூன்று स्वभावங்களையும், **கண்டபோது** – शरीरात्मभावादिपरங்களான प्रमाणங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு प्रमाणங்களெல்லாத்தாலும் अनुसन्धिக்கும்போது என்றபடி. **ஆம்சோதி ஒன்று** – समीचीनமான ज्योतिस् ஒன்றே. सर्वजनकமாயும், सर्वात्मभूतமாயும், सर्वशेषियுமான ज्योतिस्सु ஒன்றே மற்றிரண்டுமன்றென்றபடி. **முகிலுருவம் தானே** – श्रमहरமான मेघश्यामलமான உருவமே, **எம்மடிகள்** – என்

நிறுத்தியவர்கள் மூவரிலும் प्रमाणानुसन्धानத்தாலே யிருவரைக் கழித்து परिशेषित्த परंज्योतिस्ஸான ஒருவனை [75]"முகிலுருவமெம்மடிகளுருவம்" என்று निष्कर्षित्தார். இந்த रूपविशेषத்தையுடைய परमपुरुषனே सर्ववेदप्रतिपाद्य மான परतत्वமென்னுமிடத்தை सर्ववेदसारभूतप्रणवप्रतिपाद्यதையாலே

स्वामिயினுடைய, **உருவம்** दिव्यरूपமென்பது பாசுரார்த்தம். இதின் तात्पर्यத்தையருளிச் செய்கிறார் **परिशेषक्रमத்தாலே विवादविषयமான மூவரை நிறுத்தி** इति । "त्रीणि शता त्रीषहस्राण्यग्निं त्रिंशश्च देवा नव चासपर्यन्" (अस्यायमर्थः । अग्निंपरि – अग्नेःपरितः, त्रिंशश्च नव च त्रीणि शताः त्रीसहस्राणि देवाः आसन् – आराध्यत्वेनावर्तन्त ।) என்று சொல்லப்பட்ட (3339) மூவாயிரத்து முன்னூற்றிமுப்பத்தொன்பது देवதைகளையும் आश्रयणीர்களாகச் சொல்லி, அதில் जगत्कारणवस्तुவே प्रधानமாக आश्रयणीयமாக कारणन्तु ध्येयः என்று वेदान्तம் சொல்லுகையால் सृष्टिस्थितिसंहारकारणமான विवादविषयரான மூவரான ब्रह्मविष्णुरुद्रர் களையே परिशिष्टர்களாகத் திருத்தியென்றபடி. இது "ஓருருவில் மூவருமே யென நின்ற" என்பதின் तात्पर्यार्थம். **அவர்கள் மூவரிலும்** – அந்த மூன்றுபேர் களுடைய मध्यத்திலும், **प्रमाणानुसन्धानத்தாலே** – "नारायणाद्ब्रह्माजायते" "नारायणाद्रुदो जायते" "स ब्रह्मा स शिवः" इत्यादिயான नारायणனுக்கே ब्रह्मरुद्रादि कारणत्वம் சொல்லுகிற प्रमाणத்தினுடையவும், शरीरात्मभावத்தாலே नारायणனோடு सामानाधिकरण्यம் சொல்லுகிற प्रमाणத்தினுடையவுமनुसन्धानத்தாலே, இது "மூவுருவம் கண்டபோதொன்றாம் சோதி". என்கிற விடத்தில் "கண்டபோது" என்கிறவம்சத்தின் तात्पर्यार्थம். **இருவரைக்கழித்து** इति । "ஒன்றாம்சோதி" என்பதால் மற்றிருவரைக்கழித்தா ரென்பது स्वतस्सिद्धமிறே. **परिशेषित्த परंज्योतिस्ஸானவொருவனை** इति । कार्यமாகை யாலே कारणமன்றிக்கே இருவர் கழிந்தால் परिशिष्टனான "नारायणपरो ज्योतिः" என்று சொல்லப்பட்ட परंज्योतिस्ஸானவொருவனை யென்றபடி. **முகிலுருவமெம்மடி களுருவமென்று निष्कर्षित्தார்** इति । **முகிலுருவம்** – मेघश्यामळமான रूपம்தானே, **எம்மடிகளுருவம்** – நம் स्वामिயினுடைய உருவம். இப்படி प्रमाणपरामर्शம்பண்ணி परिशेषन्यायத்தை सञ्चरिப்பித்து सर्वस्वामिயாக ஆழ்வார் निष्कर्षित्த परंज्योतिस्ஸோடே ब्रह्मरुद्रादि களுக்கு साम्यैक्यங்கள் सर्वात्मना घटियाதென்று திருவுள்ளம்.

இந்த नीलमेघश्यामळरूपैயான देवதையே सर्ववेदसारप्रणवप्रतिपाद्यतया सर्ववेदप्रतिपाद्यैயென்றும் அதுவே आश्रयणीयै என்றும் பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்தாரென்கிறார் **இந்த रूपविशेषத்தையுடைய परमपुरुषனே** इत्यादिயால். **रूपविशेषம்** – श्यामळरूपம், **परतत्त्व**

---

[75] திருநெடுந்தாண்டகம் 2.

[76]"மூலமாகியவொற்றையெழுத்தை மூன்றுமாத்திரையுள்ளெழவாங்கி வேலைவண்ணனை மேவுதிராகில்" என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தார். தைத்தரீயத்தில் ஶ்ரியः பதித்வசிஹ்நத்தாலே மஹாபுருஷனுக்கு வ்யாவ்ருத்தியோதினபடியை நினைத்து [77]"திருக்கண்டேன் பொன்மேனிகண்டேன்" என்று உபக்ரமித்து [78]"சார்வு நமக்கு" என்கிறபாட்டிலே ப்ரதிபுத்தரான நமக்குப்

மென்னுமிடத்தை – பரதத்த்வமென்கிற விஷயத்தை, **ஸர்வவேதஸாரபூதப்ரணவப்ரதிபாத்யதையாலே** இதி । ஸகலவேதஸாரபூதப்ரணவப்ரதிபாத்யபரதத்வம் நீலரூபமென்றால் அந்த நீலரூபபகவானே ஸர்வவேத-ப்ரதிபாத்யபரதத்த்வமென்று ஸித்திக்குமிறே. **மூலமாகியவித்யாதி । மூலமாகிய** – ஸகலவேத-மூலமாகிய, **ஒற்றையெழுத்தை** – கிராமஸ்யேகமக்ஷரமென்று சொல்லப்பட்ட ப்ரணவத்தை, **மூன்று மாத்திரையுள்ளெழ** – "யः புநரேதம் த்ரிமாத்ரேணோமித்யேதேநைவாக்ஷரேண பரம் புருஷமபித்யாயீத" என்று ஶ்ருதியில் சொன்னபடி த்ரிமாத்ரமாக ஹ்ருதயத்துக்குள்ளே விளங்கும்படியாக, உபாம்ஶு வாக யென்றபடி. **வாங்கி** – உச்சரித்துக்கொண்டு, **வேலைவண்ணனை** – அந்த ப்ரணவப்ரதிபாத்யனான ஸமுத்ரஶ்யாமளனான பகவானை, **மேவுதிராகில்** – ஆதரவோடு த்யானம் பண்ணுவீர்களாகில், இங்கு ஸர்வவேதஸாரமான த்ரிமாத்ரப்ரணவத்தாலே த்யேயனும், ப்ரதிபாத்யனும் ஸமுத்ரம் போன்றவன் என்றதால் அப்படி ப்ரணவப்ரதிபாத்யனாய் ஸமுத்ரம்போன்றவனே ஸர்வவேதப்ரதிபாத்யனென்று ஸ்வரஸத: ப்ரதீதமாகுமிறே.

ஶ்ரியःபதித்வலிங்கத்தாலே பரதத்வத்துக்கு தைத்திரீயத்திலே தேவதாந்தரவ்யாவ்ருத்தியைச்சொல்லும் ஶ்ருதியை அநுஸரித்து பேயாழ்வாரும் ஶ்ரியःபதியே ஶரண்யனும் ப்ராப்யனுமென்று நிஷ்கர்ஷித்தாரென்கிறார் **தைத்திரீயத்திலித்யாதிநா । ஶ்ரியः பதித்வசிஹ்நத்தாலே** – "ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ" என்கிற விடத்தில் சொன்ன லக்ஷ்மீபதித்வரூபமான வடையாளத்தாலே; வ்யாவர்தகதர்மத்தாலே யென்றபடி. **மஹாபுருஷனுக்கு** – "வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்" என்று கீழநுவாகத்தில் சொன்ன பரமபுருஷனுக்கு. **வ்யாவ்ருத்தியோதினபடியை நினைத்து** – தேவதாந்தரவ்யாவ்ருத்தி-சொன்னபடியை நினைத்து. **திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன்** இதி । **என்னாழிவண்ணன்பால்** – எனக்கு அஸாதாரணஸ்வாமியாய் ஸமுத்ரம்போலே ஶ்யாமளமான தேவதாவிஶேஷத்தின் பக்கல், முதலிலே **திருவைக்கண்டேன்** – அதாவது லக்ஷ்மியைக் கண்டேன். அநந்தரம் "ஹிரண்மய: புருஷ: ஆதித்யவர்ணமித்யாதிகளில் சொல்லப்பட்ட **பொன் மேனி கண்டேன்; பொன்** – பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான, **மேனி** – திவ்யமங்கள-

---

[76] பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-5-4.
[77] மூன்றாம் திருவந்தாதி 1.
[78] மூன்றாம் திருவந்தாதி 1. 100.

பெரியபிராட்டியாருடனேயிருந்து என்றுமொக்கப் பரிமாறுகிற விவனையொழிய ப்ராப்யாந்தரமும் ஶரண்யாந்தரமுமில்லை. இத்தம்பதிகளே ப்ராப்யரும் ஶரண்யருமென்று நிகமிக்கப்பட்டது. இவ்வர்த்தை [79]"देवतापार-मार्थ्यञ्च यथावद्वेत्स्यते भवान् [80]पुलस्त्येन यदुक्तं ते सर्वथैतद्भविष्यति" **என்று** புலஸ்த்யவஸிஷ்ட-

விக்ரஹத்தை, கண்டேனென்றபடி, **என்றுபக்ரமித்து** – மூன்றாம் திருவந்தாதியை ஆரம்பித்து, **சார்வு நமக்கென்கிறபாட்டிலே** – சார்வு நமக்கென்கிற ஸமாபனகாதை யிலே, **தண்டுழாய்தார்வாழ்வரைமார்பன்** – குளிர்ந்த திருத்துழாயையுடைய புஷ்பமாலைவர்த்திக்குமதாய் பர்வதவத்விஸ்தீர்ணமான திருமார்பையுடைய ஸர்வேஶ்வரனும், **தான் மயங்கும்** – அவன் தானும் மயங்கும்படியான, **வண்தாமரைநெடுங்கண்** – விலக்ஷணதாமரஸதீர்கநேத்ரையான, **தேனமரும்பூமேல் திரு** – மதுஸ்யந்தியான கமலபுஷ்பத்தில் வஸிக்குமவளானபிராட்டியுமே, **நமக்கு** – ப்ரதிபுத்தரான நமக்கு, என்றும் – ஆஶ்ரய-ணீயதஶையிலும் ப்ராப்யதஶையிலும், **சார்வு** – ப்ரதிஸம்பந்தியான ஶரண்யமும் ப்ராப்யமும், வேறில்லை யென்றபடி. இத்யேதாத்ருஶார்த்தகமான ஸமாபனகாதையிலே யென்றபடி. **ப்ரதிபுத்தரான நமக்கு** இதி। பாட்டில் நமக்கு என்றுசொன்ன அஸ்மச்சப்தம் ஸர்வநாமஶப்தமாகையாலே பகவானும் பிராட்டியுமே ஸர்வதா அபாஶ்ரயமென்று நிஷ்கர்ஷிக்கும்படியான போதவத்பரமாகையாலே ப்ரதிபுத்தரான நமக்கு என்று விஶேஷித்துச் சொன்னது. **என்றுமொக்கப்பரிமாறுகிற** – எக்காலத்திலும் துல்யமாகவே அநுக்ரஹம் பண்ணுகிற. என்றும் சார்வு என்பதால் பலிதமான் வவதாரணத்தினர்த்தத்தை முதலிலே காட்டுகிறார் **இவனை யொழிய ப்ராப்யாந்தரமும் ஶரண்யாந்தரமுமில்லை** இதி । அபாஶ்ரயார்த்தகமான சார்வு ஶப்தத்தினர்த்தத்தை ப்ரக்ருதாநுகுணமாக விவரிக்கிறார் **இத்தம்பதிகளே ப்ராப்யரும் ஶரண்யருமென்று நிகமிக்கப் பட்டது** இதி । இதனால் ப்ரபந்தோபக்ரமத்திலே "आकारिणस्तु विज्ञानमाकारज्ञानपूर्वकं । तेनाकारं श्रियं ज्ञात्वा" என்கிறபடியே ஸ்வரூபநிரூபகதர்மங்களில் ப்ரதானையான பிராட்டியை முதலிலே கண்டு பகவத்ஸ்வரூபாதிகளைப் பரக்கப்பேசி உபஸம்ஹாரத்தில் அந்த ஶ்ரிய:பதியே நமக்கு சார்வென்று நிகமனம் செய்திருப்பதால் உபக்ரமோபஸம்ஹாரலிங்கங்களாலே இவ்வாழ்வார், திருமங்கையாழ்வாரும் பெரியாழ்வாரும் நீலமேகஶ்யாமலரூபனே பரதத்த்வமென்று நிஷ்கர்ஷித்தது போல் ஶ்ரிய:பதியே பரதத்த்வமென்று நிஷ்கர்ஷித்தாரென்னுமிடம் ஸுவ்யக்தமாகிறது.

இத்தம்பதிகளே ஶரண்யரும் ப்ராப்யருமென்னுமிடத்தை பராஶரப்ரஹ்மர்ஷியும் அருளிச் செய்தாரென்கிறார் **இவ்வர்த்தை** இத்யாதினா। "देवतापारमार्थ्यं च यथावद्वेत्स्यते भवान्"

---

[79] *விஷ்ணுபுராணம் 1-1-26.*
[80] *விஷ்ணுபுராணம் 1-1-28.*

वरप्रसादத்தாலே परदेवतापरामार्थ्यज्ञानமுடையனாய், பெரியமுதலியார் [81]**''तस्मै नमो मुनिवराय पराशराय'' என்று आदरिக்கும்படியான श्रीपराशरब्रह्मर्षि பரக்கப் பேசி** [82]**''देवतिर्यङ्मनुष्येषु पुन्नामा भगवान् हरिः । स्त्रीनाम्नी लक्ष्मीर्मैत्रेय नानयोर्विद्यते परम्''**

என்பது புலஸ்த்யருடைய वरप्रदान वचनம். ''पुलस्त्येन यदुक्तं ते सर्वमेतद्भविष्यति'' என்பது वसिष्ठருடைய वरप्रदानवचनம். என்று – एतच्छ्लोकप्रतिपाद्यமான, **पुलस्त्यवसिष्ठवरप्रसादத்தாலே परदेवतापारमार्थ्यज्ञानமுடையனா**யிதி । காலविशेषத்திலே पराशरब्रह्मर्षि, वसिष्ठர் தமக்கு पितामहனென்றும், தனக்கு பிதாவான शक्ति ஒரு राक्षसனால் கொல்லப்பட்டானென்றும் वसिष्ठரிடத்திலே கேட்டு कोपाविष्टராய் सर्वराक्षसர்களையும் கொல்ல நினைத்து ஒரு यागविशेषத்தைப் பண்ணும்போது वसिष्ठभगवान் यागस्थलத்திற்கு வந்து पराशरரைப் பார்த்து, யாரோ ஒரு ராக்ஷஸன் உன் தகப்பனைக் கொன்றதற்காக सर्वराक्षसர் களையும் கொல்வது ब्रह्मवित्தான உனக்குத்தகாதென்று சொன்னவுடன், அவர் यागसंरंभத்தினின்றும் झटिति उपरतராக, அதைக் கண்ட அப்போது அங்கு வந்த पुलस्त्यभगवान் ''देवतापारमार्थ्यं च'' इत्यादि वचनத்தை प्रसादिத்தார். அப்போது वसिष्ठ-भगवाனும் இந்த वरप्रदानத்தைக் கேட்டு ''पुलस्त्येन'' इत्यादियால் पुलस्त्यानुगृहीतं यद्देवतापार-मार्थ्यादिवेदनं एतत्सर्वं तव भविष्यति என்று अनुग्रहिத்தார் என்கிற विष्णुपुराणकथैயை இங்கே अनुसन्धिப்பது. இப்படி இவரை उभयवरप्रसादलब्धज्ञानரென்றதால் इतरमहर्षिகளைக் காட்டிலுமிவர் उत्कृष्टतमரென்றும், இவரருளிச்செய்ததெல்லாம் परमार्थतमமென்றும் ज्ञापिக்கப்பட்டது. இவருக்கு வேறு विशेषத்தையும் காட்டுகிறார் **பெரியமுதலியார்** इत्यादिना । **பெரியமுதலியார்** – ஆளவந்தார். **என்றாதரிக்கும்படியான** – मुनिवरரென்று नमस्कारपूर्वकமாக आदरிக்கும்படியான. இதனால் इतरमहर्षिகளைக்காட்டிலும் இவருக்கு நம் पूर्वाचार्यादरणरूपமான उत्कर्षம் சொல்லப்பட்டது. இது श्रीभाष्यத்தில் पुलस्त्यवसिष्ठवरप्रसादलब्धपरदेवतापारमार्थ्यज्ञानवतो भगवतः पराशरात्'' என்கிற भाष्यकारादरणத்துக்கு முபலக்ஷணம். **पराशरब्रह्मर्षि** इति । இங்கு ब्रह्मर्षि என்கிற பதம் ब्रह्मसाक्षात्कारवत्त्वैயைச் சொல்லுகிறது. **பரக்கப்பேசி** इति । இவ்வர்த்தை பரக்கப்பேசி என்றந்வயம். ''नित्यैवेषा जगन्माता विष्णोश्श्रीरनपायिनी'' என்று प्राप्यप्रापकदशैயிலிவளுக்கு अनपायत्वம் சொல்லி ''यथा सर्वगतो विष्णुः'' इत्यादियாலே समानधर्मत्वத்தை युपपादिத்து என்றபடி. **देवतीर्यगिति** । देवतिर्य-ङ्मनुष्यसमुदायरूपமான जगத்தில் पुन्नामा सर्वोऽपि भगवानான हरिः । हरेर्विभूतिरित्यर्थः । स्त्रीनाम्नी सर्वापि लक्ष्मीः । लक्ष्म्याः विभूतिरित्यर्थः । अतः **अनयोः परं** – வேறானது, இவர்களுடைய विभूतिயல்லாதது ஒன்றுமில்லை யென்றபடி. இப்படி இவருக்கும் सर्वविभूतिकत्वம் சொல்லு

[81] ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 4.
[82] விஷ்ணுபுராணம் 1-8-35.

என்று परमरहस्ययोग्यனான सच्छिष्यனுக்கு उपदेशिத்தான். இத்தை மயர்வற மதி நலமருளப்பெற்று ''आद्यस्य नः कुलपतेः'' என்கிறபடியே प्रपन्नसन्तान-कूटस्थரான நம்மாழ்வாரும் [83]''ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக்கண்ட சதிர்கண்டு'' என்றருளிச்செய்தார். இவ்விஷயத்தில் वक्तव्यமெல்லாம் चतुश्श्लोकीव्याख्यानத்திலே परपक्ष प्रतिक्षेपपूर्वकமாகப் பரக்கச்சொன்னோம். அங்கே கண்டுகொள்வது.

கையால் இவர்களே परदेवतैயென்றும், प्राप्यரென்றும், शरण्यரென்றும் சொல்லித்தாகிறது. **என்று** – இவர்களே सर्वविभूतिமான்கள் இவர்களுக்கு विभूतिயல்லாதது இல்லையென்று. **परमरहस्ययोग्यனான सच्छिष्यனுக்குपदेशिத்தானி**ति । पराशरாிடத்திலேயே सामान्यविशेषशास्त्रங்களை अभ्यसित्तு पराशरராலேயே ''मैत्रेय! कथयिष्यन्ति त्वामन्ये-नाकृतश्रमं'' என்று श्लाघिக்கப்பட்டும், अत एव परमरहस्ययोग्यனாயுமுள்ள मैत्रेयருக்கு उपदेशिத்தானென்றபடி.

நம்மாழ்வாரும் இப்படியே அருளிச்செய்தாரென்கிறார் **இத்தை மயர்வற மதி நலமி**त्यादिना । **இத்தை** – इद्दंपतिகளே प्राप्यரும் शरण्यருமென்னுமிவ்வர்த்தை. ஆழ்வார்களில் நம்மாழ்வார்க்கு உள்ள ஏற்றத்தை யருளிச்செய்கிறார் **மயர்வற மதி நலமருளப்பெற்று** इति । **மயர்வு** – अज्ञानம், **அற** – போகும்படியாய், गर्भத்திலே துடங்கி अज्ञानगन्धமில்லாதபடி யென்கை. **மதி** – ज्ञानத்தையும், **நலம்** – भक्तिயையும், **அருளப்பெற்று** – सर्वेश्वरன் தானே தன் कृपैயாலே प्रसादिக்கப்பெற்று, இதை முதற்பாட்டிலே இவ்வாழ்வார் சொல்லுகையாலே மற்ற ஆழ்வாரைக் காட்டிலுமிவருக்கு अभ्यर्हितत्वம் தோன்றுகிறது. **प्रपन्नसन्तान**ेति । नाथमुनिप्रभृतिகளான प्रपन्नपरंपरैக்கு **कूटस्थரான** – ''आद्यस्य नः कुलपतेः'' என்கிறபடி आद्यभूतரான, இதனால் प्रपन्नர்களுக்கெல்லாம் कूटस्थवचनம் மிகவுமாदरणीयமென்று ज्ञापितமாகிறது. **ஒண் டொடியாளி**त्यादि । **ஒண்** – उज्ज्वलமான **தொடியாள்** – हस्ताभरणங்களையுடையவளான, **திருமகளும்** – लक्ष्मिயென்கிற யுவதியும், **நீயுமே** – सर्वेश्वरனான நீயுமே, **நிலாநிற்ப** – स्वतन्त्रமான வேறு वस्तुவன்றிக்கே நீங்கள் இருவருமே ईश्वरர்களாக நிற்கும்படியை, **கண்டசதிர்** – நீ பார்த்துவைத்த सामर्थ्यத்தை, அதாவது नित्यसूरिகளோடு तुल्यानुभाव्यமாக सर्वात्माக்களுக்கும் நீ अनादियाக संकल्पित्துவைத்த पुरुषार्थத்தையென்னபடி. **கண்டு** – நான் साक्षात्करित्து. இப்படி நீங்களிருவருமே ईश्वरत्वेन நிற்கும் நிலையைக் கண்டேனென்றதாலே இவ்விருவருமே प्राप्यரென்றும் शरण्य

---

[83] *திருவாய்மொழி 4-9-10.*

வாதியர்மன்னுந் தருக்கச்செருக்கின் மறைகுலையச்
சாதுசனங்களடங்க நடுங்கத் தனித்தனியே
ஆதியெனாவகை யாரணதேசிகர் சாற்றினர் நம்
போதமருந் திருமாதுடனின்ற புராணனையே. // 13 //

ரென்றும் இதில் நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டதென்று கருத்து. இப்படி இருவருமே ஈஶ்வரர்களென்றும் உபாயபூதர்களென்றும் நிஷ்கர்ஷித்தால் ஈஶ்வரத்வித்வோபாயத்வித்வாதிப்ரஸங்கமும், பிராட்டிக்கு பாரதந்த்ர்யம் சொல்லுகிற ப்ரமாணவிரோதமும் வருமென்று வாதிகள் சொல்லும் பூர்வபக்ஷங்களுக்கு ஸமாதானம் சொல்லவேண்டாவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ் விஷயத்தில் வக்தவ்யமெல்லாமி**த்யாதினா । **சதுஶ்லோகீவ்யாக்யானத்திலே** – ஆளவந்தாரால் லக்ஷ்மீவிஷயமாக அருளிச்செய்யப்பட்ட ''காந்தஸ்தே'' இத்யாதிஶ்லோகசதுஷ்டயவ்யாக்யானத்திலே, **பரபக்ஷப்ரதிக்ஷேபபூர்வகமாக பரக்கச்சொன்னோம் அங்கே கண்டுகொள்வது** – இங்கு ரஹஸ்யத்ரயவ்யாக்யானத்திலேயே நமக்கு நோக்காகையாலும் இங்கு ப்ரஸக்தமான பூர்வபக்ஷாதிகளுக்கு சதுஶ்லோகீவ்யாக்யானத்தில் பூர்வமேவ கண்டனம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் புனரபி இந்த க்ரந்தத்தில் அதை விஸ்தரிக்கிறோமல்லோம். புத்திமான்கள் லோகப்ரஸித்தமான சதுஶ்லோகீபாஷ்யத்திலேயே தினைவடங்கத் தெளியலாமென்று கருத்து.

இவ்வதிகாரத்தில் சொன்னபடி ஶ்ரீமானான நாராயணனே பரதேவதையென்றும் பரமகாரணனென்றும் நம் பூர்வாசார்யர்களே நிஷ்கர்ஷித்து ஜயகோஷணம் பண்ணினார்களென்பதை ப்ரகாஶிப்பித்துகொண்டே அதிகாரார்த்தை பாட்டாலே ஸங்க்ரஹிக்கிறார் **வாதியரி**த்யாதினா । **வாதியர்** – துர்வாதிகள், **மன்னும் தருக்கச்செருக்கில்** – ஸ்திரமான அதாவது தடுக்கமுடியாததான தர்க்மூலமான கர்வத்தாலே, த்ருதீயார்த்தே ஸப்தமீ । **மறை குலைய** – வேதங்கள் குலைந்துபோம்படி, ஸ்வார்த்தஸமர்த்தனாஶக்தமாம்படி என்றபடி. **சாதுசனங்கள்** – தர்க்பரிஶ்ரமமில்லாத பரமாஸ்திகர்களான பகவத்பக்தர்கள், **அடங்க** – கார்த்ஸ்ன்யேன, **நடுங்க** – பயத்தாலே கம்பத்தையடையும்படி, **தனித்தனியே ஆதியெனாவகை** – வாதியர் என்பதை இங்கே அன்வயிப்பது. அதாவது ப்ரஹ்மா பரதேவதை ஜகத்காரணம், ருத்ரன் ஜகத்காரணம், இந்த்ரன் ஜகத்காரணம் என்கிறபடி வெவ்வேறாக ஜகத்காரணத்தைச் சொல்லாதபடி, அதாவது துர்வாதிகள் தன் தமக்குத் தோத்தினபடி வேறே வேறே ஜகத்காரணமென்று சொல்லாதபடி. இதனாலிந்த பரதேவதாநிர்ணயத்திற்கு வேதபயநிவ்ருத்தியும் மஹான்களுடைய கம்பநிவ்ருத்தியும் ப்ரதமப்ரயோஜனமாகக்காட்டப்பட்டது. **ஆரணதேசிகர்** – வேதாந்தோபதேஷ்டாக்களான நம்மாசார்யர்கள், **நம்** – பரத்வேன ஸர்வஶாஸ்த்ரப்ரஸித்தனாய், இங்கு நம் ஶப்தம் ப்ரஸித்தபரம். **போது** – புஷ்பத்தில், அதாவது தாமரஸத்திலே, **அமரும்** – நித்யவாஸம் பண்ணுமவளான, **திரு** –

जनपदभुवनादिस्थानजैत्रासनस्थेषु
अनुगतनिजवार्तं नश्वरेष्वीश्वरेषु ।
परिचितनिगमान्तः पश्यति श्रीसहायं
जगति गतिमविद्यादन्तुरे जन्तुरेकः ॥ १७ ॥

इति कवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
परदेवतापारमार्थ्याधिकारः षष्ठः ॥
॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

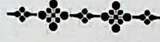

लक्ष्मियென்கிற, **மாதுடனே** – யுவதியுடனே, **நின்ற** – सर्वकालமும் सर्वருக்கும் प्राप्यரும் शरण्यருமாய் நின்ற, **புராணனையே** – ब्रह्मादिகளைப்போலே उत्पाद्यமன்றிக்கே ''त्वमादिदेवः पुरुषः पुराणः'' என்கிறபடி प्रसिद्धனான पुराणपुरुषனையே, **சாற்றினார்** – जगत्कारणமென்றும், परदेवतैயென்றும் சாத்தினார். அதாவது ''सत्यं सत्यं पुनस्सत्यमुद्धृत्य भुजमुच्यते'' என்கிறபடியே கைதூக்கி प्रतिज्ञै பண்ணினார்களென்றபடி. தனித் தனியே ஆதியெனாவகை நம்புராணனையே சாற்றினரென்கிற समभिव्याहारத்தாலே ''ஆதி என்று சாற்றினார்'' என்பது स्वरससिद्धமிறே. आदियानवனுக்கு परदेवतात्वம் सहजसिद्धமிறே.

இப் परदेवतापारमार्थ्यनिश्चयம் கோடியில் ஒருவனுக்காவது வருமாகையால் இந்த निष्कर्षம் सफलமென்று ஒரு श्लोकத்தாலே निगमिக்கிறார் **जनपदेत्यादिना** । अविद्यादन्तुरे – अविद्यैயினாலே विषमितமான, कर्मத்தாலே निम्नोन्नतமாயிருக்கிற யென்றபடி. **जगति** – இந்த லோகத்திலே, **एकः** – கோடியிலொருவனான, **जन्तुः** – पुण्यतमமான जन्मத்தை யுடையவன், **परिचितनिगमान्तस्सन्** – आचार्यानुग्रहलब्धवेदान्तங்களில் बहुपरिश्रमங்களை யுடையவனாய்க்கொண்டு, **जनपदः** – देशம், **भुवनं** – लोकம், आदिपदத்தாலே अण्डादिகளுக்கு ग्रहणம். तान्येव स्थानानि तेषु यानि जैत्रासनानि । அதாவது सिह्मासनங்கள், तेषुतिष्ठन्तीति तस्थाः तेषु । **ईश्वरेषु** – देशाधिपलोकाधिपत्र्यैलोक्याधिपाण्डाधिपतिषु, **अनुगतनिजवार्तं यथा तथा** । **अनुगता** – தன்னை अनुस्मरणம் பண்ணின, **निजवार्ता** – स्वीयकथा यस्मिन्कर्मणि । தன்னுடைய कथैகளும் தன்னை अनुस्मरणம் பண்ணிப்போம்படி, **नश्वरेषु सत्सु** – नश्वरेषु ज्ञातेषु सत्स्वित्यर्थः, ''येनाश्रुतं

श्रुत'' मित्यत्रश्रुतेन येनेति वत् । **श्रीसहायं** – लक्ष्मीसहायனான नारायणனையே, **गतिं** – प्राप्यனாகவும் प्रापकனாகவும், **पश्यति** – साक्षात्करोति, साक्षात्कारतुल्यமான नारायणविषयकप्राप्यत्वप्रापकत्वनिर्णय-வானாக ஆகிறானென்றபடி.

इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
परदेवतापारमार्थ्याधिकारः षष्ठः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे मुमुक्षुत्वाधिकारः ॥ ७ ॥

कालावर्तान् प्रकृतिविकृतीः कामभोगेषु दोषान्
ज्वालागर्तप्रतिमदुरितोदर्कदुःखानुभूतिम् ।
याथातथ्यं स्वपरनियतं यच्च दिव्यं पदन्तत्
काराकल्पं वपुरपि विदन् कस्तितिक्षेत बन्धम् ॥ १८ ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीसारबोधिनीव्याख्यायां

मुमुक्षुत्वाधिकारः ॥

இப்படி प्रधानप्रतितन्त्राधिकारம் முதல் நான்கு अधिकारங்களாலே शेषशेषिभावसंबन्धार्थ-पञ्चकतत्त्वत्रयपरदेवतापारमार्थ्यங்களை निरूपणம் பண்ணி निरूपितங்களான இவ்வர்த்தங்களில் विविच्य ज्ञानமுடையவன் बन्धासहिष्णुவாய் मुमुक्षुவாவானென்பதை இவ்வधिकारத்தில் निरूपिக்கப்போகிறவராய் "इष्टंही"तिन्यायेन अधिकारार्थத்தை श्लोकத்தாலே संग्रहिக்கிறார் **कालावर्तानित्यादिना । कालावर्तान्** – காலத்தினுடைய आवर्तங்களை. क्षणदिवसपक्षमाससंवत्सरयुग-कल्पादिरूपங்களான சுழல்களையென்றபடி. இங்கு क्षणादिகள் आवर्तत्वेन निगरणம் செய்யப்பட்டதுகள். இப்படி कालावयवங்களான क्षणादिகளை आवर्तत्वेन निरूपिத்ததால் महाप्रवाहावर्तத்திற்கு स्वान्तःपतितனான पुरुषனுடைய परिभ्रमणहेतुत्वம்போலே क्षणादिகளுக்கும் स्वसंबन्धिपुरुषனுக்கு गर्भजन्मजरामरणादिभिर्भूयोभूयः परिभ्रमणापादकत्वமும், अतिदुस्सहत्वமும், अनुपरतत्वமும், अत्यन्तपारवश्यापादनेन क्वचिदप्यविश्रान्तत्वமும் ज्ञापितமாகிறது. **प्रकृतिविकृतीः** – मूलप्रकृतिயையும் तत्कार्यமான महदादिகளையும். இதற்கு विदन् என்ப தோடந்வயம். मूलप्रकृतिக்கு प्रलयदशैயில் अत्यन्तज्ञानसङ्कोचापादकत्वेन, महदादिகளுக்கு सृष्टि-दशैயில் शरीरादिमुखத்தாலே देहात्मभ्रमाद्यापादकत्वेन च वेदनம் विवक्षितம். **कामभोगेषु** – काम्यन्त इति कामाः; शब्दादिजन्यसुखविशेषाः, तेषां भोगाः – अनुभवाः, ऐहिकामुष्मिकशब्दादिजन्यसुखविशेषानुभवा इति यावत् । तेषु, दोषान् – अल्पत्वास्थिरत्वदुःखोदर्कत्वादिदोषान् । **ज्वालेति** । ज्वालया निर्मितो गर्तः ज्वालागर्तः – தீக்குழி. அதற்கு **प्रतिमं** – समानமான; இது दुःख विशेषणம். **दुरितानां** – பாபविशेषங்களுக்கு, **उदर्कदुःख** – उत्तरफलங்களான कुम्भीपाकनरकादिरूपங்களான दुःखங்களுடைய.

இப்படி இவ்வர்த்தங்களை अध्यात्मशास्त्रங்களாலே தெளிந்து स्वयंप्रकाशत्व-ज्ञातृत्वकर्तृत्वभोक्तृत्वशरीरित्वाणुत्वनित्यत्व निरवयवत्वछेदनदहनक्लेदनशोषणाद्यनर्हत्ववृद्धि-ह्रासरहित स्वरूपत्वादिகளாலே யாத்மாவுக்கு विशेषणीभूतदेहन्द्रियादिवैलक्षण्यத்தைக் கண்டு இவனுடைய परलोकगमनदेहान्तरप्राप्ति योग्यत्व निश्चयத்தாலே सामान्येन

अनुभूतिं – अनुभवத்தை. பாபங்கள் क्रियमाणदशैயிலநுகூலங்களாயிருந்தாலும் அதின் फलமானது नरकानुभवமாய் முடியுமென்று तात्पर्यம். **स्वपर नियतं याथातथ्यं** – தனக்கும் भगवானுக்கும் व्यवस्थितமான यथावस्थितस्वरूपத்தை; அதாவது शेष शेषिभावத்தை. **यद्दिव्यं पदं** – अप्राकृतं स्थानம். तच्च, अत्र यत्तच्छब्दங்களாலே परिपूर्णब्रह्मानुभवप्राप्तिहेतुவான परमपदத்திற்கு पूर्वोक्तसकलदोषरहिततया निरतिशयसुखावहत्वेन च प्रमाणप्रसिद्धत्वம் ज्ञापिக்கப்படுகிறது. **काराकल्पं वपुरपि** – சிறைவீட்டிற்கு सदृशமான देहத்தையும்; राजकुमारतुल्यனாய், नित्यसूरितुल्यभोगार्हனாயிருக்கிற சேதனனுக்கு स्वोचितभोगप्रतिबन्धकமாய், स्वच्छन्दविहारविरोधिயாய், स्वस्वामि-वृत्तान्तத்தின் परिज्ञानविरोधिயாய், தனக்கு अत्यन्तमनुचितस्थानமுமான कारागृहம் போலிருக்கிற शरीरத்தையென்றபடி. **विदन्** – तत्त्वत्रयाधिकारादिகளில் நன்றாக அறிந்தவன். फलोन्मुखமான ज्ञानமுடையவனென்றபடி. **कस्तितिक्षेत बन्धमिति** । फलोन्मुखமான एतादृश-ज्ञानமுடையவன் எவன் தான் कर्मकृतமான प्रकृतिबन्धத்தை सहिப்பன். इतरदोषத்தையும், परमपदवैलक्षण्यத்தையும், தனக்கும் भगवानுக்குமுள்ள स्वस्वामिभावादिसंबन्धத்தையும் पूर्वोक्तप्रकारத்தால் அறிந்த ஒருவனும் இந்த बन्धத்தை ஸஹிக்கமாட்டான். किन्तु அந்த बन्धमोक्षத்திலிச்சையையுடையவனாய் मोक्षोपायத்திலே शीघ्रமாகவே प्रवर्तिப்பானென்றபடி.

லோகத்தில் कस्तितिक्षेत बन्धं என்று சொன்ன बन्धासहनपूर्वकमोक्षेच्छै உண்டாகும்ரீதியை क्रमமாக उपपादिக்கிறார் **இப்படி** इत्यादि चूर्णिகையாலே. **இப்படி** – प्रधानप्रतितन्त्राद्यधि-कारचतुष्टयங்களிற்சொன்னபடி. **இவ்வர்த்தங்களை** – शरीरात्मभावसंबन्धार्थங்களை. **अध्या-त्मशास्त्रங்கள்** – उपनिषத்துக்களும், सात्विकेतिहासपुराणங்களும் ஆழ்வார்களுடைய दिव्यसूक्तिகளும். **தெளிந்து** – अज्ञानसंशयविपर्ययादिகளற सोपपत्तिकமாக विशदज्ञानத்தை யடைந்து. இது पूर्वसिद्धतत्त्वज्ञानरूपप्रथमपर्वத்திற்கு अनुवादकம். द्वितीयपर्वத்தை யருளிச் செய்கிறார் **स्वयंप्रकाशत्वेत्यादिना वैलक्षण्यத்தைக்கண்டு** इत्यन्तेन । இதனால் तत्त्वत्रयाधि-कारத்தில் निरूपिக்கப்பட்ட अर्थங்களில் ஆத்மாவுக்கு देहेन्द्रियादिवैलक्षण्यप्रतिपादकமான அம்சம் मोक्षोपयुक्तமென்று வெளியிடப்பட்டது. இங்கு கண்டு என்பதால் मम शरीरं, ममेन्द्रियं, अहं जानामीत्यादि व्यतिरेकप्रत्यक्षமும் विवक्षितம். **இவனுடைய परलोकगमनदेहान्तर-प्राप्तियोग्यत्व निश्चयத்தாலே** इति । இவனுக்கு देहाद्वैलक्षण्यज्ञानமில்லாதபோது देहादिகளே

लोकोत्तीर्णपुरुषार्थयोग्य*ராய்*, नरकपतनादिजन्मान्तरक्लेश*ங்களுக்கஞ்சி* *யவற்றின்* कारण*ங்களான* कर्म*ங்களினின்றும்* निवृत्त*ராய்*, आधेयत्वविधेयत्वशेषत्वाल्प शक्ति-त्वाणुत्वज्ञानसंशयविपर्ययदुःखादियोग्यत्वाशुभाश्रयत्वादि*களாலே* *யுண்டான* विशेष्य-भूतेश्वरव्यावृत्तिनिश्चय*த்தாலே* भगवत्कैङ्कर्यरूप*மான* स्वरूपप्राप्तवैभव*த்தை* *ய*पेक्षि*க்கைக்கு* योग्य*ராய்*, सर्वापेक्षितसंग्रह*மான* *திரு*मन्त्र*த்தைக்கொண்டு* सारत-

ஆத்மாவாக முடிகையால் இங்கேயே விநாஶத்தையடைகிற ஆத்மாவுக்கு பரலோக-கமனப்ரஸக்தியில்லாமையால் தத்யோக்யதாநிஶ்சயம் கடியாதிறே. **सामान्येन लोकोत्तीर्णपुरुषार्थ-योग्यரா**யிதி । ஒருவனுக்கு பரலோககமனயோக்யதையுண்டென்று நிஶ்சிதமானால் அவன் ஸ்வர்கமோக்ஷரூபமான லோகாந்தராநுபாவ்யமான புருஷார்த்தத்தையெல்லாமநுபவிக்கயோக்யனாவானிறே. இந்த நிஶ்சயத்தால் லோகோத்தீர்ணபுருஷார்த்தயோக்யராகிறாப்போலே நிஷித்தகர்மங்களில் நின்றும் நிவ்ருத்தர்களாகவுமாகலாமென்று ஸஹேதுகமாக உபபாதிக்கிறார் **नरकपतनादि जन्मान्तरक्लेशங்** களுக்கஞ்சி இத்யாதினா । இங்கு ஆதிபதத்தால் ஸ்தாவரத்வப்ராப்த்யாதிகளுக்கு க்ரஹணம். **அவற்றின் कारणங்களான** – நரகாதிகளுக்குக் காரணங்களான. **कर्मங்களினின்றும் निवृत्तராய்** – நிஷித்தகர்மங்களில் நின்றும் நிவ்ருத்தராயென்றபடி. ஒருவனுக்கு லோகாந்தரகமனயோக்யதையும் தேஹாந்தரப்ராப்தியோக்யதையும் நமக்கு உண்டென்று நிஶ்சயம்பிறந்தாலவன் நரகபதநாதிஜந்மாந்த-ரக்லேஶங்களுக்கஞ்சுவான். அந்த அச்சத்தால் நிஷித்தத்தில் நின்றும் நிவ்ருத்தனாகவுமா வானென்று கருத்து.

இனி மேல் பர்வத்தைக் காட்டுகிறார் **आधेयत्वेत्यादिना** । இவைகள் ப்ரதாநப்ரதிதந்த்ராதிகார-நிர்ணீததர்மங்கள். அல்பஶக்தித்வமென்கிறது தத்த்வத்ரயாதிகாரத்தில் ஈஶ்வரனுக்கு ததுபயநியந்த்ருத்வ-கதநத்தாலே அர்த்தஸித்தமான தர்மம். அணுத்வேத்யாதி து:காதியோக்யத்வேத்யந்தம் தத்த்வத்ரயாதிகாரலப்தம். அத்ர ஆதிஶப்தேநஸுகாதிகளுக்கு க்ரஹணம். அஶுபாஶ்ரயத்வாதிகள் பரதேவதாபாரமார்த்யாதிகாரஸித்தங்கள். இங்கு ஆதிபதத்தாலே கர்மவஶ்யத்வாதிகளுக்கு க்ரஹணம். **உண்டான** – ஜந்யமான. **विशेष्य-भूतेश्वरव्यावृत्ति निश्चयத்தாலே** – ப்ரகாரிபூதனான பூர்வோக்ததர்மவிருத்ததர்மாஶ்ரயனான ஈஶ்வரனைக் காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்தி; (வைலக்ஷண்யம்) அதனுடைய நிஶ்சயத்தாலே. **भगवत्कैङ्कर्यरूपமான स्वरूपप्राप्तविभवத்தை** – ஶேஷியான பகவானுடைய கைங்கர்யம் ஶேஷனான ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தமான ஸம்பத்து; அதை. **अपेक्षिக்கைக்கு योग्यராய்** – வ்யாவ்ருத்திநிஶ்சயாபிந்நயோக்யதா வானாயென்றபடி. இங்கு ஆதேயத்வவிதேயத்வஶேஷத்வங்களாலே உண்டான ஈஶ்வரவ்யாவ்ருத்தி-நிஶ்சயம் அந்த கைங்கர்யவிபவத்தை ஸ்வரூபப்ராப்தமாகவறிந்தபேக்ஷிக்கைக்கு உறுப்பாம். இவன் ஒரு தர்மங்களால் ஈஶ்வரவ்யாவ்ருத்தனாயிருந்தாலும் ஶேஷத்வாதிரஹிதனாகில் பகவத்கைங்கர்ய த்தை ஸ்வரூபப்ராப்தமாக அறிந்து அபேக்ஷிக்கமாட்டானிறே. அதில் ஸ்வாமியுகந்த

मार्थங்களை யனுஸன்धिக்கும்போது प्रथमपदத்தில் तृतीयाक्षरத்தாலே प्रतिपन्नமான ज्ञानत्वाद्यनुसन्धानத்தாலே देहतदनुबन्धिகளில் வருமஹங்காரமமகாரங்களையும், प्रथमाक्षरத்தில் लुप्तचतुर्थियாலே प्रतिपन्नமான तादर्थ्यத்தாலே देहातिरिक्तात्मस्वरूप तद्गुणங்களில் ''त्वं मेऽहं मे'' என்கிற श्लोकத்தின்படியே தனக்கு உரிமை யுண்டாக நினைக்கிற வஹங்காரமமகாரங்களையும், मध्यमाक्षरத்தில வधारणा-

---

கைங்கர்யமிவனுக்கு புருஷார்த்தமாகைக்கு ஶேஷத்வமுறுப்பாயிருக்கும். அதை ஸ்வாமிக்கு உகப்பானபடியிலே செய்யவேண்டுமென்கிறவபேக்ஷைக்கு உறுப்பாயிருக்கும் विधेयत्वம். தனக்கு அவனுடைய अपृथक्सिद्धत्वத்தையறிந்து सर्वदा அந்த கைங்கர்ய த்தையபேக்ஷிக்கைக்கு உறுப்பாம் आधेयत्वம். अल्पशक्तित्वादिகளாலுண்டான ईश्वरव्या- वृत्तिनिश्चयம் தனக்குக் கைங்கர்யாபேக்ஷைக்கு உறுப்பாம். இவனும் सर्वशक्तனாய், विभुவாவாய், अज्ञानसंशयादिदोषरहितனாய் शुभाश्रयனுமாயிருந்தால் अन्ततः ईश्वरனாகவே ஆகவேண்டுமாகையாலிவனுக்கு ईश्वरகைங்கர்யாபேக்ஷையென்பது ஒன்று घटियाதிறே.

இனி अर्थपञ्चकाधिकारार्थத்திற்கு उपयोगத்தைக் காட்டப்போகிறவராய் திருமந்த்ரத்தில் मकाराद्यर्थानुसन्धानத்தாலேயே मुमुक्षाहेतुभूताहङ्कारममकारनिवृत्तिகளை उपपादिக்கிறார் **सर्वापेक्षित संग्रहமான திருமந்த்ரத்தைக்கொண்டு** इत्यादिना । सर्वशास्त्रங்களையுங்கொண்டு सारतमार्थानुसन्धानம் दुर्घटமாகையால் திருமந்த்ரத்தைக் கொண்டு என்கிறது. அப்படி संक्षिप्तமான திருமந்த்ரத்திலே सारतमार्थங்களெல்லாம் अनुसन्धिக்கமுடியுமோவென்கிற பரங்கைவாராமைக்காக सर्वापेक्षितसंग्रहமான என்கிறது. ''सर्वमष्टाक्षरान्तस्थं वाङ्मयं वेदवैदिकम्'' என்கிறபடி सर्वशास्त्रसारतमार्थங்களையும் திருமந்த்ரம் संग्रहித்துச்சொல்லு மாகையால் संक्षिप्तமான அதைக்கொண்டு सारतमार्थங்களை सुलभமாக पुनः पुनः अनुसन्धिக் கலாமென்று கருத்து. **प्रथमपदத்தில் तृतीयाक्षरத்தாலே** – प्रणवத்தின் तृतीयाक्षरமான मकारத்தாலே என்றபடி. **प्रतिपन्नமான** – मन ज्ञाने, मस परिमाणे, मन अवबोधने என்கிற व्युत्पत्तिகளைக்கொண்டு ज्ञातங்களான. **ज्ञानत्वाद्यनुसन्धानத்தாலே** – இங்கு आदिपदத் தால் अणुत्वादिपरिग्रहः । अनुसन्धानத்தாலே என்பதற்கு அடியறுத்து என்பதோடந்வயம். **देहतदनुबन्धिகளில் வரும் अहङ्कारममकारங்களையும்** – देहத்தில் வருவது अहङ्कारம். देहानुबन्धिகளான पुत्रादिகளில் வருவது ममकारம். **प्रथमाक्षरத்தில் लुप्तचतुर्थियாலே** – अकारத்திலேயிருந்து समासத்தாலே लोपिத்ததான आय என்கிற चतुर्थियாலே. **प्रतिपन्न மான तादर्थ्यத்தாலே** – ज्ञातமான अकारार्थशेषत्वத்தாலேயென்றபடி. இதற்கும் அடியறுத்து என்பதோடந்வயம். **देहातिरिक्तात्मस्वरूपतद्गुणங்களில்** – मकारத்தாலே

र्थत्ताले अन्यशेषभूतोऽहं என்றும், ममान्यश्शेषीஎன்றும் வருமஹङ्कारममकार ங்களையும், मध्यमपदத்தில் प्रतिपन्नமான निषेधविशेषத்தாலே स्वरक्षणव्यापारத்தைப் பற்றவரும் निरपेक्षस्वातन्त्र्यनिरुपाधिकशेषित्वाभिमानरूपங்களான வஹङ्कारममकार ங்களையும், இநंनिषेधसामर्थ्यநंதன்னாலே तृतीयपदத்தில் चतुर्थिயாலே யभिप्रेत

देहातिरिक्तனாகத் தோன்றின आत्मस्वरूपத்திலும் तदनुबन्धिகளான ज्ञानाद्यात्मगुणங்களிலும். **தனக்குரிமையுண்டாக நினைக்கிற** – உரிமை – शेषत्वம்; தனக்கு शेषत्वமுள்ள தாக நினைக்கிற, स्वभिन्नवस्तुக்களில் स्वशेषत्वज्ञानம் अयं मम पुत्रः, इदं मम गृहं इत्यादिகளிலே प्रसिद्धமானாலும் स्वस्वरूपத்தில் स्वशेषत्वज्ञानமுண்டாகுமோவென்று ஶங்கியாமைக் காக முன்பே अभियुक्तश्लोकத்தைக் காட்டியருளினார். **त्वमेऽहं मे என்கிற श्लोकத்தின் படியே** इति । **''त्वम्मेऽहम्मे कुतस्तत्तदपि कुत इदं वेदमूलप्रमाणादेतच्चानादिसिद्धादनुभवविभवात्तर्हि साक्रोश एव । क्वाक्रोशः कस्य गीतादिषु मम विदितः कोऽत्र साक्षी सुधीः (नरः) स्याद्धन्त त्वत्पक्षपाती स इति नृकलहे मृग्यमध्यस्थवत्त्वम् ॥''** என்கிற श्लोकத்தின்படியே என்றபடி. இதில் अहम्मे என்கிற कलहத்தைச் சொல்லியிருப்பதால் शब्दव्यवहाररूपமான இந்த कलहம் अहंमे என்கிற व्यवहर्तव्यज्ञानமன்றிக்கே உண்டாகாதாகையால் தனக்கு स्वशेषत्वज्ञानமுண் டென்பதிலிது प्रमाणமாகலாம். साक्रोशः – आक्षेपयुक्तமானது. मृग्यमध्यस्थवत् – ''प्रमाणं कर्तुमुद्युक्तो मृग्यमध्यस्थ ईरितः'', तद्वत् । **अहङ्कारममकारங்களை** – स्वस्वरूपத்தில் தனக்குரிமை யுண்டாக நினைக்கை अहङ्कारம். स्वभिन्नवस्तुவில் தனக்குரிமையுண்டாக நினைக்கை ममकारம். **मध्यमाक्षरத்தில் अवधारणार्थத்தாலே** – उकारप्रतिपाद्यமான अवधारणத்தாலே. उकारத்துக்கு लक्ष्मीயும் अर्थமாகையால் मध्यमाक्षरத்தில் अर्थத்தாலே என்று சொல்லாமல் अवधारणार्थத்தாலே என்றது. இதற்கும் அடியறுத்து என்பதோடந்வயம். **अन्यशेष-भूतोऽहமென்றும் ममान्यश्शेषीயென்றும் வரும் अहङ्कारममकारங்களையுமி**ति । उभयत्रा-प्यन्यपदம் भगवद्व्यतिरिक्तपरம். अन्यशेषभूतोऽहமென்கிற अभिलापकशब्दத்தில் अहं पदம் घटक மாயிருப்பதால் இதனால் வரும் ज्ञानविशेषத்தை अहङ्कारமென்கிறது. ममान्यश्शेषी என்கிற अभिलापकशब्दத்தில் ममपदம் घटकமாயிருப்பதால் இதனால் வரும் ज्ञानविशेष த்தை ममकारமென்கிறது. **मध्यमपदம்** – नमस्सु । **निषेधविशेषத்தாலே** इति । स्वातन्त्र्यமென் கிற ஓர் पदத்தை இத்துடன் யோஜித்து அதனால் வரும் न ममस्वातन्त्र्यமென்கிற निषेधविशेषத்தாலும், शेषित्वமென்கிற பதத்தை யோஜித்து அதனால் வரும் न मम शेषित्व மென்கிற निषेधविशेषத்தாலுமென்றபடி. இதற்கும் அடியறுத்து என்பதோடந் வயம். **स्वरक्षणव्यापारத்தைப்பற்றவரும்** – स्वरक्षणार्थस्वव्यापारமான उपायத்தைப் பற்ற வரும். **निरपेक्षस्वातन्त्र्यनिरुपाधिकशेषित्वाभिमानरूपங்களான** – स्वरक्षणव्यापारे निरपेक्षस्वतन्त्रोऽहं, निरुपाधिकशेष्यहமென்று வருமது अहङ्कारம். स्वरक्षार्थव्यापारे मम निरपेक्षस्वातन्त्र्यं, मम

மாய் பாவியான கைங்கர்யபர்யந்தானுபவமாகிற பலத்தைப்பற்ற இப்போது பலாந்தரானு-பவந்யாயத்தாலே வரும் ஸ்வாதீனகர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வஸ்வார்த்தகர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வப்ரமரூபங்களான வஹங்காரமமகாரங்களையும் யதாயோக்யமார்த்தமாகவும் ஶாப்தமாகவுமடியறுத்து இப்படி ஸ்திரப்ரதிஷ்டிதஜ்ஞானராய், [1] "அற்பசாரங்களவை சுவைத்தகன்றொழிந்

நிருபாதிகஶேஷித்வமென்று வருமது மமகாரம். **இந் நிஷேதஸாமர்த்யந்தன்னாலே** – முன்பு ஸ்வாதந்த்ர்யபதத்தோடும் ஶேஷித்வபதத்தோடும் யோஜித்த நகாரத்தின் நிஷேதஸாமர்த்யத்தாலே என்றபடி, எந்த பதத்தைத் தன்னோடு யோஜித்தாலும் ததர்த்தத்தை நிஷேதிக்க நஞஸ்ஸா-மர்த்யமுண்டிறே **த்ருதீயபதம்** – நாராயணாய என்கிற பதம். அதில் சதுர்த்தி ஆயஎன்கிறது. **அபிப்ரேதமாயிதி** । தாதர்த்யசதுர்த்தி ஶேஷத்வத்தையொழிய அதின் கார்யமான கைங்கர்யத்தைச் சொல்லமாட்டாதாகையால் சதுர்த்தியிலபிப்ரேதமாய் என்கிறது. **பாவியான** மோக்ஷதஶை யிலுண்டாகப்போகிறதான. **கைங்கர்யபர்யந்தானுபவமாகிற** – கைங்கர்யத்தைப் பரீவாஹ மாகவுடைய அநுபவமாகிற. **பலத்தைப்பற்ற** – உபாயபலத்தைப்பற்ற. இங்கு உபய-விபூதிவிஶிஷ்டபகவதநுபவமே முமுக்ஷுவுக்குப் பலம். அவ்வநுபவஜநிதப்ரீதியாலே வருமங்குள்ள பகவத்கைங்கர்யம் அதற்குப் பரீவாஹமென்று கருத்து. அந்த பகவதநுபவரூபபலம் முக்திதஶையில் வருவதொன்றாகையால் அதிலப்போது அஹங்காரமமகாரங்கள் வர ப்ரஸக்தி யில்லையேயென்னில், அது முமுக்ஷுதஶையில் வரக்கூடுமென்கிறார் **இப்போது** இதி । முமுக்ஷுதஶையில் தான் அஜ்ஞாதமான அந்த பலத்தில் அஹங்காரமமகாரங்கள் வரக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **பலாந்தரானுபவந்யாயத்தாலே** இத்யாதிநா । பாவியான பலம் அஜ்ஞாதமாயிருந்தாலும் தத்பின்னமான இதாநீந்தனபலானுபவத்தில் "அஹம் ஸ்வதந்த்ரகர்த்தா" "ஸ்வாதீன-போக்தா" என்கிறவஹங்காரமுண்டாவதுபோல் பாவியான பகவதநுபவத்திலும் ஸ்வாதீன-கர்த்ருத்வப்ரமமும் ஸ்வார்த்தகர்த்ருத்வப்ரமமும் வரக்கூடுமென்று கருத்து. ஸ்வாதீனகர்த்ருத்வப்ரமமாவது ஸ்வாதீனோऽஹம் கைங்கர்யம் கரிஷ்யாமீத்யேவம் ரூப: । ஸ்வாதீனபோக்த்ருத்வப்ரமமாவது ஸ்வாதீனோऽஹம் போக்ஷ்ய இத்யேவம் ரூப: । ஸ்வார்த்தகர்த்ருத்வபோக்த்ருத்வப்ரமமாவது ஸ்வார்த்தம் கைங்கர்யம் கரிஷ்யாமி; ஸ்வார்த்தம் பலம் போக்ஷ்ய இத்யேவம் ரூபம். இவைகள் அஹங்காரங்கள். மம ஸ்வாதீனம் கர்த்ருத்வம், மம ஸ்வாதீனம் போக்த்ருத்வமித்யாதிகள் மமகாரங்கள். **யதாயோக்ய-மார்த்தமாகவும் ஶாப்தமாகவுமிதி** । தேஹதநுபந்திவிஷயாஹங்காரமமகாரங்களுக்கு ஜீவனுடைய ஜ்ஞானஸ்வரூபாத்யநுஸந்தானத்தால் நிவ்ருத்திசொன்னது ஆர்த்தம். ஶேஷத்வாத்யநுஸந்தானத்தாலே ஸ்வரூப ததநுபந்தி களிலே வரும் அஹங்காரமமகாரநிவ்ருத்தியுமார்த்தம். அந்யத்யதாயோக்யம் ஶாப்தம். **அடியறு த்து** – மூலங்களான வாஸனைகளோடே சேதித்து. **இப்படி** – கீழ்ச்சொன்ன அஹங்காரமமகாரங்களெல்லாம் ஸவாஸனமாகக் கழியும்படி. **ஸ்திரப்ரதிஷ்டிதஜ்ஞான**ராயிதி ।

[1] *திருவாய்மொழி 3-2-6.*

தேன்'' [2]''கண்டு கேட்டுற்றுமோந்துண்டுழலுமைங்கருவிகண்டவின் பந்தெரிவரியவளவில்லாச்சிற்றின்பம்'' [3]''तस्मिन् प्रसन्ने किमिहास्त्यलभ्यं धर्मार्थकामैरलमल्पकास्ते'' [4]''अन्तवत्तु फलं तेषां तद्भवत्यल्पमेधसां'' [5]''अनित्यमसुखं लोक-

ज्ञानस्य स्थिरप्रतिष्ठितत्वமாவது वादिகளால் अचञ्चलமாய் यावत्फलமனுவர்திக்கை. இப்படி स्थिरप्रतिष्ठितज्ञानவான்களும் क्षुद्रपुरुषार्थासत्तियாலே मुमुक्षुக்களாகாமை லோகத்தில் காண வில்லையோ? அதனால் अन्वयव्यभिचारம் வாராதோவென்னில், मुमुक्षारूपकार्यத்தில் दोषसप्तकानुसन्धानजन्यवैराग्यरूपसामग्र्यन्तरमपेक्षितமாகையால் व्यभिचारமில்லையென்று परिहारம் பண்ணப்போகிறவராய் दोषसप्तकानुसन्धानप्रकारத்தையும் वैराग्यस्वरूपத்தையும் सप्रमाण மாகக்காட்டுகிறார் **அற்பசாரங்களி**त्यादि – **என்கிற அவஸ்தையையுடைய** इत्यन्तेन । **அற்பசாரங்களவை** – அல்பஸாரங்களான அந்த விஷயங்களை. **சுவைத்து** – ருசித்து. **அகன்றொழிந்தேன்** – உன்னை விட்டொழிந்தேனென்றபடி. **கண்டு கேட்டு** इत्यादि । **கண்டு** – रूपवद्वस्तुக்களைக் கண்ணாலே கண்டு. **கேட்டு** – शब्दங்களைக் காதால் கேட்டு, **உற்று** – स्रक्चन्दनादिகளை स्पर्शिத்து. **மோந்து** – गन्ध-वस्तुக்களை घ्राणத்தாலே முகர்ந்து. **உண்டு** – रसங்களை रसनया आस्वादनம் பண்ணி, **உழலும் ஐங்கருவி** – உழலுகிற पञ्चेन्द्रियங்கள், உழலுகையாவது – अनेककष्टங்கள் வந்தாலும் தன் व्यापारத்தை விடாமை. **கண்டவின்பம்** – இந்த इन्द्रियங்கள் கண்ட विषयसुखம். இதனால் चक्षुरादीन्द्रियங்கள் रूपादिகளில் ''கண்டு கேட்டு'' என்கிறபடி एकैकग्राहकங்களாகையால் அவற்றால் வரும் सुखம் अत्यल्पமென்று सूचितமாகிறது. **தெரிவரிய** – पञ्चेन्द्रियங்களாலே காணவொண்ணாத. अत एव **அளவில்லா** – इन्द्रियங்கள் காட்டின सुखம் போலே अल्पமில்லாத. **சிற்றின்பம்** – अल्पமான सुखம். ऐन्द्रियिकसुखापेक्षया அளவில்லாததாய் भगवदनुभवापेक्षया अत्यल्पமானதான कैवल्यसुख மென்றபடி. இப்படி ऐन्द्रियिकसुखத்திற்கும், आत्मानुभवरूपकैवल्यसुखத்திற்கும் अत्यल्पतै யைக்காட்டி ऐश्वर्यसुखத்தில் अल्पतैயைக்காட்டுகிறார் **तस्मिन् प्रसन्न** इत्यादिना । **तस्मिन्** – भगवति । प्रसन्ने सति, **अलभ्यं किमिहास्ति** – அடையக்கூடாத पुरुषार्थமொன்றுண்டோ? अपरिमितसुखமான मोक्षமும் கிடைக்குமென்றபடி. अतएव **धर्मार्थकामैरलं** – धर्मार्थकामங் களாலே போரும். पर्याप्तमिति यावत् । **यतस्ते अत्यल्पकाः** – अत्यल्पங்களோ? ஆகையால வைகள் வேண்டாமென்றபடி. இவ்வளவால் ऐश्वर्यकैवल्याद्यनुभवங்களுக்கு परिमि-

---

[2] *திருவாய்மொழி 4-9-10.*
[3] *விஷ்ணுபுராணம் 1-27-91.*
[4] *கீதை 7-23.*
[5] *கீதை 9-33.*

मिमं प्राप्य भजस्व मां'' [6]''महाबलान् महावीर्याननन्तधनसञ्चयान् । गतान् कालेन महता कथाशेषान्नराधिपान् ॥ श्रुत्वा न पुत्रदारादौ गृहक्षेत्रादिकेऽपि वा । द्रव्यादौ वा कृतप्रज्ञो ममत्वं कुरुते नरः'' [7]''सर्वं दुःखमयं जगत्'' [8]''स्वर्गेऽपि पातभीतस्य क्षयिष्णोर्नास्ति निर्वृतिः'' [9]''राज्ये गृध्नन्त्यविद्वांसो ममत्वाहृतचेतसः । अहंमान महापान मदमत्ता न मादृशाः'' [10]''आब्रह्मभवनादेते दोषास्सन्ति महामुने । अत एव हि नेच्छन्ति स्वर्गप्राप्तिं मनीषिणः'' [11]''ब्रह्मणस्सदनादूर्ध्वं तद्विष्णोः परमं पदं । शुद्धं सनातनं ज्योतिः परं ब्रह्मेति तद्विदुः ॥ न तत्र मूढा गच्छन्ति पुरुषा विषयात्मकाः । डंभलोभमदक्रोधद्रोहमोहैरभिद्रुताः ॥ निर्ममा निरहङ्कारा निर्द्वंद्वास्संयतेन्द्रियाः । ध्यान-

तत्वமும் भगवदनुभवத்திற்கு अपरिमितत्वமும் சொல்லப்பட்டது. अन्तवदित्यादिना ममत्वं कुरुते नरः इत्यन्तेन கீழ்ச்சொன்ன அவைகளுக்கு अस्थिरत्वे प्रमाणங்காட்டப்படுகிறது. अल्पमेधसां – अल्पबुद्धीनां, इन्द्रादिमात्रयाजिनां तत् – आराधनफलं अल्पमन्तवच्च भवति । இது अल्पत्वத்திற்கும் अस्थिरत्वத்திற்கும் प्रमाणம். **अनित्यमसुखं लोकमित्यादि** । இதில் अनित्यमिति अस्थिरत्वமும் असुखमिति दुःखमिश्रत्वமும் சொல்லப்படுகிறது. इमं लोकं प्राप्य वर्तमानः मां भजस्वेत्यन्वयः । இங்கு இந்த पादத்தை उदाहरित्तது अनित्यत्वादिदोषानुसन्धानம் मोक्षोपायाधिकारसंपादकமென்று ज्ञापिக்கைக்காக. **महाबलानित्यादि** । ''श्रुत्वा न पुत्र दारादौ'' என்கிற श्लोकத்தையிங்கு எடுத்தது இந்த अनित्यत्वादिदोषानुसन्धानத்தாலே वैराग्यமுண்டாகுமென்பது लोकानुभवसिद्धமென்று ज्ञापिக்கைக்காக. **सर्वं दुःखमयमिति** । **दुःखमयं** – प्राचुर्ये मयट् । दुःखमूलत्वेन दुःखमिश्रत्वेन दुःखोदर्कत्वेन च दुःखप्रचुरमिति यावत् । **स्वर्गेऽपि पातभीतस्येति** । இது पतनरूपदुःखोदर्कत्वे पतनभयरूपदुःखमिश्रत्वे च प्रमाणம். **राज्ये गृध्नन्त्यविद्वांस** इति । இது विपरीताभिमानमूलत्वे प्रमाणம். **गृध्नन्ति** – अभिलषन्ति । **आब्रह्मभवनादिति** । **एते दोषाः** – இந்த अल्पत्वास्थिरत्वादिदोषங்கள். இந்த वचनத்தையிங்குதாहरित्तது चतुर्मुखैश्वर्यத்துக்குங்கூட இந்த दोषங்கள் समानங்களென்று ज्ञापिக்கைக்காக. இப்படி इतरपुरुषार्थங்களில் वैराग्यமுண்டாவதற்காக அவைகளில் दोषसप्तकங்களுக்கு प्रमाणங்களையுदाहरित्तு भगवदनुभवத்திலनुरागமுண்டாவதற்காக परमपदवैलक्षण्यத்தில் उभयलिङ्गपादन्यायத்தாலே प्रमाणங்களைக் காட்டுகிறார் **ब्रह्मणस्सदनादूर्ध्वमिति** । **शुद्धं** – கீழ்ச்சொன்ன सर्वदोषங்களாலும் अस्पृष्टம். **सनातनं** – नित्यம். **ज्योतिः** – स्वयं प्रकाशம். **तत्** – परमपदं, परब्रह्मप्रापकत्वात् परं ब्रह्म इति विदुः । **न तत्रेति** । परमपदத்திற்கு उत्कर्षம் சொல்லவந்த இவ்விடத்தில் विषयानुभवसक्तர்களுக்கு अगम्यत्वादिகள் சொன்னது

---

[6] *விஷ்ணுபுராணம் 4-24-142, 143.*

[7] *விஷ்ணுபுராணம் 1-17-69.*

[8] *விஷ்ணுபுராணம் 7-5-50.*

[9] *விஷ்ணுபுராணம் 6-7-7.*

[10] *இதிஹாஸஸமுச்சயம் 4-49.*

[11] *பாரதம் ஆரண்யபர்வம் 262-37, 38, 39.*

योगरताश्चैव तत्र गच्छन्ति साधवः'' [12]''रम्याणि कामचाराणि विमानानि सभास्तदा । आक्रीडाविविधा राजन् पद्मिन्यश्चामलोदकाः'' [13]'' एते वै निरयास्तात स्थानस्य परमात्मनः'' इत्यादि प्रमाणங்களாலே अल्पत्वास्थिरत्वदुःखमूलत्वदुःखमिश्रत्वदुःखोदर्कत्वविपरीताभिमानमूलत्व-स्वाभाविकानन्दविरुद्धत्वங் களாகிற வचिद्विषयानुभवदोषसप्तकத்தையும், இவற்றில் यथासंभवமுண்டான चेतनमात्रानुभवदोषங்களையும், இவ்வनुभवங்களுக் கெதிர்த்தட்டான भगवदनुभवத்தின் वैलक्षण्यத்தையும் विशदமாக வनुसन्धिத்து, [14]''परमात्मनि यो रक्तो विरक्तोऽपरमात्मनि'' என்கிற வवस्थैயையுடையராய்,

---

विषयानुभवத்திற்கு स्वाभाविकानन्दविरुद्धत्वज्ञापनार्थம். **विषयात्मकाः** – विषयासक्तमनस्काः । **अभिद्रुताः** – उपद्रविக்கப்பட்டவர்கள். இப்படி परमपदத்திற்குப் போகக்கூடாதவர்களைச் சொல்லிப் போகக்கூடியவர்களைக் காட்டுகிறார் **निर्ममा** इत्यादिना । **निर्द्वंद्वाः** – शीतोष्ण-सहनशीलाः । **रम्याणीति** । **सभाः** – आस्थानமண்டபங்கள். **आक्रीडाः** – उद्यानங்கள். **एते वै निरया** इति । இங்கு एतच्छब्दத்தாலே ''अमूनि यानि स्थानानि देवानाममरात्मनाम् । रम्याणि कामचाराणि'' என்று முதலில் சொல்லப்பட்ட स्वर्गादिदेवस्थानங்களை परामर्शिத்து, அதற்கு निरया इति परमात्मस्थानापेक्षया निरयप्रायत्वம் சொல்லப்பட்டது. **दुःखमूलत्वं** – भोगदशैயிலேயே करण-कळेबरங்களுடைய प्रेरणप्रयासத்தாலே உண்டான दुःखத்தை मूलமாகவுடைத்தாயி ருக்கை. **दुःखमिश्रत्वं** – विरोधिभयादिजनितदुःखसमानकालिकत्वम् । **विपरीताभिमानः** – स्वाधीनभोक्तृत्व-स्वार्थत्वादिभ्रमः । **स्वाभाविकानन्दविरुद्धत्वम्** – विषयासक्तमनस्कादिनिष्ठम् । ''न तत्र मूढा गच्छन्ति पुरुषा विषयात्मकाः'' என்கிறபடி परमपददेशத்தில் अनुभाव्यமான आनन्दविरुद्धत्वम् । **अचिद्विषयानुभवम्** – कामिनीस्रक्चन्दनाद्यैश्वर्यानुभवம். **यथासंभव**मिति । कैवल्यभोगத்திற்கு करणकळेबरप्रेरणायासरूप-दुःखमूलत्वமில்லை; दुःखमिश्रत्वமுமில்லை. **पञ्चाग्निविद्यानिष्ठனுடைய** कैवल्यानुभवத்திற்கு दुःखोदर्कत्वமுமில்லை. **भगवदनुभवத்தின் वैलक्षण्यத்தையுமி**ति । भगवदनुभवத்திற்கு वैल-क्षण्यமாவது अप्राकृतस्थानविशिष्टभगवत्स्वरूपरूपगुणविषयकत्वம். **विशदமாகவनुसन्धिத்து** इति । दोषानुसन्धानத்தில் वैशद्यமாவது அதற்கு यादृशावस्थै வந்தால் दोषयुक्तங்களான चिदचिद-नुभवங்களில் सद्य एव जिहासैயுண்டாகுமோ तादृशावस्थै । भगवद्वैलक्षण्यानुसन्धानத்தில் वैशद्य மாவது அதற்கு எந்த अवस्थै வந்தால் उपायप्रवृत्तिपर्यन्तமான भगवदनुरागविशेषம் सिद्धिக் குமோ तादृशावस्थै । **परमात्मनि यो रक्त** इति । परमात्मनि रक्तत्वावस्थैயாவது ''ज्ञानी तु परमैकान्ती परायत्तात्मजीवनः । तत्संश्लेषवियोगैकसुखदुःखस्तदेकधीः ॥ भगवद्ध्यानयोगोक्तिवन्दनस्तुतिकीर्तनैः । लब्धात्मा तद्गत प्राणमनोबुद्धीन्द्रियक्रियः ॥'' इत्यादिகளிற் சொல்லப்பட்டபடி तदेकभोगனாயிருக்கை.

---

12 *பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 196-4.*
13 *பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 196-6.*
14 *பார்ஹஸ்பத்யஸ்மிருதி.*

[15]''प्रवृत्तिलक्षणं धर्मं प्रजापतिरथाब्रवीत्'' என்கிற प्रवृत्तिधर्मங்களினின்றும் निवृत्त ராய், ''निवृत्तिलक्षणं धर्ममृषिर्नारायणोऽब्रवीत्'' என்கிற निवृत्तिधर्मங்களிலே प्रवृत्त ரானவர்கள் मुमुक्षुக்களான வதிகாரிகள், கீழ்ச்சொன்னபடியிலே परावर ங்களான तत्त्वங்களும் पुरुषार्थங்களுந்தெளிந்தாலுமிப்படி वैराग्यपूर्वकமாக

विरक्तोऽपरमात्मनि – परमात्मभिन्नத்தில் विरक्तत्वावस्थैயாவது ''न देहं न प्राणान्न च सुखमशेषाभिलषितं न चात्मानन्नान्यत्किमपि तव शेषत्वविभवात् । बहिर्भूतं नाथ क्षणमपि सहे'' என்று சொல்லப்பண்ணி வைக்கும் वैराग्यावस्थै । இங்கு विशदமாகவநுसन्धित्तु परमात्मनीत्याद्युक्तावस्थैயையுடை யவராய் என்கிற समभिव्याहारத்தாலே இவ்விशदानुसन्धानமில்லாதார்க்கு இவ்வैराग्यथावस्थै பிறவாதென்றேற்படுவதால் சிலர்க்கு परावरतत्त्वविवेकம் மாத்திரம் பிறந்திருந்தும் मोक्षोपायத்தில் प्रवृत्तिயில்லாவிட்டாலும் विशदज्ञानतत्फलवैराग्यமுள்ளவர்களுக்கு सिद्धமாக मोक्षोपायप्रवृत्ति உண்டாகலாமென்று सूचितமாகிறது. இப்படி परमात्मभिन्नத்தில் वैराग्यமும் परामात्मनि अनुरागविशेषமும் வந்தால் வரும் अवस्थाविशेषங்களை அடையவே அருளிச் செய்கிறார் **प्रवृत्तिलक्षणमित्यादिना । प्रवृत्तिः** – धर्मार्थकामங்களுடைய संपादनानुकूलமான प्रयत्नம். सा विषयतासंबन्धेन लक्षणं यस्य धर्मस्य सः प्रवृत्तिलक्षणः । धर्मार्थमकामसाधनानुकूलप्रवृत्तिविषयत्वத்தை लक्षण மாகவுடையது. प्रवृत्तिलक्षणधर्मமென்றபடி. बन्धकं काम्यं कर्मेति यावत् । उक्तप्रवृत्तिभिन्नाकृतिः- निवृत्तिः; मोक्षसाधनानुकूलप्रवृत्तिरिति यावत् । सा विषयतासंबन्धेन लक्षणं यस्य सः । मोक्षसाधनानुकूलप्रवृत्ति- विषयत्वத்தை लक्षणமாகவுடையது निवृत्तिलक्षणधर्मமென்றபடி, मोक्षोपयुक्तं कर्मेति यावत् । **नारायणः** – बदरिकाश्रमवासी, **मुमुक्षुக்களான अधिकारि**களிதி । கீழ் देवतापारमार्थ्यनिष्कर्षந் தொடங்கி एतावत्पर्यन्तம் क्रमமாகச் சொன்ன दशैகளையெல்லாமுடையவர்களே मुमुक्षुக்களான अधिकारिகளென்றபடி. இப்படி परावरतत्त्वங்களிலும் परावरपुरुषार्थங்களிலும் தெளிவு உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் ஒருவன் अनादिपापविशेषवशाद्वैराग्यपूर्वकமாக मोक्षोपायத்தில் प्रवृत्तिயானாகில் அவனுக்கு ऐहिकத்தில் வரும் फलहानिயை அருளிச் செய்கிறார் **கீழ்ச்சொன்னபடியிலே** इत्यादिना । **கீழ்ச்சொன்னபடி** – प्रधानप्रतितन्त्राधि- कारத்திற்சொன்னபடி. **परावरतत्त्वங்கள்** – चिदचिदीश्वरतत्त्वங்கள். **परावरங்களான पुरुषार्थங் கள்** – धर्मार्थकामங்களும் மோக்ஷமும். ''தெளிந்தாலும்'' என்கிறவிடத்தில் உம் विरोधद्योतकம். தெளிந்தவனுக்கு वैराग्यपूर्वकोपायानुष्ठानप्रवृत्त्यभावம் विरुद्धமிறே. **''இப்படி''** என்றது இவ்வधिकारத்திற்சொன்ன क्रमத்தாலேயென்றபடி. இங்கு கீழ்ச்சொன்ன தற்கு எதிர் தட்டாக ''निवृत्तिधर्मத்தில் प्रवृत्तिயானாகில்'' என்றே சொல்லவேண்டி

---

[15] *பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 219-4-2.*

परमपुरुषार्थोपायानुष्ठानத்தில் प्रवृत्तियானாகில் [16]''शीलवृत्तफलंश्रुतं'' [17]''शमार्थं सर्वाशास्त्राणि विहितानि मनीषिभिः । तस्मात्ससर्वशास्त्रज्ञा यस्य शान्तं मनस्सदा'' என்கிற श्रुतफलத்தையுமிழந்து [18]''नाच्छादयति कौपीनं न दंशमशकापहं । शुनः पुच्छमिवानर्थं पाण्डित्यं धर्मवर्जितं'' என்கிறபடியே हास्यனாம். ஆகையால் [19]''वयसः कर्मणोऽर्थस्य श्रुतस्याभिजनस्य च । वेषवाग्वृत्तिसारूप्यमाचरन्विचरेदिह'' என்கிறபடியே श्रुतानुरूपமாக स्वोचितமான परमपुरुषार्थोपायानुष्ठानத்திலே त्वरिக்குமவர்கள் ''தன்கருமஞ்செய்யப்பிறருகந்தார்'' என்கிறபடியே [20]''तन्देवा ब्राह्मणं विदुः'' [21]''प्रणमन्ति देवता'' इत्यादिகளிற்சொல்லுமேற்றம் பெறுவர்கள்.

யிருக்க **''परमपुरुषार्थोपायानुष्ठानத்தில் प्रवृत्तियானாகில்''** என்று நிர்தேசித்தது இது इतरधर्मप्रवृत्त्यभावம்போல் स्वल्पफलहानिहेतुவன்றிக்கே महाफलமான मोक्षத்திற்கே हानिकरமென்று ज्ञापिக்கைக்காக. **शीलं** – आत्मगुणம். **वृत्तं** – सदाचारம் இவைகளை फलமாகவுடையது **श्रुतं**– शास्त्रश्रवणजन्यज्ञानம். **शमार्थं** – शमादिगुणसिद्ध्यर्थம். सर्वशास्त्राणि विहितानि । तस्माद्यस्य मनः सदा शान्तं – प्राचीनसुकृतविशेषத்தாலே संसारविरक्तம். **स एव सर्वशास्त्रज्ञः** – शास्त्रज्ञानफलभूतशान्त्यादिमत्वात् அவன் सर्वशास्त्रार्थத்தையுமறிந்தவனென்றபடி. **श्रुतफलத்தையுமிழந்து** इति । परमपुरुषार्थமான मोक्षफलத்தையிழந்துபோவதுமாத்திரமன்றிக்கே இங்கு வரக்கூடிய शीलवृत्तशमादिகளையுமிழந்து போவானென்றபடி; இங்குற்ற फलहानिमात्रமன்றிக்கே शास्त्रज्ञனாயிருந்தே परिहास्यனாவானென்கிறார் **नाच्छादयती**त्यादिना । शुनःपुच्छं **कौपीनं** – गुह्यप्रदेशं नाच्छादयति । दंशमशकापहश्च न भवति । तदिव धर्मवर्जितं पाण्डित्यं, **अनर्थं** – स्वल्पप्रयोजनத்தையுமுடையதன்று. **ஆகையால்** – परमपुरुषार्थोपायानुष्ठानप्रवृत्त्यभावத்தாலே परमपुरुषार्थம் கிட்டாதாகையாலும் शीलवृत्तशमादिरूपங்களான श्रुतफलங்களுக்கு हानिயுண்டாகுமாகையாலும் लोकपरिहास्यतारूपानिष्टத்திற்கு अवश्यம் प्राप्तिயுண்டாகுமாகையாலுமென்றபடி. இதற்கு त्वरिக்குமவர்கள் என்பதோடந்வயம். **वयस** इति । वयःप्रभृतिகளுக்கு वेषवाग्वृत्तिகள் सदृशங்களாக இருக்கும்படி कर्मानुष्ठानங்களைச்செய்துகொண்டு இங்கு सञ्चरिக்கக்கடவன். **என்கிறபடியே** – इत्यादिप्रमाणोक्तप्रकारமாகவே. श्रुतानुरूपமாக – शास्त्रजन्यज्ञानानुरूपமாக **स्वोचितமான** – தன்னுடைய शक्त्यशक्तिக்கநுகுணமான; இதற்கு उपायமென்பதோடந்வயம். **परमपुरुषार्थोपायानुष्ठानத்தில்** – परमपुरुषार्थोपायமான भक्तिप्रपत्त्यन्य-

---

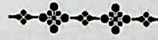
16 *பாரதம் ஸபாபர்வம் 5-116.*
17 *இதிஹாஸஸமுச்சயம் 12-37.*
18 *மநுஸ்மிருதி 4-1.*
19 *மநுஸ்மிருதி 4-8.*
20 *பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 118-11.*
21 *விஷ்ணுதர்மம் 43-28.*

நின்றபுராணனடியிணையேந்து நெடும்பயனும்
பொன்றுதலே நிலையென்றிடப் பொங்கும் பவக்கடலும்
நன்றிது தீயதிதென்று நவின்றவர் நல்லருளால்
வென்று புலன்களை வீடினை வேண்டும் பெரும்பயனே. // 14 //

தரானுஷ்டானத்தில், **त्वरिக்குமவர்கள்** – இங்கு உபாயத்தை அனுஷ்டிக்குமவர்களென்று சொல் லாதே அனுஷ்டானத்திலே त्वरிக்குமவர்களென்று சொன்னது उपायानुष्ठानपूर्वावस्थैயே श्लाघ्यता ஹேதுவென்று ஜ்ஞாபிக்கைக்காக. **தன்கருமம் செய்ய** – தனக்கு विहितமான தனக்கே फலஜனகமுமான கருமத்தை அனுஷ்டிக்க, **பிறர்** – அந்த कर्मத்தாலே வரும் फலத்தை யடையாத ஸாதுக்கள், **உகந்தார்** – ''यत्वार्याः क्रियमाणं प्रशंसन्ति स धर्मः'' என்கிறபடி प्रशंसापूर्वकமாக सन्तोषித்தார், **என்கிறபடியே** – इत्युक्तप्रकारेण, இதற்கு ஏற்றம்பெறுவர் கள் என்பதோடந்வயம். **तन्देवा ब्राह्मणं विदु**रिति । येनकेनचिदाच्छन्नः येनकेनचिदाशितः । यत्रक्वचन शायी स्यात् तं देवा ब्राह्मणं विदुः ॥ सर्वद्वंद्वसहो धीरः सर्वसङ्गविवर्जितः । सर्वभूतहिते रक्तः तन्देवा ब्राह्मणं विदुः ॥ द्रवन्ति दैत्याः प्रणमन्ति देवताः नश्यन्ति रक्षांस्यपयान्त्यथारयः । यत्कीर्तनात्सोऽद्भुतरूपकेसरी ममाऽस्तु माङ्गल्य-विवृद्धये हरिः, इत्यादिகளில் **சொல்லுமேற்றம் பெறுவர்களி**ति । देवதைகளுமவனே ब्राह्मणனென்றறியும்படியாயும் देवதைகளெல்லாம் नमस्करिக்கும்படியாயுமுள்ள ஏற்றத்தைப் பெறுவர்களென்றபடி.

இவ்வதிகாரத்தில் சொன்ன भगवदनुभवपूर्वकமான भगवत्कैङ्कर्यवैलक्षण्यத்தையும் संसारि-कफலத்தின் हेयत्वத்தையுமுपदेशம் பண்ணின आचार्यனுடைய कृपाविशेषத்தாலேயே ஒருவன் इन्द्रियादिகளை ஜயித்து मोक्षத்தை யभिलषिப்பனென்றொரு பாட்டாலே யருளிச்செய்கிறார் **நின்றபுராணனி**त्यादिயால். **நின்றபுராணன்** – திருமாதுடன் நின்ற புராணனென்று கீழதிகாரगाथैயில் சொல்லப்பட்ட பெரியபிராட்டியோடு सर्वस्मात्परனாக நின்ற புராணபுருஷனுடைய, **அடியிணை** – परस्परसादृश्यसौन्दर्यத் தாலே இணைந்திருக்கிற திருவடிகளை, **ஏந்தும்** – शिरसा वहिத்து कैङ्कर्यம் பண்ணு கையாகிற, **நெடும்பயனும்** – நீண்ட पुरुषार्थத்தையும் नित्यமான पुरुषार्थத்தையு மென்றபடி **பொன்றுதலே** – नशिக்கையே, **நிலையென்றிட** – स्वाभाविकधर्म மென்று சொல்லும்படி, **பொங்கும்** – बाधकமாம்படி அடிக்கடி अभिवृद्धமாகும், **பவக்கடலும்** – संसारसमुद्रத்தையும், **நன்றிது** – இது நெடும்பயனான இது, **நன்று** – நல்லது, **தீயதிது** – இது – बाधकமான இந்த संसारसागरம், **தீயது** – பொல்லாதது, हेयமென்றபடி **என்று நவின்றவர்** – என்றுपदेशித்த आचार्यர்களுடைய, **நல்ல ருளால்** – நல்லதான कृपैயாலே, இங்கு कृपैக்கு நன்மையாவது परोज्जीवनैकप्रयोजनதை. **புலன்களை வென்று** – इन्द्रियங்களை ஜயித்து, शब्दादिविषयங்களில் நின்றும்

विषमधुबहिष्कुर्वन्धीरो बहिर्विषयात्मकं
परिमितरसस्वात्मप्राप्तिप्रयासपराङ्मुखः ।
निरवधिमहानन्दब्रह्मानुभूतिकुतूहली
जगति भविता दैवात्कश्चिज्जिहासितसंसृतिः ॥ १९ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
मुमुक्षुत्वाधिकारस्सप्तमः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

सर्वात्मना निवर्तिप्पित्तॆन्ऱपडि. **பெரும்பயனே** – परमपुरुषार्थமான, **வீடினை** – मोक्षத்தையே, **வேண்டும்** – अपेक्षिக்கும். मुमुक्षुவான ஒருவன் என்று अध्याहरिக்கவும்.

ஆயிரத்திலொருவன் जन्मान्तरशतार्जितादृष्टविशेषத்தாலே ऐश्वर्य कैवल्यविरक्तனாய் भगदनुभवकुतूहलियாய் मुमुक्षुவாவானென்று ஒரு श्लोकத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் **विषमधु** इत्यादिना । **जगति कश्चित्** – ஆயிரத்திலொருவன், **दैवात्** – विलक्षणादृष्टविशेषத்தாலே, **धीरस्सन्** – चित्तप्रमाथिகளான விஷயங்களாலும் கலக்கமுடியாதவனாய்க்கொண்டு, **बहिर्विषया-त्मकं** – शब्दादि विषयरूपங்களான, **विषमधु** – விஷத்தோடு கலந்த மதுஎன்றபடி, இதனால் शब्दादिविषयங்கள் अनुभवदशैயில் भोग्यமாயிருந்தாலும் विपाकदशैயில் विषमिश्रमधुபோல் अनर्थावहமாகையால் बहिष्कार्यமே என்று ज्ञापितமாகிறது. **बहिष्कुर्वन्** – परित्यजित्तவனாய், **परिमितरस** – भगवदनुभवापेक्षया अत्यल्परसத்தையுடைய, **स्वात्मप्राप्ति** – केवलस्वात्मानुभवத்தினுடைய, कैवल्यानुभवத்தினுடைய என்றபடி. **प्रयास** – हेतुभूतமான प्राणाद्युपासनप्रयासத்தில், **पराङ्मुखः** – आदरவில்லாதவன், அந்த प्रयासத்தையே பார்க்காதவனாய் என்றபடி. **निरवधिमहानन्दब्रह्मानुभूतिकुतूहलीति । निरवधि** – இது अनुभूतिக்கு विशेषणம். स्वापेक्षया उत्कृष्टावधि-रहितமான **महानन्द** – இது ब्रह्मविशेषणம். ब्रह्मरूपानन्दத்திற்கு महत्वமாவது स्वरूपத்தாலும் गुणத்தாலும் विभूतिயாலும் परिच्छित्तिயில்லாமை. இங்கு ब्रह्मத்துக்கு आनन्दत्वம் சொன்னது ब्रह्मानुभवத்திற்கு भोगरूपत्वம் சொல்லுகைக்காக. महत्वம் சொன்னது அந்த भोगத்திற்கு अनवधिकत्वம் சொல்லுகைக்காக. **कुतूहली** – அந்த ब्रह्मानुभवத்திலுத்கटप्रीति

மானாக, இந்த ब्रह्मानुभवம் ऐश्वर्यकैवल्यलनुभवம்போல் परिमितत्वनश्वरत्वादिदोषवத்தன்றா கையாலும் स्वयं निरतिशयानन्दरूपமாகையாலும் அதில் उत्कटाभिलाஷையையுடைய வனாயென்றபடி. **जिहासितसंसृतिः** – हातुमिष्टाजिहासिता, जिहासिता संसृतिः प्रकृतिसंबन्धः येन सः जिहासितसंसृतिः । भविता । இங்கு कश्चिद्भविता என்கிற समभिव्याहारத்தாலே एतादृशपुरुषனுக்கு दौर्लभ्यம் द्योतितமாகிறது. जगति कश्चिद्धीरः दैवाद्बहिर्विषयात्मकं विषयमधुबहिष्कुर्वन्दैवात्परिमितरसस्वा-त्मप्राप्तिप्रयासपराङ्मुखस्सन् दैवात् निरवधिमहानन्दब्रह्मानुभूतिकूतूहली च सन् दैवाज्जिहासितसंसृतिश्च भविता इत्यन्वयः ।

निगमान्तमहादेशिकன் தனக்கு अव्यवहितकालத்திலவதரிக்கப்போகிற श्रीमदादिवण्शठकोप-यतीन्द्रमहादेशिकனை உத்தேசித்தே இந்த श्लोकத்தை யருளிச்செய்தாரென்று श्रीवण्शठ-कोपश्रीवीरराघवशठकोपयतीन्द्रमहादेशिकன் (ஸ்ரீபிள்ளைபாக்கம் ஸ்ரீ அழகியசிங்கர்) அருளிச்செய்வாராம். இந்த श्लोकத்தில் प्रथमपादத்திலே ''बहिर्विषयात्मकं विषमधुबहिष्कुर्वन्'' என்று சொல்லியிருப்பதால் विषयनुभवसंभावनையுள்ள गृहस्थाश्रमத்தைப் பற்றாதே ब्रह्मचर्यத்தில் நின்றே धीरராய் सन्यसिத்துப்போந்த स्वामिயின் प्रभावம் स्पष्टीकृतமாகிறது. ''जिहासित संसृतिः भविष्यति भवति என்று இப்படிச்சொல்லாமல் भविता என்பதாலும் देशिकனுக்குப்பிறகு समीपकालத்திலவதரிக்கப்போகிற सन्यासिயாய் कुटुम्बपरित्यागம் பண்ணின நம் स्वामिயே विवक्षितரென்று उपपत्तिகளையும் அருளிச்செய்வாராம்.

इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
मुमुक्षुत्वाधिकारः सप्तमः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे अधिकारिविभागाधिकारः ॥ ८ ॥

मुमुक्षुत्वे तुल्ये सति च मधुविद्यादिषु यथा
व्यवस्था संसिद्ध्यत्यधिकृतिविशेषेण विदुषाम् ।
विकल्प्येत न्यासे स्थितिरितरविद्यासु च तथा
नियत्या वैयात्यं नियमयितुमेवं प्रभवति ॥ २० ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीसारबोधिनीव्याख्यायां

अधिकारिविभागाधिकारः ॥

கீழ்அதிகாரத்தில் நிவ்ருத்திதர்மங்களிலே ப்ரவ்ருத்தரானவர்கள் முமுக்ஷுக்களான அதிகாரிகள் என்று ஸாமாந்யமாகச் சொல்லப்பட்டவதிகாரிகளில் சிலருக்கு பக்தியும் சிலருக்கு ப்ரபத்தியும் என்று இப்படி அதிகாரிபேதவ்யவஸ்தயாऽநுஷ்டேயமென்று சொல்லப்போகிறவறாய் அதிகாரார்த்தத்தை ச்லோகத்தாலே ஸங்க்ரஹிக்கிறார் **मुमुक्षुत्व** इत्यादिना । **विदुषां** – उपासकानां । **मुमुक्षुत्वे** – मोक्षरूपफलार्थित्वे । तुल्ये सति च – மோக்ஷரூபபலமொன்றாகையாலே அதனுடைய இச்சை எல்லோருக்கும் ஸமமாயிருந்தபோதிலுமென்றபடி. இங்கு சகாரம் வக்ஷ்யமாண-வ்யவஸ்தாவிரோதத்யோதகம். ஸர்வருக்கும் மோக்ஷரூபபலமும் மோக்ஷேச்சையும் ஸமமாயிருந்தால் ஒருவனுக்கு ஒரு வித்யையிலேயே அதிகாரமென்று சொல்லமுடியாதிறே. मधुविद्यादिषु – "असौ वाव आदित्यो देवमधु" என்று சொல்லப்பட்ட மதுவித்யையில். ஆதிபதத்தாலே ஸத்வித்யாதிகளுக்கு க்ரஹணம். **अधिकृतिविशेषेण** – वस्वादिपदप्राप्तिपूर्वकब्रह्मप्राप्तिकामनारूपவதிகாரத்தாலும். व्यवधानरहित ब्रह्मप्राप्तिकामनारूपவதிகாரத்தாலும். **व्यवस्था** — परस्परपरिहारेण वर्तमानत्वம். वस्वादिपदप्राप्ति-पूर्वकब्रह्मप्राप्तिकामनावान् மதுவித்யையையேயநுஷ்டிக்கக்கடவன்; व्यवधानरहितब्रह्मप्राप्तिकामनावान् ஸத்வி-த்யாதிகளையேயநுஷ்டிக்கக்கடவனென்கிற நியமமென்றபடி. यथा संसिध्यति तथेत्यन्वयः । **न्यासे** – ப்ரபத்திவித்யையில் **इतरविद्यासु च** – ப்ரபத்திவ்யதிரிக்த ஸதாதிபக்திவித்யைகளிலும். **स्थितिः** – वर्तनம். अनुष्ठानमिति यावत् । **तथा विकल्प्येत** – அதிக்ருதிவிசேஷத்தாலே வ்யவஸ்தயா விகல்பிக்கப்படுகிறது. யதா மதுவித்யா ஸத்வித்யாதிகளில் முமுக்ஷுத்வரூபபரமபலேச்சை எல்லா முமுக்ஷுக்களுக்கும் துல்யமானாலும் वस्वादिपदप्राप्तिकामनारूपाऽवान्तरफलेच्छा तदभावरूपவதிகாரவிசேஷத்தாலே वस्वादिपदप्राप्तिकामना-

இப்படி परमपुरुषार्थोपायங்களான निवृत्तिधर्मங்களிலே प्रवृत्तரான अधिकारिகளிருவர். அவர்களாகிறார்:- अद्वारकप्रपत्तिनिष्ठனும் सद्वारकप्रपत्तिनिष्ठனும். स्वतन्त्राङ्गप्रपत्तिभ्यां प्रपन्नावत्र तावुभौ । फलसाधनभक्तिभ्यां भक्तावपि च दर्शितौ ॥ ''स्नानं

வானுக்கே मधुविद्यानुष्ठानம்; அதன்றிக்கே केवलब्रह्मप्राप्तिकामनாவானுக்கு सद्विद्याद्यनुष्ठानமே யென்று व्यवस्थितமாயிருக்கின்றதோ, அப்படியே प्रारब्धकर्मनिवृत्तिपूर्वकमोक्षकामनावान् प्रपत्तिயையே अनुष्ठिக்கக்கடவன்; प्रारब्धावसाने मोक्षकामनावान् भक्तिயையே अनुष्ठिக்கக் கடவன். अथवा अकिञ्चनன் प्रपत्तिயையே अनुष्ठिக்கக்கடவன்; सकिञ्चनன் भक्तिயையே अनुष्ठिக்கக் கடவனென்றே व्यवस्थितமாகக்கடவதென்று கருத்து. मुमुक्षुக்களில் சிலருக்கு शीघ्रமாகவே प्रारब्धकर्मनिवृत्तिपूर्वकमोक्षकामனையும் சிலருக்கு प्रारब्धावसाने मोक्ष-कामனையும் வருமாகிலன்றோ இவ்வதிகாரம் सिद्धिப்பது? तत्त्ववित्துக்களாய் दोषसप्तकानुसन्धानத்தாலே वैराग्यशालिகளான मुमुक्षुக்களில் சிலருக்கு प्रारब्धकर्मनिवृत्तिपूर्वकमोक्ष-कामनारूपமான வதிகாரமும், சிலருக்கு प्रारब्धावसाने मोक्षेच्छारूपமானவதிகாரமும் सिद्धिக்க नियामकமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **नियत्या** इत्यादिना । **नियतिः** – अदृष्टविशेषம். **वैयात्यं** – धार्ष्ट्यம். **एवं नियमयितुं** – व्यवस्थिततया एतादृशेच्छां संपादयितुं प्रभवति । எல்லோருக்கும் तत्त्वज्ञानமும் वैराग्यादिகளும் समமாயிருந்தாலும் இவ்விச்சாரூபவதிகாரवैचित्र्यजनने तत्तदधिकारिகளுடைய अदृष्टवैचित्र्यமே नियामकமென்று கருத்து.

கீழ்ச்சொன்ன முமுக்ஷுக்களை अधिकारिभेदத்தாலே विभजिத்துக் காட்டுகிறார் **இப்படி** इत्यादिயால். निवृत्तिधर्मங்களிலே प्रवृत्तரானவதிகாரிகளென்று சொன்னால் नामसङ्कीर्तनकर्मयोगज्ञानयोगादिनिवृत्तिधर्मங்களில் प्रवृत्तர்களநேகராகையாலிருவரென்று சொல்லமுடியாது; அதற்காக परमपुरुषार्थोपायங்களானவென்று निवृत्तिधर्मங்களை विशेषिத்தது. இங்கு उपायशब्दம் परमफलसाधनமான भगवानுக்கு साक्षाद्वशीकरणोपायपरமாகையால் परंपरया फलसाधनங்களான नामसङ्कीर्तनादिகளுக்கு व्यावृत्तिः । परस्परासमानाधिकरण विभाज-कधर्मத்தையிட்டு இருவரையும் निरूपिக்கிறார் **அவர்களாகிறாரி**त्यादिயால். भक्तனும் प्रपन्नனுமென்று சொல்லக்கூடாதோ? இருவரும் प्रपन्नராயுமிருவரும் भक्तராயுமிருப்பதால் भक्तत्वप्रपन्नत्वங்கள் परस्परासमानाधिकरणधर्मமல்லாமையால் அப்படி विभागம் சொல்லக்கூடாதென்னில்; இருவரும் भक्तராயும் प्रपन्नராயுமிருக்கும்படியெங்ஙனேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் **स्वतन्त्राङ्गे**त्यादिना । **अत्र** – निवृत्तिधर्मनिष्ठர்களில். **तावुभौ** – सद्वारकाद्वारकप्रपत्तिनिष्ठர்களிருவரும். **स्वतन्त्राङ्गप्रपत्तिभ्यां** – स्वतन्त्रप्रपत्त्यङ्गप्रपत्तिभ्यामित्यर्थः । धान्येन धनवानितिवदभेदे तृतीया । **प्रपन्नौ भवतः** – प्रपत्तिமான்களாக ஆகிறார்கள். फलसाधनभक्तिभ्यां – फलभक्तिसाधनभक्तिभ्यामित्यर्थः । **भक्तावपि** च – भक्तिமான்களாகவும், **दर्शितौ** – प्रमाणங்களா

सप्तविधं स्मृतं'' என்கிறபடியே यथाधिकारं मान्त्रमानस दिव्यवायव्यादिகளும் तुल्यफलங்களான स्नानभेदங்களானாற்போலே उक्ति, आचार्यनिष्ठैயென்கிற விவையும் प्रपत्तिயில் मुखभेदங்கள். இவற்றில் उक्तिயாவது आनुकूल्यसङ्कल्पाद्यङ्गங்களில் वैशद्यமில்லாதார் அவனையொழியப் போக்கற்று நிற்கிற अधिकारமும்

லென்று शेषம். तथा च இருவரும் भक्तராயும் प्रपन्नராயுமிருப்பதால் सद्वारकप्रपत्तिनिष्ठர் अद्वारकप्रपत्तिनिष्ठரென்றே பிரிக்கவேண்டுமேயொழிய भक्तரும் प्रपन्नருமென்று பிரிக்கக் கூடாதென்று கருத்து. उक्तिनिष्ठனும் आचार्यनिष्ठனும் संप्रदायसिद्धனாயிருக்க இப்படி द्वैविध्यம் சொல்லப்போமோவென்னில் उक्तिயுமாचार्यनिष्ठैயும் प्रपत्तिभेदமாகையால் उक्त्याचार्यनिष्ठர்களையும் प्रपन्नரில் சேர்த்து द्वैविध्यம் சொல்லக்கூடுமென்றருளிச் செய்யக்கருதி அதிலனுரூபदृष्टान्तத்தை முதலிலருளிச்செய்கிறார் **स्नानं सप्तविधमित्यादि**யால். ''वारुणं दिव्यमाग्नेयं वायव्यं पार्थिवन्तथा । मान्त्रं मानसमित्येवं'' என்பது இதற்கு முன் மூன்று पादங்கள். இது पाद्मத்தில் चर्यापादத்தில் तृतीयाध्यायத்திலிரண்டாவது श्लोकம். **என்கிறபடியே** – இந்த श्लोकத்திற்சொன்னபடியே. **यथाधिकारं** – शक्त्यशक्तितारतम्य-रूपाधिकारानुगुणமாக. **मान्त्रमानसदिव्यवायव्यादिகளுமி**தி. ''आपोहिष्ठादिभिर्मान्त्रं मृदालंभस्तु पार्थिवम् । आग्नेयं भस्मना स्नानं वायव्यं गोरजस्स्मृतम् ॥ यत्तु सातपवर्षेण दिव्यं तत्स्नानमुच्यते । वारुणञ्चावगाहस्तु मानसं विष्णुचिन्तनम्'' इत्यादिகளிற்சொல்லப்பட்ட वाङ्मनःकायकरणகங்களாயும் मृज्जलभस्म-गोरजस्सातपवर्षादिद्रव्यகங்களாயுமுள்ளस्नानங்களென்றபடி. **तुल्यफलங்களான** – तुल्यமான कायशुद्धिயை फलமாகவுடைய. **स्नानभेदங்களானாற்போலே** – स्नानप्रभेदங்களானாற் போலே; कायशुद्धिविशेषजनकत्वरूपस्नानत्वरूपसामान्यधर्मம் मान्त्रमानसादिव्यापारங்களிலிருப் பதால் भिन्नकरणகங்களான அவைகளெல்லாம் स्नानप्रभेदங்களானாற்போலேயென்ற படி. **उक्त्याचार्यनिष्ठैயென்கிறவிவையும்** – वाचिकமான उक्तिயும், आचार्यज्ञानविषयत्व-रूपाचार्यनिष्ठैயும். **प्रपत्तिயில் मुखभेदங்களி**தி. अनन्यसाध्यस्वाभीष्टसाधनसमर्थवशीकरणत्वरूपप्रपत्ति-त्वம் भरसमपर्णத்திலும் उक्त्याचार्यनिष्ठैகளிலுமிருப்பதாலவைகளும் प्रपत्तिभेदங்களென்று திருவுள்ளம். उक्तञ्च निक्षेपरक्षायां प्रपत्तिलक्षणकथनावसरे – ''ततश्च काककपोतवृत्तान्ताविरोधः । एकस्मिन्नेव वाचिकमानसिककायिकत्वाविरोधश्च । नमस्कारेऽपि हि तथा त्रैविध्यं प्रसिद्धमेव । अत्र सौहार्देत्वव्याप्त्यादि-रहितं लक्षणं वदामः । अनन्यसाध्यस्वाभीष्टसाधनसमर्थवशीकरणं शरणागतिरिति'' इति ।

अनुष्ठेयமான उक्तिயின் स्वरूपத்தை विशदीகரிக்கிறார் **இவற்றில் उक्तिயாவது** इत्यादिना । **आनुकूल्यसंकल्पाद्यङ्गங்களில் वैशद्यமில்லாதா**ரிதி. ''षडङ्गन्तमुपायञ्च शृणु मे पद्मसंभव'' इत्यारभ्य ''आनुकूल्यस्य सङ्कल्पः प्रातिकूल्यस्य वर्जनं । रक्षिष्यतीति विश्वासो गोप्तृत्ववरणं तथा ॥ आत्मनिक्षेपकार्पण्ये षड्विधा शरणागतिः'' என்று पाद्मोक्तषडङ्गங்களிலும் वैशद्यமில்லாதாரென்றபடி. एतद्व्याख्यान-

अपेक्षित्तால் रक्षिக்குமென்கிற विश्वासமுமுடையராய்க்கொண்டு शरण्यனறிய पूर्णप्रपत्तिगर्भமான आचार्योपदिष्टवाक्यத்தாலே தாதிமார்சொன்ன பாசுரத்தைச் சொல்லி सार्वभौमனை शरणம்புகும் मुग्धரான सामन्तकुमारர்களைப்போலே யென்னுடைய रक्षैயுனக்கே भरமாக வேறிட்டுக்கொள்ளவேணுமென்கை.

सारास्वादिन्यां ''अङ्गங்களுமङ्गியும் प्रपत्तिवाक्यத்தில் प्रतिपाद्यங்களென்று सामान्येन ज्ञातமா யிருந்தாலும் இன்னவிடத்திலின்னது प्रतिपाद्यமென்கிற विशेषமும் अङ्गानामारादुपकारकत्व सन्निपत्योपकारकत्वादिविशेषங்களுமறியாதாரென்னபடி'' என்று करणमन्त्रத்தில் अङ्गिக்கும் प्रतिपाद्यस्थलापरिज्ञानம் சொல்லியிருப்பதால் अङ्गाङ्गिகளில் वैशद्यமில்லாதாரென்றே கொள்ளவேண்டும். இங்கு अङ्गங்களில் वैशद्यமாவது तत्तदङ्गगत सकलांशविषयकज्ञानवत्वம். இது साङ्गभरसमर्पणத்தில் स्वतन्त्रनिष्ठனுக்கு अधिकारமாகையால் இந்த वैशद्याभावம் उक्तिनिष्ठैக்கு अधिकारமென்று கருத்து. இப்படி अङ्गங்களில் विशदज्ञानமில்லாவிடினும் अधिकारமும் विश्वासமும் இவர்களுக்குமாவश्यकமென்கிறார் **அவனையொழிய** इत्यादिना । भगवाனை விட்டு गत्यन्तरமில்லாமையாகிறவधिकारமும்; अनन्यगतित्वरूपाधिकारமுமென்ற படி. **अपेक्षित्तால்** – रक्षिக்கவேண்டுமென்றபேக்ஷித்தால், இதனால் गोप्तृत्ववरणமாவश्यक மென்று ज्ञापितமாகிறது. **रक्षिக்குமென்கிற विश्वासமுமுடையராயी**ति । இதனால் रक्षिப்பனென்கிற महाविश्वासமாவश्यकமென்று ज्ञापितமாகிறது. **शरण्यனறியே**ति । शरण्यः – शरणवरणार्हः. अर्चादिरूपो भगवान् । तेन ज्ञातं यथा तथा । இதற்கு आचार्योपदिष्ट என்கிற விடத்திலுள்ள उपदेशक्रियैயில் अन्वयம். **पूर्णप्रपत्तिगर्भமான** – पूर्णप्रपत्तिप्रतिपादक மான, अथवा समुदाय-ज्ञानपूर्वकसकृदुक्तिमात्रமாதலென்கிற விடத்திற்போல் पूर्णप्रपत्तिपूर्वकமான, **आचार्योपदिष्ट-वाक्यத்தாலே** – परिपूर्णज्ञानவானான भगवदन्तरङ्गभूताचार्यனாலே उपदिष्टமான द्वयादिरूपமான वाक्यத்தாலே யென்றபடி. இங்கு मन्त्रத்தாலே யென்று சொல்லாமல் वाक्यத்தாலே யென்று சொன்னது ''यदि वान्यवाक्यैः'' என்று சொல்லப்பட்ட मन्त्रेतरवाक्यத்திற்கும் संग्रहार्थம். இப்படி தனக்கு विशदज्ञानமில்லாமலிருக்க, அயலார் சொல்லிக்கொடுத்த வார்த்தையைச்சொல்லி महाफलத்தைப்பற்ற शरणம் புகுவாருமுண்டோவென்று शङ्कियாமைக்காக अनुरूपமான दृष्टान्तமருளிச்செய்கிறார் **தாதிமாரி**त्यादिना । **தாதிமார்** – सामन्तकुमारர்களுடைய रक्षणத்திற்காக நியமிக்கப்பட்ட सार्वभौमान्तरङ्गர்களான सामन्त-राजकुमारர்களிடத்தில் दयार्द्रहृदयர்களான धात्रिகள் அதாவது उपमाताக்கள், **சொன்ன** – उच्चरित्त, இங்கும் शरण्यனறிய என்பதை अनुषङ्गित्ताल் सर्वांशத்திலும் दृष्टान्तமாம். இல்லாவிடிலேகदेशத்தில் दृष्टान्तமாம். **பாசுரத்தை** – வேறுகதியில்லை உன்னையே शरणமாக வடைந்தேன் इत्यादि विलक्षणवाक्यத்தை, **சொல்லி** – सम्यग्ज्ञानமன்றிக்கே उच्चरित्तு, **सार्वभौमனை** – सम्राडான राजाவை, **शरणம் புகும்** – उपायமாக வரிக்கும், **मुग्ध**

ரான – தாம் சொன்ன வாக்யத்தினர்த்தையும் விशदமாக வறியாத, **सामन्तா்** – समीप-देशवर्तिகளான शत्रुக்களான சிற்றரசர்கள், अत्रதாதிமார்கள் சொன்ன பாசுரத்தைச் சொல்லுமித्यनुक्त्वा சொல்லி शरणம்புகுமीत्यधिकोक्त्या उपायो भवेति யா்ञात्मकवाक्यस्यैवप्रसाद-हेतुत्वம் नान्यस्यवाक्यस्येतिगम्यते । **என்னுடைய रक्षै** – संसारनिवृत्तिपूर्वकमोक्षप्रापणरूपமான रक्षै । **உனக்கே** भरமாக – त्वदेकनिर्वर्त्यत्वेन, **ஏறிட்டுக்கொள்ளவேணும்** – स्वीकரிக்க வேண்டும், **என்கை** – என்கிறவாக்யோச்சாரணம். तथाच उक्तियாவது आनुकूल्यसङ्कल्पाद्यङ्गங்களில் வைशद्यமில்லாதாரவனையொழியப் போக்கற்று நிற்கிற வधिकारமும் महाविश्वासமுமுடையராய் आचार्योपदिष्टवाक्यानुपूर्वीसमानानुपूर्विकமான என்னுடைய रक्षै உனக்கே भरமாக ஏறிட்டுக்கொள்ளவேணுமென்கிற வாக்யத்தை उच्चरिக்கை. पूर्णप्रपत्तिगर्भமான வா்चार्योपदिष्टवाक्यத்தைச் சொல்லுகை इत्यनुक्त्वा वाक्यத்தாலே என்று तृतीयोक्तियாலும் என்னுடைய रक्षै इत्याद्यधिकोक्तियாலும் वाक्यத்திற்கு पूर्णप्रपत्तिगर्भत्वம்போலே निरपेक्षरक्षाभर-स्वीकरणयाञ्चात्मकत्वमप्यावश्यकமென்று द्योतितமாகிறது. तथा च पूर्णप्रपत्तिगर्भनिरपेक्षरक्षाभरस्वीकरण-याञ्चात्मकवाक्योच्चारणमेव उक्तिनिष्ठेति निर्णीतं भवति । स्वतन्त्र निष्ठैயில் भरसमर्पणத்திற்குப்போலே उक्तिनिष्ठैயில் याञ्चाया एव प्राधान्यं आचार्याभिमतம். ஆகையாலேயிறே श्रीमदभयप्रदानसारे सकृदेवेति श्लोकव्याख्यानावसरे ''प्रपन्नाय என்று मानसமாய், याचते என்று वाचिकமாகவுமாம்'' என்றनुगृहीतம். இப்படியே निक्षेपरक्षैயிலும். என்னுடையरक्षै इत्यादिवाक्यத்தில் उक्त्यधि-कारिக்கும் भरसमर्पणமே कर्तव्यतया विवक्षितமென்று சொல்லக்கூடாதோவென்னில், அப்படியாகில் ''अहम्मद्रक्षणभरो मद्रक्षणफलन्तथा । न मम श्रीपतेरेव'' என்கிறவிடத்திற்போல் என்னுடைய रक्षै உனக்கே भरமென்கை என்றே वचनव्यक्तिயிருக்கவேண்டும். नतु என்னுடைய रक्षै உனக்கே भरமாக ஏறிட்டுக்கொள்ளவேணுமிதி । न हि भरस्वीकर्तृत्व-प्रार्थना भरन्यासो भवितुमर्हति । तस्याः मानसप्रपत्तावङ्गिविशेषणत्वात् । तथा च उपायत्वप्रार्थनानुष्ठेयत्वोक्तेस्सर्वत्र अधिकारिकोटि निविष्टसाधारणफलप्रार्थनायां तात्पर्यमिति वदतां मते तु तस्यास्सुतरां न भरसमर्पणत्वगन्धोऽपि । किञ्च, उक्तियாவது என்றாரம்பித்து என்னுடைய ரக்ஷை உனக்கே भरமாக ஏறிட்டுக்கொள்ளவேண்டுமென்றनुसन्धिக்கை என்று சொன்னால் उक्तिக்கு अनुसन्धानरूपत्वाभावा-द्वह्निनासिञ्चतीति वदेतद्वाक्यमप्रमाणं स्यात् । ஏறிட்டுக்கொள்ளவேணுமென்கை इत्यस्य ஏறிட்டுக்கொள்ளவேணுமென்று याचिக்கை इत्यर्थकरणे च याञ्चायाश्शब्दशक्तिप्रकाशिकादिनिर्णीतप्रकारेण शब्दरूपत्वेनान्वययोग्यत्वाऽबाधः । ''तवास्मीति च याचते'' ''बद्धाञ्जलिपुटं दीनं याचन्तं शरणागतं'' ''भक्ति-प्रपत्तिरथवा भगवंस्तदुक्तिः'' ''सिद्धा तदुक्तिरनघा'' ''शरणमित्यपि वाचमुदैरिर'' मित्यादि प्रमाणश्रीसूक्तीना-मुक्तिनिष्ठायामुक्तिप्राधान्यवादिनीनामत्यन्तानुगुण्यञ्च भवति । न हि सर्वत्रोक्तिशब्दस्यानुसन्धानलक्षणास्वीकरणं प्रामाणिकम् । तथा सति ''भगवंस्तदुक्तिः'' ''सिद्धा तदुक्तिः'' ''शरणागतिशब्दभाजः'' । इत्यादि स्थलங்களில் तच्छब्दाद्यर्थமும் भरसमर्पणமாய், उक्तिशब्दाद्यर्थமும் भरसमर्पणமானால் विषयिविषयभाव-बोधनமன்றிக்கே प्रपत्ति प्रपत्ति என்றनन्वितशब्दोच्चारणமாக முடியும். இங்கு சொல்ல

पदवाक्यादिवृत्तान्तमறியாத பாலன் ஒருக்கால் भवति! भिक्षां देहि என்றால் आढ्य ரான ஸத்துக்களகத்திலே அப்போதே अपेक्षितसिद्धि யுண்டாமாப்போலே [1]''கொள்ளக்குறைவிலன் வேண்டிற்றெல்லாந்தரு'' மென்னும்படி யிருக்கிற परिपूर्णपरमोदारविषयத்திலிவ்வுக்திக்கும் फलाविनाभावமுண்டு. அறி விலிகளாயிவ்வுக்திமாத்ரமே பற்றாசானவர்கள் திறத்தில் [2]''येन केनापि

வேண்டிய விஶேஷவிஷயங்களையெல்லாம் अस्मत्कृतोक्तिनिष्ठाभरणादिகளில் கண்டுகொள் வது. இப்படி अज्ञातार्थமான இவ்வுக்திமாத்ரத்துக்கும் फलसिद्धिயுண்டோவென்ன दृष्टान्तप्रदर्शनத்தாலே फलसिद्धिயையுபபாதிக்கிறார் **पदवाक्यवृत्तान्तமறியாத** इत्यादिயால். பாலர்களுக்கு भिक्षामन्त्रத்தினுடைய पदार्थज्ञानமும் वाक्यार्थज्ञानமுமில்லாவிடினும் இந்த मन्त्रத்தைச்சொன்னால் भिक्षैபோடுவார்களென்கிற सामान्यज्ञानத்தைக்கொண்டு ''भवति भिक्षान्देहि'' என்கிற मन्त्रத்தைச் சொன்னால் लोकத்தில் फलसिद्धिகாண்கையால் वैदिक धर्मங்களெல்லாவற்றிற்கும் मन्त्रங்களில் सम्यक्ज्ञानापेक्षानियमமில்லையென்று கருத்து. दरिद्रர்களான ஸத்துக்கள் வீட்டில் अन्नाभावத்தாலே भिक्षाप्रत्याख्यानம் காணவில்லை யோவென்று शङ्किயாமைக்காக **आढ्यரான** इति । அஸத்துக்களான आढ्यர்களகத்திலும் भिक्षाप्रत्याख्यानம் காணவில்லையோவென்று शङ्किயாமைக்காக **ஸத்துக்களி**தி. **அகத் திலே** – गृहத்திலே. **அப்போதே** – अपेक्षितकालத்திலேயே. **अपेक्षितसिद्धि** – भिक्षारूप-फलसिद्धि, **உண்டாமாப்போலே** इति । இது पूर्णोपமை என்கையென்பதை என்ற-நுसन्धिக்கையென்று சொல்லுமவர்களுக்கு भवति भिक्षान्देहि என்கிற वाक्यदृष्टान्तத்தாலே फलाविनाभावसमर्थनம் कथञ्चिदपि घटिயாது. இப்படி दृष्टान्तத்தில் फलाविनाभावத்தைச்சொல்லி दार्ष्टान्तिकத்திலதையுபபாதிக்கிறார் **கொள்ளக்குறைவிலனீ**त्यादिना । கொள்ளக்குறை விலனென்றது परिपूर्णत्वத்தில் प्रमाणம். வேண்டிற்றெல்லாந்தருமென்பது परमोदा-रत्वத்தில் प्रमाणம். இங்கு सर्वेश्वरविஷயத்தில் என்று சொல்லாமல் **''परिपूर्णपरमोदार-विषयத்தி''** லென்று பொதுவாகச் சொல்லியிருப்பதால் லோகத்திலும் परिपूर्णपर-मोदारரான ராஜாக்கள் விஷயத்திலும் இம்மாதிரியான उक्तिக்கு साफल्यமேயுண் டென்று द्योतितமாகிறது. **இவ்வுக்திக்கும்** – अज्ञातकरणमन्त्रार्थனாயும், महाविश्वासशालि யாயும், अकिञ्चनனாயுமிருக்கிற இவன் சொல்லும் द्वयाद्युक्तिக்கும். **फलाविनाभाव முண்டு** – अनुष्ठाताவான இவனுக்கு संयक् ज्ञानமில்லாவிடினும் सर्वज्ञனான सर्वेश्वरன் இவ்வுக்தியினர்த்தங்களை நன்றாகவறிந்து தன்னுடைய महौदार्यத்தாலே मोक्षान्तமான फलத்தைத் தருவானாகையால் இவ்வுக்திக்கும் फलाविनाभावமுண்டென்று கருத்து.

[1] *திருவாய்மொழி 3-9-5.*
[2] *ஶரணாகதிகத்யம்.*

प्रकारेण द्वयवक्ता त्वं'' என்று சொல்லுகிறபடியே யிவ்வுக்திமாத்ரமுமுண்டறுக்கமாட்டாது शरण्यன் कृपै. இவ்வர்த்தை [3]''पापीयसोऽपि शरणागतिशब्दभाजः'' என்றும், [4]''शरणवरणवागियं योदिता न भवति बत सापि धीपूर्विका'' என்றும், [5]''प्रपत्तिवाचैव निरीक्षितुं वृणे'' என்றுமபியுக்தர் பேசினார்கள். இவ்வுக்திமாத்ர-

---

परमदयालुविषयமாகையாலும் இவ்வுக்திமாத்ரம் सफलமாகாமல் போகாதென்கிறார் **அறிவிலிகளாயி**त्यादिना । **அறிவிலிகள்** – ज्ञानமில்லாதவர்கள். இதனால் परिपूर्ण-ज्ञानமுள்ள स्वनिष्ठाधिकारियானவன் இவ்வுக்தியைச்சொன்னால் दयनीयனல்லாத அவனுக்கு फलம் सिद्धियாவிடிலும் ज्ञानदरिद्रனான இவ்வதிகாரி भगवाனுக்கு दयनीय-तमனாகையாலே இவன் சொல்லுமிவ்வுக்திக்கு फलसिद्धियில் सन्देहமில்லையென்பது सूचितம். **பற்றாசானவர்கள் திறத்தில்** – अवलंबनமாகவுடையவர்கள் विषयத்தில். இதற்கு உண்டறுக்கமாட்டாதென்பதோடந்வயம். फलसिद्धियைச்சொல்வதற்கு முன்பே அதில் शरण्यकण्ठोक्तियைக்காண்பிக்கிறார் **येनकेनापिप्रकारेण द्वयवक्तात्वमिति** । **येनकेनापि** – आर्तனாயாதல், दृप्तனாயாதல், पूर्वं मित्रமாயிருந்துவைத்தாதல், शत्रुவாயிருந்துவைத்தாதல், अङ्गाङ्गिகளில் विशदज्ञानयुक्तனாயாதல், समुदायज्ञानयुक्तனாயாதல். **இவ்வுக்திமாத்ரம்** – समुदायज्ञानपूर्वकமான இவ்வுக்திமாத்ரத்தை, **உண்டறுக்கமாட்டாது** – உண்டு – भुजित्तु, அறுக்கமாட்டாது – जरिப்பித்துக்கொள்ளமாட்டாது, இதை आराधनமாக स्वीकरित्तु அதில் ज्ञानवैशद्यமாகிற पूर्तिயில்லாமையைப் பார்த்து फलம் கொடுக்காமல் अनृणமாகமாட்டாதென்றபடி. **शरण्यன் कृपै** – रक्षणसमर्थனான भगवाனுடைய दयै. இதில் संप्रदायश्रीसूक्तियை प्रमाणीकरिக்கிறார் **இவ்வர்த்தை पापीयसोऽपी**त्यादिना । **இவ்வர்த்தை** – समुदायज्ञानपूर्वकसकृदुक्तिमात्रமே फलप्रदமென்கிறவர்த்தை. இது अतिमानुषस्तवத்தில் ஆழ்வான் श्रीसूक्ति । ''नोपेक्षणं मम तवोचितमीश्वरस्य'' என்பது இதின் மேல் பாதம். **शरणागतिशब्दः** – शरणागतिप्रतिपादकशब्दः, द्वयादिशब्द इति यावत् । இங்கு अवधारणं गर्भितं; शब्दमात्रभाजः என்னபடி. **शरणवरणवागित्यादि** । **शरणवरणवाग्** – शरणवरणप्रतिपादकवाक्यம். **न भवति बत सापि धीपूर्विका** – सापि वाक् सम्यक् ज्ञानपूर्विका न भवतीत्यर्थः । इति यदि दयनीयतामय्यहो वरद तव भवेत्ततः प्राणिमि'' என்பது இதின் उत्तरार्धம். ''इति यदि'' – इत्थं सत्यपीत्यर्थः । **प्रपत्तिवाचैव निरीक्षितुं वृण** इति । ''तथा विधं त्वां बत भक्तिदुर्ग्रहं'' என்பது இதின் पूर्वपादம். द्वयोच्चारणमात्रத்தாலே भक्तिदुर्ग्रहனான உன்னை परिपूर्णமாக साक्षात्करिக்கவாசைப்படுகின்றேனென்றபடி. இவைகளிரண்டும் वरदराजस्तवங்கள். **अभियुक्तர்** – भगवत्स्वरूपगुणविभूतिகளில் सर्वप्रकार-

---

[3] அதிமாநுஷஸ்தவம் 61.
[4] வரதராஜஸ்தவம் 84.
[5] வரதராஜஸ்தவம் 92.

நிஷ்னுடையவுமாசார்யநிஷ்னுடையவும் நிலைகளிரண்டையும் [6]''तव भरोऽहमकारिषि धार्मिकैश्शरणमित्यपि वाचमुदैरिरम् । इति ससाक्षिकयन्निदमद्य मां कुरु भरन्तव रङ्गधुरन्धर'' என்று சேர்த்தநுஸந்தித்தார்கள். இதில் மிகுதி காட்டுகிற அபிஶப்தத்தாலே யோரொன்றே யமையுமென்று ஸூசிதமாயிற்று.

ஸம்பந்தமுள்ளவரான ஆழ்வான். இங்கு ஶரணாகதிஶப்தமென்றும், ஶரணவரணவாக்கென்றும், ப்ரபத்திவாக்கென்றுமுக்திக்கே ஃபலஜநகத்வம் சொல்லப்பட்டது. இவைகளுக்கெல் லாமநுஸந்தானத்தில் லக்ஷணை சொல்வது ப்ராமாணிகமாகாது. இவ்வுக்திமாத்ரத்திற்கே ஃபலாவினா-பாவமுண்டாகில் ஸ்ரீபராஶரபட்டர் தான் ஆசார்யநிஷ்டனாகப்போந்தே உக்தியையும் அநுஷ்டித் ததாக சொல்லுவானேனென்னவதின் பாவத்தை விஶதீகரிக்கிறார் **இவ்வுக்திமாத்ரநிஷ்னுடையவுமித்யாதினா** । **நிலைகளிரண்டையும்** – பரத்வேநாசார்யஸமர்பிதத்வஶரணஶப்தோச்சாரண கர்த்ருத்வரூபமான ஸ்வபாவங்களிரண்டையும். **तव भरोऽहमित्यादि** । **धार्मिकैः** – आचार्यैः । **रङ्गधुरन्धर!** **(त्वं)** லோகமெல்லாமிருக்க உன்னை ஒருவனையே நிர்ஹேதுகமாக ஸ்வீகரித்தால் லோகத் தார் எனக்கு வைஷம்யநைர்க்ருண்யத்தைச் சொல்வார்களோயென்று பயந்த நீர், **इतीदं** – அவன் ஆசார்யனால் ஸமர்பிதபரன் ஶரணஶப்தவக்தா என்கிற இந்த வ்யாஜத்தை, **ससाक्षिकयन्** – லோகத் தாருக்கு ஸாக்ஷியாகக் காண்பித்து, **तव भरं कुरु** – என்னை உனக்கு பரமாக்கிக்கொள், உனக்கு ரக்ஷ்யமாக ஸ்வீகுரு என்றபடி. **சேர்த்த நுஸந்தித்தார்களீ**தி । तथा च தன்னுடைய ஸ்தோத்ரத்தில் தத்த்வ ஹிதபுருஷார்த்தங்களையும் பக்திப்ரபத்திநிஷ்டர்களான அதிகாரிகளையும் நிரூபிக்கத் துடங்கின விவர் உக்திநிஷ்னுடையவும் ஆசார்யநிஷ்னுடையவும் ஸ்வபாவங்களை லாகவாத் ஒரு ஶ்லோகத்தில் அநுஸந்தித்தாரே யொழிய தானிரண்டையுமநுஷ்டித்தாரில்லையென்று கருத்து. அப்படியாகில் ஶரணமிதிவாசமப்யுதைரிரமென்று ஸமுச்சயத்யோதகமான அபிஶப்தத்தை ப்ரயோகிப்பானேனென்னில்? அதற்கு பாவமருளிச்செய்கிறார் **இதிலி**த்யாதினா । **இதில்** – இரண்டு நிலைகளிலும், **மிகுதிகாட்டுகிற** இத்யாதி । तव भरोऽहमकारिषि धार्मिकैः என்று முதலில் அந்யநிரபேக்ஷஃபலஸாதநமான பரஸமர்பணம் சொல்லப்பட்டபடியாலே ஸமுச்சயம் கூடாதாகையால் ப்ரக்ருதத்தில் இந்த அபிஶப்தம் மிகுதியைக்காட்டுகிறதென்பதே ஸ்வரஸமென்று கருத்து.

अत्र च सारास्वादिन्या अपि प्राचीनायां सारप्रकाशिकायां इत्थमुक्तः उक्तिप्रपत्त्यनुष्ठानप्रकारः । ''एतदुक्तं भवति । सकलशास्त्रसारतमे रहस्यत्रये मुमुक्षुभिरवश्यज्ञातव्यार्थपञ्चकस्य सप्रकारस्य प्रतिपादकत्व प्रकारविशेषाभिज्ञाचार्येण ''परः पद्माकान्तः प्रणिपतनमस्मिन्हिततमं शुभस्तत्सङ्कल्पश्चुळकयति संसारजलधिम् । झटित्येवं प्रज्ञामुखजनयता केनचिदसावविद्यावेताळीमतिपतति मन्त्रेण पुरुषः'' इत्यादिवत्संग्रहेणोपदेशपूर्वकं भगवत्सन्निधौ

---

[6] ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் 2-102.

त्वदेकनिरूपाधिकशेषभूतोऽहं, त्वदनुकूलस्स्यां, प्रातिकूल्यवर्जितश्च, त्वद्व्यतिरेकेण ममरक्षकान्तरं नास्ति, त्वमेव गोपायिता भव, मद्रक्षणभरस्तवैवेत्यनुसन्दधानः द्वयमप्युच्चारयेत्युक्ते महाविश्वासपूर्वकं तथानुसन्दधानस्य द्वयवचन-मुक्तिरूपोपाय'' इति । இதனால் सारास्वादिन्यवतारात्प्रागविशदभरसमर्पणपूर्वकद्वयोच्चारणமே उक्तिनिष्ठै யாக प्राचीनர்களால் अनुष्ठितமாக ஏற்படுவதால் அதுவே प्रामाणिकம்.

नन्वेवमपि भरसमर्पणात्मकसमुदायज्ञानपूर्वकोक्तेः साक्षान्मोक्षसाधनत्वं न संभवति । विकल्पासहत्वात् । किमत्र द्वयोच्चारणमात्रस्य साधनत्वं? उतसमुदायज्ञानस्य? उतसमुदायज्ञानविशिष्टोच्चारणस्य? नाद्यः – ज्ञानात्मकत्वाभावेन ''नान्यः पन्था'' इति श्रुतिविरोधात् । न द्वितीयः – उच्चारणवैयर्थ्यापत्तेः । नान्त्यः - तत्राप्युच्चारणस्य किमङ्गतयोपा-योगः? उताङ्गितया? नान्त्यः – अङ्गिताग्राहकप्रमाणाभावात् ज्ञानकर्मसमुच्चयवादावतारप्रसङ्गाच्च । नाद्यः – तदा करणमन्त्रतया अङ्गताया वाच्यत्वेन उच्चारणपूर्वकसमुदायज्ञानस्यैव साधनतया समुदायज्ञानपूर्वकसकृदुच्चारणस्य साधनत्वन्न सिद्ध्यत्येवेति चेत् अत्र ब्रूमः – ''सकृदुच्चारस्संसारमोचनं भवती''ति विधिबलादेतस्मिन्नधिकारिणि प्रपत्त्यात्मकसमुदायज्ञानविशिष्टोक्तेरेव साक्षान्मोक्षसाधनत्वमङ्गीक्रियते । अंगीकृतश्च तथैवाचार्यैरिति परिकरविभागा-धिकारश्रीसूक्तिभिस्स्पष्टतरमस्मत्कृतोक्तिनिष्ठाभरणादौ शतशः प्रदर्शितम् । न ह्यत्र ज्ञानकर्मसमुच्चयवादावतारः । एकस्य पुरुषस्य अविद्यानिवृत्तिब्रह्मप्राप्ति समुदायरूपमोक्षाख्यैकफलं प्रति ज्ञानकर्मणोरुभयोः परस्परविशेषण-विशेष्यभावाङ्गांगिभावानापन्नयोस्समुच्चयेन साधनत्वांगीकार एव तत्प्रसङ्गात् । यथा ''अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्यया-ऽमृतमश्नुते'' इत्यादौ यादवाचार्यमते । न ह्यङ्गांगिभावेन समुच्चयस्थले विशिष्टस्यैव साधनत्वांगीकारस्थले वा सोऽयं प्रसङ्गस्संभवति । अत्र विशेषणमात्रस्य वा विशेष्यमात्रस्य वा साक्षात्साधनत्वानंगीकारात् । यथा नैयायिकमते अनुमितिं प्रति केवलस्य वह्निव्याप्यो धूम इति ज्ञानस्य धूमवान्पर्वत इति ज्ञानस्य वा उपायत्वाभावेऽपि विशिष्ट-परामर्शस्योपायत्वम्, यथा वा सिद्धान्तिमतेऽचेतनस्य केवलप्रसादस्य, केवलभगवतो वा सिद्धोपायत्वाभावेऽपि प्रसादविशिष्टस्य भगवत एव सिद्धोपायत्वं, तथाऽत्रापि विशिष्टस्योपायत्वं सकृदुच्चारस्संसारमोचनं भवतीति विधि-वाक्यसिद्धत्वेनाचार्यैः प्रतिपादितमिति । न काप्यनुपपत्तिः । न चैवं प्रपत्तिविशिष्टोच्चारणस्य मोक्षसाधनत्वांगीकारे विशिष्टोच्चारणस्य ज्ञानभिन्नत्वेन ''तमेवं विद्वानमृत इह भवति, नान्यः पन्था अयनाय विद्यते'' इति श्रुतिविरोधस्त-दवस्थ एवेति शङ्क्यं । अन्यशब्दस्य विहितव्यतिरिक्तविषयत्वात् । निक्षेपरक्षायां प्रपत्तेर्मोक्षसाधनत्वशंकापरिहारस्थले एतच्छंकाप्याचार्यैरेव परिहृतप्राया । इयं हि तत्रस्था श्रीसूक्तिः – ''यश्चासौ निषेध उक्तः नान्यः पन्था इति, सोप्युत्सर्गापवादन्यायेन विहितव्यतिरिक्तविषयत्वात्, विधेश्चप्रपदनसमर्पकत्वात् । प्रकृतविद्याव्यतिरिक्तविद्यादिवत् न्यासविद्यामपि न निषेद्धुमल'' मिति । इत्थं च प्रपत्तिसामान्यविधावुक्तिरूपप्रपत्तेरपि विषयत्वात् ''नान्यःपन्था'' इति निषेधः तद्व्यतिरिक्तविषय एवेत्यकामेनाप्यंगीकार्यम् । ''भक्त्या परमया वापि प्रपत्त्या वा महामते । प्राप्योऽहं नान्यथा प्राप्यो मम कैङ्कर्यलिप्सुभिः ॥'' इति भक्तिप्रपत्तिव्यतिरिक्तस्यैव साक्षान्मोक्ष साधनत्वनिषेधान्न नामसंकीर्त-नादेरुक्तितुल्यत्वं । उपरि च निक्षेपरक्षायां ''श्वेताश्वतरास्तु महान् प्रभुर्वै पुरुषस्सत्वस्यैष प्रवर्तक'' इति तमेव महा-पुरुषमधीयानास्तस्यैवान्यत्वप्रतियोगित्वमवधारणनिर्देशेन स्पष्टमामनन्ति । वेदाहमेतमित्यारभ्य तमेव विदित्वाति-मृत्युमेति, नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय इति । तस्मादमृतस्यैष सेतुरिति न्यायेन परमपुरुषस्यैवामृतत्वोपायत्व-

मिह प्रतिपाद्यते । वेदनेतरनिषेधभाष्यन्तु फलितार्थाभिप्रायेणेत्यधिकरणदर्पणे दर्शितमस्माभिः । अतः नैवंविधेषु-विद्यान्तराणामिव प्रपदनस्यापि निषेधप्रसङ्गः इति'' इत्यनुगृहीतम् । अनेन च ग्रन्थसंदर्भेण नान्यः पन्था इति श्रुते-स्सिद्धोपायान्तरमात्रनिषेधपरत्वं विहित भक्तिप्रपत्तिरूपसाध्योपायानिषेधकत्वंचाचार्याभिमतमिति स्पष्टमेवावगम्यते । अतस्सिद्धं विहिताया उक्तेरपि विहितमानसप्रपत्तेरिवोपायत्वम् । न च वेदनेतरनिषेधभाष्यन्तुफलितार्थाभिप्रायेणेति-कथनात् तस्यैवान्यत्व प्रतियोगित्वमवधारणनिर्देशेन स्पष्टमामनन्तीति कथनाच्चान्ययोगव्यवच्छेदकावधारणगर्भयानया श्रुत्या ब्रह्मेतराविषयकब्रह्मविषयकज्ञानेतरस्यापि मोक्षोपायत्वनिषेधः फलित एवेति वाच्यं – सिद्धान्तिमते सगुणो-पासनस्यैव मोक्षहेतुत्वात्, निर्विकल्पकज्ञानानङ्गीकाराच्च मोक्षजनकविद्यासामान्यस्य ब्रह्मेतरब्रह्मगुणादिविषयकत्वेन ब्रह्मेतराविषयकब्रह्मविषयकमोक्षोपायज्ञानस्यैवाप्रसिद्ध्या एतादृशरीत्या अस्याश्श्रुतेः फलितार्थकथनानुपपत्तेः । नच ''तमेवे''त्यत्र तच्छब्दस्य पूर्वोक्तगुणविशिष्टपरत्वेन तादृशगुणविशिष्टब्रह्मेतराविषयकतादृशब्रह्मविषयकैतद्विद्यात्मक-ज्ञानस्य सिद्धान्तेऽपि मोक्षजनकत्वसंभवेन उक्तरीत्या फलितार्थकथनं संभवत्यैव । तच्छब्दस्य तत्तद्विद्यावेद्यब्रह्मो-पलक्षकत्वेन ब्रह्मविद्यासामान्यसंग्रहश्चेति वाच्यं – ''आत्मेति तूपगच्छन्ति ग्राहयन्ति च'' इति सूत्रे सर्वास्वपि विद्यासु जीवस्यापि प्रकारतयोपास्यत्वस्थापनादत्रापि पुरुषसूक्तविद्यायां तस्य तथोपास्यत्वेन अस्या अपि ब्रह्मेतरा-विषयकत्वासंभवेन उक्तरीत्या एतच्छ्रुत्यर्थवर्णनस्यैवासंभवात् । न च ब्रह्मेतराविशेष्यकत्वब्रह्मविशेष्यकत्वनिवेशान्ना-संभव इति वाच्यं – जीवविशेष्यकपञ्चाग्निविद्यायाः गुणविशेष्यकदहरविद्यायास्स्वरूपभरफलविशेष्यकप्रपत्ति-विद्यायाश्चासंग्रहप्रसङ्गात् ।

ननु अन्नमेव भुक्त्वा तृप्तिविशेषमाप्नोतीत्यत्रेव तं विदित्वैवातिमृत्युमेतीति योजनायां न दोषः । तथासति ब्रह्म-विषयकज्ञानं विना मृत्यु तरणं न संभवतीत्यर्थलाभात् जीवादिविशेष्यकपञ्चाग्निविद्यादीनां स्वरूपादिविशेष्यकप्रपत्ति-विद्यायाश्च ब्रह्मज्ञानघटितानामेव मोक्षजनकतया ब्रह्मज्ञानं विना मोक्षजनकत्वाभावान्नकाप्यनुपपत्तिरितिचेन्न – एतादृशयोजनायामेवकारस्यायोगव्यवच्छेदपरतया पूर्वोक्तदोषासंभवेऽपि अविशदभरसमर्पणात्मकसमुदायज्ञानघटिताया उक्तेरुपायत्ववादिनीनां परिकरविभागाधिकारद्वयाधिकारश्रीसूक्तीनामानुगुण्यसंभवेऽपि ''तमेव महापुरुषमधीयानास्त-स्यैवान्यत्वप्रतियोगित्वमवधारणनिर्देशेन स्पष्टमामनन्ती''ति पूर्वोदाहृतविचार्यमाणश्रीसूक्तेर्विरोधापत्तेः । अनया हि श्रीसूक्त्या तमेवेति श्रुतौ एवकारस्यान्ययोगव्यवच्छेदपरत्वं तच्छब्दार्थस्यैवान्यत्वप्रतियोगित्वं एवकारार्थान्यस्य ''नान्यः पन्था'' इत्यत्रोक्तान्यपदार्थस्य च एकत्वञ्चाचार्याभिमतमिति स्पष्टमवगम्यते । विवृतश्चायमाचार्याभिप्रायः निक्षेपरक्षाव्याख्यातृभिः श्रीनृसिंहराजाचार्यैः ''श्वेताश्वतरश्रुतौ तच्छब्दार्थस्यैवान्यत्वप्रतियोगित्वेन तमेव विदित्वाति-मृत्युमेतीति निर्धारणार्थैवकारेण प्रतिपादनात्तैत्तिरीयकवाक्येऽपि तदैकार्थ्यादन्यत्वप्रतियोगी तच्छब्दार्थ इति श्रुतित एवावगम्यत इत्याह श्वेताश्वतरा इति । तं विदित्वैवेति नान्यः, व्युत्क्रमदोषादिति भावः'' इत्यादिना । अतस्तं विदित्वैवेति योजना नाचार्याभिमता ।

नन्वेवमाचार्याभिमतान्ययोगव्यवच्छेदपरयोजनायां पूर्वोक्तदोषस्य जागरूकत्वेन कथं वाक्यार्थस्समञ्जसो भवतीति चेत्? अत्र प्राञ्चः । तमेव विदित्वातिमृत्युमेतीत्यत्र तच्छब्दार्थः परमपुरुषः । सविषयकधातुयोगाद्विषयत्वं कर्मप्रत्य-यार्थः । तत्र च परमपुरुषस्य निष्ठतया अन्वयः । विषयतायाश्चनिरूपकत्वेन विदिधात्वर्थभक्तिप्रपत्त्यन्यतररूप-

वेदनेऽन्वयः । क्त्वाप्रत्ययार्थो जनकत्वम् । तत्र च धात्वर्थस्य निष्ठतयाऽन्वयः । जनकतायाश्च स्वरूपितजन्यतावत्व-संबन्धेन मृत्युतरणेऽन्वयः । तस्य च पुरुषे आश्रयतयाऽन्वय इत्ययं क्रमस्सर्वसम्मतः । अत्र चोपास्यस्यैव उपासितुर-मृतसेतुत्व प्रतिपादक श्रुत्यन्तरार्थ पर्यालोचनानुगृहीतेन व्युत्पत्ति वैचित्र्येण तच्छब्दार्थस्यैव जनकतायां साक्षादन्वयः, विषयतानिरूपक वेदनस्य जनकतावच्छेदकसंबन्धतया भानश्चाङ्गीक्रियते । तथा च परमपुरुषनिष्ठस्वविषयकवेदनव-त्वसंबन्धावच्छिन्नजनकतानिरूपितजन्यतावन्मृत्युतरणमिति फलितो वाक्यार्थः । अमृतस्यैषसेतुरिति न्यायेन परमपुरुषस्यैवामृतत्वोपायत्वमिह प्रतिपाद्यत इति श्रीसूक्त्याचायमेवाभिप्राय आचार्याभिमत इति स्पष्टमवगम्यते । अन्यथा विदिधातूत्तरक्त्वाप्रत्ययार्थोपायत्वस्य परमपुरुषनिष्ठत्वेन कथनानुपपत्तेः । एवकारश्चात्रान्ययोगव्यवच्छेदपरः । तदेकदेशान्यत्वे च तच्छब्दार्थस्यैवान्वयः । इत्थश्च तन्निष्ठस्वविषयकवेदनवत्वसंबन्धावच्छिन्नजनकतानिरूपि-तजन्यतावत्वे सति तदितरनिष्ठजनकतानिरूपितजन्यताशून्यं मृत्युतरणमिति विशिष्टो वाक्यार्थः पर्यवसितः । अत्र च तदितरपदेन ब्रह्मज्ञानघटितसामग्र्यनन्तर्गतस्तदितरो विवक्षितः । तेन पञ्चाग्निविद्यादिषु जीवादेः स्वविषयकवेदनव-त्वसंबन्धेन मृत्युतरणजनकत्वस्य "तद्य इत्थं विदुः – स एनान् ब्रह्म गमयती"ति श्रुतिसिद्धत्वेऽपि तस्य ब्रह्मज्ञान-घटितसामग्र्यन्तर्गतत्वेनैव तथात्वस्य "अप्रतीकालंबनान्नयतीति बादरायणः, उभयथा च दोषात्तत्क्रतुश्चे" ति सूत्रादिस्थापितत्वेन न पूर्वोक्तदोषावकाशः । एवकारस्य वैवक्षिकेतरबोधकत्वञ्च चक्षुषैव ग्राह्यं रूपं, संस्कारेणैवजन्या स्मृतीरित्यादौ न्यायविद्भिरङ्गीकृतम् । इयञ्च विवक्षा तं विदित्वैवेति योजनान्तरलब्धेति नातोऽपि लघुविवक्षा प्रामाणीकी भवितुमर्हति । इत्थं चानयाश्रुत्या परमपुरुषस्यैव स्वोपासनेन मृत्युतरणजनकत्वस्य परमपुरुषेतरजीवेन्द्र-शंभुप्रभृतीनां ब्रह्मज्ञानघटितसामग्र्यनन्तर्गततया साक्षात् स्वोपासनेन मृत्युतरणजनकत्वाभावस्य च प्रतिपादनात्, अत्र "नान्यः पन्था" इत्यनेन विहितानां विद्यान्तरादीनां न्यासविद्यायाश्च न निषेधकथाऽपि प्रतीयत इत्याचार्य-हृदयम् । इत्थं च ब्रह्मज्ञानं विना कार्यानुत्पत्त्यावेदनेतरनिषेधभाष्यन्तु फलितार्थाभिप्रायेणेत्युक्तम् । भाष्यस्थमितरपदं च वेदनघटितसामग्र्यनन्तर्गतेतरस्मिन् परिभाषितमिति भावः । तथा चोक्तेरपि विहितायाः ब्रह्मज्ञानघटितत्वेन न नान्यः पन्था इति श्रुति विरोधलेश इति वदन्ति ।

इत्थञ्चोपायविभागाधिकारे "उपायமாவது ஒரு ज्ञानविकासविशेषம்" इत्यारभ्य "नियतब्रह्मविषय முமாயிருக்கும்" इत्यन्तेनोक्तं उपायस्य ब्रह्मज्ञानविकासविशेषरूपत्वमपि निर्व्यूढम्, यथा जीवविशेष्यक-पञ्चाग्निविद्यायाः ब्रह्मज्ञानघटितत्वेन ब्रह्मज्ञानविकासविशेषरूपत्वं तद्वदुक्तेरपि ब्रह्मज्ञानघटितत्वेन ब्रह्मज्ञानविकास-विशेषरूपत्वं संभवतीति न काप्यनुपपत्तिः । विशिष्टस्यैवोपायत्वेन तादृशोपायत्वस्य न्यायमते विशिष्टाभावप्रतियोगि-ताया इव सिद्धान्ते श्रीविशिष्टनिष्ठजगन्निरूपितशेषिताया इव च विशेषणान्तर्भावेण पर्याप्त्यभ्युगमस्यावश्यकतया उक्तिनिष्ठास्थलेपि तन्निष्ठोपायत्वाश्रयस्य ज्ञानविकासविशेषत्वमक्षतमेवेति दिक् ।

एवञ्च "भक्तिः प्रपत्तिरथवा भगवंस्तदुक्तिस्तन्निष्ठसंश्रय इतीव विकल्प्यमानं" इति प्रपत्तिविशिष्टाया उक्तेः भक्तिप्रपत्तिभ्यां समफलत्वेन विकल्पकथनमप्यद्ध्याहारादिकं विनैवोपपद्यते । संश्रय इत्यत्र श्रयणस्य सम्यक्त्वं तन्निष्ठा-नुष्ठितप्रपत्तिविषयत्वमेवेति विकल्प्यमानार्थकपदसमभिव्याहाराल्लभ्यते । अन्यस्य दुर्वचत्वात्; अतोऽपि नास्मिन् श्लोके अद्ध्याहारावश्यकता । विनैवाध्याहारं स्वरसत उपपत्तौ तत्कल्पनाया अन्याय्यत्वात् । तदुक्तिरित्यत्र तच्छब्दो-

त्तरसमासघटकषष्ठ्याः *सम्बन्धत्रयबोधकत्वेन तेन संबन्धेनोक्तेः प्रपत्तिविशिष्टत्वलाभः । इत्थमेव ''आस्तां प्रपत्तिरिह देशिकसाक्षिकम्मे सिद्धा तदुक्तिरनघा त्वदपेक्षितार्था'' ''அளவுடையாரடைந்தார்க்குமதனுரையே கொண்டவர்க்கும்'', ''पापीयसोऽपि शरणागतिशब्दभाजः'', ''शरणवरणवागिय''मित्यादिषु सर्वत्राध्याहारं विना महतां निर्वाहोऽपि सुशोभनः । अतः पूर्वोक्तसंबन्धत्रयेण प्रपत्त्यात्मकसमुदायज्ञानविशिष्ट द्वयोच्चारणानूच्चारणमेव उक्तिनिष्ठेति शोभनोऽयं निर्णयः । किञ्च निक्षेपरक्षायामेव ''कथं तर्हि उपायस्सुकरश्चायं दुष्करश्च मतो मम'' इत्यादिवचनमिति चेत् श्रूयतामवधानेन । अनन्तापराधसन्ततो हि जन्तुरतिलघीयसा सकृत्कृतेन केनचिन्मानसेन कायिकेन वाचिकेन समुचितेन वा व्यापारेण कथमवधूतनिखिलापराधो विधिशिवसनकादीनामपि मनोरथपथाति-लंघिपदमविलंबितमधिरोक्ष्यामीति प्रवृद्धबुद्धिदौर्बल्यः सुदूरमपसृत्य गुरुतरोपायं मृगयमाणो विद्यते । कश्चित्तु महीयसा भागधेयेन भगवति कमलापतौ पुण्डरीकाक्षे सर्वातिशायिसौशील्यवात्सल्यादिगुणगणमनुसन्दधानः किरात-कपोत.......विभीषण......राक्षसीप्रभृतिशरणागतवृत्तान्तशीलनशिक्षितान्तःकरणः निश्शंकमभिजिगमिषति । अतस्तथाविधगुणाढ्यव्यवसायस्य दुर्लभत्वात्तत्प्रशंसाद्यर्थमेव ''उपायस्सुकरश्चायं दुष्करश्च मतो ममे'' त्यादिकं । अत एवोच्यते ''सकृदेव हि शास्त्रार्थः कृतस्संसारतारकः । नरस्य बुद्धिदौर्बल्यादुपायान्तरमिष्यत'' इति । अतः कञ्चित्प्रति दुष्करत्वोक्तिः कञ्चित्प्रति च सुकरत्वोक्तिः । अतो नाशक्योपदेश इति संक्षेपः'' इत्यनुगृहीतं । अत्र चातिलघीयसा सकृत्कृतेन केनचिन्मानसेन कायिकेन वाचिकेन समुचितेन वा व्यापारेण मनोरथपथातिलंघिपदमधिरोक्ष्यामीति मानसव्यापारभरसमर्पणस्येव कायिकवाचिकव्यापारयोरपि साक्षात्परमपदाधिरोहणहेतुत्वप्रतीतेः आचार्याणामुक्तेरेव साक्षान्मोक्षसाधनत्वमभिमतमिति स्पष्टमवगम्यते । तद्व्याख्याञ्च ''ननु कायिकवाचिकयोः क्रियारूपयोः कथं विवदनयोः (द्वाररहितयोः) हेतुत्वमित्याक्षेपसमाधानोपन्यासपूर्वकं(अन्ततः) ''उच्यते – क्रियादिरूपत्वेऽपि वचनबलादभ्युपगम्यत्वात् । न च गङ्गामरणादि प्रतिबन्दि । त्रिविधप्रपत्तिवैषम्यस्य प्रागुक्तत्वात् इत्युक्तं । अत्र च कायिकवाचिकप्रपत्त्योः ''भक्त्या परमया वापि प्रपत्त्या वा महामते । प्राप्योऽहं नान्यथा प्राप्यः'' इति विहितत्वरूपस्य तदितरगङ्गामरणादिरूपव्यापारस्य निषिद्धत्वरूपस्य च वैषम्यस्य पूर्वोक्तस्य विवक्षितत्वेन कायिकवाचिकप्रपत्त्योरपि साक्षात्साधनत्वं स्थापितमिति प्रतीयते । इत्यलमतिविस्तरेण ।

இங்கு यथाधिकारம் तुल्यफलங்களான என்கிற இரண்டு पदங்களையும் दार्ष्टान्तिकத்திலுங்கூட்டி उक्तिनिष्ठै, आचार्यनिष्ठै என்கிற இவையும் यथाधिकारம் तुल्यफलங்களான प्रपत्तिயில் मुखभेदங்களென்று अन्वयिத்துக்கொள்ளவேண்டியதென்று திருவுள்ளம். अन्यथा तुल्यफलस्नानभेदங்களானாற்போலே என்று लाघवात् प्रयोगिத்திருப்பாறிறே. இதின் व्याख्यानसारास्वादिनिயில் ''मुख्यமான वारुणस्नानத்தோடே तत्तदधिकारानुगुणमान्त्रमानसादिस्नानादिகள் तुल्यफलங்களாகிறாப்போலே मुख्यप्रपत्तिக்கு तुल्यफलங்களான प्रपत्तिभेदங்களென்கை என்று இம்மூன்று निष्ठैகளுக்கும் फलभेदமில்லை'' யென்று காண்பிக்கப்பட்டது. இதனால் आचार्यनिष्ठैக்கு प्रसादाधिक्यरूपफलभेदம் சொல்லுகிற नवीनमत निरस्तம்.

---

* स्वस्वोपयोगिसर्वांशप्रतिपादकत्व-स्वोत्तरत्व-स्वविषयसमुदायज्ञानोत्तरत्व-एतत्त्रितयसंबन्धेन प्रपत्तिविशिष्टवाक्योच्चारणानूच्चारेणमेवोक्तिनिष्ठा ।

இவர்களிலாचार्यनिष्ठன் [7]**''पुत्रः प्रेष्यस्तथा शिष्य इत्येवञ्च निवेदयेत्'' என்று शाण्डिल्यस्मृत्यादिகளிற்சொல்லுகிறபடியே आचार्यனுடைய வாत्मात्मीयभर-समर्पणத்திலே தானுமन्तर्भूतன்.**

இனி आचार्यनिष्ठனைக் காண்பிக்கிறார் **இவர்களிலாचार्यनिष्ठனी**त्यादियால். **இவர் களில்** – उक्तिनिष्ठाचार्यनिष्ठयोर्मद्ध्ये, **आचार्यनिष्ठன்** – आचार्यनिष्ठशब्दवाच्यன். **पुत्रः प्रेष्यस्तथा शिष्य इत्येवञ्च निवेदयेदिति** । कुटुंबीति शेषः । अथवा இதற்குமுன் ''कुटुंबिनोऽपिकर्तव्यं कर्मकुर्युरतन्द्रिताः'' என்று குடும்பிகளாயிருந்தாலும் தங்கள் தங்களுக்கவश्यकर्तव्यமான कर्मத்தை சோம்பலன்றியே பண்ணக்கடவர்களென்று सामान्यமாகச்சொல்லி பிறகு ''उत्थाय पूर्वं गृहिणी सुस्नाता यतमानसा । । स्नुषादुहितृपुत्राद्यान्यथार्हं शुचितान्नयेत्'' என்று गृहिणिயானவள் தாம் स्नानம் செய்து निश्चलचित्तैயாய் स्नुषादुहितृपुत्रादिகளுக்கு அவரவர்களுக்குத்தக்கப்படி स्नानத்தால் शुद्धिயையுண்டுபண்ணியும் ऊर्द्ध्वपुण्ड्रवस्त्रभूषणादिகளாலே अलङ्करिக்கக்கடவ ளென்று गृहिणीव्यापारத்தைச்சொல்லி, பிறகு ''ऊर्द्ध्वपुण्ड्रधराश्शुद्धा वस्त्राभरणभूषिताः । स्वाचान्ताः प्रयतादेवमभिगच्छेयुरादृताः'' என்று अलंकृतர்களான पुत्रादिகள் आचमनादिகளைப் பண்ணி यतमनस्कர்களாய் स्वगृहத்தில் கோயிலாழ்வார்களிலுள்ள भगवाனை अभिमुखीकृत्य போகக்கடவர்கள் என்று बालர்களுடைய कर्मத்தைச் சொல்லி, மேல் ''त्रिसन्ध्यं कारये-द्बालान्वन्दनं देवपादयोः । पुत्रः प्रेष्यस्तथा शिष्य इत्येवञ्च निवेदयेत्'' என்று बालர்களை भगवत्पादारविन्दங் களில் वन्दநம் பண்ணும்படி செய்விக்கவேண்டுமென்றும், தமக்குமவர்களுக்கு முள்ள संबन्धनिवेदनपूर्वकं अभिगमनकालिक सायमभिगमनपर्यन्त कैङ्कर्यसिद्धि हेतुभूतात्मात्मीय भरसमर्पणத்தை अहं, अयं पुत्रः, अयं प्रेष्यः, अयं शिष्यः என்கிற क्रमமாக வநுஷ்டிக்கக்கடவ னென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு ''कुटुंबिनः'' என்றாरंभத்தில் சொல்லி யிருப்பதாலும், இந்த श्लोकத்தில் कर्ताசொல்லப்படவில்லையகையாலும், இதில் शिष्यனைச் சொல்லியிருப்பதால் तत्प्रतिसंबन्धिயாக आचार्यனொருவன் தோன்றுகை யாலும் आरंभத்தில் சொன்ன बहुवचनान्तकुटुंबिशब्दத்தை कुटुंबी என்று एकवचनान्तமாக विपरिणमिத்து अनुषङ्गिத்துகொள்வது. இந்த श्लोकத்தில் ''च'' कारத்தால் आत्मनिवेदनமும் अभिप्रेतம். **என்று शाण्डिल्यस्मृत्यादिகளில் சொல்கிறபடியே** – उक्तप्रकारத்தாலே शाण्डि-ल्यस्मृतिயில் अभिगमनकालத்தில் कर्तव्यமாகச் சொல்லுகிற आत्मात्मीयभरसमर्पणம் போலே யிருக்கிற. **आचार्यனுடைய आत्मात्मीयभरसमर्पणத்திலே** – आचार्यकर्तृकமான मोक्षार्थமான आत्मात्मीयभरसमर्पणத்திலே **தானுமन्तर्भूतனी**ति । अन्तर्भूतो यः स आचार्यनिष्ठः என்றபடி. श्लोकத் தில் आचार्यशिश्रूषानिरतனை आचार्यनिष्ठனென்று व्यवहरिத்தாலும் அவன் मुक्त्युपायनिष्ठ-

[7] ஶாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி 3-75.

[8]''सिद्धिर्भवति वा नेति संशयोऽच्युतसेविनाम् । न संशयोऽत्र तद्भक्तपरिचर्यारतात्मनाम्'' என்கிற கணக்கிலே आचार्यनिष्ठனுக்கு कैमुतिकन्यायத்தாலே फलसिद्धिயில் सन्देहமில்லை.

னல்லாமையாலே उक्तिनिष्ठனோடு சேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இவன் आचार्यனுடைய भरसमर्पणान्तर्गतனே யென்று திருவுள்ளம்.

இவ்வாசார்யநிஷ்டனுக்கு फलसिद्धिயில் सन्देहமில்லை என்கிறார் **सिद्धिर्भवति वा नेतीति** ।। இந்த ஶ்லோகம் शाण्डिल्यस्मृतिயிலுள்ளது. இதின் கீழ் ''वस्त्रगोभूमिदानेनधनधान्यादिभिस्तथा । तोषयेत्परया भक्त्या नित्यं भागवतान्नरान्'' என்று भागवताराधनம் சொல்லப்பட்டது. அதின் மேல் फलदानसामर्थ्यமில்லாத भक्तपरिचर्यैயினால் फलसिद्धिயுண்டாகுமோவென்று ஒருவன் ஶங்கிக்க निश्चितार्थव्यतिरेकसंभावनाप्रयोगத்தாலே भागवतसमाश्रयणமுள்ளவனுக்கு फलसिद्धि யில் सन्देहமில்லை யென்று சொல்ல வந்தது இந்த ஶ்லோகம். **अच्युतसेविनां** – भगवत्सेवा-निரतர்களுக்கு सिद्धिर्भवति वा नेति संशयस्स्यात् । फलसिद्धिயில் संशयமொருவனுக்கு உண்டா கக்கூடும். तद्भक्तपरिचर्यारतात्मनां न संशयः । अत्र फलसिद्धौ न संशयः । न कस्याप्यस्तीत्यर्थः । இங்கு ''अस्तिर्भवतीत्येतदप्रयुज्यमानमप्यस्ती''ति न्यायத்தாலே स्यात् என்கிற பதத்தை आर्थமாகக் கொள்ளவேண்டும். अथवा सिद्धिर्भवति वा என்கிற விடத்திலிருக்கும் भवति என்கிற பதத்தை लिङ्व्यत्यासेन संशयपदத்திற்குப்பிறகு अनुषंगित्துக் கொள்வது. **என்கிற கணக் கிலே** – என்று इतरफलसिद्धिசொன்ன प्रकारத்தாலே. **आचार्यनिष्ठனுக்கு** – आचार्यனுடைய मोक्षार्थமான आत्मत्मीयभरसमर्पणத்திலன்तर्भूतனான आचार्यनिष्ठனுக்கு **कैमुतिकन्यायத்தாலே फलसिद्धिயில் सन्देहமில்லை** इति । केवलभागवतपरिचर्यारतனுக்கே फलसिद्धिயில் सन्देहமில்லை யென்றால் कैमुतिकन्यायத்தாலே आचार्यனுடைய मोक्षार्थமான आत्मात्मीयभरसमर्पणத்தில-न्तर्गत னுக்கு मोक्षरूपफलसिद्धिविषयத்தில் सन्देहமே யில்லை யென்றபடி. இங்கு सारदीपि-கையில் ''இவ்வாசார்யநிஷ்டைக்கு फलाविनाभावத்தில் प्रमाणம் காட்டுகிறார் सिद्धिरित्यादि । अच्युतसेविनां फलसिद्धौ संशयः कर्तुं शक्यते; तद्भक्तपरिचर्यारतात्मनां फलसिद्धौ संशयो न कस्याप्यस्ती''ति व्याख्यानம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு संशयः कर्तुं शक्यते என்று சொன்னப்படியால் கேழ்க்கிற शिष्यனுக்கும் சொல்லுகிறவாசார்யனுக்கும் अच्युतसेविகள் விஷயத்தில் फल-सिद्धिயில் संशयமே யில்லை யென்றேற்படுகிறது. लोकத்தில் हरिश्चन्द्रனிடத்தில் सत्य-वदननिश्चयமுள்ளவனாய் ஶ்ரீராமனிடத்தில் सत्यवदनसंशयமுடையவானான ஒரு புருஷனுக்கு ஶ்ரீராமனும் सत्यवादी யென்று स्थापिக்க प्रवृत्तனான மற்றொரு वाक्यकुशलன் हरिश्चन्द्रस्य सत्यवदनं भवति वा न वेति संशयः कर्तुं शक्यते न रामस्य तस्मिन्न कस्यापि संशयस्संभवति என்று

[8] ஶாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி 1-95.

ஒருமலையினின்றுமொருமலையிலே தாவும் सिंहशरीरத்தில் जन्तुக் களைப்போலே भाष्यकारா संसारातिलङ्घनம் பண்ண அவரோடுண்டான குடல் துவக்காலே நாமுத்தீர்ணராவுதோமென்று முதலியாண்டானருளிச் செய்த பாசுரம்.

சொன்னால் அவ்வாக்யத்தில் இரண்டுபேர்களுக்கும் सिद्धமான हरिश्चन्द्र सत्यवदन-निश्चयத்தின் व्यतिरेकप्रयोगத்தால் ராமனிடத்தில் सत्यवदननिश्चयமுண்டாகுமேயொழிய हरिश्चन्द्रனிடத்தில் सत्यवदनसंशयமொருவருக்குமுண்டாகாது. இந்த श्लोकத்திலநுषंगिக்கவேண்டியதாகச் சொன்னभवेत् என்கிற பதம் ''द्यौः पतेत्'' என்னுமிடத்தில்போல் संभावनायां लिङ् । இப்படி संभावनार्थकलिङ्प्रयोगस्थलங்களில் संभावितार्थव्यतिरेकनिश्चयம் तर्कத்தில் आपाद्यव्यतिरेकनिश्चयம்போல் आवश्यकமென்பது ''द्यौः पतेत्पृथिवीशीर्येद्धिमवान्शकलीभवेत् । शुष्येत्तोयनिधिः कृष्णे न मे मोघं वचो भवेत्'' इत्यादि शास्त्रज्ञர்களுக்கு विशदம். இந்த स्थलத்தில் कृष्णனுக்கு आकाशादिகள் पतनाद्यनर्हங்களென்றும், தன்னுடைய வார்த்தை व्यर्थமாகாதென்றும் இரண்டு निश्चयமுமுண்டு. कृष्णेஎன்று संबोधिக்கப்பட்ட द्रौपदिக்கு आकाशादिகள் पतनाद्यनर्हங்களென்கிற विषयத்தில் மாத்திரம் निश्चयமும் कृष्णன் वाक्यம் व्यर्थமாகுமோ வென்கிற संशयமுமுண்டு. இவளுடைய இந்த संशयத்தைப் போக்குகைக்கு அவளுக்கு निश्चितங்களான अकाशादिகளுடைய पतनाद्यर्हत्वाभावादिகளுக்கு व्यतिरेकसंभावनाद्योतकங்களான ''द्यौः पतेत्पृथिवी शीर्येत्'' इत्यादिवाक्यங்களை प्रयोगिத்துத் தன் வார்த்தை व्यर्थமாகாதென்கிற निश्चयத்தை द्रौपदिக்கு கண்ணன் உண்டுபண்ணினாரென்கிற विषयம் सर्वालंकारिकहृदयविदितம். இப்படியே ''अप्यहं जीवितं जह्यां त्वां वा सीते! सलक्ष्मणाम् । न हि प्रतिज्ञां संश्रुत्य ब्राह्मणेभ्यो विशेषतः ॥'' என்கிற श्लोकத்திலும் निश्चिततरनिश्चिततमार्थங்களுக்கு व्यतिरेकसंभावनाप्रयोगம் செய்து தாம் ब्राह्मणनिमित्तமாகப்பண்ணின प्रतिज्ञैயை விடமாட்டோம் என்கிற निश्चयத்தை ஸ்ரீபிராட்டிக்கு चक्रवर्तिத்திருமகன் உண்டுபண்ணினாரென்றும் सहृदयहृदयङ्गमம். இவ்விடத்தில் சொல்லவேண்டிய विशेषविषयங்களையும், सारास्वादिनीयोजनाऽस्वारस्यादिकथनங்களையும் अस्मदुक्तन्यासनिष्ठामीमांसैயில் கண்டுகொள்வது.

आचार्यनिष्ठனுக்கு फलसिद्धियுண்டென்பதில் संप्रदायத்தைக்காட்டுகிறார் **ஒருமலையினின்றுமி**त्यादि । **भाष्यकारா संसारातिलंघनம் பண்ண** – आत्मात्मीयभरसमर्पणத்தாலே भाष्यकारா मोक्षம் பெற, **அவரோடுண்டானகுடல்துவக்காலே** – குடல் துவக்கு – शरीरसंबन्धம்; அவருடைய आत्मात्मीयभरसमर्पणத்திலन्तर्भावத்தாலே யென்றபடி. **நாமும் उत्तीर्णராவுதோம்** – उत्तीर्णர்களாகப்பெற்றோம். இதனால் ज्ञानशक्त्यादिகளில்லாத இவ்வधिकारिக்கும் आचार्यसंबन्धம் अतिशयितफलप्रदமென்று सूचितமாகிறது.

[9]''अन्धोऽनन्धग्रहणवशगो याति रङ्गेश यद्वत्पङ्गुर्नौकाकुहरनिहितो नीयते नाविकेन । भुङ्क्ते भोगानविदितनृपस्सेवकस्यार्भकादिस्त्वत्संप्राप्तौ प्रभवति तथा देशिको मे दयालुः'' என்று

இப்படி ज्ञानशक्त्यादिகளில்லாத अधिकारिக்கும் आचार्यसंबन्धத்தால் फलसिद्धिயுண்டென்பதை முதலியாண்டான் பாசுரத்தைக்கொண்டு सिंहशरीरजन्तुदृष्टान्तத்தாலே उपपादिத்து இவனுக்குப்போல் शक्तिயிருந்து ज्ञानமில்லாதவधिकारக்கும், ज्ञानமிருந்து शक्तिயிலாதவधिकारिக்கும், முன்போல் उभयமில்லாத अधिकारिக்கும் फलसिद्धिயுண்டென்பதை तत्तदुचितदृष्टान्तத்தாலே न्यासतिलकத்திலே சொன்னோமென்கிறார் **अन्धोऽनन्ध** इत्यादिயால். अन्धोऽनन्धग्रहणवशगस्सन् स्वाभिमतदेशं यद्वद्याति, तथा पङ्गुः नौकाकुहरनिहितः यद्वत् नाविकेन नीयते, अविदित-नृपस्सेवकस्यार्भकादिः यद्वद्भोगान् भुङ्क्ते तथा मे त्वत्संप्राप्तौ दयालुः देशिकः प्रभवतीत्यन्वयः । இந்த श्लोकத்தில் ''प्रथमदृष्टान्तம் आचार्यानुष्ठापितप्रपत्तिनिष्ठரைப்பற்ற; द्वितीयदृष्टान्तம் स्वाम्यर्थनापूर्वकाचार्यानुष्ठित-प्रपत्तिनिष्ठரைப்பற்ற; तृतीयदृष्टान्तம் தானபேக்ஷிக்கையன்றிக்கேயிருக்க कृपामात्रத்தால் आचार्यानुष्ठितप्रपत्तिविषयीभूतரைப்பற்ற'' என்று सारदीपिகையில் இம்மூன்று दृष्टान्तप्रदर्शनத்திற்கும் अभिप्रायம் वर्णिக்கப்பட்டிருக்கிறது. उक्तिनिष्ठाप्रस्तावத்தில் निष्ठा द्वयप्रतिपादकமான ''तव भरोऽहमाकारिषि धार्मिकैश्शरणमित्यपि वाचमुदैरिरं'' என்கிற श्लोकத்தை उदाहरिத்தாற்போல் आचार्यनिष्ठाप्रस्तावத்திலும் निष्ठा द्वयप्रतिपादकश्लोकத்தை उदाहरिத்தால் बाधकமில்லையென்பது இவர் திருவுள்ளம். முதல் दृष्टान्तமும் आचार्यनिष्ठன் விஷயமானால் अन्धोऽनन्धग्रहणा-द्याति என்பதே போதுமாயிருக்க ''वशगः''என்கிற पदம் व्यर्थமாம். उक्तिनिष्ठன் விஷயமானால் ''अनन्धग्रहणवशाद्गच्छति अनन्धग्रहणवशगः'' என்று व्युत्पत्तिபண்ணி गत्यर्थानां बुद्ध्यर्थत्वத்தை अङ्गीकरिத்து दार्ष्टान्तिकத்தில் आचार्यसंबन्धवशात् ज्ञानवानாய்க்கொண்டு அதாவது – आचार्यानुष्ठापितप्रपत्तिनिष्ठனாய்க்கொண்டு याति – स्वानुष्ठितोपायेन स्वयमेव याति என்றர்थம் கொள்ளில் वशगपदம் सार्थமாகுமென்றும், இப்படி अधिकारभेदवर्णनத்தால் वशगो याति, निहितो नीयते என்று स्वाधीनपराधीनव्यापारबोधकமாக प्रयोगமும் सार्थமாகுமென்றும் दीपिकाचार्यர் திருவுள்ளம். இவரிப்படி आचार्यसंबन्धविशेषங்களை யிட்டு மூன்று दृष्टान्तங்களுக்கும் भाववर्णनம் பண்ணினார். सारास्वादिनिயில் ''प्रपत्त्यनुष्ठानोपयुक्तज्ञानाभावे प्रथमदृष्टान्तः शक्त्यभावे द्वितीयः; उभयाभावे तृतीयः'' என்று மூன்று दृष्टान्तங்களுக்கும் प्रयोजनமருளிச்செய்தார். இவருக்கு आचार्यनिष्ठன் प्रकरणத்திலுமுदाहरिக்கப்பட்ட இந்த श्लोकத்தில் மூன்று दृष्टान्तங்களும் तद्विषयங்களாகவே संभावितங்களாயிருக்க முதல் दृष्टान्तத்தை अन्यपरமாக்க வேண்டாமென்று திருவுள்ளம். केवलज्ञानभावशक्त्यभावங்கள் नास्तिकादिसाधारणங்களாகையால் दीपिகையில் சொன்ன आचार्यसंबन्धसहितங்களான ज्ञानाभावशक्त्यभावங்களே

[9] ந்யாஸதிலகம் 21.

न्यासतिलकத்திலே சொன்னோம். ஏதேனுமொரு प्रकारமாகவுமாம் ஆரே னுமொருவரநுஷ்டிக்கவுமாம் प्रपत्तिக்கல்லது सर्वेश्वरன் परमपुरुषार्थங்கொடுக்க இரங்கானென்றதாயிற்று.

இப்படி [10]"पशुर्मनुष्यः पक्षी वा ये च वैष्णवसंश्रयाः । तेनैव ते प्रयास्यन्ति तद्विष्णोः परमं पदम्" என்றும், [11]"ते वयं भवता रक्ष्या भवद्विषयवासिनः । नगरस्थो वनस्थो वा त्वन्नो राजा

प्रत्येकं आचार्य निष्ठैக்கு अधिकारங்களென்பது सारास्वादिनीकर्ताவின் திருவுள்ளம். இதை निक्षेपचिन्तामणिயில் "पूर्वोक्तोक्तिनिष्ठायामप्यसमर्थस्य प्रपदनविषयकज्ञानसामान्यरहितस्याचार्यवरिवस्यानिर-तस्याचार्येण प्रपदनानुष्ठानம்" என்று स्पष्टமாக வருளிச்செய்தார். இப்படி उक्त्याचार्यनिष्ठै களுக்கு साक्षान्मोक्षजनकत्वமுண்டென்றால் केवलनामसंकीर्तनத்திற்கும் केवलभागवतसमाश्रयण த்திற்கும் साक्षात्फलजनकत्वம் கூடாதோவென்ன? அவைகள் प्रपत्तिरूपங்களல்லாமை யால் அவைகளால் भगवान् இரங்கி फलம் கொடானெகிறார் **ஏதெனுமி**त्यादिना । **ஒரு प्रकारமாகவுமாமி**ति । स्वतन्त्रமாதல், अङ्गமாதல், विशदानुसन्धानமாதல், समुदायज्ञानपूर्वक सकृदुक्तिमात्रமாதல், **ஆரேனுமொருவரனுஷ்டிக்கவுமாம்** – தான் शक्तனாய் विशदभरसमर्पणமாகவோ किञ्चिदशक्तனாய் समुदायज्ञानपूर्वकसकृदुक्तिमात्रமாகவோ अनुष्ठिக்கவு மாம், தனக்காகவாचार्यादिகள் विशदभरसमर्पणமாகவோ समुदायज्ञानपूर्वकसकृदुक्तिमात्रமாகவோ अनुष्ठिக்கவுமாம். **प्रपत्तिக்கல்லது** – प्रपत्तिभिन्नங்களுக்கு, **सर्वेश्वरன்** – "भक्त्या परमया वापि प्रपत्त्या वा महामते । प्राप्योऽहं नान्यथा प्राप्यो मम कैङ्कर्यलिप्सुभिः ॥" என்று शासनம் பண்ணிவைத்த सर्वेश्वरன், **परमपुरुषार्थம் கொடுக்க** – देशविशेषावच्छिन्नभगवदनुभवपूर्वकभगवत्कैङ्कर्यरूप पुरुषार्थத்தை ஸாக்ஷாத்தாகக் கொடுக்க. **இரங்கானென்றதாயிற்று** इति । இப்படி उक्तिயையும் आचार्यनिष्ठैயையும் प्रपत्तिயின் मुखभेदமாக निरूपिத்தபடியாலே யவைகளுக்கிரங்கி साक्षात्फलप्रदानம் செய்வனே யொழிய तदितरங்களுக்கிரங்கி साक्षात्फलप्रदानம் செய்ய மாட்டானென்று இவ்வधिकारம் தொடங்கி एतावत्पर्यन्तग्रन्थसन्दर्भத்தால் निष्कर्षिக்கப்பட்ட தாயிற்றென்கை.

ननु भागवताभिमानादिகளுக்கும் भगवान् இரங்குவானென்றதில்லையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படி पशुर्मनुष्य** इत्यादिना । **இப்படி** – उक्त्याचार्यनिष्ठाविषयத்தில் சொன்னபடி. இதற்கு "என்றும் சொல்லுகிற" என்பதோடந்வயம். **वैष्णवसंश्रयाः** – वैष्णवனை आश्रयமாகவுடையவர்கள். भागवतனாலே मदीयனென்றभिமானிக்கப் பெற்றவர்களிति यावत् । **तेनैव** – அந்த வைஷ்ணவसंश्रयणத்தாலேயே. **ते वयमित्यादि** । இது

[10] *சாண்டில்ய ஸ்ம்ருதி 1-15.*

[11] *இராமாயணம்-ஆரண்ய 1-20.*

जनेश्वर'' என்றும், [12]''நற்பாலயோத்தியில் வாழுஞ்சராசரம் முற்றவும் நற்பாலுக்குய்த்தன''னென்றும், [13]''வன்மையாவது நின்கோயிலில் வாழும் வைட்டணவனென்னும் வன்மை'' யென்றுஞ்சொல்லுகிற भागवताभिमानभगवद्विषयवासादिகளுக்கும் தன் பக்கலிலேயாதல் பிறர் பக்கலி லேயாதல் முன்பேயாதல் பின்பேயாதலொரு उपायத்துவக்குண்டு. எங்ஙனேயென்னில்; இவையுपासनத்திலேயாதல் प्रपत्तिயிலேயாதல் மூட்டியும், उत्पन्नोपासनனுக்கு उत्तरोत्तरोपचयத்தைப் பண்ணியும், स्वतन्त्रप्रपत्त्य-நுष्ठानம் பண்ணினவனுக்கு இங்குற்ற कैङ्कर्याभिवृद्धिயையுண்டாக்கியும், भगवत्प्राप्तिயிலே त्वரையையுண்டாக்கியுமுपकारकங்களாம்.

दण्डकारण्यवासिகளின் வார்த்தை. भवद्विषयवासिनः ते वयं तत एव हेतोः भवता रक्ष्याः; இதனால் भगवद्विषयवासத்திற்கு भगवद्रक्षणहेतुत्वं சொல்லப்பட்டது. **நற்பாலி**त्यादि । **நற்பாலயோத்தியில்** – நல்ல भागத்தையுடையவயோத்தியில், **வாழும்** – सुखமாக வஸித்து கொண்டிருக்கும், **சராசரம் முற்றவும்** – जङ्गमस्थावरங்களையெல்லாம், **நற்பாலுக்கு** – நல்லस्वभावத்திற்கு, स्वसंश्लेषविश्लेषैकसुखदुःखங்களான स्वभावத்திற்கு, **உய்த்தனன்** – செலுத்தினான். **வன்மையாவதி**त्यादि । **வன்மையாவது** – मोक्षம் பெறுகைக்கு बलமாவது, **நின்** – உன்னுடைய, **கோயிலில்** – உகந்தருளின நிலத்தில், **வாழும்** – வஸிக்கும்வனான, **வைட்டணவனென்னும் வன்மை** – वैष्णवனென்னும் बलமென்கை. இதனால் दिव्यदेशवासம் मोक्षம் பெறுகைக்குக் காரணமென்று சொல் லித்தாயிற்று. **என்றும் சொல்லுகிற** – साक्षान्मोक्षोपायம்போல் சொல்லுகிற, **भागवता-भिमानம்** – केवलभागवताभिमानம், **भगवद्विषयवासादिகளுக்கும்** – दिव्यदेशवासादिகளுக்கும். தன்பக்கலிலே யாதல், பிறர் பக்கலிலேயாதலென்பது प्रपत्तिविषयம்; முன்பே யாதல் பின்பேயாதலென்பது भक्तिप्रपत्त्युभयविषयம். **பிறர்பக்கலிலே** – आत्मात्मीय-भरसमर्पणம் பண்ணுகிற आचार्यன் பக்கலிலே, **उपायத்துவக்குண்டு** – उपायसंबन्धமுண்டு. भागवताभिमानादिகளுக்கு उपायसंबन्धம் எப்படி யென்று शङ्किக்கிறார் **எங்ஙனேயென்ன லி**ति । संबन्धத்தையுपपादिக்கிறார் **இவை வுपासनத்திலேயாதலி**त्यादिயால். दिव्यदेशத் தில் ஒருவன் வஸித்தால் दिव्यदेशप्रभावத்தாலவனுக்கு மனது निर्मलமாய் भक्ति प्रपत्तिகளில் மூட்டுமாகையால் परंपरया भक्तिप्रपत्तिप्रयोजकत्वरूपसंबन्धம் दिव्यदेशवासத்திற்கு உண்டென்று கருத்து. **उत्पन्नोपासनனுக்கு उत्तरोत्तरोपचयத்தைப்பண்ணியுமி**ति । उपासनं

[12] திருவாய்மொழி 7-5-1.
[13] பெரிய-தி-5-1-3.

இவர்களில் व्यासादिகளைப்போலே उपायान्तरसमर्थனாகையாலே अकिञ्चनனுமன்றிக்கே विलम्बक्षमனாகையாலே अनन्यगतिயுமன்றிக்கேயிருக்கிற सद्वारकप्रपत्तिनिष्ठனுக்கு प्रारब्धकर्मपर्यवसानभाविயான अन्तिमप्रत्ययத்தை अवधिயாக உடைத்தான उपासनरूपाङ्गियिனுடைய यथावन्निष्पत्तिपूर्वकமான मोक्षம் फलம்.

अभ्यासाधेयातिशयமாய் आप्रयाणादनुवर्तनीयமாயிருக்கவேண்டுமாகையால் दिव्यदेशवासம் पापनिवृत्त्यादि द्वारा उपासनத்தினுத்तरोत्तरोपचयத்தைப் பண்ணியுபகாரகமாம். இதனால் दिव्यदेशवासத்திற்கு उपासनத்தோடு उत्तरोत्तरोपचयहेतुत्वरूपसंबन्धம் சொல்லப்பட்டது. **स्वतन्त्र-प्रपत्तीत्यादि** । दिव्यदेशवासप्रभावத்தாலே प्रपत्त्यनुष्ठानம் பண்ணினவனுக்கு सकृदनुष्ठेयமான प्रपत्तिविषयத்தில் दिव्यदेशवासप्रयोज्यமான अतिशयादिகளில்லாமையாலே प्रपत्तिकार्यமான இங்குற்ற कैङ्कर्याभिवृद्धिயை உண்டாக்குமாகையால் दिव्यदेशवासத்திற்கு प्रपत्तिயோடே स्वाभिवर्द्धितकैङ्कर्यहेतुत्वरूपமாயும் स्वजन्यत्वराविषयभगवत्प्राप्तिजनकत्वरूपமாயும் संबन्धமுண்டென்று கருத்து.

இனி सद्वारकाद्वारकप्रपत्तिनिष्ठர்களுக்கு मधुविद्यान्यात्தாலே व्यवस्था सिद्धिहेतुभूतமான अवान्तरफलघटितप्रधानफलங்களை प्रसङ्गान्निरूपिக்கிறார் **இவர்களிலி**त्यादिயால். இக்காலத்தில் सद्वारकप्रपत्तिनिष्ठனேயில்லையேயென்று ஶங்கியாமைக்காக व्यासादिகளைப் போலேயென்று दृष्टान्तம் சொன்னது. **उपायान्तरसमर्थனாகையாலே अकिञ्चनனுமன்றிக்கே** इति । இங்கு उपायान्तर शब्दம் कर्मयोगज्ञानयोगभक्तियोगपरம். कर्मज्ञानोपासनங்களை सद्वारकाद्वारकसन्मार्गங்களாக மேலே சொல்லப்போகிறாரிறே. அதுகளில் समर्थனாகையால் तदभावरूपமான आकिञ्चन्यरूपाधिकारவானன்றிக்கேயென்றபடி. **विलम्बक्षमனாகையாலே** इति । प्रारब्धकर्मपर्यवसनापर्यन्तकालविलम्बத்தை सहिக்கிறவனாகையாலேயென்றபடி. **अनन्यगतिயுமன்றிக்கே** इति । **अनन्यगतिः** – प्रयोजनान्तरविमुखன். प्रारब्धकर्मपर्यवसानத்திற்குள் வரும் प्रयोजनान्तरங்களை सहिயாதவனென்றபடி. அவனன்றிக்கே तद्भिन्नனாய் प्रारब्ध-कर्मावसानத்திற்குள் வரும் फलங்களை ஸஹிக்கிறவனென்றபடி. **सद्वारकप्रपत्तिनिष्ठனுக்கு** – भक्तिरूपमुक्तिद्वारसहितமான अङ्गप्रपत्तिनिष्ठனுக்கு என்றபடி. **प्रारब्धकर्म** – फलदानத்திற்கு ஆரம்பித்த கர்மம். **पर्यवसानभाविயான** – முடிவிலே உண்டாகப்போகிற. **अन्तिमप्रत्ययத்தை** – अन्तिमभगवत्स्मरणத்தை. **अवधिயாக உடைத்தான** – चरमाङ्गமாகவுடைத்தான. **उपासनरूपाङ्गियिனுடைய** – सद्वारकप्रपत्तिக்கு அதாவது अङ्गप्रपत्तिக்கு अङ्गिயான उपासनத்தினுடைய **यथावन्निष्पत्तिपूर्वकமான** – चरमाङ्गसाचिव्यविशिष्टनिष्पत्तिपूर्वकமான, **मोक्षं फलमिति** । இதனால் ''मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये'' என்கிற सामान्येनाङ्गाङ्गिप्रपत्तिविधायक वाक्यத்தாலே मोक्षकामனையையே अङ्गप्रपत्तिக்கு अधिकारமாகச் சொல்லுகையால் अङ्गप्रपत्तिनिष्ठ

सर्वाधिकारமாய் सर्वानिष्टनिवर्तनक्षमமாய் सर्वेष्टसाधनமாகவற்றாய் सुकरமாய் सकृत्कर्तव्यமாய் आशुकारियாய் प्रतिबन्धानर्हமாய் ब्रह्मास्त्रबन्धம் போலே स्वफल-त्तिलुपायान्तरप्रयोगासहமாயிருந்துள்ள प्रपत्तिயைத் தன்னधिकारानुरूपமாக अद्वारकமாகப் பற்றினவனுக்கு परिपूर्णानुभवத்துக்கு வேறு प्रतिबन्धकமில்லாத படியாலே प्रपत्तिक्षणம் முதலாக [14]''இங்கே திரிந்தேற்கிழுக்குற்றென்''

னுக்கும் मोक्षமே प्रधानफलமென்றும், चरमाङ्गसचिवोपासनरूपाङ्गियினுடைய यथावन्निष्पत्ति अवान्तरफलமென்றும், அந்த चरमाङ्गமான अन्तिमस्मृति प्रारब्धकर्मத்தின் முடிவிலேயே உண்டாகுமென்று சொல்லப்பட்டபடியால் प्रारब्धकर्मपर्यवसानभाविயான मोक्षकामனையே सद्वारकप्रपत्तिनिष्ठனுக்கு अधिकारமென்று व्यवस्थितமாகிறது. अद्वारकप्रपत्तिनिष्ठனுக்கு फलभेदத்தையுபபாதிக்கக்கருதி अद्वारकप्रपत्तिயில் भक्तिवैलक्षण्यத்தைக் காட்டுகிறார் **सर्वाधिकार-மாயீ**त्यादिना । भक्तिபோலே இவ்வद्वारकप्रपत्ति त्रैवर्णिकाधिकारமன்றிறே. **सर्वानिष्टनिवर्तनक्षम-மாயீ**ति । भक्तिபோலேயிது प्रारब्धेतरकर्ममात्रनिवर्तकமன்றிறே. **सर्वेष्टसाधनமாகவற்றாயீ**ति । भक्तीतरसाधकभक्ति போலன்றிக்கே भक्तिக்கும் साधकமிறேயிது. **सुकरமாயீ**ति । இது भक्ति போல் दुष्करமன்றிறே. सकृत्कर्तव्यமாயீति । இது आप्रयाणादनुवर्तनीयமன்றிறே. आशुकारि-யாயிதி । இது विलम्बचफलप्रदமன்றிறே. **प्रतिबन्धानर्हமாயீ**ति । निरन्तरस्मृतिसन्ततिरूपभक्तिயில் ''यदा ह्येवैष एतस्मिन्नुदरमन्तरं कुरुते'' என்கிறபடி नैरन्तर्यप्रतिबन्धसंभावனையுண்டிறே. **ब्रह्मा-स्त्रबन्धம்போலே स्वफलத்திலுபாயान्तरप्रयोगासहமாயிருந்துள்ள** इति । भक्ति अङ्गप्रपत्ति सह-மாயும் ''सहकारित्वेन च'' என்கிறபடி सर्ववर्णाश्रमकर्मप्रयोगसहமாயுமிருக்குமிறே. **தன்னधिकारानुरूपமாக अद्वारकமாகப்பற்றினவனுக்கி**ति । आकिञ्चन्यानन्यगतित्वமில்லாமையால் सद्वारकप्रपत्तिயைப்பற்றின उपासनाधिकारिபோலன்றிக்கே आकिञ्चन्यानन्यगतित्वरूप தன்னधि कारानुगुणமாக अद्वारकप्रपत्तिயைப்பற்றினவனுக்கென்றபடி. स्वप्रपत्तिக்கு फलமாகக் கோலின परिपूर्णब्रह्मानुभवத்திற்கு. **வேறு प्रतिबन्धकமில்லாதபடியாலே** – மேல் சொல்லப்போகிற स्वानुमतिயாலே स्थापितமான शरीरத்தைக்காட்டிலும் வேறான प्रतिबन्धकமில்லாமையால், प्रारब्धादिகளுக்கும் नाशकமான இப்प्रपत्तिக்கு प्रारब्धादिகள் प्रतिबन्धकமாகாதுகளென்று கருத்து. **प्रपत्तिक्षणம் முதலாக** इति । இது கைங்கர்யத்துக்கு पूर्वावधि । இதற்கு ''शरीरத்தின் अवसानத்தை எல்லையாக உடைத்தாய்'' என்பதோடன்வயம். अद्वारकप्रपत्ति तत्क्षणத்திலேயே निष्पन्नையாவதால் तदुत्तरक्षणமே கைங்கர்ய ரூபफलोद्गमक्षणமென்று கருத்து. இப்படி परिपूर्णब्रह्मानुभवத்திற்கு प्रतिबन्धकமான शरीर-स्थितिயினனுமதியைப்பாமரர்கள் பண்ணினாலும் மஹான்கள் பண்ணுவார்களோ?

[14] திருவாய்மொழி 8-10-4.

என்றும், [15]''இச்சுவை தவிர யான் போயிந்திரலோகமாளுமச்சுவை பெறினும் வேண்டே'' னென்றும், [16]''எரார்முயல் விட்டுக் காக்கைப் பின் போவதே'' யென்றும், [17]''स्नेहो मे परमो राजन् त्वयि नित्यं प्रतिष्ठितः । भक्तिश्च

இங்கு இத்தனை காலம் அநுபூதமாய் பரரூபத்தைக்காட்டிலும் ஸுலபதமமாய், பட்டினி யொரு ஶரீரத்திற்கு, பாரணையொரு ஶரீரத்திற்கு என்கிறபடி ஆர்தனாய் ப்ரபத்த்ய-நுஷ்டானம்பண்ண இந்த ஶரீரத்தைக்காட்டிலும் பின்னமான ஆகாமிஶரீரத்தில் அநுபாவ்யம் போலன்றிக்கே உபாயானுஷ்டானம்பண்ணின இந்த ஶரீரத்திலேயநுபாவ்யமான அர்சாவதாராதி-ஸங்கவிஶேஷத்தாலே மஹான்களும் தன் ஶரீரஸ்திதியையனுமதிப்பார்களென்னில் அதற்கு ஸூசகமான ப்ரமாணந்தானுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இங்கே திரிந்தேர்க்கி**த்யாதினா । **இங்கே திரிந்தேர்க்கு** – இந்த லோகத்திலே ஸஞ்சரித்துப் போருகின்ற நமக்கு. **இழுக்குற்றென்** – ஹீநமான குற்றமென்ன? தன் கல்யாண-குணங்களை வாயினால் சொல்லவும், த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியான தன் திருமேனியை மனத் தினால் த்யானம் செய்யவும், அங்காங்குள்ள புஷ்பங்களைக்கொண்டு கையினா லர்ச்சிக்கவும் வழிபடும்படி பகவான் க்ருபை பண்ணினானாகில் இங்கேயிருந்தா லும் ஒரு குற்றமுமில்லையென்றபடி. இதனால் அர்சாவதாராதிஸங்கிகளுக்கு இந்த ஶரீரத்தோடு சிறிதுகாலம் இங்கு ஸ்திதியும் அநுமதப்ராயமிறே. **இச்சுவையி**த்யாதி । ''பச்சைமாமலைபோல்மேனி, பவளவாய், கமலச்செங்கண், அச்சுதா, அமரரேறே'' என்றபடியே அவன் நாமகீர்த்தனம்பண்ணுகையாகிற, **இச்சுவை** – இந்த ரஸத்தை, **தவிர** – ஒழிய, **யான் போய்** – நான் அர்சிராதிமார்க்கத்தாலே சென்று. **இந்திரலோக மாளும்** – பரமபதத்தையாளுகையாகிற, **அச்சுவை** – அந்த பரிபூர்ணப்ரஹ்மானுபவரஸத்தை. **பெறினும்** – ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்வது மாத்திரமன்றிக்கே ஸாக்ஷாத்தாகப்பெறினும், **வேண்டேன்** – ப்ரார்த்தியேனென்கை. **ஏரார் முயல்விட்டுக் காக்கைப்பின் போவதே** இத்யாதி । **ஏர்** – ஏற்றதான, அத்யந்தபோக்யமானவென்றபடி. **ஆர்** –பூர்ணமான, **முயல்விட்டு** – முயல்மாம்ஸத்தைவிட்டு, **காக்கைப்பின் போவதே** – காக்கை மாம்ஸார்த்தம் காக்கை பின் போவதோ? அத்யந்தபோக்யமான முயல்மாம்ஸம்போல் ஸௌஶீல்யஸௌலப்யவாத்ஸல்யாதிகளாலே போக்யதமமானவர்சாரூபத்தைவிட்டு ஸௌஶீல்யஸௌலப்யாதிகள் ப்ரகாஶியாத பரரரூபத்தையபிலஷிப்பதோவென்று பாவம். **ஸ்நேஹ** இத்யாதி । **ராஜன்** – ரஞ்ஜனோபயுக்த ஸௌஶீல்யவாத்ஸல்யாதிகுணநிதே! **த்வயி** – தண்ணியரான அஸ்மதாதிகளோடு கலந்து பரிமாறுகிற

15 *திருமாலை 2.*
16 *சிறிய திருமடல் 16.*
17 *ராமாயணம் உத்தரகாண்டம் 40-15.*

नियता वीर भावो नान्यत्र गच्छति'' என்றுஞ்சொல்லுகிறபடிகளிலே இச்சரீரத்தோடேயிருந்து कैङ्कर्याद्यनुभवம் பண்ணவேணுமென்கிற अभिसन्धिக்குக் காரணமான अर्चावतारादिसङ्गமடியாக வந்த स्वानुमतिயாலே स्थापितமான शरीरத்தினவसानத்தையெல்லையாக உடைத்தாய் देशकालस्वरूपपरिच्छेदவத்தாய்க்கொண்டு இங்குண்டாம் कैङ्कर्यफलोद्गमத்தை முதலாக உடைத்தான परिपूर्णकैङ्कर्यपर्यन्तमोक्षம் फलம்.

உன்னிடத்தில், **मे** – உன்னுடைய सौशील्यादिகளிலீடுபட்ட எனக்கு, **स्नेहः** – ''समाने मित्रादौ प्रीतिः स्नेहः'' என்று निर्वचनம் செய்யப்பட்ட प्रीतिविशेषம். **नित्यं प्रतिष्ठितः** – नित्यமாக स्थापिக்கப்பட்டிருக்கிறது. நீ रञ्जकனாகவிருப்பதால் रञ्जकत्वानुगुणமான உன்னுடைய सौशील्यத்தாலே தோழன்மார்பக்கலிலே போல் नीरन्ध्रமாக प्रीतिविशेषத்தைப்பண்ணிப் போந்தேனென்றபடி. இது ''राजन्, स्नेहः'' என்கிற पदங்களால் सूचितம். **वीर**– सर्वजेताவே! त्वयीत्यनुषङ्गः । त्वयि – सर्वजेतृत्वानुगुणशौर्यवीर्यादिगुणशालिயான रामावताररूपனான உன்னிடத்தில் **भक्तिश्च** – ''पूज्येष्वनुरागो भक्तिः'' என்று निर्वचिக்கப்பட்ட प्रीतिविशेषமும் **नियता** – अचञ्चलமாக स्थापिக்கப்பட்டது. अनायासेन रावणादिजेताவான உம்மிடத்தில் सर्वस्मात्परत्वबुद्धिயாலே யொரு प्रीतिविशेषம் स्थापिக்கப்பட்டதென்றபடி. இது ''वीर, भक्तिः'' என்கிற पदங்களாலே सूचितம். இப்படி स्नेहभक्तिகள் உன்னிடத்தில் स्थापिக்கப்பட்டபடியால், **मे भावः** – என்னுடையவभिप्रायம். **अन्यत्र न गच्छति** – இந்த कालतत्त्वமுள்ளவரையிலும் ராமாவதாரமான உம்மையே अनुभविக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணமேயொழிய रामावतारभिन्नமான सौशील्यादिप्रकाशமில்லாத पररूपத்தில் बलात्करिத்தாலும் போகிறதில்லையென்றபடி. இது रामायणத்தில் उत्तरकाण्डத்தில் हनुमद्वाक्यம். **சொல்லுகிறபடியே** – पूर्वोक्तபாசுரश्लोकங்களில் சொல்லுகிறபடியே. **இச்சரீரத்தோடே** – शरीरान्तरपरिग्रहமன்றிக்கே आर्तिயோடு பண்ணின उपायानुष्ठानத்திற்கு अनुगुणமாயிருந்த இந்த शरीरத்தோடே. **இருந்து** – चिरकालமிருந்து. **कैङ्कर्याद्यनुभवம்** – पादारविन्दसंवहनம் பண்ணி அதினுடையவும் आदिपदग्राह्यதிருமேனியினுடையவுமனுபவத்தையும். **பண்ணவேணுமென்கிற अभिसन्धिக்கு** – பண்ணவேண்டுமென்கிற மஹாபிலாஷைக்கு. **कारणமான अर्चावतारादिसङ्गमिति** । आदिपदத்தால் रामादिविभवावतारसंग्रहः । **सङ्गமடியாக** – अनवरतानुभवरूपसंबन्धமடியாக. **வந்த** प्राप्तமான. பாமரர்களுக்குப் போலே प्रयोजनान्तरानुभवத்தினாசையினாலன்றிக்கே भगवदनुभवरूपसंबन्धத்தால் प्राप्तமான வென்றபடி. **स्वानुमतिயாலே** – ''करीश वर्तेय सदा त्वदन्तिके करीश पश्येम परश्शतं समाः'' इत्यादिरूपமான स्वानुमतिயாலே. **स्थापितமான** – சிறிதுகாலமிவனுடைய இசைவுக்கீடாக भगवाனாலே

[18]''वरंवरय तस्मात्त्वं यथाभिमतमात्मनः । सर्वं संपत्स्यते पुंसां मयिदृष्टिपथं गते'' [19]''किं वा सर्वजगत्स्रष्टः प्रसन्ने त्वयि दुर्लभम्'' [20]''तस्मिन् प्रसन्ने किमिहास्त्यलभ्यम्'' [21]'' किं लोके तदिह-

स्थापिக்கப்பட்டதான. **शरीरத்தினवसानத்தை** – ''एतद्देहावसाने मां'' என்கிறபடி प्रपत्ति-क्षणத்தில் स्वाभ्युपगतமான शरीरத்தினवसानத்தை. **எல்லையாகவுடைத்தாய்** – चरमा-वधியாக உடைத்தாய். **देशकालस्वरूपपरिच्छेदवத்தாயிति** । यत्किञ्चिद्देशविशेषनियतமாயிருப்பதால் देशपरिच्छेदवत्; निद्राद्यन्तरितत्वेन कालपरिच्छेदवत्; अल्पशक्तित्वத்தாலும், शास्त्रतो व्यवस्थिமாகையாலும் सर्वविधकैङ्कर्यालाभத்தாலும் स्वरूपपरिच्छेदवत् । **இங்குண்டாம்** – இந்த लीलाविभूतिயிலேயே உண்டாம். **कैङ्कर्यफलोद्गमத்தை** – कैङ्कर्यமாகிற फलத்தினுடைய ஆரம்பத்தை. **முதலாகவுடைத்தான** – आद्यமாகவுடைய **परिपूर्णकैङ्कर्यपर्यन्त** – परिपूर्णकैङ्कर्यத்தை उत्तरावधियாகவுடைத்தான, परिपूर्णकैङ्कर्यத்தை परिवाहமாகவுடைத்தான வென்றபடி. **मोक्षं फलमिति** । **मोक्षं** – प्रकृतिसंबन्धनिवृत्ति, भावान्तराभाववादिகளான நமக்கு அது परिपूर्णब्रह्मानुभवरूपம். இதனால் सद्वारकप्रपत्तिनिष्ठனுக்குச் சொன்ன प्रारब्धकर्मावसानभावियான मोक्षத்தைக்காட்டிலும் अद्वारकप्रपत्तिनिष्ठனுக்கு प्रपत्त्युत्तरक्षणந்தொடங்கி தானிசைந்த இந்த शरीरावसानपर्यन्तமாகவரும் कैङ्कर्यपूर्वकமான मोक्षத்திற்கு भेदம் சொல்லப்பட்டது.

இப்படி मोक्षार्थமாக विहितமான प्रपत्तिயானது अधिकारिभेदத்தாலே सद्वारकமாயும், अद्वारकமாயும், अवान्तरफलपूर्वकமாக मोक्षसाधनமானாலும் विलंबिத்தும் विलंबமில்லாமலும் फलदानம் பண்ணுமோவென்னில்? भगवत्प्रपत्ति सर्वफलसाधनமாகையாலே विलंबाविलंबங்களும் फलங்களாகையாலே அவைகளையும் சேர்த்து परमफलத்தை ஆசைப்பட்டால் அதை அப்படியே தருமென்கிறார் **परंपरयेत्यादिना** । இது विष्णुपुराणத்தில் ध्रुवனைக்குறித்து भगवद्वाक्यம். **तस्मात्** – என்னுடைய दर्शनம் विफलமாகாதாகையால், **त्वं** – என்னை साक्षात्करिத்த நீ, **आत्मनः नयथाभिमतं वरं** – உனக்கிஷ்டமான வரத்தை, **वरय**– வேண்டிக்கொள். **मयि दृष्टिपथं गते** – நான் கண்ணுக்கு இலக்கானால், **पुंसां** – என்னை साक्षात्करिக்குமவர்களுக்கு, **सर्वं संपत्स्यते** – सर्वफल முமுண்டாகுமிறே; **सर्वजग-त्स्रष्टः** – सर्वजगத்தையும் உண்டுபண்ணின भगवானே. **त्वयि प्रसन्ने** – நீ प्रसादयुक्तனாகவானால், **किं वा दुर्लभं** – எது தான் கிடைக்கமாட்டாது. இது विष्णुपराणத்தில் भगवाனைக் குறித்து ध्रुववाक्यம். **तस्मिन् प्रसन्न** इति । இது विष्णुपुराणத்தில் प्रथमांशத்தில் 77-வது अध्यायத்தில் दैत्यबालர்களைக் குறித்து प्रह्लादवचनம். भगवत्प्रसादமுண்டானால் கிடைக்

[18] விஷ்ணுபுராணம் 1-12-76.
[19] விஷ்ணுபுராணம் 1-1-79.
[20] விஷ்ணுபுராணம் 1-17-91.
[21] வி-த 43-46.

परत्र चास्ति पुंसां यद्विष्णुप्रवणधियां न दाल्भ्य साध्यम्'' [22]''फलमत उपपत्तेः'' என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வேச்வரன் ஸகலफलप्रदனாகையாலே அவன் திருவடி களில் प्रपत्तिसकलफलसाधनமாகையால் இவ்வதிகாரிகளிருவருக்குமிது यथाभिमतफलहेतुவாயிற்று. [23]''चतुर्विधा भजन्ते माम्'' என்கிறபடியே उपासनம் யாதொருபடி चतुर्विधफलத்துக்கும் साधनமாயிருக்குகிறது; அப்படியே

காததொன்றுமில்லையென்றபடி. **किं लोक** इति । இது शौनकोक्तமான विष्णुधर्मத்தில் 43 –வது अध्यायத்தில் 46-வது श्लोकம். हे दाल्भ्य! **विष्णुप्रवणधियां** – विष्णुभक्तानां, यत्र साध्यं तदिह लोके **परत्र च** – परलोकத்திலும் **अस्ति किम्?** – विष्णुभक्तர்களுக்கு ஸாதிக்கக்கூடாத फलம் இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலுமில்லை யென்றபடி. **फलमत उपपत्तेरिति** । अतः – परस्मात्पुंसः, **फलं भवति** – ऐहिकामुष्मिकमपवर्गरूपं च फलं भवति, **उपपत्तेः** – स एव हि सर्वज्ञत्वात्सर्व शक्तित्वान्महोदारत्वात् यागदानहोमादिभिरुपासनेन चाराधित ऐहिकामुष्मिकभोगजातं स्वस्वरूपावाप्तिरूपमपवर्गं च दातुमीष्टे । இதனால் सर्वज्ञत्वादिगुणமிருப்பதால் सर्वफलத்தையுமவனே கொடுக்க समर्थனென்கிற उपपत्तिசொல்லப்பட்டது. **என்றும் சொல்லுகிறபடியே** – पूर्वोक्तवचनங்கள் சொல்லுகிறபடியே. **ஸர்வேச்வரன் ஸகலफलप्रदனாகையாலே அவன் திருவடிகளில் प्रपत्ति** इति । इतरभगवद्धर्मங்கள்போலன்றிக்கே அவன் திருவடிகளிலே प्रपत्तिயாகையாலே அவனுக்கு இரக்கத்தை யுண்டாக்கி ஸகலफलத்தையும் தரப்பண்ணுமென்று ஸூசிப்பிக்கைக்காக அவன் திருவடிகளிலென்றது. **प्रपत्ति** – தனக்கபிமதफलसाधनமான उपायान्तरस्थानத்திலே स्वाभीष्टसाधनसमर्थपुरुषனை நிறுத்துகிற व्यापारம். **सकलफलसाधनமாகையால்** – எந்தெந்த फलसाधनस्थानத்தில் எவன் भगवाனை நிறுத்துகிறானோ அவனுக்கு அந்தந்த ஸகலफलத்தையும் ஸாதிக்குமாகையால். **இவ்வதிகாரிகளிருவருக்கும்** – सद्वारकाद्वारकप्रपत्तिनिष्ठர்களான யிருவர்களுக்கும், **இது** – இந்த प्रपत्तिயே, **यथाभिमतफलहेतुவாயிற்று** – तत्तदधिकारिகளுக்கபிமதமான प्रारब्धकर्मावसानभाविயான उपासननिष्पत्तिपूर्वकமான விளம்பितमोक्षத்திற்கும், अभ्युपगतप्रारब्धांशानुभाव्यभगवत्कैङ्कर्यपूर्वकமான देहावसानभाविயான अविळंबितमोक्षத்திற்கும் காரணமாயிற்று. இப்படி प्रपत्ति सकलफलसाधनமாகையாலே तत्तत्फलकामनாவானுக்கு यथाभिमतफलसाधनமென்று சொல்லக்கூடுமோ? प्रपत्ति सकलफलसाधनமென்பதில் अनन्यथासिद्धवचनமுண்டோவென்ன? दृष्टान्तप्रदर्शनपूर्वकம் प्रमाणமருளிச்செய்கிறார் **चतुर्विधा भजन्ते मां என்கிறபடியே** इत्यादिना । ''चतुर्विधा भजन्ते मां जनास्सुकृतिनोऽर्जुन । आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी च भरतर्षभ ॥''. **सुकृतिनः** – புண்யவான்களே, **मां भजन्ते**

[22] ப்ர-ஸூ 3-2-37.
[23] கீதை 7-16.

[24]''तावदार्तिस्तथा वाञ्छा तावन्मोहस्तथाऽसुखम् । यावन्न याति शरणं त्वामशेषाघनाशनम्'' என்கிறபடியே ப்ரபத்தியும் இச்சதுர்விதஃபலத்துக்கும் ஸாதனமாகவிறே மஹர்ஷிகள் அறுதியிடுவது. இதில் ''अशेषाघनाशनम्'' என்கையாலும் ஆதரந்தோற்ற ''तावत्'' என்று அதிகாரந்தோறும் ஆவர்திக்கையாலும் இவன் அபேக்ஷித்த ஃபலமெல்லாமிவன் கோலின காலத்திலே யதாமனோரதம் ஸித்திக்கும். இப்படிப்பட்ட ஏற்றத்தை நினைத்து [25]''सत्कर्मनिरताश्शुद्धास्साङ्ख्ययोगविदस्तथा । नार्हन्ति शरणस्थस्य कलां कोटितमीमपि'' என்று சொல்லுகிறது.

— என்னை உபாஸிக்கிறார்கள், ते च सुकृततारतम्याच्चतुर्विधाः । **आर्तः** – भ्रष्टैश्वर्यः पुनस्तत्कामनावान् । **अर्थार्थी** – नूतनैश्वर्यकामनावान्, **जिज्ञासुः** – प्रकृति वियुक्तात्मस्वरूपानुभवकामनावान्, **ज्ञानी** – भगवत्प्राप्तिकामनावान्, **என்கிறபடியே** – श्लोकोक्तप्रकारத்தாலே, **உபாஸனம்** – सर्वफलसाधनமான உபாஸனம், **யாதொருபடி**– யாதொரு ப்ரகாரத்தாலே, तत्तदधिकारिயின் காமனை யெப்படியோ அப்படி யென்றபடி. **சதுர்விதஃபலத்துக்கும்** नष्टैश्वर्यनूतनैश्वर्यात्मस्वरूपानुभवभगवत्प्राप्तिरूप-चतुर्विधफलத்திற்கும். **அப்படியே** इति । இதற்கு ப்ரபத்தியுமென்பதோடந்வயம். ताव-दार्तिरिति । तावदेव – அவ்வளவு காலபர்யந்தமே, **आर्तिः** – भ्रष्टैश्वर्यனுக்கு पुनस्तत्प्राप्तीच्छैயாலே யுண்டான கஷ்டம். **तथा** – तावदेवेत्यर्थः । अव्ययानामनेकार्थत्वात् । **वांछा** – अपूर्वैश्वर्यवांछा, **ताव-न्मोहः** – आत्मस्वरूपानुभवेच्छुக்கு அவ்வளவு பர்யந்தமே देहात्मभ्रमம்; உன்னை ஶரணமடைந்தால் देहाद्विविक्तமான आत्मस्वरूपानुभवமே யென்று கருத்து. **असुखं** – दुःखरूपமான संसारமும், **तथा** – तावदेव, உன்னை ஶரணமடைந்தால் आनन्दात्मकமான ब्रह्मानुभवமே யென்று கருத்து. अशेषाघनाशनं त्वां यावत् शरणं न याति तावदार्तिरित्यन्वयः । உன்னை ஶரணமடைந்தால் கோலின காலத்திலேயே ஃபலஸித்தியென்று கருத்து. **என்கிறபடியே** – என்று இந்த வசனம் சொல்லுகிறபடியே, **ப்ரபத்தியும்** – अद्वारकप्रपत्तिயும், **இச் சதுர்விதஃபலத்துக்கும்** – இந்த ஐஶ்வர்யாதி நான்கு ஃபலங்களுக்கும், **மஹர்ஷிகள்** – (विष्णुपुराणादिகளில்) பராஶராதிகள், **அறுதியிடுவது** – நிஶ்சயித்தது. இந்த ப்ரமாணத்தை நோக்கினால் பக்தியைக்காட்டிலும் ப்ரபத்திக்கு உத்கர்ஷம் தோற்றுகிறதென்கிறார் **இதில்**इत्यादिना । **இதில்** – இந்த ஶ்லோகத்தில், **அஶேஷாகநாஶனமென்கையாலும்** – அவிளம்பேன ஃபலப்ராப்திக்கு ப்ரதிபந்தகமான ப்ராரப்தாகத்தையும் சேர்த்து அஶேஷாகநாஶனமென்று உபபத்தி சொல்லுகையாலும், **ஆதரம் தோற்ற** – ப்ரபத்த்யுத்தரகாலத்திலேயே ஃபலஸித்தியில் ஆதரம் தோற்ற, **அதிகாரந்தோறும்** – ஆர்தனதிகாரியாகில் ஆர்த்யதிகாரம், காமனாவானதிகாரியாகில் வாஞ்சை அதிகாரம், அவை

[24] *விஷ்ணுபுராணம் 1-9-73.*
[25] *லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-62.*

இவனுக்கிங்கிருந்த காலத்தில் கைங்கர்யத்தில் வைஷம்யம் தன் கோலுதலில் வைஷம்யத்தாலே வந்தது. அதுதனக்கடி प्रारब्धसुकृतविशेषம். अन्तिमशरीरानन्तरம் பெரும் பேற்றிலொரு வைஷம்யமில்லை. पारतन्त्र्यமும் एकरूपம். [26]**''पारतन्त्र्यं परे**

களெல்லாவற்றிலும், **ஆவ்ருத்திக்கையாலும்** – अभ्यसिக்கையாலும், अभ्यासरूपलिङ्गத்தைச் சொல்லுகையாலும் என்றபடி. **இவனபேக்ஷித்தபலமெல்லாம்** – आद्वारक-प्रपत्तिनिष्ठனபேக்ஷித்தபலமெல்லாம், **இவன்கோலினகாலத்தில்** – सद्वारकप्रपत्तिनिष्ठனுக்குப் போலே प्रारब्धावसानपर्यन्तविलम्बமன்றிக்கே இவனபேக்ஷித்த காலத்திலேயே. **யதாமனோரதம் ஸித்திக்குமிதி** । இவன் ஐச்வர்யத்தை மனோரதித்தால் ஐச்வர்யமும், கைவல்யத்தை மனோரதித்தால் கைவல்யமும், முக்தியை அபேக்ஷித்தால் முக்தியும் ஸித்திக்குமென்றபடி. **இப்படிப்பட்ட ஏற்றத்தை நினைத்து** – இவன் கோலினகாலத்திலே यथामनोरथं फलिக்கு மென்கிற उत्कर्षத்தை நினைத்து. **सत्कर्मेत्यादि । सत्कर्मनिरताः** – सात्विकत्यागपुरस्सरமாக வனுஷ்டிக்கும் निवृत्ति धर्मरूपமான कर्मयोगத்திலே நிஷ்டையுடையவர்கள். अत एव शुद्धाः । ''धर्मेणपापमपनुदति'' என்கிற प्रकारம் पापம் கழிகையாலே परिशुद्धர்கள். तथा – परिशुद्धர்களான, **सांख्यविदः** – आत्मावलोक-ननिष्ठाः, **योगविदः** – भक्तियोगनिष्ठाश्च । **शरणस्थस्य** – अद्वारकप्रपत्तिनिष्ठस्य, **कोटितमीं कलां प्रत्यपि नार्हन्ति** – योग्या न भवन्ति । **என்று சொல்லுகிறது** इति । இங்கு नहि निन्दान्यायத்தாலே अद्वारक-प्रपत्तिக்கு प्रारब्धनाशकत्वरूपोत्कर्षத்தாலும் प्रारब्धावसानप्रतीक्षैயன்றிக்கே अपेक्षितकालத்திலேயே अपेक्षितफल साधनत्वरूपोत्कर्षத்தாலும் कर्मयोगज्ञानयोगभक्तियोगादिகளைக் காட்டிலும் ஏற்றம் சொல்லவந்ததத்தனை போக்கி ''चतुर्विधा भजन्ते मां'' इत्यादिகளில் सर्वफलसाधनமாகச் சொன்ன भक्तिயை निन्दिக்க வந்ததன்றென்று திருவுள்ளம்.

இப்படி अद्वारकप्रपत्ति, प्रपन्नனுக்குக்கோலின सर्वफलத்தையும் கொடுக்குமென்றால் இங்குள்ளகாலத்தில் प्रपन्नர்களுக்கு अन्योन्यம் कैङ्कर्यத்திலே वैषम्यம் வரக்கூடுமோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் **இவனுக்கிங்கிருந்தகாலத்திலி**त्यादिना । **தன்கோலுதலில் வைஷம்யத்தாலே** इति । ஒருவனுக்கு प्रपत्तिकालத்திலேயே कायिककैङ्कर्यம் सिद्धिக்க வேண்டுமென்றும், மற்றொருவனுக்கு वाचिककैङ्कर्यம் सिद्धिக்கவேண்டுமென்றும் इत्यादि सङ्कल्पवैषम्यத்தாலே யென்றபடி. **வந்தது** इति । இது प्रपन्नனுடையகுற்றமே யொழிய प्रपत्तिயின் குற்றமில்லையென்று கருத்து. அவர்கள்தானப்படி विषमமாக सङ्कल्पिப்பானேனென்னவருளிச்செய்கிறார் **அதுதனக்கடி. प्रारब्धसुकृतविशेषमिति** । प्रतिपुरुषं अनादिचित्रप्रवाहமாயன்றோ प्रारब्धसुकृतமிருப்பது என்று திருவுள்ளம். இந்த वैषम्यं परमपदத்திலுமுண்டோவென்னவருளிச்செய்கிறார். **अन्तिमेति** । **अन्तिमशरीरानन्तरं** –

---

[26] *விஷ்ணுதத்வம்.*

पुंसि प्राप्य निर्गतबन्धनः । स्वातन्त्र्यमतुलं प्राप्य तेनैव सह मोदते'' என்று फलदशैயிற் சொல்லுகிற स्वातन्त्र्यமும் कर्मवश्यனன்றிக்கே सर्वविधकैङ्कर्ययोग्यனாகையென்று फलपादத்திலே निर्णीतம்.

प्रारब्धादि सर्वकर्मविनाशपूर्वமான चरमशरीरवियोगानन्तरம். **பெரும்பேற்றில்** – பெறப்போகிற पुरुषार्थरूपமான कैङ्कर्यத்தில். वैषम्यமில்லை – सदा पश्यन्तिயேயொழிய वैषम्यமில்லை. இப்படி कैङ्कर्यத்தில் वैषम्यமில்லாவிடினும் சில विद्यानिष्ठர்களுக்கு ''स स्वराट् भवति'' என்று स्वातन्त्र्यं சொல்லியிருப்பதால் அவனுக்கு स्वातन्त्र्यपूर्वकமான कैङ्कर्यமும் इतरविद्यानिष्ठர் களுக்கு पारतन्त्र्यपूर्वककैङ्कर्यமுமே सिद्धिக்குமாகையால் प्रकारान्तरेण कैङ्कर्यத்தில் वैषम्यம் சொன்னதாகவாகாதோவென்னவருளிச்செய்கிறார் **पारतन्त्र्यமுமேकरूपमिति** । पारतन्त्र्यத்திலும் वैषम्यமில்லாமையால் तत्प्रयुक्तமாக कैङ्कर्यத்திலும் वैषम्यம்வாராதென்று கருத்து. இப்படியாகில் श्रुतिயில் ''स स्वराट् भवति'' என்றும் विष्णुतत्त्वस्मृतिயில் ''स्वातन्त्र्य-मतुलंप्राप्य'' என்றும் சொன்னதற்கு गतिயென்னென்னவருளிச்செய்கிறார் **पारतन्त्र्यं परे पुंसि** इत्यादिना । **परे पुंसि** – सप्तम्याः निरूपितत्वमर्थः – तस्य पारतन्त्र्येऽन्वयः । परमपुरुष निरूपितपारतन्त्र्य த்தை, **प्राप्य** – अनुभूय, गत्यर्थानां बुद्ध्यर्थत्वात्; संसारदशैயில் पारतन्त्र्यानुभवपूर्वकமாக भक्तिप्रपत्यन्य-तरங்களை अनुष्ठिத்தென்றபடி. **निर्गतबन्धनः** – नष्टसंसारबन्धனாய் **अतुलं स्वातन्त्र्यं** – वक्ष्यमाण-स्वातन्त्र्यविशेषத்தை प्राप्य । **तेनैव सह मोदते** – அந்த परमपुरुषனோடேயே ''रसꣳह्येवायंलब्ध्वाऽऽनन्दी-भवति'' என்கிறபடியே परमानन्दத்தை अनुभविக்கிறான். **फलदशैயிலே சொல்லுகிற** – मोक्षफलानुभवदशैயிலே சொல்லுகிற. **स्वातन्त्र्यமும்** - स्वातन्त्र्यशब्दार्थமும். **कर्मवश्यனன் றிக்கே सर्वविधकैङ्कर्ययोग्यனாகை என்று फलपादத்திலே निर्णीत**मिति । शारीरकशास्त्रे चतुर्थाध्याय चतुर्थपादे ''अत एव चानन्याधिपतिः'' इति सूत्रभाष्ये ''यतो मुक्तः सत्यसंकल्पः अत एवानन्याधिपतिश्च । अन्याधिपतित्वं हि विधिनिषेधयोग्यत्वं, विधिनिषेधयोग्यत्वे हि प्रतिहत संकल्पत्वं भवेत् । अतः सत्यसंकल्पत्वश्रुत्यै-वानन्याधिपतित्वं च सिद्धं । अत एव ''स स्वराट् भवती'' त्युच्यते என்கிற पङ्क्तिகளாலே निर्णयिக்கப் பட்டது. भूमाधिकरणभाष्यத்தில் ''स स्वाराट् भवति'' என்கிற वाक्यத்தையெடுத்து स्वराट् – अकर्मवश्यः என்று व्याख्यानம் செய்யப்பட்டது. முன்பு कर्मपरतन्त्रனாயிருந்தவனுக்கு मुक्तदशैயில் कर्मपारतन्त्र्यनिवृत्तिயையே स्वरतन्त्र्यமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்பது भाष्या-भिप्रायம். अत एव चानधिपतिः என்று अधिपतिसामान्यத்தை निषेधिக்காமல் अनन्याधिपतिः என்று भगवदन्याधिपतित्वத்தை सूत्रकारர் निषेधिத்தார் என்று திருவுள்ளம்.

வேண்டும் பெரும்பயன் வீடென்றறிந்து விதிவகையால்
நீண்டுங்குறுகியுநிற்கு நிலைகளுக்கேற்குமன்பர்
மூண்டொன்றின் மூலவினைமாற்றுதலின் முகுந்தனடி
பூண்டன்றி மற்றோர்புகலொன்றிலையென நின்றனரே. // 15 //

प्रपन्नादन्येषां न दिशति मुकुन्दो निजपदं
प्रपन्नश्च द्वेधा सुचरितपरीपाकभिदया ।
विलम्बेन प्राप्तिर्भजनसुखमेकस्य विपुलं
परस्याशु प्राप्तिः परिमितरसा जीवितदशा ॥ (२१)

इति कवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
अधिकारिविभागाधिकारोऽष्टमः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

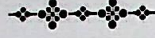
"ஏதேனுமொரு प्रकारமாகவுமாம்; ஆரேனுமொருவர் अनुष्टिக்கவுமாம்; प्रपत्तिக் கல்லது सर्वेश्वरன் परमपुरुषार्थங்கொடுக்க இரங்கானென்கிறவர்த்தை अधिकारावसानगाथै யாலே भङ्ग्यन्तरेण संग्रहिக்கிறார் **வேண்டுமி**त्यादिना । **வேண்டும்பெரும்பயன்** – प्रार्थनीयமான महाफलம். **வீடு** – मोक्षம். **என்றறிந்து** – என்று शास्त्रங்களாலே தெளிந்து. **நீண்டும் குறுகியும் நிற்கும்** – चिरकाल साध्यமாயும் क्षणकालसाध्यமாயுமிருக்கிற. **நிலைகளுக்கு** – सद्वारकप्रपत्ति अद्वारकप्रपत्ति என்கிற उपायद्वयத்திற்கு, भक्तिप्रपत्तिகளுக் கென்றபடி. **விதிவகையால் ஏற்கும்** – पूर्वसुकृतविशेषमूलமான सकिञ्चनत्वाकिञ्चनत्वादि களாலே योग्यரான. **அன்பர்** – मुमुक्षुக்கள். **ஒன்றில் மூண்டு** – இவ்விரண்டிலே தனக்கு शक्यமானவन्यतरोपायத்தில் उद्योगिத்து, **மூலவினை** – संसारानुवृत्तिகளெல்லா வற்றிற்கும் காரணமான प्राचीनकर्मங்களை, उपायविरोधिயாயும், प्राप्तिविरोधिயாயுமுள்ள प्राचीनकर्मங்களையென்றபடி. **மாற்றுதலில்** – निवर्तिப்பிக்கையில். **முகுந்தனடி**

பூண்டன்றி – भगवत्पादारविन्दशरणागतिயைப் பண்ணுமதொழிய, **மற்றோர்புகல்** – வேறுபட்டதான निरपेक्षद्वितीयोपायம். **ஒன்றில்லை** – ஒன்றுமில்லை. कश्चिदपि नास्तीत्यर्थः । **என நின்றனரே** – என்னும்படி நின்றார்கள்.

கீழ்ச்சொன்ன प्रपत्तिக்கல்லது मोक्षம் தரவிரங்கானென்பதை स्पष्टமாகவனுவதித்துக் கொண்டு, இந்த இரண்டு प्रपन्नர்களுக்கும் இங்குள்ள फलवैषम्यங்களை श्लोकத்தாலே காட்டுகிறார் **प्रपन्नादन्येषामित्यादिना** । **प्रपन्नात्** – पूर्वोक्त प्रपत्त्युपायनिष्ठர்களைக்காட்டிலும், **अन्येषां** – प्रपत्तिயையனுஷ்டிக்காதவர்களான तद्भिन्नர்களுக்கு. **मुकुन्दो निजपदं न दिशति** – मोक्षप्रदाता வான भगवान् தன்னுடைய திருவடியை अथवा '' तद्विष्णोः परमं पदं'' என்கிற தன்னுடைய परमपदத்தை न ददातीत्यर्थः । प्रपत्तिயொன்றே मोक्षजनकமாகில் அது ஒருவனுக்கு भक्तिद्वारा மற்றொருவனுக்கு स्वातन्त्र्येण मोक्षजनकமாவானேன்? என்ன, அது अधिकारिभेदத்தாலே யென்றருளிச்செய்கிறார் **प्रपन्नश्चेति** । चश्शंकानिवृत्तौ, **द्वेधा** – सकिञ्चनர் अकिञ्चन ரென்று இரண்டுவகைப்பட்டவராயிருப்பர்கள். तथाच सकिञ्चनत्वाकिञ्चनत्वरूपाधिकारभेदத்தாலே सकिञ्चनனுக்கு भक्तिद्वारामोक्षजनकமாயும் अकिञ्चनனுக்கு अद्वारकமாக मोक्षजनक மாயுமாகலாமென்று கருத்து. अधिकारिद्वैविध्यந்தான் வேண்டுமோ? எல்லோரும் एकाधिकारவான்களாக இருக்கக்கூடாதோவென்னவருளிச்செய்கிறார் सुचरितपरीपाकभिदया इति । तद्धेतुभूतसुचरितத்தினுடைய परिपाकம் भिन्नभिन्नமாயிருப்பதால் अधिकारம் एकरूपமாக இருக்கமுடியாதென்று திருவுள்ளம். सुचरितपरीपाकம் अपर्यनुयोज्यமாகை யாலே सुचरितந்தான் அப்படி ஏன் परिपक्वமாகவேண்டுமென்றாक्षेपிக்க இடமில்லை. இப்படி विलक्षणसुचरित परिपाकத்தாலே अधिकारம் भिन्नமாகையால் அதனாலேவரும் तत्तदधिकारिகளின் विलक्षणफलத்தைக்காட்டுகிறார் **विलम्बेन प्राप्तिरिति** । **एकस्य** – द्विविधप्रपन्नரில் ஒருவனான भक्तனுக்கு, **विलम्बेन प्राप्तिः** – भगवत्प्राप्तिविलम्बिக்கும். प्रारब्धकर्म पर्यवसानानन्तरभाविயாகையாலே परिपूर्णब्रह्मानुभवरूपभगवत्प्राप्ति विलम्बिத்தே வருமென்றபடி. இந்த, विलंब्यफलजनकत्वமே भक्तिக்கு दोषம். **भजनसुखं** – भगवत्भजनத்தாலேயுண்டாகும் आनन्दம், अथवा भजनरूपமானவானந்தம். **विपुलं** – विस्तीर्णம். प्रीतिरूपापन्न ज्ञानமாகிற आप्रयाणादनुवर्तिக்கையாலே दिनेदिने विस्तीर्णமாகவிருக்கும் என்றபடி. இவனுக்கிதுவே गुणம். **परस्य** – அவனைக்காட்டிலும் भिन्नனான अद्वारकप्रपत्तिनिष्ठனுக்கு **आशु** – शीघ्रமாக, क्षणान्तर दिवसान्तर देहावसानादिகளிலே, எதுகளில் अपेक्षिக்கிறானோ அதிலென்றபடி. **प्राप्तिः** – परिपूर्णब्रह्मानुभवप्राप्तिः । இது இவனுக்கு शीघ्रफलसिद्धिயால்வரும் उत्कर्षம். **जीवितदशा** – ஜீவித்திருக்கும் अवस्थै **परिमितरसा** – परिच्छिन्नभगवदनुभव सुखा । भक्तिनिष्ठனுக்குப்போலே प्रीतिरूपापन्नतैलधारावदविच्छिन्नस्मृति (भक्ति) रूपமாயும் आप्रयाणादनुवर्तनीयமுமான भगवदनुभव

மில்லாமையாலே இங்கிருந்தகாலம் अत्यल्पसुखமேயிருக்குமென்றபடி. இதுவே இவனுக்குள்ள दोषம்.

इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्धाभिषिक्तस्य निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां अधिकारिविभागाधिकारः अष्टमः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे उपायविभागाधिकारः ॥ ९ ॥

उपायः स्वप्राप्तेरुपनिषदधीतस्स भगवान्
प्रसत्त्यै तस्योक्ते प्रपदननिदिध्यासनगती ।
तदारोहः पुंसस्सुकृतपरिपाकेन महता
निदानं तत्राऽपि स्वयमखिलनिर्माण निपुणः ॥ २२ ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीसारबोधिनीव्याख्यायां

उपायविभागाधिकारः ॥

இப்படி सद्वारकप्रपत्ति विळंबेन मोक्षजनकोपायமென்றும், अद्वारकप्रपत्ति अविलंबेन मोक्षजनकोपाय மென்றும் சொல்லலாமோ? भगवाனையன்றோ भगवत्प्राप्तिக்கு हेतुவாக उपनिषत्துக்கள் சொல்லுகின்றன. அப்படி केवलभगवाனே उपायமானால் அவன் सर्वत्र सर्वदाயிருப்ப தால் सर्वदा सर्वருக்கும் भगवत्प्राप्तिயுண்டாகப் प्रसङ्गिக்குமாகையால் அவன் प्रसादविशिष्ट-वेषेण उपायனாகிறானென்றே கொள்ளவேண்டும். அப்போது அவனுடைய प्रसाद-हेतुக்களாய்க் கொண்டு सद्वारकाद्वारकप्रपत्तिயென்கிற भक्तिप्रपदनங்களை व्यवहितोपायங்களாக अवश्यமङ्गीकरिக்கவேண்டுமென்னில்? இப்படி இரண்டுமுபாயமென்பதில் प्रमाण முண்டோ? उपायस्वरूपந்தானெது? என்று வரும் आशङ्कैகளை இவ்வधिकारத்தில் परिहरिக்கக்கருதி முன்பு अधिकारार्थத்தை श्लोकத்தாலே संग्रहिக்கிறார் **उपायस्स्वप्राप्तेरित्यादिना**। **सः** – शेषिயாகையாலும், सहजकारुण्यவானாகையாலும் सर्वरक्षकனாக प्रसिद्धனான, **भगवान्** – रक्षणोपयुक्तषाड्गुण्यपरिपूर्णனான भगवाன், **स्वप्राप्तेः**– தன்னையடைவதற்கு, स्वविषयकपरि-पूर्णानुभवத்திற்கென்றபடி. **उपायः**– उपायமாக, **उपनिषदधीतः**– खिलश्रुतिகளிலன்றிக்கே ''अमृतस्यैष सेतुः'' ''य आत्मदा बलदा'' ''यमेवैष वृणुते तेन लभ्यः'' ''धातुः प्रसादान्महिमानमीशं'' इत्यादि-पठ्यமான उपनिषत्துக்களிலேயே சொல்லப்பட்டான். இதனால் साध्योपायமிரண்டே

போராதோ? सिद्धोपयத்தையும் கல்பிக்கவேண்டுமோவென்கிற சோத்யம் साध्योपायங் களசேதனங்களாகையால் फलप्रदங்களாகமாட்டாதாகையாலும் அவைகளாலே प्रसन्न னான भगवान् ज्ञानादिषाड्गुण्यपरिपूर्णனாகையால் फलप्रदानसामर्थ्यமுள்ளவனாகையாலும் அவன் एतादृशोपपत्तिमात्रकल्प्यனன்றிக்கே முன்சொன்ன उपनिषத்துக்களாலேயே सिद्ध னாகையாலும் परिहृतமென்று ज्ञापिக்கப்பட்டது. இப்படி भगवाனொருவனே स्वप्राप्त्यु- पायமானால் प्रपदननिदिध्यासनங்களெதற்கென்னவருளிச்செய்கிறார் **प्रसत्त्यै तस्योक्ते प्रपदन-निदिध्यासनगती** इति । **तस्य प्रसत्त्यै** – ஜீவர்களுடைய अपराधविशेषத்தாலே कलुषितனான भगवान् सर्वमुक्तिप्रसङ्गம் வாராமைக்காக प्रसन्नனாய்க்கொண்டே उपायமாக வேண்டி வருவதாலந்த भगवाனுடைய प्रसादத்தின்பொருட்டு, प्रसत्तिप्रयोजकங்களாக வென்றபடி. **प्रपदननिदिध्यासनगती** – प्रपदननिदिध्यासनरूपங்களான मार्गங்கள், **उक्ते** – ''ओमित्यात्मानं ध्यायथ'' ''ओमित्यात्मानं युञ्जीत'' ''भजस्व मां'' ''तमेव शरणं गच्छ'' ''मामेकं शरणं व्रज'' ''अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि माशुचः'' इत्यादिश्रुति स्मृतिகளில் சொல்லப்பட்டதுகள். तथा च सर्वज्ञனாய் अत एव फलप्रदानसमर्थனாயிருக்கிற भगवाனொருவனே सिद्धोपायமாக இருந்தாலும் अनाद्याज्ञाति- लंघनकुपितனான அவன் அந்த கோபம் தீர்ந்து प्रसन्नனாய்க்கொண்டே स्वप्राप्तिயைத் தரவேண்டுமாகையாலவனுடைய प्रसादसिद्ध्यर्थம் अप्रधानங்களாயும் व्यवहितங்களாயு முள்ள उपनिषद्विहितங்களான भक्तिप्रपत्तिகளுமवश्यापेक्षितங்களென்று திருவுள்ளம். இப்படி प्रपदननिदिध्यासनங்கள் प्रसादनங்களாகில் அதில் सर्वரும் प्रवर्तिக்கலாகாதோ வென்னவருளிச் செய்கிறார் **तदारोहः पुंसामित्यादिना तदारोहः**– भक्तिप्रपत्त्यारोहः, भक्तिप्रपत्तिप्रवृत्तिरिति यावत् । **पुंसः**– अनादिचित्रप्रवाहமான कर्मविद्यादिचक्रத்தில் परिवर्तमानனான புருஷனுக்கு, **सुकृतपरिपाकेन महता** – मोक्षोपयुक्तமான यादृच्छिकसुकृतादिகளுடையவतिशयितपरिपाकத்தாலே, भवतीति शेषः । भगवाவான் सहजसौहार्दமுள்ளவனாய் सर्वरक्षणदीक्षितனாயிருந்தாலுமவன் साधारणकारण மாகையால் तत्तत्पुरुषனுடைய सुकृतपरिपाकरूपविशेषकारणமன்றிக்கே भक्तिप्रपत्तिகளில் प्रवृत्ति யுண்டாகாதென்று கருத்து. இப்படியானால் सुकृतपरिपाकமே मूलकारणமென்னதாகாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **निदानमित्यादिना** । **तत्रापि** – भक्तिप्रपत्तिகளிலும், तत्प्रवृत्ति யிலும், सुकृतपरिपाकादिरूपமான सर्वத்திலும், **अखिलनिर्माणनिपुणः** – இது हेतुगर्भविशेषणம். **स्वयं निदानं**– सकलजगत्सृष्टिकारणமாகையாலே सिद्धोपायனான தானே, स्वप्राप्तिக்கு हेतुவானாப் போலே तत्प्रतिबन्धकनिवर्तकभक्तिप्रपत्तिप्रवृत्तिக்கும் तन्निर्वृत्तिக்கும் तद्धेतुभूतसुकृतपरिपाकத்துக்கும் स्वयमेव निदानमित्यर्थः । இதனால் भक्तिप्रपत्तिनिर्वृत्त्यादिகளுக்குக் कारणமான सुकृतपरिपाकादि களுக்கும் भगवाனே कारणமாகையாலே அவனே स्वप्राप्तिக்கு अव्यवहितसिद्धोपायமாயும் प्रधानोपायமாயும் स्थापिக்கப்பட்டானென்றதாயிற்று.

இவர்களுக்குக் கர்தவ்யமான உபாயமாவது ஒரு ஜ்ஞானவிகாஸ விஶேஷம். இத்தாலே ஸாத்⁴யமாய் ப்ராப்திரூபமான உபேயமாவது ஒரு ஜ்ஞானவிகாஸவிஶேஷம். இவற்றிலுபாயமாகிற ஜ்ஞானவிகாஸவிஶேஷம் கரணஸாபேக்ஷமுமாய் ஶாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய் ஸத்யத்வாதி³களான ஸ்வரூபநிரூபகத⁴ர்மங்களஞ்சோடே கூடின அவ்வோ வித்³யாவிஶேஷ ப்ரதி நியதகு³ணாதி³

இனி அத்³வாரகப்ரபத்திநிஷ்ட²னுக்கும் ஸத்³வாரகப்ரபத்திநிஷ்ட²னுக்கும் ப⁴க³வத்ப்ரஸாத³ ஹேதுதயா ஸாத்⁴யமாகச் சொன்ன ப்ரபத³னநிதி³த்⁴யாஸனரூபமான உபாயங்களை ஸபரிகரமாய் மேலே சொல்லப் போகிறவராய் முந்தர அவைகளின் ஸ்வரூபத்தை உபபாதி³க்கிறார் **இவர்களுக்கு கர்தவ்யமான உபாயமாவது** இதி । **இவர்களுக்கு** – கீழதி⁴காரத்திற்சொன்ன ஸத்³வாரகாத்³வாரக-ப்ரபத்திநிஷ்டர்களிருவர்க்கும். **கர்தவ்யமான** – விதி⁴யாலே கர்தவ்யமாக சோதி³தமான. **உபாயமாவது** – அத்³வாரகமாயும் முக்²யமாயுமுள்ள ப⁴க³வத்ப்ரஸாத³ஜனகமான ப⁴க்திப⁴ரஸமர்பணரூபோபாயமாவது. இங்கு அத்³வாரகமென்றதால் ஸத்³வாரகோபாயமாகச்சொல்லப்போகிற கர்மயோக³ம் ஜ்ஞானவிகாஸமல்லாவிடினும் முக்²யமென்றதால் கௌ³ணமான வாசிககாயிகப்ரபத்திகள் ஜ்ஞானவிகாஸகங்களல்லாவிடினும், ப்ரதிஜ்ஞைக்கு ஹானியில்லை. **ஒரு ஜ்ஞானவிகாஸவிஶேஷ**மிதி । இங்கு ஜ்ஞானபதே³ன ஜ்ஞானேதரக்ரியாவ்யாவ்ருத்தி: । விகாஸபதே³ன ஸித்³தோ⁴பாயனான ப⁴க³வத்ஸ்வரூபவ்யாவ்ருத்தி: । விஶேஷபதே³ன உபேயமான ப⁴க³வத³-நுப⁴வரூபமான ஜ்ஞானவ்யாவ்ருத்தி: । உபேயத்தை ஶப்³த³த: நிர்தே³ஶித்துக்கொண்டு அதின் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டுகிறார் **இத்தாலே** இத்யாதி³னா । ஸாத்⁴யமாயென்றதால் உபேயத்துக்கு உபாயகார்யத்வம் சொல்லப்படுகையால் வ்யாவ்ருத்திசொல்லப்படுகிறது. ப⁴க³வத்ப்ராப்தியைக்காட்டிலும் உபேயம் வேறுபட்டதோவென்று ஶங்கியாமைக்காக ப்ராப்திரூபமான உபேயமென்றது. ப்ரபூர்வக ஆப்லுதா⁴து க³த்யர்த²கமாகையாலே ஜ்ஞானார்த²கமாய்க்கொண்டு ப⁴க³வத³நுப⁴வரூபோபேயமாக முடிகிறது என்று கருத்து. **ஒரு ஜ்ஞானவிகாஶவிஶேஷ**மிதி । இங்கு ஜ்ஞானபத³த்தால் ஜ்ஞானபி⁴ன்னஸம்யோகை³க்யாதி³வ்யாவ்ருத்தி: । விகாஸபத³த்தாலே ஸித்³தோ⁴பாயஸ்வரூபவ்யாவ்ருத்தி: । விஶேஷபத³த்தால் ஸாத்⁴யோபாயரூபஜ்ஞானவிகாஸவ்யாவ்ருத்தி: । இந்த இரண்டு ஜ்ஞானவிகாஸவிஶேஷங்களிலும் விஶேஷஶப்³த³வாச்யமான வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டுகிறார் **இவற்றில் உபாயமாகிற ஜ்ஞானவிகாவிஶேஷ**மித்யாதி³னா । **இவற்றில்** – இந்த இரண்டு ஜ்ஞானவிகாஸவிஶேஷங்களுடைய மத்⁴யத்தில். **உபாயமாகிற ஜ்ஞானவிகாஸவிஶேஷம்** – ப⁴க³வத்ப்ராப்திக்கு உபாயமான ப⁴க்திப⁴ரஸமர்பணரூபஜ்ஞானவிகாஸவிஶேஷம். **கரண ஸாபேக்ஷமுமா**யிதி । ப⁴க்தி-ப்ரபத்தியிரண்டும் மனோரூப கரணஸாபேக்ஷமிறே. **ஶாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய்** – "ओमित्यात्मानं ध्यायथ" "भजस्व मां" "शरणं व्रज" இத்யாதி³ ஶாஸ்த்ரங்களாலே கர்தவ்யதயா விஹிதமாய். ஸத்யத்வேத்யாதி³ । **ஸ்வரூபநிரூபகத⁴ர்மங்கள்** – எந்த த⁴ர்மங்கள் ஜ்ஞாதமாகாவிடில் ப்³ரஹ்மஸ்வரூபமே ஜ்ஞாதமாகாதோ, அவைகள். **அஞ்சோடே கூடின** – ஸத்யத்வஜ்ஞானத்வானந்தத்வானந்த³த்வாமலத்வரூபபஞ்சகங்களோடு கூடின. இதற்கு கு³ணாதி³களினாலேயென்பதோடந்வயம். **அவ்வோ வித்³யாவிஶேஷே**தி । ஸத்³வித்³யாத³ஹரவித்³யாஶாண்டி³ல்யவித்³யான்யாஸ-

களினாலே नियतब्रह्मविषयமுமாயிருக்கும். उपेयமாகிற ज्ञानविकासविशेषம் करणनिरपेक्षமுமாய் स्वभावप्राप्तமுமாய் गुणविभूत्यादिகளெல்லாத்தாலும் परि-पूर्णब्रह्मविषयமுமாயிருக்கும். उपासितगुणादेर्या प्राप्तावप्यबहिष्क्रिया । सा तत्क्रतुनयग्राह्या नाकारान्तरवर्जनम् ॥ प्राप्तिरूपமான இவ்வநுभवத்தினுடைய परीवाहமாய்க் கொண்டு कैङ्कर्यமுपेयம்.

विद्यारूपமான विद्याविशेषங்களிலே. **प्रतिनियतगुणादिகளினாலே** इति । तत्तद्विद्याप्रतिनियत-गुणங்களை भाष्यादिகளில் கண்டுகொள்வது. प्रपत्तिविद्यैக்கு निरपेक्षोपायत्वம் प्रतिनियतवेद्या-कारம். गुणादीत्यत्रादिपदेन विग्रहादिपरिग्रहः । **नियत** – व्याप्त । **ब्रह्मविषय முமாயிருக்கு**மிति । तथाच उपायமான ज्ञानविकासविशेषம் शारीरकशास्त्रத்தில் सर्वविद्यानुयायिயாக निर्णयिக்கப்பட்ட सत्य-त्वादिपञ्चकविषयமாயும், तत्तद्विद्याप्रतिनियतगुणविग्रहविषयமாயும், இவைகளுக்கு धर्मिயான ब्रह्मविषयமாயுமிருக்குமென்றபடி. उपेयज्ञानविकासம் இதைக் காட்டிலும் विलक्षण மென்கிறார் **उपेयமாகிற ज्ञानविकासविशेष**मित्यादिना । **करणनिरपेक्षமுமாய**ीति । मुक्तिயில் अप्राकृतங்களான चक्षुरादिकरणங்களிருந்தாலும் ज्ञानविकासத்திற்கு तदपेक्षै யில்லையிறே. அங்கு சில मुक्तர்கள் विदेहர்களாயும் கைங்கர்யம் செய்வதாக शास्त्रसिद्धமாகையால் அவர்களுடைய ज्ञानविकासத்தில் करणनिरपेक्षत्वமே ஒப்புக் கொள்ளவேண்டுமாகை யால் सशरीरரான मुक्तர்களுடைய ज्ञानविकासத்திலும் करणनिरपेक्षत्वம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென்று திருவுள்ளம். **स्वभावप्राप्तமுமாய**ீति । ''यथा न क्रियते ज्योत्स्ना'' என்கிற படியே प्रतिबन्धकनिवृत्तिயுண்டானால் ज्ञानविकासம் स्वभावतः प्राप्तமாமிறே. **गुणविभूत्यादि களெல்லாத்தாலும் परिपूर्णब्रह्मविषयமுமாயிருக்கு**மிति । मुक्तिदशैயிலே सर्वप्रतिबन्धकமும் निश्शेषமாக निवृत्तமாகையாலே ज्ञानप्रसरம் सर्वत्र உண்டாகுமாகையாலே गुणविभूत्यादि களில் अज्ञातांशத்திற்கு प्रसक्तिயேயில்லாமையாலே गुणविभूत्यादिகளெல்லாத்தாலும் परिपूर्णब्रह्मविषयமாயும் विशेषणीभूतगुणविभूत्यादिகளெல்லா விஷயமுமாயிருக்குமென்ற படி. ''तं यथायथोपासते तथैव भवति, यथाक्रतुरस्मिन्लोके पुरुषो भवति तथेतः प्रेत्य भवति'' என்று यथो-पासनமன்றோ फलமிருப்பது. ஆகையால் तत्तद्विद्याप्रतिनियत-गुणादिविषयकोपासनத்தாலே गुणविभूत्यादिகளெல்லாத்தாலும் परिपूर्णब्रह्मप्राप्ति வரக்கூடுமோ வென்னவருளிச்செய் கிறார் **उपासितगुणादे**रित्यादि । **उपासितगुणादेः** – तत्तद्विद्यैயிலுपासिக்கப்பட்ட प्रतिनियतगुणादि களுக்கு. आदिशब्दात् विग्रहविभूतिपरिग्रहः । **प्राप्तावपि** – प्राप्तिरूपोपेयज्ञानத் திலும். **या अबहिष्क्रिया**– யாதொரு बहिष्काराभावமுண்டோ? அதாவது उपासनविषयங்களான गुणादिகள் प्राप्तिरूपा-नुभवத்திலும் अवश्यம் விஷயமாமேயொழிய விஷயமாகாதொழியாதென்கிற अयोगव्यवच्छेदமுண்டோ? सा – அந்த अबहिष्क्रियैயே. **तत्क्रतुनयग्राह्या** – तत्क्रतुन्याय-

இவ்வுபாயரூபமாயும் ப்ராப்திரூபமாயுமிருக்கிற ஜ்ஞானத்துக்கு விஷயமாய்க் கொண்டு ஃபலப்ரதத்வபோக்யத்வாதிவேஷத்தாலே ஈச்வரனுக்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமும்.

शिक्षितार्थமாகக் கொள்ளவேண்டும். **नाकारान्तरवर्जनं** – உபாஸநவிஷயமில்லாத குணாதிகளுக்கு ப்ராப்திரூபாநுபவத்தில் அவிஷயத்வம் தத்க்ரதுந்யாயத்தாலே க்ராஹ்யமன்று. அப்படியாகில் ப்ரதிப்ரஹ்மவித்யாநிஷ்டனுக்கும் தத்தத்ப்ரஹ்மவித்யாப்ரதிநியதகுணாநுபவமே வரவேண்டுமாகையாலும் குணவிபூத்யாதிகளாலே பரிபூர்ணமான ப்ரஹ்மாநுபவம் முக்தர்களில் ஒருவனுக்கும் கடியாதாகை யாலும் அநுபவதாரதம்யாதாநந்ததாரதம்யம் வருமாகையாலும் மத்வமதப்ரவேசம் வரும். மேலும் ''सर्वं ह पश्यः पश्यति'' ''निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति'' ''सोऽश्नुते सर्वान् कामान्'' इत्यादि ச்ருதிவிரோதம் துஷ்பரிஹரம். லகுஸித்தாந்தாரம்ப ச்ருதப்ரகாசிகாயாம் ''यदुक्तं अविद्यानिवृत्तिरेव मोक्ष इति, तदभ्युपगम्यते'' इति ஸ்ரீபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திவ்யாக்யாநாவஸரே ''स्वत एव सर्वसाक्षात्कारक्षमं ज्ञानं प्रतिबन्धके निवृत्ते सति ब्रह्मस्वरूपरूपगुण-विभूत्यादिकं सर्वं साक्षात्करोति'' என்று ஸர்வமுக்தர்களுக்கும் ப்ரதிபந்தகநிவ்ருத்திவந்தால் ஸ்வரூபரூப-குணவிபவாதிஸர்வஸாக்ஷாத்காரம் ஸ்வத ஏவ வருமென்று சொல்லியிருப்பதாலும் அநுபாஸித குணங்களுக்கு ப்ராப்தியிலே விஷயத்வமில்லையென்று அந்யயோகவ்யவச்சேதம் சொல்லுகிறவர்களுக்கு ஸ்பஷ்டமான ச்ருதப்ரகாசிகாவிரோதம் வரும். இப்படி ப்ராப்திரூபோபேயம் ஜ்ஞாநவிகாஸவிசேஷமென்றால் ''नित्यकिङ्करो भवानि'' என்று கத்யத்தில் பகவத்கைங்கர்யத்தை உபேயமாக ப்ரார்த்தித்ததற்கு பாவமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ப்ராப்திரூபமான** इत्यादिना । **இவ்வநுபவத்தினுடைய பரீவாஹமாய் கொண்டு** – அவர்ஜநீயமான கார்யமாய்க்கொண்டு. **கைங்கர்யமுபேயமி**தி । இந்த ப்ராப்திரூபமான ஜ்ஞாநவிகாஸவிசேஷம் நிரதிசயபோக்யவஸ்த்வநுபவரூபமாகையாலே கைங்கர்யபர்யந்த மில்லாமல் நில்லாதாகையாலே கைங்கர்யமும் பக்த்யாதிஸாத்யமான ப்ராப்திரூபாநுபவத்தினுடைய கார்யமாய்க் கொண்டு உபேயமாகிறதென்றபடி.

இப்படி ஸாத்யோபாயஸாத்யோபேயங்கள் பின்னங்களாய் விலக்ஷணதர்மவத்துக்களாயிருப்பதால் அவைகளிலொன்று பூர்வகாலவ்ருத்தியாகையால் காரணமாய், ஒன்று உத்தரகாலவ்ருத்தியாகை யால் கார்யமாயிருப்பதாலும் அவைகளை ஸாத்யோபாயமென்றும் ஸாத்யோபேயமென்றும் வ்யவஹரிப்பது யுக்தமானாலும், பூர்வாபரகாலவ்ருத்தியாய் நித்யனாய் ஒருவனாயிருக்கிற பகவானை ஸித்தோபாயமென்றும் ஸித்தோபேயமென்றும் சொல்வது யுக்தமாகுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ்வுபாயரூபமாயுமி**त्यादिना । **ஜ்ஞானத்துக்கு விஷயமாய்க் கொண்டு ஃபலப்ரதத்வபோக்யத்வாதிவேஷ**த்தாலே इति । பகவான் உபாயஜ்ஞாநவிஷயமாம்போது மோக்ஷ-யிஷ்யாமி என்று ஸங்கல்பித்து ஃபலப்ரதாநம் பண்ணுகையாலவனை அந்த வேஷத்தாலே உபாயமென்கிறது. உபேயஜ்ஞாநவிஷயனாய்க்கொண்டு ''रसꣳह्येवायं लब्ध्वाऽऽनन्दी भवति'' என்கிற படி முக்தருக்கு ரஸதயா அதாவது ஆநந்ததயா போக்யனாகையாலே அதாவது அநுபாவ்யனா

இவ்வீச்வரனுடைய உபாயத்வம் அத்வாரகப்ரபத்திநிஷ்டன்பக்கல் உபாயாந்தரஸ்தானநிவேசத்தாலே விசிஷ்டமாயிருக்கும். மற்ற அதிகாரிக்கும் கர்மயோகாரம்பம் முதலாக உபாஸநபூர்தி பர்யந்தமாக நடுவுள்ள கர்தவ்யங்களில் அத்யந்தாசக்யமான நேர்களிலே இப்ப்ரபத்திவசீக்ருதனான ஈச்வரன் புகுந்து நின்று அந்தது்ஷ்கரகர்தவ்யங்களாலே

கையாலே அந்த வேஷத்தாலே அதாவது भोग्यत्ववेषத்தாலே அவனையே उपेयமென்கிறது. तथाच नित्यனான भगवाனொருவனுக்கே தன்னைக்குறித்து कार्यत्वமும் कारणत्वமுமில்லாவிடிலும் कारणமான उपायज्ञानविषयत्वात् अत एव फलप्रदत्वाच्च उपायत्वமும், कार्यமான उपेयज्ञानविषयत्वाद्भोग्यत्वाच्च उपेयत्वமும் வரலாமாகையால் ஒருவனையே सिद्धोपायமென்றும் सिद्धोपेयமென்றும் व्यवहरிக்கலாமென்று திருவுள்ளம். भोग्यत्वादि-त्यत्रादिपदात् उपायदशायां प्रतिबन्धकनिवर्तकत्वத்துக்கும், उपेयदशायां कैङ्कर्यप्रतिसंबन्धित्वத்திற்கும் ग्रहणம். ईश्वरனுடைய இந்த उपायत्वமிரண்டு अधिकारिகளுக்கும் तुल्यந்தானோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ்வீச்வரனுடைய उपायत्वमित्यादिना । अद्वारकप्रपत्तिनिष्ठன்பக்கல்** – स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठன் பக்கல். **उपायान्तरस्थाननिवेशத்தாலே विशिष्टமாயிருக்குமி**ति । सद्वारक-प्रपन्नன்விஷயத்தில் अङ्गप्रपत्तिயையும் பண்ணி பிறகு भक्तियोगத்தையும் अनुष्ठिத்தால் फलம் கொடுக்கக்கடவனான ईश्वरன் स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठனுக்கு प्रपत्त्यनुष्ठानानन्तरं भक्तियोगம் பண்ணவேண்டாதபடி அந்த भक्तियोगமாகிற उपायान्तरத்தினுடைய स्थानத்திலே ''त्वमेवोपायो भव'' அதாவது— त्वमेवोपायान्तरस्थाने स्थित्वा रक्षको भव என்கிற प्रार्थनैயி னாலே निवेशिக்கப்பட்டவனாய் அந்நிவேசத்தாலே विशिष्टமாயிருக்குமென்றபடி. तथाच स्वतन्त्रप्रपन्नன் விஷயத்தில் ईश्वरனுக்கு साधारणமாக उपायदशैயில் சொன்ன प्रपत्तिरूपज्ञानविषयत्वफलप्रदत्वங்களாகிற இவ்விரண்டு धर्मங்களும் उपायान्तरस्थाननिवेश-रूपधर्मத்தோடும் கூடியிருக்குமென்றபடி. இதுவே, भक्तனுக்கு भक्तिயே उपायம்; प्रपन्नனுக்கு भगवाனே उपायமென்று विशेषिத்துச் சொல்லுவதற்குக் कारणமாம். भक्तர் களிடத்தில் ईश्वरனுடைய उपायत्वप्रकारத்தைக் காட்டுகிறார் **மற்ற அதிகாரிக்குமி**த்யாதினா । **மற்றவதிகாரி** – सद्वारकप्रपत्तिनिष्ठன், भक्त इति यावत् । **कर्मयोगारंभம் முதலாக** – वक्ष्यमाणकर्मयोगप्रारंभம்முதல், **उपासनपूर्तिपर्यन्तமாக** – भक्तियोगத்தினுடைய यथावस्थितनिष्पत्ति-पर्यन्तமாக, **நடுவுள்ள** – मध्यத்திலேயுள்ள, **कर्तव्यங்களில்** – अनुष्ठेयत्वेन प्राप्तமான शास्त्रार्थங்களில், **अत्यन्ताशक्यமான நேர்களிலே** – सर्वात्मना பண்ணமுடியாத कर्मங் களின் स्थानங்களிலே, **இப்ப்ரபத்திவசீக்ருதனான ஈச்வரன்** – இந்த दुष्करकर्मस्थानத்திலே இருந்து இந்த कर्मसाध्यफलத்தைத் தரவேணுமென்கிற प्रार्थनापूर्वकप्रपत्तिயினாலே वशी-करिக்கப்பட்ட ईश्वरன், **புகுந்து நின்று** – அந்த दुष्करकर्मங்களை अपेक्षिக்காமல் தானே

வரும் पापनिवृत्तियையும் सत्वोन्मेषादिகளையுமுண்டாக்கிக்கொடுத்து அவ்வுपासनமாகிற उपायத்தை फलपर्यन्तமாக்கிக்கொடுக்கும்.

அங்கு कर्मयोगமாவது — शास्त्रத்தாலே जीवपरमात्मयाथात्म्य ज्ञानं பிறந்தால் தனக்கு शक्यங்களாய் फलसङ्गादिरहितங்களான काम्यकर्मங்களோடும் नित्य-

---

அவற்றின் कार्यங்களை செய்யவேண்டுமென்று நின்று, **அந்த दुष्करकर्तव्यங் களாலே வரும்** – நமக்குப் பண்ணமுடியாததாய் अवश्यம் பண்ணித் தீர வேண்டி யதான कर्मங்களாலே வரும், **पापनिवृत्तियையும்** – उपायविरोधिपापनिवृत्तियையும், **सत्वोन्मेषादिகளையும்** – उपायाभिवर्धकसत्वोन्मेषादिகளையும், आदिपदग्राह्योत्तरोत्तरज्ञानवैश-द्यादिகளையும், **உண்டாக்கிக்கொடுத்து** – அந்த कर्मनिरपेक्षமாக தானே உண்டா க்கிக்கொடுத்து, **அவ்வுपासनமாகிறவுपायத்தை** – अङ्गियாய் भक्तिरूपமான उपायத்தை, **फलपर्यन्तமாக்கிக்கொடுக்கும்** – उपेयज्ञानविकासपूर्वककैङ्कर्यपर्यन्तமாக்கிக்கொடுக்கும். कर्मयोगादिகள் उपायनिष्पत्तिविरोधिपापनिवृत्तिसत्वोन्मेषाद्यर्थங்களாகையாலவற்றில் சில अत्यन्ता-शक्यங்களான போது तत्स्थानத்திலே निवेशिக்கப்பட்ட ईश्वरன் அந்த दुष्करकर्मकार्यங் களான पापनिवृत्त्यादिகளையும் செய்யுமாகையால் இவ்வधिकारिக்கும் उपासननिष्पत्ति-विरोधिपापनिवृत्त्यर्थமும் तत्तत्कालங்களில் अशक्यமான कर्मनिर्वर्त्यपापनिवृत्तिसत्वोन्मेषाद्यर्थமாகவும் तत्तत्कालங்களில் अङ्गமான प्रपत्तिविशेषங்கள் பண்ணவேண்டுமென்றும், तद्वशीकृतனான भगवान् उपासनानिर्वृत्तिपूर्वकமாய் कैङ्कर्यपर्यन्तமான भगवदनुभवத்தைக் கொடுப்பனென்றும் சொல்லித்தாயிற்று.

இனி कर्मयोगारंभம் முதலாக என்று सामान्यமாக प्रसक्तங்களான कर्मयोगज्ञानयोगादि களையும், அவைகளுக்கு भक्तियोगத்தில் उपयोगप्रकारத்தையுமருளிச்செய்யக்கருதி முந்தர कर्मयोगத்தினுடைய स्वरूपத்தையும், भेदத்தையும், कार्यத்தையும், क्रमமாக வருளிச்செய்கிறார் **அங்கு कर्मयोगமாவது** इत्यादियால். **அங்கு** उपासकனுக்கு कर्तव्यங்களாக शास्त्रங்களில் विहितங்களுக்குள்ளே. कर्मयोगமாவதென்பதற்கு ''सनियम மாக परिगृहीतமாயிருக்கும் कर्मविशेषம்'' என்பதோடந்வயம். இது अङ्गिस्वरूपनिर्देशம். नित्यनैमित्तिकादिகளுக்குள்ளே यावत्फलप्राप्ति இத்தையே அனுஷ்டிக்கக்கடவேனென்றிப் படி सङ्कल्पத்தோடு परिग्रहिக்கப்பட்ட ஒரு कर्मविशेषமென்னபடி. ஆனால் इतरनित्यनै-मित्तिकங்கள் அனுष्ठेयங்களன்றோவென்ன? எல்லா कर्मங்களுமு प्रधानतया அதாவது अङ्गतयानुष्ठेयமென்கிறார் **शास्त्रத்தாலே** इत्यादियால். एतदनुष्ठानोपयुक्ताधिकारத்தைக்காட்டு கிறார் **जीवपरमात्मयाथात्म्यज्ञानம் பிறந்தாலி**தி । இந்த ज्ञानமில்லாவிடில் निवृत्तिधर्मरूप மான कर्मयोगத்தினுடைய அனுष्ठानத்திற்கு अधिकारियாகமாட்டானிறே. **தனக்கு**

नैमित्तिकங்களோடுங்கூடின सनियमமாக परिगृहीतமாயிருக்கும் कर्मविशेषம். அதிலவான்तरभेदங்கள் [1]"दैवमेवापरे यज्ञं" என்று துடங்கிச் சொல்லப்பட்ட देवार्चनतपस्तीर्थदानयज्ञादिகள்.

अधिकारिभेदத்தாலே प्रपत्तिதானே भक्तिயை யிடையிட்டு மிடையிடாதேயும்

शक्यங்களாயிति । "न ह्यशक्ये नियोजयति शास्त्रं" । **फल सङ्गादिरहितங்களான** इति । இங்கு आदिपदத்தாலே कर्तृत्वादिகம் विवक्षितம் यद्यपि काम्यकर्मங்கள் फलार्थமாகவே विहितங்கள்; ஆனாலும் कर्मयोगरूपनिवृत्तिधर्मनिष्ठன் அந்த फलங்களில் सङ्गமில்லாதவனாய் அதாவது ஆசையில்லாதவனாய் அவைகளை யனுष्ठிக்கவேண்டுமாகையால் அவைகளை फलसङ्गरहितங்களென்றது. **काम्यकर्मங்களோடுமி**ति । अकरणे प्रत्यवायापादकமல்லாததாய் करणे अभ्युदयावहங்களான कर्मங்களோடென்றபடி. இங்கு "सहयुक्तेऽप्रधाने" என்று சொல்லப்பட்ட तृतीयाप्रयोगத்தாலே काम्यங்களுக்கு अप्राधान्यம் அதாவது अङ्गत्वம் தோற்றுகிறது. नित्यनैमित्तिकங்களோடும் கூட என்கிறவிடத்திலும் இப்படியே கண்டுகொள்வது. तथाच भगवானுக்கும் தனக்கும் शेषशेषिभावज्ञानமுள்ளவனாய் नित्य-नैमित्तिकादिகளுடைய मध्यத்திலே தனக்கு शक्यமானதொரு कर्मविशेषத்தை यावत्फल மிதையே அனுஷ்டிக்கக்கடவேனென்று सङ्कल्पपूर्वकமாக अङ्गिயாக परिग्रहித்து அதற்கு अङ्गங்களாக தனக்கு शक्यங்களான काम्यकर्मங்களையும் इतरनित्यनैमित्तिकங்களையும் परिग्रहித்து அனுष्ठிக்குமது कर्मयोगமென்றதாயிற்று. இப்படி कर्मविशेषமென்று பொதுவிலே சொன்னால் அதையின்னதென்றறிந்து அனுष्ठிப்பது शक्यமாமோவென்ன வதின் स्वरूपभेदங்களை सप्रमाणமருளிச்செய்கிறார் **அதிலவान्तरभेदங்களி**त्यादिना । **அதில்** – कर्मयोगத்தில் **अवान्तरभेदங்கள்** – व्याप्यधर्मवத்துக்கள், **दैवमेवापरे यज्ञं** – देवसंबन्धिनं यज्ञं, तदर्चनरूपयज्ञमिति यावत् । **योगिनः पर्युपासते** – वक्ष्यमाणभिन्नाः कर्मयोगनिष्ठा अनुतिष्ठन्तीत्यर्थः । **சொல்லப்பட்ட** – श्रीमद्गीतैயில் நான்காவது अध्यायத்தில் சொல்லப்பட்ட **तपः** – कृच्छ्र चान्द्रायणादि, **तीर्थ** – तीर्थयात्रा, **दानं** – स्वीयार्थस्यस्वस्वत्वनिवृत्तिपूर्वकपरस्वत्वापादनं, **यज्ञं** – ज्योतिष्टो-मादिகள். आदिपदात् प्राणायामादिपरिग्रहः ।

இனி कर्मयोगத்தின் कार्यத்தைக் காட்டுகிறார் **अधिकारीति** । மேலே சொல்லப் போகிறபடி ஒன்றே ஒரு फलத்திற்கு सद्वारकமாயும் अद्वारकமாயும் साधकமாகக் கூடுமோ? ஓர் अधिकारिக்கு அப்படி साधकமாகாதானாலும் अधिकारिभेदத்தாலே அப்படி साधकமாகக்கூடுமென்னில்? அது யெங்ஙனே என்னவருளிச்செய்கிறார் **अधिकारिभेदத்தாலே** इत्यादिना । सद्वारकप्रपत्तिनिष्ठனுக்கு सकिञ्चनत्वरूपाधिकारिभेदத்தாலும்.

[1] *கீதை 4-25.*

मोक्षहेतुவானாற்போலே இக்कर्मयोगம் ज्ञानयोगதையிட்டுமிடையிடாதேயும் सपरिकरமான योगத்தைக்கொண்டு आत्मावलोकनसाधनமாம்.

अद्वारकप्रपत्तिनिष्ठனுக்கு अकिञ्चनत्वरूपाधिकारिभेदத்தாலும். **प्रपत्ति தானே** – ஒரு प्रपत्तिயே, **भक्तिயை யிடையிட்டும்** – भक्तिயை द्वारமாகக்கொண்டும், सकिञ्चनன் विषयத்தில் भक्तिயை द्वारकமாகக்கொண்டும், **இடையிடாதேயும்** – अकिञ्चनன் विषयத்தில் भक्तिயை யிடையிடாதேயும், साक्षात्ताகவே யென்றபடி. **मोक्षहेतुவானாற்போலே** – मोक्षरूप ஒரு फलத்துக்குக் कारणமானாப்போலே. **இக் कर्मयोगमिति** । अधिकारिभेदத்தாலே इत्यनुषज्यते । இங்கு कर्मयोगानुष्ठाताவுக்கு शिष्टतया व्यपदेश्यत्वமும், निष्प्रमादसुकरोपायाभिलाषित्वமுமधिकारिभेदம். ज्ञानयोगानुष्ठाताவுக்கு शिष्टतया व्यपदेश्यत्वமில்லாமையும், दुष्करोपायத்தையும் முடிக்கலாமென்ற धैर्यமும், तन्निर्वहणसामर्थ्यமுமधिकारिभेदம். இப்படிப்பட்ட अधिकारिभेदத்தாலென்றபடி. **ज्ञानयोगத்தையிடையிட்டும்** – दुष्करोपायनिर्वहणसमर्थன் विषयத்தில் ज्ञानयोगத்தை द्वारीकरिத்தும், **இடையிடாதேயும்** – शिष्टतया व्यपदेश्यனாய் निष्प्रमादसुकरोपायाभिलाषिயுமான कर्मयोगाधिकारिविषयத்தில் ज्ञानयोगத்தை द्वारीकरिக்காமலும், साक्षात्ताகவே யென்றபடி. **सपरिकरமான योगத்தைக்கொண்டு** इति । இங்கு परिकरமாவது — यमनियमासनादिகள். योगமாவது — भविष्यदात्मसाक्षात्कारानुगुणचित्तवृत्तिनिरोधरूपமான व्यापारம். **அதைக்கொண்டு** – அதை द्वारीकरித்து, **आत्मावलोकनसाधनமாம்** – स्वस्वरूपसाक्षात्कारத்திற்கு साधनமாமென்கை. तथाच எப்படி ஒரு प्रपत्तिதானே सकिञ्चनाकिञ्चनाधिकारिभेदத்தால் भक्तिயை द्वारीकरித்தும் साक्षात्தாயும் मोक्षसाधनமாகலாமென்று शास्त्रसिद्धமோ அப்படியே இக்कर्मयोगமும் शक्ताशक्ताधिकारिभेदத்தாலே ज्ञानयोगத்தை द्वारीकरித்தும் साक्षात्தாகவும் सपरिकरयोगसहकारத்தாலே आत्मसाक्षात्कारसाधनமாகலாமென்பதும் शास्त्रसिद्धமென்று கருத்து.

இனி ज्ञानयोगத்தை அருளிச்செய்கிறார் ज्ञानयोगமாவது इत्यादिना । இதற்கு தன் स्वरूपத்தை निरन्तरचिन्तनம் பண்ணுகை யென்பதோடந்வயம். தன் स्वरूपத்தை யென்றதால் भगवत्स्वरूपचिन्तनरूपभक्तियोगव्यावृत्तिः । निरन्तर என்பதால் श्रवणमनन रूप कादाचित्कात्मचिन्तनव्यावृत्तिः । चिन्तनமென்றதால் ज्ञानयोगफलமான आत्मावलोकनव्यावृत्तिः । இந்த ज्ञानयोगाधिकारिக்கும் कर्मयोगம் வேண்டுமோவென்று शङ्कियாமைக்காக कर्मयोगத்தாலி त्यादि । अन्तःकरणजयம் பிறந்தாலல்லது ज्ञानयोगம் सिद्धियாதாகையால் அதற்காக அவனுக்கும் कर्मयोगமாவश्यकமென்று ஸூசிப்பிக்கைக்காக कर्मयोगத்தால் अन्तःकरणजयம் பிறந்தவனுக்கென்று हेतुहेतुमद्भावेन निर्देशिத்தது. அந்த निरन्तरचिन्तनத்தில் विजातीयभ्रमம் கலசாமைக்காக प्रकृत्यादिविलक्षणமாயிதி स्वरूपविशेषणம். आदिपदात् बुद्धिपरिग्रहः । स्वतन्त्रात्मभ्रमம் கலசாமைக்காக ईश्वरனைப்பற்ற आधेयत्वेति । இங்கு आधेयत्वविधेयत्वशेषत्वங்

ज्ञानयोगமாவது— कर्मयोगத்தால் अन्तःकरणजயம் பிறந்தவனுக்கு प्रकृत्यादि-विलक्षणமாய் ईश्वरனைப்பற்ற आधेयत्वविधेयत्वशेषत्वங்களாலே शरीरतया प्रकारமான தன்स्वरूपத்தை निरन्तरचिन्तनம் பண்ணுகை. இக்कर्मयोगज्ञानयोगங்களாலே योगमुखத்தாலே आत्मावलोकनம் பிறந்தால் वैषयिकसुखवैतृष्ण्यावहமான आत्मानुभवसुखமாகிற आकर्षकத்தில் அகப்பட்டிலனாகில் परमपुरुषार्थமான भगवदनुभवத்துக்கு उपायமான भक्तियोगத்திலேயிழியும்போது உள்ளிருக்கிற

களாலே शरीरतया चिन्तनம் பண்ணுகையென்று चिन्तनविशेषणतया निर्देशिக்காமல் शरीरतया प्रकारமான தன் स्वरूपத்தை யென்று स्वरूपविशेषणतया निर्देशिத்ததால் आधेयत्वादिகள் ज्ञान-योगத்திலே चिन्तनीयगुणங்களன்று என்று ज्ञापिக்கப்பட்டது. ज्ञानयोगத்தில் नित्यत्वज्ञानत्वादिகளொழிய आधेयत्वादिகள் वेद्यங்களன்றென்னுமிடம் श्रीमत्तात्पर्यचन्द्रिகையில் स्पष्टம். **தன் स्वरूपத்தை इति** । स्वरूपनिरूपकங்களான नित्यत्वज्ञानत्वानन्दत्वामलत्वाहंत्वादिகளாலே विशिष्टस्वस्वरूपத்தை யென்றபடி. இக்कर्मयोगज्ञानयोगங்களுக்கு आत्मावलोकनसाधनत्वமிருந்தாலும் भगवदुपासनोपयोगित्वமுண்டோ? உண்டாகிலதெப்படியென்னவருளிச்செய்கிறார் **இக்कर्मयोगे**त्यादिना । आत्मावलोकनம் பிறந்தாலித்யன்தம் पूर्वोक्तानुवादம். **பிறந்தால்** – பிறந்தபின், आत्मावलोकनம் பிறந்தாலிது ''सुखमात्यन्तिकं यत्तत्'' ''यं लब्ध्वा चापरं लाभं मन्यते नाधिकं ततः'' என்கிறபடி स्वेतरसमस्तसुखवैतृष्ण्यावहமான आत्मानुभवसुखத்தோடு சேர்ந்தே யிருக்குமாகையால் स्वविषयத்திலேயே आकर्षकமாக முடியுமாகையால் उपासनोपयुक्तமாகுமோ? வென்னவருளிச்செய்கிறார் **वैषयिकसुखे**त्यादि । **वैषयिकसुखं** – शब्दादिविषयानुभवத்தாலுண்டாகும் सुखம். **वैतृष्ण्यावहமான** – அதினாசையைப் போக்கடிக்கக்கூடியதான, **आकर्षकத்தில்** – வலையில். **அகப்பட்டிலனாகிலி**ति । இதிலகப்படாத धीरனுமொருவன் संभावितனாகையால் அவனுக்கிது उपासनोपयुक्तமாகுமென்று திருவுள்ளம். **परमपुरुषार्थமான भगवदनुभवத்துக்கு उपायமான भक्तियोगத்திலே** इति । आत्मानुभवம் वैषयिकसुखातिशयितமாகையாலே तद्वैतृष्ण्यावहமாய், आकर्षकமாயிருந்தாலும் सर्वातिशायियாய் परमपुरुषार्थமான भगवदनुभवம் आत्मानुभववैतृष्ण्यावहமாயும் आत्मानुभवरसिकனையும் ''भोगा इमे विधिशिवादिपदं च किञ्च स्वात्मानुभूतिरिति या किल मुक्तिरुक्ता । सर्वं तदूषजलजोषमहं जुषेय'' என்னும்படி आकर्षिக்கவல்லதாயுமிருப்பதால் तादृशानुभवத்திற்கு उपायமான भक्तियोगத்திலேயென்னபடி. இதனால் कर्मयोगज्ञानयोगங்களால் योगद्वारा आत्मानुभवத்தையடைந்த ஒருவன், இது अल्पसुखம், भगवदनुभवம் सर्वापेक्षयाप्यतिशयित सुखம் என்று தெளிந்தானாகிலவன் आत्मावलोकनத்தை விட்டு भगवदनुभवोपायமான भक्तियोगத்தையேயவலம்பிப்பனென்று சூசிப்பிக்கப்பட்டது. **இழியும் போது** – भक्तियोगத்தைப் பண்ணவாரம்பிக்கும்போது. இப்படி आत्मानुभवமுள்ள ஒருவன் आत्मानुभवसुखத்

रत्नங்காண்கைக்குக் கிழிச்சீரைக் கண்டாற்போலே அन्तर्यामियைப் பார்க்கும்போதைக்கு அவனுடைய शरीरभूतனான जीवात्माவினுடைய दर्शनம் उपयुक्तமாய்க்கொண்டு भक्तियोगத்துக்கு अधिकारोटियிலே யேறிட்டுக் கிடக்கும்.

தில் அகப்படாமல் भगवदनुभवसुखहेतुவான भक्तियोगத்திலிழிவனென்றால் आत्मानुभवத்தால் भक्तियोगविषयத்தில் செய்யப்படும் उपकारமென் என்ன? அந்த उपाकारप्रकारத்தை सदृष्टान्तமாக வருளிச்செய்கிறார் **உள்ளிருக்கிற रत्नங்காண்கைக்கு** इत्यादिना । ஒருவன் अत्युत्कृष्टமான रत्नத்தை ஒரு சின்ன वस्त्रத்திலே முடிந்து மடியிலே வைத்திருந்து அதை கைசோரவிட்டு அதைக் காணவேணுமென்கிற ஆசையினால் தேடிக்கொண்டிருக்கும்போது भाग्यवशத்தால் அந்த रत्नसंवरणமான அந்த वस्त्रத்தைக் கண்டால் அதினுள்ளிருக்கும் रत्नத்தைக் காண்பதற்கு अधिकारियானாப்போலே யென்பது दृष्टान्तवाक्यத்தின் तात्पर्यம். இனி दार्ष्टान्तिकத்தை उपपादिத்து आत्मदर्शनத்தை भक्तियोगाधिकारापादकமென்கிறார் अन्तर्यामीत्यादिना । अन्तर्यामियைப் பார்க்கும்போதைக் கென்றது உள்ளிருக்கிற रत्नங்காண்கைக்கு என்கிற दृष्टान्ततुल्यம்; அதிலन्तर्यामि रत्नतुल्यம். அவனுடைய शरीरभूतனான जीवात्माவினுடைய दर्शनமென்பது கிழிச்சீரைக் கண்டாப்போலே என்கிற दृष्टान्ततुल्यம். शरीरभूतனான जीवात्मा கிழிச்சீரை तुल्यம், उपयुक्त மாய்க்கொண்டு – हेतुவாய்க்கொண்டு. भक्तियोगத்திலே परमात्मस्वरूपमात्र மன்றிக்கே யவனுக்கு जीवान्तर्यामित्वமும் ध्येयமாகையாலே அதில் प्रतिसंबन्धिज्ञानत्वेन जीवात्मदर्शनமும் **उपयुक्तமாகையாலே** अन्यனான जीवात्माவினுடைய दर्शनத்திற்கு अन्यனான भगवाனுடைய भक्त्युपयुक्तत्वம் எப்படி யென்கிற चोद्यத்திற்கு இங்கு अवकाशமில்லை. **भक्तियोगத்துக்கு अधिकारकोटियிலேயேறிட்டுக்கிடக்குமி**ति । इतरविरक्तனாய் परमपुरुषार्थैकरसिकனான இவன் बुद्धियாலே தனக்கு भक्तियोगाधिकारत्वेन उपयुक्ताकारங்களில் இதுவுமொன்றென்று अप्राधान्येन நினைக்கப்பட்டிருக்குமென்னபடி. இதனால் ''परमात्मनि यो रक्तो विरक्तोऽ-परमात्मनि'' என்னும்படியிருக்கிற परमैकान्तियான இவ்வधिकारिக்கு இஜ்जीवदर्शनம் प्रयोज-नान्तरமாக முடியாதோவென்கிற चोद्यத்திற்கவகாशமில்லை. ஆகையாலேயிறே இஜ்ஜீவदर्शनத்துக்கு अत्यन्तानुपयुक्तமான கிழிச் சீரையினுடைய दर्शनம் दृष्टान्तமாகச் சொல்லப்பட்டது. இவ்வधिकारिக்கு जीवदर्शनம் கிழிச்சீரை दर्शनம்போலிருக்குமத்தனை போக்கி सुखமாக தோற்றாது என்றभिप्रायம்.

भक्तियोगமாவது — अनन्यनिष्ठனாய் अनन्याधीनனாய் अनन्यशेषभूतனான भगवाனுடைய स्वरूपादिகளை विषयமாகவுடைத்தாய் निरतिशयप्रीतिरूपமான ध्यानविशेषம். அது தான் तैलधारैயைப்போலே निरन्तरமான स्मृतिरूपமாய் साक्षात्कारतुल्यமான वैशद्यத்தையுடைத்தாய் परमपदத்துக்கு प्रयाणம் பண்ணும்

இனி आत्मावलोकनसाध्यமான भक्तियोगத்தை निरूपिக்கிறார் **भक्तियोगமாவது** इत्यादिना । இதற்கு भगवाனுடைய स्वरूपादिகளை विषयமாகவுடைத்தாய் निरतिशयप्रीतिरूपமான ध्यानविशेषமென்பதோடு अन्वयம். ध्यानशब्दத்தாலே स्तुतिनमस्कारादिरूपமான प्रेमभक्तिव्यावृत्तिः । विशेषशब्दத்தாலே प्राप्यदशैயில் வரக்கூடிய फलरूपभक्तिव्यावृत्तिः । निरतिशयஎன்றதால் आत्माव-लोकनसाधनसातिशयप्रीतिरूपापन्नध्यानव्यावृत्तिः । प्रीतिरूपत्वोक्त्या ध्यानத்திற்கு भक्तिरूपत्वमप्युक्तं भवति । "प्रीतिपूर्वमनुध्यानं भक्तिरित्यभिधीयते" என்னப்பட்டதிறே. भगवत्स्वरूपादिविषयत्वोक्त्या जीवविषयक ज्ञानयोगव्यावृत्तिः । இங்கு आदिशब्दத்தால் गुणविग्रहादिसंग्रहः । अनन्यनिष्ठत्वादि विशेषणत्रयம் मूलमन्त्रத்தில் प्रातिलोम्येन पदत्रयविवक्षितार्थம். இதனால் स्वरूपத்தை विशेषिக்காமல் भगवच्छ-ब्दार्थத்தை विशेषिத்ததாலிது भगवाனுடைய स्वरूपकथनமேயொழிய ध्यानத்தில் விஷய மாகவேண்டிய गुणकथनமன்றென்று ज्ञापितமாகிறது. ஆனாலிதையிங்கு சொல்லு வானேனெனில் ध्यानத்தில் परावरतत्वங்களில் மாறாட்டம் கலசாமைக்காக. ध्यान विशेषமென்று सामान्यமாகச்சொன்ன ध्यानத்தினுடைய विशेषத்தை श्रीभाष्योक्तप्रक्रियै யாலே विशदीकरिக்கிறார் **அதுதானி**त्यादिना । तैलधारै எப்படி நடுவில் विच्छेदமன்றிக் கேயிருக்குமோ அதுபோலேயென்றபடி. **अन्तरं** – विच्छित्तिः । அது இல்லாதது निरन्तरம். अविच्छिन्नமென்றபடி. **स्मृतिरूपமாய்** – शास्त्रश्रवणजन्यानुभवजन्याविच्छिन्नस्मृतिरूप மாய். இதனால் "ध्रुवा स्मृतिः" என்கிறவிடத்தில் ध्रुवशब्दம் स्मृतिसन्ततिरूपமான ध्यान த்துக்கு तैलधारैபோல் अविच्छिन्नत्वத்தை சொல்லவந்ததேயொழிய स्थायियाக ஒரு स्मृति உண்டென்று சொல்லவந்ததன்று என்றதாயிற்று. **साक्षात्कारतुल्यமான वैशद्य த்தையுடைத்தா**यिति । **वैशद्यं** – विषयिताविशेषம். அதற்கு साक्षात्कारतुल्यत्वமாவது पश्या-मीतिव्यवहारहेतुत्वம். அதாவது ஒருவன் घटத்தை साक्षात्करिத்தபிறகு அந்த साक्षात्कारनिष्ठ-घटनिरूपितविषयिதை घटं पश्यामि என்கிற व्यवहारத்திற்கு எப்படி प्रयोजकமாகிறதோ அது போலவே ஒருவனுக்கு ஒரு वस्तुவினுடைய अविच्छिन्नस्मृतिसन्ततिயிலே अनवरतभावनै யாலே पश्यामीतिव्यवहारप्रयोजकवैशद्यம் அதாவது विषयिताविशेषம் உண்டாகுமாகையால் இதை साक्षात्कारतुल्यமான वैशद्यமென்கிறது. இது श्रीभाष्यத்தில் "भवति च स्मृतेर्भावनाप्रकर्षा-द्दर्शनरूपता" என்று சொல்லப்பட்டது. रामत्रस्तனான मारीचன் அந்த भयத்தாலே सर्वदा रामस्मरणம் பண்ணியதால் அந்த स्मरणம் प्रत्यक्षतुल्यமான वैशद्यத்தை உடைத்தானதாய்க்

दिवसமறுதியாக நாள்தோறும் அனுஷ்டிக்க வளர்ந்துவருவதாய் அन्तिमप्रत्य-यावधियान ज्ञानसन्ततिविशेषம். இதுக்கு वर्णाश्रमधर्मங்கள் ज्ञानविकासहेतुவான सत्त्वविवृद्धिக்குக் களையான रजस्तमस्सुக்களுக்கு மூலமான पापங்களைக் கழித்துக்கொண்டு इतिकर्तव्यतैயாயிருக்கும்.

கொண்டு, அவனை, रामனை स्मरिக்கிறேன் என்று व्यवहरिக்கும்படி பண்ணாமல் ''वृक्षे वृक्षे च पश्यामि चीरकृष्णाजिनाम्बरम् । गृहीतधनुषं रामं पाशहस्तमिवान्तकम्'' என்று व्यवहरिக்கும் படி பண்ணிற்றிறே. இதனால் ''भिद्यते हृदयग्रन्थिः .....तस्मिन् दृष्टे परावरे'' इत्यादिகளும் साक्षात्कारத்திற்கு मोक्षोपायत्वத்தைविधिக்கவந்ததன்று, किन्तु இந்த स्मृतिसन्ततिக்கே साक्षात्कार-तुल्यवैशद्यरूपगुणத்தை विधिக்க வந்ததென்று अभिप्रायம் வெளியிடப்பட்டது. **परमपदத்துக்கு प्रयाणம் பண்ணும் दिवसமறுதியாக** इति । **அறுதி** – पर्यन्तம். இது ''स खल्वेवं वर्तयन् यावदायुषम्'' ''आप्रयाणात्तत्राऽपि हि दृष्टम्'' என்கிற श्रुतिसूत्रங்களில் अभिप्रेतार्थकथनம். **நாள்தோறும்** – प्रतिदिनமும். **அனுஷ்டிக்க** – योगकालத்திலேயனுஷ்டிக்க **வளர்ந்து வருவாதாயிति** । उत्तरोत्तरदिनங்களில் पूर्वपूर्वदिनापेक्षया अधिककालानुवृत्तமாயும் वैशद्यातिशय-வத்தாயுமென்றபடி. **अन्तिमप्रत्ययावधियान** इति । अन्तिमप्रत्ययமாவது चरमशरीरवियोगकालத்தில் वागिन्द्रियोपरतिக்குப் பின்னும் मन इन्द्रियोपरतिக்கு முன்பும் வரும் भगवत् ज्ञानம். तद-वधियान:– तत्पर्यन्तமான. அது चरमाङ्गமாகையால் அது पर्यन्तம் இவ்வுपासनம் अनुष्ठेयமென்று கருத்து. **ज्ञानसन्ततिविशेषमिति** । இங்கு विशेषशब्दத்தாலே प्रीतिरूपापन्नत्वம் विव-क्षितம். तथा च श्रुतिसिद्धமான उपायशरीरம் साक्षात्कारतुल्यस्मृतिसन्ततिमात्रமன்றிக்கே आप्रयाणमह-रहरभ्यासाधेयातिशयமாய், अन्तिमप्रत्ययावधियान ज्ञानसन्ततिरूपமாகையாலே ஒரு दिनத்திலே யனுஷ்டேயமாகாதென்றும், अन्तिमप्रत्यமும் இதற்கு चरमाङ्गமாகுமென்றும் स्थापिக்கப்பட்டது. यद्यपि उपायविधायकवाक्यங்களில் ''तमेव विदित्वा'' ''तमेवं विद्वान्'' ''ध्यायीत'' ''उपासीत'' इत्यादि सामान्यशब्दங்கள் श्रुतங்கள்; ஆனாலும் ''ध्रुवा स्मृतिः'' ''स्मृतिलंभे सर्वग्रन्थीनां विप्रमोक्षः'' என்று विशेषविधिस्मरणात् सामान्यविशेषन्यायத்தாலேயவைகளெல்லாம் स्मृत्यात्मकज्ञानसन्ततिविशेषத்தில் पर्यवसन्नங்களாகுமென்று श्रीभाष्यத்தில் निर्णयिக்கப்பட்டதிறே. இந்த ज्ञानसन्ततिக்கு वर्णाश्रमधर्मங்கள் अङ्गங்களென்று சொல்லப்போகிறவராய் योगाभ्यासத்தாலே வருகிற இந்த ज्ञानसन्ततिरूपोपायத்திற்கு இவைகள் उपयुक्तங்களாகும்படியெங்ஙனேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இதுக்கு वर्णाश्रमधर्मங்களीत्यादिना – इतिकर्तव्यतैயாயிருக்குமीत्यन्तेन** । **ज्ञानविकासहेतुவான सत्त्वविवृद्धिக்கு** इति । ''सत्वात्सञ्जायते ज्ञानम्'' என்கிறபடி आप्रयाणादनुवर्त-नीयமான இந்த ज्ञानविकासத்திற்குக் காரணமான सत्वविवृद्धिயை संपादिக்கவேண்டும். அதற்குக்களையாக (प्रतिबन्धकமாக) रजस्तमस्सुக்கள் வரும். அதற்கு मूलकारणம் पापविशेषங்கள். **அவைகளைக்கழித்துக்கொண்டு** – அந்த पापनिरासद्वारकமாய்க்

இப்பக்தியோகந்தானே [2]''प्रत्ययार्थं च मोक्षस्य सिद्धयस्संप्रकीर्तिताः'' என்கிற படியே இளநெஞ்சரைத்தேற்றுகைக்கு இட்ட விரகான வழியில் காம-நாபேதத்தாலே ஐச்வர்யாதிகளுக்கும் ஸாதநமென்னுமிவ்வர்த்தம் [3]''चतुर्विधा भजन्ते

கொண்டு, **इतिकर्तव्यतैயாய்** – अङ्गமாயிருக்குமென்றபடி. तथाच उपायविरोधिपापविशेषம் अङ्गप्रपत्तिயாலே கழிந்தாலும் भक्तियोगानुष्ठानदशैயிலே अहरहः संपादनीयமான ज्ञानविकासத்திற்கு விரோதியான पापविशेषங்களை वर्णाश्रमधर्मानुष्ठानங்களால் கழிக்கவேண்டும். அது கழிந்தால் सत्वाभिवृद्धिप्रतिबन्धकமான रजस्तमस्सुக்கள் कारणाभावात्कार्याभावः என்கிற கணக்கிலே கழிந்துபோம். प्रतिबन्धकங்களான அவைகள் கழிந்தால் सत्वं स्वतः अभिवृद्धமாம். सत्वம் अभिवृद्धமானால் ज्ञानविकासம் दिनेदिने अभिवृद्धமாமென்று திருவுள்ளம்.

இந்த भक्तियोगமே कामनाभेदத்தாலே ऐश्वर्यकैवल्यங்களுக்கும் साधनமாமென்கிறார் **இப்பக்தியோகந்தானேयीत्यादिயால்.** हितपरமான शास्त्रம் ऐश्वर्यादिகளை बन्धकत्वेन त्याज्यங்களாகச்சொல்லிப் பின்னையும் அவற்றையே पुरुषार्थங்களாகச்சொல்லியவற்றிற்கு இந்த भक्तियोगத்தையே साधनமாக விதிக்கிறதென்றால் शास्त्रம் विश्वसनीयமாகுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **प्रत्ययार्थश्चेत्यादिना.** भक्तियोगம் मोक्षसाधनமாகுமோவென்று शङ्किக்கும் मन्दविश्वासனுக்கு, **मोक्षस्य** – मोक्षविषयத்தில் भक्ति साधनமாமென்று, **प्रत्ययार्थं** – நம்பிக்கை வருவதற்காக **सिद्धयः** – ''अणिमा महिमा च तथा गरिमा लघिमा वशित्वमैश्वर्यम् । प्राप्ति प्राकाम्यश्चेत्यष्टैश्वर्याणि योगसिद्धस्य'' என்கிற अष्टैश्वर्यसिद्धिகள். **संप्रकीर्तिताः** – भक्तिக்கு फलங்களகச்சொல்லப்பட்டதுகள். இதனால் ஒருவன் ऐहिकங்களான अष्टैश्वर्यसिद्धिகள் भक्तिக்கு फलமாகச்சொல்லியிருப்பதை शास्त्रத்தால் தெரிந்து அந்த भक्तियोगத்தை अनुष्ठित्து அதனால் अष्टैश्वर्यसिद्धिக்களைப் பெற்றால் அவனுக்கு, मोक्षத்திற்கு साधनமாகச் சொல்லப்பட்ட இந்த भक्तियोगத்தை யनुष्ठित्தால் நமக்கு இந்த ऐहिकैश्वर्यங்கள் போல் आमुष्मिकமான मोक्षமுமवश्यம் வருமென்று महाविश्वासமும் உண்டாகுமென்றும் ज्ञापिக்கப்பட்டது. **என்கிறபடியே** – என்று सात्वतसंहितैயில் சொல்லுகிறபடியே. **இளநெஞ்சரை** – मन्दविश्वासர்களை. **தேற்றுகைக்கு** – वेदविहितமான साधनத்தை अनुष्ठित्தால் अवश्यம் मोक्षம் सिद्धिக்குமென்கிற विश्वासशालिகளாகப்பண்ணுகைக்காக. **இட்டவிரகான** – ஏற்பாடுசெய்யப்பட்ட उपायமான. **வழியிலே** – मार्गத்திலே, मार्गमवलम्ब्येत्यर्थः । **कामनाभेदத்தால் ऐश्वर्यादिகளுக்கும் साधनमिति** । भक्तियोगம் ஒன்று தானேயாகிலும், **कामनाभेदத்தாலே** – तत्तत्कामनाविशेषத்தாலே, **ऐश्वर्यादिகளுக்கும்**

---

[2] *ஸாத்வத ஸம்ஹிதை.*

[3] *கீதை 7-16.*

மாம்'' என்று சொல்லப்பட்டது. அவ்விடத்தில் [4]''तेषां ज्ञानी नित्ययुक्त एक-भक्तिर्विशिष्यते'' என்று துடங்கிச் சொன்ன ज्ञानियினுடைய ஏற்றத்தை [5]''चतुर्विधा मम जना भक्ता एव हि ते स्मृताः । तेषामेकान्तिनश्श्रेष्ठास्ते चैवानन्यदेवताः ।

साधनம் – ऐश्वर्यादिकामनासहकृतமாய்க்கொண்டு ऐश्वर्यादिகளுக்கும் साधनம். **என்னுமி வ்வர்த்தம்** – என்கிற न्यायसिद्धமான இவ்வர்த்தம். இது ''चतुर्विधा भजन्ते मां'' என்கிற वचनத்தாலும் சொல்லப்பட்டதென்கிறார் **चतुर्विधा भजन्ते मांஎன்று சொல்லப்பட்டது** इति । चतुर्विधेत्याद्युक्तार्थः । **அவ்விடத்திலி**त्यादि । **அவ்விடத்தில்** – அங்கு சொன்ன चतुर्विधाधिकारिमध्यத்தில். இதற்கு ज्ञानियினுடைய என்பதோடந்வயம். **तेषां** – இந்த चतुर्विधाधिकारिகளுடைய मध्यத்திலே. निर्धारणे षष्ठी । **ज्ञानी** – भगवदनुभवाकाङ्क्षी । **नित्ययुक्तः** – मया सह नित्योगं काङ्क्षमाणः, ऐश्वर्यार्थिகளைப்போலே उपासनकालத்தில் மாத்திரம் என்னுடைய संबन्धத்தையபேக்ஷித்தவர்களன்றிக்கே नित्यமாகவே அதாவது उपासनकालத்திலும் फलकालத்திலும் என்னோடு संबन्धத்தை काङ्क्षमाणः । आशंसायां – भूतवच्च इति क्तः । **एकभक्तिः** – मय्येकस्मिन्नेव भक्तिயையுடையவன். ऐश्वर्याद्यर्थिகள் फलமாகையாலே ऐश्वर्यादिகளில் भक्तिயையும், அதற்கு साधनமாகையாலே என்னிடத்தில் भक्तिயையும் உடையவர் கள், அவர்கள்போலன்றிக்கே ज्ञानिக்கு फलமும் साधनமும் யானேயாகையாலே मयि एकस्मिन्नेव फलतया साधनतया च भक्तिயையுடையவனென்றபடி. இவ்விரண்டும் हेतुगर्भ-विशेषणங்கள். नित्योगाकाङ्क्षित्वात्, प्रयोजनान्तरं विहाय मय्येकस्मिन्नेव भक्तियुक्तत्वाच्च, **विशिष्यते** – उत्कृष्टो भवतीत्यर्थः । **என்று துடங்கிச்சொன்ன** – என்றாரம்பித்துச்சொன்ன, **ज्ञानियினு டைய ஏற்றத்தை** – ज्ञानियினுடைய उत्कर्षத்தை. இதனால் இந்த ज्ञानिக்கு एकभक्ति-र्विशिष्यते என்று कामनाभेदकृतமான उत्कर्षம் சொல்லுகிறதேயொழிய भक्तिवैलक्षण्यकृत-वैलक्षण्यம் சொல்லவில்லையாகையால் இவ்வதிகாரிகள் பண்ணும் भक्तिस्वरूपத்தில் वैलक्षण्यமில்லையென்று ज्ञापिக்கப்பட்டது. **चतुर्विधेति** । चतस्रः विधाः आर्तत्वादयः येषां, நான்கு வகைப்பட்ட आर्तादिகள். **मम जनाः** – मया – मदीयत्वेनादृताः जनाः, ते सर्वेऽपि भक्ता एव हि शास्त्रेषु स्मृता इति प्रसिद्धம். **तेषां** – तेषां मध्ये, **एकान्तिनः** – एकस्मिन् मयि अन्तः साधनतया फलतया च निश्चयो येषां, ते एकान्तिनः । இதனால் एकभक्तिशब्दार्थம் விவரிக்கப்பட்டது. **श्रेष्ठाः** – उत्कृष्टाः । இதனால் विशिष्यते என்கிற शब्दार्थம் வெளியிடப்பட்டது. **ते चैवानन्यदेवताः** – अनन्या देवता येषाम् । प्राप्यभूतदेवतैसाधनदेवतानन्यமோ ते अनन्यदेवताः । एवकारो भिन्नक्रमः । अनन्यदेवता एवेत्यर्थः இதனாலிவர்களுக்கு अनन्यदेवताकत्वம் नित्यமென்று சொல்லப்படுகிறது. இதரர்கள் மூவருக்கும் फललाभपर्यन्तம் நான் देवतै । ऐश्वर्यादिफलம் கிடைத்தபிறகு मदन्यदेवताकत्वமும்

---

[4] கீதை 7-17.

[5] பாரதம் சாந்திபர்வம் 350-33-35.

अहमेव गतिस्तेषां निराशीः कर्मकारिणाम् । ये तु शिष्टा स्त्रयो भक्ताः फलकामा हि ते मताः । सर्वे च्यवनधर्माणः प्रति बुद्धस्तु मोक्षभाक्'' *என்று தானே வெளியிட்டான்.*

இப்படி மோக்ஷோபாயமாக விதித்த பக்தியோகம் பரபக்தியென்று பேசப்பட்டது. இதினுடைய ஹேதுவாய் ஸாத்விகபரிசீலனாதிகளாலே வந்த பகவத்விஷயத்தில் ப்ரீதிவிசேஷம் ஸர்வேச்வரனைத் தெளியவறியவேணுமென்னும் அபிநிவேசத்துக்குக் காரணமாய் பக்தியென்று பேர் பெற்றிருக்கும். இத்தாலே 'शुद्धभावं

संभविக்கலாமென்று கருத்து. இதனால் नित्ययुक्तशब्दार्थம் வெளியிடப்பட்டது. **अहमेवेत्यादि । निराशीः कर्म** – फलसङ्गादिरहितं कर्म, तत्कारिणां प्रयोजनान्तरानाकाङ्क्षया मत्सेवारूपकर्मकारिणामित्यर्थः । **अहमेव गतिः** – गम्यत इति, गम्यते अनेनेति कर्मणिव्युत्पत्त्या, करणव्युत्पत्त्या चाहमेव प्राप्यः, साधनञ्चेत्यर्थः । **ये तु शिष्टास्त्रयो भक्ताः** – மிகுந்த आर्तादिகளானமூன்று भक्तர் எவரோ? **ते फल कामा हि** – ऐश्वर्यादिफलकामा मता इति प्रसिद्धம். **सर्वे च्यवनधर्माण** इति । இங்கு धर्मशब्दம் फलपरம். तत्तत्फलभाक्கான अधिकारिरूपधर्म्यपेक्षया फलம் धर्मமிறே. तत्तत्फलानुभवानन्तरं அந்த மூன்று अधिकारिகளுக்கும் फलம் नश्वरமாகுமென்றபடி. **प्रतिबुद्धस्तु** – இவர்களில் விலக்ஷணனாகச் சொல்லப்பட்ட ज्ञानिயோ வென்றால்! **मोक्षभाक्** – नित्यமான मोक्षத்தையடைகிறவன். भावान्तराभाववादिகளான நம் सिद्धान्तத்தில் संसारविमोचनं, भगवत्प्राप्तिरूपமான அதாவது – भगवदनुभवरूपமான भावமாக முடிகையால் भगवदनुभवरूपभगवत्प्राप्तिமானாக ஆகிறானென்றபடி.

शास्त्रज्ञानजन्यமாய் कर्मयोगज्ञानयोगसाध्यभक्तियोगமானது एतादृशமாய் मोक्षसाधनமானால் संप्रदायத்தில் परभक्तिயென்றும் परज्ञानமென்றும் परमभक्तिயென்றும் சொல்லுகிறது எதை? இது நிற்க ''शुद्धभावङ्गतो भक्त्या शास्त्राद्वेद्मि जनार्दनं'' என்று शास्त्रத்தாலே भगवானை யறிகைக்கு ஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்ட भक्तिயென்பதுதானெது? என்கிற मध्यस्थशङ्कैயில் அவைகளை விவரிக்கிறார் **இப்படி** इत्यादिना – **வீடுபெறப்பண்ணுமி**त्यन्तेन । **இப்படி** – भक्तियोगமாவது என்றாரம்பித்து ज्ञानसन्ततिविशेषமென்னுமளவாலே சொல்லப்பட்ட विशेषणविशिष्टமாயென்றபடி. मोक्षोपायமாயித்யனேன साक्षात्कारसमानाकारताप्राप्तिக்கு முன்பட்ட स्मृतिव्यावृत्तिः । विधित्த इत्यनेन இந்த भक्तिकार्यமாகத்தானாகவரும் परमभक्तिव्यावृत्तिः । **भक्तियोगம்** – एतावता उपपादितமான भक्तियोगமே, **परभक्तिயென்று பேசப்பட்டது** – ''मद्भक्तिं लभते परां'' इत्यादिகளிலே சொல்லப்பட்டது. இப்படியிதை परभक्तिயென்றால் இதற்குக் கீழ்ப்பட்டதாக अवरभक्तिயொன்றுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இதினுடைய. ஹேதுவா**யித்யாதினா । **भक्तिயென்று பேர் பெற்றிருக்கு**மித்யந்தேன ।

---

[6] *பாரதம் உத்யோகபர்வம் 68-5.*

गतो भक्त्या शास्त्राद्वेद्मि जनार्दनम्'' என்கிறபடியே शास्त्रजन्यतत्वज्ञानकर्मयोगादि परंपरै யாலே பிறந்த परभक्तिயானது साक्षात्करिக்கவேணுமென்னும் अभिनिवेशத்தை

இதினுடைய हेतुவாயிதி । भक्तिயென்றால் भगवाனிடத்திலுண்டாகும் प्रीतिविशेषம். அதற்கு நான்கு अवस्थैகளுண்டு. முதலவஸ்தை இரண்டாவது अवस्थैக்குக் காரணம்; அப்படியே இரண்டாவது மூன்றாவதற்கும் மூன்றாவது நான்காவதற்கும் காரணம். அதில் एतावत्पर्यन्तம் निरूपित्துவந்த परभक्तिயென்னுமவஸ்தையே இரண்டாவது अवस्थै । அதற்கு हेतुவாய் என்றபடி. இப்படி हेतुவான प्रीति எதனால் வந்ததென்று ஶங்கி யாமைக்காக सात्विकपरिशीलनादिகளாலே வந்த என்றது. **सात्विकाः** – सत्वोत्तरர்களான ज्ञानिகள். அவர்களுடைய परीशीलनம் – अनवरतपरिचयம்; அதனால் – सत्सङ्गादिகளா லென்றபடி. आदिपदात् पुराणश्रवणसुकृतविशेषादिपरिग्रहः । **வந்த** – वेदान्तशास्त्र श्रवणात्पूर्वமே யுண்டான, **भगवद्विषयத்தில்** – दोषरहितனாய் ज्ञानादिषाड्गुण्यपरिपूर्णனான भगवाனிடத்தில். दोषरहितत्वமும் गुणपरिपूर्णत्वமும் प्रीतिविशेषத்திற்குக் காரணமென்று ज्ञापिக்கைக்காக இங்கு भगवच्छब्दप्रयोगம். **प्रीतिविशेषमिति** । இங்கு प्रीतिக்கு विशेषமாவது जिज्ञासाजनकतावच्छेद-कधर्मवत्वம். **सर्वेश्वरனைத் தெளியவறியவேணுமென்னும் अभिनिवेशத்துக்கு** – शास्त्रங்களை श्रवणம்பண்ணி भगवाனை நன்றாக स्वरूपरूपगुणविभूतिகளோடே அறிய வேணுமென்கிறவभिनिवेशத்திற்கு, அதாவது इच्छाविशेषத்திற்கு. அறிந்தாலல்லது தரிக்கமுடியாத अवस्थाजनकமான इच्छाविशेषத்திற்கென்றபடி. **காரணமாய்** – जनक மாய், **भक्तिயென்று பேர் பெற்றிருக்குமி**ति । परभक्तिபோலே இதுவும் प्रीतिरूपापन्नज्ञान மாகையாலும் परभक्ति वक्ष्यमाणरीत्या भगवत्साक्षात्काराभिनिवेशहेतुவானாப்போலே யிதுவும் शास्त्रजन्यभगवद्विषयकविशदज्ञानाभिनिवेशहेतुவாகையாலும், यथावस्थितग्रहणाभिनिवेशहेतुत्वமும் प्रीतिरूपत्वமும் இரண்டுக்கும் समानமாகையாலே परभक्तिसादृश्यத்தாலிதுவும் भक्तिशब्दवाच्य மாயிருக்குமென்றபடி. **இத்தாலே** – இந்த प्रेमभक्तिயாலே. இதற்கு பிறந்த என்– பதோடந்வயம். **शुद्धेति** । இது भारतத்தில் उद्योगपर्वத்தில் धृतराष्ट्रனைக்குறித்து सञ्जयன் वाक्यம். **भक्त्या** – கீழ்ச்சொன்ன प्रेमभक्तिயாலே, **शुद्धभावं** – शुद्धமான मनोभाववத்தை, गतस्सन् शास्त्राज्जनार्दनं वेद्मीत्यर्थः । **என்கிறபடியே** – இந்த श्लोकத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடியே. **शास्त्रजन्यतत्त्वज्ञानம்** – शास्त्रத்தாலேயுண்டான यथावस्थितचिदचिदीश्वरतत्त्वज्ञानம், அதனாலு ண்டான, **कर्मयोगादिपरम्परையாலே பிறந்த** – कर्मयोगज्ञानयोगचित्तसमाधानरूपयोग, आत्माव-लोकनरूपपरम्परையாலே பிறந்த, तथाच प्रेमभक्तिயாலே विशदज्ञानभिनिवेशம், அதனாலே विशदமான शास्त्रजन्यतत्त्वज्ञानம், அதனாலே कर्मयोगज्ञानयोगाद्यनुष्ठानம், அதனாலே चित्तस-माधानरूपयोगம், அதனால் आत्मवलोकनம், அதாவது एतादृशपरम्परया பிறந்த என்றபடி. **परभक्तिயானது** – கீழ் निरूपिக்கப்பட்ட परभक्तिயானது. **साक्षात्करिக்கவேணுமென்னும்**

யுண்டாக்கி [7]''योगेश्वर ततो मे त्वं दर्शयात्मानमव्ययम्'' [8]''காணுமாறருளாய்'' [9]''ஒரு நாள் காணவாராயே'' என்று விலபிக்கும்படி பண்ணி இவ்வபेக்ஷ-மாத்ரமடியாக வந்த भगवत्प्रसादविशेषத்தாலே तत्कालनियतமான परिपूर्णसाक्षात्कारத்தையுண்டாக்கும். இஸ்ஸாக்ஷாத்காரம் परज्ञानமென்று பேசப்பட்டது.

अभिनिवेशத்தையுண்டாக்கி इति । ''परभक्तिरदृष्टार्थ प्रत्यक्षाभिनिवेशनम् । परज्ञानन्तु तस्यैव साक्षात्कारः परिस्फुटः ॥ पुनर्विश्लेषभीरुत्वं परमाभक्तिरिष्यते'' என்கிறபடி இப்போதே भगवानை साक्षात्கரிக்கவேண்டுமென்னுமभिनिवेशத்தையுண்டாக்கியென்றபடி, अभिनिवेशமாவது, साक्षात्காரம் வந்தாலல்லது விடவொண்ணாத तीव्रமான आशाविशेषம். இந்த परभक्तियானது अन्तिमप्रत्यत्यानन्तरம் यथावन्निष्पन्नமாய் देहवियोगानन्तरம் देशविशेषावच्छिन्नपरिपूर्णभगवद-नुभवத்திற்கு जनकமாகப்போகிறதானாலும் இங்கிருந்த காலத்திலேயே ஸாக்ஷாத்காரம் பெறவேணுமென்கிறவभिनिवेशத்திற்கும் காரணமாமென்று கருத்து. अभिनि-वेशकार्यத்தைக் காட்டுகிறார் **योगेश्वरेति** । चेतनाचेतनங்களுடைய उच्चावचமான स्वभावयोगங்களுக்கு नियन्ताவான भगवानே! ततो मे त्वमव्ययमात्मानं दर्शय । **காணுமாறருளாய்** – காணும்படி कृपै பண்ணவேண்டும். **ஒரு நாள் காணவாராயே** – ஒரு நாளாகிலும் காணும்படி வந்தருளாய். **என்று** – एवं प्रकारेण, **விலபிக்கும்படி பண்ணி** इति । இவ்விலாபமன்றிக்கே இவ்வभिनिवेशம் सहिக்க முடியாதென்று திருவுள்ளம். **இவ்வपेक्षामात्रமடியாக** – विलापपर्यन्तமான अभिनिवेशरूपेच्छामात्रकारणமாக. उपायनिष्पत्तियன்றிக்கேயிருக்க இங்கிருந்த காலத்திலேயுண்டான இவ்வभिनिवेशमात्रहेतुकமாய் என்றபடி. வந்த – உண்டான, **भगवत्प्रसादविशेषத்தாலே** इति । उपायनिष्पत्त्यनन्तरம் देशविशेषத்திலுண்டாகும் परिपूर्णभगवत्साक्षात्कारத்திற்கு हेतुவான प्रसादத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட प्रसादविशेषத்தாலே யென்றபடி. तथा च उपायनिष्पत्तिजन्यपरिपूर्णसाक्षात्कारहेतुभूत-प्रसादविशेषरूपकारणம் இப்போதில்லாவிட்டாலும் तद्विलक्षणமான இந்த प्रसादविशेषத்தால் இங்கேயே साक्षात्कारம் பிறக்கலாமென்று கருத்து. **तत्कालनियतமான** – இவனுடையவபேக்ஷை யெவ்வளவு காலமிருக்கிறதோ, அவ்வளவு पर्यन्तமான. **परिपूर्णसाक्षा-त्कारத்தையுண்டாக்கும்** – देशविशेषावच्छिन्नसाक्षात्कारம்போலிருக்கிற पूर्णसाक्षात्कारத்தையுண்டாக்கும். **இஸ்ஸाक्षात्कारம் परज्ञानமென்று பேசப்பட்டது** – இதுவே परज्ञानமென்று ''परज्ञानन्तु तस्यैव साक्षात्कारः परिस्फुटः'' इत्यादौ சொல்லப்பட்டதென்றபடி. இப்படி परभक्तिயாலே अभिनिवेश, विलाप, भगवत्प्रसादक्रमத்தாலேயுண்டுபண்ணப்பட்ட परिपूर्णसाक्षा-

7 கீதை 11-4.
8 திருவா. 8-1-1.
9 திருவா. 6-9-4.

இப்படி निरतिशयभोग्यமான भगवत्स्वरूपத்தை साक्षात्करिத்தவாறே பெருவிடாய்ப்பட்டவன் तटाकத்தைக்கண்டாப்போலே பிறந்த प्रीत्यतिशयம் परमभक्ति । இது [10]''முனியே நான்முகனி''ற்படியே सङ्कोचமற அநுभविத்தல்லது धरिக்கவொண்ணாத अभिनिवेशத்தை உண்டாக்கி மறுக்கவொண்ணாத திருவாணையிட்டு வளைத்துக்கூப்பிடுகையாலே இவனுக்குக்கடுக

त्काररूपपरज्ञानத்தை उपपादिத்து एतत्कार्यமான परमभक्तिயின் स्वरूपத்தை उपपपादिக்கிறார் **இப்படியி**त्यादिना । **இப்படி** – परिपूर्णமாக, இதற்கு साक्षात्करिத்தவாறே என்பதோடந்வயம். இந்த ஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு प्रीत्यतिशयहेतुत्वம் சொல்லுகைக்காக இதின் விஷயமான भगवत्स्वरूपத்தின் वैलक्षण्यத்தை முதலில் उपपादिக்கிறார் **निरतिशयभोग्यமான** इति । **साक्षात्करिத்தவாறே** – साक्षात्क्रियाநின்றவளவில். இதற்கு பிறந்த என்பதோடந்வயம். நடுவில் अनुरूपदृष्टान्तத்தைக் காட்டுகிறார் **பெருவிடாய்ப்பட்டவனி**त्यादिயால். விடாய்க்குப்பெருமையாவது जलावगाहनपानादिகளன்றிக்கே தாங்க முடியாமை. **தடாகத்தைக்கண்டாப்போலே** – परिपूर्णोदकமாய் தனக்கவगाहनादियोग्यமான தடாகத்தைஸாக்ஷாத்கரித்தாப்போலே. பெருவிடாய்ப்பட்டவனுக்கு तटाकदर्शनம்போல் तापत्रयाभिहतனானவிவனுக்கு भगवत्साक्षात्कारம் என்றभिप्रायம். பிறந்த **प्रीत्यतिशयம் परमभक्ति** इति । परभक्तिயும் प्रीत्यतिशयமானாலும் அது साक्षात्कारजन्यமில்லாமையாலே परभक्तिயென்றும், இது साक्षात्कारத்தாலும் அந்த परभक्तिपरंपरैयाயாலும் जन्य-प्रीत्यतिशयமாகையாலே परमभक्तिயென்றும் சொல்லப்பட்டதென்று கருத்து. परो मा यस्या इति व्युत्पत्त्या இதுவே स्वावधिकोत्कर्षरहितமாக ஏற்படுவதால் இந்த परमभक्तिயே परभक्तिपरज्ञानம் போலன்றிக்கே साक्षाद्भगवत्प्राप्तिहेतुவென்று ज्ञापितமாகிறது. இந்த परमभक्ति அப்படி व्यवधानமற हेतुவாகும் प्रकारத்தை उपपादिக்கிறார் **இது முனியே நான்முகனிற்படியே** इत्यादिना । முனியே நான்முகனே என்கிற திருவாய்மொழியில் சொன்னபடி. **सङ्कोचமற** – முன்பு சொன்ன तत्कालनियतसाक्षात्कारानुभवம்போல் कालसङ्कोचமன்றிக்கே. **அநுभविத்தல்லது** – कैङ्कर्यपर्यन्तமான भोगरूपसाक्षात्कारानुवर्तिயன்றிக்கே. **धरिக்கவொண்ணாதவअभिनिवेशத்தையுண்டாக்கி** – फलसिद्धिயில்லாமல் शरीरधारणம் பண்ணமுடியாத ஒரு आशाविशेषத்தையுண்டாக்கி. **மறுக்கவொண்ணாத** – अति-क्रमिக்கமுடியாத. **திருவாணையிட்டு** – பிராட்டியின்மேல் ஆணையிட்டு, शपथமிட்டு என்றபடி. இது ''வாசம்செய் பூங்குழலாள் திருவாணை நின்னாணை கண்டாய்'' என்பதின் अनुवादம். **வளைத்து** – அப்பால் போகவிடாதபடி निर्बन्धि த்து,

---

[10] *திருவா. 10-10-1*

प्राप्तियैक्कॊडुक्कुम्पडि सर्वेश्वरनुक्कु त्वरातिशयत्तै उण्डाक्कि इवनैयवावऱ्ऱु वीडु पॆऱप्पण्णुम्.

इप्भक्तियोगम् तैत्रवर्णिकरैयॊऴिन्दार्क्कुम् तैत्रवर्णिकर्तङ्गळिल् ज्ञानत्तिलेयादल् शक्तियिलेयादल् इरण्डिलुमादल् कुऱैयुडैयार्क्कुम् फलविलम्बम् पॊऱुक्क इसैयाद तीव्रसंवेगमुडैयार्क्कुम् योग्य

இது ''இனி நான் போகலொட்டேன் ஒன்றும் மாயம் செய்யேல்'' என்பதை நினைத்துச் சொன்னபடி. **கூப்பிடுகையாலே** – आक्रन्दनம் பண்ணுகையாலே. இதற்கு त्वरातिशयத்தையுண்டாக்கியென்பதோடந்வயம். **இவனுக்கு** – परमभक्तिமானான இவனுக்கு. **கடுக** – व्यवधानமில்லாமல். **प्राप्तियैக்கொடுக்கும்படி** – தன்னுடைய निरतिशयभोग्यமான स्वरूपसाक्षात्काररूपप्राप्तियைக் கொடுக்கைக்கு. प्राप्तिं दातुमित्यर्थः । **सर्वेश्वरனுக்கு** – परमदयालुவான सर्वेश्वरனுக்கு. **त्वरातिशयத்தையுண்டாக்கி** – उत्तरक्षण एव प्राप्तिप्रदानेच्छाविशेषத்தை உண்டாக்கி, இவனாணையிட்டு வளைத்துக் கூப்பிடுகையால் साक्षात्कृतனான भगवानுக்கு प्राप्तियைக் கொடுத்தாலல்லது தாங்க முடியாத त्वरैயுண்டாகுமிறே. **இவனை** – परमभक्तिभरितனான இந்த अधिकारियை. **அவா** – महத்தான ஆசை, அது **அற்று** – निश्शेषமாக नशित्து, **வீடுபெற** – मोक्षத்தையடைய, सिद्धेऽर्थे इच्छा नोदेति என்கிறபடியே परिपूर्णब्रह्मानुभवमोक्षத்தையடைந்தபின் ஒருவிधமான அவாவுமிராதென்றபடி. இங்கு दीपिकाचार्यர் சொல்லும் क्रमம் – ''सात्विकसङ्गादिகளால் भगवानிடத்தில் प्रीतिविशेषरूपभक्तिயுண்டாம்; அத்தால் शास्त्रतो ज्ञातुमिच्छैயுண்டாம்; அத்தால் भगवत्प्रसादமடியாக शास्त्रज्ञानம் வரும்; அத்தால் उपायभक्ति; அத்தால் साक्षात्कारेच्छै; अथ भगवत्प्रसादात्तत्साक्षात्कारம்; அத்தால் परमभक्तिरूपनिरतिशयप्रीति; இத்தால் प्राप्त्यभिनिवेशம்; अनन्तरம்; भगवत्प्रसादात्तत्प्राप्तिः'' என்று.

भक्तियोगनिष्ठனுக்கு उपायமான परभक्तिயின் स्वरूपादिகளையும், அதின் फलமான परज्ञानपरभक्तिயினுடைய क्रमप्राप्तियையுமுபபாதித்து, இதற்கனधिकारियான एतत्स्थानத்திலே चोदितैயான अद्वारकप्रपत्तियை अनुष्ठित्தவனுக்கும் प्रपत्तिफलமாக कैङ्कर्यपर्यन्तपरभक्तिपरज्ञानपरमभक्तिகள் तत्तदिच्छानुगुणமாக फलமாக வருமென்கிறார் **इप्भक्तियोगमित्यादिना** । இதற்கு योग्यமில்லாமையாலே யென்பதோடந்வயம். **त्रैवर्णिकரை யொழிந்தார்க்குமிதி** । **त्रैवर्णिकர்** – ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यர் । तद्भिन्नர்க்கும் அதாவது शूद्रादिகளுக்குமென்றபடி. **त्रैवर्णिकர்தங்களில்** – त्रैवर्णिकमध्ये । **ज्ञानத்திலேயாதலித்யாதி** । भक्त्यनुष्ठानोपयोगिज्ञानத்திலேயோ शक्तियிலேயோ இரண்டிலுமோ குறையுள்ளவர்களுக்குமென்கை. ज्ञानशक्त्यादिகள் परिपूर्णமாக இருக்கச்செய்தேயும் **फलविलंबம்** – प्रारब्धकर्मपर्यवसानभाविயான फलविलंबத்தை,

மல்லாமையாலே தங்கள் அளவுகளைத் தெளிந்து அद्वारकமாக प्रपत्तिயை मोक्षोपायமாகப் பற்றுமவர்களுக்கு सर्वफलसाधनமான प्रपत्तिதானே परभक्तिस्थानத்திலே चोदिதையாகையாலே उपासकனுக்கு परभक्तिக்கு மேல் வரும் अवस्थैகள் போலே இस्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठனுடைய கோலுதலுக்கீடாக இप्रपत्तिக்கு மேல் வரும் அனுகூலावस्थैகள் இதின் फलமாயிருக்கும்.

பொறுக்க – ஸहिக்க, **இசையாத** – इच्छैயில்லாத, **तीव्रसंवेगமுடையார்க்கும்** – अत्यन्तत्वரैயுடையார்க்கும், இவ்வளவால் மேல் प्रपत्तियोग्याधिकारத்தில் சொல்லப்போகிற प्रपत्त्यधिकारங்கள் ''अङ्कान्तपात्रैरङ्कास्यमुत्तराङ्कार्थसूचनं'' என்கிற अङ्कास्यन्यायத்தாலேயிங்கேயே सूचितங்கள். **योग्यமல்லாமையாலே** – अनुष्टिக்க शक्यமல்லாமையாலே, **தங்களளவுகளை** – தங்கள் தங்கள் सामर्थ्यத்தின் इयத்தையை, **தெளிந்து** – நன்றாக निर्धारणம் பண்ணி, **अद्वारकप्रपत्तिயை** – साक्षान्मोक्षसाधनமான स्वतन्त्रप्रपत्तिயை, **मोक्षोपायமாக** – साक्षान्मोक्षसाधनமாக, **பற்றுமவர்களுக்கு** – अवलम्बिக்குமधिकारिகளுக்கு, मुख्यமான भक्तियोगத்தில் தங்களுக்கு सामर्थ्यமில்லாமையைத் தெளிந்தாலத்தை விட்டு गौणமான अद्वारकप्रपत्तिயை साक्षान्मोक्षसाधनமாக अवलम्बिப்பாரிறே. **सर्वफलसाधनமான प्रपत्तिதானே** – ''तावदार्तिः'' इत्यादिषु सर्वफलसाधनतया ज्ञातமான अद्वारकप्रपत्तिயே. **परभक्तिस्थानத்திலே चोदितैயாகையாலே** - ''यद्येन कामकामेन न साध्यं साधनान्तरैः । मुमुक्षुणा यत्सांख्येन योगेन न च भक्तितः ॥ तेन तेनाप्यते तत्तन्न्यासेनैव महामुने'' इत्यादिகளில் चोदितैயாகையாலே, **परभक्तिக்கு மேல் வருமवस्थैகள் போலே** – परज्ञानपरमभक्ति முதலானவवस्थैகள் போலே, இதற்கு अनुकूलावस्थैகளென்பதோடந்வயம். **கோலுதலுக்கீடாக** – प्रपत्तिकालसङ्कल्पத்துக்கீடாக, இதனால் स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठரெல்லாருக்கும் மேல் சொல்லப்போகிற अनुकूलावस्थैகள் காணவில்லையே என்கிற शङ्कै परास्तம். **இप्रपत्तिக்குமேல்வரும்** – இस्वतन्त्रप्रपत्तिக்குமேலுண்டாகும், **अनुकूलावस्थैகள்** – परभक्तिपरज्ञानपरमभक्तिகளும், कैङ्कर्यங்களும், **இதின் फलமாயிருக்கும்** – परभक्तिस्थानத்தில் चोदिதையான இप्रपत्तिயின் फलமாயிருக்கும். परभक्तिயானது परज्ञानपरमभक्तिरूपफलजनकமானாப்போலே तत्स्थानத்திலே चोदितैயாய் सर्वफलप्रदैயான இந்த प्रपत्ति கோலுதலுக்கீடாக அந்த परभक्तिயையுமுண்டாக்கி तत्कार्यங்களான परज्ञान परमभक्तिகளையும் कैङ्कर्यपर्यन्तமான भगवत्प्राप्तिயையுமுண்டாக்குமென்று கருத்து.

இப்படி ப்ரபத்திக்கும் பக்திக்கும் அதிகாரிவிசேஷத்தைப்பற்றி துல்யபலத்வ முண்டாகையாலே விகல்பமாகக்கடவது. இவற்றுக்கு [11]''நாநா ஶப்தாதி பேதாத்'' என்கிற அதிகரணத்திலே பேதம் ஸித்தம். [12]''விகல்போऽவிஶிஷ்டபலத்வாத்'' என்கிற அதிகரணத்திலே விகல்பமும் ஸித்தம். உபாஸநத்தில் விசேஷங்கள் போலே

இப்படி குருவான भक्तियोगத்துக்கும் तत्स्थानத்திலே சோதிதையான லகுவான स्वतन्त्र-प्रपत्तिக்கும், कैङ्कर्यपर्यन्तभगवत्प्राप्तियும் இங்கிருந்த காலத்தில் परज्ञानादिफलங்களும் तुल्यமாக வுண்டாகுமென்றால் லகுவான प्रपत्तिயை விட்டு குருவான भक्तिயில் எவனாவது प्रवृत्तिப்பானோ? भक्तियोगத்திற்கு अधिकारिகள்தான் தேட்டமாகாதோ? குருலகுவான இவ்விரண்டுக்கும் विकल्पந்தான் கூடுவதெங்ஙனேயென்னவருளிச்செய்கிறார் **இப்படி ப்ரபத்திக்கும**ित्यादिना । **இப்படி** – கீழ் உபபாதித்தபடி, **ப்ரபத்திக்கும் பக்திக்கும்** – லகுவான प्रपत्तिக்கும் குருவான भक्तिக்கும், **அதிகாரிவிசேஷத்தைப்பற்றி** – अकिञ्चनसकिञ्चन-रूपाधिकारिविशेषத்தையுத்தேஶித்து. **துல்யபலத்வமுண்டாகையாலே** इति । शरीरத்தில் गुरुलघुभावமுண்டானாலும் फलத்தில் तौल्यமுண்டாகையாலே யென்றபடி. **விகல்ப மாகக்கடவது** – विकल्पः – भिन्नकल्पः, अन्यतरानुष्ठानमेव; न तु समुच्चय इति भावः । तथाच शक्तனுக்கே குருவாயும் லகுவாயுமுள்ள भक्तिप्रपत्तिகளாலே समान फलसिद्धिயுண்டாகுமென்றால் அவன் விஷயத்தில் गुरुवैयर्थ्यप्रसङ्गेन गुरुलघुविकल्पம் கூடாதானாலும் सकिञ्चनाकिञ्चनाधिकारि விஷயத்திலே गुरुलघुக்களுடைய வனுஷ்டானத்தாலே तुल्यफलம் வருகிறதென்றால் शक्तன் குருவையே யனுஷ்டிக்கக்கடவன், अशक्तன் லகுவையே யனுஷ்டிக்கக்கடவனென்று व्यवस्थितविकल्पமே ஏற்படுமாகையால் गुरुवैयर्थ्यத்திற்கோ समुच्चयத்திற்கோ प्रसक्तिயே ஏற்படாதென்று திருவுள்ளம். भक्तिக்கும் प्रपत्तिக்கும் भेदமுண்டாகிலன்றோ विकल्पம் சொல்லலாவது; ''अर्चनं वन्दनं दास्यं सख्यमात्मनिवेदनं । ....भक्तिश्चेन्नव लक्षणा'' इत्यादि களில் भक्तिप्रपत्तिशब्दवाच्यங்களொன்றுபோல் தோன்றுகிறதேயென்ன வருளிச்செய் கிறார் **இவற்றுக்கு** इत्यादिना । **विद्या नाना** – परस्परं भिन्ना शब्दादिभेदात् –''उपासीत'' ''ओमित्या-त्मानं युञ्जीत'' इति **शब्दभेदात्** । आदिपदादभ्यासनामधेयगुणप्रकरणसंग्रहः । **என்கிற அதிகரணத்திலே பேதம் ஸித்த**மிதி । तथाच सूत्रकारैरेव भक्तिप्रपत्तिகளுக்கு भेदकहेतुக்களாலே भेदस्य व्यवस्थापितत्वेन ''सख्यमात्मनिवेदन'' मित्यादिகளில் अभेदप्रतीतिरन्यथा नेया என்று திருவுள்ளம். இப்படி भेदத்தை स्थापिத்த सूत्रकारரே विकल्पाधिकरणத்தில் विकल्पத்தையும் निर्णयித்தாரென்கிறார் **விகல்போऽவிஶிஷ்டபலத்வாத் என்கிற அதிகரணத்திலே விகல்பமும் ஸித்த**மிதி । **विकल्पः** – विभिन्न-कल्प एव, न तु समुच्चयः । कुतः? **अविशिष्टफलत्वात्** – परस्परासहायेन तुल्यफलजनकत्वात् । உபாஸநத்தில்

---

[11] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 3-3-56.

[12] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 3-3-57.

शाखाभेदங்களிலும் भगवच्छास्त्रसंहिताभेदங்களிலுஞ்சொல்லும் न्यासविद्यैயில் मन्त्रादिविशेषங்கள் கண்டுகொள்வது.

भेदம்போலே शाखाभेदसंहिताभेदங்களில் न्यासविद्यैகளிலும் मन्त्रादिभेदத்தாலே भेदம் सिद्ध மென்கிறார். अथवा साङ्गமான प्रपदनமொன்றாகையாலே ஒரு प्रपदनத்தில் ''वसुरण्य'', ''श्रीमन्नारायण स्वामिन्'', ''भगवन्'', ''सर्वविजयिन्'', ''श्रीमन्नारायणचरणौ'' इत्यादिகளான अनेक-मन्त्रங்கள் करणमन्त्रங்களாக ஆகவேண்டுமாகையால் அவைகளுக்கு करणमन्त्रतया विनियोगविकल्पம் கொள்ளவேண்டும். विकल्पமோ अष्टदोषदुष्टம். ஒன்றினாலேயே प्रपदननिष्पत्तौ बहुमन्त्रश्रवणம் व्यर्थமாகவும் प्रसङ्गிக்கும். ஆகையால் बहुमन्त्रங்களுக்கு उपनि-षद्भेदेन करणत्वம் சொன்னதற்கு गति என்னென்னில்? सर्व श्रुतिகளிலும் पाञ्चरात्रादिகளிலும் पठितமான எல்லா भरन्यासத்திலும் आनुकूल्यसङ्कल्पाद्यङ्गங்கள் अविशिष्टமானாலும் तत्तच्छाखै களிலும் अहिर्बुध्न्यसंहितादिகளிலும் गुणविग्रहादिविशेषविशिष्टனுக்கே प्रपत्तव्यत्वம் சொல்லியி ருப்பதால் रूपभेदத்தாலே तत्तत्प्रपदनभेदம் सिद्धिக்கையால் तत्तत्प्रपदनविशेषे तत्तन्मन्त्रस्य करणतया-न्वयात् मन्त्राणां बहुत्वेऽपि न वैयर्थ्य மென்கிற வபிப்ராயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் **उपासनத்தி लीत्यादिना । उपासनத்தில் विशेषங்கள் போலே** – उपासनत्वव्याप्यधर्मवத்துக்களான दहरशाण्डि-ल्यद्युपासनங்கள்போல், **शाखाभेदங்களிலும்** – तैत्तिरीयश्वेताश्वतरादिवेदशाखाभेदங்களிலும், **भगवच्छास्त्रासंहिताभेदங்களிலும்** – पाञ्चरात्रसंबन्धिகளான लक्ष्मीतन्त्राहिर्बुध्न्यादिसंहिताभेदங்களிலும், **சொல்லும் न्यासविद्यैயில்** – प्रतिपाद्यமான न्यासविद्यैயில், **मन्त्रादिविशेषங்கள் கண்டு கொள்வது** – मन्त्रादिकृतभेदங்கள் கண்டுகொள்வது. இங்கு आदिपदादनुसन्धेयगुणविग्रहादि परिग्रहः । இப்படி प्रतिशाखैயிலும் प्रतिसंहितैயிலும் मन्त्रங்களும் अनुसन्धेयगुणविग्रहादिகளும் भिन्नங்களாக இருப்பதால் रूपभेदம் தோன்றாநிற்க न्यासविद्यैயில் मन्त्रादिविशेषங்கள் கண்டுகொள்வதென்கிறவிடத்திலுள்ள न्यासविद्याशब्दोत्तरமான एकवचनத்தைமாத்திர மவலம்பித்து, ''न्यासविद्यै इति । இங்கு एकवचनத்தால் कर्मैक्यं ज्ञापितமாகிறது. ततश्च प्रकरणा-न्तरादिகளிருந்தாலும் शाखाभेदादिகளில் சொல்லுகிற न्यासமெல்லாம் सर्ववेदान्तप्रत्ययन्यायத் தாலே एककर्मமேயொழிய भिन्नकर्मமன்றென்று கருத்து'' என்று சிலர் சொல்லுவது எப்படி सङ्गतமாகும்? இப்படி न्यासविद्यै ஒன்றானால் अनेकमन्त्रங்களை எப்படி उपसंहारம் பண்ணிக்கொள்வது? अनेकविग्रहचिन्तनம் தான் ஒன்றில் எப்படி शक्यமாகும்? அப்படி न्यासविद्यैயெல்லாம் ஒன்றென்றால் ''यद्यपि अनन्यप्रयोजनस्यापि तत्रतत्रोक्तन्यासविद्याभेदात् स्वनिष्ठा-विषयतत्तत्संहितोक्तप्रक्रियाभेदाच्च अनुसन्धेयरूपगुणविग्रहविभूत्यादिकन्नाना भवति'' என்கிற योगप्रकरणस्थ श्रीपाञ्चरात्ररक्षावाक्यம் विरुद्धமாம்.

நமஸ்காரம் வாசிகம் மானஸம் காயிகமென்று பிரிந்தாப்போலே ப்ரபத்தியிலு மோரொன்றை முன்னிட்டு இவ்விபாகங்கள் சொல்லப்பட்டது. இவை

உபாயமான இந்த ப்ரபத்தி ஜ்ஞானவிகாஸவிஶேஷமாயிருக்க இதற்கு வாசிகாதி விபாகம் சொல்லுவதற்கு த்ருஷ்டாந்தபூர்வகமாக அபிப்ராயமருளிச்செய்கிறார் **நமஸ்காரமித்யாதிநா** । நமஸ்காரம் – ஶேஷத்வஜ்ஞானம்; நமஸ்காரநிஷ்டஶேஷிதாநிரூபிதஶேஷத்வானுஸந்தானமிதி யாவத், **வாசிகம் காயிகம் மானஸமென்று பிரிந்தாப்போலே** இதி । ஶேஷித்வானுஸந்தானமே மானஸவ்யாபாரமாகையாலே மானஸிகநமஸ்காரமாய் ஸ்வபுரஸ்க்ருதஶேஷிப்ரஸாதஜனகவாக்வ்யாபாரரூப நமஶ்ஶப்தோச்சாரணஜனகத்வேன வாசிகநமஸ்காரமாய், ஸ்வபுரஸ்க்ருதஶேஷிப்ரஸாதஜனககாயிகப்ரணிபதனாதிஜனகத்வேன காயிக நமஸ்காரமாய் பிரிந்தாப்போலேயென்றபடி. ததா ச ஶேஷத்வ ஜ்ஞானரூபநமஸ்காரம் ஸ்வகார்யமான நமஶ்ஶப்தோச்சாரணவிஶிஷ்டதாதஶாயாம் வாசிகமென்றும், ஸ்வகார்யபூதப்ரணிபதனாதிவிஶிஷ்டதாதஶாயாம் காயிகமென்றும் விபாகவத்தாக எப்படிப் பிரிந்திருக்கிறதோ அப்படியே என்றப்படி. **ப்ரபத்தியிலும்** பரஸமர்ப்பணரூபப்ரபத்தியிலும், **ஓரொன்றை முன்னிட்டு** – பகவத்ப்ரஸாதஜனகமான பரஸமர்ப்பண த்வயோச்சாரண ப்ரணிபதனரூபமான மானஸவாசிககாயிகவ்யாபாரங்களில் ஓரொன்றை ப்ரதானீகரித்து; அதாவது – ஸ்வநிஷ்டையில் கரணமந்த்ரோச்சாரணபூர்வகபரஸமர்ப்பணத்தை ப்ரதானீகரித்தும், பரஸமர்ப்பணபூர்வகமான த்வயோச்சாரணரூபவாசிகப்ரபத்தியில் ப்ரஸாதஜனகமான த்வயோச்சாரணத்தை ப்ரதானீகரித்தும், பரஸமர்ப்பணபூர்வகப்ரணிபதனரூபகாயிகப்ரபத்தியில் ப்ரஸாத ஜனகப்ரணிபதனாதிரூபகாயவ்யாபாரத்தை ப்ரதானீகரித்தும் என்றபடி. **இவ்விபாகங்கள்** – மானஸிகவாசிககாயிக விபாகங்கள். **சொல்லப்பட்டது** – பரத்வாஜ ஸம்ஹிதாயாம் ''ஏஷைவ த்ரிவிதா ஜ்ஞேயா கரணத்ரய பேதத:'' என்று சொல்லப்பட்டது. யத்யபி பரஸமர்ப்பணபுரஸ்க்ருதமந்த்ரோச்சாரணரூபைவ வாசிகீ ப்ரபத்தி:; பரஸமர்ப்பணபுரஸ்க்ருதப்ரணாமாதிரூபைவ காயிகீப்ரபத்தி:; வாசிககாயிக ப்ரபத்தித்வரூபதர்மௌ ச தயோரேவ வர்த்தேதே । ததாऽபி விஶேஷணீபூதே பரஸமர்ப்பணேऽபி தயோர்தர்மயோ: ஸ்வாஶ்ரயஜ்ஞாப்யத்வஸம்பந்தேன வா ஸ்வாஶ்ரயவிஶேஷணத்வரூபஸம்பந்தேன வா ஸத்வேன பரத்வாஜஸம்ஹிதையில் பரஸமர்ப்பணாத்மகப்ரபத்திக்கே வாசிகாதிவிபாககதனமென்று கண்டுகொள்வது. இப்படி ஸாக்ஷாத்ஸம்பத்தமான மானஸப்ரபத்தித்வரூபதர்மத்தையும் ஸ்வாஶ்ரயவிஶேஷணத்வஸம்பந்தேனஸம்பத்தங்களான வாசிகப்ரபத்தித்வகாயிகப்ரபத்தித்வரூபதர்மங்களையுமிட்டு மானஸிகாதிவிபாகம் சொல்லக்கூடுமோ? 'த்ரவ்யம் த்வேதா விபக்தம் ஜடமஜட'' மித்யாதௌ ஜடத்வாஜடத்வரூபஸாக்ஷாத்ஸம்பத்தவிபாஜகதர்மங்களையிட்டன்றோ விபாகம் சொல்லப்படுகிறதென்னில்; ஸர்வத்ர தாத்ருஶநியமமில்லை யென்று ஜ்ஞாபிக்கைக்காகவே முதலிலேயே ஸர்வாத்மநா துல்யமான நமஸ்காரத்ருஷ்டாந்தத்தைச் சொன்னது. அங்கும் ஶேஷத்வ ஜ்ஞானத்தில் மானஸத்வம் ஸாக்ஷாத்ஸம்பந்தத்தாலும், நமஶ்ஶப்தோச்சாரணத்திலிருக்கிற வாசிகத்வம் ஸ்வாஶ்ரயஜனகத்வரூபபரம்பராஸம்பந்தத்தாலும் ப்ரணிபதனவ்ருத்தி காயிகத்வம் ஸ்வாஶ்ரய ப்ரணிபதன ஜனகத்வ ரூப பரம்பரா ஸம்பந்தத்தாலுமிருப்பதையிட்டே வாசிககாயிகமானஸிகவிபாகம் லோகஸித்தமென்று கருத்து.

மூன்றும் பொருந்தினபோது பூர்ணநமஸ்காரமானாற்போலே பூர்ணப்ரபத்தியாகக் கடவதென்றவர்கள் பாசுரங்களுக்கும் வாசிககாயிகங்களான வ்யாபாரவிசேஷங்கள் பரீவாஹமாம்படியான மானஸப்ரபத்தியினுடைய பூர்த்தியிலே தாத்பர்யமாகக் கடவது. யதாதிகாரமிவையெல்லாம் பலப்ரதங்களென்னுமிடம் முன்பே சொன்னோம்.

यत्तु सारास्वादिन्यामेतद्वाक्यव्याख्यानावसरे ''**ஓரொன்றை** इति । प्रपत्तिमानसமாயிருக்கச் செய்தேயும் प्रपत्तिवाक्योच्चारणादिमुखेन वाक्कायान्वयியாயுமிருப்பதாலே இந்த करणत्रयव्यापारங்களில் तत्तदधिकारिषु शक्तिभेदादेकैकव्यापारம் விஞ்சியிருக்கையால் அவ்வபிप्रायத்தாலே யவற்றிலோரொன்றை पुरस्करித்து இப்படி प्रपत्तिக்கு त्रैविध्येन भेदம் சொல்லுகிறதத் தனையாகையாலே प्रपत्ति ज्ञानैकरूपैயென்னக் குறையில்லை என்று கருத்து'' इत्युक्तम् । அதில் சொல்லவேண்டிய साधकबाधकयुक्तिகளை अस्मत्कृत उक्तिनिष्ठाभरणोद्योतத்திலே கண்டுகொள்வது.

இப்படியானால் प्रपत्तिயிலேயே एकैकपुरस्कारத்தாலே त्रेधा विभाग कथनம் கூடுமோ? இவை மூன்றும் பொருந்தினபோது पूर्णनमस्कारமானாற்போலே पूर्णप्रपत्तिயாகக் கடவதென்கிற अभियुक्तश्रीसूक्तिயிலே मानसादिव्यापारत्रयसमुच्चयरूपமாயும் पूर्वोक्तवाचिकादित्रय-व्यतिरिक्तமாயும் प्रपत्त्यन्तरம் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லையோவென்னவருளிச் செய்கிறார் **இவை மூன்றுமி**त्यादिना । **இவை மூன்றும்** – मानसिकवाचिककायिकव्या-पारங்கள் மூன்றும். **பொருந்தின போது** – परस्परம் சேர்ந்தபோது. இதற்கு पूर्णप्रपत्तिயாகக்கடவதென்பதோடந்வயம். **என்றவர்கள் பாசுரங்களுக்கும்** – என்று अभियुक्तர்கள் சொல்லும் வார்த்தைகளுக்கும். **वाचिककायिकங்களான व्यापारविशेषங்கள் பரீவாஹமாம்படியான** – स्तुतिनमस्कारादिरूपங்களான वाचिककायिकव्यापारविशेषங்கள் தடுக்கமுடியாத कार्यமாம்படியான. मानसप्रपत्तिயினுடைய – முன்பு சொன்ன மூன்றிலொன்றான **मानसप्रपत्तिயினுடைய. पूर्तिயிலே तात्पर्यமாகக் கடவது** इति । तथाच முன் சொன்ன मानसप्रपत्तिயே ஒருவனுக்கு स्तुतिनमस्कारादिरूपமான वाक्कायव्यापारங்களோடு சேர்ந்தால் அதுவே पूर्णमानसप्रपत्तिயாகக்கடவதென்று तात्पर्यமேயொழிய वाचिककायिकव्यापाररूपप्रपत्तिகள் சேர்ந்தால் पूर्णप्रपत्तिயென்று तात्पर्यமில்லாமையாலும் व्यापारत्रयसमुच्चयरूप प्रपत्त्यन्तरமுண்டென்று तात्पर्यமில்லாமையாலும் पूर्वोक्तமான त्रेधाविभागத் திற்கு ஒரு विधமான अनुपपत्तिயுமில்லையென்று கருத்து. இந்த वाचिककायिकप्रपत्तिகள் विशदभरसमर्पणपूर्वकமல்லாமையால் मानसம்போல் फलप्रदங்களாக மாட்டுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **यथाधिकारமி**त्यादिना । **यथाधिकारம்** – அவ்வோ अनुष्ठाताக்களின்

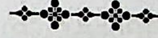
**நின்றநிலைக்குற நிற்குங் கருமமுநேர்மதியால்
நன்றென நாடிய ஞானமுநல்குமுட்கண்ணுடையார்
ஒன்றியபத்தியுமொன்றுமிலாவிரைவார்க்கருளால்
அன்று பயன்றருமாறுமறிந்தவரந்தணரே. (16)**

अधिकारानतिक्रमेण । स्वतन्त्रनिष्ठै पूर्णाधिकारिकर्तृकமாகையாலே எப்படி पूर्णफलप्रदமோ அப்படியே अशक्ताधिकारिकங்களான वाचिकादिप्रपत्तिகளும் पूर्णफलप्रदங்களென்றபடி. **முன்பே சொன்னோம்**. முன்பே – पूर्वस्मिन्नधिकारिविभागाधिकारे, சொன்னோம் – यथाधिकारம் मान्त्र- मानसदिव्यवायव्यादिகளும் तुल्यफलங்களான स्नानभेदங்களானாற்போலே उक्त्याचार्यनिष्ठै என்கிறவிவையும் प्रपत्तियில் मुखभेदங்கள் इत्यादिना अवोचामेत्यर्थः । அங்கு उक्त्याचार्यनिष्ठै களுக்கு यथाधिकारம் तुल्यत्वம் சொன்னதாலேயே இவ்வாசிககாயிகப்ரபத்திகளுக்கும் यथाधिकारம் तुल्यफलत्वம் சொன்ன प्रायமென்றபடி. அங்கு यथाधिकारம் तुल्यफलங்களான प्रपत्तियில் मुखभेदங்களென்றுகூட்டியன்வயித்தால் उक्त्याचार्यनिष्ठैகளுக்கும் मानसप्रपत्तितुल्य फलत्वம் சொன்னதாக ஆகுமிறே.

இவ்வதிகாரத்தில் சொன்ன कर्मयोगज्ञानयोगभक्तियोगप्रपत्तियोगங்களின் स्वरूपங்களை संग्रहமாக अनुवदித்துக்கொண்டு இவைகளுடைய ज्ञानத்திற்கு ब्राह्मणोत्तमत्वप्राप्तिफल மென்று பாட்டாலே யருளிச்செய்கிறார் **நின்ற நிலைக்கு** इत्यादिना । **நின்ற நிலைக்கு** – चेतनர் स्थिरமாக நின்ற स्थितिக்கு. **உற நிற்கும்** – योग्यமாக இருக்கிற என்றபடி. **கருமமும்** – कर्मयोगத்தையும், प्रकृतिसंबद्धருக்கு अनुष्ठितलौकिककर्मसजातीय மாகையாலே सुकरமாயும், अप्रमादமாயுமிருக்கிற कर्मयोगத்தையுமென்றபடி. **நேர்மதி யால்** – सूक्ष्मமான बुद्धियாலே, दुष्करज्ञानयोगத்தையும் निष्प्रमादமாக निर्वहिக்கவல்ல सूक्ष्म- बुद्धियாலென்றபடி. இதனால் एतादृशसूक्ष्मबुद्धियில்லாதவனே योगद्वारा आत्मावलोकनसाधन- कर्मयोगத்திற்கு अधिकारि; அது உள்ளவன் ज्ञानयोगाधिकारिயென்று अधिकारिभेदம் सूचित- மாகிறது. **நன்றென நாடிய ஞானமும்** – நல்லதென்று தேடப்படும் ज्ञानयोग த்தையும். कर्मयोगம் अभ्यस्तसजातीयமாகையாலே सुकरமாய், निष्प्रमादமாய் இருந்தாலும் அது विजातीयव्यापारமாகையாலே आत्मावलोकनத்திற்கு बहिरङ्गம். அதைக்காட்டிலும் ज्ञानयोगம் विषयव्यापारशून्यமாகையாலும், ज्ञानत्वेन सजातीयமாகையாலும் अन्तरङ्गமாகை யாலே நல்லதென்று आत्मवलोकनेच्छुக்களால் தேடப்படுகிறதென்று கருத்து. **நல்கு முட்கண்ணுடையார்** – நல்குகை – स्नेहिக்கை. स्वस्वरूपத்தில் स्नेहத்தையுண்டாக்கு மதான என்றபடி. இது आत्मावलोकनம் பிறந்தாலித்யாதி கீழ்ச்சொன்னதற்கு ज्ञापकம். **உட்கண்ணுடையார்** – आत्मावलोकनமுடையார். **ஒன்றிய** – ध्यातृध्यानाविभागेन स्वी-

कर्मज्ञानमुपासनञ्च शरणव्रज्येति चावस्थितान्
सन्मार्गानपवर्गसाधनविधौ सद्वारकाद्वारकान् ।
एकद्व्याकृतियोगसंभृतपृथग्भावानुभावानिमान्
सम्यक्प्रेक्ष्य शरण्यसारथिगिरामन्ते रमन्ते बुधाः ॥ २३ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
उपायविभागाधिकारो नवमः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

करित्त, निरतिशयप्रियமாகையாலே ध्यानத்தோடொன்றானாப்போலே अविच्छिन्नமாகப் பற்றின என்றபடி. **பத்தியும்** – भक्तियोगத்தையும். **ஒன்றுமிலா விரைவார்க்கு** – இந்த कर्मयोगादिகளொன்றுமில்லாதவராய் शीघ्रமாகவே मोक्षம் பெறவேணுமென்று त्वरिப்பார்க்கு. (விரைவார் – त्वरिப்பார்) कर्मयोगाद्यसमर्थர்களுக்கும், அது இருந்தாலும் शीघ्रமாகவே मोक्षம் பெறவேண்டுமென்று तीव्रसंवेगமுடையார்க்கும். प्रपन्नர்களுக்கென்றபடி. **அருளால்** – उपायान्तरस्थाननिवेशजन्यமான कृपैயாலே. **அன்று பயன் தரும்** – ईश्वरप्रसादத்தையுண்டுபண்ணி இவன் கோலின காலத்திலேயே फलத்தைக் கொடுக்கும். **ஆறும்** – उपायத்தையும், प्रपत्तिயையுமென்றபடி. **அறிந்தவர்** – पूर्वोक्ताकारविशिष्टங்களாகத் தெரிந்தவர்களே. **அந்தணர்** – ब्राह्मणोत्तமர். இதற்கு விபரீதமாகவறிந்தவர்கள் ब्राह्मणரல்லரென்று கருத்து.

கீழ்ச்சொன்ன कर्मयोगादिகளில் प्रपत्तिயே सद्वारकமாயும் अद्वारकமாயும் अपवर्गसाधनமாகையால் அது தன்னையே பண்டிதர்கள் பற்றுகிறார்கள் என்று श्लोकத்தாலேயருளிச்செய்கிறார் **कर्मज्ञानमुपासनञ्च शरणव्रज्येति** इत्यादिना । இங்கு इतिशब्दம் இதுகளில் प्रत्येकம் अन्वयिக்கிறது. तथाच, **कर्मेति** – कर्मयोगமென்றும், **ज्ञानमिति** – ज्ञानयोगமென்றும், **उपासनञ्चेति** – भक्तियोगமென்றும், இங்கு चकारத்தை प्रयोगिத்தது இவைகள் एकाकृतियोगத்தாலே एकराशिகளென்று தெரிவிக்கைக்காக. **शरणव्रज्येति च** – शरणवरणமென்றும். இங்கு चकारप्रयोगமும் இது ஒரு विलक्षणोपायமென்று தெரிவிக்கைக்காக. **अपवर्ग साधन-विधौ** – अपवर्गसाधनं – मोक्षोपायः । तद्विधौ – तद्विधाने, विधायकवाक्ये इति यावत् । **अवस्थितान्** – विषय-

तयाऽवस्थितान् । உபநிஷத்துக்களிலும் கீதையிலும் अपवर्गसाधनत्वेन विहितानिति यावत् । **सन्मार्गान्** - समीचीनमोक्षोपायान् । இவைகளுக்கெல்லாம் सन्मार्गत्वकथनத்தாலே कर्मयोग ज्ञानयोगभक्तियोगங்கள் स्वरूपविरुद्धங்களென்று சொல்லுகிற पक्षம் निरस्तமென்பதாகக் கண்டுகொள்வது. இவைகள் நான்கும் सन्मार्गமானால் ''भक्त्या परमयावाऽपि प्रपत्त्या वा महामते । प्राप्योऽहं'' என்கிற वचनத்தில் இரண்டுக்கே प्राधान्यம் சொன்னது எதனாலே யென்ன வருளிச் செய்கிறார் **सद्वारकाद्वारकानिति** । कर्मयोगज्ञानयोगங்கள் भक्तिद्वारा मोक्षसाधनங்களாகையாலே अप्रधानங்கள். भक्तियोगமும் स्वतन्त्रप्रपत्तियोगமும் अद्वारकமாக அதாவது साक्षात्தாகவே मोक्षसाधनமாகையாலே प्रधानங்கள். ''भक्त्या परमया'' என்கிற श्लोकம் तदभिप्रायकமாகையாலே पूर्वोक्तशங்கைக்கு அவகாஶமில்லை. **एकेत्यादि** । एका च द्वे च आकृतयः एकद्वयाकृतयः; तासां योगः । तत्र भक्तिக்கு अद्वारकत्वरूपமான एकाकृतियोगமும் कर्मज्ञानங்களுக்கு सद्वारकत्व-रूपமான एकाकृतियोगமும் प्रपत्तिக்கு अद्वारकत्वसद्वारकत्वरूपद्वयाकृतियोगமுமென்று விவேகங் கண்டுகொள்வது. இந்த एकद्वयाकृतियोगத்தாலே, **संभृत** – संपादितங்களான. **पृथग्भावानुभावान्** – पृथक्त्वமென்ன, माहात्म्यங்களென்ன இவைகளையுடைத்தான. **इमान्** – कर्मयोगादीन् । **सम्यक्प्रेक्ष्य** – न्यायोपेतங்களான श्रुतिस्मृतिप्रमाणங்களாலே நன்றாக निरूपणம் பண்ணி. प्रपत्तिக்கு இரண்டாकृतियोगத்தாலேயுள்ள प्रभावातिशयத்தையும், மற்றவைகளுக்கு அதில்லாமையையும் நன்றாகக் கண்டு. **बुधाः** – सारासारविवेकज्ञர்களான பண்டிதர்கள். **शरण्यसारथिगिरां** – शरणे साधुः शरण्यः, सारथि सर्वशरण्यனாக வைத்தே आश्रितवात्सल्यத்தாலே पार्थसारथिயாக இருந்த கண்ணனுடைய. **गिरां** – गीतावाक्यங்களுடைய. **अन्ते** – முடிவான चरमश्लोकத்திலே. चरमश्लोकविहितமான प्रपत्तिயிலே யென்றபடி. रमन्ते – रमिக்கிறார்கள். प्रपत्तिக்கு இரண்டாकृतिயிருப்பதால் भक्तர்கள் अङ्गप्रपत्तिயிலும், प्रपन्नர்கள் स्वतन्त्रप्रपत्तिயிலும் रमिக்கிறார்களென்றபடி. இங்கு प्रपत्तौ रमन्ते என்று சொல்லாமல் सारथिगिरामन्ते **रमन्ते** என்று சொன்னது चरमश्लोकத்தை गीताभाष्यத்தில் सद्वारकप्रपत्तिपरமாயும், गद्यத்தில் अद्वारकप्रपत्तिपरமாயும் श्रीभाष्यकारர் அருளிச்செய்தபடியால் प्रपत्तिக்கு उभयाकृति-योगத்தை स्पष्टीकरिக்கைக்காக.

इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
उपायविभागाधिकारो नवमः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे प्रपत्तियोग्याधिकारः ॥ १० ॥

अर्थित्वेन समर्थता त्रिकतनुस्संपिण्डिताधिक्रिया
सा चाष्टाङ्गषडङ्गयोगनियतावस्था व्यवस्थापिता ।
श्रौती सर्वशरण्यता भगवतः स्मृत्याऽपि सत्यापिता
सत्यादिष्विव नैगमेष्वधिकृतिस्सर्वास्पदे सत्पथे ॥ २४ ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीसारबोधिनीव्याख्यायां

प्रपत्तियोग्याधिकारः ॥

பூவாதிகாரத்தில் भक्तियोगம் त्रैवर्णिकரையொழிந்தார்க்குமித्यादिना उपक्षिप्तமான प्रपत्त्य-धिकारத்தை இவ்வதிகாரத்தில் निरूपिக்கக் கருதி सर्वकर्मங்களுக்கும் பொதுவான सामा-न्याधिकारத்தையும், भक्तिप्रपत्तिகளுக்கு असाधारणமான नियताधिकारத்தையும், श्रौतமான प्रपत्तिக்குள்ள सर्वाधिकारत्वத்தையும் ஶ்லோகத்தாலே संग्रहिக்கிறார் **अर्थित्वेने**त्यादिना । त्रिका तनुः – स्वरूपं यस्यास्सा त्रिकतनुः । समर्थता – सामर्थ्यம். அதாவது ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தையறிகையும், अनुष्ठिக் கவல்லனாகையும், ஶாஸ்த்ராநுமத जातिगुणादियोग्यதையும் என்கிற त्रिकத்தை स्वरूपமாகவு டைய सामर्थ्यமென்றபடி. இதனால் இம்மூன்றிலொன்று குறைந்தாலும் அவ்வோ ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தில் अधिकारिயாகமாட்டானென்பது सूचितம். இவ்வளவு மாத்திரமன்றிக்கே இந்த सामर्थ्यம் फलार्थित्वத்தோடே சேர்ந்தாலே अधिकारமாமென்கிறார் **अर्थित्वेन संपिण्डि-तेति** । **अर्थित्वेन** – तत्तत्फलार्थित्वेन, **संपिण्डिता** – मिलिता सत्येव, **अधिक्रिया** – तत्तत्कर्मानुष्ठानத்தில் अधिकारமாகிறது. ஒருவனுக்கு ज्ञानशक्तिगुणादिகள் परिपूर्णங்களாயிருந்தாலும் तत्तत्कर्म-जन्यமான फलத்தில் ஆசையில்லாவிடில் तत्तत्कर्मங்களை अनुष्ठिக்கமாட்டானாகையால் फलेच्छैயோடு கூடின सामर्थ्यமே तत्तत्कर्मानुष्ठाने अधिकारமென்று கருத்து. இதுவே अधिकार மாகில் भक्तियोगप्रपत्तियोगाधिकारம் अव्यवस्थितமாக முடியாதோவென்ன வருளிச்செய் கிறார் सा चेत्यादिना । **सा च** – पूर्वोक्तसामान्याधिक्रिया च । **अष्टाङ्गषडङ्गयोगनियतावस्था** – अष्टाङ्गयोगः – भक्तिः; षडङ्गयोगः – प्रपत्तिः, அதுகளிலே नियतावस्था – प्रतिनियतமான स्थितिயையுடையதாக,

இப்படி அபிமதஃபலத்துக்கு உபாயாந்தர நி:ஸ்ப்ருஹனாய் ந்யாஸவித்யையிலே இழியு மவனுக்கு இவ்வித்யைக்கு அதிகாரவிசேஷம் முதலானவையிருக்கும்படி

அதாவது பக்தனுக்கு ஸாங்கமான பக்தியோகத்தில் பரிபூர்ணமான ஜ்ஞானமும், அறிந்தபடி அதை யனுஷ்டிக்க சக்தியும், த்ரைவர்ணிகத்வாதிகுணமும் அதிகாரமென்றும், ப்ரபந்நனுக்கு ஸாங்கமான ப்ரபத்தி-ஜ்ஞானமும், அறிந்தபடி அதையனுஷ்டிக்க சக்தியும் அகிஞ்சனத்வனன்யகதித்வங்களும் அதிகார மென்றும் பரஸ்பரபிந்நமாய் (असाङ्कर्येण) ப்ரதிநியதமான ஸ்திதியையுடையதாகவென்றபடி. **व्यवस्थापिता** – समीचीनन्यायोपेतप्रमाणसंप्रदायங்களாலே நிரூபிக்கப்பட்டது.இப்படி ப்ரபத்திக்கு அதையறிகையும் அனுஷ்டிக்க ஸாமர்த்யமும் ஆகிஞ்சன்யானன்யகதித்வமுமே அதிகாரமானால் இவைகள் சூத்ராதிகளுக்கும் ஸம்பாவிதங்களாகையால் அவர்களும் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரி களாக ப்ரஸங்கிக்காதோ? இஷ்டாபத்தியென்னில்; வேதவிஹிதமான இந்த ப்ரபத்தியில் வேதாநதி-காரிகளான சூத்ராதிகளுக்கும் அதிகாரம் சொல்லுவது ஸங்கதமாமோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் **श्रौती सर्वशरण्यतेत्यादिना । श्रौती** – ''सर्वस्य शरणं सुहृत्'' என்பது ச்வேதாச்வதரச்ருதி । तत्संबन्धियान அதாவது तत्प्रतिपाद्यையானவென்றபடி. **भगवतस्सर्वशरण्यता** – பகவானுடைய வர்ணாதிவிபாகமற ஸர்வர்களாலும் அனுஷ்டீயமான சரணவரணார்ஹதை. **स्मृत्याऽपि** – இங்கு ஏகவசனம் ஜாத்யபிப்ராயம். ''सर्वलोकशरण्याय'' ''सर्वयोग्यमनायासं'' इत्यादि ஸ்ம்ருதிகளாலேயும். **सत्यापिता** – ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இப்படி நிகமோக்தமான கர்மங்களில் சூத்ராதிகளுக்கு அனுஷ்டானம் கண்ட துண்டோவென்ன த்ருஷ்டாந்தப்ரதர்சனத்தாலே தார்ஷ்டாந்திகத்தில் ஸர்வாதிகாரத்வத்தை த்ருடீகரிக்கிறார் **सत्यादिष्विवेत्यादिना । नैगमेषु** – ''सत्यं वद'', ''धर्मं चर'' इत्यादि நிகமவிஹிதங்களான. **सत्यादिष्विव** – ஸத்யவதநாதிகளில் போல். இங்கு ஆதிபதத்தால் धर्मदानादिसंग्रहः । **सर्वास्पदे** – ஸர்வருக்குமனுஷ்டேயமாகச் சொல்லப்பட்ட. सत्पथे – ப்ரபத்திரூபஸன்மார்க்கத்திலே. अधिकृतिरस्तीति शेषः । இங்கு ப்ரபதனே என்று சொல்லாமல் **सत्पथे** என்று ஸாமான்யமாகச் சொன்னது வைதிகமான நாமஸங்கீர்த்தன, அர்ச்சன, ப்ரணாமாதிரூபாக்னிவித்யாஸாத்யமல்லாத ஸத்தர்மங்களிலும் ஸர்வாதிகாரத்வமுண்டென்று த்யோதநார்த்தம். இப்படி ப்ரபத்த்யதிகாரநிரூபணம் பண்ணவேண்டுமோ? அதிகாரமெல்லாம் ஸ்வரூபஸத்தயைவ அவ்வோவுபாயானுஷ்டானத்திற்கு உபகாரகமேயொழிய ஜ்ஞாதமாய்க்கொண்டே உபகாரக மென்று தான் சொல்லப்போமோ? அப்படியிது ஜ்ஞாதமாய்க்கொண்டு உபகாரக மல்லாவிடில் அதிகாரஜ்ஞானார்த்தம் இவ்வதிகாரம் ஆரம்பிக்க வேண்டுமோவென்னில்; மோக்ஷோபாயமான கர்மயோகாதிகளில் நி:ஸ்ப்ருஹனாய் இதைப்பற்ற வேண்டுகையால் கர்மயோகாதி களில் தனக்கு சக்தியில்லாமையையறியவேண்டும். அதுவே ப்ரபத்த்யதிகாரஜ்ஞான மாகையாலே ததர்த்தம் இவ்வதிகாராரம்பம் ஆவச்யகமென்கிறவபிப்ராயத்தாலே யருளிச் செய்கிறார் **இப்படியித்யாதினா । இப்படி** – ''தங்களளவுகளைத் தெளிந்து அத்வாரகமாக ப்ரபத்தியை மோக்ஷோபாயமாகப் பற்றுமவர்களுக்கு'' என்று கீழதிகாரத்தில் சொன்னபடி.

அறியவேணும். अधिकारமாவது அவ்வோ फलोपायங்களிலே प्रवृत्तனாம் पुरुषனுக்கு फलத்தில் अर्थित्वமும் उपायத்தில் सामर्थ्यமும். இவற்றில் सामर्थ्य மாவது- शास्त्रार्थத்தையறிகையும் அறிந்தபடி अनुष्टिக்கவல்லனாகையும் शास्त्रानुमतजातिगुणादियोग्यதையும். இவ்வधिकारம் முன்பே सिद्धமாயிருக்கும். இதுடையவனுக்கு प्रयोजनமாய்க்கொண்டு साध्यமாக अनुवदिக்கப்படுமது

अभिमतफलத்திற்கு – मोक्षத்திற்கு; **उपायान्तर निःस्पृहனாய்** – कर्मयोगाद्युपायान्तरத்தில் தனக்கு सामर्थ्यமில்லாமையையறிந்து அவைகளிலாசையற்றவனாய். **न्यासविद्यैயிலே யிழியுமவனுக்கு** – प्रपत्त्यनुष्टानத்திலே प्रवृत्तिக்குமவனுக்கு. **अधिकारविशेषம் முதலான வையிருக்கும்படி** इति । முதலானவை என்றதால் फलपरिकरादिகளுக்கு संग्रहம். **அறியவேணும்** – अवश्यம் ज्ञातव्यம். इतरவிடங்களில் எப்படியானாலும், प्रपत्ति-विषयத்தில் भक्तिயில் தனக்கधिकारமில்லாமையைத் தெளிந்தே அதை விட்டு இதைப் பற்றவேண்டுகையால் தமக்கு अधिकारादिகள் अवश्यம் ज्ञातव्यங்களென்று கருத்து. सामान्यமான अधिकारத்தை யருளிச்செய்கிறார் **अधिकारமாவது** इत्यादिना । **அவ்வோ फलोपायங்களில் प्रवृत्तனாம் पुरुषனுக்கு** इति । ஒரு फलத்திலே अर्थित्वமும், மற்றொரு उपायத்திலே सामर्थ्यமும் तद्भिन्नोपायानुष्टानத்திற்கு अधिकारமாகாமைக்காக அவ்வோ என்றது அந்தந்த என்றபடி. எந்த उपायानुष्टानத்தால் எந்த फलம் வருமோ? அந்த फलोपायங்களிலே प्रवृत्तனாம் புருஷனுக்கு என்றபடி. **फलத்தில் अर्थित्वமும்** – இவன் अनुष्टिக்கிற उपायத்தின் फलத்தில் अर्थित्वமும். **उपायத்தில் सामर्थ्यமும்** – இவனாசைப் படும் फलोपायத்தில் सामर्थ्यமும். सामर्थ्यத்தை निरूपिக்கிறார் **இவற்றில**ीत्यादिना । **இவற் றில்** – अर्थित्वसामर्थ्ययोर्मध्ये । **सामर्थ्यமாவது** – सामर्थ्यशब्दवाच्यமானது. **शास्त्रार्थத்தையறி கையும்** – शास्त्रத்தில் சொல்லப்பட்ட அவ்வோ उपायस्वरूपத்தையும், அதின் परिकरा-दिस्वरूपத்தையும் நன்றாகத் தெளிகையும். **அறிந்தபடி யनुष्टिக்க வல்லனாகை யும்** – यथाज्ञानம் अनुष्टिக்க समर्थனாகுகையும். **शास्त्रानुमतजातिगुणादी**ति । ''वसन्ते ब्राह्मणोऽग्नी-नादधीत'' इत्यादि शास्त्रத்தில் சொன்ன ब्राह्मणत्वादिजातिகளும், ''जातपुत्रः कृष्णकेशी अग्नीनादधीत'' इत्यादि शास्त्रத்தில் சொன்ன कृष्णकेशित्वास्तिक्यादिगुणங்களும் என்றபடி. இங்கு आदिपदा-दाचारपरिग्रहः । **योग्यதையும்** – एतादृशமான कर्मानुष्टानार्हதையும். இந்த अधिकारத்திற்கு उपायफलங்களைக்காட்டிலும் वैलक्षण्यத்தை யருளிச்செய்கிறார் **இவ்வधिकारம் முன்பே सिद्धமாயிருக்கு**மிதி । **முன்பே** – उपायानुष्टानसङ्कल्पத்திற்கு முன்பே. तथाच अधिकारத்-திற்கு उपायपूर्वकालिकत्वமும் सिद्धत्वமும் वैलक्षण्यமென்றதாயிற்று. இப்படியானால் तदनन्तरकालिकत्वம் फलोपायங்களிரண்டிற்கும் तुल्यமாகையாலே அவைகளில் परस्परवै-लक्षण्यம் सिद्धिக்குமோவென்ன उपायத்தைக்காட்டிலும் फलத்திற்கு वैलक्षण्यத்தை முதலில்

फलம். तदर्थமாக साध्यமாக विधिक्कप्पடுமது उपायம். இங்கு मुमुक्षुत्वமுண்டாய் स्वतन्त्रप्रपत्तिरूपमोक्षोपायविशेषनिष्ठனுக்கு शास्त्रजन्यसंबन्धज्ञानादिகள் उपासकனோடு साधारणமாயிருக்க विशेषित्त अधिकारம் - தன்னுடைய आकिञ्चन्यமும் अनन्यगतित्वமும். आकिञ्चन्यமாவது उपायान्तरसामर्थ्याभावம். अनन्यगतित्वமாவது प्रयोज-

காட்டுகிறார் **இதுடையவனுக்கு** इत्यादिना । **இதுடையவனுக்கு** – இந்த अधिकार முடையவனுக்கு. **प्रयोजनமாய்க்கொண்டு साध्यமாக** इति । प्रयोजनமாய்க்கொண் டென்கிறது साभिप्रायविशेषणம். तथाच प्रयोजनமாகில் स्वतः सुन्दरமாயிருக்குமாகையாலே யதற்கு साध्यत्वம் उपायसाध्यत्वம்போல் विधिव्यापारापेक्षமன்றிக்கே रागतः सिद्धமாயிருக்கு மென்றபடி. **अनुवदिक्कப்படுமது** इति । उपायம்போல் विधेयமாய் व्यापारसाध्यமன்றிக்கே रागसिद्धமாய் अनुवाद्यமாயிருக்குமதுவே फलस्वरूपமென்றபடி. இதனால் प्रयोजनत्वेन रागसिद्धत्वादनुवाद्यत्वம் फलத்திற்கு उपायाद्वैलक्षण्यமென்று ज्ञापितமாகிறது. उपायवैलक्षण्यத்தைக் காட்டுகிறார் **तदर्थமாக साध्यமாக विधिக்கப்படுமது उपायमिति** । तदर्थமாக என்பதும் साभिप्रायविशेषणம். स्वर्गोपायமான यागமும் "कष्टं कर्म" என்கிறபடியே फलம்போல் रागत-स्साध्यமல்லாமையால் फलार्थत्वादेव साध्यமென்றபடி. "अग्निहोत्रञ्जुहुयात्" "यजेत स्वर्गकामः" इत्यादिகளில் विधेयமாகச் சொல்லப்படுமது उपायமென்று கருத்து. तथाच रागतस्साध्यமாக अनुवाद्यம் फलமென்றும் फलार्थமாக साध्यतया विधेयம் उपायமென்றும் निष्कर्षக்கப்பட்டது. இப்படி सामान्यமான अधिकारத்தையும் अधिकारफलोपायங்களின் स्वरूपवैलक्षण्यத்தையும் निरूपித்து, भक्तனுக்கும் प्रपन्नனுக்குமுள்ள साधारणाकारத்தை अनुवदित्துக்கொண்டு प्रपन्नனுக்கசाधारणமான अधिकारத்தை निरूपிக்கிறார் **இங்கு** इत्यादिना । **இங்கு** – प्रपत्तौ, இதற்கு विशेषित्து अधिकारமென்பதோடந்வயம். **मुमुक्षुत्वமுண்டாய்** – இது भक्त-प्रपन्नोभयसाधारणம். स्वतन्त्र प्रपत्तिरूपஎன்றதால் अङ्गप्रपत्तिनिष्ठव्यावृत्तिः । मोक्षोपाय என்றதால் प्रयोजनान्तरार्थप्रपत्तिनिष्ठனுக்கு व्यावृत्तिः । अङ्गप्रपत्तिनिष्ठனுக்கும் प्रयोजनान्तरार्थप्रपत्तिनिष्ठனுக்கும் वक्ष्यमाणप्रयोजनान्तरवैमुख्यरूपानन्यगतित्वமும் भक्तனுக்கு उपायान्तरसामर्थ्याभावरूपाकिञ्चन्यமும் घटियादிறே. **शास्त्रजन्य संबन्धज्ञानादिகள்** – प्रधानप्रतितन्त्राधिकारादिनिरूपितங்களான शास्त्रजन्य-संबन्धज्ञानादिகள். இங்கு आदिपदத்தால் अर्थपञ्चकज्ञान तत्त्वत्रयज्ञान परदेवतापारमार्थ्य ज्ञानங்களும் मुमुक्षुत्वமும் विवक्षितங்கள். **उपासकனோடு साधारणமாயிருக்க** – उपासकனோடு तुल्यமா யிருக்க. **विशेषित्त अधिकारம்** – असाधारणமான वधिकारம். **தன்னுடைய आकिञ्चन्यமும்** – स्वसंबन्धियान वाकिञ्चन्यமும் **अनन्यगतित्वமும்** – स्वसंबन्धियानवनन्यगतित्वமும். இங்கு உம்மையாலிரண்டும் சேர்ந்தே अधिकारமென்று ज्ञापिக்கப்படுகிறது. यद्यपि प्रयोजनान्तरार्थமாக स्वतन्त्रप्रपत्तिயை பண்ணுமவனுக்கு अनन्यगतित्वம் संभविக்காது. तथाऽपि मोक्षोपायமாக स्वतन्त्रप्रपत्तिயைப் பண்ணுமவனுக்கு இவ்விரண்டும் சேர்ந்தே अधिकार

नान्तरवैमुख्यம் शरण्यान्तरवैमुख्यமாகவுமாம். இது प्रयोजनान्तरवैमुख्यத்தாலும் अर्थसिद्धம். இவ்வர்थம் [1]"ब्रह्माणं शितिकण्ठं च याश्चान्या देवताः स्मृताः । प्रतिबुद्धा न

மென்று கருத்து. आकिञ्चन्यத்தை निरूपिக்கிறார் **आकिञ्चन्यமாவது** इति । **उपायान्तरसामर्थ्याभावமிति** । सामर्थ्याभावம் आकिञ्चन्यமென்னில், भक्तனுக்கும் यत्किञ्चित्सामर्थ्याभावமிருக்குமாகையால் अतिप्रसक्तமாம். अतः उपायान्तरपदம். उपायान्तरसामर्थ्याभावம் भक्तனுக்கு இராதிறே. उपायसामर्थ्याभावமாத்திரம் சொன்னால் இவனுக்கு प्रपत्त्युपायத்தில் सामर्थ्यமிருப்பதால் असंभवம் संभविக்கும். अतः अन्तरपदம். இவனுக்கு उपायान्तरத்தில் सामर्थ्यமில்லையிறே. सामर्थ्यपदத்தை நீக்கி उपायान्तराभावமென்னில், அது उपासकனுக்கும் उपासनानुष्ठानात्पूर्वம் उपायान्तरமில்லாமையால் अतिप्रसक्तமாமிறே. अतस्सामर्थ्यपदம். अनन्यगतित्वத்தை निरूपिக்கிறார் **अनन्यगतित्वமாவது** इत्यादिना । **प्रयोजनान्तरवैमुख्यमिति** । अनन्यगतित्वमित्यत्रगतिशब्दம் गम्यत इदमिति कर्मणि व्युत्पत्त्या फलपरம். अन्या गतिः फलं यस्य सः अन्यगतिः, तस्य भावः अन्यगतित्वं, फलान्तरवत्वं, प्रयोजनान्तरवत्वमिति यावत् । तस्याभावः; स्वविषयकेच्छावत्वसंबन्धेन प्रयोजनान्तरशून्यत्वमित्यर्थः । तथाच प्रयोजनान्तरवैमुख्यमिति फलितம். भक्तன் विळंबसहனாகையாலே प्रारब्धावसानात्पूर्वம் प्रयोजनान्तरம் வரில் அதை விலக்காமல் अनुभविத்தாலும் तद्विषयकेच्छैயில்லாமையாலே तद्विषयकेच्छावत्वसंबन्धेन प्रयोजनान्तरशून्यत्वरूपानन्यगतित्वம் அவனுக்கும் வருமாகையாலே तद्व्यावृत्त्यर्थம் आकिञ्चन्यத்தையுமधिकारकोटिயில் சேர்த்தது. गतिशब्दத்திற்கு गम्यते अनेनेति करणव्युत्पत्त्या प्रापकपरत्वத்தை अङ्गीकरिத்துச் சொல்லுகிறார் **शरण्यान्तरवैमुख्यமாகவுமாமிति** । अन्या गतिः प्रापकं यस्य सः अन्यगतिः । तस्य भावः अन्यगतित्वம். प्रापकान्तरवत्वमिति यावत् । तस्य स्वविशेष्यकप्रापकत्वप्रकारकेच्छावत्वसंबन्धेनाभावः अनन्यगतित्वमिति फलितம்; என்கிறவभिप्रायத்தாலே शरण्यान्तरवैमुख्यமாகவுமாமென்றது. **இது** – शरण्यान्तरवैमुख्यம். **प्रयोजनान्तरवैमुख्यத்தாலும் अर्थसिद्धமிति** । प्रयोजनान्तरத்தில் ஆசையுள்ளவனுக்கே शरण्यान्तराश्रयणம் संभविக்குமாகையாலே प्रयोजनान्तरवैमुख्यமிருந்தால் मोक्षप्रदानसमर्थरல்லாத शरण्यान्तरத்தில் वैमुख्यம் अर्थस्वभावத்தாலேயே सिद्धமாமென்றபடி. இப்படி अर्थसिद्धமாகில் प्रयोजनान्तरवैमुख्यமொன்றேயமையாதோ? अर्थसिद्धமான शरण्यान्तरवैमुख्यமும் अनन्यगतित्वशब्दार्थமாகச் சொல்லவேண்டுமோ வென்னில்; गतिशब्दத்திற்கு कर्मव्युत्पत्तिயாலே प्रयोजनान्तरवैमुख्यरूपार्थமும் करणव्युत्पत्तिயாலே शरण्यान्तरवैमुख्यरूपार्थமும் अनन्यगतित्वशब्दार्थமாமென்று தெரியபடுத்தினமாத்திரமே யொழிய शरण्यान्तरवैमुख्यरूपार्थसिद्धिயாலே சொன்னதன்று. இப்படி अन्यवैमुख्यம் तदन्यवैमुख्यहेतुவாகுமோவென்ன प्रमाणத்தாலே யதை उपपादिக்கிறார் **இவ்வர்थमित्यादिना** । **இவ்வர்थம்** – प्रयोजनान्तरवैमुख्यकथनத்தாலேயே शरण्यान्तरवैमुख्यமும் सिद्धिக்கு

[1] *பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 350-36.*

सेवन्ते यस्मात्परिमितं फलम्'' इत्यादिகளிலே கண்டுகொள்வது. तीव्रतमமான मुमुक्षुत्वமன்றிக்கே देहानुवृत्त्यादिप्रयोजनान्तरसक्तனானவன் मोक्षार्थமாக प्रपत्तिயைப் பற்றினால் அவ்வோ प्रयोजनान्तरங்களில் அளவுக்கீடாக मोक्षம் विलम्बिக்கும். இவ்வாकिञ्चन्यத்துக்கும் अनन्यगतित्वத்துக்கும் निबन्धनம் उपायान्तरங்களில் இவ்வधिकारिயினுடைய अज्ञानाशक्तिகளும் फलविलम्बासहत्वமும். இதில் शरण्यान्तरवैमुख्यத்துக்கு निबन्धनம், [2]''यथा वायोस्तृणाग्राणि वशं यान्ति बली-

---

மென்கிறவர்த்தம். **ब्रह्माणमित्यादि** । இது परदेवतापारमार्थ्याधिकारத்திலே व्याख्यातம். இதில் परिमितफलविमुखர்களான प्रतिबुद्धர்கள் परिमितफलदायिகளான ब्रह्मादिகளை सेविயாரென்றதால் प्रयोजनान्तरवैमुख्यம் शरण्यान्तरवैमुख्यத்திற்கு हेतुவாகலாமென்று கருத்து. **इत्यादिகளிலே கண்டுகொள்வது** – इत्यादिप्रमाणங்களிலே तात्पर्यगत्या नेयமென்றபடி. இந்த प्रयोजनान्तर-वैमुख्यरूपानन्यगतित्वத்தில் न्यूनतैக்கு अनुगुणமாக फलம் विलंबिக்கு மென்கிறார் **तीव्रे**त्यादिना । मुमुक्षुत्वம் सर्वसाधारणம். அதில் तीव्रतमत्वं क्षणान्तरदिवसान्तरजन्मान्तरविलंबासहिष्णुत्वविशिष्टत्वம்; क्षणान्तरदिवसान्तरजन्मान्तरजन्य फलासहिष्णुत्वविशिष्टत्वमिति यावत् । **இதன்றிக்கே** – तीव्रतममुमुक्षुत्व-रूपानन्यगतित्वமன்றிக்கே. **देहानुवृत्त्यादि** इति । **देहानुवृत्तिः** – देहस्य उत्तरकालसंबन्धः । இங்கு आदि-पदात् अर्चावतार सेवानुवृत्त्यादिसंग्रहः । **प्रयोजनान्तरसक्तனானவன்** – प्रयोजनान्तरத்திலே ருசியுடையவன். प्रयोजनान्तरसहिष्णुவானவனென்றபடி. दृप्तனான अधिकारीति यावत् । **मोक्षार्थமாக प्रपत्तिயைப் பற்றினால்** – காலத்தைக் குறித்து मोक्षार्थமாக प्रपत्तिயைப் பற்றினால். **அவ்வோ प्रयोजनान्तरங்களில் அளவுக்கீடாக** – அவ்வோ प्रयोजनान्तरத்தின் इयत्तैக் கீடாக. अवसानपर्यन्तमिति यावत् । **मोक्षம் विलंबिக்குமி**ति । प्रपत्ति अभ्युपगतप्रारब्धनाशकமன்றிறே. उपायान्तरसामर्थ्याभावरूपाकिञ्चन्यத்திற்கும் प्रयोजनान्तरवैमुख्यरूपानन्यगतित्वத்திற்கும் மூலமருளிச்செய்கிறார் **இவ்வாकिञ्चन्यத்துக்குமி**त्यादिना । **उपायान्तरங்களில்** – सपरिकरமான कर्म-योगज्ञानयोगभक्तियोगங்களில். **இவ்வधिकारिயினுடைய अज्ञानाशक्तिகளும்** – प्रपत्त्यधिकारिயினுடைய ज्ञानமில்லாமையும் शक्तिயில்லாமையும். उपायान्तरसामर्थ्यமென்பது उपायान्तरज्ञानமென்ன, शक्तिயென்ன, शास्त्रानुमतजातिगुणादिகளென்ன, இவைகளுடைய समुदायம்; இந்த समुदायाभावरूपाकिञ्चन्यத்திற்கு ज्ञानशक्त्यादिகளுடைய प्रत्येकाभावமே कारणமாகுமென்று கருத்து. **फलविलंबासहत्वமும்** – फलविलंबத்தை सहिக்காதவனுக்கு प्रयोजना-न्तरानुभवத்தில் ஆசையுண்டாகாதாகையால் அதில் वैमुख्यம் सिद्धமாமென்று கருத்து. गतिशब्दकरणव्युत्पत्तिயாலே सिद्धமான शरण्यान्तरवैमुख्यरूपानन्यगतित्वத்திற்கு மூலமருளிச்செய்கிறார் **இதில் शरण्यान्तरवैमुख्यத்துக்கு निबन्धनமி**ति । **இதில்** – गतिशब्दத்தினுடைய

---

[2] பாரதம் ஆரண்ய 30-29.

यसः । धातुरेवं वशं यान्ति सर्वभूतानि भारत'' என்கிறபடியே தனக்கும் பிறருக்கு மொத்திருக்கிற भगवदेकपारतन्त्र्याध्यवसायமும் प्रयोजनान्तरवैमुख्यமும். இப்प्रपत्त्य-धिकारविशेषம் [3]''स पित्रा च परित्यक्तस्सुरैश्च समहर्षिभिः । त्रीन् लोकान् संपरिक्रम्य तमेव शरणं गतः'' [4]''अहमस्म्यपराधानामालयोऽकिञ्चनोऽगतिः'', [5]''अकिञ्चनोऽनन्यगतिश्शरण्य'' [6]अनागतानन्तकालसमीक्षयाप्यदृष्टसन्तारोपायः तत्प्राप्तये च [7]तत्पादांबुजद्वयप्रपत्तेरन्यन्न मे कल्प-

कर्मकरणव्युत्पत्तिसिद्धமான अनन्यगतित्वशब्दार्थங்களுடைய மத்யத்திலே. **यथा वायोरित्यादि** । பலீயஸ்ஸான வாயுவுக்கு த்ருணாக்ரங்கள் எப்படி வஶங்களாகுமோ அப்படியே ब्रह्मादि-स्तंबपर्यन्तமான सर्वभूतங்களும் सर्वस्रष्टाவான பகவானுக்கு, **वशं यान्ति** – स्वस्वाधीनமற்று परतन्त्रங்களாகிறதுகளென்றபடி. **என்கிறபடியே** – இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லி யிருக்கிறபடியே. **தனக்கும் பிறருக்கும்** – स्वस्य स्वभिन्नர்களான ब्रह्मादिகளுக்கும். **ஒத்திருக்கிற** – समानமான. **भगवदेकपारतन्त्र्याध्यवसायமும் प्रयोजनान्तरवैमुख्यமும்** – भगवत्पारतन्त्र्यமொத்திருந்தாலும், लोकेश्वरர்களாக प्रसिद्धர்களான ब्रह्मादिகளுக்கு प्रयोजना-न्तरप्रदानसामर्थ्यமிருப்பதால் प्रयोजनान्तरपरருக்கு तद्वैमुख्यம் கூடுமோவென்று ஶங்கியா மைக்காக प्रयोजनान्तरवैमुख्यமும், भगवत्पारतन्त्र्याध्यवसायமும் சேர்ந்தே शरण्यान्तरवैमुख्यத்திற்கு निबन्धनமென்று சொன்னது.

இப்படிச்சொன்ன आकिञ्चन्यानन्यगतित्वங்களுக்கு प्रपत्त्यधिकारत्वத்தில் प्रमाणसंप्रदायங் களைக் காட்டுகிறார் **இப்प्रपत्त्यधिकारविशेषமி**त्यादिना । **स पित्रा चे**त्यादि । இது ராமாயணத் தில் सुन्दरकाण्डवचनம். இங்கு पूर्वार्धத்தில் पित्रादिभिस्स्वैः परित्यक्तत्वकथनादाकिञ्चन्यம் सूचितம். तमेव शरणं गतः என்கிறவிடத்தில் अवधारणத்தால் शरण्यान्तरवैमुख्यरूपानन्यगतित्वம் सूचितம். **अहमस्मी**त्यादि । இது अहिर्बुध्न्यसंहितैயில். **अपराधानामालयः** – सर्वापराधத்திற்கும் स्थानம். இப்படி दोषமுண்டானாலும் गुणलेशமாவது உண்டோவென்ன अकिञ्चनः என்றது; ज्ञानकर्मादिसर्वगुण शून्यனென்றபடி. இப்படியானால் शरण्यान्तरத்தையடையலாகாதோ வென்ன अगतिरिति । प्रयेजनान्तरத்தில் ஆசையற்றவன். अत एव शरण्यान्तरத்திலும் பற்று தலில்லாதவன். **अकिञ्चनोऽनन्यगतिश्शरण्य** इति । இது ஆளவந்தார் स्तोत्रம். अकिञ्चनोऽनन्यगति-श्शरण्यஎன்று சொல்லி त्वत्पादमूलं शरणं प्रपद्ये என்று प्रपत्तिயைப் பண்ணுகையால் आकिञ्चन्य மும்அनन्यगतित्वமும் प्रपत्त्यधिकारமென்பது स्पष्टம். **अनागतानन्तकालसमीक्षयाऽपि** – இது मित-

[3] ராமா. ஸுந்தா 38-33.
[4] ஆஹிர்புத்ந்யஸம் 37-30.
[5] ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திரம் 22.
[6] ஸ்ரீரங்ககத்யம்.
[7] ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம்.

कोटिसहस्रेणापि साधनमस्तीति मन्वानः'', [8]''புகலொன்றில்லா வடியேன்'' என்றிவை முதலான प्रमाणसंप्रदायங்களாலே सिद्धம். இவ்வளவधिकारம் பெற்றால் प्रपत्तिக்கு जात्यादि नियमமில்லாமையாலே सर्वाधिकारत्वம் सिद्धம்.

அந்தணரந்தியரெல்லையினின்றவனைத்துலகம்
நொந்தவரே முதலாக நுடங்கியனன்னியராய்
வந்தடையும் வகை வந்தகவேந்தி வருந்திய நம்
அந்தமிலாதியை யன்பரறிந்தறிவித்தனரே. *(17)*

गद्यத்தில். अदृष्टसन्तारोपायः என்றதால் आकिञ्चन्यமும், त्वत्पादांबुजद्वयप्रपत्तेरन्यन्नमे कल्पकोटि सहस्रेणाऽपि साधनमस्तीति मन्वानः என்றதால் अनन्यगतित्वமும் சொல்லப்பட்டது. **புகலொன் றில்லாவடியேனி**தி । புகலொன்றில்லா इत्यनेन आकिञ्चन्यமும், ''உன்னடிக்கீழ மர்ந்து புகுந்தேனே'' என்றவிடத்தில் अवधारणविवक्षया अनन्यगतित्वமும் विवक्षितம். இப்படி प्रपत्तिக்கு विशिष्य இரண்டधिकारமும் வேண்டுமென்றால் प्रपत्ति सर्वाधिकारமென்ற தற்கு भावமென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ்வளவधिकारம்** பெற்றால் इत्यादिना। भक्त्यादिகளில் शक्तனுக்கு प्रपत्त्यनुष्ठानवारणार्थமாக ''இவ்வளவधिकारம் பெற்றால்'' என்றது. भक्त्यधिकारिக்கு आकिञ्चन्यानन्यगतित्वरूपமான இவ்வधिकारம் घटियाதாகையாலே भक्त्यधि- कारिக்கு प्रपत्त्यनुष्ठानप्रसङ्गம் வாராதென்று கருத்து. **प्रपत्तिக்கு जात्यादि नियमமில்லாமை யாலே सर्वाधिकारत्वம் सिद्धமி**தி । उपासनத்திற்குப்போலே त्रैवर्णिकत्वादिनियमமில்லாமை யாலே सर्वाधिकारत्वம் सिद्धமென்று கருத்து. अपशूद्राद्यधिकरणங்களில் अग्निविद्यासाध्यங் களான वैदिककर्मोपासनங்களிலேயே शूद्रादिகளுக்கு अधिकारம் निषिद्धமாகையாலே प्रपत्ति- யில் ''नमो नारायणेत्युक्त्वा श्वपाकः पुनरागमत्'' என்று सर्वाधिकारत्वம் सूचितமாகையாலும் கீழ்ச்சொன்ன आकिञ्चन्यानन्यगतित्वம் தவிர जातिनियमமில்லாமையிலேயே प्रपत्ति सर्वाधि- कारமென்பதற்கு भावமென்று திருவுள்ளம்.

जात्यादिनियमமில்லாமையாலே सर्वाधिकारत्वம் सिद्धமென்று கீழ்ச்சொன்ன வர்த்தை ''पूर्वे पूर्वेभ्यो वच एतदूचुः'' என்கிறபடியே நம்மாசார்யர் स्वाचार्यसकाशத்திலே पूर्वपरावधि களோடு கேட்டறிந்து भगवाனையாश्रயிக்கும் प्रकारத்தை उपदेशिத்தாரென்று பாட்டாலே யருளிச்செய்கிறார் **அந்தணரி** इत्यादिना। **அன்பர்** – ''कृपया निस्पृहो वदेत्'' என்கிறபடி शिष्यனிடத்தில் कृपालुக்களான ஆசார்யர்கள். **அன்பு** – स्नेहம். पुत्रशिष्यादिகளிடத்தில் स्नेहத்தை कृपैயென்கிறது. **அந்தணர்** – ब्राह्मணர், **அந்தியர்** – अन्त्यர்; श्वपाकரென்ற

---

[8] *திருவாய்மொழி 6-10-10.*

भक्त्यादौ शक्त्यभावः प्रमितिरहितता शास्त्रतः पर्युदासः
कालक्षेपाक्षमत्वं त्विति नियतिवशादापतद्भिश्चतुर्भिः ।
एकद्वित्र्यादियोगव्यतिभिदुरनिजाधिक्रियास्संश्रयन्ते
सन्तः श्रीशं स्वतन्त्रप्रपदनविधिना मुक्तये निर्विशङ्काः ॥ २५ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
प्रपत्तियोग्याधिकारो दशमः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

படி. **எல்லையில்** – இவ்வுभயாவधியில், **நின்ற** – घटகரான, **அனைத்துலகம்** – सर्वजातीயரும், **நொந்தவரே முதலாக** – संसारतापाक्रान्तரே प्रधानராக; संसारतापமே प्रधान-காரணமாக என்றபடி. **நுடங்கி** – अकिञ्चनராய், நுடங்குகை – कृशராகுகை; இங்கு ज्ञानकर्मादिकार्श्यம் विवक्षितம். **அனன்னியராய் வந்து** – अन्यशून्यராய்வந்து; இங்கு अन्यशब्दம் प्रयोजनान्तरத்தையும், शरण्यान्तरத்தையும், उपायान्तरத்தையும் சொல்லுகிறது, तथाच अनन्यप्रयोजनராய், अनन्यशरणராய், अनन्योपायராயென்றதாயிற்று. **வந்தகவு** – வலிய कृपை. कृपैக்கு வலிமையாவது भगவானாலும் अनतिक्रमणीयत्वம். அதை, **ஏந்தி** – धरिத்து. **வருந்திய** – வருந்துகை – श्रमப்படுகை. चेतनोज्जीवनव्यापाररूपமான कृषिயிலே प्रयासப்படுகிற என்றபடி. **நம் அந்தமிலாதியை** – நமக்கு स्वामिயாய், त्रिविधपरिच्छेदरहितராய், जगत्कारणभूतனான भगவானை. **அடையும் வகை** – शरणம் புகும் प्रकारத்தை, **அறிந்து** – தாங்களும் आचार्यसकाशात् தெளிந்து. **அறிவித்தனரே** – उपदेशिத்தார்கள். இதனால் இவ்வधिकारத்திற்சொன்ன प्रपत्त्यधिकारம் प्राचीनसंप्रदायपरंपरा-निर्णीतமென்று சொல்லப்பட்டது.

उपायान्तरसामर्थ्याभावरूपமான आकिञ्चन्यத்தை पञ्चदशधाவாகப்பிரித்துக்காட்டி, இதில் एकैकமுள்ள மஹான்களும் स्वतन्त्रप्रपत्तिயாலே श्रीशனையாश्रயிக்கிறார்கள் என்று श्लोकத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் **भक्त्यादावित्यादिना** । இங்கு आदिपदத்தால் कर्मयोगज्ञानयो-गसंग्रहः । இந்த भक्त्यादौ என்கிறது शक्तिயிலும், प्रमितिயிலும், शास्त्रतः पर्युदासத்திலுமந் வயிக்கிறது. तथाच भक्त्यादिகளில் शक्त्यभावமும், भक्त्यादिகளில் प्रमित्यभावமும், भक्त्यादि களில் शास्त्रपर्युदासமுமென்றதாயிற்று. **कालक्षेपाक्षमत्वं** – कालविलम्बासहिष्णुत्वம். इति – என்கிற; இதற்கு चतुर्भिः என்பதோடந்வயம். **नियतिवशात्** – भाग्यवशात्, तत्तददृष्टवैचित्र्यात्

என்றபடி. **आपतद्भिः** – प्राप्तங்களான. **चतुर्भिः**, நாலு धर्मங்களாலே; இதற்கு व्यतिभिदुर என்பதோடந்வயம். एकद्वित्र्यादियोगம் இந்த நாலு धर्मங்களுக்கும் द्वारமாக அதிலந்வயிக்கிறது. इत्थञ्च शक्त्यभावादिகளான நாலுகளாலே एकद्वित्र्यादियोगरूपद्वारத்தாலே व्यतिभिदुरங்களான என்று पर्यवसितம். एकश्च द्वौ च त्रयश्च एकद्वित्रयः । एकद्वित्रयः आदयः यस्य पूर्वोक्तचतुर्धर्मघटितसमुदायस्य, एकद्वित्र्यादिः, तस्य **योगेन** – அந்த समुदायघटकங்களான நாலுகளின் परस्परसंबन्धத்தாலே. **व्यतिभिदुर** – विविधமாக अत्यन्तभिन्नங்களான; இங்கு वैविध्यञ्च पञ्चदशप्रकारம். तथाहि. एषां चतुर्णां मध्ये एकैकयोगप्रयुक्तமான भेदம் चतुर्विधம்; द्विकयोगप्रयुक्तமான भेदம் षड्विधம்; त्रिकयोगप्रयुक्तமான भेदம் चतुर्विधம். कृत्स्नयोगप्रयुक्तभेदம் ஒரு विधம். இப்படி विविधங்களாக भिन्नங்களான. **निजाधिक्रियाः** – स्वतन्त्रप्रपत्तिविषयकस्वस्वाधिकारवन्तः । तथाच भक्तिக்கு शक्ति, ज्ञान, जात्यादिகளும், कालक्षेपक्षमत्वமுமாகிற நான்கும் समुदितங்களாய்க்கொண்டே अधिकारம். அந்த समुदायाभावமே स्वतन्त्रप्रपत्तिக்கு अधिकारமாகிறது. அது एकाभावप्रयुक्तமாயும், இரண்டினभावप्रयुक्तமாயும், மூன்றினுடைய अभावप्रयुक्तமாயும், நான்கினுடைய अभावप्रयुक्तமாயும் வரும். அதில் கீழ்ச்சொன்னபடி एकद्वित्र्यादियोगத்தாலே पञ्चदशाधिकारान्यतमवन्तःஎன்றபடி. **सन्तः** – सम्यङ्न्यायनिरूपणचतुरர்களான ஸத்துக்கள். **निर्विशङ्काः** – இவ்வதிகாரங்களில் ஒரொன்றிருந்தாலும் தமக்கு प्रपत्त्यधिकारமுண்டோ இல்லையோவென்கிற सन्देह மற்றவர்களாய், महाविश्वासशालिகளாமென்றபடி. **मुक्तये** – मोक्षத்திற்காக. **श्रीशं** – श्रीयःपतियான भगवानை. இதனால் லக்ஷ்மீக்கும் उपायत्वம் सूचितம். **स्वतन्त्रप्रपदनविधिना** – स्वतन्त्रप्रपत्त्यनुष्ठानத்தாலே. **संश्रयन्ते** – आश्रयिக்கிறார்கள். இங்கு वर्तमाननिर्देशத்தாலே उपपत्तिमात्रமன்றிக்கே अद्य यावत् अविगीतशिष्टाचारம் இதில் प्रमाणமென்று सूचितம்.

इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
प्रपत्तियोग्याधिकारो दशमः ॥

॥ श्रीः ॥
॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥
॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे परिकरविभागाधिकारः ॥ ११ ॥

इयानित्थंभूतस्सकृदयमवश्यंभवनवान्
दयादिव्याम्भोधौ जगदखिलमन्तर्यमयति ।
भवध्वंसोद्युक्ते भगवति भरन्यासवपुषः
प्रपत्तेरादिष्टः परिकरविशेषः श्रुति मुखैः ॥ २६ ॥

॥ श्रीः ॥
श्रीसारबोधिनीव्याख्यायां
परिकरविभागाधिकारः ॥

पूर्वाधिकारத்தின் आरम्भத்தில் ''न्यासविद्यैயிலிழியுமவனுக்கு अधिकारविशेषம் முதலானவை இருக்கும்படி'' என்கிறவிடத்தில் முதலான என்கிற पदத்தாலே संगृहीतமான परिकरविशेषங்களை இவ்வधिकारத்தில் निरूपिக்கக்கோலி अधिकारार्थத்தை श्लोकத்தாலே संग्रहिக்கிறார் **इयानित्यादिना । दयादिव्याम्भोधौ** – दयैக்கு दिव्यसमुद्रமான. இங்கு दिव्यशब्दத்தால் वृद्धिह्रासरहितत्वம் सूचितம். இது हेतुगर्भविशेषणம். இதனால் अनादियाக सन्तन्यमान महापराधशालिக்கு सर्वज्ञனான भगवानिடத்தில் भरन्यासமும் तत्परिकरங்களும் எப்படிக் கூடுவதென்கிற शङ्कै परमदयालुवाகையாலே அவன் विषयத்தில் भरन्यासமும் तत्परिकरங்களும் கூடலாமென்று परिहृतமாகிறது. **जगदखिलमन्तर्यमयति** – இப்படி सहजकारुण्यமிருப்பதால் तदनुगुणமாக चेतनங்களில் अन्तः प्रवेशம் பண்ணி सत्कार्यங்களில் प्रवृत्तिக்குமவனாய். **भवध्वंसोद्युक्ते** – सत्कार्यप्रवृत्तिरूपसामान्यव्याजத்தையும், यादृच्छिकसुकृतादि-रूपविशेषव्याजத்தையுமிட்டு तत्प्रवृत्तர்களுடைய संसारनाशத்திலே उद्योगமுள்ளவனாயுமிருக்கிற. இந்த विशेषणங்களால் முதலில் सहजकारुण्यமும், அதனால் सत्कार्य प्रवर्तनமும், तद्व्याजத்தால் भवध्वंसोद्योगமும் भगवानுக்குச் சொல்லப்பட்டது. **भगवति** – ज्ञानादि-षाड्गुण्यपरिपूर्णனான भगवानिடத்திலே. இப்படி प्रपत्तव्यगुणकथनத்தாலே प्रपत्तेः फलाविना-भावம் सूचितம். क्रियमाणाया इति शेषः । **भरन्यासवपुषः** – भरसमर्पणस्वरूपायाः । **प्रपत्तेः** – न्यासविद्यायाः । **परिकरविशेषः** – अङ्गविशेषः । இங்கு विशेषशब्दத்தால் ''प्रपत्तेः क्वचिदप्येवं परापेक्षा न विद्यते'' என்று सामान्यतः परापेक्षै இல்லை என்று சொன்னது विहिताङ्गव्यतिरिक्तभक्त्यङ्गतुल्याङ्गापेक्षा निषेधपर

இவ்விதைக்குப் பரிகரமாவது — आनुकूल्यसङ्कल्पமும், प्रातिकूल्यवर्जनமும், कार्पण्यமும், महाविश्वासமும், गोप्तृत्ववरणமும். இவ்விடத்தில் [1]''आनुकूल्यस्य सङ्कल्पः प्रातिकूल्यस्यवर्जनम् । रक्षिष्यतीति विश्वासो गोप्तृत्ववरणं तथा ॥ आत्मनिक्षेपकार्पण्ये षड्विधा शरणागति'' रित्यादिகளிற்சொல்லுகிற षाड्विध्यமும் अष्टाङ्गयोगமென்னு மாப்போலே अङ्गाङ्गिसमुच्चयத்தாலேயாகக்கடவதென்னுமிடமும், இவற்றில்

மென்று சூசிதமாயிற்று. **श्रुतिमुखैः** – ''मुमुक्षुर्वैशरणमहं प्रपद्ये'' इत्यादिश्वेताश्वतरादिश्रुतिகளாலும் लक्ष्मीतन्त्रादिகளாலுமென்றபடி. अथवा अङ्गत्वज्ञापकैः तत्तत्संहितागतश्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणादिभिः என்னவுமாம். **अयं** – இந்த परिकरविशेषமானது. **इयान्** – இவ்வளவு संख्यैயையுடையதாகவும், **इत्थं भूतः** – ''आनुकूल्येतराभ्यान्तु विनिवृत्तिरपायतः'' इत्याद्युक्तமான उपयोगத்தையுடையதாயும், **सकृद्भवनवान्** – अङ्गिना सह अङ्गिபோலே सकृत्कर्तव्यமாயும், **अवश्यंभवनवान्** – संभविத்தால் செய்யலாமென்று சிலர் சொல்லுவது போலன்றிக்கே अङ्गिயோடே अवश्यानुष्ठेयतयाऽविनाभूतமாயும், **आदिष्टः** – विहितமென்றபடி.

प्रपत्तिपरिकरங்களை क्रमेण नाम्ना सङ्कीर्तनம் பண்ணுகிறார் **இவ்விதைக்குப் பரிகரமாவது** इत्यादिना । **இவ்விதைக்கு** – प्रपत्तिविदैக்கு. இங்கு प्रपत्तिக்கு என்று சொல்லாமல் विदैக்கு என்று சொன்னதால் विद्यात्वसामान्यात् भक्तिविदैக்குப்போலிதற்கும் परिकरமபேக்ஷித மென்று ज्ञापिக்கப்பட்டது. भक्तिपरिकरத்தைக்காட்டிலும் இதன் परिकरம் विलक्षणமென்று ज्ञापिக்கைக்காக இவ்விதைக்கென்றது. **परिकरம்** – अङ्गம். **आनुकूल्येत्यादि । आनुकूल्य संङ्कल्पமும்** – इतः परं तवानुकूलोस्मि என்கிற ஸங்கல்பமும். **प्रातिकूल्यवर्जनமும்** – प्रातिकूल्यस्य परि-त्यागமும். **कार्पण्यமும்** – कृपणस्यभावः कार्पण्यம்; அதுவும்; आकिञ्चन्यानुसन्धानமும் என்றபடி. **महाविश्वासமும்** – स्वसमानाधिकरणसंशयप्रागभावासमानकालिकविश्वासமும். **गोप्तृत्ववरणமும்** – त्वमेव गोप्ता भव அதாவது रक्षको भव என்கிற वरणமும், அதாவது प्रार्थनैயும். आनुकूल्यसङ्कल्पादिகளை ''आनुकूल्यस्य सङ्कल्पः'' என்கிற श्लोकத்திலே षड्विधा शरणागतिः என்று शरणागतिயாகவே சொல்லியிருக்க இதை शरणागतिपरिकरமாகச் சொல்லலாமோவென்கிற शङ्कै-யை அந்த वचनोपन्यासपूर्वकं அதின் भावத்தை प्रदर्शनம் பண்ணி परिहरिக்கிறார் **இவ்விடத்திலி**त्यादिना । கீழ் மூன்றாவது अङ्गமாக कार्पण्यத்தைச் சொல்லியிருக்க श्लोकத்தில் आत्मनिक्षेपानन्तराङ्गமாக पाठक्रमம் கூடுவதெங்ஙனேயென்னில்; अङ्गங்களில் उत्पत्तिक्रमம் पूर्वोक्तप्रकारமேயானாலும் करणमन्त्रமான द्वयத்தில் प्रतिपाद्यक्रमத்தையநுஸரித்து இவ்வசனத்தில் पाठक्रमமென்று பரிஹாரம் கண்டு கொள்வது. द्वयத்தில் प्रपूर्वकपतलृ धातूत्तरமான उत्तमनिலேயே कार्पण्यம் प्रतिपाद्यமிறே. **इत्यादिகளிற்சொல்லுகிற** – इत्यादिप्रमाणवचनங்

---

[1] *அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை 37-18.*

இன்னதொன்றுமே அங்கி, இதரங்கள் அங்கங்களென்னுமிடமும் [2]**''निक्षेपापरपर्यायो न्यासः पञ्चाङ्ग संयुतः । सन्न्यासस्त्याग इत्युक्तश्शरणागतिरित्यपि'' என்கிற ஶ்லோகத்தாலே ந்யாயநிரபேக்ஷமாக ஸித்தம். இவ்விடத்தில்** [3]**''शाश्वती मम संसिद्धिरियं**

களில் சொல்லுகிற. **षाड्विध्यं** – ஶரணாகதிஷாட்வித்யம். **अङ्गाङ्गिसमुच्चयத்தாலே** – அங்கங்களான ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிகளுடையவும், ஆத்மநிக்ஷேபரூபமான அங்கியான ஶரணாகதியினுடையவும் ஸமுச்சயத்தாலே. छत्रिस्थलवत् ஶரணாகதிघटितसमुदायघटकत्वरूपलक्ष्यतावच्छेदकधर्मத்தாலே யென்றபடி. இதில் அனுரூபத்ருஷ்டாந்தத்தையருளிச்செய்கிறார் **அஷ்டாங்கயோகமென்னுமாப் போலே** இதி । அஷ்டாங்கமென்கிறவிடத்தில் அங்கியான ஸமாதியையும் அங்கघटितसमुदायघटकत्वरूपधर्मத்தாலே சேர்த்து அஷ்டாங்கயோகமென்று வ்யவஹரிக்கிறாப்போலேயென்றபடி. த்ருஷ்டாந்தத்தில் அங்கघटितसमुदायघटकत्वरूपधर्मத்தாலே அங்கியையும் சேர்த்து அஷ்டாங்கமென்கிறது. தார்ஷ்டாந்திகத்தில் ஶரணாகதியான அங்கிघटितसमुदायघटकत्वरूपधर्मத்தாலே அங்கங்களையும் அங்கியையும் சேர்த்து ஶரணாகதியென்று வ்யவஹரிக்கப்படுகிறதென்று திருவுள்ளம். **ஆகக்கடவதென்னுமிடமுமி**தி । ஶ்லோகத்தில் ப்ரயோகங்கள் நாநாதாத்பர்யங்களாகவிருப்பதாலிதர-ப்ரமாணங்களை யனுஸரித்து ப்ரகரணதாத்பர்யாதியோகேன இது இப்படியே யாகக்கடவதென்றபடி. இவ்விடத்திற்சொன்ன ஆறு பதார்த்தங்களில் இன்னது அங்கியான ஶரணாகதியென்று ஏற்பட்டாலல்லவோ தத்घटितसमुदायघटकत्वத்தாலே अजहत्स्वार्थलक्षणया அங்கங்களிலும் ஶரணாகதிஶப்தப்ரயோகமென்று சொல்லலாவது? அதற்கு விநிகமகமான ப்ரமாணமுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவற்றிலி**த்யாதிநா ॥ **இவற்றில்** – ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிஷட்கத்தில் **निक्षेपे**त्यादि । **निक्षेपापरपर्यायः** – निक्षेप इति अपरं पर्यायनाम यस्य सः, நிக்ஷேபமென்கிற பர்யாயநாமத்தை யுடையதென்றபடி. **न्यासः** – आत्मरक्षाभरन्यास एव अङ्गी । **पञ्चाङ्गसंयुतः** – இதரங்களான ஐந்து அங்கங்களோடே கூடினதாகவாகிறது. இது ஸந்ந்யாஸமென்றும், த்யாகமென்றும், ஶரணாகதியென்றும் பர்யாயஶப்தத்தாலே சொல்லப்பட்டதென்கிறார் **सन्न्यास** इत्यादि । **ந்யாய-நிரபேக்ஷமாக ஸித்தமி**தி । आनुकूल्यस्य सङ्कल्पः என்கிற ஶ்லோகத்தில் அஜஹல்லக்ஷணையாலே அங்காங்கிகளை சேர்த்து ஶரணாகதியென்று சொல்லி ''निक्षेपापरपर्यायो न्यासः पञ्चाङ्गसंयुतः'' என்கிற ஶ்லோகத்தில் இவ்வாறில் घटकமான ஆத்மநிக்ஷேபத்தையே பரந்யாஸரூபாங்கியென்றும், அங்கங்களான ஐந்தோடு சேர்ந்ததென்றும், ''सन्न्यासस्त्याग इत्युक्तश्शरणागतिरित्यपि'' என்று அதுவே ஶரணாகதியென்றும் நிஷ்கர்ஷிக்கையால் अङ्गत्वज्ञापकश्रुतिलिङ्गादितात्पर्यलिङ्गसहकृत-ந்யாயாபேக்ஷையன்றிக்கே ஆத்மநிக்ஷேபமே அங்கி । அதுவே ஶரணாகதி; மற்ற ஐந்தும் அதற்கு

[2] *லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-74.*
[3] *அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை 52-14.*

प्रह्वीभवामि यत् । पुरुषं परमुद्दिश्य न मे सिद्धिरितोऽन्यथा ॥ इत्यङ्गमुदितं श्रेष्ठं फलेप्सा तद्विरोधिनी'' என்று अहिर्बुद्ध्न्योक्तமான फलत्यागरूपाङ्गान्तरம் मोक्षार्थமான आत्मनिक्षेपத்திலே नियतம். फलसङ्गकर्तृत्वादित्यागம் कर्मयोगம் முதலாக निवृत्तिधर्मங்களெல்

அங்கங்களென்று ஸித்திக்குமென்று கருத்து. निक्षेप' என்கிற ஶ்லோகத்தாலே இன்னது அங்கம், இன்னது அங்கீ என்பது न्यायनिरपेक्षமாக ஸித்திக்குமென்பதால் ''आनुकूल्यस्य सङ्कल्पः'' என்கிற ஶ்லோகத்திலும் இந்த ஆறில் எதினுடைய स्वरूपம் எதனாலே निर्वर्त्यமாமென்று ஶ்லோகन्यायसहकृतமான विचारம் பண்ணினால் ஸித்திக்குமென்று सूचितம்.

अहिर्बुध्न्योक्तமான फलत्यागरूपाङ्गान्तरம் मोक्षार्थமான आत्मनिक्षेपத்தில் नियतமென்று அருளிச்செய்கிறார் **இவ்விடத்தில்** इत्यादिना । **இவ்விடத்தில்** – प्रपत्तिविषयத்தில். परं पुरुषमुद्दिश्यप्रह्वीभवामीतियत्, इयं मम शाश्वती संसिद्धिः । शैत्यं हि यत् सा प्रकृतिर्जलस्य என்கிறவிடத்திற் போல் विधेयप्राधान्यात् इयमिति स्त्रीलिङ्गनिर्देशः । **इतोऽन्यथा** – இந்த प्रह्वीभवनातिरिक्तமாக. **सिद्धिः** – இந்த प्रह्वीभावजन्यफलம். **मे नास्ति** – शेषतैकरसिकனான எனக்கு स्वर्गादिகள் स्वरूपानुचितங்களாகையாலும், अपवर्गकैङ्कर्यம் शेषिக்கே प्रधानप्रयोजनமாகையாலே அதில் ममताबुद्धियनुचितமாகையாலும் இந்த प्रह्वीभावவமே उत्तरोत्तरம் अनुसन्धीयमानமாய்க்கொண்டு भोग्यतमமாயிருப்பதால் இதுவே எனக்கு फलம்; வேறு फलம் उद्देश्यமில்லையென்று கருத்து. **इतीदं श्रेष्ठमङ्गं** – मोक्षार्थप्रपत्तिக்கு இது श्रेष्ठமான अङ्गம். **उदितं** – शास्त्रங்களில் निवृत्तिधर्मसामान्यத்தில் फलत्यागம் अङ्गமாகச் சொல்லப்பட்டபடியால் இதற்கும் சொல்லப்பட்டதென்றபடி. **फलेप्सा तद्विरोधिनी** – फलेच्छैயானது அந்த अङ्गத்திற்கு विरोधिனியாகுமென்றபடி. फलेच्छैயிருந்தால் फलत्यागरूपाङ्गத்தையனுष्ठिக்கமாட்டானிறே. என்று **अहिर्बुध्न्योक्तமான फलत्यागरूपाङ्गान्तरம்** – என்கிற இந்த ஶ்லோகத்திலே अहिर्बुध्न्यரால் சொல்லப்பட்ட फलत्यागरूपाङ्गान्तरம். **मोक्षार्थமான आत्मनिक्षेपத்திலே नियतம்** – फलत्यागरूपेति हेतुगर्भविशेषणம். இது फलत्यागरूपமாகையாலே அந்த फलत्यागம் आत्मयाथात्म्यज्ञानप्रयुक्तமாகையால் मोक्षार्थप्रपत्तिயிலேயே नियतம். प्रयोजनान्तरार्थप्रपत्तिயிலே आत्मज्ञानமपेक्षितமல்லாமையாலும் प्रयोजनान्तरத்தையே फलமாக उद्देशिக்கையாலே அதன் त्यागம் संभविக்காதாகையாலும் प्रपत्तिसामान्यानुयायिயாக ஆகமாட்டாது. ஆகையாலே फलत्यागத்தை अङ्गமாகச் சொல்லுகிற வசனம் मोक्षार्थप्रपत्तिविषயமாகையாலும், 'न्यासः पञ्चाङ्गसंयुतः'' என்கிற पूर्वोदाहृतवचनம் प्रपत्तिसामान्यविषயமாகையாலும், विरोधமுமில்லையென்று கருத்து. இந்த फलत्यागமானது मोक्षार्थप्रपत्तिயில் नियतமாக வருமென்பதில் उपपत्तिயையும் அதின் अनुष्ठानकालத்தையுமருளிச்செய்கிறார் **फलसङ्गकर्तृत्वादित्यागमित्यादि**யால். फलं च सङ्गश्च कर्तृत्वं च फलसङ्गकर्तृत्वानि । सङ्गமாவது कर्मणि ममताबुद्धिः । आदिशब्दத்தால் कर्मणि फलोपायत्वबुद्धिக்கு संग्रहः ।

லாத்திலும் வருகையாலே இவ்வனுஸந்தானம் முமுக்ஷுவுக்கு ஸாங்கஸமர்பணதசையிலே கர்தவ்யம். இங்கு பரிகரங்களானவற்றில் ஆனுகூல்யஸங்கல்பத்துக்கும் ப்ராதிகூல்யவர்ஜனத்துக்கும் நிபந்தநம், ஸர்வசேஷியான ஶ்ரிய:பதியைப்பற்ற ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளாலே அபிமதாநுவர்தநம் பண்ணவேண்டும்படி யிவனுக்குண்டான பாரார்த்யஜ்ஞானம்.

त्यागशब्दம் प्रत्येकத்திலுமந்வயிக்கிறது. तथा च फलत्यागம், सङ्गत्यागம், कर्तृत्वत्यागம், कर्मणि फलोपायत्वबुद्धित्यागமென்றதாயிற்று. **कर्मयोगம் முதலாக निवृत्तिधर्मங்களெல்லாத்திலும் வருகையாலே** इति । यद्यपि एतादृशसात्विकत्यागம் கீதையில் कर्मयोगप्रकरणத்தில் ''मयि सर्वाणि कर्माणि सन्न्यस्याध्यात्मचेतसा'' इत्यादिகளில் पठितமாயிருந்தாலும் இது आत्मयाथात्म्यज्ञानकार्य-மாகையாலே प्रकरणात् பலீயஸ்ஸான अर्थसामर्थ्यरूपलिङ्गबलத்தாலே निवृत्तिधर्मங்களெல்லாவற்றிற்கும் अङ्गமாய்க்கொண்டு अनुवर्तिக்குமென்று கருத்து. **இவ்வனுसन्धानம்** – இப்படி निवृत्तिधर्मसामान्यத்தில் வரும் सात्विकत्यागத்தில் घटकமான अहिर्बुध्न्योक्तமான फलत्या-गानुसन्धानம். **முமுக்ஷுவுக்கு** – फलान्तरविरक्तனாய் मोक्षத்தையே இச்சிக்குமவனுக்கு, **साङ्ग-समर्पणदशैயிலே** – अङ्गपञ्चकसंपन्नமான स्वरूपभरफलसमर्पणकालத்திலே. **कर्तव्यம்** – सङ्कल्पा-नन्तरம் सात्विकत्यागघटकतया कर्तव्यमित्यर्थः । अङ्गங்களும் निवृत्तिधर्मங்களாகையால் அவைகளுக்கும் सात्विकत्यागமபேக்ஷிதமாகையால் साङ्गसमर्पणदशैயில் कर्तव्यமென்றது.

இனி परिकरங்களுக்கு निबन्धनத்தையும், फलத்தையும், अवान्तरफलத்தையுமருளிச் செய்கிறார் **இங்கு परिकरங்களானவற்றிலி**त्यादिना, **இங்கு** – प्रपत्तिயில். **परिकरங்களானவற்றில்** – न्यासः पञ्चाङ्गसंयुतः என்கிற வசனத்திலே परिकरங்களாக सिद्धங்களானவற்றில். परिकरங்களாக सिद्धங்களுடைய मध्यத்திலேயென்றபடி. **आनुकूल्यसङ्कल्पத்துக்கும் प्रातिकूल्यवर्जनத்துக்கும் निबन्धनमिति** । **निबन्धनம்** – மூலம். **सर्वशेषियान श्रियःप्रतियைப் பற்ற** इति । இங்கு सर्वशेषिயென்றதால் शेष्यनुकूलाचरणம் शेषனுக்கு स्वतः प्राप्तமென்று सूचितம். श्रियःपतियைப்பற்ற என்றது अङ्गिபோலே अङ्गங்களும் विशिष्टविषयங்களென்று सूचिப்பிக்கைக்காக. **प्रवृत्तिनिवृत्तिகளாலே** इति । प्रवृत्तिरनुकूलेषु । निवृत्तिः प्रतिकूलेषु । तथा च, आनुकूल्यसङ्कल्प प्रातिकूल्यवर्जनத்தை நினைத்து प्रवृत्तिनिवृत्तिகளாலேயென்றது. **अभिमतानुवर्तनம் பண்ணவேண்டும்படி** – स्वामिக்கு अभिमतமான கைங்கர்யங்களை प्रवृत्तिயாலேயும், स्वामिக்கனभिमतமான निषिद्धங்களை निवृत्तिயாலேயும் பண்ணவேண்டுகைக்கு ஹேதுவான. **இவனுக்குண்டான पारार्थ्यज्ञानம்** – இவனுக்குண்டான शेषत्वज्ञानம். तथा च सर्वशेषियान श्रियःपतिக்கு இவனுடைய आनुकूल्य सङ्कल्पप्रातिकूल्यवर्जनங்களாலே வருவதோர் इष्टप्राप्त्यनिष्टनिवृत्तिरूपமான लाभமில்லாவிட்டாலும் शेषனான இவனுக்கு प्रवृत्तिनिवृत्तिகளாலே शेष्यभिमताचरणमिष्टமாகையாலே भगवान् शेषी, நான்

இத்தாலே [4]''आनुकूल्येतराभ्यां तु विनिवृत्तिरपायतः'' என்கிறபடியே अपायपरिहारம் सिद्धம். कार्पण्यமாவது முன்பு சொன்ன आकिञ्चन्यादिகளுடைய अनुसन्धानமாதல், அதடியாக வந்த गर्वहानियாதல், कृपाजनककृपणवृत्तियாதலாய் நின்று शरण्यனுடைய कारुण्योत्तंभनार्थமுமாய், [5]''कार्पण्येनाप्युपायानां विनिवृत्तिरिहेरिता'' என்கிறபடியே பின்பும் अनन्योपायதைக்கும் उपयुक्तமாயிருக்கும். मह-

शेषன் என்கிற ज्ञानமில்லாவிடில் அது सिद्धिக்காதாகையால் भगवच्छेषत्वज्ञानமே இவ்விரண்டங்ஙங்களுக்கும் निबन्धनமென்று கருத்து. இப்படி இவ்விரண்டிற்கும் निबन्धनத்தைச்சொல்லி फलத்தையுமுपपादिக்கிறார் **இத்தாலி**त्यादिना । **இத்தால்** – இந்த अङ्गद्वयத்தால், **என்கிறபடியே** – இவ்வचनोक्तप्रकारத்தாலே. **अपायपरिहारம் सिद्धமி**ति । अपायமாவது आज्ञातिलङ्घनம். முன்பு இவ்வधिकारि செய்த आज्ञातिलङ्घनसामान्यத்தை भगव-दानुकूल्याचरणप्रातिकूल्यवर्जनங்களாலே भगवान् பொறுப்பானென்றபடி.

இனி कार्पण्यस्वरूपभेदத்தையும் அதனால் पूर्वापरादिकालங்களிலுண்டாகும் फलத்தையுமருளிச்செய்கிறார் **कार्पण्यமாவது** इत्यादिना । **முன்பு சொன்ன** – प्रपत्तियोग्याधिकारத்திலே சொன்ன. **आकिञ्चन्यादिகளுடைய.** இங்கு आदिपदத்தால் अनन्यगतित्वसंग्रहः । **अनुसन्धानமாதலி**தி. இதனால் आकिञ्चन्यादिसत्वமே तदनुसन्धानरूपकार्पण्यத்திற்கு निबन्धनமென்று ज्ञापिக்கப்பட்டது. ''त्यागो गर्वस्य कार्पण्यं'' என்று प्रमाणம் சொல்லுகிறதேயென்ன विकल्पेन அதுவும் कार्पण्यமாகலாமென்கிறார் **அதடியாக வந்த गर्वहानियாதலெ**ன்று. कृपणस्य वृत्तिः कार्पण्यம் என்கிற विग्रहத்தையவலंबिத்தால் कृपणனுடைய व्यापारसामान्यம் प्रपत्त्यङ्गकार्पण्यமாகவேண்டிவருமாகையால் அதை कृपाजनकत्वेन विशेषिப்பித்து कृपाजनककृपणवृत्तिயும் कार्पण्यமாகலாமென்கிறார் **कृपाजनककृपणवृत्तियாதலாய்** என்று कृपणो-दरिद्रः कृपाजनकமான அவனுடைய वृत्तिயாவது पुनः पुनः प्रणिपतनமும் दन्तदर्शनமும், ''बद्धाञ्जलिपुटं दीनं याचन्तं'' इत्यादिகளிற் சொல்லுகிற व्यापारமும். **நின்று** – बहुप्रकारமாய் நின்று. இதற்கு तात्कालिकமான प्रयोजनத்தை யருளிச்செய்கிறார் **शरण्यனுடைய** इत्यादिना । **कारुण्योत्तंभनार्थமுமாய்** इति । भगवान् स्वयம் शरणागतरणदीक्षितனாய் सहजकारुण्यவானாய் இருந்தாலும் அவனுடைய स्वापराधप्रतिबद्धமான सहजकारुण्यத்துக்கும் இது उत्तंभनமாம். அதாவது उत्तेजकமாமென்றபடி. இதின் अङ्गचनुष्टानोत्तरकालिकप्रयोजनத்தைக் காட்டப் போகிறவராய் முதலில் प्रमाणத்தைக் காட்டுகிறார் **कार्पण्येनाप्युपायानामित्यादिना । उपायानां** – कर्मयोगज्ञानयोगभक्तियोगानाम् । **विनिवृत्तिः** – स्वविषयकेच्छावत्वसंबन्धेन विनिवृत्तिः । अभाव इति यावत् ।

[4] *லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-76.*
[5] *லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-77.*

विश्वासம், [6]''रक्षिष्यतीति विश्वासादभीष्टोपायकल्पनम्'' என்கிறபடியே யணியிடாத अनुष्ठानसिद्ध्यर्थமுமாய்ப் பின்பு निर्भरதைக்குமுறுப்பாயிருக்கும். स्वरूपा-नुचितपुरुषार्थங்கள் போலே स्वरूपप्राप्तமான अपवर्गமும் पुरुषार्थமாம் போது

इहेरिता – இந்த अधिकारिவிஷயத்தில் சொல்லப்பட்டது. **என்கிறபடியே** – என்று இப்ப्रமாணவசனத்தில் சொல்லுகிறபடியே. **பின்பும்** – प्रपत्त्यनुष्ठानोत्तरकालத்திலும், **அனன்யோ-பாயதைக்கும்** – उपायान्तरस्पर्शराहित्यத்திற்கும், स्वविषयकेच्छावत्वसंबन्धेनापि उपायाभावத்திற்கும். **उपयुक्तமாயிருக்குமி**தி. तात्कालिकोपायान्तरस्पर्शाभावம் अङ्गत्वोपयुक्तமானாலும் பின்பும் उपयान्तरस्पर्शाभावம் வேண்டுமோவென்னில், அது अङ्गत्वेनोपयुक्तமாகாவிட்டாலும் ''उपायापायसन्त्यागी मध्यमां वृत्तिमाश्रितः'' என்று प्रपन्नனுக்குச்சொன்ன मध्यमवृत्तिயில் घटकமாகையாலே उत्तरकालமும் उपायान्तरस्पर्शाभावம் अवश्यापेक्षितमिति भावः।

इतरशास्त्रार्थानुष्ठानத்தில்போல் இங்கும் शास्त्रार्थविश्वासமே யமையாதோ? அதில் महत्वनिवेशத்துக்கு प्रयोजनம் தானுண்டோ வென்ன, महाविश्वासத்தை सप्रयोजनமாக निरूपिக்கிறார் **महाविश्वासमि**त्यादिना। **என்கிறபடியே** – என்று प्रमाणம் சொல்லுகிறபடியே, **அணியிடாத** – सन्देहिயாத, மேல் சொல்லப்போகிற शङ्कापञ्चकம் प्रपत्त्यनुष्ठानविरोधिயாகையாலே तन्निवारणपूर्वकமாக என்னபடி. இதனால் स्वसमानाधिकरणसन्देहप्रागभावासमान-कालिकत्वம் विश्वासத்தில் महत्वமென்றதாயிற்று. **अनुष्ठानसिद्ध्यर्थமுமா**யிதி. अंगिயினுடைய अनुष्ठानसिद्ध्यर्थமுமாய். இங்கு உம்மையால் विवक्षितமான प्रयोजनान्तरத்தைக் காட்டுகிறார் **பின்பு निर्भरதைக்குமுறுப்பாயிருக்குமி**தி। **பின்பு** – प्रपत्त्युत्तरकालம், **निर्भरதைக்குமுறுப்பாயிருக்குமி**தி – प्रपत्त्युत्तरकालம் रक्षिष्यति न वेति सन्देहம் பிறந்தால் निर्भरोऽस्मि என்கிற निश्चयம் घटियாதாகையாலே उत्तरकालம் सन्देहமுண்டாகாதபடி निर्भरत्व-निश्चयத்திற்கு हेतुவாயிருக்குமென்றபடி. இதனால் स्वसमानाधिकरणसंशयप्रागभावासमान-कालिकत्वமும் महत्वशब्दार्थமென்று ज्ञापितமாகிறது. ஒருவனுக்கு निर्भरत्वनिश्चयமில்லாவிடில் இருந்தகாலம் மனஸ்ஸில் सौख्यமிராதாகையாலும் उपायान्तरस्पर्शம் संभावितமாகையாலும் उत्तरकालம் निर्भरत्वनिश्चयம் வேண்டுமிறே. हितैषिயான भगवान् प्रयोजना-न्तरங்களை अपेक्षैயன்றிக்கே கொடுக்கமாட்டானாகிலும் स्वरूपानुगुणமான अपवर्गத்தை त्वं गोपायिता भव என்கிற अपेक्षैயன்றிக்கே கொடுக்கக்கூடாதோ, ஆகையால் गोप्तृत्व-वरणमावश्यकமோவென்ன, அதை सप्रयोजनமாக निरूपिக்கிறார் **स्वरूपानुचिते**त्यादिना। **स्वरूपा-नुचितपुरुषार्थங்கள் போலே** – धर्मार्थकामங்கள்போலே, **स्वरूपप्राप्तமான** – शेषत्वस्वरूपத்

---

[6] *லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-77.*

புருஷன் அர்திக்கக் கொடுக்கவேண்டுகையாலே இங்கு गोप्तृत्ववरणமும் अपेक्षितம். நன்றாயிருப்பாதொன்றையுமிப் புருஷன் அர்திக்கக்கொடாத போது புருஷார்த ங்கொடுத்தானாகானிறே. ஆகையாலேயிறே [7]"अप्रार्थितो न गोपायेत्" என்றும் [8]"गोप्तृत्ववरणं नाम स्वाभिप्राय निवेदनम्" என்றுஞ் சொல் லுகிறது. இப்படி இவ்வைந்தும் இவ்வித்யானுஷ்டானகாலத்தில் उपयुक्तங்களா கையால் இவை இவ்வாத்மநிக்ஷேபத்துக்கு अविनाभूतस्वभावங்கள்.

திற்கு அனுகுணமாக வந்த, **அபவர்கமும்** – மோக்ஷமும், **புருஷார்த்தமாம்போது** – புருஷார்த்வ்யவஹார விஷய மாம்போது, **புருஷன் அர்திக்கக் கொடுக்கவேண்டுகையாலே** – புருஷனால் அர்த்ய்-மானமாய்க்கொண்டே தேயமாகையாலே, **இங்கு** – இந்த ப்ரபத்தியிலே, **கோப்த்ருத்வ-வரணம்** – त्वं मे गोपायिता भव इति प्रकर्षेणार्थनं प्रार्थनம், **அபேக்ஷிதம்** – அங்கதயாபேக்ஷிதமென்றபடி. ததாச அபவர்கம் ஸ்வரூபோசிதமாகையாலே ஸ்வரூபோசிதமென்கிற வ்யவஹாரவிஷயமானாலும் புருஷன் அர்திக் காமல் கொடுத்தால் அது புருஷார்த்தமென்கிற வ்யவஹாரவிஷயமாகாதாகையால் "चतुर्णां पुरुषार्थानां दाता विष्णुश्चतुर्भुजः" இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற சதுர்விதபுருஷார்த்ததாயித்வம் பகவானுக்கு கடியாதென்று கருத்து. இப்படி கீழ் ஸ்வரூபப்ராப்தமான அபவர்கமும் புருஷார்த்தமாம்போது என்று நல்லதான அபவர்கரூபவிஶேஷத்திற்கு புருஷார்த்த்வப்ரப்தேராவஶ்யகத்வே புருஷன் அர்த்தித்தே கொடுக்கவேண்டு மென்றுபபாதித்து அந்த ந்யாயத்தை நல்லதான வஸ்துஸாமான்யத்தில் வ்யதிரேகப்ரதர்ஶனத்தாலே த்ருடீகரிக்கிறார் **நன்றாயிருப்பதொன்றையுமி**த்யாதினா । இந்த ந்யாயம் அபவர்கேதரவிஷய மாகாதோவென்று ஶங்கியாமைக்காக நன்றாயிருப்பதொன்றையுமென்றது. நல்ல தாயிருப்பது த்ரிவர்கமானாலும், அபவர்கமானாலுமதை யென்றபடி. **இப்புருஷன் அர்திக்ககொடாதபோது** – இது விஶேஷணத்தில் வ்யதிரேகநிர்தேஶம். புருஷன் அர்திக்காமல் கொடுத்தபோது என்றபடி. **புருஷார்த்தங்கொடுத்தானாகானிறே** இதி । இவன் அர்திக் காதபோது அவன் கொடுக்கும் நல்லவஸ்துவிற்கும் புருஷார்த்த்வம் கிடையாதாகையால் இதற்கு புருஷார்த்த்வம் ஸித்தியாதோடு இதைக்கொடுக்குமவனுக்கும் புருஷார்த்தப்ரதாயித்வம் ஸித்தியாதென்றபடி. ததாச கோப்த்ருத்வவரணத்திற்கு பகவதா தீயமானமான அபவர்கத்தில் புருஷார்த்த்வாபாத கத்வமும், அதடியாக தாதாவான பகவானுக்கு புருஷார்த்தப்ரதாயித்வாபாதநமும் ஃபலமென்றதா யிற்று. **ஆகையாலேயிறே** இதி । இப்படி புருஷன் அர்திக்காதபோது அபவர்கத்துக்கு புருஷார்த்த்வமும், பகவானுக்கு புருஷார்ததாயித்வமும் ஸித்திக்காதாகையாலேயிறே. **अप्रार्थितो न गोपायेदिति** । இந்த வஸ்து எனக்கு வேண்டுமென்று யாசிக்காதபோது ஒன்றிலும் புருஷைரர்த்ய-

---

[7] லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-72.
[8] லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-78.

இவ்வர்த்தம் பிராட்டியை ஶரணமாகப்பற்ற வாருங்கோளென்று ஸாத்விக ப்ரக்ருதியான த்ரிஜடை ராக்ஷஸிகளுக்குச் சொல்லுகிற வாக்யத்திலுங்காணலாம். [9]"तदलं क्रूरवाक्यैर्वः" என்று ப்ராதிகூல்யவர்ஜனஞ் சொல்லப்பட்டது. "सान्त्वमेवा-भिधीयताम्" என்கையாலே மன: பூர்வகமாகவல்லது வாக்ப்ரவ்ருத்தியில்லாமையாலே

மானத்வரூபபுருஷார்த்தஸித்தியில்லாமையால் புருஷார்த்தப்ரதானரூபரக்ஷையைப் பண்ணமாட்டானென்றபடி. **என்றும்** – इति । **गोप्तृत्ववरणं नाम स्वाभिप्राय निवेदनमिति । गोप्तृत्ववरणं नाम** – गोप्तृत्ववरण-ஶப்தார்த்தம், **स्वाभिप्रायनिवेदनम्** – நீ எனக்கு இந்த ஃபலத்தைக் கொடுத்து இந்த ஃபலப்ரதானரூப-ரக்ஷையைப் பண்ணவேண்டுமென்கிற ஸ்வாபிப்ராயத்துக்கு போதகமான ஶப்தகதனம். **என்றும்** – इति च । **சொல்லுகிறது** – வசனங்கள் சொல்லுகிறது. இதனால் நல்லதான இஷ்டவஸ்து வுமிவன் அர்த்தியாதபோது புருஷார்த்தமாகாதாகையாலும், இவன் யாச்ஞாவிஜ்ஞாபனாதிகளாலே ஸ்வாபிப்ராயத்தை நிவேதனம் பண்ணாதபோது பகவானுக்கு இவன் விஷயத்தில் இஷ்டப்ரதித்ஸா-பூர்வகபுருஷார்த்தப்ரதாயித்வம் ஸித்தியாதாகையாலும், கோப்த்ருத்வவரணம் ஆவஶ்யகமென்று ஜ்ஞாபிக்கப் பட்டது. இவ்வைந்து அங்கங்களும் அவஶ்யம் வேண்டுமென்று நிர்பந்தமுண்டோ? ஸயூத்யர் சொல்லுகிறபடி ஸம்பவஸ்தலாபிப்ராயங்களென்றோ, யதா கதஞ்சித் இவைகள் உதவுகிற மாத்திரமென்றோ கொள்ளலாகாதோவென்னவருளிச்செய்கிறார் **இப்படி இவ் வைந்துமி**த்யாதினா । **இப்படி** – பரஸ்பரவிலக்ஷணமாய், ஸநிபந்தனமாய், ஸப்ரயோஜனமாய், கீழே உபபாதிக்கப்பட்டபடி. **இவ்வைந்தும்** – இந்த அங்கபஞ்சகமும். **இவ்வித்யானுஷ்டானகாலத் தில்** – ப்ரபத்திவித்யானுஷ்டானஸமயத்தில். **உபயுக்தங்களாகையால்** – "रक्षिष्यतीति विश्वासादभीष्टोपाय-कल्पनम्" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடி ப்ரபத்திஸ்வரூபநிஷ்பத்திக்கே உபயுக்தங்களாகையாலே. ஆராதுபகாரகங்கள்போல் அத்ருஷ்டார்த்தங்களன்றிக்கே ஸந்நிபத்யோபகாரகங்களாகையாலென்றபடி. **இவை** – இவ்வைந்தும். **இவ்வாத்மநிக்ஷேபத்துக்கு அவிநாபூதஸ்வபாவங்களி**தி । இதில் ஓரொன்றினுபயோகமும் விலக்ஷணமாயிருப்பதால் இதிலொன்றில்லாவிடிலும் ஆத்மநிக்ஷேபம் ஸித்திக்காதாகையால் இவை ஐந்தும் ஆத்மநிக்ஷேபத்தோடு அவிநாபூதஸ்வபாவங் கள் என்றபடி.

இப்படி இவை ஆத்மநிக்ஷேபாவிநாபூதமென்னில் ஶரணாகதிப்ரஸ்தாவப்ரகரணத்திலெல்லாம் ஸூசிதங்களாகவாதல் இருக்கவேண்டுமே யென்ன த்ரிஜடையினுடைய ஶரணாகதிப்ரகரண த்தில் இவைகளைக்காணலாமென்கிறார் **இவ்வர்த்தமி**த்யாதினா । **இவ்வர்த்தம்** – அங்கியான நிக்ஷேபத்திற்கு இவ்வங்கங்கள் ஐந்தும் அவிநாபூதங்களென்கிறவர்த்தம். **பிராட்டியை** –

[9] ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 27-41.

ஆனுகூல்யஸங்கல்பம் ஆக்ருஷ்டமாயிற்று. [10]**''राघवाद्धि भयं घोरं राक्षसानामुपस्थितम्''** **என்று போக்கற்று நிற்கிற நிலையைச் சொல்லுகையாலே அதிகாரமான ஆகிஞ்ச-ன்யமும் அதினுடைய அநுஸந்தானமுகத்தாலே வந்த கர்வஹான்யாதிரூபமாய் அங்கமான கார்பண்யமுஞ்சொல்லிற்றாயிற்று.** [11]**''अलमेषा परित्रातुं राक्षस्यो महतो भयात्''** **என்கையாலும் இத்தை விவரித்துக்கொண்டு** [12]**''अलमेषा परित्रातुं राघवाद्राक्षसीग-**

ஸீதையை. **த்ரிஜடை ராக்ஷஸிகளுக்குச்சொல்லுகிற வாக்யத்திலும் காணலாமி**தி । சரணா-கதிப்ரஸ்தாவவாக்யத்திலேயே அங்கங்கள் காணலாமென்றால் தத³நுஷ்டா²னவாக்யத்தில் தத்ஸத்வம் கிமுத என்றபடி. அந்த ப்ரகரணத்தில் தத்தத³ங்க³வ்யஞ்ஜகவாக்யங்களை உதாஹரிக்கிறார் **तदलं क्रूरवाक्यैर्वः** इत्यादियाल் **तत्** – து:ஸ்வப்னத³ர்சனத்தாலே ராக்ஷஸர்களுக்கு ப⁴யமுபஸ்தி²தமாகையாலே என்றபடி. **क्रूरवाक्यैः** என்றது ப்ராதிகூல்யங்கள் எல்லாவற்றிற்குமுபலக்ஷகம். **என்கையாலே** – என்று சொல்லுகையாலே. ஆநுகூல்யஸங்கல்பத்³யோதகவாக்யத்தைக் காட்டுகிறார் **सान्त्वमेवाभिधीयतां என்கையாலே** இதி । இதனால் ஸாந்த்வவசனம் விதி⁴க்கப்படுகிறதேயொழிய ஆநுகூல்ய-ஸங்கல்பம் ஜ்ஞாபிக்கப்படவில்லையே யென்ன, இது ஜ்ஞாபகமாகும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டு கிறார் **மன:பூர்வகமாகவல்லது வாக்ப்ரவ்ருத்தியில்லாமையாலே** இதி । இதனால் ஆநுகூல்ய-ஸங்கல்போ யதி³ ந ஸ்யாத், வாசி ஸாந்த்வவசனாபி⁴தா⁴னப்ரவ்ருத்திர்ந ஸ்யாத் । தஸ்மாத் மனஸி ஆநுகூல்யஸங்கல்பம் ஸித்³த⁴மிதி அர்தா²பத்திப்ரமாணத்தாலே இந்த வசனம் ஆநுகூல்யஸங்கல்பத்திற்கு ஜ்ஞாபகமாகுமென்று ஜ்ஞாபிக்கப் பட்டது. **ஆநுகூல்யஸங்கல்பம் ஆக்ருஷ்டமாயிற்று** இதி । வாசகசப்³த³மில்லாவிடிலும் அர்த²த: ஸித்³த⁴மா யிற்று என்றபடி. கார்பண்ய ப்ரகாசகமாயும் தத்³விஷயீபூ⁴தாகிஞ்சன்யாதி³ரூபாதி⁴காரப்ரத³ர்சகமாயுமுள்ள வாக்யத்தைக் காட்டுகிறார் **ராக⁴வாத்³தீ⁴**த்யாதி³யால். **என்று** – இதி । இது சொல்லுகையால் என்பதோடந்வயிக்கிறது. **போக்கற்று நிற்கிற நிலையைச் சொல்லுகை யாலே** இதி । **போக்கு** – ஸீதாசரணவரணபி⁴ன்னமார்க³க³தி: । **அற்று** – இல்லாமல். **நிற்கிற** ஸ்தி²தமான. **நிலையை** – அவஸ்தை²யை. க³த்யந்தரசூன்யத்வாவஸ்தை²யைச் சொல்லுகையாலே யென்றபடி. **அதிகாரமான ஆகிஞ்சன்யமுமி**தி । இதற்கு சொல்லிற்றாயிற்று என்பதோ டந்வயம். **அதினுடைய அநுஸந்தானமுகத்தாலே** – அதின் அநுஸந்தானரூபகார்பண்யமுகத் தாலே. **வந்த** – ப்ராப்தமான, **கர்வஹான்யாதி³ ரூப**மாய் – க³ர்வஹான்யாதி³ஸ்வரூபமாயிருக்கிற. **அங்கமான கார்பண்யமும்** – இங்கு உம்மை உக்தமான அதி⁴காரஸமுச்சாயகம். விச்வாஸத்³யோதகவாக்யங்களைக் காட்டுகிறார் **अलमेषा** इत्यादि । हे राक्षस्यः! மஹத்தான ராமப⁴யத்தில் நின்றும் நம்மை, **பரி-**

---

[10] ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 27-43
[11] ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 27-44.
[12] ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 58-91.

णम्'' என்று திருவடி அனுவதிக்கையாலும், பெருமாளொருத்தனை நிக்ரஹிக்கப்பார்க்கிலும் அவர் சீற்றத்தையாற்றி யிவள் ரக்ஷிக்க வல்லவளாகையாலே ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸஞ் சொல்லப்பட்டது. [13]''அபியாசாம வைதேஹீமேதத்தி மம ரோசதே । பர்த்ஸிதாமபி யாசத்வம் ராக்ஷஸ்ய: கிம் விவக்ஷயா'' என்கையாலே கோப்த்ருத்வ-

त्रातुं – ரக்ஷிக்கைக்கு, **एषा अलं** – पर्याप्ता । समर्थेति यावत् । **என்கையாலும்** – என்று த்ரிஜடை சொல்லுகையாலும். **இத்தை விவரித்துக்கொண்டு** – இலங்கையில் நின்றும் திரும்பிப்போன ஹநூமான் வாநரவீரர்களுக்கு த்ரிஜடாவாக்யங்களை அனுவதிக்கும்போது இந்த வாக்யத்தை ''अलमेषा परित्रातुं रागवाद्राक्षसीगणम्'' என்று த்ரிஜடாவாக்யத்தில் महतो भयात् என்று ஸாமான்யமாகச் சொன்ன भयात् – भयजनकனான राघवात् परित्राणமாகச் சொல்லுகையாலே விவரித்துக்கொண்டு. **अलमेषा परित्रातुं राघवाद्राक्षसीगणम् என்று** – என்கிற ஶ்லோகத்தாலே. **திருவடி** – ஹநுமான் । **அனுவதிக்கையாலும்** அர்த்த: அனுவதிக்கையாலும். परित्रातुं राघवाद्राक्षसीगणமென்று சொல்லப்பட்ட ராகவனிடத்தினின்றும் सीताकर्तृकपरित्राण-ப்ரகாரத்தை உபபாதித்துக்கொண்டு மஹாவிஶ்வாஸம் சொல்லப்பட்டதென்கிறார் **பெருமாளொருத்தனை நிக்ரஹிக்கப்பார்க்கிலுமி**त्यादिना । **பெருமாள்** – त्रातुं न शक्ता युधि रामवध्यமென்று க்யாதிபெற்ற பெருமாள். **ஒருத்தனை** – ஸாமான்யமான ஒருவனை **நிக்ரஹிக்கப்பார்க்கிலும்** – அபராதபூயஸ்த்வையாலே நிக்ரஹிக்க நினைக்கிலும். **அவர் சீற்றத்தையாற்றி** – சீற்றம் – சீறுகை; கோபமென்கை. ஆற்றி – ''किमेतन्निर्दोषः क इह जगतीति त्वमुचितैरुपायैर्विस्मार्य स्वजनयसि'' என்கிறபடியே உசிதங்களான உபாயங்களாலே யவன் மறந்துபோகும்படி ஆறுதல் செய்து. **ரக்ஷிக்கவல்லவளாகையாலே** – ரக்ஷிக்க ஸமர்த்தையாகையாலே. இவள் பரதந்த்ரையாகிலும் கோபத்தைமாற்றி ரக்ஷிக்கும்படியான வாத்ஸல்யமுடையவளாகையாலே யென்று கருத்து. **ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸஞ்சொல்லப்பட்டது** इति । இந்த ஶ்லோகத்தில் அவள் ரக்ஷணஸமர்த்தையென்று சொன்னது ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸம் சொல்லுகைக்காகவாகையால் ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸம் சொல்லப்பட்டதென்று கருத்து. गोप्तृत्ववरणप्रकाशकवचनத்தைக் காட்டுகிறார் **अभियाचामे**त्यादिना । **अभियाचाम** – ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று யாசிப்போம். ''अप्रार्थितो न गोपायेत्'' என்கிற ஶரண்யன் படிகளை யோசித்தால் இவள் விஷயத்திலுமிந்தவபியாசனமே யுக்தமென்று எனக்கு ருசிக்கிறது. ஏதாவத்பர்யந்தம் இவளை கடுவாக பர்த்ஸனம் பண்ணினோமே; இனி நம் அபியாசனம் பலிக்குமோவென்கிற ராக்ஷஸிகளுடைய அபிப்ராயத்தை இங்கிதத்தாலே யறிந்து அதற்கு உத்தரம் சொல்லுகிறாள் **भर्त्सितामपि याचध्वं राक्षस्यः किं विवक्षया** इति । ஸர்வஸஹையாய், நித்யம் அஜ்ஞாதநிக்ரஹை

[13] ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 27-41, 43.

வரணஞ் சொல்லிற்றாயிற்று. இவ்வைந்துக்கும் அங்கியான आत्मनिक्षेपம் [14]''प्रणिपातप्रसन्ना हि मैथिली जनकात्मजा'' என்று प्रसादकारणविशेषத்தைச் சொல்லுகிற प्रणिपातशब्दத்தாலே विवक्षितமாயிற்று. ஆகையால் [15]''न्यासः पञ्चाङ्गसंयुतः'' என்கிற शास्त्रार्थமிங்கே पूर्णம்

இப்படி யுபதேசிக்க ராக்ஷஸிகள் விலக்காதமட்டே பற்றாசாகப் பிராட்டி தன் வாத்ஸல்யாதிசயத்தாலே [16]''भवेयं शरणं हि वः'' என்றருளிச்செய்தாள்.

யான இவள் விஷயத்தில் இந்த भर्त्सनोक्तिகள் निरर्थकங்களென்று கருத்து. ''अभियाचाम'' ''याचध्वं'' என்று பிறர்க்கு உபதேசித்ததாலேயே अभियाचनமும் சொன்ன प्रायம். அங்கியான आत्मनिक्षेपத்தை सकार्यமாக சூசிப்பிக்கும் வசனத்தைக் காட்டுகிறார் **இவ் வைந்துக்கும் அங்கியான आत्मनिक्षेपம் प्रणिपातेत्यादिना । இவ்வைந்துக்கும்** – கீழ் உதாஹரித்த வசனங்களாலே சூசிதங்களான இந்த ஐந்து அங்கங்களுக்கும். ''प्रणिपातप्रसन्ना हि मैथिली जनकात्मजा'' என்றதால் இவள் பிறந்த தேசத்தினுடையவும், இவளைப் பெற்ற தகப்பனுடையவும், माहात्म्यं, जनको ह वैदेहः'' என்கிற श्रुतिप्रसिद्धமென்று ज्ञापितமாகிறது. இங்கு हि शब्दத்தால் இவளுடைய स्वभावप्रसिद्धिद्योतितம். **என்று** – इति । **प्रसादकारणविशेषத்தைச் சொல்லுகிற प्रणिपातशब्दத்தாலே विवक्षितமாயிற்று** इति । प्रणि-पातशब्दம் காயிகமான दण्डवत् प्रणामத்திலும் प्रसिद्धமானாலும் இங்கு அந்த प्रणिपातத்தை प्रसादकारणविशेषமாகச் சொல்லுகையால் இங்குள்ள प्रणिपातशब्दத்தாலே आत्मनिक्षेपமே विवक्षितமாக வேண்டுமென்று கருத்து. இந்த प्रणिपातம் शरणागतिरूपமென்பது மேல் ''भवेयं शरणं हि वः'' என்று சொல்லுகிற பிராட்டியினுடைய भरस्वीकारத்தாலும் सिद्धம். **ஆகையால்** – இப்படி ஐந்து அங்கங்களும் அங்கியும் तात्पर्यवृत्त्या இங்கு சூசிதங்களாகையாலே. **न्यासः पञ्चाङ्गसंयुतः என்கிற शास्त्रार्थம்** – இந்த வசனத்தில் சொன்ன पञ्चाङ्गविशिष्ट-न्यासरूपशास्त्रार्थம். இங்கே – இந்த प्रकरणத்திலே, **पूर्णமிதி** । சில शरणागतिप्रकरणங்களில் अङ्गिमात्रद्योतनத்தாலும் साङ्गभरसमर्पणத்தை सिद्धवत्करिக்க வேண்டியிருந்தாலும் இந்த प्रकरणத்தில் அங்காங்கிகளுடைய ज्ञापनம் पूर्णமாகவிருப்பதால் शास्त्रार्थம் இங்கே பரிபூர்ணமென்றபடி.

இப்படி உபதேசித்த பிறகும் प्रपत्तिயை अनुष्ठिயாதிருக்க பிராட்டி ''भवेयं शरणं हि वः'' என்று சொல்லக்கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படி உபதேசிக்க** इत्यादिना ।

---

[14] *ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 27-43.*

[15] *லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-74.*

[16] *ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 58-89.*

இப்பாசுரம் ஸஹ்ருதயமாய் ஃபலபர்யந்தமானபடியை [17]''मातर्मैथिलि राक्षसीस्त्वयि तथैवार्द्रापराधास्त्वया रक्षन्त्या पवनात्मजाल्लघुतरा रामस्य गोष्ठीकृता'' என்று அபியுக்தர் வெளியிட்டார்கள். இவ்விடத்தில் த்ரிஜடையுடைய ஆத்மாத்மீயபரஸமர்ப்பணத்திலேயவளுக்குப் பிறவித்துவக்காலே நம்மவர்களென்று கண்ணோட்டம் பிறக்கும் ராக்ஷஸிகளுமந்தர்பூதைகள்.

விலக்காதமட்டே – விலக்காதமாத்திரத்தையே, **பற்றாசாக** – ''अप्रतिषिद्धमनुमतं'' என்கிற ந்யாயத்தாலே வ்யாஜமாக. இதனால் ஸ்வாசார்யன் ஒருவனுக்கு ப்ரபத்தியைப் பண்ணுவதாகச் சொல்லும்போது ஶிஷ்யனுடைய விலக்காமையே யபேக்ஷிதமென்றதாயிற்று. இப்படி ஆர்த்ராபராதிகள் விஷயத்திலே வ்யாஜமாத்ரத்தைக்கொண்டு பரஸ்வீகாரம் பண்ணவமையுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **தன் வாத்ஸல்யாதிஶயத்தாலே** இதி । லோகத்தாருக்கு அது அமையாதாகிலும் நித்யமஜ்ஞாதநிக்ரஹையான பிராட்டிக்கு வாத்ஸல்யாதிஶயத்தாலே அதாவது தோஷாதர்ஶித்வரூப தம்முடைய குணவிஶேஷத்தாலே, இப்படி பரஸ்வீகாரம் பண்ணுவது அமையுமென்று கருத்து. **வ:** – உங்களுக்கு, **ஶரணம்** – உபாயமாக **பவேயம்** – ஆகக்கடவேன் இத்யர்த்த: । இப்பாசுரம் உபச்சந்தநமாத்ரமாகாதோவென்னவருளிச்செய்கிறார் **இப்பாசுரமித்யாதினா** । **இப்பாசுரம்** – பரஸ்வீகாரப்ரதிபாதகமான இந்த வசனம், **ஸஹ்ருதயமாய்** – ஸஹ்ருதயமாகவே, அஹ்ருதயமாய் உபச்சந்தநமாத்ரமன்றிக்கே யென்றபடி. **ஃபலபர்யந்தமானபடியை** – ராக்ஷஸிகளுடைய ரக்ஷணரூபஃபலத்தோடு தலைக்கட்டினபடியை **मातर्मैथिलीत्यादि** । இது ஶ்ரீகுணரத்நகோஶத்தில் பட்டர் அருளிச்செய்தது. ''काकन्तं च विभीषणं शरणमित्युक्तिक्षमौ रक्षतस्सानस्सान्द्रमहागसस्सुखयतु क्षान्तिस्तवाकस्मिकी'' என்பதிதினுத்தரார்த்தம். இதினர்த்தம், **हे मातः मैथिली** – தாயாரான மிதிலாதிபன் புத்ரியான பிராட்டியே. **त्वयि** – உன் விஷயத்தில், **तथैवार्द्रापराधाः** – வாசாமகோசரமான ததானீந்தநமான அபராதங்களையுடைய, **राक्षसीः** – ராக்ஷஸிகளை, पवनात्मजात् – ஹநுமாரிடத்தில் நின்றும், **रक्षन्त्या** – ஶரணமென்கிற உக்தியைச் சொல்லாமலிருக்கச்செய்தேயும் விலக்காமையே பற்றாசாகக்கொண்டு ரக்ஷித்த, **त्वया** – உன்னால், **काकं** – காகத்தையும், **तं च विभीषणं** – அந்த விபீஷணனையும், **शरणमित्युक्तिक्षमौ** – राघवं शरणं गतः இத்யாத்யுக்திக்ஷமௌ, காகாஸுரன் மூன்று உலகங்களையும் சுற்றி திருவடிகளில் விழுகையாலும், அக்காலத்தில் பக்ஷிகளும் ஶரணமென்கிற உக்தியைச் சொல்ல ஸமர்த்தங்களாகையாலும், ''त्रींल्लोकान् संपरिक्रम्य तमेव शरणं गतः'' என்று வால்மீகிபகவான் அருளிச்செய்கையாலும் காகத்திற்கும் ஶரணமித்யுக்திக்ஷமத்வம் சொன்னது. **रक्षतो रामस्य गोष्ठी** – ராமஸம்பந்தியான திருவோலக்கம், **लघुतरा कृता** – அனாதரவிஷயீக்ருதா । என்கை. **அபி-**

---

[17] ஶ்ரீகுணரத்நகோசம் 50.

அப்படியே ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானோடு கூட வந்த நாலு ராக்ஷஸரும் அவருடைய உபாயத்திலே அந்தர்பூதர். அங்குற்ற அபயப்ரதானப்ரகரணத்திலும் இவ்வஹ்நாங்கிவர்க்க மடைக்கலாம். எங்ஙனேயென்னில்; ப்ராதிகூல்யத்திலே

யுக்தர் – பராசரபட்டர், **வெளியிட்டார்கள்** – ப்ரகாசப்படுத்தினார்கள். இப்படி உக்தியு மன்றிக்கே விலக்காமைமாத்ரத்தையவலம்பித்து ரக்ஷித்தாளென்றால் அதிப்ரஸங்கம் வாராதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ்விடத்திலி**த்யாதினா। **இவ்விடத்தில்** – த்ரிஜடையினுடைய சரணாகதி ப்ரஸ்தாவப்ரகரணத்தில். **த்ரிஜடையினுடைய ஆத்மாத்மீயபரஸமர்ப்பணத்திலே** இதி। த்ரிஜடை ''प्रणिपातप्रसन्ना हि'' என்று சொன்னதாலும் ''मनः पूर्वो वागुत्तरः'' என்கிற ந்யாயத்தாலே இந்த வார்த்தைக்கு ஹேதுபூதமான பரஸமர்ப்பணம் அவள் ஹ்ருதயத்தில் ஸித்தமாக யிருக்கவேண்டுமாகையாலும், அதை யறிந்த ஸர்வஜ்ஞையான பிராட்டி ''भवेयं शरणं हि वः'' என்று அவர்களைச் சேர்த்துச் சொல்லுகையாலும் த்ரிஜடையினுடைய ஆத்மாத்மீயபர-ஸமர்ப்பணத்திலேயென்று ஸித்தவத்கரித்துச் சொன்னது. அவளுடைய ஆத்மீயபரஸமர்ப்பணத்தில் ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் **அவளுக்கி**த்யாதினா। **பிறவித்துவக்கு** – ஜந்மஸம்பந்தம், **நம்மவர்கள் என்று கண்ணோட்டம்பிறக்கும்** – मदीया इति த்ருஷ்டிவிசேஷவிஷயத்வத்திற்கு ஆச்ரயிகளான. **ராக்ஷஸிகளுமந்தர்பூதைகள்** – இதற்கு ஆத்மாத்மீயபரஸமர்ப்பணத்திலேயென்று சொன்ன தோடந்வயம். அந்தர்பூதைகள் – கடகைகள். இப்படி ராக்ஷஸிகளுக்கும் த்ரிஜடையினுடைய ஆத்மாத்மீயபரஸமர்ப்பணமாகிற உபாயத்தோடு துவக்கிருப்பதால் அதிப்ரஸக்தியில்லை யென்று கருத்து. இப்படியானால் விலக்காமையையே பற்றாசாகக்கொண்டென்று விலக்காமைக்கே ரக்ஷணத்வம் சொன்னதற்கபிப்ராயமென்னென்னில் அவர்களிடத்திலுள்ள வ்யாஜம் தாவந்மாத்ரமென்றபிப்ராயம்.

இப்படி ராக்ஷஸிகளுக்கு த்ரிஜடையினுடைய ஆத்மாத்மீயபரஸமர்ப்பணத்தில் அந்தர்பாவம் சொல்லி, இந்த ந்யாயத்தை விபீஷணனோடு கூட வந்த மந்த்ரிகள் விஷயத்திலுமதிதேசிக்கிறார் **அப்படியே** இத்யாதினா। **நாலுராக்ஷஸரும்** – ''उत्पपात गदापाणिः चतुर्भिस्सह राक्षसैः'' என்று சொல்லப்பட்ட நாலு ராக்ஷஸர்களும், **அவருடைய உபாயத்திலே** – அவருடைய ஆத்மாத்மீயபரஸமர்ப்பணத்திலே. **அந்தர்பூதரி**தி। ''सर्वलोकशरण्याय राघवाय महात्मने। निवेदयत मां क्षिप्रं विभीषणमुपस्थितम्॥'' என்கிற பரஸமர்ப்பணத்யோதகச்லோகத்திலே ''मां'' என்று ஸர்வநாமசப்தம் ப்ரயுக்தமாகையாலும் புத்திவிஷயதாவச்சேதகத்வோபலக்ஷிததர்மாவச்சிந்நசக்தமான அந்த பதம் நாலு ராக்ஷஸர்களோடு விசிஷ்டனான விபீஷணனையே சொல்லுமாகையாலும் ''मां निवेदयत'' என்பதால் விபீஷணாழ்வானுடைய ஆத்மாத்மீயபரஸமர்ப்பணம் த்யோதிதமாகையாலே அதிலே அந்தர்கதர்களென்றபடி. இந்த அதிதேசவாக்யத்தாலே அபயப்ரதானப்ரகரணம் புத்திஸ்தமானதால் அந்த

व्यवस्थितனான रावणனுக்குங்கூட [18]''**प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली**'' [19]''**सीताश्च रामाय निवेद्य देवीं वसेम राजन्निह वीतशोकाः**'' **என்று ஹிதஞ்சொல்லுகையாலே ஆனு-கூல்யसङ्कल्पந்தோற்றிற்று. இந்த ஹித वचनம் पित्तोपहतனுக்குப்பால் கைக்கு மாப்போலேயவனுக்கு उद्वेगहेतुவாயிற்று.** [20]''**त्वां तु धिक्कुलपांसनम्**'' **என்று**

प्रकरणத்திலும் இவ்வङ्गांगिवर्गத்தை யடைக்கலாமென்கிறார் **அங்குற்ற अभयप्रदान-प्रकरणத்திலுமிவ்வङ्गाङ्गिवर्गமடைக்கலாமிति** । அடைக்கும் प्रकारத்தை प्रश्नपूर्वकமாக उपपादिக்கிறார் **எங்ஙனேயென்னிலித்यादि** । **எங்ஙனேயென்னில்** – कथमित्यर्थः । **प्रातिकूल्यத்திலே व्यवस्थितனான रावणனுக்கும் கூட** इति । இதற்கு हितஞ்சொல்லுகை யாலே என்பதோடந்வயம். இங்கு प्रतिकूलனான रावणனுக்குமென்று अपिशब्दप्रयोग த்தாலே अनुकूलர்களுக்கு இவன் சொல்லுவானென்பது कैमुतिकन्यायसिद्धமாகையாலே ''आनुकूल्यमिति प्रोक्तं सर्वभूतानुकूलता'' என்கிற आनुकूल्यத்தில் இவருக்கு सङ्कल्पமுண்டென்று தோற்றுகிறது என்று திருவுள்ளம். हितवचनத்தை उदाहरिக்கிறார் **प्रदीयतामित्यादि**யால். இது रावणனுக்கு हितवचनமாகில் उद्वेगहेतुவாவானேன்? அது அவனுடைய दोषத்தாலே யென்னில், நல்லதான ஒரு वस्तु पुरुषदोषத்தாலே विपरीतமாகத் தோன்றக்கூடுமோ வென்ன, அதிலनुरूपदृष्टान्तத்தை யருளிச்செய்து இதனுடைய हितत्वத்தை स्थापिக் கிறார் **இந்த हितवचनம் पित्तोपहतனுக்கு பால் கைக்குமாப்போலே யவனுக்கு उद्वेगहेतुவாயிற்று** इति । प्रातिकूल्यवर्जनाभिसन्धिயை उपपादिக்கக் கருதி அங்குள்ள சில वचनங் களுக்கு भावமருளிச்செய்கிறார் **''त्वान्तु धिक्कुलपांसनं'' என்று धिक्कारம் பண்ணின பின்பு** इत्यादिना । **कुलपांसनः**– कुलदूषकः । இங்கு विभीषणविषयक रावणकर्तृकधिक्कारवचनத்தை उदाहरिத்தது ஐம்பது லக்ஷம் வருஷமாக ज्येष्ठ भ्राताவான रावणனாலே पोषितனான विभीषणன் அவனை निष्कारणமாக युद्धसमयத்தில் விடக்கூடுமோ வென்று धर्मसौक्ष्म्यம் தெரியாத मन्दர்களுடைய மதிமயக்கத்தை மாத்துகைக்காக. இந்த वचनத்தால் ''परमापद्गतस्यापि धर्मे मम मतिर्भवेत्'' என்று வரம் வாங்கின विभीषणாழ்வான், ज्येष्ठனுடைய अपन्यायங்களை யெல்லாம் सहिத்துவந்தும் லோகமாதாவின் விஷயத்தில் அவன் பண்ணின अपराधத்தை सहिக்க முடியாமல் मन्त्रालोचनसमयத்திலாவது அவனுக்கு हितஞ்சொல்ல प्रतीक्षिத்திருந்து मन्त्रालोचनம் प्राप्तமானவாறே ''प्रदीयतां दाशरथाय मैथिली'' என்று हितोपदेशம் பண்ண, அதைக்கேளாததோடு, ''अन्यस्त्वेवंविधो ब्रूयात्'' ''अस्मिन्मुहूर्तेन

[18] *ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 14-3.*
[19] *ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 15-14.*
[20] *ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 16-15.*

धिक्कारம் பண்ணின பின்பு இனி யிவனுக்கு उपदेशिக்கவுமாகாது, இவனோடு अनुबन्धित्त विभूतिகளுமாகாது, இவனிருந்தவிடத்திலிருக்கவுமாகா தென்றறுதியிட்டு [21]''त्यक्त्वा पुत्रांश्च दारांश्च'' [22]''परित्यक्ता मया लङ्का मित्राणि च धनानि च'' என்கிற स्ववाक्यத்தின் படியே யங்கு துவக்கற்றுப்போருகை யாலே प्रातिकूल्यवर्जनाभिसन्धि தோற்றிற்று. [23]''रावणो नाम दुर्वृत्तः'' என்று துடங்கி सर्वजित्தான रावणனோட்டை विरोधத்தாலே தாம் போக்கற்று நிற்கிற நிலையைச் சொல்லுகையாலும், பின்பும் [24]''अनुजो रावणस्याहं तेन चास्म्यवमानितः । भवन्तं सर्वभूतानां शरण्यं शरणं गतः'' என்கையாலும் कार्पण्यஞ்

भवेत्'' ''त्वां तु धिक्कुलपासंनम्'' என்று धिक्कारம் பண்ணுகையாலும், लोकमाताவின்விஷய த்தில் महापराधப்படுகையாலும் विभीषणकर्तृक रावणपरित्यागம் निष्कारणமன்றென்றும், அவனை त्यजिப்பதே धर्मமென்றும் स्पष्टமாக ज्ञापिக்கப்படுகையால் पूर्वोक्त मन्दमति களுடைய ஶங்கை निरस्तமாயிற்று. **இனி இவனுக்கு उपदेशिக்கவுமாகாது** इति । **இனி** – उपदेशம் निरर्थமானவளவன்றிக்கே धिक्कारपर्यवसानமான பிறகு, **இவனுக்கு** – परमहितம் சொன்னதன்விஷயத்தில் आचार्यविஷயத்தில்போல் बहुमति பண்ணவேண்டி யிருக்க धिक्कारपर्यन्तமாக अवमानம் பண்ணின இவனுக்கு. **उपदेशिக்கவுமாகாது** – ''न जिह्म बुद्धये प्रदेयमेतत्'' என்று சொன்னபடி இவனுக்கு उपदेशமே प्रत्यवायावहமென்று கருத்து. **இவனோடு अनुबन्धित्त विभूतिகளுமாகாது** –''न तेषां पुण्यतीर्थेषु गतिस्संसर्गिणामपि'' என்கிறபடியே இவன் संसर्गத்தால் दुष्टங்களான विभूतिகளுமாகாது. **அறுதியிட்டு** – निश्चயித்து **அங்கு** – लङ्कापुत्रदारादिகளிலே **துவக்கற்று** – संबन्धமற்று, **போருகை யாலே** – போகையாலே. **प्रातिकूल्यवर्जनाभिसन्धि தோற்றிற்று** इति । प्रातिकूल्यवर्जनाभिसन्धि யில்லாவிட்டால் அங்கு துவக்கறுத்துப்போரமாட்டாதிறே. कार्पण्यद्योतकवचनங் களை उदाहरिக்கிறார் **रावणो नाम दुर्वृत्तः என்று துடங்கி** इत्यादिना । **सर्वजित्தான रावण னோட்டை विरोधத்தாலே** – दिक्पालजेताவான रावणனோடு विरोधத்தாலே, **போக் கற்று நிற்கிற நிலையை** – गत्यन्तरशून्यावस्थैயை. **சொல்லுகையாலும்** – இதற்கு कार्पण्यம் சொல்லப்பட்டதென்பதோடந்வயம். **பின்பும்** – शरणागतिயைப் பண்ண பின்பும். **अनुज** इत्यादि । **என்கையாலும்** – गत्यन्तरशून्यत्वावस्थैயை अनुवदिக்கையாலும், विश्वासानुमापकங்களான विश्वासकार्यங்களைச் சொல்லி இது कारणकथनத்தாலும் சொல்

---

21 *ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 17-14*
22 *ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 19-5.*
23 *ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 17-10.*
24 *ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 19-4.*

சொல்லப்பட்டது. அஞ்சாதே வந்துகிட்டி [25]''सर्वलोकशरण्याय राघवाय महात्मने'' என்று சொல்லும்படி பண்ணின மஹாவிஶ்வாஸம் [26]''विभीषणो महाप्राज्ञः'' என்று காரணமுகத்தாலே சொல்லப்பட்டது. ப்ராஜ்ஞதையை விஶேஷிக்கிற மஹச்சப்தத்தாலே விஶ்வாஸாதிஶயந்தானே விவக்ஷிதமாகவுமாம். [27]''राघवं शरणं गतः'' என்கையாலே உபாயவரணாந்தர்நீதமான கோப்த்ருத்வவரணஞ்சொல்லிற்றாயிற்று.

லப்பட்டதென்கிறார் **அஞ்சாதே வந்து கிட்டி** இத்யாதிநா। அஞ்சாதே வந்து கிட்டி என்பது விஶ்வாஸகார்யம். மனஸ்ஸில் ரக்ஷிஷ்யதீதி விஶ்வாஸமில்லாவிட்டால் ''आजगाम मुहूर्तेन यत्र रामस्सलक्ष्मणः'' என்கிறபடி ஶங்கையற்று தன்ஸ்தலத்திற்கு வருவதுபோல் வரமாட்டானிறே. ஜகாம என்று சொல்லாமல் ஆஜகாம என்று சொல்லுகையால் ஶங்கையற்று ஸ்வஸ்தானத்திற்கு வருவதுபோல் ஆகமனம் தோற்றுகிறதிறே. ''सर्वलोकशरण्याय राघवाय महात्मने'' என்று சொல்லுகையும் விஶ்வாஸகார்யமிறே. மஹாவிஶ்வாஸமே ஸர்வலோக ஶரண்யாய என்று சொல்லப் பண்ணிற்றிறே. **''विभीषणो महाप्राज्ञः'' என்று காரணமுகத்தாலே சொல்லப்பட்டது** இதி। மஹாப்ராஜ்ஞத்வரூபகாரணமில்லாவிடில் மஹாவிஶ்வாஸம் பிறவாதிறே. இப்படி மஹாவிஶ்வாஸகாரணமான மஹாப்ராஜ்ஞதையைச் சொல்லுகையால் தத்கார்யமான மஹாவிஶ்வாஸம் மஹாப்ராஜ்ஞஶப்தத்தாலே லக்ஷணயா சொல்லப்பட்டதென்று சொல்லி மஹாப்ராஜ்ஞஶப்தம் அபிதாவ்ருத்தியாலே மஹாவிஶ்வாஸத்தை சொல்லுமென்கிறார் **ப்ராஜ்ஞதையை** இத்யாதிநா। யத்யபி மஹச்சப்தம் ப்ராஜ்ஞ விஶேஷணம். ததாபி பரமஸுந்தர இத்யாதௌ ஸுந்தரனை விஶேஷிக்கிற பரமஶப்தம் ஸௌந்தர்யத்திலும் அந்வயித்து பரமஸௌந்தர்யவான் என்கிற போதத்தை யுண்டுபண்ணுமாப்போலே இங்கும் மஹாம்ஶ்சாஸௌ ப்ராஜ்ஞஶ்ச என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே ப்ராஜ்ஞனை விஶேஷிக்கிற மஹச்சப்தம் ''असति बाधके सति चावश्यकत्वे विशिष्टान्वयिनः विशेषणान्वयित्वं'' என்கிற ந்யாயத்தாலே விஶேஷணத்திலுமந்வயித்து மஹத்தான ப்ராஜ்ஞதையை அதாவது மஹத்தான விஶ்வாஸத்தை யுடையவனென்கிற போதத்தை வாச்யவ்ருத்தியினாலேயே சொல்லுமென்று கருத்து. கோப்த்ருத்வவரணப்ரகாஶகமான வாக்யத்தை உதாஹரிக்கிறார் **राघवं शरणं गतः** இத்யாதியால். **என்கையாலே** – என்று சொல்லுகையாலே, **உபாயவரணாந்தர்நீதமான** – ஶரணம் கத: என்கிறவிடத்தில் ஶரணஶப்தம் உபாயபரம். கத: என்று கத்யர்த்தானாம் புத்த்யர்த்தத்வாத் வரணபரம். ப்ரார்த்தநாத்மகபுத்திபரமென்றபடி. ததந்தர்நீதமான – தத்கடகமான. **கோப்த்ருத்வவரணம் சொல்லிற்றாயிற்று** இதி। உபாயவரணமாவது அகிஞ்சனன் சேதனனான பகவானை மோக்ஷோபாயமாக வரிக்கிறது. அதாவது அகிஞ்சனனான எனக்கு மோக்ஷோபாயமான பக்தியைப் பண்ண ஶக்தியில்லை. அந்த பக்திரூபோபாயஸ்தானத்திலே நீரே நின்று. அதாவது அந்த பக்திரூபோபாயாந்தரநிரபேக்ஷ

25 *ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 17-15.*
26 *ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 19-35.*
27 *ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 17-14.*

उपायवरणशब्दத்தாலே व्यञ्जितமாகிறவளவன்றிக்கே [28]"निवेदयत मां क्षिप्रं विभीषणमुपस्थितम्" என்கையாலே घटकपुरस्सरமான आत्मनिक्षेपம் சொல்லிற்று. இப்ப்रकरणத்திலே निवेदनशब्दம் विज्ञापनमात्रपरமானால் निष्प्रयोजनம்.

னாய்க்கொண்டு रक्षिக்க வேண்டுமென்கிற प्रार्थனै । उपायान्तरनिरपेक्षरक्षकत्वप्रार्थनेति यावत् । அந்த विशिष्टத்தில் रक्षकत्वप्रार्थனை विशेष्यமாய்கொண்டு अन्तर्नीतம். तथाच निरपेक्षरक्षकत्वप्रार्थनारूपोपायवरणத்தில் रक्षकत्वप्रार्थनारूपगोप्तृत्ववरणம் अन्तर्नीतமென்றபடி. एवमेवानुगृहीतं निक्षेपरक्षायाम् – "तत्र गोप्तृत्वसमानार्थ एव । गोप्तृत्वबहिष्ठोपायत्वस्य दुर्निरूपत्वात् । कथं तर्हि रक्षितृत्वव्युदासेन "सांप्रतं त्वेष उपायार्थैकवाचकः" इति निष्कर्ष इति चेत् – श्रूयतामवधानेन । उपायान्तरशून्यस्य हि प्रपदने अधिकारः । भगवतश्च रक्षितृत्वं उपायान्तरवति तद्रहिते च समानं । प्रपद्यमानेन च स्वस्य निरुपायत्वं पुरस्कार्यम् । तदभिप्रायेण हि "अहमस्म्यपराधानामालयोऽकिञ्चनोऽगतिः", "त्वमेवोपायभूतो मे भवेति प्रार्थनामतिः" इत्यादिकमुच्यते । तदेवं गोप्तर्येव भगवति प्रपित्सोरुपायान्तरनिवृत्तिमभिसन्धाय उपायत्ववाचोयुक्तिः । तेन निरपेक्षरक्षकत्वमनुसंहितं भवति" इति । आत्मनिक्षेपप्रकाशकवाक्यத்தைக் காட்டுகிறார் **निवेदयत** इत्यादिना । இந்த आत्मनिक्षेपம் "आकिञ्चन्यभरन्यासोपायत्वप्रार्थनात्मनां । त्रयाणां सौहृदं सूक्ष्मं" என்று மேலே சொல்லப்போகிற படி उपायवरणமும் आत्मनिक्षेपமும் एकाधिकारिनियतமாகையாலே "राघवं शरणं गतः" என்று उपायवरणம் சொன்னதாலேயே व्यञ्जितமானாலும் वाचकशब्दமுமிருப்பதால் बोद्धव्यवृत्तियினாலும் சொல்லக்கூடுமென்கிற अभिप्रायத்தால் उपायवरणशब्दத்தாலே व्यञ्जितமாகிறவளவன்றிக்கே என்றது. இங்கு निवेदयत என்று विज्ञापनமேயன்றோ शीघ्रं प्रतीतமாகிறது; आत्मनिक्षेपம் प्रतीतமாகவில்லையே யென்னவருளிச்செய்கிறார் **घटकपुरस्सरமான आत्मनिक्षेपம் சொல்லிற்று** इति । இங்கு निवेदयत என்கிற शब्दம் आत्मनिक्षेपपरமென்று திருவுள்ளம். அப்படியானால் निवेदयामि என்று स्वकर्तृकமாகச் சொல்லவேண்டாமோ வென்று शङ्कियாமைக்காக घटक पुरस्सरமான என்றது. स्वकर्तृकமான भरसमर्पणத்தை आचार्यपुरस्सरமாக अनुष्ठिப்பது போல் घटकர்கள் நேருமிடத்தில் घटकपुरस्सरமாக अनुष्ठिப்பது उचितமாகையாலே निवेदयत என்றது. "सख्यमात्मनिवेदनं" "निवेदयीत स्वात्मानं विष्णावमलतेजसि" "आत्मनं देवाय विनिवेदयेत्" என்று आत्मनिक्षेपத்திலும் निवेदनशब्दप्रयोगप्राचुर्यமிருப்பதால் இப்ப்रकरणத்தில் அதுவே विवक्षितமாகக்கடவது. निवेदनशब्दம் विज्ञापनपरமென்றால் प्रकरणानौचित्यமுமுண்டென்கிறார் **இப்ப்रकरणத்திலி** त्यादिना । प्रपत्तिप्रकरणத்தில் अङ्गाङ्गिविवक्षैயே उचितமாகையாலே अपेक्षितமான अंगिप्रतिपादनத்தை விட்டு अनपेक्षित विज्ञापनपरत्वे प्रयोजनமில்லை யென்று கருத்து.

---

[28] *ராமாயணம் யுத்தகாண்டம் 17-15.*

இப்படி மற்றுமுள்ள प्रपत्तिप्रकरणங்களிலும் लौकिकद्रव्यनिक्षेपங்களிலும் संक्षेपविस्तरप्रक्रियையாலே யிவ்வர்थங்கள் காணலாம். தான் रक्षिக்கமாட்டாத தொரு वस्तुவை रक्षिக்கவல்லனொருவன் பக்கலிலே समर्पिக்கும் போது தானவன்திறத்தில் अनुकूलाभिसन्धिயை யுடையனாய் प्रतिकूलाभिसन्धिயைத் தவிர்ந்து இவன் रक्षिக்கவல்லன் अपेक्षिத்தால் रक्षिப்பதுஞ் செய்யுமென்று தேறித் தான் रक्षिத்துக்கொள்ளமாட்டாமையை யறிவித்து நீ ரக்ஷிக்க

இப்படி சிலவிடங்களில் अङ्गங்களுக்கு अङ्गिயோடு नैयत्यம் கண்ட मात्रத்தாலே सर्वत्र नैयत्यம் சொல்லக்கூடுமோவென்னவருளிச்செய்கிறார் **இப்படி மற்றுமுள்ள प्रपत्तिप्रकरणங்களிலும்**ित्यादिना । **மற்றுமுள்ள प्रपत्तिप्रकरणங்களில்** – काकपोतगजेन्द्रादि प्रपत्तिप्रकरणங்களில். இப்படி भूयोदर्शनமிருந்தாலும் क्वचिदनैकान्त्यமும் கூடாதோவென்னில், अङ्गाङ्गिகளுடைய स्वभावத்தை निरूपिத்துப் பார்த்தால் ஓரிடத்திலும் अनैकान्त्यம் வாராதென்கிற अभिप्रायத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் **लौकिकद्रव्यनिक्षेपங்களிலும் संक्षेपविस्तरप्रक्रियையாலே இவ்வர்थம் காணலாம்**इति । लौकिकद्रव्यनिक्षेपप्रकारத்தைக் காட்டுகிறார் **தானி**त्यादिயால். சில वस्तुக்களைத் தாமே ரக்ஷித்துக்கொள்ளவில்லையோ? அப்படியே இதுவுமாகாதோவென்று ஶங்கியாமைக்காக வஸ்துவை விஶேஷிக்கிறார் **தான் ரக்ஷிக்கமாட்டாதது** என்று. तथाच தன்னால் ரக்ஷிக்கமுடியாத வஸ்துவுக்கே எங்கும் समर्पणம் என்றதாயிற்று. அந்த வஸ்து சீரிய தனம் முதலானவை. **रक्षिக்கவல்லனொருவன் பக்கலிலே** – दुष्प्रवेशமான गृहமும், दुर्भेद्यமான अयःपेटिकादिகளுமுள்ளவனாயும், अत एव रक्षिக்க सामर्थ्यமுள்ளவனாயுமிருக்கிற ஒருவன் பக்கலிலே. இதனால் असमर्थन् समर्थனிடத்தில் निक्षेपம் பண்ண வேண்டுமென்றதாயிற்று. **समर्पिக்கும்போது** – समर्पिக்கிற காலத்தில். **தானவன் திறத்தில் अनुकूलाभिसन्धिயை யுடையனாயி**ति । இதனால் आनुकूल्यसङ्कल्पம் காட்டப்பட்டது. ரக்ஷகனிடத்தில் अनुकूलाभिसन्धिயில்லாவிட்டால் रक्ष्यवस्तुவை தான் समर्पिக்கமாட்டானிறே. **प्रतिकूलाभिसन्धिயைத் தவிர்ந்து** इति । रक्षकனிடத்தில் தமக்கு प्रातिकूल्याचरणமிருப்பதால் प्रतिकूलाचरणம் பண்ணுகிற நம் வஸ்துவை रक्षिத்துத் தரமாட்டானோவென்கிற सन्देहத்தால் समर्पिக்கமாட்டானிறே. இதனால் लौकिकद्रव्यसमर्पणத்திலும் ரக்ஷகவிஷயத்தில் प्रातिकूल्याभिसन्धिवर्जनம் आवश्यकமென்றதாயிற்று. **தவிர்ந்து** – விட்டு, **இவன் ரக்ஷிக்க வல்லன்** – रक्षिக்க समर्थन् **अपेक्षिத்தால் ரக்ஷிப்பதும் செய்யுமென்று தேறி** इति । **தேறி** – विश्वसिத்து, இதனால் ரக்ஷகனிடத்தில் रक्षणसामर्थ्यबुद्धिपूर्वकरक्षिष्यतीति महाविश्वासம் வேண்டுமென்றதாயிற்று. प्रधानமான இவ் विश्वासமில்லாவிட்டால்

வேணுமென்றபேக்ஷித்து ரக்ஷ்யவஸ்துவை யவன்பக்கலிலே ஸமர்பித்து தான் நிர்பரனாய் பயங்கெட்டு மார்பிலே கைவைத்துக்கொண்டு கிடந்துறங்கக் காணா நின்றோமிறே.

இக் கட்டளையெல்லாம் க்ரியமாணார்த்தப்ரகாசகமான த்வயாக்யமந்த்ரத்திலே அனுஸந்திக்கும்படி யெங்ஙனேயென்னில்; ஸார்வஜ்ஞஸர்வசக்தியுக்தனாய், கர்மானு-

---

ரக்ஷ்யவஸ்துவை ஸமர்பிக்கமாட்டனிறே. **தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ளமாட்டாமையையறி வித்து** இதி । இதனால் கார்ப்பண்யம் சொல்லப்பட்டது. இப்படி தன்னுடைய அஸாமர்த்ய த்தை வெளியிடாவிட்டால் ரக்ஷகன் நீயே ரக்ஷித்துக்கொள், உனக்கும் ஸாமர்த்யமிருக் கிறதே யென்று சொல்லி ரக்ஷணபரத்தை ஸ்வீகரிக்கமாட்டானிறே. **நீ ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று அபேக்ஷித்து** இதி । இதனால் கோப்த்ருத்வவரணம் சொல்லப்பட்டது. இந்த வபேக்ஷையில்லாவிட்டால் ரக்ஷகன், உன்னுடைய அஸாமர்த்யமும் உனக்கு என்னிடத் திலுள்ள மஹாவிச்வாஸமும் எனக்குத் தெரிந்திருந்தாலும், நீ அபேக்ஷிக்காமல் நானாக எப்படி ரக்ஷிப்பதென்று சொல்லி, ரக்ஷணத்தில் உதாஸீனனாக நிற்பானிறே. இவ்வளவிருந்தும் ரக்ஷ்யவஸ்துவை ஸமர்பிக்காவிடில் அவனுக்கு ரக்ஷ்யவஸ்து ஸ்வீகாரமும் இவனுக்கு நிர்பரதையுமுண்டாகாதாகையால் ப்ரதானமான ரக்ஷ்யவஸ்துஸமர்பணத்தையவன் பக்கலிலே செய்யவேண்டுமென்கிறார் **ரக்ஷ்யவஸ்துவை அவன் பக்கலிலே ஸமர்பித்து** இதி । **தான் நிர்பரனாய் பயங்கெட்டு** – மடியிலிருந்த பரத்தை ரக்ஷகனிடத்திலே ஸமர்பித் தால் நிர்பரனாய், இதற்கென்ன தீங்குவருமோவென்கிற பயமும் போய். **மார்பிலே கை வைத்துக்கொண்டு கிடந்துறங்கக் காணாநின்றோமிறே** இதி । இதனால் நிர்பரத்வகார்யம் சொல்லப்பட்டது. மடியிலே பரமிருந்தால் ஸர்வதா அதில் கைவைத்துக் கொண்டும் தூங்கவும் மாட்டானிறே. அது கழிந்தமையால் ஸ்வச்சந்தமாக மார்பிலே கைவைத்துக் கொண்டு தூங்கவும் காண்கிறோமிறே. இது லோகத்ருஷ்டியைச் சொல்லு கிறது. இந்த லௌகிகத்ரவ்யஸமர்பணத்தில் கீழ்ச்சொன்ன ஆனுகூல்யாதிகளிலொன்றில்லா விடிலும் ஸமர்பணம் கடியாதென்று உபபாதித்தபடியால் இவ்வைந்துகளும் ஸமர்பணத்திற்கு அவிநாபூதங்களென்றும், இவ்வங்கங்களும் அங்கியும் அனுஷ்டிதமான பிறகு தான் நிர்பரதை யுண்டாகுமென்றும் ஜ்ஞாபிக்கப்பட்டது.

அனுஷ்டேயார்த்தப்ரகாசகமான த்வயத்திலும் இவ்வங்காங்கிவர்கங்களை அனுஸந்திக்கும் ஸ்தலங்களை ப்ரச்நபூர்வகமுபபாதிக்கிறார் **இக்கட்டளையெல்லாமி**த்யாதினா । ஆனுகூல்யஸங்கல்பப்ராதிகூல்யவர்ஜனங் களுடைய அனுஸந்தானஸ்தலம் ஸ்ரீமச்சப்தமும் நாராயணசப்தமுமென்று காட்டப்போகிறவராய் அந்த சப்தங்களுக்கு சங்காபஞ்சகநிவர்தகுணவிசேஷப்ரதிபாதகத்வரூபோத்கர்ஷத்தைச் சொல்ல நினைத்து

रूपफलप्रदனாய், सर्वोपकार निरपेक्षனாய், क्षुद्रदेवதைகளைப்போலே क्षिप्रकारि யன்றிக்கே யிருப்பானாய், समाधिकदरिद्रனான सर्वेश्वरன் अनन्तापराधங்களை யுடையார்க்கு अभिगम्यனாகையும், प्राप्तिविरोधियान अनन्तापराधங்களையு டையார்க்கு அளவில்லாத ஃலத்தைத் தருகையும், अल्पव्यापारத்துக்குத் தருகையும், தாழாதே தருகையும், தரம்பாராதே தருகையுங்கூடுமோ வென்கிற शङ्कैகளுக்கு निवर्तकங்களுமாய், यथासंभवம் उपायत्वप्राप्यत्वोपयुक्तங்

முதலில் शङ्कापञ्चकத்தைக் காட்டுகிறார் **सार्वज्ञसर्वशक्तियुक्तனாயி**தி । நம் अपराधத்தை யறியக்கூடியவனாய், அதையறிந்தால் நம்முடைய अपराधानुगुणமான निग्रहத்திலே शक्तियुள்ளவனாய் என்றபடி. இது अनन्तापराधங்களையுடையார்க்கு अभिगम्यனாக கூடுமோவென்கிற ஶங்கைக்குக் காரணம். ஒருவன் நம்முடைய अपराधத்தை யெல்லாம் स्पष्टமாக அறிந்தவனாயும் நம்மை निग्रहिக்க शक्तனாயுமிருந்தாலவன் நம்மால் கிட்டமுடியானிறே. **कर्मानुरूपफलप्रदனாயி**தி । सत्कर्मத்திற்கு सत्फलத்தையும் प्राप्तिविरोधियान कर्मத்திற்கு प्राप्तिनिरोधफलத்தையும், अल्पकर्मத்திற்கு अल्पफलத்தையும் கொடுக்கிறவனாயென்றபடி. இது प्राप्तिविरोधियान अनन्तापराधங்களையுடையார்க்கு அளவில்லாத ஃலத்தைத் தருகை கூடுமோவென்கிற ஶங்கைக்குக் காரணம். प्राप्तिविरोधिकर्मமுடையவனுக்கு प्राप्तिயை प्रतिबन्धिக்கவேண்டுமேயொழிய அளவில் லாத ஃலத்தைக் கொடுக்கக்கூடுமோவென்பது शङ्काभिप्रायம். **सर्वोपकारनिरपेक्षனாயி**தி । இது अल्पव्यापारத்தால் தாராமைக்கு हेतूपन्यासம். बहुविधमहोपकारங்களிலும் अपेक्षैயில்லா தவன் இந்த अल्पव्यापारத்தையபேக்ஷித்து மஹாஃலம் தரக்கூடுமோவென்பது शङ्का-भिप्रायம். **क्षुद्रदेवதைகளைப்போலே क्षिप्रकारियன்றிக்கே யிருப்பானாயி**தி । ''त्वं हि रुद्र மஹாபாஹோ मोहशास्त्राणि कारय । दर्शयित्वाल्पमायासं फलं शीघ्रं प्रदर्शय'' ''क्षिप्रं हि मानुषे लोके सिद्धिर्भवति कर्मजा'' इत्यादिகளிற்படியே क्षिप्रकारियान देवतान्तरம் போலன்றிக்கே யிருப்பானாய் என்றபடி. இது தாழாதே அல்லது विलम्बियாதே प्रतिगृहीतृनैच्यानादरेण தருகை கூடு மோவென்கிற ஶங்கைக்குக் காரணம். **समाधिकदरिद्रனான सर्वेश्वरனீ**தி । இது தரம் பாராதே அதாவது तारतम्यமில்லாதே தருகை கூடுமோவென்கிற ஶங்கைக்குக் காரணம். निस्समाभ्यधिकனானவன் தாரதம்யம் பாராதே தரமாட்டானென்பது शङ्काभिप्रायம். **शङ्कैகளுக்கு निवर्तकங்களுமாயி**தி । वक्ष्यमाणरीत्या शङ्कानिवर्तनसमर्थங்களா யென்றபடி. **यथासंभवं** – यथायोग्यம். पुरुषकारம் उपायत्वोपयुक्तம்; संबन्धगुणங்கள் उभयत्रोपयुक्तங் கள். पुरुषकारமாவது अपेक्षितத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய आश्रयणीयனுக்கும் आश्रयिப்ப வனுக்கும் घटकமான चेतनान्तरம். संबन्धமாவது स्वामित्वदासत्वरूपம். गुणங்கள் दयावात्सल्या दिகள் व्यापारம் सृष्ट्यादिகள். प्रयोजनம் आश्रितप्रयोजनैकप्रयोजनत्वம். प्रयोजनविशेषங்களாகிற

களுமாயிருந்துள்ள புருஷகாரஸம்பந்தகுணவ்யாபாரப்ரயோஜன விஶேஷங்களாகிற ஶேஷியினுடைய ஆகாரங்களைப் பொதிந்துகொண்டிருக்கிற ஸ்ரீமச்சப்தத்திலும் நாராயணஶப்தத்திலும் ஆர்த்தமாக ஆநுகூல்யஸங்கல்பமும் ப்ராதிகூல்யவர்ஜநமும் அநுஸந்தேயமாகக்கடவது.

இப்படி விஶிஷ்டனான ஸ்வாமியைக் காட்டுகிற ஶப்தங்கள் ஔசித்யத்தாலே அவன் திறத்தில் ப்ராப்தமான அபிமதாநுவர்த்தநஸங்கல்பத்தையும் அநபிமதநிவர்த்தநத்தையும் ப்ரகாஶிப்பிக்கின்றன. இப்புருஷகாராதிகளஞ்சுக்கும் விஶேஷங்களாவன:- மறுக்கவொண்ணாமையும், ஒழிக்கவொழியாமையும், நிருபாதிகமா

என்கிற விடத்தில் விஶேஷபதம் த்வந்த்வாந்தே ஶ்ரூயமாணமாகையால் புருஷகாராதி ப்ரத்யேகங்களிலுமந்வயிக்கிறது. **ஶேஷியினுடைய** – பரஸமர்ப்பணோத்தேஶ்யனான ஸ்வாமியினுடைய. **பொதிந்து கொண்டிருக்கிற** – தாத்பர்யவிஷயங்களான அர்த்தங்களையந்தர்பாவித்துக்கொண்டிருக்கிற. இது ஹேதுகர்ப்பவிஶேஷணம். பொதிந்து கொண்டிருப்பதால் ஸ்ரீமச்சப்தத்திலும் நாராயண ஶப்தத்திலும் ஆர்த்தமாக ஆநுகூல்யஸங்கல்பமும் ப்ராதிகூல்யவர்ஜநமும் அநுஸந்தேயமாகக் கடவதென்றபடி.

ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிகள் ஆர்த்தமாக ஸித்திக்கும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் **இப்படி விஶிஷ்டனான ஸ்வாமியை** इत्यादिना । **இப்படி விஶிஷ்டனான** ஸ்வாமியை – பூர்வோக்தப்ரகாரவிஶிஷ்டனான ஸ்வாமியை, புருஷகாராதிவிஶிஷ்டனான ஸ்வாமியை யென்றபடி. **காட்டுகிற ஶப்தங்கள்** – ஸ்ரீமச்சப்தநாராயணஶப்தங்கள். **ஔசித்யத்தாலே** इति । இத்தனைகாலம் ஆநுகூல்யவர்ஜநப்ராதிகூல்யாநுவர்த்தநங்களாலே வந்த நிக்ரஹநிவ்ருத்த்யர்த்தமே புருஷகாரஸம்பந்தாதிகள் அபேக்ஷிதங்களாயிற்று. இந்த ஶப்தங்களில் புருஷகாராதிபஞ்சகங்களையுமநுஸந்தித்தபிறகு அதையுடையவனிடத்தில் அநுகூலனாய் ப்ராதிகூல்யாந்நிவ்ருத்தனாய்ப்போருவது உசிதமாமிறே. ஆகையால் அவை யிரண்டிற்கும் இவ்விரண்டு பதங்கள் ஆர்த்தமாக ப்ரகாஶகங்கள் என்று கருத்து. இப் புருஷகாராதிகளின் விஶேஷத்தை அநுஸந்தித்தாலும் ஆநுகூல்யஸங்கல்பப்ராதிகூல்யவர்ஜநங்கள் ஸித்தங்களாமென்கிற அபிப்ராயத்தாலே யவைகளைக்காட்டுகிறார் **இப்புருஷகாராதிகளஞ்சுக்கும் விஶேஷங்களாவன** इत्यादिना । **மறுக்கவொண்ணாமை** – அதிக்ரமிக்கக்கூடாமை. இது புருஷகாரத்துக்கு விஶேஷம். லோகத்தில் சில லௌகிகேஶ்வரர்கள் புருஷகாரத்தின் வார்த்தையை அநாதரித்து அவனை மறுத்துவிடுவார்களிறே. அப்படியன்றிறே வாத்ஸல்யாதிஶயமுள்ள பிராட்டி. **ஒழிக்கவொழியாமையுமிதி** । ஒழிக்க நினைக்கிலும் ஒழியாமையுமென்றபடி. ஒருவன் பகவச்சேஷத்வத்தை விட்டு தேவதாந்தரஶேஷத்வத்தை ஆஶ்ரயிக்க நினைத்தாலும் இந்த ஸ்வாபாவிகஶேஷத்வம் போகாதென்று கருத்து. இது பகவச்சேஷத்வாதி ஸம்பந்தத்திற்கு விஶேஷம். ப்ருதி-

கையும், सहकारिயைப் பார்த்திருக்கவேண்டாமையும், தண்ணியரான பிறருடைய பேறே தன்பேறாகையும்.

இவ்விशेषங்களஞ்சாலும் शङ्कापरिहारம் பிறந்தபடி யெங்ஙனேயென் னில், सर्वज्ञனாய் सर्वशक्तिயாயிருந்தானேயாகிலும் மறுக்க வொண்ணாத पुरुषकारविशेषத்தாலே अन्तःपुरपरिजनविषयத்திற்போலே अभिगन्तव्यताविरोधिகளான अपराधங்களையெல்லாம் क्षमिத்து இவற்றில் अविज्ञाता என்னும்படி நின்று अभिगन्तव्यனாம்.

दानप्रयुक्तங்களான अन्यशेषत्वादिसंबन्धங்கள் भृत्यदाने भृतिग्रहणानिच्छायां वा தானாகவே ஒழிந்து போமிறே. **निरुपाधिक மாகையாயுமி**தி । இது குணங்களுக்கு विशेषம். भगवाனுடைய दयाकारुण्यादिகள் सोपाधिकங்களன்றிறே. அப்படியானால் उपाधिनिवृत्तिயாலே யவைகள் निवृत्तங்களாகவேண்டிவருமிறே. **सहकारिயைப் பார்த்திருக்க வேண்டாமையுமி**தி । இது व्यापारத்திற்கு विशेषம். भगवाன் सृष्ट्यादिव्यापारங்களைச் செய்வதற்கோ रक्षणादि-सङ्कल्परूपव्यापारத்தைச் செய்வதற்கோ सहकार्यन्तरம் வேண்டாமிறே. **தண்ணியரான பிறருடைய பேறே தன் பேறாகையுமி**தி । இது प्रयोजनத்திற்கு विशेषம். **தண்ணி யரான** – अत्यन्तம் नीचனான, **பிறருடைய** – इतरனுடைய, பேறே – லாபமே, इतर னுக்கு வரும் லாபமே யென்றபடி. **தன்பேறாகையும்** – इतरர்கள்போலன்றிக்கே भगवाன் மிகவும் தாழ்ந்தவருக்கு வரும் लाभத்தையும் தனக்கு पुरुषार्थமாக எண்ணு வானிறே.

இவ்வைந்து विशेषங்களாலும் शङ्कापश्चकनिवृत्ति எப்படி யென்று प्रश्नपूर्वकமாக निवृत्ति-प्रकारத்தை யருளிச்செய்கிறார் **இவ்विशेषங்ளஞ்சாலுமி**த்யாதினா । **सर्वज्ञனாய் सर्वशक्ति யாயிருந்தானேயாகிலுமி**தி । இதனால் शङ्काबीजமிருந்தாலும் शङ्कापरिहारங்களை நினைத்தாலது अकार्यकरமாமென்று द्योतितம். **மறுக்கவொண்ணாத पुरुषकारविशेषத் தாலே** इति । பிராட்டியாகிற पुरुषकारம் பெருமாளைக்கிட்டி இவனுடைய अपराधம் உமக்குத் தெரியுமாகிலும், இவனை தண்டிக்க உமக்கு शक्तिயிருந்தாலும் இவன் நம்முடைய मनुष्यனாகையால் दोषத்தை மறந்து शक्तिயை யடக்கி இவனை रक्षिத்தே தீரவேண்டும். अपराधமில்லாதவர்கள் ஒருவருமில்லை யென்று பாருமென்று சொன்னால் அவன் दोषத்தை उपेक्षिத்துப்போகவேண்டுமேயொழிய அந்த वार्तैயை अनादरिத்து இந்த पुरुषकारம் भगवाனுக்கும் மறுக்கமுடியாதிறே. இதில் दृष्टान्तத்தைக் காண்பித்து अभिगन्तव्यனாகும் प्रकारத்தை யருளிச்செய்கிறார் **अन्तःपुरपरिजन विषयத் திற்போலே** इति । अन्तःपुरपरिजन என்றதால் पुरुषकारप्राबल्यம் सूचितம். पुरुषकारप्राबल्यமிருந்

कर्मानुरूपफलप्रदனே யாகிலும் இப்प्रपत्तिरूपव्याजத்தாலே प्रसन्नனாய் स्वामि-त्वदासत्वसंबन्धोपाधिकமாய் दायம் போலே स्वतः प्राप्तமான அளவில்லாத फलத்தையுந்தரும். अवाप्तसमस्तकामதையாலே सर्वोपकारनिरपेक्षனேயாகிலும் अल्प-व्याजத்தாலே वशीकार्यனான सुजनसार्वभौमனைப்போலே தன் निरुपाधिककारु-ण्यादिகளாலே இவன் செய்கிற சில்வான व्यापारத்தைத் தனக்கு परमोपकारமாக आदरித்துக்கொண்டு कृतज्ञனாய் कार्यஞ்செய்யும்.

தாலும் பண்ணின अपराधத்திற்கு परिहारம் வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய் கிறார் **अभिगन्तव्यताविरोधिகளான अपराधங்களையெல்லாம் क्षमித்து** इति । पुरुषकारம் प्रबलமாம்போது अभिगन्तव्यताविरोधिपापங்களுக்கு க்ஷமைகொள்வதே परिहारமென்று கருத்து. सर्वज्ञனான भगवान் தெரிந்திருந்தும் ஒருவனுடைய पापத்தை क्षमै கொள்வ தெப்படி யென்னில், அதின் प्रकारத்தைக் காட்டுகிறார் **இவற்றில் अविज्ञाता என்னும் படி நின்று** इति । अपराधங்களிலே अज्ञन் போல் अत्यन्तनिर्विकारत्वத்தை अभि-नयித்து अभिगन्तव्यனாமென்று கருத்து. அப்படி अभिनयிக்காவிடில் आश्रयிப்பவன் स्वापराधத்தை நினைத்து இது भगवद्विदितமானால் என்செய்வதென்று शङ्किத்து கிட்டுகைக்கு भयப் படுவானிறே.

कर्मानुरूपफलप्रदனேயாகிலுமிति । इतरफलங்களைக் கொடுக்கும்போது स्वतःप्रवृत्तனா காமையால் कर्मानुरूपफलप्रदனேயாகிலுமென்றபடி. இதற்கு संबन्धोपाधिकமாய் அள வில்லாத फलத்தைத் தருமென்பதோடந்வயம். प्राप्ति विरोधिपापங்கள் अनन्तங்களா யிருக்க तत्फलदानமும் आवश्यकமாயிருக்க, இப்படி संबन्धमात्रத்தாலே அளவில்லாத फलம் தரலாமோ வென்று शङ्किயாமைக்காக प्रसन्नனாயென்றது. **प्रसन्नனாய்** – प्रसाद-வானாய். प्राप्तिविरोधिகளான पापங்களை யெல்லாம் பொறுத்தவனாயென்றபடி. இதனால் प्राप्तिविरोधिपापங்களுக்கு फलप्रदानம் வேண்டாமென்றதாயிற்று. இப்படி आकस्मिकமாக இவன் विषयத்தில் க்ஷமிக்கலாமோ வென்று शङ्किயாமைக்காக இப்प्रपत्तिरूपव्याजத்தாலேயென்றது. **स्वामित्वदासत्वसंबन्धोपाधिकமாய் दायம்போலே स्वतःप्राप्तமானவளவில்லாத फलத்தையும் தருமி**ति । प्रपत्तिरूपव्याजத்தாலே प्राप्ति-विरोधिपापनिवृत्तिயே साध्यமாகையாலும், स्वामित्वदासत्वसंबन्धोपाधिकமானவளவில்லாத फलம் स्वतः प्राप्तமாகையாலும், कर्मोपाधिकமாக வந்ததில்லையாகையாலும் संबन्धमात्र த்தை प्रधानமாகக்கொண்டு அதைத் தரக்கூடுமென்று திருவுள்ளம். **अवाप्तसमस्तकाम தையாலே सर्वोपकार निरपेक्षனேயாகிலுமி**ति । இதனால் தன்னுடைய परिपूर्तिயாலே महोपकारங்களையும் अपेक्षिக்காதவன் कैमुतिकन्यायத்தாலே अल्पोपकारத்தை अपेक्षिத்து फल-

क्षुद्रदेवதைகளைப்போலே क्षिप्रकारियன்றாகிலும் மற்றுள்ள शास्त्रार्थங் களுக்கு विलंबित्து फलங்கொடுத்தானேயாகிலும் अनन्यशरणனுடைய प्रपत्तिக்கு औदार्यादिगुणसहितமாய் सहकार्यन्तर निरपेक्षமான தன் सङ्कल्पमात्रத்தாலே काकविभीषणादिகளுக்குப் போலே யிவன் கோலின காலத்திலே अपेक्षितம்

प्रदानம் பண்ணமாட்டானென்கிற शङ्काबीजमनूदितம். **தன் निरूपाधिककारुण्यादिகளாலே** इति । कारुण्यादिகளுக்கு निरुपाधिकत्वமாவது आनुषङ्गिकமாகவருவதொரு फलத்தைக் கணிசியாமல் स्वत एव प्रसरिக்கை. **இவன் செய்கிற சில்வான व्यापारத்தை** – இவன नुष्ठिக்கும் अञ्जलिबन्धभरन्यासादिरूपस्वल्पமான व्यापारத்தை, **தனக்கு परमोपकारமாக आदरि त्துக்கொண்டு** – தனக்கு वैषम्यनैर्घृण्यनिवारकமாகையாலும் कारुण्यपरवशனாகையாலே இவன் செய்யும் किञ्चित्कारத்தையும் स्वीकरित्தாலன்றி धरिக்கமாட்டாமையாலும் स्वोज्जीवनार्थமவன் अनुष्ठिக்கிற व्यापारத்தை सर्वनिरपेक्षனான தனக்கு இதற்குமேல் வேறு उपकारान्तरமில்லை யென்று आदरित्துக்கொண்டு. **कृतज्ञனாய்** – இவனாலே செய்யப் பட்ட இந்த अल्पव्यापारத்தையும் बहुவாக எண்ணிக்கொண்டு. **कार्यஞ்செய்யுமி**ति । कैङ्कर्यपर्यन्तமான स्वानुभावத்தைத் தருமென்றபடி. இப்படி लोकத்தில் परिपूर्णனானவன் अल्पव्याजத்தை आदरित्து कार्यஞ்செய்யக்கண்டதுண்டோ, प्रत्युत उपेक्षकனாயன்றோ காண்கிறோமென்கிற शङ्कैயை யनुरूपदृष्टान्तप्रदर्शनத்தாலே परिहरिக்கிறார் **अल्पव्याजத்தாலே वशीकार्यனான सुजनसार्वभौमனைப்போலே** इति । सौजन्यமில்லாதார் தன் परिपूर्तिயாலே उपेक्षकர்களானாலும் सुजनसार्वभौमனானவன் परिपूर्तिயை மறந்து தண்ணியர்विषयத் தில் अल्पव्याजத்தாலும் कार्यஞ்செய்யக் காண்கிறோமென்று लोकसिद्धமான दृष्टान्त कथनம்.

क्षुद्रदेवतेत्यादि । **மற்றுள்ள शास्त्रங்கள்** – यजनभजनादिகள், अनन्यशरणனுடைய – अनन्यो- पायனான प्रपन्नனுடைய, இதனால் भक्तனுக்கும் शीघ्रं फलம் வேண்டாவோ வென்கிற शङ्कै निरस्तமாயிற்று. அவன் उपायान्तररहितனன்றிறே. **प्रपत्तिக்கு** इति । இதற்கு अपेक्षितம் கொடுக்குமென்பதோடந்வயம். **सहकार्यन्तर निरपेक्षமான** इति । **सहकार्यन्तरம்** – स्वाधीन सहकारिव्यतिरिक्तसहकारी, तन्निरपेक्षமான என்றபடி. निरपेक्षமான என்று सिद्धवदनुवादத்தால் शरण्यனுடைய फलप्रदानसङ्कल्पसामान्यம் सहकार्यन्तर निरपेक्षமென்றும் भक्त्यादिகளில் विलंब्य फलप्रदत्वसङ्कल्पமும் सहकार्यन्तरापेक्षैயாலன்று; किन्तु स्वातन्त्र्यात् என்று सूचितமாகிறது. இப்படி स्वातन्त्र्यத்தாலே शीघ्रफलप्रदत्वसङ्कल्पத்தைப் பண்ணுகிறானென்னில், இது क्वचिद्व्यभिचरित மாகாதோ வென்று शङ्किயாமைக்காக औदार्यादिगुणसहितமாயென்றது. औदार्यமில்லா தவன் विषयத்தில் स्वातन्त्र्यம் व्यभिचारहेतुனாலும் औदार्यसहितமான இந்த स्वतन्त्रसङ्कल्पத் துக்கு क्वचिदपि व्यभिचारம் வாராதென்று கருத்து. इतरர்களுக்கு विलंबकारिயான இவன்

கொடுக்கும். समाधिकदरिद्रனேயாகிலும் स्वातन्त्र्यादिगुणविशिष्टனாய் தன் प्रयोजनமாக आश्रितர்க்கு अपेक्षितஞ்செய்கிறானாகையால் कोसलजनपदத்தில் जन्तुக்களுக்குப்போலே குமாரனோடொக்க तिर्यக்கான கிளிக்குப்பாலூட்டுங்கணக்கிலே தரம்பாராதே கொடுக்கும். இப்படி यथालोकம் பிறந்த

प्रपन्नர்கள் விஷயத்தில் अविळंबेन फलप्रदனாகக் கண்டதுண்டோ வென்று शङ्कியாமைக்காக विभीषणादिகளுக்குப்போலே என்றது. **இவன் கோலின காலத்திலே अपेक्षितம் கொடுக்குமி**ति । மற்ற விஷயங்களில் ईश्वरன் स्वतन्त्रனானாலும் காலம் கோலும் விஷயத்தில் இவனிச்சையை அனுசரித்து அவன் கோலின காலத்திலேயே अपेक्षितங் கொடுக்குமென்றபடி. एवतावता அல்லாத शास्त्रार्थங்களில் विळंबமும் प्रपत्तिக்கு फलाविळंबமும் स्वतन्त्रसङ्कल्पनियतமென்றதாயிற்று. **समाधिकदरिद्रனேயாகிலுமி**ति । निस्समाभ्यधिकனேயாகிலுமென்றபடி. **स्वातन्त्र्यादिगुणविशिष्टனாயி**ति । இங்கு आदिपदத்தால் दयावात्सल्यसंग्रहः । स्वातन्त्र्यமிருந்தாலும் दयावात्सल्यविशिष्टனே फलप्रदனாவானென்று भावம். समाभ्यधिकरहितனாகையால் स्वतन्त्रனென்றபடி. **தன் प्रयोजनமாக आश्रितர்க்கपेक्षितம் செய்கிறானாகையாலே** इति । பிறர்க்காக செய்வதாக எண்ணினாலன்றோ அவர்பக்கல் தாரதம்யம் பார்ப்பது. இவன் स्वार्थமாக எண்ணி कार्यஞ்செய்யில் इतरர்பக்கல் தரம் பார்க்க வேண்டாமென்றभिप्रायம். ईश्वरன் இப்படி தரம் பாராதே கொடுத்துக்கண்டதுண்டோ வென்னவருளிச்செய்கிறார் **कोसलजनपदத்தில் जन्तुக்களுக்குப்போலே** इत्यादिना । "நற்பாலயோத்தியில் வாழும் சராசரம் முற்றவும் நற்பாலுக்குய்த்தனன்" என்கிறபடியே कोसलजनपदजन्तुக்களுக்கு தரம்பாராதே கொடுத்தானிறே. தன் प्रयोजनமாக பிறர் कार्यம் செய்யும்போது தரம்பாராதே தருகை साधारणமாக लोकத்திலும் காண்கிறோமென்கிறார் **குமாரனோடொக்க तिर्यக்கான கிளிக்குப் பாலூட்டுங் கணக்கிலே** इति । **குமாரனோடொக்க** – अत्यन्तलालनीयனாய் अन्तरङ्गமாயுமிருக்கும் குமாரனுக்கு समानமாக, **तिर्यக்கானகிளிக்கு** – भिन्नजातीयமாய் अत एव குமாரனோடு நெடுவாசியுள்ள கிளிக்கு, **பாலூட்டுங்கணக்கிலே** – தனக்கு लीलारसजनकமாகையால் தன் प्रयोजनமாக எண்ணி பாலூட்டுங்கணக்கிலே, **தரம்பாராதே கொடுக்கும்** – கிளிக்கு ஒரு प्रयोजनம் செய்வதாக நினைத்துப் பாலூட்டினாலல்லவோ குமாரனுக்கும் கிளிக்கும் தரம் பார்ப்பது. தன் प्रयोजन மாகச் செய்யும்போது தரம் பார்ப்பதில்லையிறே. அப்படியே भगवானும் प्रपन्नவிஷயத்தில் தரம்பாராதே கொடுக்குமென்றபடி. अत्यन्तातीन्द्रियனான ईश्वरன் प्रपन्नனுக்கு फलप्रदानம்பண்ணும் விஷயத்தில் பிறந்த शङ्कैகளை लोकदृष्टान्तத்தாலே परिहरिக்கக்கூடுமோவென்கிற शङ्कैயை परिहरिயா

शङ्कைகளுக்கு யथालोकம் परिहारமுண்டாகையாலே यथाशास्त्रம் प्रपत्ति अपेक्षितसाधनமாகக் குறையில்லை.

இவ்விशिष्टமான पुरुषकारादिகள் அஞ்சையும் सदाचार्य कटाक्षविशेषத்தாலே தெளிந்தவனுக்கல்லது महाविश्वासம் பிறவாது எங்ஙனேயென்னில்; ईश्वराभिमुखனல்லாமையாலே कर्मयोगादिகளுக்கு अनर्हனாம்படியான महापराधங்

நின்றுகொண்டு प्रक्रान्तार्थத்தை निगमிக்கிறார் **இப்படி यथालोकமித्यादिना** । यथालोकमिति हेतुगर्भविशेषणம். அவனதீन्द्रियனேயாகிலும் அவன் விஷயத்தில் பிறந்த शङ्कै लोक दृष्टान्तத்தை अनुसरिத்துப் பிறந்ததாகையால் அவைகளுக்கென்றபடி. **यथालोकம் परिहारமுண்டாகையாலே** इति । यथालोकம் परिहारமாவது:– अन्तःपुरपरिजनसुजन सार्वभौम काकविभीषण-तिर्यக்குகளாகிற दृष्टान्तप्रदर्शनத்தால் வந்த परिहारம். **यथाशास्त्रं प्रपत्ति अपेक्षितसाधनமாகக் குறையில்லை** इति । **यथाशास्त्रं** – ''आर्तेष्वाशुफला'' इत्यादि शास्त्रங்களில் சொன்னபடி. प्रपत्ति – प्रारब्धनाशकமான प्रपत्ति, **अपेक्षितसाधनமாகக் குறையில்லை** – शास्त्रान्तरविरोधமும், प्रत्यक्षविरोधமும், கீழ் शङ्कितமான लौकिकविरोधமும் இல்லாதபோது शास्त्रங்களில் சொல்லுகிறபடி प्रपत्ति अपेक्षितसाधनமாகத் தட்டில்லையென்றபடி.

இப்படி पुरुषकारादिपञ्चक ज्ञानங்களுக்கு शङ्कापञ्चकनिवर्तनद्वारेण महाविश्वासहेतुत्वத்தைக் காட்டி அதை व्यतिरेकप्रपदर्शनमुखத்தாலே दृढीकरिக்கிறார் **இவ்விशिष्टமான पुरुषकारादिகள் அஞ்சையுமித्यादिना** । **இவ்விशिष्टமான** – மறுக்கவொண்ணாமை ஒழிக்கவொழியாமை முதலான विशेषणविशिष्टமான, **पुरुषकारादिகள் அஞ்சையும்** – पुरुषकार संबन्ध गुणव्यापारप्रयोजनங்களாகிற அஞ்சையும். **सदाचार्यकटाक्षविशेषத்தாலே தெளிந்தவனுக்கல்லது** इति । சிலருக்கு पुरुषकारादिपञ्चकज्ञानமிருந்தும் महाविश्वासம் காணவில்லையேயென்று शङ्कியாமைக்காக தெளிந்தவனுக்கல்லதென்றது. தெளிவாவது:– शङ्का-पञ्चकनिवर्तकतावच्छेदकयावद्धर्मविषयकज्ञानம். இந்த विशिष्टज्ञानவான்கள் எல்லோருக்கும் தெளிவு உண்டாகாமைக்குக் காரணமருளிச்செய்கிறார் **सदाचार्यकटाक्षविशेषத்தாலே** इति । तथाच सदाचार्यकटाक्षविशेषமில்லாமையே காரணமென்று சொல்லப்பட்டது. ज्ञानத்திற்கு शास्त्रம் सामान्यकारणமானாலும் தெளிவுக்கு आचार्यकटाक्षம் विशेषकारणமாகையால் அதில்லாதவனுக்கு அதில்லையென்று கருத்து. प्रकारान्तरத்தாலே महाविश्वासदौर्लभ्यத்தை उपपादिக்கிறார் **எங்ஙனேயென்னிலித்यादिना** । **ईश्वरனभिमुखனல்லாமையாலே** इति । இதற்கு महापराधங்களையுடையனாய் என்பதோடந்வயம். **कर्मयोगादिகளுக்கு** इति । आदिपदात् ज्ञानयोगभक्तियोगங்களுக்கு ग्रहणம். **अनर्हனாம்படியான** – अनर्हतापादकமான.

களையுடையனாய் [29]''धिगशुचिमविनीतम्'' என்கிற श्लोकத்தின்படியே எட்டவரிய फலத்தைக்கணிசிக்கும்படியான चाफலத்தையுமுடையனாய் இப்फலத்துக்கனுஷிக்கப் புகுகிறவுपायம் कायक्लेशार्थव्ययकालदैर्घ्यादिகளொன்றும் வேண்டாததொரு सकृदनुसन्धानமாதல் समुदायज्ञानपूर्वकसकृदुक्तिमात्रமாதலாய் இந்த लघुतरமானவுपायத்தைக்கொண்டு அந்த गुरुतरமான फலத்தைத்தான் கோலினகாலத்திலே பெறவாசைப்பட்டு இப்फலத்துக்கு [30]''शुनामिव पुरोडाशः'' என்கிறபடியே जन्मवृत्तादिகளாலே தான் अनर्हனாய் வைத்துத்

महापराधங்களை யுடையனாயிதி । இவ்வளவால் தன் अपराधத்தை நினைத்தால் महाविश्वासம் பிறவாதென்று சொல்லித்தாயிற்று. **''धिगशुचिमविनीतम्'' என்கிற श्लोकத் தின்படியே எட்டவரிய फலத்தைக் கணிசிக்கும்படியான चापल्यத்தையுமுடை யனா**யிதி । இதனால் தன்னுடைய अशुचित्वத்தையும், अविनीतत्वத்தையும் தனக்கு स्मरிக்கவும் கூடாத फலத்தில் चापल्यத்தையும் நினைத்தால் महाविश्वासம் घटियाதென்ற தாயிற்று. उपायलाघवத்தைப் பார்த்தாலும் महाविश्वासம் घटियाதென்கிறார் **இப் फலத்து க்கனுஷிக்கப்புகுகிற उपाय**மிதி । **இப்फலத்துக்கு** – महத்தான இந்த फலத்துக்கு, कर्म-योगादिवैपरीत्यத்தையும், उपायस्वरूपத்தையும் காட்டி இதன் लाघवத்தை उपपादिக்கிறார் **कायक्लेशे**त्यादिना । तपस्तीर्थदानयज्ञादिसेवनरूपकर्मयोगादिகளில் कायक्लेशार्थव्ययकालदैर्घ्यादिகளுண்டிறே. அப்படிக்கு ஒன்றும் வேண்டாததால் இது लघुतरமிறே. असकृदनुसन्धेयமான भक्तियोगம் போலன்றிக்கே स्वतन्त्रप्रपत्तियின் स्वरूपம் सकृदनुसन्धानरूपமாகையாலும் அதிலுமशक्त னுக்கு समुदायज्ञानपूर्वकமான அதாவது अविशदभरसमर्पणपूर्वकமான सकृदुक्तिमात्रस्वरूपமாகை யாலும் अत्यन्तलघुतरமென்று उपपादितமாயிற்று. இந்த उपायलाघवத்தையும், இதனால் தனக்கும் தன் अनुबन्धिகளுக்குங்கூட தானபேக்ஷித்த போது அந்த महाफலம் सिद्धिக்கு மென்பதையும் நினைத்தாலும் महाविश्वासம் பிறப்பது அரிது என்கிறார் **இந்த लघुतरமான** इत्यादिना । **அந்த गुरुतमமான फலத்தை** – विधिशिवसनकाद्यैर्ध्यातुमत्यन्तदूरமான அந்த फலத்தை, **தான் கோலினகாலத்திலே பெறவாசைப்பட்டு** इति । இந்த ஆசை गुरुतरமான भक्तियोगनिष्ठனுக்கும் தலைக்கட்டக்கூடினதன்றிறே என்று கருத்து. **இப்फலத்துக்கு** – இம்மஹாफலத்திற்கு, **''शुनामिव पुरोडाशः''** என்கிறபடியே – देवार्ह மாய் पावनतमமான पुरोडाशம் श्वाவுக்கு நினைக்கவுமनर्हமென்கிறபடியே. **जन्मवृत्तादि**

---

29 *ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திரம் – 47.*
30 *பாத்மஸம்ஹிதை சர்யாபாதம் 12-83.*

தன் अनुबन्धिகளையுங்கொண்டு இப்பேறு பெறுவதாக ஒருத்தனுக்கு महाविश्वासம் பிறக்கையில் அருமையை நினைத்து ''கல எள்கட்டுப் போய்க் கல எண்ணையாயிற்று'' என்று எம்பாரருளிச்செய்தாரிறே.

இவ்விடத்தில் सर्वेश्वरனுடைய परत्वमात्रத்தை யறிந்து அகலுகையாலே नराधमனென்று பேர்பெற்ற பிறந்து கெட்டானிற்காட்டில் இடைச்சி

களாலே தான் अनर्हனாய் வைத்து इति । இதனால் निहीनமான தன் जन्मवृत्तादिகளை நினைத்தாலும் महाविश्वासம் घटियाதென்றதாயிற்று. இப்படி தனக்கே फलसिद्धियில் विश्वासமில்லாதபோது இந்த लघूपायத்தாலேயே தன் अनुबन्धिகளுக்கும் फलसिद्धियுண்டா மென்கிற महाविश्वासமுண்டாகாதிறே. இப்படி இம்महाविश्वासம் பிறக்கையில் கஷ்டத்தை நோக்கி இதற்கு ஒரு लौकिकदृष्टान्तத்தை எம்பாரருளிச்செய்தாரென் கிறார் **महाविश्वासம் பிறக்கையில் அருமையை நினைத்து** इत्यादिना । ''கல எள் கட்டுபோய்க் கல எண்ணெயாயிற்று'' என்பது எம்பார் वचनம். இதினர்த்ம், ஒரு ராஜா ஒரு குடிமகனுக்கு கல எள்ளுக்கட்டு அதாவது கல எள்ளாகும்படியான சுமை கொடுக்கவேணுமென்று சொல்லிவிட்டானாய் அதற்கு அவன் மன்னாட வர அது மாட்டாயாகில் கலத்தைலமாவது வரக்காட்டு என்றதாயிற்று. மன்னா டினவனுக்கு கல எள்ளு சுமைபோய் அதிலுங்காட்டி गुरुவான கலத்தைலம் வந்து प्राप्तமாயிற்றாம். அப்படியே யிங்கும் गुरुவான भक्तियोगத்தைக் குறித்து அஞ்சின अधिकारिக்கு ''शरणं व्रज'' என்று अत्यन्तदुःशकमहाविश्वासाङ्गक लघूपायத்தினுடைய विधानம் வந்து விழுந்தது என்றபடி.

இப்படி भगवானுடைய सर्वस्मात्परत्वத்தையும் தன்னுடைய अत्यन्तनैच्यத்தையும் अनुसन्धिத்து महाविश्वासமன்றிக்கே அவனை விட்டு அகலுவதே உசிதமோ? महावि- श्वासத்தை சில गुणமூலமாக संपादिத்து आश्रयिப்பதே உசிதமோ வென்று शङ्कைவர அதற்கு அப்புள்ளார் समाधानமருளிச்செய்தாரென்கிறார் **இவ்விடத்திலி**त्यादिना । **இவ்விடத்தில்** – கீழ்ச்சொன்ன सन्देहம் வந்துவிட்டதில். **सर्वेश्वरனுடைய परत्वमात्रத் தையறிந்து** इति । இங்கு मात्रपदத்தாலே सौलभ्यसौशील्यादिव्यावृत्तिः । **அகலுகையாலே** – அவனை விட்டுவிடுகையாலே. **नराधमனென்று பேர்பெற்ற** – भगवत्परत्वज्ञानादि களிருந்தும் सौलभ्यादिகளையும் கூட अनुसन्धिயாமையாலே ''हरेर्विज्ञाय पारम्यमपगच्छेन्न- राधमः'' என்று नराधमत्वेन व्यवह्रियमाणனான. இப்படி सर्वोत्कृष्टமான परत्वज्ञानமுடைய வனை नराधमனென்று शास्त्रம் தான் व्यवहरिக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்

களைப்போலே விவேகமில்லையேயாகிலும் सौलभ्यத்தை யறிந்து அந்நல னுடையொருவனை நணுகுமவனே परमास्तिकனென்று அப்புள்ளார ருளிச்செய்யும் பாசுரம்.

இப்படி पुरुषकारादिज्ञानத்தாலே பிறந்த विश्वासमहत्वமும் विश्वासस्वरूपமும் कार्पण्यமும் 'प्रपद्ये' என்கிற क्रियापदத்தில் उपसर्गத்திலும் शरणशब्दोपश्लिष्टமான

பிறந்துகெட்டானிற்காட்டிலிति । **பிறந்தும்** – भगवानுடைய परत्वज्ञानம்பிறந்தும். **கெட்டானிற்காட்டில்** – भगवानை आश्रयிப்பதும் தவிர்ந்து விபரீதமாக விட்ட கன்று கெட்டுப்போனவனைக்காட்டிலும். लोकத்தில் पुरुषार्थानुभवத்திற்கு हेतुவான பிறப்பே पापानुष्ठानमात्रத்திற்கு हेतुவானால் அவனுக்குப் பிறப்பே கேடானாப்போலே இவனுக்கு श्लाघ्यமான परत्वज्ञानம் आश्रयणीयतैக்கு हेतुவாகாமல் तद्विपरीतமாய் அகலுகை க்கு हेतुவானபோது இவனுக்கு परत्वज्ञानம் பிறந்ததே अनर्थावहமாகையால் இவன் பிறந்து கெட்டானென்று अभिप्रायம். இப்படியிவன் பிறந்து கெட்டானாகையால் இவனை शास्त्रம் नराधमனென்று व्यवहरित्ததே युक्तமென்று கருத்து. **இடைச்சிகளைப் போலே विवेकமில்லையே யாகிலுமி**ति । परमपुरुषன் सर्वोत्कृष्टனென்றும், தான் निकृष्ट-னென்றும் स्वपरयाथात्म्यज्ञानமில்லையேயாகிலும் என்றபடி. இங்கு अपिशब्दத்தாலே विवेकமுமிருந்து सौलभ्यத்தையுமறிந்து आश्रयிப்பவன் विवेकமில்லாமல் सौलभ्यத்தை யறிந்து आश्रयிப்பவனை காட்டிலும் परमास्तिकனென்று सूचितமாகிறது. **सौलभ्यத்தை யறிந்து** – आश्रयणीयतैக்கு உறுப்பான सौलभ्यமொன்றையே அறிந்து. **அந்நலனுடை யொருவனை** – அந்த स्वामित्व सौशील्य सौलभ्यादिकल्याणगुणங்களையுடைய ஒருவனை. एतादृशगुणवत्तया सजातीयरहितனான भगवानை. **நணுகுமவனே** – கிட்டுமவனே. **परमास्तिकனென்று** – आस्तिकोत्तमனென்று. **அப்புள்ளார்** – वादिहंसांबुवाहाचार्याः । இங்கு ''सौलभ्यवेदी भजते कश्चित्तं परमास्तिकः'' என்கிற वचनार्थம் अभिप्रेतம். இங்கு ''அந்நலனுடை யொருவனை நணுகினம் நாமே'' என்கிற நம்மாழ்வார் பாசுரமும் प्रत्यभिज्ञातமாய் இவ்விஷயத்தில் प्रमाणமுமாகிறது. இப்படி सौलभ्यம் தெளிந்தவன் महाविश्वासपूर्वक மாக भगवानை நணுகலாமென்று அப்புள்ளார் அருளிச்செய்ததாலும், ''सौलभ्यवेदी भजते'' என்கிற वचनமிருப்பதாலும் எம்பார் பாசுரம் सौलभ्यமறியாத परत्वज्ञानमात्रமுடை யவன் விஷயமென்று ज्ञापिக்கப்படுகிறது.

இப்படிப்பட்ட महाविश्वासமும் कार्पण्यமும் द्वयத்தில் अनुसन्धिக்குமிடத்தையருளிச் செய்கிறார் **இப்படி**यित्यादिना । विश्वासमहत्वம் प्र என்கிற उपसर्गத்திலும், रक्षकत्वाध्यवसायरूप மான विश्वासस्वरूपம் शरणशब्दोपश्लिष्टமான पतऌ् धातुவிலும், कार्पण्यம் उत्तमனிலும் अनुसन्धेय

धातुविலும் उत्तमனிலுமனுसन्धेयங்கள். இதிலுत्तमனில் विवक्षितத்தை [31]"अनन्य-शरणः" என்று गद्यத்திலே व्याख्यानம் பண்ணினார். இவ்விடத்திலுपायत्वा-ध्यवसायवाचकशब्दத்திலே गोप्तृत्ववरणमन्तर्नीतம்.

மென்றபடி. कर्तृवाचकமான उत्तमனில் कार्पण्यம் कथं अनुसन्धेयமென்னவருளிச்செய்கிறார் **இதில் उत्तमனில் विवक्षितத்தை** इति । उत्तमனுக்கு कर्ता वाच्यனானாலும் शरणवरणம் பண்ணுகிற இக்कर्ता अकिञ्चनனாகையாலே அவன் "अकिञ्चनனான நான் शरणமாக वरिக்கின்றேன்" என்றனுसन्धिக்கும்போது आकिञ्चन्यानुसन्धानरूपकार्पण्यம் अनुसंहितமாகுமா கையால் तात्पर्यवृत्त्या विवक्षितமாகையாலே अनुसन्धेयமென்று கருத்து. இது இங்கு विवक्षित மென்பதில் संप्रदायத்தைக் காட்டுகிறார் **अनन्यशरणः** इत्यादिना । **अनन्यशरणः** – अनन्योपायः, उपायान्तरशून्य इत्यर्थः । गोप्तृत्ववरणानुसन्धानத்திற்கு स्थलமருளிச்செய்கிறார் **இவ்விடத்தில் उपायत्वाध्यवसायवाचकशब्दத்திலே** इति । निरपेक्षरक्षकत्वाध्यवसायवाचक "शरणं प्रपद्ये" என்கிற शब्दத்திலேயென்றபடி. **गोप्तृत्ववरणம்** – रक्षकत्वप्रार्थனை. **अन्तर्नीतம்** – आर्थिकமாக अनुसन्धेय மென்றபடி. निरपेक्षरक्षकत्वाध्यवसायத்தில் रक्षकत्वाध्यवसायம் घटकமாகையாலே निरपेक्षरक्षकत्वा-ध्यवसायकार्यமான निरपेक्षरक्षकत्वप्रार्थனை सिद्धिக்குமிடத்தில் रक्षकत्व प्रार्थनात्मक गोप्तृत्ववरणமும் अर्थात्सिद्धिக்குமென்று கருத்து.

यत्तु अत्र उपायत्वाध्यवसायवाचकशब्दத்திலே गोप्तृत्ववरणம் अन्तर्नीतமென்பதற்கு "**उपायेति** । अध्यवसायो महाविश्वासः । உன்னை உபாயமாக अध्यवसिக்கிறேன் என்கிற महाविश्वासம் நீ எனக்கு अभिमतफलத்தைத் தரவேண்டுமென்கிற गोप्तृत्ववरणத்திற்கு अव्यवहितकारणமாகை யாலே तद्वाचकशब्दத்தில் இது अवश्यம் सिद्धिக்குமென்று கருத்து. இவ்वर्थம் தோற்று கைக்காகவே இங்கு शरणशब्दोपश्लिष्टक्रियापदத்திலே என்று प्रयोगिக்காதே இப்படி प्रयोगिத்தது, இங்கு अन्तर्नीतமென்றது अर्थसिद्धமென்னபடி. अर्थத்துக்கு शब्दத்தோடு अनतिभिन्नत्वமில்லாமையால் उपायवरणान्तर्नीतமென்று முன்பு சொன்னவிடத்தில் போல் இங்கு अर्थம் கொள்ளக்கூடாதிறே" என்று व्याख्यानம். तत्पक्षे महाविश्वासवाचकशब्दத்திலே அல்லது रक्षकत्वाध्यवसायवाचकशब्दத்திலே गोप्तृत्ववरणமன்तर्नीतமென்று स्पष्टமாகச் சொல்லி யிருக்கவேண்டுமிறே. महाविश्वासமாவது:– रक्षिष्यतीति विश्वासः । அதாவது रक्षकत्वाध्य-वसायம். இந்த विश्वासமிருந்தாலும் अव्यवहितोत्तरம் रक्षको भव என்கிற गोप्तृत्ववरणமார்थिकமாக सिद्धिக்குமிறே. அப்படிச் சொல்லாமல் उपायत्वाध्यवसायवाचकशब्दத்திலே அதாவது निरपेक्षरक्षकत्वाध्यवसायवाचकशब्दத்திலே என்று निर्देशिத்தது கூடாதிறே. रक्षिष्यतीति विश्वासமே महाविश्वासस्वरूपமேயொழிய उपायान्तरनिरपेक्षरक्षकत्वाध्यवसायம் महाविश्वासस्वरूपமன்றிறே. पूर्व

31 **ஶரணாகதிகத்யம்.**

विभीषणशरणागतिप्रकरणத்திலும் ''विभीषणो महाप्राज्ञः'' என்கிற விश्वासवाचकशब्दத்திலே गोप्तृत्ववरणमन्तर्नीतமென்று சொல்லாமல் ''राघवं शरणंगतः'' என்கையாலே उपायवरणान्त-र्नीतமான गोप्तृत्ववरणஞ் சொல்லித்தாயிற்று என்று शरणशब्दोपश्लिष्ट गमुल् धातुவாலேயே उपायवरणம் அதாவது निरपेक्षरक्षकत्वप्रार्थனை சொல்லப்பட்டதென்றும் அதினாலேயே तदन्तर्गतरक्षकत्वप्रार्थनारूपगोप्तृत्ववरणம் சொல்லித்தாயிற்று என்றும் சொல்லப்பட்டது. ஆகையாலிவ்விடத்தில் उपायत्वाध्यवसायवाचकशब्दத்தில் என்றதால் निरपेक्षरक्षकत्वाध्यवसाय-रूपोपायत्वाध्याध्यवसायமே சொல்லப்பட்டதென்று கொள்ளவேணும். இவ்வध्यवसाय முண்டானால் निरपेक्षरक्षकत्वप्रार्थனையுமதிலन्तर्गतமான रक्षकत्व प्रार्थनारूपगोप्तृत्ववरणமும் आर्थिकமாக सिद्धिக்குமிறே. उपायत्वाध्यवसायமும் महाविश्वासமும் ஒன்றென்று சொல்லு கிறவர் பக்ஷத்தில் இந்த महाविश्वासம் शरणशब्दोपश्लिष्टமான धातुவிலே अनुसन्धेयமாக முன்பே சொல்லியிருக்க, மேல் अहमस्मीत्यादियாலே प्रमाणोपपत्तिகளைக் காட்டி ''उपाय-त्वाध्यवसायமிவ்விடத்திலே விவக்ஷிதமாயிற்று'' என்று पुनरपि महाविश्वासनुसन्धानस्थल த்தைக் காட்டவேண்டாமிறே. निक्षेपरक्षायां ''तदेवं गोप्तृर्येव भगवति प्रपित्सोरुपायान्तरनिवृत्तिमभि-सन्धायोपायत्ववाचो युक्तिः । तेन निरपेक्षरक्षकत्वमनुसंहितं भवति'' என்று அருளிச்செய்கையால் निरपेक्षरक्षकत्वமே उपायत्वமென்று सिद्धिக்கையால் அந்த उपायत्वाध्यवसायமும், केवलरक्षक-त्वाध्यवसायरूपमहाविश्वासமுமொன்றாகாதிறே. மேல் சொல்லும் ''त्वमेवोपायभूतो मे भवेति प्रार्थनामतिः'' என்கிற उपायप्रार्थனைக்கு हेतुभूतமான उपायत्वाद्ध्यवसायம் निरपेक्षरक्षकत्वाद्ध्य-वसायமே யொழிய महाविश्वासமாகாது. उपायत्वமும் गोप्तृत्वமும் अनतिभिन्नமென்று சொல் லும் அந்த பக்ஷத்தில் ''उपायेगृहरक्षित्रोश्शब्दश्शरणमित्ययम् । वर्तते सांप्रतं त्वेष उपायार्थैकवाचकः'' என்று नियमம் சொன்னதும் கூடாதிறே. रक्षितृत्वத்துக்கும் उपायत्वத்துக்கும் यत्किञ्चिद्भेद மும் இல்லை யென்று சொல்லுமப்பக்ஷத்தில் रक्षितृत्वव्युदासेन ''सांप्रतं त्वेष उपायार्थैकवाचकः'' என்று शरणशब्दத்துக்கு उपायमात्रवाचकत्वம் சொன்னது निष्फलமாமிறே. किञ्च महाविश्वास மும் गोप्तृत्ववरणமும் शाब्दமாகவும் आर्थமாகவும் இங்கு अनुसन्धेयமாக விவக்ஷிதமென் னில், இந்த प्रपत्तिக்கு असाधारणवेद्याकारமான निरपेक्षरक्षकत्वानुसन्धानத்துக்கு இம் मन्त्रத்தில் स्थलान्तरமில்லாமையால் प्रपत्तिயே अपूर्णமாக प्रसंगिக்கும். ஆகையால் उपायत्वाध्यवसाय-वाचकशब्दத்தில் என்பதற்கு निरपेरक्षकत्वाद्ध्यवसायवाचकशब्दத்தில் என்றே अर्थம் கொள்ள வேணும். इत्यलमधिकेन।

ननु शरणशब्दம் रक्षकனைக் காட்டுகையிலும் समर्थமாகையால் இதில் रक्षकत्वाद्ध्यव-सायத்தை वाच्यமாகச் சொல்லி रक्षकत्वप्रार्थनारूपமான அதாவது गोप्तृत्ववरणरूपமான அதின் कार्यத்தை आर्थिकமென்று சொல்லக்கூடாதோ? शरणशब्दोपश्लिष्टक्रियापदத்துக்கு उपायत्वा-द्ध्यवसायத்தை அதாவது निरपेक्षरक्षकत्वाद्ध्यवसायத்தை वाच्यமாகக்கொண்டு तत्कार्यமான निरपेक्षरक्षकत्वप्रार्थनैயால் रक्षकत्वप्रार्थनारूपगोप्तृत्ववरणத்தை आर्थिकமாகச் சொல்ல வேண்டுமோ

[32]''अहमस्म्यपराधानामालयोऽकिञ्चनोऽगतिः'' [33]''त्वमेवोपायभूतो मे भवेति प्रार्थनामतिः । शरणागतिरित्युक्ता सा देवेऽस्मिन् प्रयुज्यताम्'' என்றும், [34]''उपाये गृहरक्षित्रोश्शब्दश्शरण-मित्ययम् । वर्तते सांप्रतं त्वेष उपायार्थैकवाचकः'' என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே உபாயா-

என்ன? அப்படி சொல்லுவதில் வசனங்களையும் வசனஸித்³த⁴யுக்திகளையும் காட்டு கிறார் **अहमस्मीत्यादिना । त्वमेवोपायभूतो मे भवेति ।** இங்கு ஏவகாரத்தால் उपायान्तरनैरपेक्ष्यம் சொல்லப்படுகிறது. **उपायभूतः** – இங்கு உபாயமாக வரிக்கப்படுகிறவன் சேதனனாகை யாலே அவனிடத்திலிருக்கும் ஸாமான்யமான உபாயத்வம் சேதனைகாந்தமான ரக்ஷகத்வே பர்யவஸிப் பதால் रक्षको भवेत्यर्थः । **इति प्रार्थनामतिः**– उपायान्तरनिरपेक्षरक्षको भवेति प्रार्थनाबुद्धिः, **शरणागतिरित्युक्ता** – यान्नान्वितमभिवदन्ति प्रपदनமென்று சொல்லப்போகிறபடி शरणागतिशब्दशक्यतावच्छेदिका, **सा** – उपायान्तरनिरपेक्षरक्षकत्वप्रार्थना । **देवेऽस्मिन् प्रयुज्यतां** – भगवति निरपेक्षरक्षकत्वமிவ்விதைக்கு வேத்யாகாரமா கையாலே तत्प्रार्थनै भगवाனிடத்தில் अवश्यकर्तव्येत्यर्थः । तथाच ''अकिञ्चनोऽगतिः'' என்று उपायान्तरशून्यत्वத்தை முதலிலே சொல்லி அவன் பகவானையே உபாயமாக ப்ரார்த்திக்க வேண்டுமென்றும், அந்த ப்ரார்த்தனை அவஶ்ய கர்தவ்யை யென்றும் சொல்லியிருப்பதால் शरणशब्दोपश्लिष्ट पतल् தாதுவில் उपायत्वाद्ध्यवसायமே அதாவது निरपेक्षरक्षकत्वाद्ध्यवसायமே वाच्यமாக अवश्यमङ्गीकर्तव्यமாகையாலதனால் तत्कार्यமான उपायत्वप्रार्थனை अर्थसिद्धமாம் போது रक्षकत्वप्रार्थनारूपगोप्तृत्ववरणமும் आर्थिकமென்று சொல்லவேண்டுமேயொழிய शरणशब्दம் रक्षिताவையும் போதிக்குமாகையால் शरणशब्दोपश्लिष्ट पतल् தாதுவுக்கு रक्षकत्वाद्ध्य-वसायம் वाच्यமென்றுகொண்டு அதில் रक्षकत्वप्रार्थनारूपगोप्तृत्ववरणம் आर्थिकமென்று சொல்வது वचनविरुद्धமென்று ज्ञापितமாகிறது. ''उपाये गृहरक्षित्रोः..........उपायार्थैकवाचकः'' என்பதும் अहिर्बुध्न्यवचनம். இதிலும் शरणமென்கிற शब्दம் उपायத்தையும், गृहத்தையும், रक्षिताவையும் சொல்லுகிறது. ஆனாலும், **सांप्रतं** – उपायान्तर रहितனுக்கு कर्तव्यமாகச் சொன்ன प्रपत्ति-प्रकरणத்தில், **एषः** – अनुष्ठेयार्थप्रकाशककरणमन्त्रघटकமான இந்த शरणशब्दம், **उपायार्थैकवाचकः**– गृहरक्षितृव्युदासेन उपायமென்கிற अर्थமொன்றையே சொல்லுகிறது. கீழ் உதாஹரித்த வசனப்படி उपायान्तरशून्यனான எனக்கு நீயே उपायமாகவேண்டுமென்று அதாவது उपायान्तरनिरपेक्ष-रक्षकனாகவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தனையே विहितமாகையால் शरणशब्दस्य गृहरक्षित्रादिवाचकत्वे அது ஸித்³தி⁴க்காதாகையால் शरणशब्दத்துக்கு उपायार्थैकवाचकत्वம் नियमिக்கப்படுகிறது. उपायत्वமும் रक्षितृत्वமும் अनतिभिन्नமென்று சொல்லுகிறவர் पक्षத்தில் இந்த नियमத்தால் विलक्षणமான ஒரு फलसिद्धियும் சொல்லமுடியாதிறே.

---

[32] *அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை 37-30.*
[33] *அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை 37-31.*
[34] *அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை 37-29.*

न्तराशक्तனுக்கு सर्वेश्वरன் सर्वशास्त्रार्थसाधारणமான रक्षकत्वमात्रத்திலே நிற்கைய ன்றிக்கே स्वीकृतभरனாய்க்கொண்டு उपायान्तरस्थानத்திலே निवेशिக்கையா லும் न्यस्तभरனான இவ்வधिकारिக்குப் பின்பு अनन्योपायत्वம் நிலை நிற்கைக் காகவும் उपायत्वाध्यावसायமிவ்விடத்திலே विवक्षितமாயிற்று. उपायமென்றால் ஒரு விரகு என்ற मात्रமாகையாலே யிவ்வுपायत्वம் चेतनाचेतनसाधारणமாயிரு

उक्तवचनार्थங்களை परामर्शिத்தாலும் युक्त्यन्तरத்தை நினைத்தாலும் उपायत्वाद्ध्यवसायமே இங்கு विवक्षितமென்கிறார் **என்றும் சொல்லுகிறபடியே** इत्यादिना । **उपायान्तरा-शक्तனுக்கு** – भक्तियोगादिகளிலशक्तனுக்கு. **सर्वेश्वरன்** – सर्वनियन्ताவான भगवाன், **सर्व-शास्त्रार्थसाधारणமான** – भक्तिप्रपत्त्यादिகளுக்கு साधारणமான, **रक्षकत्वमात्रத்திலே நிற்கை யன்றிக்கே स्वीकृतभरனாய்க்கொண்டு** – என்னால் भक्तिயை अनुष्ठिக்கமுடியாது; அந்த भक्तिरूपोपायस्थानத்திலே நீரே நின்று रक्षिக்கவேண்டும். அதாவது भक्तिயை अनुष्ठिக்காமல் நீரே रक्षिக்கவேண்டுமென்று प्रार्थिத்த பிறகு, ''मदीयरक्षणभरस्तवैव'' என்று भरसमर्पणம் பண்ணும் प्रपन्नविषयத்தில் அந்த भरத்தை स्वीकरिத்தவனாய்க்கொண்டு என்றபடி. **उपायान्तरस्थानத்திலே** – भक्तिस्थानத்திலே, **निवेशिக்கையாலும்** – நிற்கை யாலும், उपायान्तरस्थानத்திலே நிற்கையாவது – அதிலொரு आसनம் समर्पिத்து நிற்கை யன்று. किन्तु भक्तिरूपोपायத்தை யபேக்ஷிக்காமல் தானே रक्षणोपायமாகை. चेतनனாகை யாலே रक्षकனாகையென்றபடி. तथाच निक्षेपरक्षा । ''तदेवं गोप्तृत्वेव भगवति प्रपित्सोः उपायान्तर-निवृत्तिमभिसन्धाय उपायत्ववाचो युक्तिः, तेन निरपेक्षरक्षकत्वमनुसंहितं भवति । अतः उपायार्थैकवाचकः इति च तत्परमेव । ततश्चाङ्गिप्रपत्तौ उपायभूतायाः भक्तेः स्ताने निवेश्य भगवान् उपदिश्यते । भक्त्याऽपि भगवतत्कृपैव उत्तम्यते । स चेदकिञ्चने प्रपन्ने स्वयमेव उत्तभ्येत । अतः भक्तिसाद्ध्यां तां ईश्वरस्वभाव एव निर्वर्तयतीति अनुपायानां स एवोपाय'' इति । **न्यस्तभरனான இவ்வधिकारिக்கு** समर्पितभरனான अकिञ्चनனான இவ்வधि-कारिக்கு. **பின்பு** – भरसमर्पणोत्तरகாலம். **अनन्योपायत्वம் நிலைநிற்கைக்காகவும்** – इतराधिकारिகளைப்போலன்றிக்கே இவன் न्यस्तभरனாகையாலே பின்பும் இவனுக்கு अनन्योपायत्वம் நிலை நிற்கவேண்டும்; அதற்காகவுமென்றபடி. **उपायत्वाध्यवसायமிவ் விடத்திலே विवक्षितமாயிற்று** इति । उपायत्वाध्यवसायமில்லாவிடில் भगवाனை उपाया-न्तरस्थानத்திலே வைக்கையும், இவனுக்கு सर्वदा अनन्योपायत्वமும் घटियாதிறே. ஆனால் गोप्तृत्ववरणமும் अनुसन्धेयமாகவேண்டுமோவென்ன, அதில் उपपत्तिகளை उपपादिக்கிறார் **उपायமென்றால் ஒரு விரகு என்ற मात्रமாகையாலே** इति । **ஒரு விரகு என்ற मात्रம்** – ஒரு காரணமென்ற மாத்திரம். **ஆகையாலே** इति । उपायशब्दம் सामान्यமாக कारण-मात्रवाचिயாகையாலேயென்றபடி. **இவ்வுपायत्वம்** – இந்த कारणत्वம், **चेतनाचेतनसाधारण மாயிருக்கையாலும்** – चेतनனான भगवाனுக்கும் अचेतनையான भक्तिக்கும் साधारण-

க்கையாலும், [35]''रक्षिष्यतीति विश्वासो गोप्तृत्ववरणं तथा'' என்றும், [36]''सर्वज्ञोऽपि हि विश्वेशस्सदा कारुणिकोऽपि सन् । संसारतन्त्रवाहित्वाद्रक्षापेक्षां प्रतीक्षते'' என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே चेतनैकान्तமான गोप्तृत्ववरणமனுसन्धेयமாகையாலும் गोप्तृत्ववरणமுமிங்கே विवक्षितம்.

அதில் शरणशब्दமொரு प्रयोगத்திலே இரண்டர்த்தை யभिधानம் பண்ண

மாயிருக்கையாலும். இந்த उपायत्वरूप साधारणधर्मத்தை परमचेतनனான भगवाனிடத்தில் रक्षकत्वे அதாவது गोप्तृत्वे पर्यवसिப்பிக்கவேண்டுகையாலே என்றபடி. **सर्वज्ञोपीत्यादि । विश्वेशः** – सर्वनियन्ताவான भगवाன், **सर्वज्ञोऽपिहि** – सर्वज्ञனாகையாலே प्रपित्सुவான இவனுடைய आनुकूल्यसङ्कल्पप्रातिकूल्यवर्जन कार्पण्यमहाविश्वासங்களைத் தெரிந்தவனாயிருந்தாலும். இங்கு अपिर्विरोधे । இவ்வளவு தெரிந்தவன் स्वयமே रक्षिக்காமல் रक्षापेक्षैயை प्रतीक्षिப்பது विरुद्धமன்றோ என்கிற विरोधத்திற்கு द्योतकம். हिः प्रसिद्धौ । सर्वज्ञனாயிருந்தாலும் कारुणिकனன்றாகையாலே रक्षिயானென்று சொல்லவொண்ணாதென்கிறார் **सदा कारुणिकोऽपि सन्निति** । कारुणिकत्वம் अव्याप्यवृत्तिயோவென்று शङ्किயாமைக்காக सदेति । இங்கும் अपिर्विरोधे । कारुणिकனாயிருந்து தானே रक्षिக்காதது रक्षापेक्षैயை प्रतीक्षिப்பது विरुद्धமிறே. இவைகள் विरुद्धமல்லவென்பதில் हेतुவைக்காட்டுகிறார் **संसारतन्त्रवाहित्वादिति** । संसारतन्त्रवाहित्वமாவது वैषम्यनैर्घृण्यமன்றிக்கே संसारத்தை நடத்திப்போருகை. அதாவது रक्षापेक्षैயன்றிக்கே ஒருவனை रक्षिத்து ஒருவனை रक्षिக்காவிட்டால் वैषम्यनैर्घृण्यம் வருமாகையாலே அதில்லாமல் संसारத்தை நடத்துவதற்காக. **रक्षापेक्षां** – त्वं मे रक्षको भव; அதாவது गोप्ता भव என்கிறவபேக்ஷையை அதாவது प्रार्थनैயை. **प्रतीक्षते** – अपेक्षिக்கிறான். सर्वज्ञனாய் परमकारुणिकனாயிருந்தாலும் वैषम्यनैर्घृण्यம் தன்னிடந்தட்டாமல் संसारनिर्वाहம் செய்ய வேண்டுவதால் रक्षापेक्षाप्रतीक्षणம் செய்கிறானாகையால் विरोधமில்லையென்று கருத்து. **என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே** – இந்த वचनங்களில் சொல்லுகிறபடியே. **चेतनैकान्तமான** – चेतनमात्रनिष्ठமான . **இங்கே विवक्षितம்** – शरणशब्दोपश्लिष्टक्रियापदத்திலேயே विवक्षितம். இப்படி उपायत्वाध्यवसायமும் गोप्तृत्ववरणமும் शरणशब्दोपश्लिष्टक्रियापदத்தில் अनुसन्धेयமென்று சொன்னால் करणमन्त्रघटकமான शरणशब्दம் प्रयोगकालத்தில் सकृत्தே உச்சரிக்க வேண்டியிருப்பதால் ''सकृदुच्चरितश्शब्दस्सकृदेवार्थं गमयति'' என்கிற न्यायத்தாலே अन्यतरार्थத்தையே बोधिக்கையாலே இரண்டர்த்மும் எப்படி अनुसन्धेयமென்னில் उत्तरமருளிச் செய்கிறார் **அதிலித்யாதினா । அதில்** – शरणशब्दமென்ன, पतल् धातुவென்ன, இவ்

[35] *அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை 37-18.*
[36] *லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-78.*

மாட்டாமையாலே யிவ்வதிகாரிக்கு அஸாதாரணமான உபாயத்வாத்யவஸாய மிவ் விடத்திலே ஶாப்தமாய் ஸர்வாதிகாரிஸாதாரணமான கோப்த்ருத்வவரணமார்த்தமாகக்கடவது.

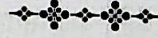
அறிவித்தனரன்பரையம்பறையுமுபாயமில்லாத்
துறவித்துனியிற்றுணையாம் பரனை வரிக்கும் வகை
உறவித்தனையின்றியொத்தாரென நின்ற வும்பரை நாம்
பிறவித்துயர் செகுவீரென்றிரக்கும் பிழையறவே. (18)

விரண்டுகளிலே கடகீபூதமான. **ஒரு ப்ரயோகத்திலே** – ஸக்ருதுச்சாரணத்திலே. **இரண்டர்த்தை** – உபாயத்வவரணரூபார்த்தத்தையும் கோப்த்ருத்வவரணரூபார்த்தத்தையும். **அபிதாநம் பண்ண மாட்டாமையாலே** – அபிதாவ்ருத்த்யா போதிக்கமாட்டாதாகையாலே. அப்படி போதிப்பது ஸக்ருதுச்சரிதந்யாயவிருத்தமாகையாலே என்றபடி. **இவ்வதிகாரிக்கு** – உபாயாந்தரஶூந்யனான இவ்வதிகாரிக்கு. **அஸாதாரணமான** – கோப்த்ருத்வவரணம்போலே பக்தஸாதாரணமன்றிக்கேயிருக்கிற. **உபாயத்வாத்யவஸாயம்** – நிரபேக்ஷரக்ஷகத்வாத்யவஸாயம். **இவ்விடத்திலே** – ஶரணஶப்தோபஶ்லிஷ்ட-க்ரியாபதத்திலே. **ஶாப்தமாய்** – அபிதாவ்ருத்தியாலே போதிதமாய். **ஸர்வாதிகாரிஸாதாரணமான கோப்த்ருத்வவரணம்** – ஸர்வாதிகாரிஸாதாரணமான ரக்ஷகத்வப்ரார்த்தநம். **ஆர்த்தமாகக்கடவது** – அர்த்தாத்ஸித்தமாகக்கடவது. ததாச ஸக்ருதுச்சரிதஶ்ஶப்தஸ்ஸக்ருதேவார்த்தம் கமயதி என்கிற ந்யாயத்திற்கு ஏகயா வ்ருத்த்யா ஏகார்த்தமேவ கமயதி என்று அர்த்தமாகையால் இங்கு ஶரணஶப்தத்தில் உபாயத்வாத்யவஸாயம் அபிதா-வ்ருத்தியாலும், கோப்த்ருத்வவரணம் தாத்பர்யவ்ருத்தியாலும், அதாவது லக்ஷணையாலும் போதிக்கப்பட்டால் ந்யாயவிரோதமில்லையென்று கருத்து. இப்படி நிஷ்கர்ஷித்ததால் இவ்வதிகாரிக்கு அஸாதாரணமான உபாயத்வப்ரார்த்தனை அதாவது நிரபேக்ஷரக்ஷகத்வப்ரார்த்தனையன்றிக்கே ஸர்வஸாதாரணமான கேவலரக்ஷகத்வப்ரார்த்தனையை மாத்திரம் ஶரணாகத்யனுஷ்டானகாலத்தில் அனுஸந்திக்குமவர்களுக்கு ப்ரபத்த்யனுஷ்டானம் விகலமாகையாலே பலம் ஸித்திக்காதென்று ஜ்ஞாபிக்கப்படுகிறது.

கடாக்ஷவிஶேஷத்தாலே ஶங்காபங்கநிவ்ருத்திபூர்வகமாக மஹாவிஶ்வாஸத்தையுண்டாக்கின பரமதயாளுக் களான ஆசார்யர்கள் அகிஞ்சனர்களான நமக்கு இவ்வங்கபஞ்சகங்களைக்கொண்டு பகவானை வரிக்கும் ப்ரகாரத்தை உபதேஶித்தார்களென்பதை ஒரு பாட்டாலே யருளிச்செய்கிறார் **அறிவித்தனரி**த்யாதிநா । **அன்பர்** – ஸ்நிக்தர்களான நம் ஆசார்யர்கள்; **ஐயம்** – ஸம்ஶயத்தை, **பறையும்** – சொல்லுகிற, ஸம்ஶயத்தையுண்டு பண்ணுமதான என்றபடி. இந்த உபாயம் நம்மால் அனுஷ்டித்துத் தலைக்கட்டக்கூடுமோ கூடாதோவென்கிற ஸம்ஶயத்தையுண்டு பண்ணுமதான என்றபடி. துஷ்கரமான என்று தாத்பர்யம். **உபாயம்** – பக்தியோகாதிகள். **இல்லாத்துறவி** – இவையில்லாததானவாகிஞ்சந்யம். அதாகிற **துனியில்** – து:கா-வஸ்தையில், **துணையாம்** – ஸஹாயபூதனான, அபிமதத்தைத் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும்

प्रख्यातः पञ्चषाङ्गस्सकृदिति भगवच्छासनैरेष योग-
स्तत्र द्वाभ्यामपायाद्विरतिरनितरोपायतैकेन बोद्ध्या ।
एकेन स्वान्तदार्ढ्यं निजभरविषयेऽन्येन तत्साध्यतेच्छा
तत्त्वज्ञानप्रयुक्ता त्विह सपरिकरे तादधीन्यादिबुद्धिः ॥ २७ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
परिकरविभागाधिकार एकादशः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

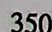
स्वभाववनान என்றபடி. **பரனை** – उत्कृष्टனான भगवाனை, शङ्कापञ्चकहेतुभूतமான सार्वज्ञ्यसर्वशक्त्याद्युत्कृष्टगुणங்களையுடைய भगवाனை என்றபடி. **வரிக்கும் வகை** – शरणமாக வரிக்கும் प्रकारத்தை. परत्वमात्रத்தைக்கண்டு அகன்றுபோகாதே पुरुषकार-संबन्धादिகளால் உண்டான सौलभ्यातिशयத்தைத் தெளிந்து महाविश्वासத்தை யடைந்து அவனை उपायान्तरस्थानத்திலே निवेशिக்கும் प्रकारத்தை என்றபடி. இதற்கு அறிவித் தனரென்பதோடந்வயம். किमर्थमित्यत्राह **உறவித்தனையின்றி** इति । **இத்தனை உறவின்றி** – स्वल्पसंबन्धமுமில்லாதபடி. शेषशेषिभावादिसंबन्धமற்ற என்று तात्पर्यம். **ஒத்தாரென நின்ற** – कर्मवश्यत्वादिகளாலே நமக்குத் तुल्यரென்னும்படி நின்ற. **உம்பரை** – देवர்களை, ब्रह्मरुद्रादिदेवतान्तरங்களை யென்றபடி. நாம் – मुमुक्षुக்களான நாம். **பிறவித்துயர்** – संसारदुःखத்தை. **செகுவீரென்று** – போக்குங்கோளென்று. **இரக்கும் பிழை** – இரக்கையாகிற தப்பு. **அறவே** – அற்றுப்போகும்படி. அதற்கு प्रसक्तिயே இல்லாமல் போம்படியென்கை. एतादृशफलार्थமாகவே அன்பரறிவித்தன ரென்று पूर्वेणान्वयः । आचार्यர்கள் இப்படி पुरुषकारसंबन्धादिज्ञानத்தாலே ஶங்கைகளைப் போக்கி महाविश्वासத்தையுண்டாக்கி, सौलभ्यத்தையும் தெளிவியாதபோது मुमुक्षुக் களான நாமும் क्षिप्रकारित्वमात्रज्ञानத்தாலே देवतान्तरங்கள் பக்கலிலே मोक्षयाचनरूपமான மஹாபாபத்தையும் செய்யும்படி நேரிடுமென்று கருத்து.

इयानित्थं भूतःஎன்று आरम्भश्लोकத்தில் सामान्यமாகச்சொன்ன अङ्गங்களின் इयत्तैயைச் சொல்லி அங்கிபோலே இவைகளும் सकृत्कर्तव्यங்களென்று சொல்லா நின்றுகொண்டு

அங்கங்களால் வரும் प्रयोजनத்தை ஒரு श्लोकத்தாலே காட்டுகிறார் प्रख्यात इत्यादिना । **एष योगः** – இந்த न्यासरूपोपायமானது. **भगवच्छासनैः** – लक्ष्मीतन्त्राहिर्बुध्न्य संहितादिरूपங்களான भगवच्छास्त्रங்களாலே. **पञ्चषाङ्गः** – पञ्च वा षड्वा अङ्गानि यस्य सः पञ्चषाङ्गः । काम्यप्रपत्तियில் फलत्याग-रूपाङ्गமில்லாமையாலே पञ्चाङ्गः; मोक्षार्थप्रपत्तौ तु फलत्यागरूपाङ्गसत्वात् षडङ्ग इति व्यवस्थितोऽयं विकल्पः । अतः ''न्यासः पञ्चाङ्गसंयुतः'' என்பதோடு विरोधமில்லை. **सकृदिति च प्रख्यातः** – ''सकृदेव हि शास्त्रार्थः कृतोऽयं तारयेन्नरम्'' इत्यादिகள் இங்கு अभिप्रेतம். இங்கு साङ्गभरन्यासरूपமான षडङ्गयोगத்திற்கு सकृत्त्वம் சொல்லுகையால் अङ्गिवत् अङ्गத்திற்கும் सकृदनुष्ठानம் சொல்லப்பட்டது. **तत्र** – அந்த அங்கங்களுடைய मध्यத்திலே. **द्वाभ्यां** – आनुकूल्यसङ्कल्पप्रातिकूल्य वर्जनங்களாலே, **अपायाद्विरतिः** – अज्ञातिलंघनरूपமான अपायத்தில் நின்று, அதாவது பாபத்தினின்றும், **विरतिः** – अधिकारिणो निवृत्तिः, प्रयोजनतया बोध्येत्यर्थः । **एकेन** – कार्पण्यरूपाङ्गத்தால், **अनितरोपायता** – प्रपत्त्युत्तरकालं अनन्योपायता । **बोध्या** – प्रयोजनतया आपततीति ज्ञेया । **एकेन** – महाविश्वासरूपமான ஒரு அங்கத்தால். **निजभरविषये** — फले, **स्वान्तदार्ढ्यं** – स्वान्तस्य – मनसः, दार्ढ्यं – पूर्वंपश्चाच्च-रक्षिष्यति नवेति शङ्कारहितत्वं, शङ्कारहिततया निश्चलत्वमिति यावत् । **अन्येन** – गोप्तृत्ववरणेन, निजभरविषये इत्यत्राप्यन्वेति । **तत्साद्ध्यतेच्छा** – तस्य – भगवतः, साद्ध्यतेच्छा — இந்த फलத்தை இவனுக்கு साधिத்துக்கொடுக்க வேணுமென்கிற इच्छै । गोप्तृत्ववरणानन्तरம் भगवानுக்கு ''तत्तदिष्टप्रदित्सात्माप्रीतिरेव प्रसाद्ध्यते'' என்கிறபடி फलप्रदानेच्छैயுண்டாகிறதிறே. **तत्त्वज्ञानप्रयुक्ता** – शास्त्रजन्य तत्त्वज्ञानजन्या, **तादधीन्यादि-बुद्धिस्तु** – तादधीन्यம் – भगवदधीनत्वம், भगवदधीनकर्तृकत्वमितियावत् । आदिपदத்தாலே तच्छेषत्वத்துக்கும் फलस्य तदीयत्वத்துக்கும் ग्रहणம். तेषां **बुद्धिः**– இதனால் कर्तृत्वत्यागममतात्यागफलत्यागங்கள் சொல்லப்பட்டதுகள். இங்கு ''तु'' शब्दத்தாலே वैलक्षण्यம் द्योतितமாகிறது. அதாவது इतरமான आनुकूल्यादिகள் भरसमर्पणத்துக்கு அங்கங்கள். இந்த सात्विकत्यागरूपமான अङ्गமோவென்றால் सपरिकरे तादधीन्यादिबुद्धिरूपமாகையால் अङ्गिக்குப்போல் அங்கங்களுக்கும் अङ्गமாயிருக்கும். **इह सपरिकर इति । सपरिकरे** – இந்த ஐந்து அங்கங்களோடு கூடின, इह – अनुष्ठीयमानप्रपत्तौ, भवति – अङ्गतयाभवति. परिकराणामपि तदधीनकर्तृकत्वात् ॥

॥ इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
परिकरविभागाधिकार एकादशः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे साङ्गप्रपदनाधिकारः ॥ १२ ॥

अभीष्टे दुस्साधे स्वत इतरतो वा क्वचन तत्
भरन्यासं याच्ञान्वितमभिवदन्ति प्रपदनम् ।
इतः पश्चादस्मद्यतन निरपेक्षेण भवता
समर्थ्योऽसावर्थस्त्विति मतिविशेषं तदविदुः ॥ २८ ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीसारबोधिनीव्याख्यायां

साङ्गप्रपदनाधिकारः ॥

இப்படி கீழதிகாரத்தில் அங்கங்களை நிரூபித்து, இவ்வதிகாரத்திலே भरन्यासமே முமுக்ஷுக்களுக்கும் ஸாதாரணமான அங்கியென்றும், அதுவே प्रपत्तिशब्दवाच्यமாமென்றும் ப்ரபத்தியின் ஸந்நிவேசமிருக்கும்படியை ச்லோகத்தாலே ஸங்க்ரஹிக்கிறார் **अभीष्ट** इति । **अभीष्टे** – அபிலஷிதமான பலமானது, அதாவது — ஸுகரூபமாகவோ, து:கநிவ்ருத்திரூபமாகவோ, அவைகளுக்கு ஸாதநரூபமாகவோ உள்ள ஸ்வாபீஷ்டபலமானதென்றபடி, **स्वतः** – அகிஞ்ச னான தன்னாலும், **इतरतो वा** – ப்ரபத்தவ்யனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஸ்வேதரனாலும், वाशब्दश्चार्थे । **दुस्साधे सति** – ச்ரமப்பட்டும் ஸாதிப்பதற்கு அசக்யமானபோது, இதனால் அதிகாரஸத்வம் த்யோதிதம். ''अनन्यसाध्ये स्वाभीष्टे'' என்கிற பரதமுநிலக்ஷணவாக்யம் ஸ்மாரிதம். **क्वचन** – அபீஷ்டஸாதநஸமர்த்தனாயும் காருணிகனாயுமுள்ள ஒரு புருஷனிடத்திலே; स्वत इतरतो वा என்பதை இங்கும் கூட்டுவது. **स्वतः** – விசதஜ்ஞானவானாகவோ, அவிசத ஜ்ஞானவானா கவோ இருக்கிற தன்னாலேயோ, **इतरतो वा** – ஆசார்யனாலேயோ, स्वकर्तृकं आचार्यकर्तृकं वेति यावत् । இங்கு वा சப்தம் அதிகாரிபேதேன வ்யவஸ்திதவிகல்பத்யோதகம். விசதாவிசதஜ்ஞானவான் களுக்கு தன்னாலே யென்றும், ஜ்ஞான சக்த்யாதிசூன்யனுக்கு ஆசார்யனாலேயே யென்றும், व्यवस्था । **याच्ञान्वितं** – त्वं मे उपायो भव, அதாவது:– उपायान्तरनिरपेक्षस्सन् रक्षको भव என்கிற யாச்ஞை யோடு கூடின, இதனால் ஆஜ்ஞாபூர்வகமான भरन्यासस्य प्रपदनशब्दवाच्यत्व व्यावृत्तिः । **तद्भरन्यासं** – तद्भरस्य – स्वाभिलषितफलनिष्पादनभरस्य, न्यासं – निष्पादनभरस्त्वयि समर्पितः इति भरसमर्पणं, **प्रपदनं** –

முமுக்ஷுவான அதிகாரிக்கு இவ்வுபாயத்தில் அங்கிஸ்வரூபமாவது ஆபரணத்தை யுடையவனுக்கு அவன் தானே ரக்ஷித்துக்கொண்டு பூணக்கொடுக்கு மாப்போலே யதாவஸ்திமான ஆத்மநிக்ஷேபம். அதாவது ப்ரணவத்தில் ப்ரதமாக்ஷரத் தில்

प्रपदनशब्दवाच्यं, **अभिवदन्ति** – तत्वज्ञा इति शेषः । இதனால் निरपेक्षरक्षकत्वप्रार्थनம் अंगितावच्छेदक மென்றும், भरन्यासம் अंगिயென்றும், இவ்விशिष्टமே प्रपदनशब्दवाच्यமென்றும் स्पष्टीகரிக் கப்பட்டது. இதனால் न्यासविद्यादर्पणोक्तं सर्वमनुक्तोपालंभनरूपமென்று ज्ञापितமாயிற்று. भरतमुनिलक्षणवाक्यத்தில் "अनन्य साध्ये स्वाभीष्टे महाविश्वासपूर्वकं । तदेकोपायता याच्ञा प्रपत्तिश्शरणागतिः" என்று उपायत्वप्रार्थனையையே प्रपत्तिஎன்று சொல்லியிருக்க तदन्वितமான भरन्यासத்தை प्रपत्तिத்தை யென்று சொல்லலாமோவென்னில்? அது भरन्यासान्वितयाच्ञाविशेषपर மென்று சொல்லக்கருதி அதின் सन्निवेशத்தை प्रदर्शनம் பண்ணுகிறார் **इतः पश्चादि-त्यादिना** । **इतःपश्चात्** – இந்த भरसमर्पणानुष्ठानकालத்திற்குப் பிறகு, இதனால் याच्ञैக்கு भरसमर्पणपूर्वकत्वம் सूचितம். **अस्मद्यतननिरपेक्षेण** – अस्मत्प्रयत्ननिरपेक्षेण । **भवता** – समर्थकारुणिक னான உன்னாலே, **असावर्थः** – अस्मद्दुस्साधமான अस्मदभीष्टफलरूपार्थமானது, **समर्थ्यः** – सङ्कल्पத்தாலே निर्वाह्यः, **इति मतिविशेषं** – उक्तமான बुद्धिविशेषத்தை, **तत्** – प्रपदनமாக, **अविदुः** – प्राज्ञा इति शेषः । இங்கு मतिविशेषமென்றதால் लक्षणवाक्यस्थமான याच्ञापदம் वाग्व्यापारपर மன்றென்று ज्ञापिக்கப்படுகிறது. இங்கு इतः पश्चात् என்பதால் भरसमर्पणगर्भत्वமும், समर्थ्यः என்கிற यक् प्रत्ययத்தாலே அந்த बुद्धिக்கு प्रार्थनारूपत्वமும் सूचितமாகிறது. இதனால் भरसमर्पणगर्भமான याच्ञैயானாலும் याच्ञान्वितभरसमर्पणமானாலும் प्रपत्तिशब्दवाच्यமாகலா மென்று द्योतितமாகிறது. अत एव पौर्वापर्यमनपेक्ष्य तन्मेळने लक्षणं स्यादित्युक्तம்.

முமுக்ஷுவுக்கு अनुष्ठेयமான अंगिस्वरूपத்தைக்காட்டுகிறார் **முமுக்ஷுவான அதிகாரிக்கு** इत्यादिना । **இவ்வுபாயத்தில்** – अङ्गाङ्गिसमुदायरूपமான இவ்வுபாயத்தில், **அங்கிஸ்வரூபமாவது** इति । இதற்கு आत्मनिक्षेपமென்பதோடந்வயம். **ஆபரணத்தை** – ஒரு விரகாலே தன் கையில் வந்த शेषिயினுடைய ஆபரணத்தை, தனக்கு रक्षिக்க शक्यமில்லாதபோது **அவன்தானே ரக்ஷித்துக் கொண்டு பூண** – शेषिயே रक्षिத்துக்கொண்டு பூண, **கொடுக்குமாப்போலே** – समर्पिக்குமாப்போலே, **யதாவஸ்திதமான ஆத்மநிக்ஷேபமிதி** । आत्मनिक्षेपத்திற்கு यथावस्थितत्वமாவது रक्षणத்திலும் तत्फलத்திலும் தனக்கு प्राप्तिயில்லை யென்கிற தெளிவோடு கூடியிருக்கை. அதாவது ராஜாவினுடைய ஆபரணகொட் டடிக்காரன் தன் கையிலிருக்கும் ஆபரணத்தை தனக்கு रक्षिக்க सामर्थ्यமில்லாதபோது शेषिயினிடத்தில் நீரே रक्षिத்துக்கொண்டு பூணவேணுமென்று समर्पिத்தால் அந்த समर्पणம் यथावस्थितமிறே. இந்த दृष्टान्तத்தில் அவன்தானே रक्षिத்துக்கொண்டென்ப

प्रकृतिप्रत्यங்களாலே सर्वरक्षकனாய் सर्वशेषियாய்த் தோற்றின सर्वेश्वरனைப் பற்ற आत्मात्मीयरक्षणव्यापारத்திலும் आत्मात्मीयरक्षणफलத்திலும் स्वाधीनமாகவும்

தால் ஸமர்பித்த பிறகு रक्षणभरமிவனுக்கில்லை யென்றும் அவனுடையதே யென்றும், **பூண** என்பதால் பூணுகையாகிற फलமும் शेषियினுடையதே யென்றும் ஸூசிதமா கிறது. **கொடுக்கு**மென்றதால் आभरणस्वरूपसमर्पणம் स्पष्टமாகிறது. दार्ष्टान्तिकத்திலும் यथावस्थितமென்பதால் यथावस्थिफलத்தாலே भरफलसमर्पणघटितत्वமும், आत्मनिक्षेपமென்ப தால் स्वरूपसमर्पणமும் சொல்லித்தாயிற்று. இங்கு दृष्टान्तத்தில் உடையவன் आभरणத்தை கொட்டடிக்காரனிடத்தில் இதை நீ வைத்துக்கொண்டு அவ்வோ समयத்தில் நான் பூணக்கொடு என்று நியமித்து கொடுத்து வைத்ததால் आभरणம் அவன் கையில் இருந்ததாகத் தோற்றுகிறது. दार्ष्टान्तिकத்தில் आत्मस्वरूपம் ஏதோ ஒரு விரகாலே அதாவது दुर्निरूपமான ஹேதுவாலே आत्माவுக்கு अधीनமாகத் தோற்றுகிறது. இவ்வளவே भेदம். இதனால் निक्षेपமாவது – தன் वस्तुவை தன் प्रयोजनத்திற்காக ஒருவன் பக்கலிலே அடைக்கலமாக வைக்கையன்றோ! இவனுக்கு आत्मवस्तु தன்னதன்றே; अत एव तद्रक्षणफलமும் தன்னதன்றே; அவன் वस्तुவை அவன் பக்கலிலே இவன் அடைக்கலம் வைக்கைக்கு प्राप्तिயில்லையே யென்கிற शङ्कैகள் दूरोत्सारितங் கள். உடையவனுடைய உடமை தன்னிடத்திலிருந்தால் அதை உடையவ னிடத்தில் ஸமர்பிப்பதும் निक्षेपமாக லோகத்தில் காண்கிறோம். அந்த உடமை தன்னுடையதாகவே இருக்கவேண்டுமென்கிற निर्बन्धமில்லை. கீழ்ச்சொன்ன अपूर्वமான दृष्टान्तத்தில் அவனுடைய சொத்தை அவனிடத்திலேயே ஸமர்பித்து அதனால் வரும் फलத்தில் தனக்கு अन्वयமில்லாமையைக்காட்டி, அந்த फलம் உடையவனுக்கே யென்றும் ஸமர்பிதவஸ்துவை रक्षिத்துக்கொள்ளவேண்டிய भरமும் உடையவனு டையதேயென்றும் निरूपिக்கையால் கீழ்ச்சொன்ன शङ्कैகளுக்கு उत्थितिயே வாரா தென்று கருத்து. आत्मनिक्षेपத்தினுடைய यथावस्थितस्वरूपத்தை विशदமாக வெளியிடு கிறார் **அதாவது** इत्यादिना । यथावस्थितात्म निक्षेपமாவது என்றபடி. **प्रकृतिप्रत्ययங்களாலே** इति । **प्रकृति** – अकारம். **प्रत्ययம்** – लुप्तचतुर्थी । இவைகளாலே என்றபடி. **सर्व-रक्षकனாய்** – अवरक्षणे என்கிற தாதுவிலே निष्पन्नமான अकाररूपप्रकृतिயாலே सर्वरक्षकனாய் लुप्तமான तादर्थ्यचतुर्थिயாலே सर्वशेषिயாய், இவ்விரண்டு विशेषणங்களாலும் रक्षणव्यापार-फलங்களில் आत्माவுக்கு अन्वयமில்லாமை यथाक्रमம் காட்டப்படுகிறது. **தோற்றின सर्वेश्वरனைப்பற்ற** इति । तदुद्देश्यकமான तन्निरूपितமான வென்றபடி. இதற்கு शेषत्वानु-सन्धानविशेषமென்கிற விடத்தில் शेषत्वपदार्थத்தில் अन्वयம். शेषत्वानुसन्धानத்துக்கு विशेष

स्वार्थமாகவுந் தனக்கு अन्वयமில்லாதபடி भरन्यासप्रधानமான अत्यन्तपारतन्त्र्य-विशिष्टशेषत्वानुसन्धानविशेषம்.

[1]**''स्वात्मानं मयि निक्षिपेत्'' என்று चोदितமான இவ்வநுसन्धानविशेषத்தை अनुष्ठिக்கும்படி – शेषिயாய் स्वतन्त्रனான ईश्वरன் தன் प्रयोजनமாகவே தானே**

த்தை யருளிச்செய்கிறார் **आत्मात्मीयरक्षणव्यापारத்திலுமி**त्यादिना । அவன் सर्वरक्षकனாய் தோன்றுகையால் இவனுக்கு स्वरक्षणव्यापारத்தில் स्वाधीनமாக அந்வயமில்லை. **आत्मात्मीयरक्षणफलத்திலுமி**தி । அவன் सर्वशेषिயாகத் தோன்றுகையால் आत्मात्मीयरक्षण-फलத்திலும் அதாவது रक्षणजन्यातिशयभात्त्वத்திலும் स्वार्थமாக अन्वयமில்லை. **தனக்கு अन्वयமில்லாதபடி** – तथा च एतदुभयान्वयो यथा न स्यात् तथा, **भरन्यासप्रधान**மான इति । शेषत्वा-नुसन्धानविशिष्टरक्षाभरसमर्पणம் आत्मनिक्षेपशब्दार्थः । ''आत्मात्मीयभरन्यासो ह्यात्मनिक्षेप उच्यते'' इत्युक्तेः । அதில் भरन्यासம் प्रधानமிறே. உடையவனுக்கு உடைமையை समर्पिப்பது அதின் रक्षणभरத்தை அவன் மேலே ஏரிடுகைக்காகவிறே. विशेषान्तरத்தையுமருளிச்செய் கிறார் **अत्यन्तपारतन्त्र्यविशिष्टे**ति । अत्यन्तपारतन्त्र्यமாவது – शेषिயைப்பற்ற भृत्यனுக்குள்ள लोकदृष्टமான पारतन्त्र्यம் போலன்றிக்கே आत्मात्मीयங்களுடைய सत्तास्थितिप्रवृत्तिகளெல் லாம் तदधीनங்களாயிருக்கை. **शेषत्वानुसन्धानविशेषம்** – तत्प्रयोजनैकप्रयोजनत्वानुसन्धानविशेषம். भरन्यासप्रधानत्वமும் अत्यन्तपारतन्त्र्यविशिष्टशेषत्वविषयकत्वமும் இவ்வநுसन्धानத்திற்கு विशेषம். शेषत्वानुसन्धानविशेषம் आत्मनिक्षेपமென்றதால் ग्रहणप्रक्षेपणादिकायिकव्यापारவிஷயமல்லாத आत्माவை आभरणத்தை निक्षेपिக்கிறாப்போலே निक्षेपिக்கத்தான் கூடுமோ? என்கிற शङ्के दूरोत्सारितம். ग्रहणप्रक्षेपयोग्यமல்லாத आत्माவை ईश्वरனுக்கு शेषனென்று நினைப்பதே இங்கு ईश्वरனிடத்தில் आत्माவுக்கு निक्षेपமாகையாலும் लोकத்தில் क्षेत्रसमर्पणம் பண்ணும் ஒருவனை இவன் இந்த क्षेत्रத்தை देवदत्तனுக்கு समर्पिத்துவிட்டானென்றால் ग्रहणप्रक्षे-पानर्हமான அந்த क्षेत्रத்திற்கு समर्पणமாவது परशेषत्वानुसन्धानरूपமாகவும் காண்கையாலும் कायिकव्यापार विषयस्यैव समर्पणமென்று நியமமில்லாமையாலே ग्रहणप्रक्षेपानर्हமான आत्मा வுக்கு भगवच्छेषत्वानुसन्धानरूपनिक्षेपம் अत्यन्तம் सुसङ्गतமென்று திருவுள்ளம்.

இந்த शेषत्वानुसन्धानविशेषத்தை अनुष्ठिக்கும் प्रकारத்தைக் காட்டுகிறார் **स्वात्मानं मयि निक्षिपेदि**त्यादिना । இந்த वचनம் भगवाனிடத்தில் आत्माவினுடைய निक्षेपத்தை विधिக்கிறது. **என்று चोदितமான** – இவ்வசனத்தில் சொன்னபடி विहितமான, **இவ்வநுसन्धानविशेषத்தை** – फलभरन्यासगर्भமான கீழ்ச்சொன்ன शेषत्वानुसन्धानविशेषத்தை, **अनुष्ठिக்கும்படி** – अनुष्ठिக்கும் प्रकारம். இதற்கு भाविக்கை யென்பதோடந்வயம். शेषिயாயிதி ।

---

[1] *ஸாத்யகிதந்த்ரம்.*

ரக்ஷிக்கும்படிக்கீடாக अनन्यार्हानन्याधीनशेषभूतனாய் अत्यन्तपरतन्त्रனான நான் [2]"आत्मापि चायं न मम" என்கிறபடியே எனக்குரியேனல்லேன், ஒன்றை निरुपाधिकமாக என்னதென்றவுமுரியேனல்லேன், [3]"स्वयं मृत्पिण्डभूतस्य परतन्त्रस्य देहिनः । स्वरक्षणेऽप्यशक्तस्य को हेतुः पररक्षणे" என்கிறபடியே என்னையு

இது प्रणवार्थம். **स्वतन्त्रனான** इति । இது स्वस्वातन्त्र्यनिषेधयोजனையில் अर्थसिद्धமான नमःपदार्थம். இவ்விரண்டும் हेतुगर्भविशेषणம் शेषित्वात् தன் प्रयोजनமாகவே, स्वतन्त्रत्वात् தானே என்று. **ரக்ஷிக்கும்படிக்கீடாக** इति । இதற்கு शेषभूतனாயென்பதோடந்வயம். **अनन्यार्हानन्याधीन शेषभूतனாய்**इति । **अनन्यार्हशेषत्वम्** – मद्ध्यमाक्षरसहितप्रणवार्थம். **अनन्याधीनशेषभूतत्वम्** – नमश्शब्द-सहितप्रणवलभ्यம். **अत्यन्तपरतन्त्रனான நான்**इति । இது नमश्शब्दार्थம். अत्यन्तपारतन्त्र्यம் पूर्वोक्तம். अनन्यार्हशेषभूतனான நான் எனக்கும் மற்றொன்றுக்கும் निरुपाधिकமாக உரியேனல் லேன் என்று तात्पर्यம். अनन्याधीनனான நான் स्वतन्त्रனாயும், शेषभूतனான நான் प्रधानफलि யாயும் रक्षित्துக்கொள்ள योग्यனுமல்லேன் என்று तात्पर्यம். "स्वात्मानं मयि निक्षिपेत्" என்கிற வசனத்தில் परस्वत्वापादनमात्रம் சொல்லியிருக்கிறதே யொழிய स्वसंबन्धिनिवृत्ति श्रुतமாகவில்லையே யென்ன? அதில் प्रमाणமருளிச்செய்கிறார் **आत्मापि चायं न मम என்கிறபடியே** इत्यादिना । अपि च शब्दத்தாலே आत्मीयसंग्रहः । இந்த प्रमाणबलத்தாலே स्वसंबन्धत्यागமும், मयि निक्षिपेत् என்கிற परस्वत्वापादकविधिवाक्यத்தில் विवक्षितமென்று கருத்து. **உரியேனல்லேன்** – योग्यனல்லேன். நான் எனக்கு शेषனாகைக்கு உரியேனல்லே னென்றபடி. **ஒன்றை** – ஒரு वस्तुவையும், **என்னதென்றவும் உரியேனல்லேன்** – मदीयமென்று अभिमानिக்கைக்கும் योग्यனல்லேன். आत्मीयமான இவ்வஸ்துக்களை என்னதென்றभिमानिக்கக் காண்கிறோமே யென்று शङ्कियாமைக்காக निरुपाधिकेति । அந்த अभिमानம் सोपाधिकशेषवस्तुविषयकமாகையால் बाधकமில்லை யென்று கருத்து. यागத்தில் इन्द्राय इदं न मम என்கிற விடத்தில் इन्द्रोद्देशेन समर्पितஹவிஸ்ஸில் स्वसंबन्धत्यागம் போலே भगवच्छेषतयानुसंहितமான आत्माவில் स्वशेषत्वाभावप्रतिसन्धानமும் भगवच्छेषतयानुसंहित மான आत्मीयங்களில் निरुपाधिकस्वशेषत्वयोग्यताभावप्रतिसन्धानமும் स्वसंबन्धत्यागமாகிறது என்ற भिप्रायம். இனி रक्षणभरத்தில் स्वसंबन्धनिवृत्तिயை उपपादिக்கக் கருதி அதில் प्रमाणத்தைக் காட்டுகிறார் **स्वयं मृत्पिण्डभूतस्ये**त्यादिना । இவன் चेतनனாகையாலே தன்னைத் தான் रक्षित्துக்கொள்ளக்கூடாதோ வென்ன स्वयं मृत्पिण्डभूतस्येति । ईश्वरप्रेरणाभावे मृत्पिण्डप्रायस्ये-त्यर्थः । இதனால் परतन्त्रस्य என்று சொல்லப்போகிற ईश्वरपारतन्त्र्यத்துக்கு आत्यन्तिकत्वம்

[2] *பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 25-19.*
[3] *பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 294-19.*

மெனதென்று பேர் பெற்றவற்றையும் நானே स्वतन्त्रனாயும் प्रधानफलिया யும் रक्षिத்துக்கொள்ள योग्यனுமல்லேன், [4]''आत्मा राज्यं धनं चैव कळत्रं वाहनानि च । एतद्भगवते सर्वमिति तत्प्रेक्षितं सदा'' என்று विवेकिகள் अनुसन्धिத்த क्रमத்திலே என்னுடைய आत्मात्मीयங்களுமவனதே, [5]''आत्मात्मीयभरन्यासो ह्यात्मनिक्षेप

द्योतितम्. **स्वरक्षणेप्यशक्तस्य** – தானாக தன் ரக்ஷணத்தில் शक्तिயில்லாதவனுக்கு, **पररक्षणे** – आत्मीयताभिमतरक्षणத்தில், को हेतुः – कः प्रसङ्ग इति भावः । **என்கிறபடியே** – என்று சொல்லுகிறபடியே. அந்த वचनத்தால் ''आत्मानं मयि निक्षिपेत्'' என்கிற विधिயில் स्वरक्षणभरத்திலும் स्वीयरक्षणभरத்திலும் தனக்கு संबन्धत्यागம் विवक्षितமென்று द्योतितम्. **स्वतन्त्रனாயும் प्रधानफलिயாயும் रक्षिத்துக்கொள்ள योग्यனுமல்லேன்** इति । स्वतन्त्रனாய் प्रधानफलियா யிருந்தாலன்றோ रक्षिத்துக்கொள்ள योग्यனாவது. स्वातन्त्र्यமில்லாமையாலும் प्रधान-फलित्वமில்லாமையாலும் ரக்ஷித்துக்கொள்ள योग्यனல்லன் என்றபடி. இதனால் अकिञ्चनனுக்கு स्वरक्षणार्थव्यापाररूपभरத்தில் कर्तृत्वेन संबन्धமே யில்லாமையால் அதில் தனக்கு योग्यताभावप्रतिसन्धानமே भरस्य स्वसंबन्धत्यागமென்று சொல்லப்பட்டது. प्रधानफलि-त्वाभाववचनத்தாலே फलத்திலும் संबन्धत्यागம் சொல்லப்பட்டது. இப்படி स्वरूपभरफलங்களுக்கு स्वसंबन्धत्यागभावனையைக் காட்டி அவைகளில் परसंबन्धानुसन्धानप्रकारத்தைக் காட்டுகிறார் **आत्मेत्यादिना** । இந்த वचनம் भारतத்தில் शान्तिपर्वத்தில் उपरिचरवसुविஷயம். आत्मादिसर्वं भगवत इति तादर्थ्ये चतुर्थी भगवाனுக்கு शेषभूतமென்று. **सदा तत्प्रेक्षितं** – भावेक्तः । तस्य प्रेक्षणमिति यावत् । இப்படி लोकத்தாரால் स्वीयமாக अभिमानिக்கப்பட்டவைகளெல்லாம் सर्वदा भगवाனுக்கே शेषभूतமென்றே அவராலே अभिमानिக்கப்பட்டதென்று கருத்து. **என்று** – என்கிறபடி, **विवेकिகள்** – ஒன்றிலும் स्वीयत्वाभिमानமில்லாமல் भगवदीयत्वाभि-मानமே யுள்ள उपरिचरवस्वादिகள், **अनुसन्धिத்த क्रमத்திலே** – अनुसन्धिத்தप्रकारத்திலே, இந்த श्लोकத்தில் आत्माவையும் आत्मीयங்களையும் भगवच्छेषமாக अनुसन्धिத்த क्रमத்திலே யென்றபடி. **என்னுடைய आत्मात्मीयங்களும் அவனதே** इति । என்னுடைய என்கிறவிடத்தில் संबन्धसामान्यषष्ठिக்கு संबन्धित्वेनाभिमानविषयत्वம் अर्थம். तथाच मत्संबन्धित्वेना-भिमतமான; लोकத்தாராலேயோ मया वा मत्संबन्धित्वेनाभिमानिக்கப்பட்ட என்றபடி. **आत्मा-त्मीयங்களும் அவனதே** – आत्मस्वरूपமும் तदीयமும் அவனுக்கு शेषभूतமே. ''स्वात्मानं मयि निक्षिपेत्'' என்கிற विधायक वाक्यத்தில் आत्ममात्रத்திற்கு निक्षेपம் विहितமானாலும் उपरिचरवसुवाक्यத்தில் आत्मीयங்களுக்கும் भगवच्छेषत्वानुसन्धानம் श्रुतமாகையாலே तदनुसारेण

[4] பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 343-24.
[5] லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-79.

उच्यते'' என்கையால் இவற்றினுடைய रक्षणभरமும், [6]''न हि पालनसामर्थ्यमृते सर्वेश्वरं हरिम्'' என்கிறபடியே सर्वरक्षकனான அவனதே, [7]''तेन संरक्ष्यमाणस्य फले स्वाम्यवियुक्तता । केशवार्पणपर्यन्ता ह्यात्मनिक्षेप उच्यते'' என்கிறபடியே रक्षणफलமும் प्रधानफलिயான அவனதே யென்று भाविக்கை.

विधिवाक्यத்திலும் आत्मीयங்களுக்கும் निक्षेपம் विहितமென்று திருவுள்ளம். இந்த विधायकवाक्यத்தில் आत्मात्मीयங்களுடைய भरसमर्पणமும் विवक्षितமென்பதில் प्रमाणம் காட்டு கிறார் **आत्मत्मीयेत्यादिना** । आत्मा च आत्मीयश्च आत्मात्मीयौ । तयोः भरः आत्मात्मीयभरः । तस्य न्यासः आत्मभरन्यासः आत्मीयभरन्यासश्चेत्यर्थः । **आत्मनिक्षेप उच्यते என்கையாலி**ति । आत्मात्मीयभरन्यासத்தையும் आत्मनिक्षेपமென்று இந்த वचनத்தில் சொல்லுகையால் स्वात्मानं मयि निक्षिपेत् என்கிற विधायकवाक्यத்தில் आत्मात्मीयभरन्यासமும் आत्मनिक्षेपशब्दवाच्यமாகிறது என்று திருவுள்ளம். **இவற்றினுடைய रक्षणभरமும்** – आत्मात्मीयங்களுடைய रक्षणभरமும். இதற்கு सर्वरक्षकனான அவனதே என்பதோடந்வயம். இப்படி அவனதே என்று अवधारणம் சொல்லக்கூடுமோ வென்று शङ्कियாமைக்காக **नही**ति । सर्वेश्वरं हरिमृते पालनसामर्थ्यं न हीत्यन्वयः । सर्वेश्वरत्वமும் सर्वपापहरत्वமுமில்லாதவனுக்கு रक्षणसामर्थ्यம் घटियாதென்ற படி. रक्षणफलமும் அவனதே என்பதில் प्रमाणம் – **तेन संरक्ष्यमाणस्ये**ति । **स्वाम्यवियुक्तता** – தனக்கு प्रधानस्वामित्ववियुक्तதை, फलத்துக்கு स्वसंबन्धनिवृत्तिमात्रம் போராது; परसंबन्धமுமனுसन्धेयமென்கிறது **केशवार्पणपर्यन्ते**ति । **आत्मनिक्षेप उच्यते என்கிறபடியே** – फलसमर्पणமும் आत्मनिक्षेपமென்று சொல்லுகிற இவ்வசனத்தின்படியே. இந்த वचनத்தில் தனக்கு प्रधानफलित्वत्यागத்தையும், भगवानिடத்தில் प्रधानफलित्वानुसन्धानத்தையும் आत्मनिक्षेपமென்று சொல்லியிருப்பதால் ''स्वात्मानं मयि निक्षिपेत्'' என்கிற विधायकवाक्यத்தில் தனக்கு प्रधानफलित्वत्यागமும், भगवाனுக்கே प्रधानफलित्वसंबन्धமும் विवक्षितமென்று திருவுள்ளம். அதை अभिलापकशब्दத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் **रक्षणफलமும் प्रधानफलिயான அவனதே யென்று** इति । चेतनाன தானும் फलिயாயிருக்க फलமவனதே என்றவधारणம் பண்ணக் கூடுமோ வென்று शङ्कियாமைக்காக இங்கு प्रधानफलिயான என்று निर्देशः । தனக்கு வருகிற फलभोगांशம் प्रधानफलिயான पतिயினுடைய भोगத்திற்கு शेषமாகையால் फलம் அவனதே என்கிற अवधारणத்துக்குத் தட்டில்லை. **भाविக்கை** – अनुसन्धिக்கை.

---

[6] *விஷ்ணுபுராணம் 1-2-21.*
[7] *லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-73.*

मुमुक्षुमात्रसामान्यं स्वरूपादिसमर्पणं । अकिञ्चने भरन्यासस्त्वधिकोऽङ्गितया स्थितः ॥ अत्र रक्षाभरन्यासस्समस्सर्वफलार्थिनाम् । स्वरूपफलनिक्षेपस्त्वधिको मोक्षकाङ्क्षिणाम् ॥

फलार्थियायुपायानुष्ठानம் பண்ணுகிற ஜீவன் फलियायிருக்க ईश्वरனிங்கு

இப்படி स्वरूपफलभरसमर्पणங்கள் अनुष्ठेयங்களென்று சொல்லி அதில் स्वरूपफलसमर्प-णांशத்திற்கு मुमुक्षुत्वம் निबन्धनமென்றும், भरसमर्पणांशத்திற்கு अकिञ्चनत्वம் निबन्धनமென்றும் அருளிச்செய்கிறார் **मुमुक्षुमात्रेति** । இங்கு मात्रपदம் कृत्स्नार्थकம். समानानां भावस्सामान्यம். तुल्यमित्यर्थः । स्वरूपसमर्पणமும் फलसमर्पणமும் भक्तप्रपन्नர்களான सर्वमुमुक्षुக்களுக்கும் सामान्यம். साधारणமென்றபடி. **भरन्यासस्तु** – भरन्यासமோவென்றால். இங்கு तु शब्दத்தாலே स्वरूप-फलसमर्पणादस्य वैलक्षण्यம் द्योतितம். அதாவது मुमुक्षुमात्रसामान्यமன்றிக்கேயொழிகை. **अकिञ्चने** – मुमुक्षुவான अकिञ्चनன் விஷயத்தில். **अधिकः** – अधिकतया कर्तव्यः । **अङ्गितया स्थितः** – अङ्गियायுமிருக்கும். இந்த श्लोकத்தால் स्वरूपफलसमर्पणத்திற்கு मुमुक्षुत्वம் निबन्धनமென்றும். भरसमर्पणத்திற்கு अकिञ्चनत्वம் निबन्धनமென்றும், ஏற்படுகையால் अकिञ्चनனாய் मुमुक्षुவான प्रपन्नனுக்கு இம்மூன்றும் अनुष्ठेयமென்று சொல்லிற்றாயிற்று. இப்படி अधिकारि भेदத்தையிட்டு अनुष्ठेयभेदத்தையருளிச்செய்து पलकामनाभेदத்தையிட்டு அதையருளிச் செய்கிறார் **अत्रेत्यादिना** । **अत्र** – अकिञ्चनमध्यத்தில். **रक्षाभरन्यासः सर्वफलार्थिनां समः** – भरन्यासம் मुमुक्षुत्वनिबन्धनமன்றிக்கே आकिञ्चन्यमात्रनिबन्धनமாகையால், आकिञ्चन्यமிருந்தால் मोक्षार्थिக்கோ, तदितरफलार्थिக்கோ भरन्यासांशம் तुल्यமென்றபடி. **स्वरूपेत्यादि** । **मोक्षकाङ्क्षिणामिति** । प्रयोजनान्तर-பரருக்கு फलसमर्पणம் கூடாதாகையாலும், शेषत्वज्ञानरूपस्वरूपसमर्पणம் अनावश्यकமாகை யாலும் मोक्षकाङ्क्षिகளுக்கே அதாவது अकिञ्चनர்களான मुमुक्षुக்களுக்கே யென்றபடி. **स्वरूपफलनिक्षेपस्त्वधिकः** – இங்கு तुशब्दத்தாலே प्रयोजनान्तरपरावृत्तित्वरूपवैलक्षण्यं द्योत्यते **अधिकः** – अधिकतया कर्तव्यः ।

ईश्वरனுக்கு प्रधानफलित्वம் संभविக்காதாகையால் तदनुसन्धानरूपமான फलसमर्पणம் கூடா தென்று ஆக்ஷேபித்து समाधानம் சொல்லுகிறார் फलार्थियाय் इत्यादिना । இதனால் फलार्थि யான ஜீவனுக்கே फलित्वமுண்டேயொழிய बन्ध मोक्षादिफलार्थियன்றிக்கேயிருக்கும் ईश्वरனுக்கு लोकदृष्टप्रक्रियையாலே फलित्वமே संभविக்காதாகையால் कैमुतिकन्यायத்தாலே प्रधानफलित्वம் सुतरांसंभविக்காதென்று सूचितமாகிறது. **उपायानुष्ठानம் பண்ணுகிற ஜீவனி**ति । कर्मोपासनादिरूपமான स्वर्गापवर्गोपायानुष्ठानம் பண்ணுகிற ஜீவன் என்றபடி. இதனால் ''शास्त्रफलं प्रयोक्तरि'' என்கிற न्यायத்தாலே ஜீவனுக்கே स्वर्गापवर्गफलित्वமேயொழிய कर्मोपासनानुष्ठानरहितனான भगवाனுக்கு फलित्वமே संभविக்காதாகையால் प्रधानफलित्वம் सुतरां संभविக்காதென்று ज्ञापितமாகிறது. **फलियायிருக்க** – அவனுக்கே फलित्वம் युक्तமா

प्रधानफலியானபடி யெங்ஙனே யென்னில், அசித்தின் परिणामங்கள்போலே சித்துக்குத் தான் கொடுத்த पुरुषार्थங்களும் सर्वशेषियान தனக்கு உகப்பா யிருக்கையாலே ईश्वरன் प्रधानफலியாகிறான். अचेतनமான குழமணனை யழித்துப்பண்ணியும் आभरणம் பூட்டியுமழகு கண்டு உகக்கிறதோடு,

---

யிருக்க. ईश्वरன் – फलार्थिயுமன்றிக்கே उपायानुष्ठानமுமன்றிக்கேயிருக்கிற ईश्वरன். **இங்கு** – स्वरूपभरफलसमर्पणरूपமான प्रपत्त्यनुष्ठानविஷயத்தில். **प्रधान फலியானபடி யெங் ஙனேயென்னிலி**தி । फलित्वமே கூடாதிருக்க प्रधानफलित्वம் கூடுவதெப்படி யென்ற படி. समाधानமருளிச்செய்கிறார் **அசித்தின் परिणामங்கள் போலே** इत्यादिना । **அசித் தின் परिणामங்கள் போலே** – அசித்தான पृथिव्यादिகளுடைய पृथिवीत्वगन्धरसादिகள் போலே **சித்துக்குத் தான் கொடுத்த पुरुषार्थங்களும்** – चेतनனான ஜீவனுக்குத் தான் கொடுத்த धर्मार्थकाममोक्षरूपपुरुषार्थங்களும். **सर्वशेषियान** – चेतनाचेतनरूप सर्वपदार्थशेषि யான. **தனக்கு உகப்பாயிருக்கையாலி**தி । अचेतनங்களுக்கு தான் உண்டுபண்ணின गन्धरसादिपरिणामங்களுக்குத் தான் आश्रयனில்லாவிடிலும் தான் शेषियाகையாலே யதைக்கண்டே எப்படி உகக்கிறாரோ அப்படியே ईश्वरன் बन्धमोक्षभाகல்லாவிடிலும் ஜீவனைப்போல் फलத்தையாசைப்பட்டு उपायानुष्ठानம் பண்ணுகிறவனல்லாவிடிலும் ஜீவனுக்கும் शेषियाகையாலே ஜீவனுக்குத் தான் கொடுத்த पुरुषार्थங்களைக் கண்டு अत्यन्तம் உகக்கிறவனாகையாலென்றபடி. **ईश्वरன் प्रधानफலியாகிறானி**தி । शेषமான வஸ்துக்களுடைய अवस्थैகளும் पुरुषार्थங்களும் शेषियिனிடத்தில் संबन्धिக்காவிடினும் அவைகளைக் கண்டு உகப்பவன் शेषियाகையாலும், தன்னுடைய உகப்புக்கா கவே அவைகளைத் தான் கொடுக்கிறானாகையாலும், தன்னுடைய உகப்பே प्रधानफलமாகையாலும் அவனே प्रधानफலியாகிறான் என்றபடி. अचेतनத்திற்கு फलित्वம் கூடாதாகையால் अचेतनपरिणामங்களுக்கு ईश्वरன் फலியாகலாம். ஜீவன் चेतनனாகை யாலே அவனுக்கும் पुरुषार्थसंबन्धத்தாலே உகப்பு உண்டாகுமாகையால் भगवान् प्रधानफலியாகக்கூடுமோவென்ன लोकदृष्टप्रक्रियैயாலே समाधानமருளிச்செய்கிறார் **अचेतनமான குழமணனை** इत्यादिना । **குழமணன்** – मृत्सुवर्णादिகளாலே செய்யப் பட்ட विग्रहம். அதாவது प्रतिमै. **அழித்துப்பண்ணியும்** – पूर्वरूपம் போகும்படி யாக அழித்து நவீனமாகப் பண்ணியும். **आभरणம் பூட்டியும்** அதற்கு शोभावहமான आभरणத்தைப் பூட்டியும், அழித்துப் பண்ணியுமென்றது ईश्वरன் संहारसृष्ट्यादिகளைப் பண்ணி அசித்துக்கு स्वरूपपरिणामத்தை யுண்டாக்குவதில் दृष्टान्तம். आभरणம் பூட்டியு மென்றது அவ்வோ भूतங்களின் गन्धादिरूपस्वभावपरिणामवैचित्र्यजनकत्वे दृष्टान्तம். **அழகு**

चेतनமான கிளியை पञ्जरத்தில் வைத்துப் பால் கொடுத்தும் வேண்டினபடி பறக்கவிட்டும் அதினுகப்பு கண்டு உகக்கிறதோடு வாசி யில்லையிறே निरपेक्षரான रसिकர்க்கு. ஆன பின்பு இங்கு -

स्वनिर्भरत्वपर्यन्तरक्षकैकार्थ्यभावनम् ।
त्यक्त रक्षाफलस्वाम्यं रक्ष्यस्यात्मसमर्पणम् ॥

கண்டு உகக்கிறதோடு इति । குழமணன் अचेतनமாகையாலே தன்னுடைய विचित्रமான परिणामத்தாலும் आभरणादिशोभैயாலும் உகக்கமாட்டாதாகையால் तत्संबन्धिचेतनனான शेषिக்கே யதனால் உகப்பு உண்டாகாவேண்டுமாகையால் அங்கு எப்படி அவனே प्रधानफलिயாகிறானோ அப்படியே என்பது दृष्टान्ततात्पर्यம். शेषभूतன் चेतनனாயிருந்தாலும் அவனுக்கு வரும் पुरुषार्थங்களாலே शेषिக்கே प्रधानமான உகப்பென்பதில் दृष्टान्तமருளிச்செய்கிறார் **चेतनமான கிளியை** इत्यादिना । **पञ्जरத்தில் வைத்துப் பால்கொடுத்துமி**ति । **पञ्जरம்** – கூண்டு. இது चेतनனுடைய संहारத்தில் दृष्टान्तம். இவனுக்கும் स्वरूपनाशமன்றிக்கே सूक्ष्मप्रकृतिயிலே सङ्कुचितत्वेन இருக்கையிறே संहारம். பால் கொடுத்துமென்றது करणकलेबरस्वर्गादिप्रदानத்தில் दृष्टान्तம். अथवा पञ्जरத்தில் வைத்துப் பால்கொடுத்துமென்றது शरीरத்திற்குள்ளே வைத்து चेतनனுக்கு स्वर्गादिभोगங்களைக் கொடுப்பதற்கு दृष्टान्तம். **வேண்டினபடி பறக்கவிட்டுமி**ति । இது ''सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवति'' என்கிற मोक्षावस्थैயையுண்டுபண்ணுவதில் दृष्टान्तம். **அதினுகப்பு கண்டு உகக்கிறதோடு வாசியில்லையிறே** इति । அதினுகப்பு என்பதால் கிளிக்கும் अवान्तरफलित्वம் சொல்லப்பட்டது. கண்டு உகக்கிறதோடு என்பதால் அதைப் பார்த்து உகக்கையாகிற शेषिயினுடைய प्रधानफलம் சொல்லப்பட்டது. लोकத்தில் கிளி வளர்ப்பது கிளியினுடைய मधुरभाषणस्वच्छन्दविहारादिகளைக்கண்டு தான் உகப்பதற்காகவே யொழிய கிளியின் सन्तोषार्थமன்றிறே. शेषिக்கு शेषभूतமான अचेतनத்தினுடைய परिणामादिகளைக் கண்டு உகப்பதே யெப்படி प्रधानोद्देश्यமோ அப்படியே शेषभूतனான चेतनனுடைய पुरषार्थानुभवजनितसन्तोषத்தைக்கண்டு உகப்பதே प्रधानமாக लोकத்தில் காண்கையால் रक्षाभरसमर्पणजन्यமான रक्षाफलமான स्वर्गापवर्गादिகளுக்கு चेतनன் अवान्तरफलिயானாலும் அவனுக்கு வரும் स्वर्गापवर्गादिகளைக் கண்டு भगवानுக்கு வரும் உகப்பே प्रधानफलமாகையால் प्रधानफलित्वம் அவனுக்கு வரத் தட்டில்லையென்று கருத்து. **निरपेक्षரான** इति । **निरपेक्षரான** - அபேக்ஷையில்லாத. **रसिकர்க்கு** – लीलारसानु- भोक्ताக்களுக்கு. இதற்கு पूर्वोक्तமான வாசியில்லையிறே என்பதோடந்வயம்.

ஸ்தோத்ரத்தில் [8]''**वपुरादिषु योऽपि कोऽपि वा गुणतोऽसानि यथा तथाविधः । तदयं तव पाद-**

ஆனபின்பு इत्यादि । **ஆனபின்பு** – प्रधानफलित्वம் அவனதாகவான பின்பு. இங்கு முமுக்ஷுவான இவ்வதிகாரிக்கு. **स्वनिर्भरत्वपर्यन्तेत्यादि** । **रक्ष्यस्य** – रक्ष्यभूतवस्तुவுக்கு; आत्मात्मीयமான रक्ष्यभूतवस्तुவுக்கென்றபடி. **आत्मसमर्पणं** – ''स्वात्मानं मयि निक्षिपेत्'' என்று विहितமான आत्मसमर्पणமானது. **त्यक्तरक्षाफलस्वाम्यं** – रक्षाफल என்பது स्वरूपத்திற்கும் उपलक्षणம். तथा च स्वरूपरक्षाफलानां स्वाम्यं त्यक्तं यस्मिन् तत् । இது भावனையில் அந்வயிக்கிறது. இதனால் स्वरूपभरफलங்களில் स्वसंबन्धत्यागம் சொல்லப்படுகிறது. **स्वनिर्भरत्वपर्यन्तरक्षकैकार्थ्यभावनं** – स्वनिर्भरत्वपर्यन्तं च तत् रक्षकैकार्थ्यभावश्चेति शीतोष्णवत्समासः । ''मयि निक्षिप्त कर्तव्यः कृतकृत्यो भविष्यति'' என்று சொன்ன निर्भरत्वं पर्यन्तमवसाने यस्य तत् स्वनिर्भरत्वपर्यन्तम् । इतः परं मम रक्षायां भरो नास्तीति यथा दृढाध्यवसायः अन्ते भवेत् तादृशमिति यावत् । **रक्षकैकार्थ्यभावनं** – रक्षकस्य – भगवतः, ऐकार्थ्यं – तस्यैकस्यैव इमे स्वरूपरक्षाभरफलरूपार्थाः नान्यस्य । इति भावनं – रक्षकैकार्थ्यभावनं, கீழ் त्यक्तरक्षाफलस्वाम्यं என்கிற விடத்தில் स्वरूपभरफलानां स्वसंबन्धत्यागம் சொல்லியிருப்பதால் तेषामेव रक्षकैकार्थ्यभावनமிங்கு அவஶ்யம் கொள்ளவேண்டும். இதனால் आत्मसमर्पणம் स्वरूपभरफलங்களுக்கு स्वनिर्भरत्वपर्यन्तமான परसंबन्धानुसन्धानம் என்று निगमिக்கப்பட்டது. तथाच ''स्वात्मानं मयि निक्षिपेत्'' என்று विहितமான केवलात्मनिक्षेपमात्रமன்றிக்கே, ''आत्मात्मीयभरन्यासः'' ''केशवार्पण पर्यन्ता'' என்று கீழ் உதாஹரித்த வசனங்கள் சொல்லுவதையுமனுஸரித்து रक्षकனிடத்தில் स्वनिर्भरत्वपर्यन्तமான स्वरूपभरफलसमर्पणமாகவே निर्णயிக்கப்பட்டதாயிற்று. இதில் **त्यक्त-रक्षाफलस्वाम्यं** என்கிற பதத்தாலே இம்மூன்றுக்கும் स्वसंबन्धत्यागமும் भाविக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. स्वरूपभरफलसमर्पणங்களை प्रत्येकं आत्मनिक्षेपமாகக் கீழ்ச் சொன்ன வசனங்களில் சொல்லியிருப்பதால் स्वरूपभरफलங்களுடைய रक्षकैकार्थ्यभावनं आत्मनिक्षेपशब्दத்தாலே मुख्ययैव वृत्त्या அதாவது ஶக்த்யா சொல்லப்படுகிறதென்று கருத்து.

இப்படி आत्मसमर्पणம் रक्षकैकार्थ्यभावनமாக அதாவது स्वरूपभरफलங்கள் रक्षकனான भगवाனொருவனுக்கே ஶேஷभूतங்களென்று भाविக்கையாக முடிந்தால் तत्त्ववित्தன்றிக்கே அதாவது रक्षकன் ஈஶ்வரனென்றும் रक्ष्यன் தானென்றும் स्वरूपभरफलங்கள் ஈஶ்வரஶேஷभूतங்களென்றும், ஜ்ஞானவானன்றிக்கே இருக்குமவனுக்கும் இந்த समर्पणம் செய்யலாமென்று சொல்லுகிற ஆளவந்தார் स्तोत्रवचनத்திற்கு तात्पर्यமென்னவென்று ஶங்கித்து समाधानமருளிச்செய்கிறார் **स्तोत्रத்திலி**त्यादिना । **वपुरादिष्वित्यादि** । अस्यायमर्थः । **वपुरादिषु** – ஶரீரம் முதலானதுகளில், இங்கு आदिशब्दத்தால் इन्द्रियादिகளுக்கு ग्रहणம். **योऽपि कोऽपि वा** – अहं वपुरादिषु यः कश्चन स्यामित्यर्थः । प्रमाणसिद्धமான अहमर्थத்திற்கு सारभूतமான

[8] ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 52.

पद्मयोरहमद्यैव मया समर्पितः'' என்கிறத்துக்குத் தாத்பர்யமென்னென்னில், முத்ரையி ட்டிருக்கிற ராஜாவின் கிழிச்சீரை ஒரு ஹேதுவாலே தன் கையிலேயிருந்தால் ராஜா கைக்கொள்ளுமொன்று உள்ளிருக்கிற மாணிக்கத்தின் ஸ்வரூபஸ்வபாவ ங்களை விசதமாக அறியாதே கிழிச்சீரையோடே மீளக்கொடுக்குமாப் போலே தேஹாத்யதிரிக்தாத்மாவின் ஸ்வரூபஸ்வபாவஸ்திதிகளை விசதமாக விவேகிக்க

त्वच्छेषत्वத்தில் मम निर्बन्धः न त्वहमर्थः शरीरं वा इन्द्रियं वा प्राणो वा इत्यत्र । இங்கு देहात्मभ्रमம் अस्तु वा मा वा । ''योऽहमस्मि ससन्यजे'' என்கிற न्यायத்தை யிங்கு आश्रयिக்கிறேனென்றभिप्रायம். இப்படி ஶேஷத்வம் प्रधानமானாலும் ज्ञातृत्वादिகளுமறியவேண்டாவோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் **गुणतोऽसानि यथा तथाविध** इति । अणुत्वविभुत्वज्ञातृत्वादि विवेकமானது இங்கு अतीवापेक्षितமன்று. अपेक्षितமானாலும் तत्परिज्ञानத்திலெனக்கு शक्तिயில்லை. स्वतस्सर्वज्ञனான நீ எப்படி எண்ணுகிறாயோ நான் அப்படிப்பட்டவனென்கிற सामान्यज्ञानமுடையவன். **तत्** – एतावतापि प्रस्तुतशास्त्रार्थविरोधाभावादित्यर्थः । **अयमहं** – त्वदनुसंहितமான यथावस्थिताकारனாய் शरणवरणानुगुणार्थित्वसामर्थ्यवानாயிருக்கிற நான், **तव पादपद्मयोस्समर्पितः** – உன்னுடைய திருவடித்தாமரைகளிலே ''यस्यास्मि न तमन्तरेमि'' என்கிற न्यायத்தாலே त्वच्छेषत्वेन समर्पित इत्यर्थः । **मया** – त्वद्दत्तकरणकलेबरबुद्धि श्रद्धादिशालिना, स्मर्यते हि — ''विचित्रा देह-संपत्तिः ईश्वराय निवेदितुं । पूर्वमेव कृता ब्रह्मन् हस्तपादादिसंयुता ॥'' என்று. इतः परं त्वया सह विवादो मे न भविष्यति என்கிற अभिप्रायத்தாலே சொல்லுகிறார் **अद्यैवेति । என்கிறதுக்குத் தாத்பர்ய மென்னென்னில்** – समर्पणीयवस्तुவின் स्वरूपगुणादिகள் நன்றாகத் தெரியாவிடிலும் शेषिயினிடத்தில் அதை समर्पिக்கலாமென்கிறதற்கு तात्पर्यமென்னென்னில். तात्पर्यமருளிச்செய்கிறார் **முத்ரையிட்டு** इत्यादिना । **முத்ரையிட்டிருக்கிற** – உள்ளே யிருக்கிற வஸ்து தெரியாமைக்காக ராஜாவின் முத்ரையிட்டுவைத்திருக்கிற, **ராஜாவின் கிழிச்சீரை** – முத்ரையினாலே ராஜாவினுடையதென்று ज्ञातமான மாணிக்கம் முடிந்த वस्त्रखण्डம், **ஒரு ஹேதுவாலே** – अज्ञातமான ஒரு காரணத்தாலே, **தன்கையிலே யிருந்தால்** – தன் கையில் இருந்ததேயானால், **ராஜா கைக்கொள்ளுமென்று** – முத்ரையிருப்பதால் இதை உள்ளே யிருக்கிற வஸ்துவோடு அங்கீகரிப்பனென்று எண்ணி; இதற்கு கொடுக் குமாப்போலே என்பதோடந்வயம். **உள்ளிருக்கிற** – கிழிச்சீரையினுள்ளி ருக்கிற, **மாணிக்கத்தின்** – ரத்நத்தினுடைய, **विशदமாக அறியாதே** – विशदமாகத் தான் அறிந்துகொள்ளாமலே, **கிழிச்சீரையோடே** – आच्छादकமான वस्त्रखण्डத்தோடே, **மீளக்கொடுக்குமாப்போலே** – प्रत्यर्पणம் பண்ணுமாப்போலே. देहाद्यतिरिक्तात्माவி னிதி । இங்கு आदिपदात् इन्द्रियादिसंग्रहः । स्वरूपस्वभावस्थितिகளை – ज्ञानानन्दमयமான स्वरूपத்

அறியாதாரும் உள்ள அறிவைக்கொண்டு आत्मसमर्पणம் பண்ணினால் அவ்வளவாலும் अनादिकालம் பண்ணின आत्मापहारचौर्यத்தாலுண்டான भगवन्निग्रहம் शमिக்குமென்கிற शास्त्रार्थத்திலே திருவுள்ளம்.

இதுக்குமேல் [9]''मम नाथ यदस्ति'' என்கிற श्लोकத்தில் இஸ்समर्पणத்தைப் பற்ற अनुशयம் பண்ணிற்றும் स्वरूपादिविवेकமன்றிக்கே समर्पिக்கப் புக்காலும்

தையும், ज्ञातृत्वादिरूपங்களான स्वभावस्थितिகளையும், **विशदமாக विवेकिக்க அறியாதாரும்** – विविच्य ज्ञातुमशक्ताக்களும், **உள்ள அறிவைக்கொண்டு** – நாமென்பது अहमर्थம், அது भगवानுக்கு शेषभूतமென்கிற அறிவைக்கொண்டு, अहमर्थம் देहेन्द्रियमनः प्राणेन्द्रिங்களைக் காட்டிலும் विलक्षणமென்று தெரியாமல் போனாலும் அது भगवाனுக்கு शेषभूतமென்கிற ज्ञानमात्रத்தைக் கொண்டென்றபடி. **आत्मसमर्पणம் பண்ணினாலி**தி । अहमर्थமான आत्मा அவனுக்கு शेषभूतமென்றெண்ணினாலென்றபடி. **அவ்வளவாலும்** – आत्मस्वरूपगुणादिகளில் वैशद्यமன்றிக்கே समर्पणमात्रத்தாலும். **आत्मापहार-चौर्यத்தாலுண்டான** – भगवच्छेषभूतனான आत्माவை தனக்கே शेषனாக அதாவது स्वतन्त्रனாக நினைக்கையாகிற चौर्यத்தாலுண்டான, **भगवन्निग्रहம்** – भगवन्निग्रहसङ्कल्पம், **शास्त्रार्थத்திலே திருவுள்ளம்** – ''योऽहमस्मिससन्यजे । यस्यास्मि न तमन्तरेमि'' என்கிற शास्त्रार्थத்திலே, அதாவது आत्माவினுடையस्वरूपस्वभावादिகள் எனக்குத் தெரியாவிடிலும், योऽहमस्मि – वस्तुतो யான் यादृशस्वरूपस्वभावனோ, ससन् – तादृशனாகவே கொண்டு, यजे – आत्मयागத்தைப் பண்ணுகிறேன். அதாவது आत्माவை समर्पिக்கிறேன். यस्यास्मि – எவனுக்கு शेषभूतனாக ஆகிறேனோ, तमन्तरा – அவனைவிட்டு, नैमि – வேறே रक्षकனாகப்பற்றுகிறேனல்லன் என்கிற आत्मस्वरूपस्वभावங்களில் वैशद्यமில்லாவிடிலும் सामान्यतः तदनु-सन्धानपूर्वकமாக शेषत्वानुसन्धानம் अनुष्ठिக்கவமையுமென்கிற शास्त्रार्थத்திலே திருவுள்ளம்.

இப்படி विशदज्ञानपूर्वकமாகவாதல், உள்ளவறிவைக்கொண்டாதல் समर्पणம் பண்ண வேண்டுவது आवश्यकமென்னில்; स्तोत्रத்தில் இந்த श्लोकத்துக்கு மேல் ''मम नाथ'' என்கிற श्लोकத்தில் ''अहमद्यैव मया समर्पितः'' என்று தான் பண்ணின समर्पणத்தைக் குறித்து अनुशयिக்கக்கூடுமோ? அதாவது पश्चात्तापப்படக்கூடுமோவென்று ஶங்கித்து परिहारமருளிச் செய்கிறார் **இதுக்கு மேல் मम नाथ यदस्ति என்கிற श्लोकத்திலி**त्यादिயால். अस्य श्लोक-स्यायमर्थः । **हे नाथ** – नाथत्वेन पतिं विश्वस्येत्यादि प्रमाणप्रसिद्धனான भगवानே! **मम** – जीवतया प्रसिद्ध-னான अहमर्थமான எனக்கு. **यदस्ति** – स्वानुबन्धितया प्रमाणसिद्धமான गुणविग्रहादिகள் யாது உண்டோ? **योस्म्यहं** – त्र्यक्षरब्रह्मத்தில் அதாவது प्रणवத்தில் तृतीयाक्षरத்தில் विवक्षित

[9] ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 53.

தன்னுடைய द्रव्यத்தை ராஜாவுக்கு उपहारமாகக் கொடுப்பாரைப்போலே யென்னதென்கிற அபிமானத்தோடே ஸமர்ப்பிக்கில் आत्मापहारचौर्यமடியற்ற தாகா தென்கைக்காக வத்தனை. அல்லது शास्त्रचोदितமாய்த் தாமநுஷ்டித்த

னான யாதொரு அஹமர்த்தனான நானுண்டோ? **सकलं** – **तत्** – आत्मात्मीयங்களான அந்த ஸர்வம். हिशब्देन प्रमाणप्रसिद्धिर्द्योत्यते । **तवैव** – सर्वकारणतया सर्वरक्षकतया च प्रथमाक्षरप्रकृत्युक्तனான உன்னுடையதே. एवकारத்தாலே मध्यमाक्षरसिद्धமான अनन्यार्हत्वं प्रकाश्यते । **माधव** – இதனால் निरुपाधिकसर्वशेषित्वं सूच्यते । சதுர்த்தியில் विवक्षितத்தைச் சொல்லுகிறது नियतस्वमिति । नित्यशेषभूत-मित्यर्थः । **इति प्रबुद्धधीः** –नित्यशेषभूतமென்று त्वत्प्रसादसन्धुक्षितशास्त्रங்களாலே विकसितबुद्धिः । **अथवा** – पक्षान्तरेण, **किन्नु समर्पयामि ते** – ''मया समर्पितः'' என்று சொன்னவிடத்தில் ஶேஷத்வஜ்ஞானமிருந்தாலும் स्वाधीनसमर्पणकर्तृत्वबुद्ध्या किन्नु समर्पयामि ते? न किमपीत्यर्थः । सर्वस्वामिनः सर्वेश्वरस्य तवपूर्वं अशेषभूतं इदानीं मया स्वातन्त्र्यस्वामित्वाभिमानपूर्वकं शेषीकर्तव्यं न किञ्चिदस्ति । अतः पूर्वश्लोकोक्तं समर्पणं त्वच्छेषत्वप्रतिपत्तिमात्रकृतम्; न तु मदीयस्य त्वच्छेषत्वापादनरूपमिति भावः என்று. **இஸ்ஸமர்ப்பணத்தைப் பற்ற** – मया समर्पितः என்று பூர்வஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆத்மஸமர்ப்பணத்தைப்பற்ற. **அநுஶயம் பண்ணிற்றும்** – अथवा किन्नु समर्पयामि ते என்று அநுஶயித்ததும். पश्चात्तापद्योतक-वाक्यத்தைச் சொன்னதுவும் என்றபடி. **ஸ்வரூபாதிவிவேகமன்றிக்கே ஸமர்ப்பிக்கப் புக்காலுமிதி** । இங்கு आदिपदाद्गुणादिपरिग्रहः । **அன்றிக்கே** – கீழ் ஶ்லோகத்தில் சொன்னபடி ஸ்வரூபகுணங்களில் விவிச்யஜ்ஞானமன்றிக்கேயென்றபடி. ஸமர்ப்பிக்கப் புக்காலும் – ஸமர்ப்பிக்க யத்நம் பண்ணினாலுமென்றபடி. **தன்னுடைய द्रव्यத்தை** – स्वीयत्वेनाभिमतமான द्रव्यத்தை. **ராஜாவிற்கு उपहारமாகக் கொடுப்பாரைப் போலே** பூர்வம் இந்த வஸ்துவிற்கு ஶேஷியல்லாத ராஜாவிற்கு उपहारतया स्वत्वापादनம் பண்ணுவாரைப்போலே. **என்னதென்கிற அபிமானத்தோடு ஸமர்ப்பிக்கில்** – अयमात्मा मदीयः; तमिमं भगवते समर्पयामि என்கிற அபிமானத்தோடு ஸமர்ப்பிக்கில். **आत्मापहारचौर्यமடியற்றதாகாதென்கைக்காக** – भगवच्छे-षभूतனான ஆத்மாவை தனக்கு ஶேஷமாக நினைக்கையாகிற आत्मापहारचौर्यமடியற்றதாக வாகாதென்கைக்காக, **அடியற்றதாக** – मूलकारणமற்றதாக. ஸமர்ப்பணத்திற்கு முன்பே इदं न मदीयम्; அதாவது இந்த ஆத்மவஸ்து என்னுடையதன்று என்று தெளிந்து ஸமர்ப்பிக்காமல் இதை ஸமர்ப்பணகாலத்திலும் மதீயமென்று எண்ணி ஸமர்ப்பித்தால் ஆத்மாவில் மதீயத்வ-புத்தியாகிற आत्मापहारचौर्यத்தின் வேர் அற்றதாகாதென்கைக்காக, ஸமர்ப்பணத்திற்கு முன்பே न ममेदं ஆத்மவஸ்து என்று இப்படி தன்னோடு ஸம்பந்தத்தையறுத்தாலல்லது சௌர்யமடியற்ற தாகாதென்று கருத்து. மற்ற ஆத்மஸ்வரூபகுணவிவேகமில்லாமல் ஸமர்ப்பித்தால் அது कार्यकर மானாலும் அவனுடைய வஸ்துவை யவனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கிறேனென்கிற விவேகமில்லாமல் ஸமர்ப்பித்தாலது कार्यकरமாகாதென்று இவ்வளவிலே उत्तरश्लोकத்திற்கு तात्पर्यமே

समर्पणத்தை அङ्गकृत्यமாக்கினபடியன்று. ஆக இரண்டு ஶ்லோகத்தாலும் யதா-வஸ்திதஸ்வரூபாதி விவேகமில்லையேயாகிலும் "ந மம" என்று ஸ்வஸம்பந்தமறுக் கையே [10]"அஹமபி தவைவாஸ்மி ஹி பர:" என்னும்படி भरसमर्पणप्रधानமான ஶாஸ்த்ரார்த் த்தில் ஸாரமென்றதாயிற்று.

யொழிய பூர்வம் ஸமர்பிதமான ஸமர்பணம் தத்த்வவித்துக்களுக்குக் கூடாதென்கிற வர்த்திலே தாத்பர்யமில்லை யென்று திருவுள்ளம். இதை ஸ்பஷ்டீகரிக்கிறார் **அல்லது** इत्यादिना । **அல்லது** – இப்படியன்றிக்கே, **ஶாஸ்த்ரசோதிதமாய்** – "अप्रमत्तेनवेद्धव्य"मित्यादिशास्त्रங்களில் தத்த்வவித்துக்களுக்கே கர்தவ்யமாக விதிக்கப்பட்ட. இதனால் தத்வவித்துக்களுக்கு இந்த ஶ்லோகத்தில் ஆத்மஸமர்பணம் அனுஶயபூர்வகமாக நிஷேதிக்கப்படுகிறதென்று சொல்லுபவர் களுக்கு தத்த்வவித்துக்களுக்கு இந்த ஸமர்பணத்தை விதிக்கிற இந்த ஶ்ருதி விருத்தமாம் என்று ஜ்ஞாபிக்கப்பட்டது. **தாமனுஷ்டித்த** – தத்த்வவித்க்ரேஸரரான தாமனுஷ்டித்த. இதனால் தத்த்வவித்துக் களுக்கு ஸமர்பணம் அனுஷ்டேயமல்லவென்று சொல்லுகிறவர்களுக்கு தத்த்வவித்க்ரேஸரரான ஆள வந்தாருடைய அனுஷ்டானவிரோதம் துருத்தரமென்று ஸூசிதமாகிறது. **ஸமர்பணத்தை** – "अहमचैव मया समर्पितः" என்று கீழ் ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆத்மஸமர்பணத்தை. **அங்க்ருத்யமாக்கின படியன்று** – முதல் ஶ்லோகம் அஜ்ஞானதஶையில் பண்ணின ஆத்மஸமர்பணத்தைச் சொல்லுகிற தென்றும் இரண்டாவது ஶ்லோகம் ப்ரபுத்ததீயாகவானவனுக்கு அதை நிஷேதிக்கிற தென்றும் சொல்லுபவர் மதப்படியன்று என்றபடி. அவர்கள் மதப்படியானால் தத்த்வவித்துக்களுக்கு ஸமர்பணவிதாயகஶாஸ்த்ரமும் தத்த்வவித்க்ரேஸரரான ஆளவந்தாருடைய அனுஷ்டான மும் விருத்தமாய் முடியுமென்று கருத்து. இந்த இரண்டு ஶ்லோகத்தாலும் பலிதமான அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் **ஆகவி**त्यादिना । **ஆக** – आहत्य, **இரண்டு ஶ்லோகத்தாலும்** – இரண்டு ஶ்லோகத்தாலும் சேர்ந்தென்றபடி. **யதாவஸ்திதஸ்வரூபாதிவிவேகமில்லையேயா கிலுமி**தி । இது "योऽपि कोऽपि वा" "यथा तथाविधः" "यदस्ति योस्म्यहम्" என்கிற பதங்களின் பலிதார்த்தம். **ந மம என்று ஸ்வஸம்பந்தமறுக்கையே** इति । இதற்கு ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தில் ஸாரமென்ற தாயிற்று என்பதோடந்வயம். ஸ்வஸம்பந்தமறுக்கை யென்பது "मया समर्पितः" "तवैव माधव" என்பதின் பலிதார்த்தம். **ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தில்** – ஶேஷத்வானுஸந்தானரூபஸமர்பணஶாஸ்த்ரார்த்தத்தில், இப்படி ஶேஷத்வானுஸந்தானமே ஸமர்பணஶாஸ்த்ரமாகில் பரந்யாஸம் ப்ரபத்திஶாஸ்த்ரார்த்தமென்கிற ஸம்ப்ரதாயமெப்படிப் பொருந்துமென்ன வருளிச்செய்கிறார் भरसमर्पण प्रधानமான इति । अहं त्वच्छेषभूतः, मदीय-भरस्तवैव என்கிற ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தில் பரஸமர்பணம் ப்ரதானமாய் ஶேஷத்வஜ்ஞானம் தத்ப்ரதானகமாயிருக்குமிறே. ஆனால் இந்த பரஸமர்பணப்ரதானத்வம் ஆளவந்தாருக்கு அபிமதமாயிருந்தால் இந்த இரண்டு

10 *ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 60.*

இப்படி ஶேஷத்வாநுஸந்தாநவிஶிஷ்டமான ஸ்வரக்ஷாபரஸமர்ப்பணம் த்வயத்திலுபாயபரமான பூர்வகண்டத்தில் மஹாவிஶ்வாஸபூர்வககோப்த்ருத்வவரணகர்ப்பமான ஶரணஶப்தோபஶ்லிஷ்டக்ரியாபதத்திலே சேர்த்து அனுஸந்திக்க ப்ராப்தம். இப்படி யிவையாறும் இம் மந்த்ரத்திலே விமர்ஶ-

ஶ்லோகத்திலும் அதை யருளிச்செய்யவில்லையே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் **அஹமபி தவைவாஸ்மி ஹி பர:** இதி। இங்கு அருளிச்செய்யாவிடிலும் மேல் கண்டரவேண பரஸமர்ப்பணத்தைச் சொல்லுகையால் தத்ப்ரதானத்வம் இவ்விரண்டு ஶ்லோகங்களிலும் சொன்ன ஶேஷத்வானுஸந்தானரூபஸமர்ப்பணஶாஸ்த்ரார்த்தத்திற்குப் பொருந்துமென்று கருத்து. **ஸாரமென்றதாயிற்று** – அவனிடத்தில் ஸமர்ப்பணம் பண்ணுவது ஸ்வஸம்பந்தமற்று நிர்விசாரனாக யிருக்கைக்காகவாதலால் ஸ்வஸம்பந்தமறுக்கையே ஸமர்ப்பண ஶாஸ்த்ரார்த்தத்தில் ஸாரமென்று திருவுள்ளம்.

இப்படி ஶேஷத்வானுஸந்தானவிஶிஷ்டஸ்வரக்ஷாபரஸமர்ப்பணரூபப்ரதானார்த்தத்தை கரணமந்த்ரத்தில் அனுஸந்திக்க வேண்டிய ஸ்தலத்தைக் காட்டுகிறார் **இப்படி ஶேஷத்வானுஸந்தானேத்யாதி**யால். **த்வயத்திலுபாயபரமான பூர்வகண்டத்திலி**தி । ஶரணஶப்தோபஶ்லிஷ்டக்ரியாபதமிருப்பதால் பூர்வகண்டமே உபாயபரமாகவேண்டுமென்று திருவுள்ளம். முன்பு இந்த பூர்வகண்டத்தில் மஹாவிஶ்வாஸாதிகள் சொல்லப்பட்டதே, அதில் இதை யெப்படி அனுஸந்திப்பதென்ன வருளிச்செய்கிறார் **மஹாவிஶ்வாஸபூர்வககோப்த்ருத்வவரணகர்ப்பமான ஶரணஶப்தோபஶ்லிஷ்டக்ரியாபதத்திலே சேர்த்து அனுஸந்திக்க ப்ராப்தமி**தி । ஶரணஶப்தோபஶ்லிஷ்டக்ரியாபதத்தில் மஹாவிஶ்வாஸகோப்த்ருத்வவரணங்கள் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், அதுகளுடன் ஶேஷத்வானுஸந்தானவிஶிஷ்டபரஸமர்ப்பணத்தையும் சேர்த்து ஏகபுத்த்யாரூடமாக்கி அனுஸந்திக்க ப்ராப்தம். யத்யபி ஶரணஶப்தோபஶ்லிஷ்டக்ரியாபதத்திலே உபாயத்வாத்யவஸாயம் ப்ரதிபாத்யம். ததாபி அதில் கோப்த்ருத்வவரணமும் அர்த்தஸித்தமென்று பூர்வாதிகாரத்தில் சொன்னதை நினைத்து கோப்த்ருத்வவரண கர்ப்பமான இத்யுக்தி: । ததா ச ஆர்த்திககோப்த்ருத்வவரணவிஶிஷ்டோபாயத்வாத்யவஸாயப்ரதிபாதக ஶரணஶப்தோபஶ்லிஷ்டக்ரியா-பதத்திலென்றதாயிற்று. இப்படி ஶரணஶப்தோபஶ்லிஷ்டமான ஒரு ஜ்ஞானார்த்தகமான பதல் தாதுவிலே மஹாவிஶ்வாஸமும், ஆர்த்திகமாக கோப்த்ருத்வவரணமும், உபாயத்வாத்யவஸாயமும் சொல்லப்படுகையால் அதுகளோடு சேர்த்து ஶேஷத்வானுஸந்தானவிஶிஷ்டமான ஸ்வரக்ஷாபரஸமர்ப்பணமனுஷ்டேயமானாலும் ஆனு-கூல்யஸங்கல்பப்ராதிகூல்யவர்ஜனகார்ப்பண்யரூபாங்கங்களில் ஒன்று ஔசித்யத்தாலும், ஒன்று ஶப்தஶக்தியாலும், ஒன்று அர்த்தஸாமர்த்யத்தாலும் பின்னபதப்ரதிபாத்யங்களாயிருப்பதால் இந்த அங்காங்கிஷட்கங்கள் மந்த்ரத்தில் கதம் ஏகபுத்த்யாரூடமாகலாமென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படி யிவையாறுமி**த்யாதினா । **இப்படி** – ஶரணஶப்தோபஶ்லிஷ்டக்ரியாபதத்திலிவை நாலும் ஏகபுத்த்யாரூடமாகிறாப்போலே, **இவையாறும்** – உபாயத்வப்ரார்த்தனாபூர்வகஸ்வநிர்ப்பரத்வஶிரஸ்கநிக்ஷேபத்ரயரூபாங்கிதாஶ்ரயமொன்று, ஆனுகூல்யஸங்கல்பாத்யங்கங்கள் அஞ்சு என்கிற அபிப்ராயத்தாலே இவையாறுமென்று சொன்னது. இவையாறையுமென்றபடி. **இம் மந்த்ரத்திலே** – இந்த த்வயாக்யகரணமந்த்ரத்

दशैயில் தனித்தனியே அனுஸந்தித்தாலும் வாக்யார்த்தப்ரதிபத்திதசையில் அல்லாத வாக்யார்த்தங்கள் போலே ஸாங்கமான ப்ரதானம் ஏக புத்த்யாரூடமாம். ஆகையால்

திலே, **விமர்சதசையில்** – பதார்த்தானுஸந்தானதசையில், அதாவது ஆனுகூல்யஸங்கல்பாதிகளில் மந்த்ரத்தில் எந்த பதத்தாலே எது ப்ரதிபாத்யமென்று பதார்த்தானுஸந்தானதசையில், பதானாமர்த்தஸ்மரணதசையிலென்றபடி. **தனித்தனியே** – ப்ருதக்ப்ருதக்காக, **அனுஸந்தித்தாலும்** – தத்தத்பதார்த்ததயா ஸ்மரித்தாலும். **வாக்யார்த்தப்ரதிபத்திதசையிலிதி** । வாக்யார்த்தப்ரதிபத்திதசையாவது தத்தத்பதங்களாலே ஸ்ம்ருதமான அர்த்தங்களுக்கு யதாயோக்யம் ப்ரதானோபஸர்ஜனபாவேனான்வயமுகத்தாலே மஹாவாக்யார்த்தபோதோத்பத்திதசை । **அல்லாத வாக்யார்த்தங்கள்போலே** இதி । இதரங்களான ''காமானய'' ''ஜ்யோதிஷ்டோமேன ஸ்வர்ககாமோ யஜேத'' இத்யாதி லௌகிகவைதிகவாக்யார்த்தங்கள்போலே என்றபடி. வாக்யார்த்தமாவது தத்தத்பதார்த்தஸம்ஸர்கவிசிஷ்டவாக்யார்த்தம். **ஸாங்கமான ப்ரதானம்** – அங்கங்களோடு கூடின அங்கீ । **ஏகபுத்த்யாரூடமாம்** – ஏகபுத்திவிஷயமாம். இங்கு ஸாங்கமான ப்ரதானம் உக்தரீத்யா சாப்தபோதாத்மகைகபுத்த்யாரூடமானாலும் தாத்ருசசாப்தபோதபின்ன ஸ்ம்ருத்யத்யவஸாயரூபவிலக்ஷணபுத்திரூபமாய்க்கொண்டே உபாயமாகும். அத ஏவ ரஹஸ்யசிகாமணியில் ''ஸ்மர்தா'' என்கிற பதவ்யாக்யானாவஸரத்தில், (ஸ்மர்தா) உபாஸனம்போலே ப்ரபதனமும் சாஸ்த்ரஜன்யஜ்ஞானத்தளவன்றிக்கே ''மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ'' என்கிறபடியே விதேயமாயிருப்பதொரு ஸ்ம்ருதிவிசேஷமாகையாலே இங்கு அவிதேயஜ்ஞானவாதிகளுக்கு அவகாசமில்லையென்று ஸாங்கபரஸமர்ப்பணத்தை விதேயமான ஸ்ம்ருதிவிசேஷமாக அருளிச்செய்தாரிறே. இந்த ஸ்ம்ருதி, பரஸமர்ப்பணாதிவிஷயகதயா புருஷதந்த்ரையாகையாலே விதேயமான அத்யவஸாயரூபமென்பது அன்யத்ரவிசதம். ''பதஜாதம் ச்ருதம் ஸர்வம் ஸ்மாரிதானன்விதார்த்தகம் । ந்யாயஸம்பாதிதவ்யக்தி பச்சாத்வாக்யார்த்தபோதகம்'' என்கிற அபிஹிதான்வயவாதிசொல்லும் ப்ரமாணத்தின்படியே அவ்வோ வாக்யங்களில் கடகமான பதங்கள் சக்திக்ரஹமுள்ள புருஷனுக்கு ச்ருதங்களாய்க்கொண்டு ஏகஸம்பந்திஜ்ஞானம் அபரஸம்பந்திஸ்மாரகமென்கிற ந்யாயத்தாலே தத்தத்பதார்த்தஸ்மரணங்களையுண்டுபண்ணும். ஆனால் அந்த ஸ்மாரிதபதார்த்தங்கள் பரஸ்பரமனன்விதங்களாயிருக்கும். பின்பு ஆகாங்க்ஷாயோக்யதாபராமர்சரூப ந்யாயத்தாலே ஸம்பாதிதமான ஸ்வான்வயயோக்யவ்யக்திகளை யுடையதாயிருக்கும். ஏதாவத்பர்யந்தம் விமர்சதசையிலே தனித்தனியே அனுஸந்தித்தாலுமென்பதால் சொல்லப்பட்டது. பச்சாத்வாக்யார்த்தபோதகம் – தத்தத்பதார்த்தமல்லாத தத்தத்பதார்த்தான்வயவிசிஷ்டமஹாவாக்யார்த்தபோதகம். இது அல்லாத வாக்யார்த்தம்போலே யென்பதால் சொல்லப்பட்டது. ததாச வாக்யங்களில் பதார்த்தங்கள் தத்தத்பதங்களாலே ஸ்மாரிதங்களாய் அனன்விதகளாயிருந்தாலும் எப்படி ஆகாங்க்ஷாயோக்யதாவசாத் பரஸ்பரான்விதவிசிஷ்டவாக்யார்த்தம் தனியாக உண்டாகிறதோ, அப்படியே கரணமந்த்ரத்தில் தத்ததங்கங்கள் முதலில் ப்ருதக்ப்ருதக்காக ஜ்ஞாதங்களானாலும் உபகார்யுபகாரபாவவிசேஷானுஸந்தானத்தாலே அங்கியோடு கூட ஏகபுத்த்யாரூடங்களாகலாமென்று திருவுள்ளம். **ஆகையால்** – அங்கங்களோடு கூடிய அங்கிக்கு ஏகபுத்த்யாரூடத்வம்

यथाशास्त्रம் साङ्गप्रधानानुष्ठानம் सकृत्कर्तव्यமாயிற்று. अनेकव्यापारसाद्ध्यமான धानुष्कனுடைய लक्ष्यवेधार्थமான बाणमोक्षம் क्षणकृत्यமாகிறாப்போலே இவ்வாத்மர-क्षाभरसमर्पणமிருக்கும்படி யென்று श्रुतिसिद्धம். இப்भरसमर्पणமே प्रपत्तिमन्त्रங்களில் प्रधानமாக अनुसन्धेयமென்னுமிடத்தை [11]''अनेनैव तु मन्त्रेण स्वात्मानं मयि निक्षिपेत् । मयि निक्षिप्तकर्तव्यः कृतकृत्यो भविष्यति'' என்று सात्यकितन्त्रத்திலே भरस्वीकारம் பண்ணுகிற शरण्यன் தானே தெளியவருளிச்செய்தான்.

संभविக்குமாகையால், **यथाशास्त्रं** – ''सकृज्जप्तेन मन्त्रेण कृतकृत्यस्सुखी भवेत्'' ''सकृदेव हि शास्त्रार्थः कृतोऽयं तारयेन्नरम्'' என்கிற शास्त्रத்தை अतिक्रमिக்காமல் அதாவது साङ्गस्य सकृदनुष्ठानம் अशक्यமாகையாலே ''सकृज्जप्तेन'' ''सकृदेव हि'' என்கிற शास्त्रத்தை अन्यपरமாக்காமல் என்றபடி. **साङ्गप्रधानानुष्ठानம் सकृत्कर्तव्यமாயிற்று** इति । கீழ்ச்சொன்னபடி साङ्गप्रधानம் एकबुद्ध्यारूढமாகலாமாகையால் साङ्गप्रधानानुष्ठानம் सकृत्कर्तव्यமாகலாமென்றபடி. இவ்வாத்மरक्षाभरसमर्पणம் सकृत्कर्तव्यமென்பதை दृष्टान्तकथनपूर्वकம் श्रुति சொல்லிற்றென்கிறார் **अनेकव्यापारे**त्यादियால். दृष्टान्तத்தில் लक्ष्यवेधार्थமானबाणमोक्षம் क्षणकृत्यம். பூர்வம் பண்ணின अनेकशिक्षारूपव्यापारங்கள் (अभ्यासங்கள்) அதின் परिकरங்கள். दार्ष्टान्तिकத்தில் இவ்வாத்மरक्षाभरसमर्पणம் क्षणकृत्यம். तदर्थं पूर्वमङ्गाङ्गिपरामर्शादिகளென்று श्रुत्यभिप्रेतமென்று திருவுள்ளம். श्रुतिயாவது — ''प्रणवो धनुश्शरो ह्यात्मा ब्रह्म तल्लक्ष्यमुच्यते । अप्रमत्तेन वेद्धव्यं शरवत्तन्मयो भवेत्'' என்பது. இதில் प्रणवத்தை धनुஸ்ஸாகவும், आत्माவை शरமாகவும், ब्रह्मத்தை लक्ष्यமாகவும், आत्मसमर्पणத்தை अत्यन्तावधानसहितனான पुरुषனாலே कर्तव्यமான लक्ष्यवेधமாகவும் निरूपिக்கப்பட்டிருப்பதால் இதற்கு आत्मसमर्पणத்தில் अनुष्ठेय व्यापारங்கள் बहुவாயிருந்தாலும் அவைகளில் अभ्यास-पाटवமுடையவனுக்கு, धानुष्कனுடைய अनेकव्यापराभ्यासपाटवத்தாலே क्षणकालसाध्यமான बाणमोक्षம்போலே आत्मसमर्पणம் क्षणकालसाध्यமென்று ज्ञापिக்கையிலே நோக்கு. **இப்भरसमर्पणமே** – இவ்வङ्गियான भरसमर्पणமே. **प्रपत्तिमन्त्रங்களில்** – प्रपत्तिக்கு करणமான द्वयादिमन्त्रங்களில். **प्रधानமாகவனுसन्धेयமென்னுமிடத்தை** – मुख्यतया अनुसन्धेयமென்பதை. **अनेनैव तु मन्त्रेणे**ति । पूर्वोक्तமான ''तद्विष्णोः'' என்கிற मन्त्रத்தாலே என்றபடி. **स्वात्मानं मयि निक्षिपेत्** – भरसमर्पणप्रधानமான ஆத்மநிக்ஷேபத்தை என்னிடத்தில் பண்ணக்கடவன். இங்கு मन्त्रेणेति तृतीयाश्रुत्या मन्त्रத்திற்கு भरसमर्पणप्रधानात्मनिक्षेपकरणत्वம் தோன்றுகையால் अनुष्ठेयार्थप्रकाशकமான करणमन्त्रத்திற்கு भरसमर्पणप्रकाशनமே मुख्यமாகையாலே இதில் भरसमर्पणமே प्रधानतया अनुसन्धेयமென்று தோன்றுகிறது. **मयि** – என்னிடத்தில். **निक्षिप्तकर्तव्यः** – निक्षिप्तः कर्तव्यः स्वरक्षाभरः येन सः, என்னிடத்தில் भरसमर्पणம் பண்ணினவ

---

[11] ஸாத்யகிதந்த்ரம்.

இதில் साङ्गानुष्ठानமாயற்றது* — कर्तृत्वत्याग ममतात्याग फलत्यागफलोपायत्वत्याग-पूर्वक*மான* आनुकूल्यसङ्कल्पाद्यर्थानुसन्धान*த்தோடே* गुरुपरंपरोपसत्तिपूर्वकद्वयवचनमुख*த்தாலே* स्वरूपफलन्यासगर्भ*மான* आत्मरक्षाभरसमर्पण*ம் பண்ணுகை.

னென்றபடி. **कृतकृत्यो भविष्यति** – कृतं कृत्यं – मोक्षार्थोपायानुष्ठानं येन सः । मयि भरसमर्पणकारीमोक्षार्थोपायानुष्ठाता । **என்று सात्यकितन्त्रத்திலே** – என்று सात्यकितन्त्रமென்கிற पाञ्चरात्रसंहितैயிலே **भरस्वीकारம் பண்ணுகிற** – समर्पितமான आत्मरक्षाभरத்தை अङ्गीकरिக்கிற. **शरण्यன் தானே** – रक्षणसमर्थனான भगवान் தானே, **தெளியவருளிச்செய்தான்** – शरणशब्दोपश्लिष्टक्रियापदத்தில் महाविश्वासगोप्तृत्ववरण उपायत्वाध्यवसाय रक्षाभरसमर्पणங்கள் நாலும் சொல்லப்படுகையால் இம்मन्त्रத்தில் प्रधानतया अनुसन्धेयம் எதுவோ என்று सन्देहिக்காதபடி ''अनेनैव तु मन्त्रेण स्वात्मानं मयि निक्षिपेत्'' என்று भरन्यासप्रधानமான आत्मनिक्षेपத்தில் भरन्यासமே இம்मन्त्रத்தில் प्रधानप्रतिपाद्यமென்று தெளியும்படி அருளிச்செய்தானென்றபடி. இதில் महाविश्वासादिகள் शब्दतः प्रतिपाद्यமானாலும் मन्त्रத்தை भरसमर्पणத்திலே विनियोगिக்கிற शरण्याभिप्रायबलத்தாலே भरसमर्पणமே प्रधानமாக अनुसन्धेयமென்று திருவுள்ளம். ''अनेन'' என்று ஒரு मन्त्र विशेषத்தைச் சொன்னது उपलक्षणமென்கிற अभिप्रायத்தாலே முதலில் प्रपत्तिमन्त्रங்களில் என்று बहुवचनप्रयोगம்.

இனி मुमुक्षुக்களுக்கு प्रयोगविधिसाध्यமான साङ्गानुष्ठानप्रकारத்தைக் காட்டுகிறார் **இதில் साङ्गानुष्ठानமாயற்றது** इत्यादिना । **இதில்** – मुमुक्षुக்களுக்குச் சொன்ன भरन्यासविषयத்தில், **साङ्गानुष्ठानமாயற்றது** – साङ्गानुष्ठानமாகத் தீர்ந்தது. இதற்கு आत्मरक्षाभरसमर्पणம் பண்ணுகை என்பதோடந்வயம். कर्तृत्वत्यागादिகள் सर्वनिवृत्तिधर्मसाधारणங்களாகையாலே अङ्गिக்குப் போல் अङ्गங்களுக்கும் आवश्यकமென்று காட்டுகைக்காக आनुकूल्यसङ्कल्पादिகளுக்கு तत्पूर्वकत्वोक्तिः । आनुकूल्यसङ्कल्पादीत्यत्रादिपदத்தாலே इतराङ्ग चतुष्टयங்களுக்கு ग्रहणம். **अर्थानुसन्धानத்தோடே** इति । अर्थानुसन्धानமாவது आनुकूल्यसङ्कल्पादिरूपाङ्गங்களுடைய अनुष्ठानरूपार्थानुसन्धानம். இதற்கும் भरसमर्पणம் பண்ணுகை என்பதோடந்வயம். இதனால் இந்த आनुकूल्यसङ्कल्पादिகள் भरसमर्पणமொன்றுக்கே सन्निपत्योपकारकங்களான अङ्गங்களென்றும், स्वरूपफलनिक्षेपங்களுக்கு अङ्गங்களன்றென்றும் சூசிப்பிக்கப்பட்டது. **गुरुपरंपरोपसत्तिपूर्वकद्वयवचनमुखத்தாலே** इति । இங்கு गुरुपरंपरोपसत्तिயைச் சொன்னது ''वाचः परं प्रार्थयिता प्रपद्येन्नियतः श्रियं'' என்கிற प्रमाणसिद्धமான பிராட்டியினுடைய उपसत्तिக்கும் அதாவது पुरुषकारप्रपत्तिக்குமுपलक्षणம். तथाच अनुष्ठानसङ्कल्पம், सात्विकत्यागம், गुरुपरंपरोपसत्ति, पुरुषकारप्रपत्ति, आनुकूल्यसङ्कल्पाद्यङ्गकभरसमर्पणरूपाङ्गयनुष्ठानம் என்று क्रमம் सिद्धिத்தது. இப்படி क्रमம் இருந்தாலும் गुरुपरंपरोपसत्तिக்கு முன்பே आनुकूल्यसङ्कल्पाद्यङ्गங்களைச் சொல்லி பிறகு गुरुपरं

இக் கர்த்ருத்வத்யாகத்துக்கு நிபந்தனம், தன் கர்த்ருத்வமுமவனடியாக வந்ததென்று தனக்கு யாவதாத்மபாவியான பகவதேகபாரதந்த்ர்யத்தை யறிகை. மமதாத்யாகத்துக்கும்

பரோபஸத்தியைச் சொல்லி அங்கானுஷ்டானம் சொன்னது அங்கானுஷ்டானத்திற்கு குருபரம்பரோபஸத்தி அத்யந்தாவச்யகமென்று த்யோதனார்த்தம். **த்வயவசனமுகத்தாலே** – த்வயவசனம் – த்வயோச்சாரணம், முகசப்தத்தாலே இதரமந்த்ரங்களுடையவும், "யதி வாந்யவாக்யை:" என்று சொல்லப்பட்ட மந்த்ரேதரவாக்யங்களுடையவும் உச்சாரணம் விவக்ஷிதம். ததாச த்வயோச்சாரணத்தாலாவது கரணதயா பரிக்ருஹீதமந்த்ராந்தரோச்சாரணத்தாலாவது தாத்ருசமந்த்ரேதரவாக்யோச்சாரணத்தினாலாவது என்றபடி. **ஸ்வரூபபலந்யாஸகர்ப்பமான** இதி । இங்கு கர்ப்பத்வோக்த்யா இந்த மூன்றுகளுக்குள்ளே பரஸமர்ப்பணமே ப்ரதானமென்று ஜ்ஞாபிக்கப் பட்டது. **பரஸமர்ப்பணம் பண்ணுகை** – மத்ரக்ஷணபரஸ்த்வேதி பரஸமர்ப்பணத்தை அனுஷ்டிக்கை. இதற்கு ஸாங்கானுஷ்டானமாயற்றது என்பதோடந்வயம் என்று முன்பே சொல்லப்பட்டது.

ப்ரபத்தியை அனுஷ்டிக்கப் புகுகிறவன் ப்ரபத்திக்கு கர்த்தாவாயிருக்க கர்த்ருத்வத்யாகபூர்வகமாக அதை எப்படி அனுஷ்டிக்கமுடியும்? இங்கு த்யாகமென்பது கர்த்ருத்வத்தை ஸ்வரூபேணவிடுகை யன்று; கிந்து இந்த கர்த்ருத்வம் தன்னுடையதன்றென்கிற புத்திமாத்ரமாகையால் அதை அனுஷ்டிக்க முடியுமென்னில், தன்னுடையதான கர்த்ருத்வத்தை தன்னுடையதன்றென்று நினைக்குகைக்குத்தான் நிபந்தனமென்ன வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இக்கர்த்ருத்வத்யாகத்துக்கு நிபந்தனமி**த்யாதினா । **இக்கர்த்ருத்வத்யாகத்துக்கு** – கர்த்ருத்வம் தன்னுடையதாகவிருக்க அதைத் தன்னுடையதன்றென்று பாவிக்கையாகிற இக்கர்த்ருத்வத்யாகத்துக்கு, **நிபந்தனம்** – காரணம், **தன் கர்த்ருத்வமும்** – தன்னுடைய ப்ரபத்திகர்த்ருத்வமும், **அவனடியாக வந்ததென்று** – பகவன்மூலமாக வந்ததென்று. தனக்கு கர்த்ருத்வமிருந்தாலும் அந்த கர்த்ருத்வசக்தியை பகவானே கொடுக்கையாலும் அந்த கர்த்ருத்வோபயுக்தமான கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து உபகரிக்கையாலும் ப்ரபத்த்யனுஷ்டானஸமயத்தில் ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே ஜ்ஞானசிகீர்ஷாப்ரயத்னங்களை யுண்டு பண்ணி ஸஹகரிக்கையாலும் தன் கர்த்ருத்வமும் அவன் மூலமாகவே வந்ததென்றபடி. இதற்கு அறிகை யென்பதோடந்வயம். **தனக்கு யாவதாத்மபாவியான பகவதேகபாரதந்த்ர்யத்தை அறிகை** இதி । தனக்கு பகவத்பாரதந்த்ர்யம் காதாசித்கமாய் விச்சின்னமானாலும் இதரபாரதந்த்ர்யம் வந்தாலும் கர்த்ருத்வம் அவனடியாக வந்ததென்று அறியமுடியாதாகையாலிங்கு யாவதாத்மபாவியான என்றும் பகவதேக என்றும் ப்ரயுக்தமாயிற்று. தான் செய்கிற ப்ரபத்தி தன்னுடையதாயிருக்க அதில் மமதாத்யாகம் பண்ணமுடியுமோ? இதரபலம் போலன்றிக்கே இந்த ப்ரபத்திபலமான மோக்ஷத்திலே அப்ரதானமாயாவது தனக்கு ஸம்பந்தம் கொள்ள வேண்டியிருக்க அந்த மோக்ஷபலத்தை த்யாகம் செய்யக்கூடுமோ? கர்மத்தில் தன்னுடைய ஸம்பந்தத்திற்கும் மோக்ஷரூபபலத்திற்கும் ஸ்வரூபேண த்யாகம் கூடாவிடிலும் ப்ரபத்திரூபம் கர்மமோக்ஷ-

फलत्यागத்துக்கும் निबन्धनம், आत्मात्मीयங்களுடைய स्वरूपानुबन्धिभगवदेकशेष-त्वज्ञानம். फलोपायत्वत्यागத்துக்கு निबन्धनம், शरण्यप्रसादनமான இவனுடைய अनुष्ठानம் प्रधानफलத்துக்கு व्यवहितकारणமாகையும் अचेतनமாகையாலே फल-प्रदानसङ्कल्पाश्रयமல்லாமையும். ईश्वरன் फलोपायமாகிறது, सहजसौहार्दத்தாலே करणकलेबरप्रदानந்துடங்கி द्वयोचारणपर्यन्तமாக सर्वத்துக்கும் आदिकारणமான தானே

रूपं च फलம் मच्छेषभूतமன்று என்கிற बुद्धिயே ममतात्यागफलत्यागरूपமாகையால் मुमुक्षुவுக்கே அது கூடுமென்னில், அதற்கு निबन्धनமென்ன வென்ன அருளிச்செய்கிறார் **ममता-त्यागத்துக்கும் फलत्यागத்துக்கும் निबन्धन**மிதி । **आत्मात्मीयங்களுடைய स्वरूपानुबन्धि-भगवदेकशेषत्वज्ञान**மிதி । आत्मात्मीयங்களான सर्वமும் भगवानுக்கே शेषமென்றறிந்தால் तदन्तर्गतங்களான प्रपत्तिरूपोपायமும் मोक्षरूपफलமும் அவனதே யொழிய எனக்கு शेषभूतமன்றென்கிற अनुसन्धानरूपமான ममतात्यागफलत्यागங்கள் सुलभसिद्धங்களாகுமிறே. இந்த शेषत्वம் सोपाधिकமாய் कादाचित्कமானாலும் भगवदितरप्रतिसंबन्धिயானாலும் இதின் ज्ञानம் ममतात्यागफलत्यागங்களுக்கு हेतुவாகாதாகையாலிங்கு स्वरूपानुबन्धिशब्दமும் एक-शब्दமும் प्रयुक्तங்கள். स्वरूपानुबन्धि – स्वरूपமிருக்கும்போதெல்லாமிருக்குமவை. भक्तिபோலே प्रपत्तिயும் भगवत्प्राप्त्युपायமாக ''भक्त्या परमया वापि प्रपत्त्या वा महामते । प्राप्योऽहं नान्यथा प्राप्यः'' इत्यादिகளில் சொல்லப்பட்டிருக்க, அதில் उपायत्वत्यागம் பண்ணுகைக்கோ उपायत्वबुद्धित्यागம் பண்ணுகைக்கோ निबन्धनமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **फलोपायत्वत्यागத்துக்கு निबन्धन**மிதி । இங்கு प्रपत्तावित्यादिः । **शरण्यप्रसादन**மிதி । இது हेतुगर्भविशेषणம். प्रधानफलம் – कैङ्कर्यத்தை परिवाहமாகவுடைய परिपूर्णब्रह्मानुभवம். एतदनुभव-जनकம் भगवत्प्रसादம். तादृशप्रसादजनकமாகையால் प्रधानफलத்திற்கு இவனுடைய प्रपत्त्य-नुष्ठानம் व्यवहितकारणமாயிற்று, அப்படியாகுகையும். **अचेतनமாகையாலே फलप्रदान-सङ्कल्पाश्रयமல்லாமையு**மிதி । अचेतनत्वம் फलप्रदानसङ्कल्पाश्रयமல்லாமைக்கு हेतु । फलप्रदान-सङ्कल्पाश्रयமல்லாமை साक्षादुपायत्वत्यागத்துக்கு निबन्धनம். फलं दास्ये என்று सङ्कल्पिத்து साक्षात् फलத்தைக் கொடுக்கிறவனுக்கன்றோ साक्षादुपायत्वம். अचेतनமாய் सङ्कल्परहितமாயிருப் பதால் प्रपत्तिயில் उपायत्वत्यागம் கூடுமிறே. एतद्वैपरीत्येन ईश्वरன் फलोपायமாகுகைக்கு निबन्धनங்களை யருளிச்செய்கிறார் **ईश्वरன் फलोपायமாகிறது** इत्यादिना । இதற்கு अव्यव-हितकारणமாகையாலுமித்யாதிகளோடந்வயம். **सहजसौहार्दத்தாலே** – ''सर्वस्य शरणं सुहृत्'' என்று श्रुतिயில் சொல்லப்பட்ட परमचेतनனான இவனுடைய सहजसौहार्दத்தாலே, **द्वयोचारणपर्यन्तமாக सर्वத்துக்கும்** – प्रपत्त्यनुष्ठानपर्यन्तமாகसर्वத்துக்கும், उक्तिनिष्ठैயில் द्वयोचा रणம் முடிவாகயிருக்குமிறே. तदभिप्रायेण द्वयोच्चारणपर्यन्तமாக என்றது. **(सर्वத்துக்கும்) आदिकारणமான தானே** – முதலில் सहजसौहार्दம், अनन्तरம் करणकलेबरदानம், तदनन्तरம்

प्रसादपूर्वकसङ्कल्पविशेषविशिष्टனாய்க்கொண்டு अव्यवहितकारणமாகையாலும் उपा-यान्तरशून्यனுக்கு அவ்வோ उपायस्थानத்திலே निवेशिக்கையாலும். இங்ஙனிருக்கைக்கடி धर्मिग्राहकமான शास्त्रத்தாலே अवगतமான वस्तुस्वभावமாகையால் இவ்வர்த்ம் युक्तिகளால் चलिப்பிக்கவொண்ணாது.

भगवत्कटाक्षம், तदनन्तरमाचार्यसंबन्धம், तदनन्तरம் प्रपत्त्यनुष्ठानमिति क्रमेण सर्वத்துக்கும் காரணமான தானே, இதனால் साद्ध्योपायமான प्रपत्तिपर्यन्त सर्वकार्यத்துக்குமவனே उपायமாகையாலே அவனுக்கே उपायत्वமென்று सूचितம். **प्रसादपूर्वकसङ्कल्पविशेषविशिष्टனாய்க்கொண்டு** – प्रपत्त्यनुष्ठानानन्तरं प्रसन्नो भवति, அதாவது अनादिकालानुष्ठितानन्तापराधजनितनिग्रहादिरूपकालुष्यशून्यो-भवति । तदनन्तरं सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि என்கிற सङ्कल्पविशिष्टो भवति, तादृशसङ्कल्पविशिष्टனாய்க் கொண்டு, **अव्यवहितकारणமாகையாலும்** – प्रपत्तिயினாலே प्रसन्नனாய் मोक्षयिष्यामि सङ्कल्पத்தாலே ज्ञानविकासप्रतिबन्धकसर्वपापங்களையும் நிவர்த்திப்பித்து परिपूर्णब्रह्मानुभवरूपमोक्षத்தை प्रदानம் பண்ணுகையாலே अव्यवहितकारणமாகையாலும். भगवाனுக்கு उपायत्वे निबन्धन மருளிச்செய்கிறார் **उपायान्तरशून्यனுக்கு** इत्यादिना । **उपायान्तरशून्यனுக்கு** – मोक्षोपायமான कर्मयोग ज्ञानयोगभक्तियोगशून्यனுக்கு, **அவ்வோ उपायस्थानத்திலே निवेशिக்கையாலும்** – அவ்வோ फलोपायस्थानத்திலே निवेशिக்கையாலும், निवेशिக்கையாலுமென்பதற்கு ईश्वरன் फलोपायமாகிறது என்பதோடந்வயம் என்று முன்பே சொன்னோம். दुष्करो-पायप्रसन्नனான ईश्वरன் सुकरமான प्रपत्तिயாலும் प्रसन्नனாமோ வென்ன வருளிச்செய் கிறார் **இங்ஙனிருக்கைக்கடி** इत्यादिना । **இங்ஙனிருக்கைக்கடி** – दुष्करोपायप्रसाद्यனே सुकरोपायप्रसाद्यனாயிருக்கு கைக்கு மூலம். **धर्मिग्राहकமான शास्त्रத்தாலே अवगतமான वस्तुस्वभावமாகையாலிதி** । இங்கு धर्मिग्राहकशास्त्रமாவது ईश्वरனுக்கு सर्व शरण्यत्वத்தையும், वात्सल्यादिगुणवत्वத்தையும் சொல்லுகிற वाक्यங்கள். **अवगतமான वस्तुस्वभावம்** – सकिञ्चन-विषयவிஷயத்தில் दुष्करोपायप्रसाद्यனாகவேயிருந்து வைத்து अकिञ्चनவிஷயத்தில் चिरसेवादिकमनपेक्ष्य फलप्रदानம் பண்ணியல்லது धरिக்கவொண்ணாதபடி करुणापरवशனா யிருக்கைமுதலானது. **இவ்வர்த்ம்** – चिरकालம் भक्त्यनुष्ठानप्रसाद्यனான ईश्वरனுக்கே अकिञ्चनவிஷயத்தில் झटिति मोक्षप्रदत्वानुगुणसर्वशरण्यत्वदयापरवशत्वादिरूपமான धर्मिग्राहक शास्त्र-सिद्धமான இவ்வர்த்ம். **युक्तिகளாலே चलिப்பிக்கவொண்ணாது** – ''न हि वचनविरोधे न्यायः प्रभवति'' इति वचनादिति भावः ।

இஸ்साङ्गानुष्ठानத்துக்கு நடாதூரம்மாள் அருளிச்செய்யுஞ்சுருக்கு — ‘‘अनादिकालம் தேவரீருக்கு अनिष्टाचरणம் பண்ணுகையாலே संसरित्तुப் போந்தேன், இன்று முதல் अनुकूलனாய் वर्तिக்கக்கடவேன், प्रतिकूलाचरणம் பண்ணக்கடவேனல்லேன், தேவரீரைப் பெறுகைக்கு என்கையிலொருகைம்முதலில்லை, தேவரீரையே उपायமாக அறுதியிட்டேன், தேவரீரே उपायமாகவேணும், अनिष्टनिवृत्तिயிலாதல் इष्टप्राप्तिயிலாதல் எனக்கினி भरமுண்டோ’’ என்று.

இந்த साङ्गानुष्ठानத்திற்கு सांप्रदायिकत्वத்தைச் சொல்லக்கருதி தன் प्राचार्यனான நடாதூரம்மாள் அருளிச்செய்த साङ्गानुष्ठानச்சுருக்கை வெளியிடுகிறார் **இஸ்साङ्गानुष्ठानத்துக்கு** इत्यादिना । **நடாதூரம்மாள்** – स्वप्राचार्यனான वात्स्यवरदाचार्यர். **சுருக்கு** – संग्रह-வார்த்தை. முதலில் अधिकारத்தைக் காட்டுகிறார் **अनादिकालमित्यादिना । अनिष्टाचरणம்** – अनभिमताचरणம். विधिनिषेधलङ्घनमिति यावत् । **பண்ணுகையாலே** इति । இதனால் ‘‘अहमस्य-पराधाना’’ மென்கிற वचनांशம் सूचितமாகிறது. **संसरित्तुப்போந்தேனி**ति । இதனால் आकिञ्चन्यமும் अनन्यगतित्वமும் द्योतिக்கப்படுகிறது. **இன்று முதலி**त्यादि । இதனால் अद्यप्रभृति तव अनुकूलोऽस्मि என்கிற आनुकूल्यसङ्कल्पம் வெளியிடப்பட்டது. **प्रतिकूलाचरणம் பண்ணக்கடவேனல்லேனி**ति । இதனால் प्रातिकूल्यवर्जनसङ्कल्परूपமான இரண்டாவது अङ्गம் சொல்லப்பட்டது. यद्यपि ‘‘आनुकूल्यस्य सङ्कल्पः प्रातिकूल्यस्य वर्जन’’मित्यादिகளில் प्राति-कूल्यवर्जनस्यैव द्वितीयाङ्गत्वம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. तथाऽपि அம்மாள் திருவுள்ளம் கீழ் अनुकूलाचरणம் अङ्गமாகாமல் आनुकूल्यसङ्कल्पம் अङ्गமானாப்போலேயிங்கும் प्राति-कूल्यवर्जनம் अङ्गமன்றிக்கே तत्सङ्कल्पமङ्गமாகலாமென்று. कार्पण्यத்தைக் காட்டுகிறார் **தேவரீரையி**त्यादिना । **கைம்முதல்** – मूलधनம். கைம்முதலில்லையென்பதால் आकिञ्च-न्यानुसन्धानरूपकार्पण्यம் सिद्धம். महाविश्वासத்தைக் காட்டுகிறார் **தேவரீரையே उपायமாக வறுதியிட்டேனி**ति । यद्यपि ‘‘रक्षिष्यतीति विश्वासः’’ என்று रक्षகனாக அறுதியிடுகையே महाविश्वासம். ஆனாலும் उपायान्तरनिरपेक्ष रक्षகனாக அறுதியிடுகையாகிற उपायत्वाध्यवसायத்தில் ‘‘अधिकन्तु प्रविष्ट’’मिति न्यायத்தாலே रक्षकत्वाध्यवसायமन्तर्गतமாகையால் उपायமாக அறுதியிட்டேனென்கிறது. अन्तर्नीतगोप्तृत्ववरणமான उपायत्वप्रार्थனையைக் காட்டுகிறார் **தேவரீரே उपायமாக வேணுமி**ति । निरपेक्षरक्षकत्वप्रार्थनारूपोपायत्वप्रार्थனையில் रक्षकत्वप्रार्थना-रूपगोप्तृत्ववरणமन्तर्नीतமிறே. रक्षाभरसमर्पणத்தை வெளியிடுகிறார் **अनिष्टनिवृत्तिயிலி**त्यादिना । अनिष्टनिवृत्तिपूर्वकेष्टप्रापणமே रक्षाशब्दवाच्यமாக लोकप्रसिद्धம். அந்த अनिष्टनिवृत्तिயிலாதல் इष्टप्राप्तिயிலாதல் எனக்கினி भरமுண்டோவென்றதால் रक्षाभरம் உம்முடையதேயென்று சொல்லப்பட்டதாகவாகிறது, रक्षाभरம் உம்முடையதேயென்று சொல்லாமல் எனக்

இவ்விடத்தில் ஆனுகூல்யஸங்கல்பாதிகள் உபாயபரிகரமாய் ஸக்ருத்தாயிருக்கும். மேல் இவன் கோலின அனுகூலவ்ருத்த்யாதிகளோடே போருகிற விடமும் உபாய-ஃபலமாய் யாவதாத்மபாவியாயிருக்கும். இவற்றில் ப்ராதிகூல்யவர்ஜனமும் அம்மாளருளிச்செய்தபடியே ஆனுகூல்யஸங்கல்பம்போலே ஸங்கல்பரூபமானாலும் ஸக்ருத்கர்தவ்யமென்னுமிடம் ஸுஸ்பஷ்டம். [12]"अपायेभ्यो निवृत्तोऽस्मि" என்கிறபடியே

கினி ஒரு பரமுண்டோவென்று நிர்தேசித்ததால் பரத்தில் ஸ்வஸம்பந்தநிவ்ருத்தி ஸ்பஷ்டமாகிறதிறே. பரமுண்டோவென்றதால் ஸ்வநிர்பரத்வமும் ஸூசிதமாகிறது. இங்கு என்று என்கிற பதம் சுருக்கினவஸானத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஆனுகூல்யஸங்கல்பாதிகள் பரந்யாஸத்தோடு ஸக்ருத்கர்தவ்யங்களாய்க்கொண்டு அங்கங்களாகிறது களேயொழிய உத்தரகாலத்திலுமனுவர்திக்கக்கூடிய அனுகூலாசரணாதிகள் அங்கமன்று; கிந்து ஃபலமென்கிறார் **இவ்விடத்திலி**த்யாதிநா । **இவ்விடத்தில்** – பரந்யாஸத்தில். **ஆனுகூல்யஸங்கல்பாதிகளி**தி । இங்கு ஆதிபதத்தால் ப்ராதிகூல்யவர்ஜனஸங்கல்பம் விவக்ஷிதம். **உபாயபரிகரமாய் ஸக்ருத்தாயிருக்குமி**தி । உபாயபரிகரத்வாத்தேதோ: உபாயவத் ஸக்ருத்தாயிருக்குமென்றபடி. **மேல் இவன் கோலின அனுகூலவ்ருத்த்யாதிகளோடே போருகிறவிடமு**மதி । **மேல்** – உத்தரகாலத்தில். **இவன் கோலின** – இன்று முதல் அனுகூலனாகக் கடவேனென்று ஸங்கல்பித்த. **அனுகூலவ்ருத்த்யாதிகளோடே போருகிறவிடம்** – அனுகூலாசரணத்தோடேயிருக்கிறவிடம். இங்கு ஆதிபதாத் ப்ராதிகூல்யவர்ஜனத்திற்கு க்ரஹணம். **உபாயஃபலமாய் யாவதாத்மபாவியாயிருக்கும்** – உபாயஃபலத்வாதேவ யாவதாத்மபாவியாயிருக்கும். ப்ராதிகூல்யவர்ஜனரூபாங்கத்திற்கு அங்கியோடு ஸக்ருத்வத்தை உபபாதிக்கிறார் **இவற்றிலி**த்யாதிநா ॥ **இவற்றில்** – அங்கங்களின் மத்யத்தில். **ப்ராதி-கூல்யவர்ஜனமும்** – ப்ராதிகூல்யவர்ஜனஶப்தவாச்யமான அங்கமும். **அம்மாள் அருளிச் செய்தபடியே** – ப்ரதிகூலாசரணம் பண்ணக்கடவேனல்லேனென்று அம்மாள் அருளிச் செய்தபடியே. **ஆனுகூல்யஸங்கல்பம் போல் ஸங்கல்பரூபமானாலுமி**தி । "प्रातिकूल्यं परित्यक्तमानुकूल्यं च संश्रितम् । आनुकूल्येतराभ्यान्तु विनिवृत्तिरपायतः" இத்யாதிகளில் அனுகூலாசரணத்திற்கே அங்கத்வம் தோன்றாநிற்க ஆனுகூல்யஸ்ய ஸங்கல்ப:" என்கிற வசநாந்தரத்தையநுஸரித்து ஆனுகூல்யஸங்கல்பம் அங்கமானாப்போலே ப்ராதிகூல்யஸ்யவர்ஜனமென்று ப்ராதிகூல்யஸ்வரூபநிவ்ருத்தியையே அங்கமாகச் சொல்லியிருக்க ப்ரதிகூலாசரணம் பண்ணக்கடவேனல்லேனென்கிற அம்மாள் வார்த்தையையநுஸரித்து ப்ராதிகூல்யவர்ஜனம் ஸங்கல்பரூபமானாலும் என்றபடி. **ஸக்ருத்கர்தவ்யமென்னுமிடம் ஸுஸ்பஷ்டமி**தி । ப்ராதிகூல்யநிவ்ருத்தேரபாவரூபதயா அது ஸக்ருத்கர்தவ்யமாக வாகாதொழிந்தாலும் ப்ராதிகூல்யவர்ஜன ஸங்கல்பஸ்ய க்ஷணிகதயா அங்கினா ஸஹ ஸக்ருத்கர்தவ்யத்வம் ஸுஸ்பஷ்டமென்று கருத்து.

---

[12] *லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 50-215.*

अभिसन्धिविराममாதல் प्रातिकूल्यस्वरूपनिवृत्तिயாதலானாலுமதில் प्रथमक्षणம் अङ्गமாய் மேலுள்ளது फलமாகக்கடவது. இப்படி विश्वासத்திலும் பார்ப்பது.

प्रवृत्तिरनुकूलेषु निवृत्तिश्चान्यतः फलम् । प्रारब्धसुकृताच्च स्यात् सङ्कल्पे च प्रपत्तितः ॥

நனு இரண்டாவதான अङ्गம் प्रातिकूल्यविरामसङ्कल्पமென்றும் प्रातिकूल्याभिसन्धि विरामமென்றும் प्रातिकूल्यस्वरूपनिवृत्तिயென்றும் மூன்றுவிதமாய் वचनसिद्धம். அதில் प्रातिकूल्यविरामसङ्कल्प-रूपமான प्रथमपक्षத்தில் सकृत्कर्तव्यत्वம் स्पष्टம். सङ्कल्पस्य पश्चादननुवृत्तेः । மேலிரண்டு पक्षங்களில், அதாவது प्रातिकूल्याभिसन्धिविराम प्रातिकूल्यस्वरूपनिवृत्तिயென்கிற पक्षங்களில் सकृत्वம் கூடுவதெங்ஙனேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் **अपायेभ्य** इत्यादिना । இங்கு अपायशब्दம் प्रातिकूल्याचरणपरம். அது भूतமான प्रातिकूल्याचरणமாகில் अनुष्ठितமாய்விட்டபடியால் அதினின்றும் निवृत्ति घटिயாது. அது भविष्यத்தானால் அதினின்றும் निवृत्ति இப்போது கூடாதாகையால் இதின் अभिसन्धिविरामமே निवृत्तिயென்று கொள்ளவேண்டும் என்கிற अभिप्रायத்தாலேயருளிச்செய்கிறார் **என்கிறபடியே अभिसन्धिविराममாதலிति** । ''प्रातिकूल्यस्य वर्जनं'' என்கிற वचनाभिप्रायத்தாலே யருளிச்செய்தார் **प्रातिकूल्य स्वरूपनिवृत्ति யாதலானாலுமிति** । **அதில் प्रथमक्षणம் अङ्गமாயிति** । **அதில்** – अभावरूपமானவதில். **प्रथमक्षणம்** – प्रपत्त्यनुष्ठानकालத்திலுள்ள प्रथमक्षणம். **अङ्गமாயிति** । प्रपत्तिक्षणावच्छिन्नाभावமङ्ग மாயென்றபடி. **மேலுள்ளது** – प्रपत्त्युत्तरकालावच्छिन्नங்களான प्रातिकूल्याभावतदभिसन्ध्य-भावங்கள். **फलமாகக் கடவது** – अङ्गिயின் फलமாகக் கடவதென்றபடி. महाविश्वासம் प्रपत्त्युत्तरकालத்தில் अनुवर्तिப்பதொன்றாகையாலேயதிலிமிந்த न्यायத்தை यतिदेशिக்கிறார் **இப்படி विश्वासத்திலும் பார்ப்பது** इति । **இப்படி** – प्रातिकूल्यवर्जनத்திற்சொன்னபடி. **विश्वासத்திலும்** – महाविश्वासத்திலும், **பார்ப்பது** – प्रथमक्षणावच्छिन्नमहाविश्वासம் अङ्गமென்றும் उत्तरक्षणावच्छिन्नமான महाविश्वासம் फलமென்றும் பார்ப்பதென்றபடி.

लोकத்தில் प्रपन्नரல்லாதாரும் अनुकूलाचरणத்தையும் प्रातिकूल्यवर्जनத்தையும் अनुष्ठिக்கக் காணாநிற்க प्रपन्नனுக்கு प्रपत्त्युत्तरकालिकமான अनुकूलाचरणादिகள் प्रपत्तिफलங்களென்று निष्कर्षिக்கக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **प्रवृत्तिरि**त्यादिना । **अनुकूलेषु प्रवृत्तिः** – अनुकूलकार्यங்களில் प्रवृत्ति । अनुकूलकार्याचरणमिति यावत् । **अन्यतः** – प्रतिकूलकार्यத்தினின்றும், **निवृत्तिश्च** – प्रतिकूलकार्यानाचरणमिति यावत् । **फलं** – नाना कारणங்களுக்கு फलமாகவாகிறது. कारणங்களையருளிச்செய்கிறார் **प्रारब्धसुकृताच्चे**त्यादिना । இங்கு चकारம் अवधारणपरம். प्रपन्नेतरविषयத்தில் प्रारब्धसुकृतத்தாலேயே உண்டாகும்; प्रपन्नविषयத்திலோவென்றால், **सङ्कल्पे च प्रपत्तितः** – सङ्कल्पेसति प्रपत्तिயினாலுமுண்டாகும். आनुकूल्यवृत्त्यादिகள் சேர்ந்து

ஆகையாலிருந்த நாளில் निरपराध कैङ्कर्यத்தையும் प्रारब्धशरीरानन्तरं मोक्षத்தையுஞ் சேரப் ஃபலமாகக்கோலி प्रपत्ति பண்ணுவார்கள் निपुणர்.

அறவே பரமென்றடைக்கலம் வைத்தனரன்று நம்மைப்
பெறவே கருதிப் பெருந்தகவுற்ற பிரானடிக்கீழ்
உறவேயிவனுயிர் காக்கின்ற வோருயிருண்மையை நீ
மறவேலென நம்மறைமுடிசூடிய மன்னவரே. (19)

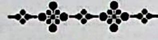
सङ्कल्पिக்கப்பட்டதாகில் प्रपत्तिயினாலே உண்டாகுமென்றபடி. இங்கு चकारத்தால் प्रारब्धसुकृतத்திற்கு संग्रहம். तथाच प्रपन्नविषयத்தில் प्रपत्त्यनुष्ठानकालத்தில் अनुकूलाचरणத்தையும், प्रातिकूल्यवर्जनத்தையும் சேர்த்து सङ्कल्पिத்து अनुष्ठिத்தாலும் அவைகள் प्रपत्तिफलங்களாக வரும். அப்படி अनुष्ठिயாத சிலர்க்கும் प्रारब्धसुकृतத்தால் வருமென்றபடி. इत्थं च अप्रपन्नர்களுக்கு प्रारब्धसुकृतफलமாகவே अनुकूलाचरणप्रातिकूल्यवर्जनங்கள் வருமென்றும், प्रपन्नविषयத்தில் प्रारब्धसुकृतத்தாலும் प्रपत्तिकालिकसङ्कल्पத்தாலும் வருமென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. இப்படி प्रपन्नனுக்கு प्रारब्धसुकृतத்தாலும் अनुकूलाचरणம் संभविக்குமென்றால் அவன் मोक्षरूपमहाफलத்தோடு சேர்த்து अनुकूलाचरणादिरूपமான ஃபலத்தையும் सङ्कल्पिத்து अनुष्ठिக்கவேண்டுமென்கிற निर्बन्धமுண்டோவென்னவருளிச்செய்கிறார் **ஆகையாலி**त्यादि । **ஆகையால்** – प्रपत्तिकालத்திலிவைகளையும் சேர்த்து ஸங்கல்பித்து अनुष्ठिத்தாலிவ்வனுகூலாசரணாதிஃபலம் अवश्यம் வருமென்று निश्चयமிருப்பதால். **இருந்தநாளில் निरपराधकैङ्कर्यத்தையும்** – प्रातिकूल्यवर्जनसहितानुकूल्याचरणरूपकैङ्कर्यத்தையும். **प्रारब्धशरीरानन्तरं मोक्षத்தையும்** – परमफलமான मोक्षத்தையும். **சேர ஃபலமாகக்கோலி** – இருந்த நாள் निरपराध कैङ्कर्यार्थं, एतद्देहावसानத்தில் कैङ्कर्यपर्यन्तமான परिपूर्ण ब्रह्मानुभवरूपमोक्षार्थञ्च प्रपत्तिं करिष्ये என்று சேர்த்து ஸங்கல்பித்து. **प्रपत्ति பண்ணுவார்கள் நிபுணரி**ति । तथाच अनुकूल्याचरणादिरूपமான ஃபலத்தையும் ஸங்கல்பத்தில் கோலி अनुष्ठिக்கவேண்டுமென்கிற निर्बन्धமில்லாவிடிலும் अनुकूलाचरणादिகள் प्रारब्धसुकृतத்தாலே வரக்கூடினதானாலும் தனக்கு अनुकूलाचरणादिजनकप्रारब्धसुकृतसत्वे निर्णयமில்லாமையாலே सङ्कल्पकालத்தில் அதை சேர்க்காவிடில் निरपराधकैङ्कर्यसिद्धि संदिग्धமாகையாலே இருந்த காலத்திலும் निरपराध-कैङ्कर्यத்தைப் பண்ணி देहावसानத்தில் मोक्षத்தை அடைகைக்கு चातुर्यशालिயானவன் இரண்டையும் सङ्कल्पத்தில் சேர்த்து अनुष्ठिப்பதே उचितமென்று திருவுள்ளம்.

शेषशेषिभावसंबन्धத்தாலே இந்த चेतनனுடைய स्वरूपादिகளைக்கெடாமல் रक्षिக்கிற अन्तर्यामिயான भगवानுடைய सहजकारुण्यமே रक्षणத்திற்கு प्रधानकारणம்; प्रपत्तिव्याजमात्रம்,

இதை நீ மறவாதே என்று உபதேசித்து நம்மாசார்யர்கள் அனாதிகாலமாக நம்மைப் பெற வேணுமென்று ஆசைப்படும் ஈச்வரன் திருவடிகளிலே நமக்கு பரமறும்படி ரக்ஷ்யவஸ்துவாக நம்மை ஸமர்ப்பித்தாரென்று கீழ்ச்சொன்ன அதிகாரார்த்தத்தை ஒருபாட்டாலே ஸங்க்ரஹிக்கிறார் **அறவே பரமி**த்யாதினா । **நம்மறைமுடிசூடியமன்னவர்** – நம் – நம்மிடத்தில் பரமக்ருபாலுக்களாய், **மறையிலே** – வேதாந்தத்திலே **முடிசூடிய** – மூர்த்தாபிஷிக்தர்களான, மன்னவர் – ப்ரபந்ந ராஜாக்களான நம் பூர்வாசார்யர்கள். இதற்கு அடைக்கலம் வைத்தனரென்பதோடந்வயம். இப்படி ஸமர்ப்பித்தால் ஒன்றுமறியாத நான் அதை அங்கீகரிக்கும்படி யெங்ஙனே யென்ன நமக்கும் ஈச்வரனுக்கும் சேஷசேஷிபாவஸம்பந்தமுண்டென்றும் அதனாலேயே இந்த சேதநங்களெல்லாரையும் ஈச்வரன் ரக்ஷிக்கிறான், இது உண்மை, இதை மறவாதே கொள் என்றும் தத்த்வோபதேசம் பண்ணி ஸமர்ப்பிக்கிறார்களாகையால் நாமும் இந்த ஸமர்ப்பணத்தை இசையக்கூடுமென்கிற அபிப்ராயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் **உறவே யிவனுயிர் காக்கின்றவோருயிருண்மையை நீ மறவேலென** இதி । **உறவே** – சேஷ சேஷிபாவஸம்பந்தத்தாலேயே, **இவனுயிர்** – இந்த சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்தை, **காக்கின்ற** – ரக்ஷிக்குமவனான, **ஓருயிர்** – ஸர்வாந்தர்யாமியான ஈச்வரனுடைய, **உண்மையை** – ஸஹஜஸம்பந்தத்தாலே ஸர்வரையும் ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவத்தை, **நீ மறவேல்** – மறவாதே கொள், **என** – என்று நாமிசையும்படி உபதேசித்து. இதனால் ஸ்வத: நாமிந்த பரஸமர்ப்பணத்தை இசையாவிடாலும் பரமக்ருபாலுக்களான நம்மாசார்யர்கள் பகவத்ஸம்பந்தோபதேசத்தாலும், பகவத்ஸ்வரூபஸ்வபாவோபதேசத்தாலும் நம்மை யிசையும்படி க்ருஷிபண்ணுகையால் நாமிசையத்தட்டில்லை யென்றதாயிற்று. இப்படி ஆசார்யர்கள் நம்மை ஸமர்ப்பித்து நாமுமிசைந்தாலும் நிஸ்ஸமாப்யதிகனான ஸர்வேச்வரன் நம்மை யங்கீகரிப்பனா, அனந்தகோடிஜீவனில் நாமொருவனிருப்பதாக எண்ணுவானோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **அன்று நம்மைப் பெறவே கருதி** இத்யாதியால். **அன்று** – அன்று முதலே, அனாதிகாலமாக வென்றபடி. **நம்மை** – சேஷபூதனான நம்மை, **பெறவே** – லபிக்கைக்கு, **கருதி** – ஆசைப்பட்டு, உடையவன் உடைமையைலபிக்கைக்காசைப்படுவானிறே. இதனால் ஜீவன்கள் அனந்தகோடிகளானாலும் அவன் நமக்கும் அந்தர்யாமியாகையாலும் ஸர்வஜ்ஞனாகையாலும் நம்மையும் ஒருவனாக எண்ணுகையும் பெறவாசைப்படுகையும் கூடுமிறே. இப்படி ஆசைப்படுகைக்குக் காரணம் சொல்லுகிறார் **பெருந்தகவுற்ற** இதி । **பெருந்தகவு** – பெரிய க்ருபை । ஸஹஜமாய் பரிபூர்ணமாய் ந்யஸ்தபரர்களை ஸ்வீகரித்தல்லது தரிக்கமுடையாததான க்ருபை யென்றபடி. **உற்ற** – அடைந்த, **பிரான்** – பரமோபகாரகனான ஸர்வேச்வரனுடைய, இப்படி

युग्यस्यन्दनसारथिक्रमवति त्रय्यन्तसन्दर्शिते
तत्त्वानां त्रितये यथार्हविविधव्यापारसन्तानिनि ।
हेतुत्वं त्रिषु कर्तृभाव उभयोस्स्वाधीनतैकत्र तत्
स्वामिस्वीकृतयद्भरोऽयमलसस्तत्र स्वयं निर्भरः ॥ २९ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
साङ्गप्रपदनाधिकारो द्वादशः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

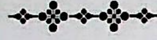
பரமக்ருபாலுவாய் பரமோபகாரகனாயிருக்கையாலே நம்மை யங்கீகரிக்கத்தட்டில்லை யென்றதாயிற்று. **அடிக்கீழ்** – திருவடித்தாமரைகளின் கீழ், **பரமறவே என்று** – பரம் அறுந்தே போகவேண்டுமென்று, நம்முடையதுகளுக்கும் ஸ்வரூபபரஃபலாதிகளில் அன்வயமில்லாத போகவேண்டுமென்றென்றபடி. **அடைக்கலம் வைத்தனர்** – ரக்ஷ்யவஸ்துவாக ஸமர்ப்பித்தனர். அடைக்கலம் ரக்ஷ்யவஸ்து । இங்கு அறவே பரமென்றதால் நிர்ப்பரத்வம் தோன்றுகிறது. அடிக்கீழென்றதாலும் நிர்ப்பரத்வம் தோன்றுகிறது. வைத்தனரென்று அசார்யகர்த்ருகமாக பரந்யாஸத்தைச் சொன்னது ஆசார்யநிஷ்டரல்லாதார்க்கும் தங்களுடைய அதாவது ஸ்வகர்த்ருகமான பரஸமர்ப்பணானுஷ்டானமும் ஹிதோபதேசகாசார்யாதீனமாக வந்ததாகையால் ஆசார்யகர்த்ருகமாகவே அதை நினைத்திருக்கவேண்டுமென்று ஜ்ஞாபிக்கைக்காக.

கீழ்ச்சொன்னபடி ஒருவன் ஒரு ஃபலத்தை உத்தேசித்து ஈச்வரனிடத்தில் ந்யஸ்தபரனாய், பகவானுமந்த பரத்தை ஸ்வீகரித்தால் அந்த விஷயத்தில் நிர்ப்பரனாயிருக்கவேண்டுமென்று நிகமிக்கப்போகிறவராய் ஜீவனும் ஈச்வரனும் கர்த்தாக்களாயிருக்க அதில் ஒருவனுக்கு பரதந்த்ரனாய்க்கொண்டு பரஸமர்ப்பணகர்த்ருத்வமும் மற்றொருவனுக்கு ஸ்வதந்த்ரனாய் பரஸ்வீகர்த்ருத்வமும் ப்ரமாணஸித்தமானாலல்லவா இப்படிச் சொல்லலாவதென்னில், ச்ருத்யுக்தமான த்ருஷ்டாந்தத்தால் ஜீவேச்வரகர்த்ருத்வங்களுக்கு வைஷம்யத்தைக் காட்டி ''சக்தயஸ்ஸர்வபாவானா-

मचिन्त्यज्ञानगोचराः'' என்கிறபடி तत्तद्वस्तुக்களின் स्वभावங்கள் भिन्नभिन्नங்களாயும் विचित्रங் களாகவும் प्रमाणसिद्धங்களாகையால் அப்படிச் சொல்லலாமென்று உபபாதிக்கிறார் **युग्येति** । युगमर्हतीति युग्यங்கள் குதிரைகள், **स्यन्दनं** – தேர், **सारथिः** – ஸூதன், இவர்களுடைய **क्रमवति** – ந்யாயத்தை யுடையதாக, **त्रय्यन्तसन्दर्शिते** – ''यथा प्रयोग्य आचरणे युक्तः एवमेवास्मिन् शरीरे प्राणो युक्तः'' என்கிற वेदान्तवाक्यத்தில் காண்பிக்கப்பட்ட. अस्याश्श्रुतेयमर्थः । यथा – எப்படி, प्रयोग्यः – योक्तुमर्हः योग्यः, யுகத்திலே संबद्धुमर्हः युग्य इति यावत् । अश्वादिः । आचरणं – आसमन्ताच्चर-तीत्याचरणं स्यन्दनं । तस्मिन् युक्तः – सारथिना बद्धः । एवमेव – इत्थमेव, अस्मिन् शरीरे – अचेतनமான இந்த शरीरத்திலே, प्राणः – प्राणशब्दवाच्यனான ஜீவன். युक्तः – सर्वप्रेरकனான भगवानாலே संबद्ध इति । चेतनன் कर्ताவாகையாலே युग्य क्रमவானாகவும், अचेतनம் प्रयत्नाश्रयत्वरूपकर्तृत्व-மன்றிக்கே केवलं व्यापाराश्रयமாகையாலே स्यन्दनक्रमवத்தாயும், ईश्वरன் उभयप्रेरकனாகை யாலே सारथि क्रमவானாகவும் காண்பிக்கப்பட்ட என்றபடி. **यथार्हविविधव्यापारसन्तानिनि** – यथार्हाः – स्वस्वयोग्याः, विविधाः – नानाप्रकाराः, व्यापाराः – त्रिकसाधारणங்களாயும், द्विकसाधारणங் களாயும், प्रत्येकासाधारणங்களாயுமுள்ள व्यापारங்கள், இங்கு त्रिकसाधारणव्यापारங்கள் संयोगादिகள். चिदचिदुभयसाधारणाश्चलनादयः । जीवेश्वरोभयसाधारणाः ज्ञानचिकीर्षादयः । चित्தினு டைய असाधारण व्यापारங்கள் ज्ञानसङ्कोचविकासादिகள். अचेतनமான शरीरासाधारणव्यापारங்கள் स्वरूपपरिणामादिகள். ईश्वरासाधारणव्यापारங்கள் स्वेतरनियन्तृत्वादिகள். இதுகளுடைய सन्तानं – परंपरै, அதையுடைய, **तत्वानां त्रितये** – चिदचिदीश्वरतत्वत्रयத்திலே, **त्रिषु** – घटकங்களான மூன்றுகளில், चिदचिदीश्वरர்களிலென்றபடி. **हेतुत्वं** – कार्यजनकत्वरूपமான हेतुत्वம் वर्तते, **उभयोः** – तत्वत्रयघटकர்களான चेतनரிடத்திலும் ईश्वरனிடத்திலும், **कर्तृभावः** – प्रयत्नाश्रयत्व-रूपமான कर्तृत्वं वर्तते । **एकत्र** – तत्वत्रयघटकனான ईश्वरனிடத்திலே, **स्वाधीनता** – कर्तृभावத்தில் स्वतन्त्रता वर्तते । जीवेश्वरர்களுக்கு साधारणமான प्रयत्नाश्रयत्वरूपकर्तृत्वமிருந்தாலும் ஜீவனுக்கு परतन्त्रकर्तृत्वமும் ईश्वरனுக்கு स्वाधीनकर्तृत्वமுமுள்ளது. **तत्** – இப்படி மூன்று तत्त्वங்களும் कार्यजनकங்களாய், जीवेश्वरர்கள் प्रयत्नाश्रयत्वरूपकर्तृत्वशालिகளாய், அதில் ईश्वरன் स्वाधीनकर्ता வாக இருக்கையால் ஜீவன் भगवदधीनனாய்க்கொண்டு भरसमर्पणம் பண்ணுகையும், ईश्वरன் அந்த भरத்தை स्वीकरिக்கையும் கூடுமாகையாலே யென்றபடி. **अयमलसः** – भक्त्यादिகளிலशक्तனான அதாவது अकिञ्चनனான இந்த प्रपन्नன், **स्वामिस्वीकृत यद्भरः** – स्वतन्त्रस्वामिயாலே स्वीकरिக்கப்பட்ட यद्विषयभरः, இங்கு यच्छब्दம் फलपरம்; यत्फलजनकत्वरूप-भरத்தை யுடையவனோ வென்றபடி. **तत्र** – तस्मिन्फले, **स्वयं निर्भरः** – फलजनकत्वभरம் स्वतन्त्रस्वामिயால் स्वीकृतமானபடியால் தனக்கதில் भरமில்லை யென்றபடி.

श्रीमान् लक्ष्मीनृहरिः कृत्वा मां तूलिकां स्वहस्तस्य ।
श्रीरङ्गपूर्वशठजिद्योगिवरं प्रीतिपूर्वकं व्यलिखत् ॥
अतिसरळं व्याख्यानं महनीयं सारबोधिनीसदाख्यानम् ।
यावत्साङ्गन्यासाधिकारमतिलोकसारशास्त्रस्य ॥

॥ इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
साङ्गप्रपदनाधिकारोद्वादशः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे कृतकृत्याधिकारः ॥ १३ ॥

समर्थे सर्वज्ञे सहजसुहृदि स्वीकृतभरे
यदर्थं कर्तव्यं न पुनरिह यत्किञ्चिदपि नः ।
नियच्छन्तस्तस्मिन्निरुपधिमहानन्दजलधौ
कृतार्थीकुर्मः स्वं कृपणमपि कैङ्कर्यधनिनः ॥ ३० ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीसारबोधिनीव्याख्यायां

कृतकृत्याधिकारः ॥

रहस्यत्रयसारस्य व्याख्यां श्रीसारबोधिनीम् ।
कृतकृत्याधिकारादेः कुरुते नरकेसरी ॥

கீழதிகாரங்களில் ப்ரபத்திக்கு அஸாதாரணமான அதிகாரத்தையும், பரிகரங்களையும், भरन्यासத்தையும் நிரூபணம் பண்ணினார். இனி இப்படி நிரூபிதமான मोक्षार्थभरन्यासத்தை பகவானிடத்திலே அநுஷ்டித்து, அவனும் அதை ஸ்வீகரித்த பிறகு, भरन्यासविषयத்தில் कर्तव्यशेषமில்லாமையால் कृतकृत्यர்களானவர்களுக்கு प्रपत्त्युत्तरकालம் செய்யவேண்டிய கைங்கர்யங்களை மேலதிகாரங்களாலே परिपूर्णब्रह्मानुभवपर्यन्तங்களாக நிரூபிக்கக்கருதி, இவ்வதிகாரத்தில் சொல்லப்போகிற, कृतकृत्यர்களான நாம் ஆத்மாவை அவனதீன மாக்கி அவன் கைங்கர்யத்தையே அநுஷ்டித்து कृतार्थர்களாகக்கடவோமென்று कृतकृत्यர் களுடைய अभिसन्धिविशेषத்தை अधिकारारम्भश्लोकத்தாலே ஸங்க்ரஹித்துக் காட்டுகிறார் **समर्थ** इति । **समर्थे** – सर्वशक्तனாய், **सर्वज्ञे** – सर्वसाक्षात्कारமுள்ளவனாய், **सहजसुहृदि** – स्वाभाविकसौहार्द-शालिயாயுமிருக்கிற பகவானானவன். இப்பதத்ரயங்களால் वक्ष्यमाणभरस्वीकारம் समर्थ-सर्वज्ञसहजसुहृत्कर्तृकமாகையாலே இதற்கு असामर्थ्याज्ञानवञ्चनाकृतமான अन्यथाभावமில்லை யென்று ஸூசிதமாகிறது. **स्वीकृतभरे सति** – தன்னாலே समर्पितமான आत्मरक्षाभरத்தை ஸ்வீகரித்தவளவில். **यदर्थं** – யாதொரு स्वीकृतभरனான பகவானுக்காக. भगवद्वशीकरणार्थ

இவ்வுபாயவிஶேஷநிஷ்டன் ப்ரபத்திக்கு அனந்தரகாலந்துடங்கித் தானிதுக்குக் கோலின ஃபலத்தைப்பற்ற தனக்கு கர்தவ்யாம்ஶத்தில் அன்வயமில்லாமையாலும் கர்தவ்யாம்ஶம் ஸக்ருதநுஷ்டானத்தாலே ஸித்த(க்ருத)மாகையாலும் ஸ்வதந்த்ரனாய் ஸத்யஸங்கல்ப னான ஃபலப்ரதன் ''மாஶுச:'' என்றருளிச்செய்கையலும், தனக்குப் பிறந்த

மாகவென்றபடி. **இஹ** – ப்ரபத்த்யுத்தரகாலத்தில். **ந:** – நமக்கு. **புன: கர்தவ்யம் யத்கிஞ்சிதபி நாஸ்தி** – உபாயஶேஷதயா புன: கர்தவ்யம் நாஸ்தி என்றபடி. **தஸ்மின் நிருபதிமஹானந்தஜலதௌ । ஸ்வம்** – ஸ்வாத்மாவை. **நியச்சந்த:** – பராதீனம் குர்வந்த இதி யாவத் । ஏகாந்தினோ வயமிதி ஶேஷ: । **க்ருபணமபி** – பரந்யாஸாத்பூர்வம் கைங்கர்யதரித்ர னாயிருந்த. ஸ்வம் என்பதை இங்கும் கூட்டுவது. **கைங்கர்யதனினஸ்ஸந்த:** – தனவத் கைங்கர்யரக்ஷணே துரந்தராஸ்ஸந்த: । **க்ருதார்தீகுர்ம:** – க்ருதார்தமாகப் பண்ணக்கடவோம். க்ருதப்ரயோஜனமாகப் பண்ணக் கடவோமிதி யாவத் । இங்கு ச்விப்ரத்யயத்தாலே அனாதிகாலமில்லாத க்ருதார்தபாவத்துக்கு இதானீம் ப்ராப்திஸ்ஸூச்யதே ।

இப் ப்ரபத்திநிஷ்டன் ப்ரபத்த்யனந்தரகாலம் நிர்பரனாய், நிஸ்ஸம்ஶயனாய், நிர்பயனாய், ஹ்ருஷ்டமனாவுமாய், பகவத்விஷயத்தில் யதாஶாஸ்த்ரம் அஜ்ஞானுஜ்ஞாகைங்கர்யத்தை அனுஷ்டித்துப் போருகையால் முக்தப்ராயய னாய் க்ருதக்ருத்யனென்றும், க்ருதார்தனென்றும் கொண்டாடப்படுவானென்று ''இவ்வு பாயநிஷ்டன்'' இத்யாதிமஹாசூர்ணிகையாலே சொல்லப்போகிறவராய், முந்துற நிர்பரனாகை யில் ஹேதுக்களைக் காட்டுகிறார் **ப்ரபத்திக்கு அனந்தரகாலந்துடங்கி** இத்யாதினா । **தான்** – பகவானிடத்தில் பரந்யாஸம்பண்ணின தான். **இதுக்கு** – இந்த பரந்யாஸத்திற்கு. **கோலின ஃபலத்தைப்பற்ற** – ப்ரார்திதமான மோக்ஷரூபஃபலத்தை உத்தேஶித்து. தனக்கு – ந்யஸ்தபரனான தனக்கு. ஹேத்வந்தரமருளிச்செய்கிறார் கர்தவ்யாம்ஶமிதி । அகிஞ்சனனுக்கு கர்தவ்யதயா விஹிதமான பரந்யாஸ இத்யர்த: । **ஸக்ருதநுஷ்டானத்தாலே க்ருதமாகையாலும்** – ஆப்ரயாணமஹரஹரனுஷ்டேயமான பக்தி போலன்றிக்கே ''ஸக்ருதேவ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த: க்ருதோऽயம் தாரயேன்னரம்'' என்கிறபடி ஸக்ருதநுஷ்டானத்தாலேயே க்ருதமாகையாலும்; கர்தவ்யாம்ஶத்தில் ஶேஷமிருந்தாலல்லவோ அது இவனுக்கு பரமாகு மென்று கருத்து. ஹேத்வந்தரமருளிச் செய்கிறார் ஸ்வதந்த்ரனாயித்யாதினா । ஸ்வாதந்த்ர்யமும் ஸத்ய-ஸங்கல்பத்வமும் ''மா ஶுச:'' என்கிற வசனத்தினுடைய அமோகத்வே ஹேது: । **ஃபலப்ரதன் மா ஶுச:'' என்று அருளிச்செய்கையாலும்** – மோக்ஷரூபஃபலத்தைக் கொடுக்கிற பகவானே ''நீ துஷ்கரோபாயங் களை விட்டு என்னை யொருவனையே ஶரணமாக அடை; அதொன்றாலேயே வஶீக்ருதனான நானே உன்னை ஸர்வபாபங்களிலிருந்தும் விடுவிக்கிறேன். மா ஶுச: । பக்திபோல் இதற்கும் கர்தவ்யஶேஷமுண்டோவென்று ஶோகிக்கவேண்டாமென்று அருளிச் செய்கையாலும். இந்த ஹேதுத்ரயத்தாலே நிர்பரத்வம் ஸித்திக்குமானாலும், இந்த ப்ரபத்தி யதாவஸ்திதமாக அனுஷ்டிதமோ இல்லையோவென்று ஸந்தேஹமுண்டானால் நிர்பரதை கூடுமோ

भरन्यासरूपदशैयைப் பார்த்து निर्भरனாய், ''मामेकं शरणं व्रज'' என்கிறபடியே सिद्धोपायत्वेन स्वीकृतனான सर्वेश्वरன் ''अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि'' என்று फलप्रदानसङ्कल्पத்தைப் பண்ணுகையாலே இப்படி विश्वसनीयனுமாய் समर्थனுமாய் उपायभूतனுமான ईश्वरனைப் பார்த்து फलसिद्धियில் निस्संशयனுமாய் निर्भयனுமாய் கடையறவிட்ட अन्यपुरुषार्थங்களையும் காம்பறவிட்ட उपायान्तरங்

வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **தனக்குப் பிறந்த भरन्यासरूप दशैயைப் பார்த்து** इति । आकिञ्चन्याद्यधिकार पूर्णाङ्गकभरन्यासदशैயைப்பார்த்து. अनुष्ठिमान தன்னுடைய भरसमर्पणத்தில் अङ्गाङ्गिवैकल्यமில்லாமையை நன்றாக நிச்சயித்து என்றபடி. **निर्भरனாயிति** । கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுக்களோடு இந்த निश्चयமுமிருந்தால் निर्भरतैக்குத் தட்டில்லையென்று கருத்து. இனி निस्संशयत्वத்திலும் निर्भयत्वத்திலும் हेतुவையருளிச் செய்கிறார் **मामेकं शरणं व्रजेत्यादिना** । **मामेकं** – என்னையொருவனையே, **शरणं व्रज** – सिद्धोपायமாக वरणம் பண்ணு. **என்கிறபடியே** – என்று विहितமானபடியே. **सिद्धोपायत्वेन स्वीकृतனான** – शरणवरणம்பண்ணி सिद्धोपायனாக स्वीकरிக்கப்பட்ட, **सर्वेश्वरன்** – सर्वनियन्ताவான भगवान्. **फलप्रदानसङ्कल्पத்தைப் பண்ணுகையாலே** इति । இதற்கு निस्संशयனுமாய் निर्भयனுமாய் என்பதோடந்வயம். सर्वेश्वरன் फलप्रदानसङ्कल्पம் பண்ணினமாத்ரத்தாலேயே இவ்வதிகாரிக்கு संशयनिवृत्त्यादिகள் எப்படி வரக்கூடும்? सङ्कल्पसंशयनिवृत्त्यादिகள் असमानाधिकरणங்களன்றோ? என்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படி विश्वसनीयனுமாயிत्यादि**யால். दूत्यसारथ्य विश्वरूपप्रदर्शनादिகளாலே आप्ततया विश्वसनीयனுமாய் என்றபடி. **समर्थனுமாய்** – நம்மையும் सर्वपापத்தினின்றும் விடுவித்து नित्यसूरिपरिषத்திலே சேர்க்க सामर्थ्यமுள்ளவனாய். **उपायभूतனுமான** – நம் भरத்தை स्वीकरித்து उपायान्तरस्थानத்திலே நிற்குமவனான. **ईश्वरனைப்பார்த்து** – सर्वनियन्ताவான भगवाனை நன்றாக परामर्शித்து. அதாவது நமக்கு फलप्रदानसङ्कल्पம் பண்ணின भगवान् विश्वसनीयனாய் ஆப்தனாயிருப்பதால் फलसिद्धियில் வஞ்சனை செய்யமாட்டான். இவன் अघटितघटनासामर्थ्यशालियாயிருப்பதால் फलத்தை साधिத்துத் தரவல்லவன். நம் प्रपत्तिवशीकृतனாய் उपायान्तरस्थानத்தில் நிற்கையால் उपेयமான फलத்தை अवश्यமாக प्रदानம் பண்ணுவன் என்று निश्चयித்தென்றபடி. இதனால் फलप्रदानसङ्कल्पம் संशयनिवृत्त्यसमानाधिकरणமானாலும் அந்த सङ्कल्पाश्रय भगवद्गुणपरामर्शம் समानाधिकरणமாகையாலே संशयनिवृत्ति கூடலாமென்றதாயிற்று **फलसिद्धियில் निस्संशयனுமாய் निर्भयனுமாயிति** । फलप्रदனான ईश्वरனே ''सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि'' யென்று सङ्कल्पிக்கையாலும், அவனே ஆப்தனாய், समर्थனாய், उपायமாயிருக்கையாலும் फलसिद्धियில் संशयமும், अनादिकालसञ्चितங்களான पापங்களாலே என்

களையும் அகிஞ்சனன் அயத்னமாகமஹாநிதியைப்பெறுமாப்போலே தான் பெறப்புகுகிற பரமபுருஷார்த்தையும் பார்த்து ஹ்ருஷ்டமனாவாய் [1]''देवर्षिभूतात्मनृणां पितॄणां न किङ्करो नायमृणी च राजन्। सर्वात्मना यश्शरणं शरण्यं नारायणं लोकगुरुं प्रपन्नः ॥''

படப்போகிறோமென்கிற பயமும் உண்டாக ப்ரஸக்தியேயில்லாமையாலே நிஸ்ஸம்சயனாய் நிர்பயனாய் இருக்கத் தட்டில்லையென்று கருத்து. ஹ்ருஷ்டமனாவாக ஆகுகைக்கு ஹேதுக்களைக்காட்டுகிறார் **கடையறவித்யாதியால். கடையறுகை** – வாஸனையறுகை. ஸவாஸனமாகவிட்ட – அதாவது ஸமீப தேசத்தையும் மிதியாமல் விட்ட என்றபடி. **அன்யபுருஷார்த்தங்களையும்** – ஐச்வர்யாதிபுருஷார்த்தங்களையும், **காம்பறவிட்ட** – காம்பு – துவக்கு, அதாவது உபாயம்; அது அற, ஸ்வோபாயத்தோடு அற்றுப்போம்படி, விட்ட – விடப்பட்ட. **உபாயாந்தரங்களையுமிதி** । ஸ்வஸ்வோபாயங்களோடு விடப்பட்ட உபாயாந்தரங்களையும் என்றபடி. **அகிஞ்சநன்** – தரித்ரன். **அயத்னமாக** – அதிகப்ரயத்னமன்றிக்கே. **மஹாநிதியைப் பெறுமாப்போலே** – அவதியில்லாத நிதியைப் பெறுமாப்போலே. **தான் பெறப்புகுகிற** – கோலினகாலத்திலேயே தான் அடையப்போகிற. **பரமபுருஷார்த்தையும்** – மோக்ஷரூபமஹாபுருஷார்த்தையும். **பார்த்து** – சாஸ்த்ரத்தாலே நன்றாக பராமர்சித்து. **ஹ்ருஷ்டமனாவாய்** – ஸந்துஷ்டசித்தனாய். ப்ரபன்னனான ஒருவன் தன்னாலே நிச்சேஷமாக விடப்பட்ட ஐச்வர்யாதிகளை அல்பத்வாஸ்திரத்வது:கமூலத்வது:கமிச்ரத்வது:கோதர்கத்வாதிதோஷயுக்தங்களாக நன்கு பராமர்சித்தாலும், தன்னாலே ஸோபாயமாக விடப்பட்ட கர்மயோகஜ்ஞானயோகபக்தியோகரூபோபாயாந்தரங்களை ஆப்ரயாணாதநுவர்தநீயமாகையாலும், அஹரஹரப்யாஸத்தாலே ஆதேயாதிசயமாகையாலும், பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே ஸம்பாதநீயமான ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரதையாலும், விக்னபஹுலதையாலும், தனக்கு க்ருச்ச்ரஸாத்யங்களாக நன்கு பராமர்சித்தாலும் தான் இப்பொழுது அனுஷ்டித்த க்ஷணகாலஸாத்யஸுகரோபாயத்தையும், அதனாலே கோலின காலத்திலே வரப்போகிற மஹாநந்தப்ரஹ்மானுபவரூபமஹாபுருஷார்த்தையும் நன்றாக பராமர்சித்தாலும் ஹ்ருஷ்டமனாவாக ஆகுவான் என்பதற்கு ஸந்தேஹமே யில்லையென்று கருத்து.

இங்கிருந்தகாலம் பகவத்விஷயத்தில் தன் பாரமைகாந்த்யங்குலையாதே கைங்கர்யம் பண்ணுகையால் முக்த துல்யனாய்ப் போருமென்கிறார் **தேவர்ஷீத்யாதிநா । अयं** – ப்ரபன்னனான இவன். देवाश्च ऋषयश्च भूतात्मानश्च नरश्च देवर्षिभूतात्मनरः। तेषां, पितॄणां। தேவயஜ்ஞ பூதயஜ்ஞ மனுஷ்யயஜ்ஞ ப்ரஹ்மயஜ்ஞ பித்ருயஜ்ஞங்களில் யஷ்டவ்யர்களாகச் சொல்லப்பட்ட தேவாதிவிஷயங்களில். **न किङ्करः** – ஸாக்ஷாத் யஷ்டவ்யத்வபுத்த்யா கிங்கரவ்ருத்தியைப்பண்ணக்கடவனல்லன். **न ऋणी च** – ''जायमानो ह वै ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणवा जायते'' இத்யாதிகளில் சொன்ன அவச்யாபநோதநீயமான ருணவானுமாகான். **यः**

---

[1] பாகவதம் 11-5-41.

என்கிற ஶ்லோகத்தின்படியே प्रजापतिपशुपतियென்றாப்போலே பேரிட்டுக் கொண்டிருக்கிற सजातीयரான क्षेत्रज्ञரைப்பற்ற ஓரோரவஸரங்களிலே கைக் கூலிபோலே சில उपाधिகளடியாக எழுதாமறையிலே யேறிட்டுக்கிடக்கிற அடிமைத்தீட்டும் முதல் மாளாதேபொலிசையிட்டுப்போருகிற தனிசு தீட்டுங் கிழித்தவனாகையாலே पञ्चमहायज्ञादिகளான नित्यनैमित्तिकங்களில் அவர்கள் பேர் சொல்லும்போது [2]''ये यजन्ति पितॄन् देवान् ब्राह्मणान् सहुताशनान् ।

सर्वात्मना – सर्वप्रकारத்தாலும், प्राप्यत्वेन प्रापकत्वेन सर्वविधबन्धुत्वेन च என்றபடி. लोकगुरुं नारायणं प्रपन्नः अयमिति पूर्वेणान्वयः । **என்கிற ஶ்லோகத்தினபடியே** – என்கிற ஶ்லோகோக்தப்ரகாரத்தாலே, இதற்கு கழித்தவனாகையாலே யென்பதோடந்வயம். **प्रजापतिपशुपतियென்றாப் போலே** – ''என்றாப்போலே'' என்பதால் इन्द्रबृहस्पतीत्यादि பெயர்களுக்கு संग्रहம். **பேரிட்டுக் கொண்டிருக்கிற** – नामधारिகளான **सजातीयரான** – कर्मवश्यतया तुल्यர்களான, **क्षेत्रज्ञரைப்பற்ற** – ஜீவர்களை उद्देशित्து, **ஓரோரவஸரங்களிலே** – रुद्राय पशुपतये, प्रजापतये स्वाहा, इन्द्राय स्वाहा, बृहस्पतये स्वाहा इत्यादिशब्दोच्चारणपूर्वक पञ्चमहायज्ञवैश्वदेवाद्यनुष्ठानकालங் களிலே, **கைக்கூலிபோலே** – லோகத்திலே சிலகாலத்தில் तात्कालिकமாக கூலி வாங்கி எப்படி வேலைசெய்கிறார்களோ அப்படியே என்றபடி. **சில उपाधिகளடி யாக** – कर्मकृतங்களான ब्राह्मणादिवर्णब्रह्मचर्याद्याश्रमरूपोपाधिகளடியாக, **எழுதாமறையிலே** – ஏட்டில் எழுதப்படாத வேதத்திலே, पुरुषकर्तृकश्लोकங்களாகிலன்றோ ஏட்டில் எழுதப் படுவது. **ஏறிட்டுக்கிடக்கிற** – अन्तर्गतமாகக் கிடக்கிற, **அடிமைத்தீட்டும்** – தன்னை किङ्करனாக எழுதிக்கொடுத்த சீட்டுக்குத் तुल्यமான ''त्रिभरृणवा जायते'' इत्यादिरूपமான சீட்டையுமென்றபடி. **முதல் மாளாதே** – மூலதனத்தில் स्वल्पांशமும் கழிந்துபோகாதே, **பொலிசையிட்டுப்போருகிற** – இவன் செய்யும் कैङ्कर्यமெல் லாம் மூலதனத்தின் स्पर्शமன்றிக்கே வட்டிக்கே ஸரியாகும்படி वृद्धियடைந்து போருகிற, **தனிசு தீட்டும்** – ''कुसीदमेके विहरन्तिसर्वं य आशीर्वदन्तो ददत्यत्र किञ्चित्'', इत्यादिवाक्यरूपமான கடன்பத்திரத்தையும், **கிழித்தவனாகையாலே** इति । ''न किङ्करो नायमृणी च राजन्'' என்கிற प्रमाणத்தின்படி, இவ்வதிகாரி கிழித்தவனாகையாலே என்றபடி. **पञ्चमहा-यज्ञादिகளான** – ''देवयज्ञः पितृयज्ञा भूतयज्ञो मनुष्ययज्ञो ब्रह्मयज्ञः'' என்று வேதத்தில் சொல்லப் பட்ட पञ्चमहायज्ञादिகளான, இங்கு आदिपदத்தாலே दर्शपूर्णमासजातेष्ट्यादिகளுக்கு ग्रहणம். **नित्यनैमित्तिकங்களில்** – नित्यं – पञ्चमहायज्ञादि, नैमित्तिकं – जातेष्ट्यादि, **அவர்கள் பேர் சொல் லும்போது** – देवतान्तरनामोच्चारणம் பண்ணும்போது. இதற்கு ''தெளிந்திருக்குமாப்

[2] *பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 355-41.*

सर्वभूतान्तरात्मानं विष्णुमेव यजन्ति ते ।'' इत्यादिகளில் महर्षिகள் அறுதியிட்டபடியே राजसेवकர் राजाவுக்குச் சட்டைமேலே மாலையையும் आभरणத்தையுமிட்டாலும் சட்டையில் துவக்கற்று राजाவின் प्रीतिயே प्रयोजनமாகத் தெளிந்திருக்குமாப்போலே यज्ञाग्रहराध्यायादिகளிலும் श्रीहस्तिगिरिमाहात्म्यத்திலும்,

போலவும்'', என்பதோடும் "நிற்கிற நிலையையும் கண்டு என்பதோடும் அந்வயம். தெளிந்திருக்குமாப்போலவும் கண்டு, நிற்கிற நிலையையும் கண்டு என்றபடி. नित्यनैमित्तिकங்களில் देवतान्तरयजनेऽपि वस्तुतः तत्तद्देवताशरीरकपरमात्मयजनमेवेत्यत्र-प्रमाणमाह **ये यजन्तीत्यादि** । **ये** – परमैकान्तिनः । **पितॄन् देवान् यजन्ति** – पित्रादिशब्दानुच्चार्य यजन्ति । **ते सर्वभूतान्तरात्मानं** – இது हेतुगर्भविशेषणம். भगवान् सर्वान्तर्यामिயாக இருப்பதால் என்றபடி. **विष्णुमेव** – पित्राद्यन्तरात्माவான विष्णुவையே यजन्तीत्यर्थः, पित्रादिशब्दानां भगवत एव वाचकत्वात् तदुच्चारणपूर्वक यजनं वस्तुतो भगवद्यजनमेवेति भावः । **इत्यादिகளில்** – इत्यादिप्रमाणங்களில், **महर्षिகள்** अतीन्द्रियार्थद्रष्टाக்களான महर्षिகள், **அறுதியிட்டபடியே** – निश्चयित्तபடியே. இப்படி प्रकारयजनம் प्रकारियजनமாகவேமுடியுமென்பதில் अनुरूपமான लोकदृष्टान्तத்தைக்காட்டுகிறார் **राजसेवकர்** इत्यादिना । **சட்டை** கஞ்சுகம், **துவக்கற்று** – आराध्याराधकभावसंबन्धமற்று, **राजाவின் प्रीतिயே** – சட்டைக்கு आश्रयனான ராஜாவினுடைய प्रीतिயே, **प्रयोजनமாகத் தெளிந்திருக்குமாப்போலவும்** – இதனால் दार्ष्टान्तिकத்திலும் तत्तद्देवतैகளோடு துவக்கற்று तत्तद्देवतान्तर्यामिயான भगवानுடைய प्रीतिயே प्रयोजनமாகத் தெளியவேண்டுமென்கிற अभिप्रायம் सूचितமாகிறது. இப்படி अनन्यथासिद्धदेवादिलिङ्गकस्थलத்தில் यजनप्रकारத்தைச் சொல்லி, अन्यथासिद्धदेवादिलिङ्गकस्थलத்தில் तत्तच्छब्दங்களை साक्षात् परमात्मविஷயமாக்கி யஜிக்கலாமென்னும் पक्षத்தில் प्रमाणம் காட்டுகிறார் **यज्ञाग्रहराध्यायादिகளிலுமி**त्यादिना । भारतத்தில் शान्तिपर्वத்தில் यज्ञाग्रहराध्यायம். तत्प्रभृतिகளில் என்றபடி. அதில் "एष ब्रह्मा लोकगुरुः सर्वलोकपितामहः । यूयश्च विबुधश्रेष्ठाः मां यजध्वं समाहिताः ।। सर्वे भागान् कल्पयध्वं यज्ञेषु मम नित्यशः । तत्र श्रेयो विधास्यामि यथाधिकारमीश्वराः ।। என்று भगवानாலே देवतैகள் நியமிக்கப்பட்டார்களென்றும், "ततस्ते विबुधास्सर्वे ब्रह्मा ते च महर्षयः । वेददृष्टेन विधिना वैष्णवं क्रतुमारभन् ।। तस्मिन् सत्रे तदा ब्रह्मा तस्मै भागमकल्पयत् । देवा देवर्षयश्चैव स्वयं भागमकल्पयन् ।। ते कार्तयुगधर्माणः भागाः परमसंस्कृताः । प्रापुरादित्यवर्णन्तं पुरुषं तमसः परम् ।।'' என்று ब्रह्मादिदेवतैகள் भगवन्नियमनத்தாலே वेदोक्तप्रकारமாக वैष्णवयागத்தைப் பண்ணினார்களென்றும், அதில் ब्रह्माவும் इतरदेवतैகளும் ऋषिகளும் हविर्भागத்தை परमपुरुषனுக்கு समर्पिத்தார்களென்றும், कार्तयुगधर्मसंस्कृतங்களான அந்த भागங்கள் वैकुण्ठवासिயான आदित्यवर्णனான परमपुरुषனை साक्षात्ताகவே அடைந்ததுகளென்றும், பிறகு அந்த यागத்தாலே प्रीतனான भगवानாலே देवतैகளைக் குறித்து "यो मे यथा कल्पितवान् भागमस्मिन् महाक्रतौ । स तथा यज्ञभागार्हः वेदसूत्रे मया कृतः ।।''

[3]**''साक्षादप्यविरोधं जैमिनिः'' என்கிற ஸூத்ரத்திலும் சொல்லுகிறபடியே தேவர்கள் பித்ருக்கள் என்கிற சட்டைகளோடு துவக்கற அவ்வோ ஶப்தங்கள் அவயவ-ஶக்திபௌஷ்கல்யங்களாலே ஈஶ்வரன்பக்கலிலே நாராயணாதிஶப்தங்கள் போலே**

என்று தேவதைகளெல்லாருக்கும் யஜ்ஞபாகார்ஹத்வமே வரமாகக் கொடுக்கப்பட்டது என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. இதில் தேவதைகளெல்லாம் பகவானை ஸாக்ஷாத்தாகவே யஜனம் பண்ணினார்களென்றும், அவர்களாலே ஸமர்ப்பிதங்களான ஹவிர்பாகங்கள் பகவானையே ஸாக்ஷாத்தாக அடைந்ததுகளென்றும் சொல்லியிருப்பதால் அந்த யாகத்தில் தத்தத்தேவதைகளாலே சொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மாக்நீந்த்ராதிஶப்தங்கள் தத்தத்தேவதைகளை விட்டு அவயவார்த்தபௌஷ்கல்யத்தாலே ஸாக்ஷாத்தாகவே பகவானையே சொல்லியிருக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளம். **ஶ்ரீஹஸ்திகிரிமாஹாத்ம்யத்திலுமிதி**। ''न यष्टव्या मया यूयं कदाचिदपि देवताः। अन्येनापि भवाम्भोधिं तर्तुकामेन केनचित्। दत्तं युष्मन्मुखाद्भुङ्क्ते हविस्तु स्वर्गिभिर्हरिः॥ मुमुक्षुभिस्तथा भुङ्क्ते स्वयमेव जनार्दनः'' என்கிற ஹஸ்திகிரிமாஹாத்ம்யஶ்லோகங்களிலுமென்றபடி.

இதில் ''अन्येनापि भवांभोधिं तर्तुकामेन, यूयं न यष्टव्याः'' என்றும், ''मुमुक्षुभिस्तथा भुङ्क्ते स्वयमेव जनार्दनः'' என்றும் சொல்லியிருப்பதால் விஶேஷணமாகவும் தேவதாந்தரஸம்பந்தமற்று பகவானே ஸாக்ஷாத்தாக ஆராத்யதயா அபிப்ரேதனென்று திருவுள்ளம். ''तत्तत्पदैरुपहितेऽपि तुरङ्गमेधे'' என்கிற வரதராஜபஞ்சாஶத்தின் ஶ்லோகத்தை இங்கு அநுஸந்திப்பது. **ஸாக்ஷாதப்யவிரோதம் ஜைமினிः என்கிற ஸூத்ரத்திலுமிதி**। अस्य सूत्रस्यायमर्थः। ''जैमिनिस्त्वाचार्यः वैश्वानरशब्दवत् अग्निशब्दस्यापि परमात्मन एव साक्षात् अव्यवधानेन वाचकत्वे न कश्चिद्विरोध इति मन्यत'' इति। இதில் அக்நிஶப்தம் ''अन्वग्निस्तेऽग्रं नयतु'' என்கிற ஶ்ருதிப்ரஸித்தியாலே அக்ரநயநவ்யுத்பத்தியால் ஸாக்ஷாத் பகவத்வாசகமானாலும் விரோதமில்லையென்று சொல்லியிருப்பதாகத் திருவுள்ளம். **சொல்லுகிறபடியே** – சொல்லுகிற ப்ரகாரத்தாலே. **சட்டைகளோடு** – கஞ்சுகங்களோடு. **துவக்கற** – விஶேஷணதயாபி ஸம்பந்தமற. **அவ்வோ ஶப்தங்கள்** – ப்ரஜாபத்யக்நீந்த்ராதிஶப்தங்கள். **அவயவஶக்திபௌஷ்கல்யங்களாலே** – அவயவ ஶக்திः – அவயவார்த்தம், அதற்கு பௌஷ்கல்யமாவது ஸங்கோசாபாவः। ப்ரஜாபதிஶப்தத்திற்கு ப்ரஜாநாம் பதிः என்கிற வ்யுத்பத்தியினாலே யாவதண்டவர்த்திஸர்வப்ரஜாபதிவாசகத்வே அவயவார்த்தபௌஷ்கல்யமுண்டிறே. चतुर्मुखवाचकत्वे तु तस्याण्डान्तर वृत्तिप्रजानां पतित्वाभावेन प्रजाशब्दस्य एतदण्डवर्तिप्रजामात्रे संकोचस्यावश्य-कत्वेन அவயவார்த்தபௌஷ்கல்யம் கடியாதிறே. இப்படியே அக்நீந்த்ராதிஶப்தங்களிலே கண்டுகொள்வது. **ஈஶ்வரன் பக்கலிலே** – ஸர்வநியந்தாவான பகவானிடத்திலே. **நாராயணாதிஶப்தங்கள் போலே** – नाराणां अयनं नारायणः, नाराः अयनं यस्य नारायणः என்கிறபடியே அவயவார்த்தபௌஷ்கல்யவத்துக்களான நாராயணாதிஶப்தங்கள் போலே. ஆதிபதத்தாலே விஷ்ணுவாஸுதேவாதிஶப்தங்களுக்கு

[3] ப்ரம்மஸூத்ரம் 1-2-29.

நிற்கிற நிலையையுங்கண்டு அவற்றினுடைய उच्चारणादिகளில் श्वेतद्वीप-वासिகளான शुद्धयाजिகளுக்குப்போலே தன் परमैकान्तित्वம் குலையாதே நிற்கிறபடியை निरूपिத்துத் தன் वर्णाश्रमनिमित्तगुणाद्यधिकारத்துக்கு अनुरूपமாக அடிமைகொள்ள संकल्पिத்திருக்கிற शासितावான शेषिயினுடைய शास्त्रवेद्या-ज्ञानुज्ञापरिपालनरूपकैङ्कर्यमुखத்தாலே प्रत्यक्षविदितपरमपुरुषाभिप्रायரான मुक्तரைப்

संग्रहம். **நிற்கிற நிலையையுங்கண்டு** – प्रतिपादकतया विद्यमानस्थितिயையும் கண்டு; இங்கு உம்மையால் प्रथमनिर्वाहமும் समुच्चयिக்கப்படுகையால் विशिष्टयाजिகளும் मिश्रयाजिகளன்றென்கிற திருவுள்ளம் सूचितமாகிறது. **அவற்றினுடைய** – प्रजापत्यग्नीन्द्रादि-शब्दங்களுடைய. **उच्चारणादिகளில்** – पञ्चमहायज्ञाद्यनुष्ठानकालिकोच्चारणादिகளில். आदिपदात् हविस्समर्पणादिसंग्रहः । **श्वेतद्वीपवासिகளான शुद्धयाजिகளுக்குப்போலே** इति । श्वेतद्वीपம் – क्षीराब्धिमध्यத்திலுள்ள ஒரு தீவு. அதில் வஸிக்கிறவர்களாய் सद्ब्रह्मवासुदेवादिशब्दघटित-मन्त्रங்களாலே संस्कृतர்களாய் तादृशशब्दங்களாலேயே स्वस्वकर्मங்களை अनुष्ठिக்கிறவர்களாய், अत एव देवतान्तरशब्दघटितमन्त्रங்களாலே भगवद्यजनம் பண்ணும் मिश्रयाजिகள் போலன்றிக்கே शुद्धयाजिகள் என்று பேர் பெற்றிருக்கும் महान्களுக்குப்போலே. **தன் परमैकान्तित्वம்** – अनन्यप्रयोजनனாய் अनन्योपायனாயிருக்கிற प्रपन्नனான தன்னுடைய पारमैकान्त्यம். **குலையாதே நிற்கிறபடியை निरूपिத்து** – वासुदेवसद्ब्रह्मादिशब्दोच्चारणத்தில் போல் अग्नीन्द्रादिशब्दोच्चारणத்திலும் குலையாதே நிற்கிற प्रकारத்தை நன்றாக निश्चयिத்து. **தன் वर्णाश्रम**मेत्यादि । मुमुक्षुत्वावस्थैயிலீत्यादिः । वर्णः – ब्राह्मणत्वादिः । आश्रमः – ब्रह्मचर्यादिः । निमित्तம் – जातपुत्रत्वादिः । गुणः – कृष्णकेशत्वादिः । आदिशब्दத்தால் जीवनादिकம் गृह्यते । **अधिकारத்துக்கு** – गुणादिरूपமான अधिकारத்திற்கு. **अनुरूपமாக** – अनुगुणமாக. **அடிமை** – कैङ्कर्यத்தை; அதாவது ब्राह्मणत्वादिवर्णानुगुणமாக ''वसन्ते ब्राह्मणोऽग्नीनादधीत'' इत्याद्युक्तवसन्तकालावच्छिन्नाग्न्या-धानादिरूपकैङ्कर्यத்தையும், ब्रह्मचर्याद्याश्रमानुगुणभिक्षाचरणादिरूपकैङ्कर्यத்தையுமென்றபடி. இப்படியே மேலும் கண்டுகொள்வது. **கொள்ள** – தனக்கு आराधनமாக स्वीकरिக்க. **संकल्पिத்திருக்கிற** – अनादिயாக ஸங்கல்பித்திருக்கிற. **शासितावान** – तदकरणे दण्डयिताவான. **शेषिயினுடைய** आधेयातिशयனான भगवानுடைய. இதற்கு आज्ञानुज्ञेत्यत्रान्वयः । **शास्त्र-वेद्ये**त्यादि । शास्त्रवेद्य – श्रुत्यादिशास्त्रवेद्यமான, आज्ञा – अहरहस्सन्ध्यामुपासीतेत्यादिविधिरूपமான नियमनம். अनुज्ञा – अकरणे प्रत्यवायावहமன்றிக்கே करणे प्रीतனாகிறேன் என்கிற भगवदभिप्रायம். परिपालनம் – आज्ञासिद्धकैङ्कर्यकरणத்தாலே आज्ञापरिपालनம். अनुज्ञासिद्धकैङ्कर्यकरणத்தாலே अनुज्ञा-परिपालनம். அதாவது अकरणे प्रत्यवायावहமான सन्ध्यावन्दनाद्यनुष्ठानेन अहरहस्सन्ध्यामुपासीतेत्याद्या-ज्ञापरिपालनமும், भगवत्सन्निधौ मालाकरण दीपारोपणादिகளாலே अनुज्ञापरिपालनமுமென்றதாயிற்று. **कैङ्कर्यमुखத்தாலே** – कैङ्कर्येण என்றபடி. இதற்கு किञ्चित्करனாயென்பதோடந்வயம்.

போலே किञ्चित्करனாய்க்கொண்டு मुक्ततुल्यனாய் उपायपूर्तिயாலே कृतकृत्यனென்றும் पुरुषार्थपूर्तिயாலே कृतार्थனென்றும், शास्त्रங்களாலும் तन्निष्ठராலும் கொண்டாடும்படியாயிருக்கும். இவனுடைய விந்த कृतकृत्यत्वानुसन्धानத்தை [4]''अतस्त्वन्तव तत्वतो मत् ज्ञानदर्शनप्राप्तिषु निस्संशयस्सुखमास्व'' என்று शरणागतिगद्यத்திலே निगमिத்தருளினார். இதுக்குக் கருத்து अनादिकालम् आज्ञाति-

இப்படி இவன் शास्त्रத்தாலே वेद्यமான आज्ञानुज्ञाकैङ्कर्यத்தை अनुष्ठिத்தால் भगवाனுக்கு किञ्चित्करனாவானோவென்னவருளிச்செய்கிறார் **प्रत्यक्षविदितेत्यादि** । मुक्तர்களுக்கு परमपुरुषाभिप्रायம் प्रत्यक्षविदितமாகுமிறே. **मुक्तரைப்போலே किञ्चित्करனாய்** – प्रत्यक्षத்தாலே परमपुरुषाभिप्रायத்தை நன்றாகத் தெளிந்து तदनुगुणமாக कैङ्कर्यங்களைப் பண்ணும் मुक्तரைப்போலே प्रपन्नனும் இங்கிருந்த காலம் शास्त्रத்தாலே परमपुरुषाभिप्रायத்தை நன்றாக निश्चयिத்து कैङ्कर्यங்களைப்பண்ணினால் அதினாலும் இவன் मुक्तரைப்போலே भगवाனுக்கு किञ्चित्करனாவான் என்று கருத்து. किञ्चित्करனாய் என்பது हेतुगर्भविशेषणம். मुक्तரைப்போலே किञ्चित्करனாகையாலே मुक्ततुल्यனாயென்றபடி. **उपायपूर्तिயாலே** – निर्भर-निर्भयत्वादिपर्यन्तமான उपायपूर्तिயாலே. **कृतकृत्यனென்றும்** – कृतं कृत्यं येन, कृत्यं – अवश्यकर्तव्यமான मोक्षोपायமான प्रपदनம், येनकृतं, सः कृतकृत्यः । तादृशனென்றும். **पुरुषार्थपूर्तिயாலே** – मुक्ततुल्यकैङ्कर्यसिद्धिरूपपुरुषार्थपूर्तिயாலே. **कृतार्थனென்றும்** – कृतोऽर्थः येन । अर्थः – कैङ्कर्यरूप पुरुषार्थः, कृतः संपादितः ये न सः । तादृशனென்றும். **शास्त्रங்களாலும்**मिति । ''समित्साधनकादीनां यज्ञानां न्यासमात्मनः । नमसा योऽकरोद्देवे स स्वध्वर इतीरितः । अनेनैव तु मन्त्रेण स्वात्मानं मयि निक्षिपेत् ।। मयि निक्षिप्तकर्तव्यः कृतकृत्यो भविष्यति'' इत्यादिशास्त्रங்களாலும். **तन्निष्ठராலும்** – அந்த शास्त्रनिष्ठர்களான ஆழ்வார்கள் முதலானவர்களாலும். **கொண்டாடும்படியிருக்கும்** – ''செய்த வேள்வியன்'' इत्यादिகளாலே स्तुतिக்கும்படியிருக்கு மென்றபடி. இப்படி कृतकृत्यனாக ஆனது மாத்திரமன்றிக்கே, அப்படியே शास्त्रतन्निष्ठர்களாலே கொண்டாடப்பட்டது மாத்ரமன்றிக்கே இவனுக்கு स्वात्मनि कृतकृत्यत्वानुसन्धानம் आवश्यकமென்பதில் गद्यवाक्यத்தை उदाहरिக்கிறார் **இவனுடையवीत्यादिना** । **कृतकृत्यत्वानुसन्धानத்தை** – निश्चयात्मकतदनुसन्धानத்தை. இதற்கு निगमिத்தருளினார் என்பதோடந்வயம். **अत** इत्यादि, अतः – सत्यवादिना सत्यव्रतेन मयोक्तस्य वाक्यस्य विश्वसनीयतमत्वात् । **त्वं** – प्रपन्नனான நீ. **तव** – உன்னுடைய, **तत्त्वतो मत्ज्ञानदर्शनप्राप्तिषु** – तत्त्वतः என்பது ज्ञानादिமூன்றிலும் அந்வயிக்கிறது. அதாவது त्वतो; मत्ज्ञाने, तत्वतो मद्दर्शने, तत्त्वतो मत्प्राप्तौ च என்றதாயிற்று. **निस्संशयः** – संशयशून्यः । निश्चयात्मकज्ञानवानாயென்றபடி. **सुखमास्व** – सुखिயாக वर्ति । **என்று शरणा-**

---
[4] ஶரணாகதிகத்யம்.

लङ्घनமடியாகவுண்டான भगवन्निग्रहத்தாலே संसरिத்துப்போந்த நமக்கு अवसरप्रतीक्षैயான भगवत्कृपैயடியாகவுண்டான सदाचार्यकटाक्षविषयीकारத்தாலே வந்த द्वयोच्चारणानूच्चारणத்தாலே प्रपत्त्यनुष्ठानம் பிறந்த பின்பு शरण्यप्रसादनங்களில் இதுக்கு மேலொன்றில்லாமையாலே निग्रहहेतुக்களை யெல்லாம் க்ஷமித்து, தீர்ந்தவடியவர்தம்மைத் திருத்திப் பணிகொள்ளவல்ல सर्वशेषिயான श्रियःपति தன்பேறாகத் தானே रक्षिக்குமென்று தேறி निर्भरனாயிரு என்கை. இது मा शुचः என்கிற शरण्यवाक्यத்திலும் தீர்ந்த பொருள்.

गतिगद्यத்தில் निगमिத்தருளினார். श्रीभाष्यकारा इति शेषः । निस्संशयस्सुखमास्व என்பதின் भावத்தை வெளியிடுகிறார் **இதுக்குக் கருத்து** इत्यादिना । आज्ञातिलङ्घनம் कादाचित्कமாகில் गच्छतस्स्खलनन्यायेन क्षमैக்கு விஷயமாகக் கூடும். இது அப்படியன்றென்கிறார் **अनादिकालமிதி** । **அடியாக** – மூலமாக. **உண்டான** – जन्यமான. **भगवन्निग्रहத்தாலே** भगवन्निग्रहरूपसङ्कल्पத்தாலே. **संसरिத்துப்போந்த நமக்கு** – இதுவரையிலும் भगवत्कृपाविषयीकरणத்துக்கு पूर्वावस्थानुसन्धानம். **अवसरप्रतीक्षैயான** – उपायोन्मुखனாக வருகைக்கு हेतुவான पुण्यपरिपाककालத்தை अपेक्षिத்துக்கொண்டிருக்கிற. **भगवत्कृपैயடியாக வுண்டான** – ''ईश्वरस्य च सौहार्दं'' इत्युक्तप्रकारத்தாலே भगवत्कृपाजन्यமான. **सदाचार्यकटाक्षविषयीकारத்தாலே** इति । இது द्वयोच्चारणानूच्चारणपूर्वक्षणपर्यन्तवृत्तितद्धेतुக்களுக்கு उपलक्षणம். **வந்த** – प्राप्तமான. **द्वयोच्चारणानूच्चारणத்தாலே** – आचार्योपदिष्टकरण मन्त्रोच्चारणத்தாலே **प्रपत्त्यनुष्ठानம் பிறந்த பின்பு** – प्रपत्त्यनुष्ठानமுண்டான பிறகு. अनूच्चारणத்தாலே என்கிறவிடத்தில் तृतीयै अभेदार्थकமாய் प्रपत्त्यनुष्ठानத்தில் அந்வயிக்கிறதென்றால் प्रपत्तिशब्दம் उक्तिप्रपत्तिपरமாகும். அப்போது द्वयोच्चारणानूच्चारणத்தினாலேயே प्रपत्त्यनुष्ठानம் பிறந்ததாகச் சொல்லுகிற இந்த श्रीसूक्ति अत्यन्तस्वरसமாம். இதனால் प्रपत्त्यनुष्ठातृत्वदशानुसन्धानம் சொல்லப்பட்டது. **प्रसादनங்களில்** – प्रसादहेतुவான उपायங்களில். **निग्रहहेतुக்களையெல்லாம் க்ஷமித்து** – ''सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि'' என்கிற प्रकारம் निग्रहहेतुக்களையெல்லாம் க்ஷமித்து. **தீர்ந்த வடியவர் தம்மை** इत्यादि । **தீர்ந்தவடியவர் தம்மை** – துணிந்தவாश्रितரை. भगवत्प्राप्तिயில் दृढाध्यवसायமுள்ள आश्रितரையென்றபடி. **திருத்தி** – विरोधिनिवर्तनத்தாலே परिशुद्धராக்கி. **பணிகொள்ள** – कैङ्कर्यம் கொள்ள, **வல்ல** – समर्थனான. **सर्वशेषिயான श्रियःपति** – सर्वராலும் आधेयातिशयனான லக்ஷ்மீகாந்தன். **தன்பேறாக** – தன் पुरुषार्थமாக எண்ணி, **தானே रक्षिக்குமென்று தேறி** – தேறுதல் – தெளிதல், தேறி – தெளிந்து, विश्वसिத்தென்றபடி. **निर्भरனாய் இரு என்கை** इति । **என்கை** என்பதற்கு இதுக்குக் கருத்து என்கிற पूर्ववाक्यத்தோடந்வயம். यद्यपि गद्यवाक्यத்தில் मतज्ञानदर्शनप्राप्तिகளில்

இவனுக்குப் प्रपत्तिக்கு முன்புற்ற शोकம் அதிகாரத்திலே சேருகையாலே முன்பு शोकित्तिலனாகில் अधिकारिயல்லாமையாலே, कारणाभावात् कार्याभावः என்கிற न्यायத்தாலே उपाय निष्पत्तिயுண்டாகாது. उपायस्वीकारம் பண்ணினா னாகத் தன்னை நினைத்திருந்த பின்பு शरण्योक्तिயிலே நெகிழ்ச்சியுடை யனாய் சோகித்தானாகில், कार्याभावात् सामग्र्यभावः என்கிற न्यायத்தாலே पूर्णोपायனல்லாமையாலே फलம் उपायपूर्तिसापेक्षமாய்க்கொண்டு विलंबिக்கு

संशयமற்றிரு என்றே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனாலும் அந்த संशयाभावம் ज्ञान-दर्शनप्राप्तिகள் நமக்கு अवश्यமாக सिद्धिக்குமென்கிற निश्चयமன்றிக்கே வாராது. அந்த निश्चयந்தானும் நாம் द्वयोच्चारणानूच्चारणத்தாலே प्रपत्तिயை अनुष्ठिத்தவர் என்கிற कृतकृत्यत्वा-नुसन्धानமில்லாமல் வாராது. இவ்வநுसन्धानமும் ईश्वरனுடைய सहजसौहार्दந் துடங்கி आचार्यकटाक्षपर्यन्तमोक्षोपायोपायங்களை அடையப்பெற்றோம் என்கிற निश्चयமன்றிக்கே வாராது என்கிற क्रमाभिप्रायத்தாலே ''अनादिकालமென்று துடங்கி தானே रक्षिக்குமென்று தேறி निर्भरனாயிரு'' என்கிற पर्यन्तம் அதின் भावமாக वर्णिக்கப்பட்டது.

शोकनिवृत्तिயும் कृतकृत्यत्वानुसन्धानமில்லாவிடில் संभविக்காதாகையால் ''मा शुचः'' என்கிற शरण्यवाक्यத்திலும் कृतकृत्यत्वनिर्भरत्वानुसन्धानம் प्रयोजकतया निर्णीतமென்கிறார் **இது मा शुचः** इत्यादिना । उपायनिष्पत्तिக்கு முன்பு ஒருவனுக்கு शोकமிருந்தால் அவனுக்கு शोकनिवारणம் கூடும். அது இல்லாதவனுக்கு उपायनिष्पत्त्यनन्तरம் அது கூடுவதெங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவனுக்கு प्रपत्तिக்கு முன்புற்ற शोकமித்யாதினா । அதிகாரத்திலே** சேருகையாலே – अधिकारकोटिप्रविष्टமாகையாலே, **முன்பு शोकित्तिலனாகில்** – अधि-कारமான शोकம் முன்பு இல்லாவிடில். **अधिकारिயல்லாமையாலே** – प्रपत्त्यधिकारि யாகமாட்டானாகையாலே. **कारणाभावात् कार्याभावः என்கிற न्यायத்தாலே** என்கிற सामा-न्यन्यायத்தாலே, **उपायनिष्पत्तिயுண்டாகாது** – शोकरूपकारणविशेषाभावात् प्रपत्तिरूपकार्यविशेष முண்டாகாதென்றபடி. तथा च उपायनिष्पत्तिயே யில்லாத அவ்வதிகாரிविषयத்தில் ''मा शुचः'' என்று शोकनिवारणம் व्यर्थமே என்று கருத்து. தன்னை शरणागतனாக நினைத் திருக்குமொருவன் चरमश्लोकादिகளில் நம்பிக்கையன்றிக்கே பின்பு शोकித்தானாகில் அவனுக்கு कृतकृत्यत्वानुसन्धानமும், निर्भरत्वानुसन्धानமும் கூடுவதெங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் **उपायस्वीकारம் பண்ணினானாக** इत्यादिயால். ''நினைத்திருந்த பின்பு'' என்பதால் वस्तुतः उपायம் நன்றாக நிறைவேறவில்லை யென்று ஏற்படு கிறது. **शरण्योक्तिயில் நெகிழ்ச்சி யுடையனாயிதி । நெகிழ்ச்சி** – विश्वासमान्द्यம். **शोकித்தானாகில்** – अनुवृत्तशोकனாகில், **कार्याभावात्सामग्र्यभावः என்கிற न्यायத்தாலே** –

மென்றறியலாம். முன்பு प्रसक्त शोकனாய்ப் பின்பு मा शुचः என்று प्रतिषेधित् திருக்கிறபடியே वीतशोकனானவன் कृतकृत्यனென்றறியலாம்.

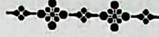
மன்னவர் விண்ணவர் வானோரிறையொன்றும்
வான்கருத்தோர்
அன்னவர் வேள்வியனைத்துமுடித்தனரன்புடையார்க்-
கென்னவரந்தரவென்று நம்மத்திகிரித்திருமால்
முன்னம் வருந்தி யடைக்கலங்கொண்ட நம்முக்கியரே. (20)

என்கிற सामान्यन्यायத்தாலே, **பூர்ணோपायனல்லாமையாலே** – शोकनिवृत्तिरूपकार्यविशेषाभावத்தாலே, उपायपूर्ति घटितसामग्रीशून्यனாகையாலே யென்றபடி. **फलம்** – मोक्षरूपफलம். **उपाय पूर्तिसापेक्षமாய்க்கொண்டு** – महाविश्वासपूर्वकप्रपत्तियை அபேக்ஷித்துக்கொண்டு, **விளம்பிக்கு மென்றறியலாம்** – இதனால் यथावस्थितोपाय पूर्तिपर्यन्तம் அவ்வதிகாரிக்கு कृतकृत्यत्वानु-सन्धानமும், निर्भरत्वानुसन्धानமும் सिद्धिக்காதென்று सूचितம். पूर्वमुत्पन्नशोकனாய், பின்பு वीत शोकனானவன் अधिकाराङ्गिनिष्पत्तियுண்டானவனாகையால் அவன் தன்னை कृतकृत्य னாக अनुसन्धिக்கலாமென்கிறார் **முன்பு प्रसक्तशोकனாयी**त्यादिना।

தன்னுடைய उज्जीवनार्थமாக सहजसौहार्दம் முதலாக महाप्रयासத்தை वहित्त हस्तिगिरिनाथனிடத்தில் न्यस्तभरர்கள் सर्वोत्कृष्टரான कृतकृत्यர்கள் என்று இவ்வதிகாரார்த்தத்தை ஒரு பாட்டாலே संग्रहिக்கிறார் **மன்னவர்** इत्यादिना। **அன்புடையார்க்கு** – स्वविषयस्नेहமுடையார்க்கு; அன்பு – स्नेहம். **என்ன வரம் தரவென்று** – अनुबन्धिपर्यन्तம் मोक्षத்தைக் கொடுத்தோம், இன்னும் என்ன வரம் தரக்கடவோமென்று अतृप्तராய், **நம்மத்தி கிரித்திருமால்** – நம் – समीपदेशवृत्तित्वेन நமக்குச் சொந்தமான, அத்திகிரி हस्तिपर्वतத்தில் அவதரித்த, இதனால் आश्रयणसौलभ्यம் द्योत्यते । **திருமால்** – நமக்கு पुरुषकारभूतैயான लक्ष्मिயினிடத்தில் व्यामोहத்தை யுடையவனான பேரருளாளன், மால் – व्यामोहம். இதனால் पुरुषकारத்திற்கு अनतिलङ्घनीयत्वம் द्योत्यते, **முன்னம்** – இவனுக்கு முன்பே, இவன் उज्जीवनத்தில் कृषिபண்ணி, **வருந்தி** – प्रयासப்பட்டு, வருந்துகை – प्रयासப் படுகை. **அடைக்கலம் கொண்ட** – தனக்கு रक्ष्यवस्तुவாக स्वीकरिக்கப்பட்ட, **நம் முக்கியரே** – நம் स्वामिகளான प्रपन्नரே, **மன்னவர்** – श्रीवैष्णवराजाக்கள், **விண்ணவர்** – देवர்கள், आराद्ध्यர்களென்றபடி. **வானோரிறை** इति । **வானோர்** – नित्यसूरिகளுக்கு, **இறை** – निर्वाहकனான भगवान्, **ஒன்றும்** – नित्यवासம்பண்ணுகிற, **வான்** – परमव्योमத்தில், **கருத்தோர்** – अभिलाषैயுடையவர், இங்கு கருத்து शब्दம் अभिलाषपरம். **அன்னவர்** – அன்னம் – ஹம்ஸம், परमहंसர்களென்றபடி. सारासारविवेकचतुरர்களென்னவுமாம்.

भगवति हरौ पारं गन्तुं भरन्यसनं कृतं
परिमितसुखप्राप्त्यै कृत्यं प्रहीणमकृत्यवत् ।
भवति च वपुर्वृत्तिः पूर्वं कृतैर्नियतक्रमा
परमिह विभोराज्ञासेतुर्बुधैरनुपाल्यते ॥ ३१ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
कृतकृत्याधिकार स्त्रयोददशः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

வேள்வி அனைத்தும் முடித்தனர் – यज्ञங்களை யெல்லாம் அनुष्ठित्து முடித்தவர், வேள்வி – यज्ञம். செய்யவேண்டும் कृत्यமெல்லாம் செய்து முடித்த कृतकृत्यர்களென்ற படி இங்கு வேள்விशब्दம் செய்யவேண்டியவைகளனைத்தையும் சொல்லுகிறது. ''तेषां राजन् सर्वयज्ञास्समाप्ताः'' ''एवं शरणमभ्येत्य भगवन्तं सुदर्शनम् । अनुष्ठितक्रतुशतो भवत्येव न संशयः'' इत्यादिகளை இங்கு अनुसन्धिப்பது.

இப்படி कर्तव्यशेषமன்றிக்கே இவன் कृतकृत्यனென்றால் இவனுக்கு नित्यनैमित्तिक-कर्मங்களும் कर्तव्यங்களன்றிக்கே ஒழியாதோ என்ன? இவனுக்கு இது अकर्तव्यம் இது कर्तव्यமென்பதை ஒரு श्लोकத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் **भगवतीति । पारंगन्तुं** – संसाराध्व-पारभूतமான பரமபதத்தையடைவதற்கு, **भगवति** – रक्षणोपयुक्तसार्वज्ञ्यादिகளை யுடைய, **हरौ** – आश्रितसर्वपापहरனான सर्वेश्वरனிடத்தில், **भरन्यसनं कृतं** – भरन्यासம் செய்து முடிந்தது. ஆகையால் तदर्थமாக ஒன்றும் செய்யவேண்டாம். **परिमितसुखप्राप्त्यै** – अत्यल्पैश्वर्य-कैवल्यसुखप्राप्त्यर्थம், **कृत्यं** – कर्तव्यமான साधनानुष्ठानம், काम्यकर्मानुष्ठानसामान्यमिति यावत् । मुमुक्षुவுக்கு अनिष्टसाधनत्वाविशेषात् । **अकृत्यवत्** – निषिद्धம்போலே, **प्रहीणं** – परित्यक्तमिति यावत् । **वपुर्वृत्तिश्च** – देहधारणव्यापारமும், **पूर्वं कृतैः** – முன்பு செய்த अभ्युपगतप्रारब्धकर्मங்களாலே, **नियतक्रमा भवति** – पूर्वकर्मानुसारத்தாலே சில காலங்களில் सुखप्रचुरமாயும், சில காலங்களில் दुःखप्रचुरமாயும் नियतक्रमமாய் நடக்கும். ஆகையால் அதில் தனக்கு कर्तव्यांशமில்லை யென்று கருத்து. **इह** – प्रपत्त्युत्तरकालம் இங்கிருக்கும் दशैயில், **बुधैः** – ज्ञानिகளான प्रपन्नர்களாலே, **विभोः** – आज्ञातिक्रमத்தில் दण्डधरனான ईश्वरனுடைய, **आज्ञासेतुःपरं** – अकरणे प्रत्यवायकरமான

नित्यनैमित्तिककर्मविधायकश्रुतिस्मृति रूपाज्ञासेतुमात्रம். परस्परसाङ्कर्यनिवर्तकतया सेतुபோலிருக்கிற आज्ञाशास्त्रமென்றபடி. **अनुपाल्यते** – अकरणे प्रत्यवायावहமான नित्यनैमित्तिककर्मानुष्ठानத்தாலே सर्वदा परिपालिக்கப்படுகிறது. இதனால் प्रपन्नன் ''विहितत्वाच्चाश्रमकर्मापि'' என்கிறபடியே नित्यनैमित्तिककर्मानुष्ठानத்தாலே आज्ञापरिपालनमात्रத்தையே பண்ணக்கடவனே யொழிய मोक्षार्थமாகவோ, प्रयोजनान्तरार्थமாகவோ, देहयात्राशेषமாகவோ அவனுக்கு कर्तव्यान्तरம் ஒன்றுமில்லாமையால் அவனை कृतकृत्यனென்னலாமென்று निर्णयिக் கப்பட்டது.

॥ इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
कृतकृत्याधिकारस्त्रयोदशः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे स्वनिष्ठाभिज्ञानाधिकारः ॥ १४ ॥

स्वरूपोपायार्थेष्ववितथनिविष्टस्थिरमते-
स्स्वनिष्ठाभिज्ञानं सुभगमपवर्गादुपनतात् ।
प्रथिम्ना यस्यासौ (दौ) प्रभवति विनीतस्स्थगयितुं
गभीरान् दुष्पूरान् गगनमहतश्छिद्रनिवहान् ॥ ३२ ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीसारबोधिनीव्याख्यायां

स्वनिष्ठाभिज्ञानाधिकारः ॥

கீழ் अधिकारத்தில் प्रपन्नனுடைய कृतकृत्यதையை நிருபித்து அவனுக்கு नैर्भर्यसिद्ध्यर्थं कृतकृत्यत्वानुसन्धानம் आवश्यकமென்றார். இவ்வधिकारத்தில் அந்த कृतकृत्यत्वानुसन्धानहेतुकமான स्वरूपोपायपुरुषार्थங்களில் स्वनिष्ठाभिज्ञानத்தை सप्रयोजनமாக சொல்லப்போகிறவராய் अधिकारार्थத்தை ஒரு श्लोकத்தாலே सङ्ग्रहिக்கிறார் **स्वरूपोपायार्थेष्विति** । स्वस्वरूपத்திலும் प्रपत्ति-रूपोपायத்திலும், कैङ्कर्यरूपपुरुषार्थத்திலுமென்றபடி. **अवितथनिविष्टस्थिरमतेः** – अवितथं यथा तथा – பின்பு ஒருகாலும் अन्यथाभावமில்லாதபடி. **निविष्ट** – नितरां स्थापिக்கப்பட்ட, **स्थिरमतेः** – निश्चयात्मकமான बुद्धिயை யுடையவனுக்கு. இங்கு मतिக்கு स्थिरत्वं சொன்னதால் संशयसहமான बुद्धिயை யுடையவனுக்கு व्यावृत्तिः । அந்த स्थिरमतिயும் चञ्चलமில்லாமல் गाढமாக இம்மூன்றுகளில் प्रविष्टமாயிருக்கவேண்டுமென்கிறார் **निविष्टेति** । அப்படி प्रविष्टमतिயும் अवितथமாய் அதாவது – अन्यथाभावरहितமாயிருக்கவேண்டுமென்கிறார் **अवितथेति** । **स्वनिष्ठाभिज्ञानं** – स्वस्य या निष्ठा – स्वरूपोपाय पुरुषार्थेषु अवितथनिविष्टस्थिरमतित्वरूपा, तस्या अभिज्ञानं इयं मम अस्तीति ज्ञानं. अथवा अभिज्ञानं – लिङ्गज्ञानं, அந்தந்த निष्ठाज्ञापकங்களான परपरिभवादिகளில் विषादाभावबुद्ध्यादिகளும், भगवद्व्यतिरिक्तர்கள் தஞ்சமல்லர் என்கிற बुद्ध्यादिகளும், देहयात्रादिகளில் கரைதலில்லாமையின் ज्ञानமும் இன்னுமிப்படிப்பட்டவைகளான लिङ्गज्ञानம் என்னவுமாம். **उपनतात्** – जन्मान्तर व्यवधानमन्तरेण एतद्देहेवसानத்திலேயே கிட்டியிருக்கிற, **अपवर्गात्** – मोक्षத்தைக்காட்டிலும், **सुभगं** – अत्यन्तभोग्यம். பின் காலத்தில் मुक्तदशैயில் வரப்போகிற अनुभवத்தைக்காட்டிலும் இப்பொழுது இந்த बद्धदशैயிலேயே வருவ

இப்படித் தனக்கு நிஷ்டையுண்டென்று தானறியும்படி யெங்ஙனேயென்னில்; பரராலே பரிபவாதிகளுண்டாம்போது தன் தேஹாதிகளைப்பற்ற பரி-

தால் अत्यन्तभोग्यமென்றபடி. இந்த बद्धदशैயில் रागद्वेषादिகளும், दुःखादिகளும் संभावितங்களாயிருக்க, இப்பொழுது உண்டாவதை மாத்ரங்கொண்டு இந்த स्वनिष्ठाभिज्ञानத்தை अपवर्गத்தைக்காட்டிலும் भोग्यமென்று சொல்லப்போமோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் **प्रथिम्नेति** । **यस्य** – स्वनिष्ठाभिज्ञानத்தினுடைய, **प्रथिम्ना** – उत्कर्षத்தாலே, समीचीन लिङ्गजन्यत्वरूपமான மேன்மையாலே யென்றபடி. **असौ** – प्रपन्नனான இவ்வதிகாரி, **विनीतस्सन्** – विनययुक्तனாய்க்கொண்டு, परपरिभवादिकालத்திலும் தான் विनीतனாய்க் கொண்டென்றபடி. **गभीरान्** – अतिगहनங்களான, अत्यगाधங்களான வென்னவுமாம். अगाधங்களானாலும் अधिकपुरुषार्थ संपादनத்தாலே பூரிக்கமுடியாதோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் **दुष्पूरानिति** । दुःखेनापि पूरयितुमशक्यान् उत्तरोत्तराशाजनकत्वेन எவ்வளவு पुरुषार्थங்களை संपादिத்தாலும் श्रमப்பட்டும் பூரிக்கமுடியாததுகளான வென்றபடி. பூரிக்க முடியாமைக்கு हेतुவைக்காட்டுகிறார் गगनमहत इति । गगनवन्महतः अथवा गगनान्महतः என்னவுமாம். ஒவ்வொரு छिद्रங்களும் गगनம்போல் महத்தாயிருப்பதால் पूरणसंभावனையே இல்லையென்று கருத்து. ''छिद्राणि'' என்று சொல்லாமல் ''छिद्रनिवहம்'' என்றும், அதின் பேரில் बहुवचनமும் சொல்லியிருப்பதால் இவைகள் अशक्यपूरणங்களென்று सूचितம். இப்படிப்பட்ட अन्याभिगमन – अन्यार्थोपादान – अन्यजन – अन्यवचन – अन्यचिन्तनादि-रूपமான छिद्रनिवहங்களை, **स्थगयितुं** – आच्छादयितुं, स्वनिष्ठाभिज्ञानத்தினுடைய सर्वातिशायिயான प्रथिमाவாலே आच्छादनம் பண்ணுகைக்கு என்றபடி. அதாவது – रागद्वेषादिகளையும், सुखदुःखादिகளையும், கீழ்ச்சொன்ன अन्याभिगमनादिகளையும் போக்கடிக்க என்று கருத்து. **प्रभवति** – समर्थனாகிறான். तथाच प्रपन्नனான अधिकारी இங்கிருந்த காலத்திலேயே स्वनिष्ठभिज्ञानमाहात्म्यத்தாலே कामक्रोधादिகளையெல்லாம் निवर्तिப்பித்து मुक्ततुल्यனாக ஆகுகையாலே வரப்போகிற मोक्षदशैயைக்காட்டிலும் இப்பொழுதே लब्धமான स्वनिष्ठभिज्ञानदशै अत्यन्तभोग्यமென்று கருத்து.

இனி स्वरूपोपायार्थங்களில் தனக்கு निष्ठै உண்டென்றறியலாம்படியை प्रश्नपूर्वமாக வெளியிடுகிறார் **இப்படி தனக்கு** इत्यादि महाचूर्णिகையாலே. **இப்படி** – கீழ் श्लोकத்தில் சொன்னபடி. **தனக்கு** – प्रपन्नोत्तमனான தனக்கு, **निष्ठै** – स्वरूपोपायार्थங்களில் अवितथनिविष्टस्थिरमतित्वरूपமான दृढाध्यवसायம். முதலில் स्वरूपनिष्ठाभिज्ञानத்தில் हेतुக்களை उपपादिக்கிறார் **பரராலே** इत्यादिना । **परिभवादिகள் உண்டாகும்போது** इति । இதனால் विषादादि हेतुसत्वம் சொல்லப்பட்டது. இவன் विषादமற்றிருக்குகைக்கு हेतुவான परमार्थ-

भावकர் சொல்லுகிற குற்றங்கள் தன் स्वरूपத்தில் தட்டாதபடி கண்டு விஷாதாதிகளற்றிருக்கையும், [1]"शप्यमानस्य यत् पापं शपन्तमधिगच्छति" என்கிறபடியே பரிभवादिகளாலே தன் पापத்தை வாங்கிக்கொள்ளுகிற மதிகேடரைப்பற்ற [2]"बद्धवैराणि भूतानि द्वेषं कुर्वन्ति चेत्ततः । शोच्यान्यहोऽतिमोहेन व्याप्तानीति मनीषिणा ॥" [3]"आत्मद्रुहममर्यादं मूढमुज्झितसत्पथम् । सुतरामनुकम्पेत नरकार्चिष्मदिन्धनम्" என்கிற படியே கரைபுரண்ட कृपैயும், [4]"अमर्यादःक्षुद्रः" என்கிற श्लोकத்தாலும், [5]"வாடினேன் வாடி" முதலான ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களாலும் தனக்கு

நுसन्धानத்தைக் காட்டுகிறார் **தன் देहादिகளைப் பற்ற** इत्यादिना । परपरिभावகர்கள் சொல்லுகிற குற்றங்கள் अनभिजातत्वासुन्दरत्वादिகள். **विषादादिகளீ**ति । आदिपदத்தால் क्रोधादिसङ्ग्रहः । **அற்றிருக்கை** – உண்டாய் தணிந்தவை யன்றிக்கே आत्यन्तिकமாக உண்டாகாமலே இருக்கை. அவர்கள் பக்கல் கரை புரண்ட कृपैக்குக் காரணம் காட்டுகிறார் **शप्यमानस्ये**त्यादिना । **தன் पापத்தை** – परिभाव्यனான தன் पापத்தை, **மதிகேடர்** – बुद्धिயில்லாதவர், **बद्धवैराणि** – காரணமன்றிக்கே बद्धवैरங்களான, स्वस्मिन्निति शेषः । **द्वेषं कुर्वन्ति चेत्** – द्वेषः – पीडाजनकबुद्धिविशेषः । **मनीषिणा शोच्यानि** – शोचयितुं योग्यानि, **आत्मद्रुहं** – परपरिभवादिகளைப் பண்ணி தனக்கே अनर्थजनकனாகையாலே आत्मद्रोहिயானவனை, **मूढं** – स्वस्वरूपादिகளில் ज्ञानமில்லாதவனை, अत एव मौढ्यத்தாலேயே, **उज्झितसत्पथं** – सन्मार्गத்தை விட்டவனை, अत एव **अमर्यादं** – लोकमर्यादातीतனான, अत एव **नरकार्चिष्मदिन्धनं** – नरकமாகிற अग्निக்கு इन्धनம் போன்றவன், **என்கிறபடியே** – "सुतरामनुकम्पेत" என்று இந்த श्लोकத்தில் சொன்னபடியே, **கரைபுரண்ட कृपैயும்** – वेलातीतமான कृपैயும், पापिகளிடத்திலும் व्याप्तமான कृपैயுமென்றபடி. இனி उपकारस्मृतिபண்ணும் प्रकारத்தைக் காட்டுகிறார் **अमर्यादः क्षुद्र** इत्यादिना । என்கிற **श्लोकத்தாலும்** – என்கிற ஆளவந்தார் स्तोत्रश्लोकத்தாலும், **"வாடினேன் வாடி" முதலான ஆழ்வார் பாசுரங்களாலு**மிதி । இங்கு "கூடினேன் கூடி இளையவர் தம்மோடு" "ஆவியே அமுதே என நினைந்துருகி" "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" इत्यादिகள் முதலான शब्दार्थம். **மறவாதபடி பண்ணினார்கள்** इत्यन्तம் निर्वेदकारिकाद्यनुसन्धानकालத்தில் अवश्यानुसन्धेयங்களான தன்னுடைய अमर्यादत्वादिदोषங்களை परिभावகர்கள் தன் दोषोक्तिகளாலே மறவாமல்

---

1 பாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் 110-64.
2 விஷ்ணுபுராணம் 1-7-82.
3 ஆயுர்வேதம்.
4 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 65.
5 பெரிய திருமொழி 1-1.

अनुसन्धेयமாக உदाहरித்த दोषங்களை परिवादादिகளாலே மறவாதபடி பண்ணி னார்களென்கிற उपकारस्मृतियும், आत्माக்களுக்கெல்லாம் स्वरूपानुबन्धियான भगवत्पारतन्त्र्यத்தையும் क्षेत्रज्ञரெல்லாரும் कर्मवश्यராய் நிற்கிற நிலையையும் பார்த்து நமக்கும் நம்மளவில் परिभवादिகள் பண்ணுகிற चेतनருக்குமுள்ள कर्मानुगुणமாக இன்புறுமிவ்விளையாட்டுடையனான स्वतन्त्रशेषियாலே प्रेरितராயவர்கள் परिभवादिகள் பண்ணுகிறார்களென்று அவர்கள் பக்கல் निर्विकारचित्तதையும், प्रारब्धपापविशेषஞ்சிகையறுகிறதென்கிற सन्तोषமும் நடையாடிற்றாகில் प्रथम मध्यमपदங்களிலே शोधितமானபடியே अचिद्वैलक्षण्य

செய்தார்கள் என்கிற उपकारस्मृतिயின் आकारप्रदर्शनम् । ஒரு प्रपन्नனுக்கு, सर्वात्माக்களும் ईश्वरपरतन्त्रர்களென்றும், कर्मवश्यர்களென்றும், परिभावकரை कर्मानुगुणமாகப்ரேரிப்பித்து நமக்கு परिभवத்தை உண்டுபண்ணுகிறானென்றும், நம் कर्मानुगुणமாக நாம் परिभाव्य ரானோமென்றும் निश्चयமுண்டானால் परिभावकர் விஷயத்தில் அவனுக்கு चित्तविकार முண்டாகாதென்கிறார் **आत्माக்களுக்கெல்லாமி**त्यादियால். **இன்புறுமிவ்விளை யாட்டுடையனான** – இன்புறுகை – आनन्दத்தை யுண்டுபண்ணுகை, இவ்விளை யாட்டுடையனான – இந்த कर्मानुरूपफलप्रदानरूपलीलैயை யுடையவனான வென்றபடி. सन्तोषத்தின் प्रकारத்தைக் காட்டுகிறார் **प्रारब्धपापविशेषमि**त्यादिना । **சிகையறுகிறது** – சிகை – एकदेशம். அறுகை – நசித்தல், अनुभवैकनाश्यமான अभ्युपगतप्रारब्धத்தில் एकदेशம் परपरिभवादिरूपफलानुभवத்தாலே நசித்துப் போகிறதென்றபடி. **என்கிற सन्तोषமும்** – एतादृशाकारமான सन्तोषமும், **प्रारब्धपापविशेषஞ்சிகையறுகிறது** इत्यन्तம் सन्तोषाकारத்தைக் காட்டுகிறது. **நடையாடிற்றாகில்** – தமக்கு இருந்ததேயாகில். இப்படி स्वरूप-निष्ठाज्ञापकங்களான लिङ्गங்களை उपपादिத்து, இனி இவைகளால் அடைவே मूलमन्त्र-प्रथममध्यमपदங்களில் शोधितங்களான தன்னுடைய तत्तद्धर्मविशिष्टात्मस्वरूपनिष्ठैயை அறிய லாமென்கிறார் प्रथममद्ध्यमपदங்களிலே इत्यादिना । **शोधितமானபடியே** – प्रधममध्यमपदங் களிலுள்ள मकारங்களுக்கு ''मन अवबोधने'' ''मन ज्ञाने'' इत्यादिनिरुक्तिகளாலே शोधिக்கப் பட்டபடியே. **अचिद्वैलक्षण्यத்தையும்** – अचित्தான देहादिகளைக்காட்டிலும் वैलक्षण्यத் தையும், இதற்கு ''உடைய தன் स्वरूपத்திலே **निष्ठै உண்டென்றறியலாம்**'' என்ப தோடந்வயம். आत्मा अचित्தான देहविलक्षणனென்கிற आत्मविशेष्यकाचिद्विलक्षणत्व प्रकार-कनिर्णयात्मकाचिद्विलक्षणस्वरूपनिष्ठैயில்லாவிடில் परिभावकர் சொல்லும் असुन्दरன் अनभिजातன் என்கிற परिवादங்களைக் கேட்டு இந்த दोषம் अचित्தான देहनिष्ठம்; अचिद्विलक्षणனான நம் स्वरूपத்தில் தட்டாது என்று எண்ணி विषादமற்றிருக்கை கூடாதிறே. ஆகையால்

த்தையும், सर्वभूतानुकूल्यादिகளுக்கு योग्यமான ज्ञानத்தையும், सर्वतोमुखமான आकिञ्चन्यத்தையும், स्वतस्सर्वसमனாய் कर्मानुरूप फलप्रदனான स्वतन्त्रशेषिக்கு इष्टविनियोगार्हமாம்படி अनन्यार्हशेषत्वपारतन्त्र्यங்களையும், [6]''यद्धितं मम देवेश'' इत्यादिகளிற்படியே पराधीनहितसिद्धियையுமுடைய தன் स्वरूपத்திலே निष्ठैயுண்டென்றறியலாம். सर्वेश्वरனையொழியத் தானும் பிறருந்தனக்குத் தஞ்சமன்றென்கிற बुद्धिயும் मृत्युपर्यन्तமான भयहेतुக்களைக் கண்டாலும் [7]''प्रायेणाकृतकृत्यत्वान्मृत्योरुद्विजते जनः । कृतकृत्याः प्रतीक्षन्ते मृत्युं प्रियमिवातिथिम्'' என்கிற

परपरिभवादिகளில் विषादமற்றிருக்கையானது आत्मविशेष्यकाचिद्विलक्षणत्वप्रकारकनिश्चयरूपाचिद्विलक्षणस्वरूपनिष्ठाकार्यமாகையாலே विषादाभावादिகளால் तादृशस्वरूपनिष्ठैயை யறியலாமென்று கருத்து. இப்படி परिभावकர் பக்கலிலும் कृपै நடையாடிற்றாகில் सर्वभूतानुकूल्यादिகளுக்கு योग्यமான ज्ञानத்தை யுடைய தன் स्वरूपத்தில் निष्ठैயுண்டென்றறியலாம். उपकारस्मृति நடையாடிற்றாகில் परिभावकர் சொல்லும் தன்னுடைய अमर्यादत्वाज्ञत्वादि दोष ज्ञानத்தால் सर्वतोमुखமான आकिञ्चन्यத்தையுடைய தன் स्वरूपத்தில் निष्ठैயுண்டென்றறியலாம். निर्विकारचित्ततै நடையாடிற்றாகில் स्वतन्त्रशेषिக்கு इष्टविनियोगமாம்படி अनन्यार्हशेषत्वपारतन्त्र्यங்களை யுடைய தன் स्वरूपத்தில் निष्ठैயுண்டென்றறியலாம். सन्तोषம் நடையாடிற்றாகில் ''यद्धितं मम देवेश'' इत्यादिகளிற்படியே पराधीनहितसिद्धियை யுடைய தன் स्वरूपத்தில் निष्ठैயுண்டென்றறியலாம். இந்த क्रमம் ''अचिद्वैलक्षण्यத்தையும்'' इत्यादिயாய் ''निष्ठैயுண்டென்றறியலாம்'' इत्यन्तமான ग्रन्थங்களிலே विवक्षितம். भगवद्व्यतिरिक्तரான தானும் स्वेतरனும் தனக்கு தஞ்சனில்லை என்கிற बुद्धिயும் मरणपर्यन्तहेतुக்கள் उपस्थितங்களானாலும் கரைதலன்றிக்கே இருக்கையும், अभिमतம் கிட்டுகிறதென்று प्रीतனாயிருக்குகையும், रक्षकावष्टंभத்தாலுண்டான धैर्यமும், भरन्यासविषयத்தில் स्वयत्नமற்றிருக்கையும், फलविषयத்தில் அவன் கை பார்த்து நிற்கையும் उपायத்தில் स्वनिष्ठाभिज्ञानத்திற்கு लिङ्गங்கள். அவைகளை யடைவே उपपादिக்கிறார் **सर्वेश्वरனையொழிய** इत्यादिயால். **प्रायेणे**ति । **मृत्योरुद्विजते जनः** – மரணத்தில் நின்றும் कृतोपायனில்லாத ஜனம் उद्वेगத்தை அடைகிறது. இந்த उद्वेगप्रकारம் — இப்ப்शरीरानन्तरம் என்படப்புகுகிறோமென்று விவரிக்கப்படுகிறது. **कृतकृत्याः** – अनुष्ठितोपायர்கள், **मृत्युं** – மரணத்தை, **प्रियमतिथिमिव प्रतीक्षन्ते** – कदा आयास्यतीति अभिमतासत्तियாலே प्रतीक्षन्त इत्यर्थः । இது अभिमतासत्तियாலே प्रीतனாயிருக்கையும்'' என்பதாலே விவரிக்கப்படுகிறது.

---

6 *ஜிதந்தாஸ்தோத்ரம் 1-18.*

7 *இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் 7-38.*

படியே இச்ஶரீரானன்தரம் என்படப்புகுகிறோமென்கிற கரைதலற்று अभिमतासक्तियாலே प्रीतனாயிருக்கையும், [8]''गजं वा वीक्ष्य सिंहं वा व्याघ्रं वाऽपि वरानना । नाहारयति संत्रासं बाहू रामस्य संश्रिता'' என்றும், [9]''असन्देशात्तु रामस्य तपसश्चानुपालनात् । न त्वा कुर्मि दशग्रीव भस्म भस्मार्हतेजसा'' என்றும், [10]''शरैस्तु सङ्कुलां कृत्वा लङ्कां परबलार्दनः । मां नयेद्यदि काकुत्स्थस्तत्तस्य सदृशं भवेत्'' என்றும் பிராட்டி நடத்திக்

ஒருவனுக்கு स्वानुष्ठितोपायத்தில் निष्ठैயுண்டானால், அதாவது — இது यथावदनुष्ठितம், இதற்கு मोक्षरूपफलம் अवश्यंभावि என்கிற निर्णयமுண்டானால் அவனுக்கு शरीरवियोगानन्तरं अनभिमतமான फलம் வருமோ என்கிற பயமிராதிறே. அதில்லாமையோடு கூட मोक्षरूपमहापुरुषार्थம் समीपकालத்திலேயே सिद्धिக்கப்போகிறதென்கிற हर्षமும் உண்டாகு மாகையால் அதனால் उपायनिष्ठैயை अनुमिக்கலாமென்று திருவுள்ளம். सर्वज्ञனாய் सर्वशक्तियாயிருக்கிற भगவானை நீயே रक्षकனாகவேண்டுமென்று வரித்து भरத்தை समर्पिத்தோம் அவனுடைய आदरणம் இருக்கும்போது நமக்கு फलसिद्धि अवश्यं भावि என்கிற நம்பிக்கை महाविश्वास इति यावत् ஒருவனுக்கு இருந்தால் அதை रक्षकावष्टंभத் தாலுண்டான தேற்றமென்கிறது. இது ஒரு उपायनिष्ठाज्ञापकलिङ्गம். இதை பிராட்டி நடத்திக்காட்டினாள் என்பதில் प्रमाणமருளிச்செய்கிறார் **गजं वा वीक्ष्यसिंहमिति** । இதில் ''बाहू रामस्य संश्रिता'' என்று रक्षकावष्टंभமும், ''नाहारयति सन्त्रासं'' என்று அதனாலுண்டான தேற்றமும் சொல்லப்படுகிறது. தான் भरन्यासம் பண்ணின விஷயத்தில் स्वयत्न மற்றிருக்கை ஒரு उपायनिष्ठा ज्ञापकलिङ्गம். இதை பிராட்டி நடத்திக்காட்டினாள் என்ப தில் प्रमाणமருளிச்செய்கிறார் **असन्देशादिति** । **रामस्य** – ராமனுடைய, **असन्देशात्** – अनुज्ञै யில்லாமையாலும், रामानुज्ञैயில்லாவிட்டாலும் உன்னிஷ்டப்படி செய்யலாகாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **तपस इति** । **तपसः** – पातिव्रत्यरूपமான தபஸ்ஸினுடைய, पतिपारतन्त्र्यरूपतपஸ்ஸினுடைய என்றபடி. **अनुपालनाच्च** – संरक्षणத்தாலேயும், இங்கு चकारம் उक्तसमुच्चायकம், संरक्ष्यमाणस्य अवश्यं कर्तव्यत्वात् என்றபடி. **भस्मार्ह** – भस्मीकर्तुं योग्यனான, भस्मीकरणनिमित्तமான महापराधத்தை யுடையவனான, **दशग्रीव** – பத்து தலையைப்படைத் தோமென்று अहङ्कारப்படும் ராவணனே! **तेजसा** – पातिव्रत्यरूपतेजஸ்ஸாலே, **त्वा** – இப்படி अपराधப்பட்டு எதிரிலிருக்கும் உன்னை, भस्म न कुर्मि – भस्मनकरोमीत्यर्थः । कुर्मि என்று आर्षம் रूपव्यत्ययம். இதனால் फलத்தில் स्वयत्नविरति சொல்லப்பட்டது.

---

8 ராமா அயோத்யா 60-20.
9 ராமா ஸுந்தர 22-20.
10 ராமா ஸுந்தர 39-30.

காட்டின रक्षकावष्टंभத்தாலுள்ள தேற்றமும், தான் भरन्यासம் பண்ணின विषयத்தில் स्वयत्नமற்றிருக்கையும், அதில் अनिष्टनिवृत्तिயுமிष्टप्राप्तिயும் அவன்கையதே யென்றிருக்கையும் உண்டாயிற்றாகில் தான் கோலின सकलफलத்துக்கும் साधनமாகவற்றாய் चरमश्लोकத்தில் पूर्वार्धத்திலே विहितமாய் द्वयத்தில் पूर्वखण्डத்தில் अनुसन्धेयமாய் திருमन्त्रத்தில் मध्यमपदத்திலும் विवक्षितமான उपायத்தில் தனக்கு निष्ठैயுண்டென்றறியலாம்.

[11]"उत्पत्तिस्थितिनाशानां स्थितौ चिन्ता कुतस्तव । यथोत्पत्तिर्यथानाशस्स्थितिस्तद्वद्भविष्यति ॥"

அந்த फलத்தில் अनिष्टनिवृत्तिயும் इष्टप्राप्तिயும் அவன் கையதே என்றிருக்கை ஒரு उपायनिष्ठा-ज्ञापकलिङ्गம். இதை பிராட்டி நடத்திக்காட்டினாளென்பதில் प्रमाणமருளிச்செய்கிறார் **शरैस्तु सङ्कुलामिति । सङ्कुलं** – व्याकुलं, இந்த श्लोकத்தில் पूर्वार्द्धத்தாலே अनिष्टनिवृत्तिरक्षकाधीनம் என்கிற बुद्धिயும் उत्तरार्द्धத்தாலே इष्टप्राप्तिயும் तदधीनமென்கிற बुद्धिயும் சொல்லப்படுகிறது. **தான்கோலின सकलफलத்துக்கும்** – தன்னாலே अपेक्षितமான प्रारब्धनिवृत्ति முதலான सर्वफलத்துக்கும், **साधनமாகவற்றாய்** – साधनமாக समर्थனாய், இதனால் प्रारब्धकर्मनिवर्तकமில்லாத भक्तिव्यावृत्ति । **चरमश्लोकத்தில் पूर्वार्द्धத்தாலே विहितமாய்** – "मामेकं शरणं व्रज" என்று विधिக்கப்பட்டதாய், **द्वयத்தில் पूर्वखण्डத்தில் अनुसन्धेयமாய்** – शरण-शब्दोपश्लिष्टप्रपूर्वकपदऌ धातुவில் अनुसन्धेयமாய் என்றபடி. **திருमन्त्रத்தில் मद्ध्यमपदத்திலும் विवक्षितமான** – मद्ध्यमपदம் नमःपदம். அதில் "नमस्कारात्मकं यस्मै विधायात्मनिवेदनं" என்கிற प्रमाणத்தாலே விவக்ஷிதமுமான என்றபடி. **उपायத்திலே** – प्रपत्तिरूपोपायத்திலே, **தனக்கு निष्ठैயுண்டென்றறியலாம்** – தனக்கு – இந்த அடையாளங்களுள்ள தனக்கு, निष्ठै – अवितथनिविष्टस्थिरमतित्वरूपமான स्थिति । देहयात्रादिகளில் கரைதலற்றிக்குகையும், நாம் எவ்வளவு प्रयासப்பட்டாலும் ईश्वरसङ्कल्पமன்றியும், நாம் கொடுத்து வைக்காததும், கிடைக்காதென்கிற நம்பிக்கையும், शास्त्रविरुद्धமாய் நம் प्रयत्नமன்றிக்கே வரும் विषयங்களை விலக்காதே अनुभविக்கையும், ऐहिकपुरुषार्थத்தின் वृद्धिह्रासங்களில் हर्षशोकமற்றிருக்கையும், प्राप्यरुचिயும் प्राप्तिயில் त्वरैயும் पुरुषार्थத்தில் निष्ठै யுண்டென்றறிகைக்கு लिङ्गங்கள்.

இனி இவைகளை அடைவே सप्रमाणமாக उपपादिக்கிறார் **उत्पत्तीति** । उत्पत्तिस्थितिनाशங்களுடைய मध्यத்தில் उत्पत्तिविनाशங்களைவிட்டு स्थितिயில் மாத்திரம் இது எப்படி நடக்குமோவென்கிற चिन्तै உனக்கு ஏன்? எப்படி உத்பத்தியோ, எப்படி नाशமோ

11

[12]''अचेष्टमानमासीनं श्रीः कञ्चिदुपतिष्ठति । कर्मी कर्मानुसृत्यान्यो न प्राश्यमधिगच्छति ॥'' **என்கிற படியே** प्रारब्धकर्मविशेषाधीन**மாக** ईश्वर**ன் செய்யும்** देहयात्रादि**களில் கரைதலற்று தான் கரைந்தாலும்** [13]''उत्पतन्नपि चाकाशं विशन्नपि रसातलम् । अटन्नपि महीं कृत्स्नां नादत्तमुपतिष्ठते'', [14]''यत्किञ्चिद्वर्तते लोके सर्वं तन्मद्विचेष्टितम् । अन्योह्यन्यच्चिन्तयति स्वच्छन्दं विदधाम्यहम्'' **என்கிறபடியே** ईश्वर**ன் நினைவின்படியல்லதொன்றும் நடவாதென்று** प्रतिसन्धान**ம் பண்ணி** [15]''अप्रयत्नागतास्सेव्या गृहस्थैर्विषयास्सदा । प्रयत्नेनापि कर्तव्यः स्वधर्म इति मे मतिः ॥'' [16]''नाहारं चिन्तयेत् प्राज्ञो धर्ममेवानुचिन्तयेत् । आहारो हि मनुष्याणां जन्मना सह जायते ॥'' **என்று** पराशरगीतादि**களிலும்,** [17]''न

அப்படியே உன்னுடைய चिन्तै यன்றிக்கே स्थितियுமுண்டாகப்போகிறது என்பது श्लोकार्थம். **अचेष्टमानमिति । अचेष्टमानमासीनं** – संपत्प्राप्त्यर्थं ஒரு व्यापारமுமன்றிக்கே तूष्णीं இருக்கிற, **कञ्चित्** – ஒரு புருஷனை, **श्रीः** – ஸம்பத்தானது, **उपतिष्ठति** – தானாகவேயடைகிறது. **कर्मी** – बहुव्यापारமுள்ள, **अन्यः** – வேறொருவன். भूम्नि इति प्रत्ययः । **कर्म** – व्यापारத்தை. **अनुसृत्यापि** – அடிக்கடி செய்தும், **प्राश्यं** – अशनमपि, **नाधिगच्छति** – அடைகிறானில்லை. अथवा कर्मानुसृत्य – प्रचीनकर्मानुसारेण न प्राश्यमधिगच्छति என்னவுமாம். **என்கிறபடியே** – उत्पत्त्यादिलोकத்திலுபदेशித்த प्रकारமும், ''अचेष्टमानं'' என்கிற श्लोकத்தில் देहयात्रादिகள் प्राचीनकर्माधीनங்கள் என்றறிவித்த प्रकारமும். இதற்கு கரைதலற்று என்பதோடந்வயம். प्रयासப்பட்டாலும் जन्मान्तरத்தில் கொடுத்துவைக்காதது सिद्धियாதென்னுமிடத்தில் प्रमाणம் காட்டுகிறார் **தான் கரைந்தாலுமி**त्यादिना । **उत्पतन्नपीत्यादि** । आकाशத்தில் கிளம்பினாலும், பாதாளத்தில் प्रवेशித்தாலும், भूमिயெல்லாம் திரிந்தாலும் पूर्वजन्मத்தில் கொடுத்துவைக்காதது வாராது என்பது இதினர்थம். **यत्किञ्चिदित्यादि** । லோகத்திலுள்ளவையெல்லாம் என்னுடைய सङ्कल्पकार्यம். मद्व्यतिरिक्तன் ஒன்றை நினைக்கிறான். நான் என் இஷ்டப்படி செய்கிறேன் என்கை. இனி शास्त्राविरुद्धங்களாய் स्वयमागतங்களான விஷயங்களை விலக்காதே अनुभविக்கையில் प्रमाणம் காட்டுகிறார் **अप्रयत्नागता** इत्यादिயால். प्रयासமன்றிக்கே தானாக வந்த விஷயங்கள் अवश्यம் सेव्यங்கள். தனக்கு विहितधर्मமானால் प्रयासப்பட்டாவது कर्तव्यமென்பது श्लोकार्थம். விஷயங்கள் தானாகவே வருமென்பதில் प्रमाणம் **नाहारमिति** । धर्म्यங்களான விஷயங்

12 *பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 339-15.*
13

14 *பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 359-56.*
15 *பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 301-36.*
16

17 *பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 175-5.*

सन्निपतितं धर्म्यमुपभोगं यदृच्छया । प्रत्याचक्षे न चाप्येनमनुरुन्धे सुदुर्लभम् ॥'' என்று அஜகரோபாख्यानத்திலுஞ் சொல்லுகிறபடியே शास्त्रविरुद्धமல்லாத விஷயங்கள் தானொரு விரகு செய்யாதிருக்க भगवत्सङ्कल्पத்தாலே தானே வரக்கண்டு प्रारब्धकर्मफलமான தனிசு தீருகிறதென்று விலக்காதே அनुभविக்கையும், இப்படி कर्मविशेषाधीनமாக வருகிற प्राप्यान्तरलाभालाभங்களில் [18]''तयोरेकतरो राशिर्यद्येनमुपसन्नमेत् । न सुखं प्राप्य संहृष्येन्न दुःखं प्राप्य संज्वरेत् ॥'' என்றும், [19]''உள தென்றிறுமாவா'' ரென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே हर्षशोकங்களற்று स्वरूपानुरूपமான परमप्राप्यकैङ्कर्यத்திலே रुचिயும், स्तोत्रத்திலும் श्रीवैकुण्ठगद्यादिகளிலும் कदा कदा என்று வாய் புலற்றப்பண்ணுகிற प्राप्तिயில் त्वரையும்

களை விலக்காமையில் प्रमाणம் **नसन्निपतितमित्यादि** । **न प्रत्याचक्षे** – தள்ளுகிறேன் இல்லை. **सुदुर्लभं एनं न चानुरुन्धे** – प्रयत्नப்பட்டாவது அनुभविக்கிறேன் இல்லை. அஜகரோபாख्यानத்திலுமிति । महाभारतத்தில் शान्तिपर्वத்தில் 177 – வது अध्यायத்தில் அஜகரனென்கிற ஒரு மஹானுக்கும் प्रह्लादனுக்கும் संवादरूपமான उपाख्यानம். **தானொரு விரகு செய்யாதிருக்க** – வருவதற்கு ஹேதுவை தான் தேடாதிருக்க தனிசு – கடன். இதனால் विषयानुभवம் कर्मक्षयहेतुவாகையாலே அது पुरुषार्थनिष्ठाकार्यமென்று सूचितமாகிறது. ऐहिकवृद्धिह्रासங்களில் हर्षशोकமற்றிருக்கையில் प्रमाणங்காட்டுகிறார் **இப்படி** इत्यादिना । **प्राप्यान्तरम्** – प्रयोजनान्तरம். **तयोरित्यादि** । **तयोः** – सुखदुःखराशिகளுடைய मध्यத்தில், **उपसन्नमेद्यदि** – வந்ததாகில், तदा **सुखं प्राप्य** – सुखத்தையடைந்து, **न संहृष्येत्** – अत्यन्तहृष्टனாக ஆகக்கடவனல்லன். **दुःखं प्राप्य** – துக்கதை யடைந்து, **न संज्वरेत्** – उद्विग्नனாக ஆகக்கடவனல்லன். **உளதென்றிறுமாவா**ரிति । ''உண்டில்லை யென்று தளர்தலதினருகும் சாரார்'' என்பது இதற்கு மேல்பாதம். **உளதென்று** – ஸம்பத்து உண்டென்று **இறுமாவார்** – गर्विயார், **உண்டில்லை யென்று** – முன்பு ஸம்பத்து உண்டு இப்பொழுது இல்லையென்று, **தளர்தல்** – अवसादம் – क्लेशமென்றபடி. **அதினருகும் சாரார்** – அதின் समीपத்திலும் போகார். **அற்று** – இல்லாமல். **परमप्राप्यकैङ्कर्यத்திலே रुचिயுமிति** । ஒருவன் प्रयोजनान्तरங்களில் हर्षशोकமன்றிக்கே सर्वदा मोक्षத்தில் अभिरुचिயுள்ளவனாகில் அவனுக்கு परमपुरुषार्थத்தில் निष्ठैயுண்டென்று सुखமாக निश्चयिக்கலாமிறே. प्राप्तिயில் त्वரைக்கு प्रमाणம் காட்டுகிறார் **स्तोत्रத்திலுமி**त्यादिயால். **स्तोत्रத்தில்** – ஆளவந்தார் स्तोत्रத்தில், ''तव पादपङ्कजं कदा नु साक्षात्करवाणि चक्षुषा'' ''कदा पुनश्शङ्ख-

[18] பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 175-5.
[19] இரண்டாந்திருவந்தாதி 45.

நடையாடிற்றாகில் திருமன்त्रத்தில் नारायणशब्दத்தில் चतुर्थियாலும், द्वयத்தில் चतुर्थीनमस्सुக்களாலும், चरमश्लोकத்தில் ''अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि'' என்கிற वाक्यத்தாலும் கடலைக் கையிட்டுக் காட்டுமாப்போலே காட்டப் பட்ட अपरिच्छेद्यமான परमपुरुषार्थத்திலே निष्टैயுண்டென்றறியலாம். இப்படி

रथाङ्गकल्पक....मदीयमूर्द्धानमलङ्करिष्यति'' ''कदाहमैकान्तिकनित्यकिङ्करः प्रहर्षयिष्यामि'' என்கிற श्लोकங் களிலென்றபடி. **श्रीवैकुण्ठगद्यादिகளிலும்** – वैकुण्ठगद्यத்தில் ''कदाहं भगवन्तं नारायणं, मम कुलनाथं, मम कुलदैवतं, मम कुलधनं, मम भोग्यं, मम पितरं, मम मातरं, मम सर्वं साक्षात्करवाणि चक्षुषा? कदाहं भगवत्पादाम्बुजद्वयं शिरसा संगृहिष्यामि? कदा मां भगवान् स्वकीयया अतिकोमलया दृशाऽवलोक्य स्निग्धगंभीर-मधुरया गिरा परिचर्यायामाज्ञापयिष्यति'' इत्यादिवाक्यங்களிலுமென்றபடி. आदिपदத்தால் ''क्रीडन्तं रमया सार्धं लीलाभूमिषु केशवं । मेघश्यामं विशालाक्षं कदाद्रक्ष्यामि चक्षुषा ॥'' इत्यादि जितन्ताश्लोकங் களுக்கு संग्रहம். **कदा कदा என்று வாய் புலற்றுப் பண்ணுகிற** – भोग्यतातिशयத்தாலே எப்பொழுது கிட்டப்போகிறதென்று வாயாலே அடிக்கடி சொல்லும்படி பண்ணு கிற. **प्राप्तियில் त्वरैயும்** – प्राप्तिविशेष्यकझटित्यागन्तव्यत्वप्रकारकेच्छाविशेषமுமென்றபடி. ஒருவனுக்கு இந்த त्वरैயிருந்தால் அவனுக்கு पुरुषार्थनिष्टै सुलभानुमेयமாகுமிறே. **நடையாடிற்றாகில்** – இருந்ததேயாகில், रहस्यत्रयத்தில் निष्टाविஷயமான पुरुषार्थத் திற்கு प्रतिपादकस्थलத்தைக் காட்டுகிறார் **திருமन्त्रத்திலி**ति । **नारायणशब्दத்தில் चतुर्थि யாலும் द्वयத்தில் चतुर्थीनमस्सुக்களாலுமி**ति । चतुर्थियில் इष्टप्राप्तिरूपपुरुषार्थமும், நமஸ்ஸில் अनिष्टनिवृत्तिरूपपुरुषार्थமும் சொல்லப்படுகிறதிறே. अनिष्टनिवृत्तिயும் पुरुषனால் अर्थिக்கப் படுவதால் पुरुषार्थமாகுமிறே. **चरमश्लोकத்திலி**ति । सर्वपापमोक्षणமும் पुरुषனால் अर्थिக்கப் படுவதால் पुरुषार्थமாம். இந்த स्वल्पங்களான शब्दங்கள் अपरिच्छिन्नமான पुरुषार्थத்தைக் காட்ட समर्थங்களாகுமோ வென்ன? ஆகுமென்பதில் अनुरूपदृष्टान्तத்தைக் காட்டு கிறார் **கடலைக் கையிட்டுக் காட்டுமாப்போலே** इति । **கடல்** – समुद्रம். समुद्रமே யறியாத ஒருவன் எது समुद्रம் என்று ஒருவனை வினவ அவன் अपरिच्छिन्नமான समुद्रத்திலுள்ள विशेषங்களைச் சொல்லாவிடிலும் सामान्यतः இது தான் समुद्रமென்று கையிட்டுக்காட்டுமாப்போல என்பது दृष्टान्तार्थம். **காட்டப்பட்ட** – सामान्यतः காட்டப் பட்ட, **अपरिच्छेद्यமான परमपुरुषार्थத்திலே** – இவ்வளவென்றளவிடமுடியாத सर्वोत्कृष्ट மான पुरुषार्थத்திலே. **निष्टैயுண்டென்றறியலாம்** – अवितथनिविष्टस्थिरमतित्वरूपनिष्टैயுண் டென்றறியலாம்.

அவ்வோ அடையாளங்களாலே [20]"अहमात्मा न देहोऽस्मि विष्णुशेषोऽपरिग्रहः । तमेव शरणं प्राप्तस्तत्कैङ्कर्यचिकीर्षया ॥" என்கிறபடியே மூலமன்த்ராதிகளைக் கொண்டு स्वरूपोपायपुरुषार्थங்களில் தன்னுடைய நிஷ்டையை யுணர்ந்துபோருமிவ்வ திகாரிக்கு [21]"नैषा पश्यति राक्षस्यो नेमान्पुष्पफलद्रुमान् । एकस्थहृदया नूनं राममेवानुपश्यति ॥" என்கிறபடியே விரோதியோடே கூடியிருக்கிற தனக்கு பாக்ஷிகமாக ஸம்பாவித மான ब्रह्मविदपचारादिव्यतिरिक्तங்களான ஏதேனுமொரு भीतिहेतुக்களிலும், स्वरूपप्राप्तकैङ्कर्यव्यतिरिक्तங்களான ஏதேனுமொரு प्रीतिहेतुக்களிலும் கண்ணோட்டமுண்டாகாது: यदृच्छया உண்டானாலுமவற்றால் भीतिயும் प्रीतिயுமுண்டாகாது.

இனி स्वनिष्ठाभिज्ञानத்தாலே வரும் प्रयोजनங்களைக் காட்டுகிறார் **இப்படி यीत्यादिना** । **அவ்வோ அடையாளங்களாலே** – परपरिभवादिகளில் विषादाभावादिरूपलिङ्गங்களாலே. **अहमात्मेति** । अत्र **अहं** – अहं पदार्थः, **आत्मा** – ज्ञानस्वरूपனான ஜீவன், **न देहोऽस्मि** – ஜடமான देहமன்று. இது प्रणवத்தில் मकारार्थம். **विष्णुशेषः** – विष्णोः शेषभूतः, இது अकारोत्तरलुप्तचतुर्थ्यर्थம், **अपरिग्रहः** – शेषभूतवस्तुरहितः, இது नमश्शब्दार्थம். **तमेव शरणं प्राप्तः** – இதுவும் நமஸ்ஸின் स्थूलयोजனையில் लब्धार्थம். **तत्कैङ्कर्यचिकीर्षया** – देशविशेषத்தில் அவனுடைய कैङ्कर्यத்தைப் பண்ணவேணுமென்கிற इच्छैயாலே, तमेव शरणं प्राप्तः என்பதோடு இதை अन्वயிப்பது. இது नारायणपदोत्तरचतुर्थ्यर्थம். तथा च இந்த श्लोकத்தில் विष्णुशेषः என்று स्वरूपமும், शरण மென்று उपायமும், तत्कैङ्कर्येति पुरुषार्थமும் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. **என்கிறபடியே** – இந்த श्लोकத்தில் சொன்னபடியே, **மூலமன்த்ராதிகளைக் கொண்டு** – आदिपदात् द्वयादि- परिग्रहः । தான் தெளிந்த इति शेषः । कैङ्कर्यचिकीर्षया என்கிறபடியே மூலமன்த்ராதிகளைக் கொண்டு தான் தெளிந்த स्वरूपोपायपुरुषार्थங்களில் தன்னுடைய நிஷ்டையை யவ்வோவடையா ளங்களாலே உணர்ந்துபோருமென்றந்வயம். **नैषेति** । **एषा** – अशोकवनिகையில் இருந்த பிராட்டி, **राक्षस्यः** – राक्षसीरित्यर्थः । वचनव्यत्यय आर्षः । भीतिहेतुக்களான राक्षसिகளை யென்றபடி. **न पश्यति** – பார்க்கிறாளில்லை, **इमान्** – प्रीतिहेतुக்களான, **पुष्पफलद्रुमान्** – पुष्पाणि फलानि द्रुमांश्च, पुष्पफलयुक्तद्रुमानिति वा न पश्यति । किन्तु **एकस्थहृदया** – ராமனொருவனிடத் திலேயே स्थितமான हृदयமுடையவளாய்க்கொண்டு, **नूनं** – निश्चयமாக, मनसेति शेषः । **राममेवानुपश्यति** – दृढतरभावनाप्रकर्षத்தாலே ராமனையே सर्वदा பார்க்கிறாளென்று இதினர்த்தம். **என்கிறபடியே** – இந்த श्लोकத்திற்சொன்னபடியே. **விரோதியோடே கூடியிருக்கிற**

20

21 *ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 16-25.*

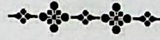
முக்கியமந்திரங்காட்டிய மூன்றினிலையுடையார்
தக்கவையன்றித் தகாதவையொன்றுந் தமக்கிசையார்
இக்கருமங்களெமக்குளவென்னுமிலக்கணத்தால்
மிக்கவுணர்த்தியர் மேதினிமேவிய விண்ணவரே. (21)

தனக்கு இதி । **விரோதி** – शरीरेन्द्रियविषयादिகள், **पाक्षिकமாக संभावितமான** – कदाचित्संभावितமான ब्रह्मविदपचारादीति । आदिशब्दம் भगवदपचारादिसंग्राहकம். **ஏதேனுமொரு भीतिहेतुக்களிலும்** – राक्षसिகள்போன்ற बन्धुवियोगाद्यत्यल्पभीतिहेतुக்களிலுமென்றபடி. **स्वरूपप्राप्ते-त्यादि, ஏதேனுமொரு प्रीतिहेतुக்களிலுமிதி** । पुष्पफलद्रुमம்போன்ற अत्यल्पक्षेत्रपुत्रलाभादि-रूपप्रीति हेतुக்களிலுமென்றபடி. **கண்ணோட்டமுண்டாகாது** – கண்ணோட்டம் – दृष्टिपातம். तथा च दार्ष्टान्तिकத்தில் भीतिहेतुज्ञानமும் प्रीतिहेतुज्ञानமும் இவ்வधिकारिக்கு உண்டாகாது. **यदृच्छया** – आकस्मिकமாக உண்டானாலும், भीतिहेतु प्रीतिहेतुविषयकज्ञानமுண்டானாலும் இவ்வधिकारिக்கு भीतिயும் प्रीतिயுமுண்டாகாது.

கீழ்ச்சொன்ன இவ்வधिकारार्थத்தை பாட்டாலும் संग्रहिத்துக்காட்டுகிறார் **முக்கிய मित्यादि । முக்கிய மந்திரம்** – முக்யமான மந்த்ரம், "न मन्त्रोऽष्टाक्षरात्परः" என்கிறபடி सर्वोत्कृष्टமான மூலமந்த்ரமென்றபடி. **அத்தாலே காட்டிய** – காட்டப்பட்ட, पदत्रयத்தாலே யடையவே காட்டப்பட்ட வென்றபடி. **மூன்றில்** – स्वरूपोपायपुरुषार्थங்களில், **நிலையுடையார்** – निष्ठैயுள்ளவர்களான, **மேதினிமேவிய விண்ணவர்** – भूमिயிலிருக்கும் देवतैகள், भूदेवர்களான प्रपन्नர்களென்றபடி. **இக்கருமங்கள்** – परपरि-भवादिகளில் विषादाभावादिरूपங்களான இந்த कर्मங்கள், **எமக்குளவென்னுமிலக்கணத்தால்** – நமக்கு உண்டாயிருக்கிறதென்றும் ज्ञापकलिङ्गங்களால், **மிக்கவுணர்த்தியர்** – निष्कृष्टமான अनुमित्यात्मकनिश्चयத்தையுடையராய், स्वनिष्ठाभिज्ञानத்தையுடையராய்க்கொண்டென்றபடி. **தக்கவையன்றி** – स्वस्वरूपादिनिष्ठैகளுக்கு उचितங்களான सदाचारங்களையொழிய, नित्यनैमित्तिकங்களையொழிய என்றபடி. **தகாதவை** – अनुचितங்களான अकृत्यकरणादिகளையும், अल्पங்களான भीतिप्रीतिहेतुக்களையும், **தமக்கிசையார்** – தமக்கு ग्राह्यங்களாக இசையார், இச்சியார்களென்றபடி. अथवा **தமக்கிசையார்** – தமக்கு ग्राह्यங்களாக எண்ணாதவர்களான, இக்கருமங்கள் எமக்குளவென்னுமிலக்கணத்தால் மிக்கவுணர்த்தியர் மேதினி மேவிய விண்ணவரே என்றந்வயிக்கவுமாம். भगवान् போலே भूमिயில் अवतरिத்த नित्यसूरिகளே. கீழधिकारத்தில் प्रपन्नரை मुक्ततुल्यரென்றார். இவ்வधिकारத்தில் प्रपन्नரில் स्वनिष्ठाभिज्ञानமுடையவர்களை नित्यसूरितुल्यரென்கிறார்.

स्वापोद्बोधव्यतिकर निभे भोगमोक्षान्तराळे
कालं कश्चिज्जगति विधिना केनचित् स्थाप्यमानाः ।
तत्त्वोपायप्रभृतिविषये स्वामिदत्तां स्वनिष्ठां
शेषां कृत्वा शिरसि कृतिनश्शेषमायुर्नयन्ति ॥ ३३ ॥

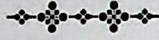
इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
स्वनिष्ठाभिज्ञानाधिकारश्चतुर्दशः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

आर्तप्रपन्नव्यतिरिक्तா் सर्वस्वामियान भगवानாலே கொடுக்கப்பட்ட स्वरूपोपायपुरुषार्थ विषयகமான स्वनिष्ठैயை परमपदप्राप्तिக்கு அருளப்பாட்டில் பரியட்டவஸ்த்ரமாக வஹித்துக் கொண்டு आयुश्शेषத்தைக் கழிக்கிறார்களென்கிறார் **स्वापोद्बोधेति** । **कृतिनः** – सुकृतिகளான சில प्रपन्नர்கள், **स्वापोद्बोधव्यतिकरनिभे** – स्वापः – निद्रा, उद्बोधः – निद्रानन्तरजागरणம், व्यतिकरनिभे – அதுகளுடைய संपर्कतुल्यமான, **भोगमोक्षान्तराळे** – मुमुक्षोत्पत्तेः पूर्वकालिकः भोगः संसारः; இது स्वापस्थानीयம். अनादिमायया सुप्तः என்கிறதிறே संसारियை. मोक्षம்; जागरणस्थानीयம்; ''जागृवाँस-स्समिन्धते'' என்றதிறே मोक्षदशैயில். **तयोरन्तराळे** – मध्यத்தில் मुमुक्षुत्वावस्थैயிலென்றபடி. **केनचिद्विधिना** – विलक्षणமான भगवत्कृपैயாலே, இங்கு विधिशब्दத்தால் भगवत्कृपै சொல்லப் படுகிறதென்று सांप्रदायिकाः । **कश्चित्कालं** – சிலநாள், **जगति** – लीलाविभूतिயில், **स्थाप्यमानाः** – स्थापिக்கப்பட்டவராய்க்கொண்டு, இதனால் भगवान् தன்னுடைய कृपैயாலே ब्रह्म वित्துக்களை लोकத்தைத் திருத்துகைக்காக சிலகாலம் லோகத்தில் வைத்திருப் பானென்கிற अर्थம் सूचितமாகிறது. ''अध्यात्मग्रन्थनिर्माणमनेकेषाञ्च बोधनं । अर्चावतारसेवा च तेषामेतन्महत्फलम् ॥'' என்று சொன்னார்களிறே. **तत्त्वोपायप्रभृतिविषये** – இங்கு प्रभृतिशब्दத் தாலே पुरुषार्थத்திற்கு ग्रहणம். **स्वामिदत्तां** – स्वामिயான भगवानாலே कृपैயினாலே கொடுக்கப்பட்ட, **स्वनिष्ठां** – தங்கள் தங்கள் वृत्तिविशेषங்களை, **शिरसि** – शिरस्ஸிலே, **शेषां कृत्वा** – திருப்பரியட்டமாக தரித்து, भगवद्भुक्तமான स्रग्वस्त्रादिகளை शेषैயென்று

சொல்லுகிறது. दैवात्प्राप्त स्रजि स्त्रीस्याच्छेषेति निघण्टुः । **शेषमायुर्नयन्ति** – ஆயுஶ்ஶேஷத்தைப்போக்கடிக்கிறார்களென்கை.

॥ इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
स्वनिष्ठाभिज्ञानाधिकारश्चतुर्दशः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे उत्तरकृत्याधिकारः ॥ १९ ॥

सन्तोषार्थं विमृशति मुहुस्सद्भिरध्यात्मविद्यां
नित्यं ब्रूते निशमयति च स्वादु सुव्याहृतानि ।
अङ्गीकुर्वन्ननघललितां वृत्तिमादेहपातात्
दृष्टादृष्टस्वभरविगमे दत्तदृष्टिः प्रपन्नः ॥ ३४ ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीसारबोधिनीव्याख्यायां

उत्तरकृत्याधिकारः ॥

இப்படி க்ருதக்ருத்யனாய் ஸ்வநிஷ்டையில் தெளிவுள்ள பரமைகாந்திக்கு கர்தவ்யங்களான உத்தரக்ருத்யங்களை இவ்வதிகாரத்தில் சொல்லப்போகிறவராய் அவைகளை ஒரு ச்லோகத்தாலே ஸங்க்ரஹித்துக்காட்டுகிறார் **सन्तोषार्थमिति** । **प्रपन्नः** – இப்படிப்பட்ட ப்ரபன்னனானவன், **दृष्टादृष्टस्वभरविगमे** – த்ருஷ்டாத்ருஷ்டவிஷயங்களான ஸ்வபரங்களுடைய நிர்கமத்தில் த்ருஷ்டவிஷயத்தில் ஸ்வபரம் பூர்வகர்மாதீனமாகையாலும், அத்ருஷ்டவிஷயத்தில் ஸ்வபரம் பகவானிடத்தில் ஸமர்ப்பிதமாகையாலும் தன்னிடத்தில் அவையிரண்டுமில்லாமையிலே **दत्तदृष्टिः** – ஸாவதான-த்ருஷ்டி:, தனக்கு பரங்களில்லாமையால் ததர்த்தமாக கர்தவ்யவிஷயத்தில் ஸாவதானனாயென்றபடி. அதாவது — தனக்கு இரண்டு பரமுமில்லையாகையால் இரண்டு பரத்திற்காகவும் கர்தவ்யாம்சமொன்றுமில்லை யென்று நிச்சயமுடையவனாய், **आदेहपातात्** – தேஹாவஸானபர்யந்தம், அனக – அபராதம் கலசாததான, **ललितां** – ப்ரயோஜனாந்தராபிஸந்தியில்லாமையாலே மனோஜ்ஞமான, **वृत्तिं** – நித்யநைமித்திகாதிரூபமான சேஷவ்ருத்தியை, **अङ्गीकुर्वन्** – அங்கீகரிக்கிறவனாய்க்கொண்டு, க்ருதக்ருத்யனான ப்ரபன்னனுக்கு உபாயாங்கதயா வர்ணாச்ரமதர்மானுஷ்டானம் வேண்டாமாகிலும் ''விஹிதத்வாச்சாச்ரமகர்மாபி என்று சொன்னபடி வர்ணாச்ரமோசிதமான அகரணே ப்ரத்யவாயா-பாதகமான நித்யநைமித்திககர்மானுஷ்டானம் அவச்யம் வேண்டுமாகையால் அதை யங்கீகரித்தவனாயென்றபடி. **सन्तोषार्थं** – பகவத்கல்யாணகுணங்களுடைய அனுபவவிசேஷத்தாலேயுண்டாகும் ஸந்தோஷார்த்தம், ஆனந்தார்த்தமென்றபடி. இது ஸாவதாரணம். அனுஷ்டிதோபாயனான க்ருதக்ருத்யனுக்கு

இப்படி கృதகృத்யனாய் ஸ்வநிஷ்டையைத் தெளிந்து ஶரீரத்தோடிருந்த காலம் பழந்திருவிடையாட்டத்தில் சிறுதிடத்தை யடைத்துக் கொண்டிருப் பாரைப்போலே ஒருபடி துவக்கற்றொருபடி துவக்குண்டிருக்கிற இவ் வதிகாரிக்கு முக்தருடைய கைங்கர்யபரம்பரைபோலே ஸ்வாதுதமமாகையாலே ஸ்வயம்ப்ரயோஜன

तत्त्वोपायादिविषयकज्ञानार्थமாக वेदान्तपरिशीलनம் வேண்டாமிறே. **सद्भिः** – ''अस्ति ब्रह्मेति चेद्वेद । सन्तमेनन्ततो विदुः'' என்று சொல்லப்பட்ட ब्रह्मवित्துக்களோடே கூட, **अध्यात्मविद्यां** – परमात्मविषयकமான शारीरकविद्यां, **मुहुः** – सर्वदा, **विमृशति** – विमृशेदित्यर्थः । सर्वदा परिचयம் பண்ணக் கடவனென்றபடி. अप्राप्तत्वाद्विधिः । ''भौमाः पिबन्त्वन्वहं'' என்று சொல்லப்பட்டதிறே. **स्वादुसुव्याहृतानि** – स्वादु – செவிக்கினிய செஞ்சொல் என்றும் ''पराशरप्रबन्धादपि परमात्मनि-सद्यश्चित्तरञ्जकतमैः'' என்றும் சொல்லுகிறபடியே अतिरस्यங்களாயும், सु–सुष्ठुக்களாயும், श्रवणमात्रத்தாலேயே शृण्वतां सर्वपापहरங்களுமான வென்றபடி. व्याहृतानि – शठकोपादि-दिव्यसूरिகளுடைய प्रबन्धங்களை, अद्ध्यात्मविद्यैயினுடைய सारसंग्रहरूपங்களாகையால், இவைகளையும் **नित्यं ब्रूते** – प्रतिदिनं शिष्येभ्यो ब्रूयादित्यर्थः । सन्तोषार्थமென்பதை இங்கேயும் சேர்த்துக்கொள்வது. இங்கு अधिकारिभेदसूचकமில்லாமையாலும், चकारமிருப்பதா லும் पूर्णाधिकारिயான ஒருவனுக்கே रसविशेषानुभवावहங்களான व्यापारங்கள் மூன்றும் विधिக்கப்படுகிறதுகள். **निशमयति** – தானாக आचार्यர்களிடத்தில் கேழ்க்கவேண்டு மென்கை. अध्यात्म विद्याविमर्शமும், शिष्यர்களுக்கு सुव्याहृतங்களுடைய बोधनமும், आचार्य सकाशादपूर्वार्थश्रवणமும் भिन्नभिन्नानन्दங்களுக்கு हेतुக்களாகையால் सति संभवे இவை மூன்றை யும் उत्तरकालத்தில் अनुष्ठिக்கக்கடவனென்று கருத்து. இங்கு சொன்னது उत्तरकृत्यமான सर्वத்துக்குமுपलक्षणம்.

सङ्गतिसूचनाय पूर्वाधिकारद्वयங்களுடைய अर्थத்தை अनुवदिக்கிறார் **இப்படி கృதகృத்யனாய் ஸ்வநிஷ்டையைத் தெளிந்து** इति । **ஶரீரத்தோடிருந்த கால**மிதி । இதனால் वक्ष्यमाणமெல் லாம் आर्तव्यतिरिक्तविषयமென்று सूचितமாகிறது. **பழந்திருவிடையாட்டத்தில்** – प्राचिनமான क्षेत्रத்தில், விடையாட்டம் – क्षेत्रம் – व्रीह्युत्पादकक्षेत्रம். இங்கு திரு शब्दம் पूजार्थம். திருமாளிகை என்னுமாப்போலே. **சிறுதிடத்தை யடைத்துக்கொண்டி ருப்பாரைப்போலே** – पूर्वं தன்னுடையதான இப்பொழுது क्रयம் செய்யப்பட்ட क्षेत्रத்தில் स्वसौकर्यार्थமாயும், वासार्थமாயும், स्वल्पांशத்தை मासमूल्यத்தினுடைய அதாவது – வாடகையினுடைய प्रदानத்தாலே यावदायुषம் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் लौकिक-प्रभुக்களைப்போலே யென்றபடி. **ஒருபடி துவக்கற்றொருபடி துவக்குண்டி ருக்கிற இவ்வதிகாரிக்கு** – शरीरादिகளிலித்யாदिः । அந்த लौकिकர்கள் क्रयिக்கப்பட்ட

மாய், शास्त्रविभक्तकालविशेषनियतமாய் उत्तरकैङ्कर्यத்துக்கு अवसरलाभार्थமாக पूर्व-कैङ्कर्यம் தலைக்கட்ட வேண்டும்படி சங்கிலித்துவக்காய் स्वामिसंप्रीतिக்குக் காரணமுமாய் कार्यமுமாய், [1]''வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும்

क्षेत्रादिகளில் स्वाभाविकस्वामित्वसंबन्धமற்று मूल्यदानத்தாலே औपाधिकस्वामित्वसंबन्धத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்குமாப்போலே शरीरादिகளில் भगवदीयत्वबुद्धियாலே स्वाभाविकस्वामित्वसंबन्धத்தைவிட்டு औपाधिकस्वामित्व बुद्धिயையும், वर्णाश्रमधर्मங்களில் उपायोपायत्वबुद्धिயையும், ऋणापनोदत्वकबुद्धिயையும் விட்டு केवलभगवदाराधनवेषत्वबुद्धिயையுமுடைய இவ்வधिकारिக்கு, இதற்கு उत्तरकृत्यமிருக்கும்படி யென்பதோடந்வயம். இவ்வधिकारिக்கு ஒரு प्रयोजनமன்றிக்கே उत्तरकृत्यம் रुचिக்குமோ? प्रयोजनान्तरமில்லாவிடிலும் இதுவே स्वयं प्रयोजनமாகையால் रुचिக்கலாமென்னில், இப்படி स्वयंप्रयोजनமாக எண்ணி कैङ्कर्यம் பண்ணுகிறவர்களுண்டோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் मुक्तருடைய कैङ्कर्यपरंपரை போலே इत्यादिना । स्वामिसंप्रीणनतया सुहृल्लालनம்போலே स्वादुतमமாகவாகலாம்; स्वादुतमமாகையாலே स्वयंप्रयोजनமாக ஆகலாமென்று கருத்து. मुक्तர்கள் भगवदभिप्रायத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்து அதற்கநுகுணமாக அவ்வோ காலங்களில் कैङ्कर्यपरंपரையை அநுஷ்டித்து வருகிறார்கள். இவனுக்கு भगवदभिप्रायसाक्षात्कारமில்லாமையால் उत्तर-कृत्यத்தை எந்தக்காலத்தில் எப்படி अनुष्ठिக்கிறதென்று அறிந்து अनुष्ठिக்க शक्यமாகுமோவென்ன, இவனுக்கு भगवदभिप्रायसाक्षात्कारமில்லாவிடிலும் शास्त्रத்தாலே இந்தக் காலத்திலே இந்த कैङ्कर्यத்தை இப்படி अनुष्ठिக்கவேண்டுமென்கிற அவன் अभिप्रायத்தையறிந்து तत्तत्कालங்களில் तत्तत्कैङ्कर्यம் अनुष्ठिக்க शक्यமாகலாமென்கிற अभिप्रायத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் **शास्त्रविभक्तकालविशेषनियतமாய்**இதி । **शास्त्रம்** – पाञ्चरात्रादिशास्त्रம். அதனாலே **विभक्तकालविशेषம்** – प्रतिदिनம் प्रथमयाममारभ्य பிரிக்கப்பட்டதான अभिगमनोपा-दानेज्यास्वाद्ध्याययोगाख्यமான ஐந்து காலங்கள். அவைகளில் नियतமாய், இந்த नैयत्य-த்தை उपपादिக்கிறார் **उत्तरकैङ्कर्यத்துக்கு** इत्यादिना । மேல் வரப்போகிற उपादानकैङ्कर्यத்திற்கு अवसरप्राप्ति आवश्यकமாகையால் तदर्थம், **पूर्वकैङ्कर्यம்** – प्रातरभिगमनरूपकैङ्कर्यம். **தலைக் கட்டவேண்டும்படி** – अवश्यம் முடிக்க வேண்டும்படி. **சங்கிலித்துவக்காய்** – अयश्शृङ्खलाबन्धம்போலே अन्योन्यसक्तமாய், ''अभिगच्छन् हरिं प्रातः पश्चात् द्रव्याणि चार्जयन् । अर्चयंश्च ततो देवं ततो मन्त्रान् जपन्नपि ॥ ध्यायन्नपि परं देवं कालेषूक्तेषु पञ्चसु'' என்கிறபடியே पूर्वोत्तरभावरूप-संबन्धविशिष्टமாயென்றபடி. இப்படி प्रतिदिनம் पाञ्चकालिककैङ्कर्यம் नियतமாகில் ''कष्टं कर्म'' என்கிறபடி क्लेशावहமாகாதோவென்ன வருளிசெய்கிறார் **स्वामिसंप्रीतिக்குக் कारणமு**

[1] *நான்முகன் திருவந்தாதி 63.*

பூசித்தும் போக்கினேன் போது'' என்றும், [2]''சீர் கலந்த சொல் நினைந்து போக்காரேல் சூழ்வினையினாழ்துயரை யென்னினைந்து போக்குவரிப்போது'' என்றும், [3]''ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டு நாம்'' என்றும், [4]''பொங்கேழ் புகழ்கள் வாயவாய் புலன்கொள் வடிவென் மனத்ததாயங்கே மலர்கள்

மாய் कार्यமுமாயிதி । शेषत्वरसமறிந்தவனுக்கு स्वामिसंप्रीति पुरुषार्थतया उद्देश्यமாகையாலே तत्साधनतया இந்த कैङ्कर्यங்களும் पुरुषार्थங்களாகும். அப்படியே ''व्रतान्तमखिलं कालं सेचयत्यमृतेन तु'' என்கிறபடி இவைகள் भगवत्प्रीतिकार्यங்களாகையாலேயும் शेषत्वरसिकனுக்கு भगवत्प्रसादलब्धत्वेन அவைகளும் पुरुषार्थங்களாகுமிறே. कष्टं कर्म என்பது अन्यविஷயம். पुरुषार्थेतरவிஷயமென்றபடி. இப்படி उत्तरकृत्यம் पुरुषार्थமானாலும் இதின் अनुष्ठानத்திற்கு प्रमाणसंप्रदायங்களுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **வாசித்தும் கேட்டுமி**त्यादि । **வாசித்தும்** – शास्त्रங்களைப் படித்தும், **கேட்டும்** – அதினர்थங்களை आचार्यसकाशத்தில் கேட்டும், **வணங்கி** – शास्त्रार्थங்களைக் கேட்பதற்காக आचार्यர்களை வணங்கி, **வழிபட்டும்** – நல்வழியிலே நடந்தும், **பூசித்தும்** – திருவாராधनம் செய்தும், **போக்கினேன் போது** – காலத்தையெல்லாம் अवन्ध्यமாகப் போக்கினேன் என்றபடி. **சீர் கலந்த** – कल्याणगुणங்களோடு கூடிய. कल्याणगुणप्रतिपादकங்களான என்றபடி. **சொல்** – சொற்களை, सहस्रनामादिरूपங்களான शब्दங்களை, **நினைந்து** – सार्थமாக अनुसन्धित्து. **சூழ் வினையின்** – आत्माவை சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிற பாபத்தினுடைய, पापकार्यமான என்றபடி. **ஆழ் துயரை** – अगाधமான दुःखத்தை. போக்கவேண்டுமிதி शेषः । அப்படி **போக்காரேல்** – போக்காராகில், இந்த ஜனங்களென்றध्याहरிப்பது. **என்னினைந்து** – வேறு எதை நினைத்து. **இப்போது** – इदानीம். இந்த ஜன்மத்திலென்றபடி. **போக்குவர்** – போக்கடிக்க शक्तர்கள்? भगवद्गुणप्रतिपादकशास्त्रानुसन्धानமன்றிக்கே துயரத்தைப் போக்க வேறு கதியில்லையென்றபடி. **ஒழிவில்** – ஒழிவில்லாதபடி, **காலமெல்லாம்** – எல்லாக்காலத்திலும். **உடனாய் மன்னி** – सर्वदेशसर्वावस्थैயிலும் கூட நின்று **வழுவிலா** – विच्छेदமில்லாத, अथवा दोषம் கலசாத. **நாம் அடிமை செய்யவேண்டும்** – அடிமை செய்யக்கடவோம். **பொங்கேழி**त्यादि । **பொங்கேழ்** – பொங்கி எழாநின்ற, अभिवृद्धமாகிற என்றபடி.

[2] பெரிய திருவந்தாதி 86.
[3] திருவாய்மொழி 3-3-1.
[4] திருவாய்மொழி 8-10-4.

கைய்யவாய் வழிபட்டோட வருளில்'' என்றும், [5]''நாடாத மலர் நாடி'' என்றும்'' [6]''வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்ற நிலமகள் பிடிக்கு மெல்லடியைக் கொடுவினையேனும் பிடிக்க'' என்றும், [7]''தனக்கே யாக வெனைக் கொள்ளுமீதே'' என்றும், [8]''உனக்கே நாமாட்செய்

புகழ்கள் – உன் கல்யாணகுணங்கள். இது कल्याणगुणप्रतिपादकமான பாசுரத்தில் लाक्षणिकம். **வாயவாய்** – वाग्विषयமாகும்படிக்கும், **புலன்** – இந்த்ரியங்களை, आन्तर-बाह्येन्द्रियங்களை என்றபடி. **கொள்** –கொள்ளாநிற்கிற, दृष्टिचित्ताकर्षकமான என்றபடி. **வடிவு** – அழகியதான உன் திருமேனி. **என் மனத்ததாய்** – என்னுடைய மனதுக்கு விஷயமாகும்படியும். **அங்கே மலர்கள்** – அந்த திருமேனியில் समर्पिக்கைக்கு योग्यமான புஷ்பங்கள். **கைய்யவாய்** – हस्तगतமாகும்படியும், **வழிப்பட்டோட** – வழிப்பட்டு– सन्मार्गத்திலே प्रवेशित्து, ஓட – நடக்கும்படி. **அருளில்** – कृபை பண்ணினானாகில். **இங்கே திரிந்தோர்க்கு** – இந்த லோகத்திலே வஸிப் பவர்க்கு. **இழுக்குற்றென்** – இழுக்கு என் என்றபடி. உற்று என்பது अव्ययம். मनोवाक्कायरूपकरणत्रयங்களாலே தன்னுடைய கைங்கர்யத்தைப் பண்ணும்படி भगवान् कृபை பண்ணினானாகில் இந்த लोकத்தில் वासमात्रத்தாலே என்ன குற்றமுண்டா கும்? ஒன்றும் உண்டாகாதென்றபடி. **நாடாத மலர் நாடி** – தேடவரிய புஷ்பங் களெல்லாம் தேடி, अथवा आन्तरபுஷ்பத்தைச் சொல்லுகிறது என்பாருமுண்டு. இதற்கு ''நாடோறும் நாரணன் தன் வாடாத மலரடிக்கீழ் வைக்கவே'' என்பதோ டந்வயம். நாள்தோறும் நாராயணனுடைய செவ்விமாறாத பூப்போலேயிருக் கிற திருவடிகளின் ஸமீபத்திலே समर्पिக்கைக்காகவே என்கை. **வடிவிணை** इत्यादि। **வடிவு** – सौन्दर्यத்திலே. **இணை** – सादृश्यம். **இல்லா** – இல்லாதவளான, **மலர் மகள்** – पङ्कजமலரில் பிறந்த महालक्ष्मिயென்ன, **மற்ற** – வேறுபட்டவளான, **நில மகள்** – भूमिப்பிராட்டியென்ன, இவர்களால், **பிடிக்கும் மெல்லடியை** – संवाह्य மான मृदुलமான திருவடியை, **கொடுவினையேனும் பிடிக்க** – पापिष्ठனான அடியேனும் संवाहनம் செய்யும்படி என்கை. **தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளு மீதே** – தன்னுடைய உகப்புக்காகவே என்னை அடிமை கொள்ளுகிற இத்தையே என்கை. இது அடிமை செய்யும்போது स्वप्रयोजनத்தையும் நடுவே ஆசைப்படு

[5] *திருவாய்மொழி 1-4-9.*
[6] *திருவாய்மொழி 9-2-10.*
[7] *திருவாய்மொழி 2-9-4.*
[8] *திருப்பாவை 29.*

வோம்'' என்றும், [9]''பள்ளிகொள்ளுமிடத்தடிகொட்டிடக்கொள்ளு மாகில்'' என்றும், [10]''எண்ணக்கண்ட விரல்கள்'' என்றும்; [11]''உண்ணா நாள் பசியாவதொன்றில்லை யோவாதே நமோ நாரணாவென்றெண்ணா நாளுமிருக்கெசுச் சாமவேத நாண்மலர் கொண்டுனபாதம் நண்ணா நாளவை தத்துறுமாகிலன்றெனக்கவை பட்டினி நாளே'' என்றும், [12]''நாக்கு நின்னையல்லாலறியாது நானதஞ்சுவனென் வசமன்று'' என்றும், [13]''வாயவனையல்லது வாழ்த்தாது'' என்றும்

கிறேனல்லேன் என்பதைக் காட்டுகிறது. **உனக்கே நாமாட்செய்வோம்** – உன் உகப்புக்காகவே நாங்கள் कैङ्कर्यம் பண்ணக்கடவோம். **பள்ளிகொள்ளுமி**त्यादि । **பள்ளிகொள்ளுமிடத்து** – திருக்கண் வளரும்போது, **அடிகொட்டிட** – திருவடி களைப் பிடிக்கும்படி, **கொள்ளுமாகில்** – அடியேனை अङ्गीकरिக்குமாகில், **எண்ணக் கண்டவிரல்கள்** – भगवन्नामங்களை எண்ணுகைக்கு समर्थங்களான விரல்கள், **உண்ணாநாளி**त्यादि । **உண்ணாநாள்** – उपवासமாக இருக்கும் நாள்களில், **பசி யாவதொன்றில்லை** – क्षुத்தென்பதே எனக்கு ஒன்றுமில்லை. ஆனாலும் பட்டினி நாள் உமக்கு யெவையென்ன? **ஓவாதே** – विच्छेदமின்றிக்கே, **நமோ நாரணாவென்று** – हे नारायण तुभ्यं नमः என்று **எண்ணா நாளும்** – चिन्तिயாத நாளும், **இருக்கெசுச் சாமவேத** – ऋग्यजुस्सामवेदமென்கிற, **நாண்மலர்கொண்டு** – அப் பொழுது विकसितपुष्पங்களைக்கொண்டு, **உன பாதம்** – உன் திருவடிகளை, **நண்ணாநாள்** – கிட்டாத நாள், கிட்டி யாराधिயாத நாளென்றபடி. **அவை தத்துறுமாகில்** – இவ்விரண்டும் प्राप्तங்களாமாகில், **எனக்கவை பட்டினி நாள்** – பசிக்கும் நாள், ध्यानाराधनादिகளில்லாத நாளே பசிக்கும் நாளென்றபடி. **நாக்கு நின்னையல்லாலறியாது** इति । என்னுடைய ஜிஹ்வை உன்னுடைய स्तोत्रமன்றிக்கே வேறோன்றைச்சொல்ல வறியாது. இங்கு நின் शब्दம் நின் स्तोत्रपरம். **நான்** – அந்த स्तोत्रविषयத்திலनर्हனான நான், **அது** அதற்கு – स्तोत्रம் பண்ணுகைக்கு, **அஞ்சு வன்** – பயப்படுவேன். உன்னை स्तोत्रம் பண்ணினால் உனக்கு என்ன अवद्यம் வருமோவென்று பயப்படுவேனென்றபடி. **என்வசமன்று** – எனக்கு स्वाधीन

---

[9] *நாச்சியார் திருமொழி 41.*
[10] *பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-4-3.*
[11] *பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-1-6.*
[12] *பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-1-1.*
[13] *முதல் திருவந்தாதி 11.*

[14]''தோளவனையல்லால் தொழா'' என்றும். [15]''நயவேன் பிறர் பொருளை'' என்றும், [16]''நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டும்'' என்றும், [17]''இருளிரிய'' [18]''ஊனேறு செல்வத்து'' [19]''நீணாகம் சுற்றி'' என்கிற திருமொழிகளிலும், [20]''पत्युः प्रजानामैश्वर्यं पशूनां वा न कामये । अहं कदंबो भूयासं, कुन्दो वा यमुना तटे'' என்றும், [21]''कुरुष्व मामनुचरं वैधर्म्यं नेह विद्यते । कृतार्थोऽहं

மன்று. அந்த நாக்கு என் வசமன்றிக்கே தானாகவே प्रवर्तिக்கிறதென்றபடி. **வாய வனையित्यादि** । வாக்கானது, **அவனையல்லது** – भगवானை யொழிய வேறொருவனை, **வாழ்த்தாது** – स्तुतिசெய்யாது. **தோளவனையல்லால் தொழா** इति । அந்த भगவானைவிட்டு வேறொருவனை अञ्जलिबन्धம் பண்ணி வணங்காது. **நய வேன் பிறர் பொருளையிति** । **பிறர் பொருளை** – परमात्मस्वம்மான चेतनाचेतनங்களை, **நயவேன்** – என்னதென்று ஆசைப்படமாட்டேன். **நிரந்தரமित्यादि** । **நிரந்தரம்** – இடைவிடாமல், विच्छेदமின்றிக்கே யென்றபடி. நினைப்பதாக – நான் உன்னை ध्यानம் பண்ணவேண்டுமென்று, **நீ நினைக்கவேண்டும்** – நீ सङ्कल्पित्தருளவேண்டும். **இருளிரிய** इत्यादि, பெருமாள் திருமொழியில் முதல் திருமொழியில் முதல் பாட்டு. **ஊனேறுசெல்வம்** – இது நாலாந்திருமொழி. **நீணாகஞ் சுற்றி** – பெரிய திருமொழியில் उपान्त्यமான திருமொழி. **पत्युरिति । प्रजानां पत्युः** – ब्रह्माவினுடையவோ, **पशूनां पत्युः** – पशुपतिயினுடையவோ **ऐश्वर्यं** – ஐச்வர்யத்தை, न कामये । ஆனால் நீர் காமிப்பது எதென்ன? **यमुनातटे** – யமுனையின் கரையில், श्रीकृष्णचरणकमलसञ्चरणधन्यतमமான யமுனைக்கரையிலென்றபடி. **अहं** – நான், **कदंबः** – கதம்ப वृक्षமாகவோ, **कुन्दो वा** – குருக்கத்தி வ்ருக்ஷமாகவோ, **भूयासं** – பிறக்க ஆசைப்படுகிறேன். ''प्राजापत्यप्रभृतिविभवं प्रेक्ष्य पर्यायदुःखं जन्माकाङ्क्षन् वृषगिरिवने जगमुषां तस्थुषां वा'' என்பதை இங்கு स्मरिப்பது. இதனால் विषयवासकैङ्कर्यपेक्षै सूचितமாகிறது. **कुरुष्वेति । मां, अनुचरं** – किङ्करனாக, படைவீட்டில்போல் காட்டிலும் என்னை किङ्करனாக अङ्गी-करिக்கவேண்டும். **इह** – शेषियानवन் शेषभूतனை किङ्करனாக அங்கீகரிப்பதில், **वैधर्म्यं** – ஒருவித अनौचित्यமும், **न विद्यते** – இல்லையென்கை. **अहं** – त्वदेकशेषभूतனான நான்,

[14] முதல் திருவந்தாதி 63.
[15] முதல் திருவந்தாதி 64.
[16] திருச்சந்தவிருத்தம் 101.
[17] பெருமாள் திருமொழி 1-1.
[18] பெருமாள் திருமொழி 4-1.
[19] பெரியதிருமொழி 11-7-1.
[20]
[21] ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 31-24.

भविष्यामि तव चार्थः प्रकल्पते'' [22]**''अहं सर्वं करिष्यामि जाग्रतः स्वपतश्च ते''** [23]**''परवानस्मि काकुत्स्थ त्वयि वर्षशतं स्थिते । स्वयन्तु रुचिरे देशे क्रियतामिति मां वद''** [24]**''कामये वैष्णवत्वन्तु सर्वजन्मसु केवलम्'' என்றும்,** [25]**''वर्तमानस्सदा चैवं पाञ्चकालिकवर्त्मना । स्वार्जितैर्गन्ध-पुष्पाद्यैश्शुभैश्शक्त्यनुरूपतः ॥ आराधयन् हरिं भक्त्या गमयिष्यामि वासरान्'' என்றும்**

कृतार्थः – शेषवृत्तिलाभத்தாலே कृतार्थனாக, **भविष्यामि** – ஆய்விடுவேன். **तव च** – निरुपाधिक-शेषियான உனக்கும், **अर्थः** – आश्रितोज्जीवनरूपமான प्रयोजनம், **प्रकल्पते** – सिद्धिக்கிறது. **अहं सर्वं करिष्यामि** அரண்மனையில் எல்லோராலும் செய்யப்படுகிற எல்லா कैङ्कर्यத்தையும், **अहं** – सर्वविधकैङ्कर्यமும் सर्वदा நமக்குக் கிடைக்குமா என்று ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற நான், படைவீட்டிலிருந்தால் कैङ्कर्यத்துக்குப் போட்டியுண்டிறே. **करिष्यामि** – निश्चयமாகப் பண்ணுகிறேன். காட்டில் சென்றால் जागरणदशैயிலும் कैङ्कर्यம் செய்ய வேண்டும். रात्रिस्वापकालத்தில் என்போல் राजकुमारனான நீ கண்விழித்து கைங்கர்யம் செய்யவேண்டுமே யென்று பெருமாளுக்கு अभिप्रेतமாக எண்ணி उत्तरமருளிச்செய்கிறார் **जाग्रतः स्वपतश्च त** इति । நீர் தூங்கும்போதும் விழித்திருக்கும் போதும் நான் जागरूकனாய் கைங்கரியம் செய்கிறேன். இனி திரும்பி வருகிற பர்யந்தம் தூங்குகிறதில்லை. **परवानस्मीति** । பெருமாள் चित्रकूटवासार्थமாக जलरामण्यமும் स्थलराण्यமுமுள்ள இடத்தில் पर्णशालैயை निर्माणம் செய் என்று लक्ष्मणனை நியமிக்க, அவரும் பயந்து स्थलरामण्यकादिपर्यालोचनैயில் எனக்கு स्वातन्त्र्यம் கொடுக்கலாகாது என்று சொல்லுகிற விடத்தில் இந்த श्लोकம். **हे काकुत्स्थ परवानस्मि** –परतन्त्रोऽस्मि, இது எத்தனை நாளைக்கு பதினான்கு வருஷமாச்சுதே என்னில் கைகேயி பதினான்கு வருஷம் வரம் கேட்டாள். நீர் நூறு வருஷமிருந்தாலும் நான் परतन्त्रனே. ஆகையால் स्थलरामण्यादिपर्यालोचनैயில் स्वातन्त्र्यத்தை என் தலையில் சுமத்தலாகாது. **स्वयन्तु** – நீரே, **रुचिरे देशे** – जलरामण्यकस्थलरामण्यकமுள்ள प्रदेशத்தை पर्यालोचिத்துக் காட்டி அதில் पर्णशाला **क्रियतां** – निर्मिக்கக் கடவது, इति – என்று मां प्रति वद । **कामये वैष्णवत्वन्तु सर्वजन्मसु केवलमिति** । **सर्वजन्मसु** – सर्वजन्मங்களிலும், **केवलं** – स्वातन्त्र्यம் கலசாத **वैष्णवत्वं** – विष्णुकिङ्क-रत्वத்தையே, **कामये** – ஆசைப்படுகிறேன். இது जितन्तास्तोत्रம். ''न कामकलुषं चित्तं मम ते पादयोस्स्थितम्'' என்பது இதின் पूर्वार्धம். **वर्तमान** इत्यादि । **पाञ्चकालिकवर्त्मना** – पञ्चकालங்களில் சொல்லப்பட்ட अभिगमनादिमार्गத்தாலே, **स्वार्जितैः** – தன்னாலேயே ஸம்பாதிக்கப்

---

22 *ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 31-27.*
23 *ராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் 15-7.*
24 *ஜிதந்தாஸ்தோத்ரம் 1-13.*
25 *வங்கிபுரத்துநம்பிகாரிகை.*

சொல்லுகிறபடியே स्वरूपानुरूपकालक्षेपार्थமான उत्तरकृत्यமிருக்கும்படி; தன் निष्ठैक्कनुरूपமாகத் தெளியவேண்டும் अर्थங்களில் தனக்குத் தெளியாத நிலங்களை நாம் कृतकृत्यனென்று अनादरिத்திராதே अनुभवपूर्तिயுண்டாம் போது தெளிவும் प्रेमமும் வேண்டுகையாலும். [26]''तत्पादभक्तिज्ञानाभ्यां फल-मन्यत्कदाचन । न याचेत्पुरुषो विष्णुं याचनान्नश्यति ध्रुवम्'' என்கிறபடியே ज्ञानभक्तिகளை अपेक्षिத்தால் குற்றமில்லாமையாலும் தனக்கு शेषिविषयத்திலே

பட்ட, **गन्धपुष्पाद्यैः** – गन्धपुष्पादिகளாலே, गन्धपुष्पादिகளுக்கு स्वार्जितत्वம் சொல்லுகையால் प्रशस्तत्वம் द्योत्यते । ''स्वप्रयत्नकृतं शस्तं मद्ध्यमं वन्यमुच्यते'' என்று சொல்லப்பட்டதிறே, இங்கு स्वशब्दத்தை स्वपरமன்றிக்கே स्वीयपरமாக்கி स्वीयपुत्रशिष्यार्जितैः என்னவுமாம். **शुभैः** – म्लानत्व-त्रियामातीतत्वप्रयोजनान्तरार्थत्वादिदोषरहितैः, **என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே** – கீழ் उदाहरिத்த वचनங்களில் சொல்லுகிறபடியே. இப்படி प्रमाणமாக सामान्यतः उद्देशिத்த उत्तरकृत्यங்களை विशेषिத்து விவரிக்கிறார் **स्वरूपानुरूपकालक्षेपार्थமான उत्तरकृत्यமிருக்கும்படி** इत्यादिना । शेषस्वरूपानुगुणமாய் अभिगमनादिकालक्षेपार्थமுமான उत्तरकृत्यமிருக்கும் प्रकारம்.

ज्ञातव्यार्थங்களில் தனக்கு अज्ञातांशமிருந்தால் அதை आचार्यसकाशத்தில் கேட்டுத் தெளியவேண்டுமென்கிறார் **தன் निष्ठैக்கு अनुरूपமாக** इत्यादिना । **தனக்குத் தெளிய வேண்டுமर्थங்களில்** – अर्थங்களுடைய मध्यத்தில். **தனக்குத் தெளியாத நிலங் களை** – தனக்கு ज्ञातांशம் நிற்க अज्ञातांशங்களை யென்றபடி. **நாம் कृतकृत्यனென்று अनादरिத்திராதே** – நாம் भरसमर्पणத்தாலே कृतकृत्यரன்றோ? நமக்கு उपायार्थம் कर्तव्यமான कृत्यமில்லையே. நமக்கு சில அம்சங்கள் தெரியாதிருந்தாலும் उपायத்திற்கு बाधकமென் என்று எண்ணி अवश्यज्ञातव्यांशங்களை अनादरिத்திராதே என்றபடி. இதற்கு தெளியக் கேட்டு என்பதோடந்வயம். ஆனால் அதை அறிவதில் प्रयोजनமென்? ज्ञानமும் ஒரு फलान्तरமாகையால் அதை ஆசைப்படலாமோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் **अनुभवपूर्तीत्यादिना** । कृतकृत्यனுக்கு उपायம் पूर्तिயானாலும் இங்கிருந்தகாலம் भगवदनुभवம் पूर्णமாக இருக்கவேண்டுமாகையால் तत्पूर्तिरूपप्रयोजनार्थமாக தெளிவும் வேண்டுமென்று கருத்து. प्रयोजनान्तरपरत्वशङ्कैயைப் परिहरिக்கிறார் **तत्पादेति** । ज्ञान-भक्तीतरங்களையபேக்ஷித்தால் स्वरूपहानिயேயொழிய ज्ञानभक्तिகளையபேக்ஷித்தால் बाधकமில்லையென்கிற இந்த श्लोकतात्पर्यத்தை வெளியிடுகிறார் **ज्ञानभक्तिகளைய பேக்ஷித்தால் குற்றமில்லாமையாலுமிति** । प्रयोजनान्तर परत्वरूप குற்றமில்லாமையா லென்றபடி. குற்றமில்லாவிடிலும் प्रयोजनமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்

26

चित्तरञ्जनम் பிறக்கைக்காக; [27]''பீதகவாடைப் பிரானார் பிரமகுருவாகி வந்து'' என்னும்படி நிற்கிற தெளிவுடைய परमैकान्तिகள் பக்கலிலே [28]''तद्विद्धि प्रणिपातेन परिप्रश्नेन सेवया । उपदेक्ष्यन्ति ते ज्ञानं ज्ञानिनस्तत्त्वदर्शिनः ॥'' என்கிற கட்டளையிலே தெளியக்கேட்டு, [29]''मन्दोऽप्यमन्दतामेति संसर्गेण विपश्चितः । पङ्कच्छिदः फलस्येव निघर्षेणाविलं पयः ॥'' என்கிறபடியே परिशुद्धज्ञानனாய், [30]''यस्यानुभवपर्यन्ता बुद्धिस्तत्त्वे प्रतिष्ठिता । तद्दृष्टिगोचरास्सर्वे मुच्यन्ते सर्वकिल्बिषैः ॥'' என்கிறபடியே இவ்வர்த்தங்களில் நிஷ்டையுடையவர்களுடனே நெருங்கி வர்த்தித்து, அவர்கள் अनुष्ठानங்களில் [31]''यावानर्थ उदपाने सर्वतस्संप्लुतोदके'' என்கிற

தனக்கு इत्यादिना । **चित्तरञ्जनम्** – मनस्सन्तोषம். **பிறக்கைக்காக** – भगवत्स्वरूपरूपकल्याण-गुणविभूत्यादिகளில் தெளிவில்லாதவனுக்கு भगवானிடத்தில் चित्तம் रञ्जिக்காதிறே. **பீதகவாடைப்பிரானார்** – पीतांबरधारिயான महोपकारकன். **பிரமகுருவாகி வந்து** – ब्रह्मोपदेष्टावான आचार्यனாகவந்து என்கை. **என்னும்படி நிற்கிற** – भगवाனே आचार्यனாக வந்தான் என்று சொல்லும்படி நிற்கிற. **தெளிவுடைய** – विशदज्ञानமுடைய आचार्यानुवर्तनத்தை அருளிச்செய்கிறார் तद्विद्धीत्यादिना । **प्रणिपातेन** – पुनः पुनः प्रणामेन । **परिप्रश्नेन** – उचितकालத்தில் अपेक्षितार्थத்தினுடைய पुनःपुनः प्रश्नத்தாலேயும். **सेवया** – शुश्रूषैயாலும். तत् ज्ञानं विद्धीत्यन्वयः । **என்கிற கட்டளையிலே** – என்கிற शास्त्रीयநியமப்படி. **தெளியக்கேட்டு** – अज्ञान संशयविपर्ययமன்றிக்கே अतिविशदமாகக்கேட்டு. मन्दो-ऽपीति । **पङ्कच्छिदः फलस्य** – தேத்தாங்கொட்டையினுடைய, **निघर्षेण** – தேய்க்கையாலே, **आविलंपय इव** – கலங்கின ஜலம் போலே, **परिशुद्धज्ञानனாயிति** । இவ்வளவால் कृतकृत्यனுக்கும் தெளியாதவம்ஶங்களை आचार्यसकाशத்தில் நன்றாகத் தெளிகை प्रथमமான उत्तरकृत्यமென்றதாயிற்று. இனி இவ்வர்थनिष्ठனோடு கலந்துவர்த்திக்கவேண்டுமென்பதை सप्रमाणமாகவும் सप्रयोजनமாகவும் அருளிச்செய்கிறார் **यस्यानुभवेति** । **यस्य** – யாதொரு புருஷனுடைய, **तत्त्वे** – तत्त्वविषयத்தில், **प्रतिष्ठिता बुद्धिः** – स्थिरமாக வைக்கப்பட்ட बुद्धिயானது – तत्त्वविषयकज्ञानமானது என்றபடி. **अनुभवपर्यन्ता** – भगवदनुभवपर्यन्ता – फलपर्यन्ता என்றபடி. भोगरूपமாயிருக்குமோ வென்றதாயிற்று. अनुविधेयाचारர்களான அவர்களை நெருங்கிவர்த்திப்பது மாத்திரமன்றிக்கே அவர்களுடைய अनुष्ठानங்

27 பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-2-8.
28 கீதை 4-34.
29 மாளவிகாக்நிமித்ர நாடகம்.
30 ஸ்ரீஸாத்வத ஸம்ஹிதை.
31 கீதை 2-46.

प्रकारத்திலே தன் वर्णाश्रमजातिगुणादिகளுக்கநுரூபமான कर्तव्यांशத்தை निष्कर्षித்து अनुष्ठित्तु, இவ்வநுष्ठानादिகளையுடையோமென்னும் भावனையடியாக வரும் स्वोत्कर्षपरनिकर्षानुसन्धानங்களாகிற படுகுழிகளைத் தப்பும்படி தன் முன்னடிபார்த்து நடக்கவும், தனக்கு शरण्यप्रसादविशेषमूलமாக நம்மாழ்வார் नाथमुनिகளுள்ளிட்டார்க்குப்போலே साक्षात्कारादिகளாகிற फलोद्गमपर्वங்கள்

களில் उपादेयांशத்தை நிஷ்கர்ஷித்து நாமும் अनुष्ठिக்க வேண்டுமென்கிறார் **அவர்கள் अनुष्ठानங்களிலி**त्यादिना । இப்படியாகில் सन्यासि परमैकान्तिகளோடு परमैकान्तिगृहस्थன் நெருங்கி वर्तिத்தாலும், ब्राह्मणपरमैकान्तिகளோடு तदितरजातीयர்களான परमैकान्तिகள் நெருங்கி वर्तिத்தாலும், सन्यासिயின் अनुष्ठानத்தை ग्रहस्थரும் गृहस्थानुष्ठानத்தை सन्यासिயும் अनुष्ठिக்கும்படி प्रसङ्गिக்காதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **यावानर्थ उदपान** इत्यादिना । यावानर्थ इति श्लोकस्यायमर्थः । **सर्वतस्संप्लुतोदके** – सर्वतः परिपूर्णोदकமான, **उदपाने** – तटाकादिயில், **यावानर्थः** – எவ்வளவு प्रयोजनமோ அவ்வளவே ग्राह्यमिति । **என்கிற प्रकारத்திலே** – என்று சொல்லுகிறபடி. **தன் वर्णाश्रमजातिगुणादिகளுக்கு अनुरूपமான कर्तव्यांशத்தை निष्कर्षித்தனுஷ்டித்து** इति । तथाच विरुद्धाश्रमिகளோடோ, विरुद्धजातीयரோடோ நெருங்கி वर्तिத்தாலும் தன் वर्णाश्रमजातिगुणादिகளுக்கு अविरुद्धமான कर्तव्यांशங்களே இவனுக்கு उपादेयங்களாகையால் अतिप्रसङ्गादिகள் संभविக்காதென்னதாயிற்று. अनुष्ठित्तु என்கிற ल्यप्புக்கு विधिயிலே तात्पर्यம். இப்படி ज्ञानानुष्ठानங்களிலிருந்தால் அவைகளால் संभावितமான स्वोत्कर्षादिகளுக்கு வசப்படாமல் जागरूकனாயிருக்கவேண்டுமென் கிறார் **இவ்வநுष्ठानादिகளையுடையோமென்னுமி**त्यादिயால். இங்கு आदिपदத்தால் முன் சொன்ன परिशुद्ध ज्ञानादिसंग्रहः । **भावனையடியாகவரும்** – अनवरतचिन्तனையடியாக வரக்கூடிய, **படுகுழிகளை** – விழுந்த मात्रத்தால் நசிக்கப்பண்ணும் महागर्तங்களை, **தப்பும்படி** – அதிலகப்படாமல் தப்பிப்போகும்படி, **முன்னடிபார்த்து** – पूर्वपदन्या-सத்தை परामर्शिத்து, முன்பு இருக்கிற स्थलம் எது? இதில் நாம் पदन्यासம் செய்ய லாமா? அதனால் बाधகம் வாராதா என்பதை पर्यालोचिத்து, **நடக்கவும்** – सञ्चरिக் கவும், आत्मपातம் வாராதபடி उत्तरकृत्यங்களை अनुष्ठिக்கவும், இதற்கு उत्तरत्र प्राप्तமென்ப தோடந்வயம். कार्पण्यभेदங்களை கைவிடக்கூடாதென்கிறார் **தனக்கி**त्यादिना ।

प्रसादविशेषம் – विलक्षणप्रसादம். **फलोद्गमपर्वங்கள்** – महाफलத்தினுடைய, **उद्गमம்** – अङ्कुरம், **पर्वங்கள்** – அதனுடைய भेदங்கள், **வந்தாலுமி**ति । வந்தாலுமென்பதால் प्रपत्त्यनुष्ठानकालத்தில் आकिञ्चन्यத்துக்கும் तदनुसन्धानरूपकार्पण्यத்துக்கும் सत्वமேற்படுகை

வந்தாலும் [32]"நன்மை தீமைகளொன்றுமறியேன்" என்றும், [33]"அறிவனேலுமிவையெல்லாமென்னாலடைப்பு நீக்கொண்ணா" என்றும் நிश्चयித்து पराधीनस्वरूपस्थितिप्रवृत्तियான தன்னधिकारத்திலே சொருகின வாகிஞ்சன்யத்தையழியமாறாதே [34]"अहमस्म्यपराधानामालयोऽकिञ्चनोऽगति"-ரித்யாதிகளையடியொத்தி நடக்கிற [35]"நோற்றநோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்" [36]"என்னான் செய்கேன்", [37]"களைவாய் துன்பங்களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்", [38]"புகலொன்றில்லாவடியேன்",

யால் அப்போது प्रपत्त्यनुष्ठानம் अविकलமென்பது द्योतितமாகிறது. இதற்கு आकिञ्चन्यத்தை யழியமாறாதே என்பதோடந்வயம்.

நன்மை इत्यादिकार्पण्यानुसन्धानप्रकारभेदம். **நன்மை** – शुभம், **தீமை** – अशुभம், **ஒன்றுமறியேன்** – शुभाशुभங்களொன்றுமறியேனென்றபடி. **அறிவனேலும்** – அறிந்தேனாகிலும், **இவையெல்லாம்** – நன்மை தீமையெல்லாம், **என்னால்** – अकिञ्चनனான என்னால், **அடைப்புநீக்கொணா** – प्रापिக்கைக்கும் त्यजिக்கைக்கும் शक्यமன்று. **தன்னधिकारத்திலே சொருகின** – தன்னधिकारघटकமான. **आकिञ्चन्यத்தை யழியமாறாதே** – அழியும்படி விலக்காதே, उत्तरकालத்தில் साक्षात्कारपर्यन्तभक्तिनिष्पत्तियுண்டானாலும் நமக்கு भगवाனே उपायம்; இந்த साक्षात्कारம் उपायமன்று; सिद्धोपाय னான அவன் கொடுத்த फलம்; அதுவும் என்னால் அடைப்புநீக்கொணா என்கிற निष्कर्षமிருந்தால் இவனுடைய आकिञ्चन्यத்திற்கும் अनन्योपायत्वத்திற்கும் அழிவு உண்டாகாதிறே. आकिञ्चन्यादिகளை अनुसन्धिக்கும் प्रकारத்தைக் காட்டுகிறார் **अहमस्मीति** । **அடியொற்றி** – அநுஸரித்து, **நோற்றநோன்பிலேன்** – अनुष्ठिக்கப்பட்ட व्रतம் ஒன்றுமிலேன், **நுண்ணறிவிலேன்** – सूक्ष्मமான आत्मज्ञानமில்லாதவன், **என்னான் செய்கேன்** – நானெதைச் செய்வேன், கைகால்களை நீட்டவும் முடக்கவும் स्वाधीनமில்லாத நான் எதை अनुष्ठिப்பேனென்றபடி. **களைவாய் துன்பம்** – ஓ भगवाனே! நீ संसारதுன்பத்தைப் போக்குவாய், **களையாதொழிவாய்** – அன்றிக்கே போக்காமல் ஒழிவாயாகில், **களைகண்மற்றிலேன்** – संसारदुःखத்தைப் போக்கும்

---

[32] பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-1-3.
[33] பெரிய திருவந்தாதி 3.
[34] அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 37-30.
[35] திருவாய்மொழி 5-7-1.
[36] திருவாய்மொழி 5-8-3,
[37] திருவாய்மொழி 5-8-8.
[38] திருவாய்மொழி 6-10-10.

[39]"ஆவிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்" [40]"கறவைகள் பின் சென்று", [41]"குளித்து மூன்றனலையோம்பும்", [42]"குலங்களாய வீரிரண்டில்", [43]"ஏழையேதலன்", [44]"பற்றேலொன்றுமிலேன்", [45]"தருதுயரந்தடாயே"லென்கிற பாட்டுகளிலும், [46]"ந धर्मनिष्ठोऽस्मि" என்கிற श्लोகத்திலும் இவர்களருளிச்செய்த कार्पण्यத்தின் கவடுகளையெல்லாமவलम्बித்துக்கொண்டு போரவும், இப்படித் தனக்

உபாயம் வேறில்லை. **புகலொன்றில்லாவடியேன்** – வேறு உபாயமில்லாத வடியேன், शरण्यान्तरமில்லாத அடியேனென்னவுமாம். **ஆவிக்கோர் பற்றுக் கொம்பு** – என்னாत्माவாகிற கொடிக்கு ஓர் अवलंबनशाखैயை, **நின்னலாலறிகின்றிலேன்** – தேவரீரையல்லாமல் அறிகிறேனில்லை. **கறவைகள் பின்சென்று** – கோக்களை பின்சென்று. **குளித்து** इत्यादि । **குளித்து** – स्नानம் பண்ணி, **மூன்றனலை** – गार्हपत्यादित्रेताग्निயை, **ஓம்புகை** – परिचरिக்கை. **குறிகொள் அந்தண்மைதன்னை** – सावधानமாகவனுஷ்டிக்கவேண்டிய ब्राह्मणकृत्यத்தை, **ஒளித்திட்டேன்** – परित्यजित्தேன். **குலங்களாய** इत्यादि । **குலங்களாயவீரிரண்டில்** – ब्राह्मणादिवर्णங்கள் நாலில், अन्य-तमத்திலும் பிறந்தவனல்லேன். **ஏழையேதலன்** – ஏழை – भीरु – ज्ञानமில்லாதவனென்றபடி. **ஏதலன்** – शत्रु । **பற்றேலொன்றுமிலேன்** – பற்றேல் – आश्रयமோவென்னில் ஒன்றுமில்லாதவன், अवलंबமான सुकृतமொன்றுமில்லாதவனென்றபடி. **தருதுயரந்தடாயேல்** – पूर्वकृतपापकर्मம், **தரு** – கொடுக்கும், **துயரம்** – दुःखத்தை, **தடாயேல்** – நீ போக்காவிடில், "நின் சரணல்லால் சரணில்லை" என்பது இதின் மேல்பாதம். **"न धर्म निष्ठोऽस्मि" என்கிற श्लोकத்திலு**மிதி । இது ஆளவந்தார் स्तोत्रத்தின் श्लोकம். **இவர்கள்** – ஆழ்வாராचार्यர்கள், कार्पण्यத்தின் கவடுகளை, **கவடு** – शाखै – भेदங்களை யென்றபடி. **अवलंबித்துக்கொண்டு போரவும்** – இப்படி उत्तर-कालத்திலும் कार्पण्यभेदம் நெஞ்சில் நடமாடினால் उपायान्तरसंबन्धगन्धமும் प्रसक्तமாகாதென்று திருவுள்ளம். முன்பிருந்து கழிந்துபோன कैङ्कर्यानर्हதையையும், அதனா

[39] திருவாய்மொழி 10-10-3.
[40] திருப்பாவை 28.
[41] திருமாலை 25.
[42] திருச்சந்தவிருத்தம் 90.
[43] பெரிய திருமொழி 5-8-1.
[44] பெரிய திருமொழி 1-9-9.
[45] பெருமாள் திருமொழி 5-1.
[46] ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 22.

கனாதிகாலம் பிறந்த அனர்ஹதையுமதடியாகவிழந்த கைங்கர்யத்தையும் பார்த்து [47]"பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பு" மென்றலற்றப்பண்ணும் நிர்வேதப்ராசுர்யத்தாலே அவஸந்நனாகாதே, [48]"உயிரளிப் பானென்னின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாயிமையோர் தலைவா" என்கிறபடியே எதிர் சூழல்புக்கு நிற்கிற ஶரண்யனுடைய தாய் முலைப்

லிழந்த கைங்கர்யத்தையும் நினைத்து து:கியாதேயென்கிறார் **இப்படி** इत्यादिना । **பார்த்து** – யோசித்துப்பார்த்து, நினைத்து என்றபடி. **பொய் நின்றே**त्यादि । பொய்யான தேஹத்தில், **நின்ற** – இருந்த, நஶ்வரமான தேஹத்தில் ஸ்திரமாயிருந்த, **ஞானமும்** – आत्मत्व-भ्रமமும், **பொல்லாவொழுக்கும்** – देहात्मभ्रमकृतமான दुराचारமும், **அழுக்குடம்பும்** – அந்த दुराचारத்தாலே மலினமாய்ப்போந்த ஶரீரமும், **அலற்றப்பண்ணும்** – வாய் புலற்றப்பண்ணும், **நிர்வேதப்ராசுர்ய**த்தாலே इति । **निर्वेदः** – गतविषयकवृथाचिन्ता, अवताररहस्य ज्ञानத் தாலே வந்த भगவானுடைய सौलभ्यानुसन्धानத்தாலே தேறியிருக்கவேண்டுமென் கிறார் **உயிரளிப்பானீ**त्यादिயால். **உயிர்** – ஜீவர்களை, **அளிப்பான்** – ரக்ஷிக்கிற வனாய்க்கொண்டு, साधुपरित्राणार्थமென்றபடி. **என்னின்ற** – எந்தெந்தவிதமான, **யோனியுமாய்** – எந்தெந்த ஜாதியுமாயென்றபடி. "மாவாகியாமையாய் மீனாகி மானிடமாம்" என்கிறபடியே எல்லாஜாதியிலும் तारतम्यம் பாராதே, **பிறந்தாய்** – அவதரித்தாய். எல்லோரும் இப்படியே பிறவாநிற்க, நான் பிறந்ததில் விஶேஷ மென்? என்ன வருளிச்செய்கிறார் **இமையோர் தலைவா** इति । எல்லார் பிறப்பும் विचित्रकर्मकृतம். नित्यसूरिनिर्वाहकனாய் வைத்து கிருபையினாலே ஜீவர்களுடைய रक्षणार्थ மாகவே நீ இப்படிப் பிறந்ததே விஶேஷமென்று तात्पर्यம். **என்கிறபடியே** – என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, **எதிர்சூழல் புக்கு நிற்கிற** इति । ஒரு பசுவானது தன்னைப் பிடிக்க प्रयत्नப்படும் யஜமானன் கையிலகப்படாமல் ஒரு கோயிலைச் சுற்ற யஜ மானன் வேறு பக்கமாக வந்து அதின் எதிரில் சூழ்ந்து நிற்குமாப்போலே ஒரு அவதாரத்தில் வஶப்படாத कृपाविஷயனான ஒருவனை மற்றோர் அவதாரத்தில் அவனுக்கு सजातीयனாய்ப் பிறந்து எதிரே வளைக்கையில் ப்ரவேஶித்து நிற்கிற என்ற படி. **ஶரண்யனுடைய** – रक्षणसमर्थனான भगவானுடைய. தாய் முலைப்பால்போலே पथ्यतमமுமாய் प्रियतमமுமான इति । சில औषधादिகள் पथ्यங்களாயிருந்தாலும் प्रियतमங் களாயிராது; शर्करादिகள் प्रियतमங்களாயிருந்தாலும் पथ्यतमங்களாயிராது; उक्तञ्च

[47] திருவிருத்தம் 1.
[48] திருவிருத்தம் 1.

பால்போலே पथ्यतमமுமாய் प्रियतमமுமான उपदेशத்தாலே தெளிந்த अवतार-रहस्यादिகளாகிற तीर्थங்களை अवगाहिத்துத் தேறி, [49]''उत्तमे चेद्वयसि साधुवृत्तः'' என்றும் [50]''दुराचारोऽपि सर्वाशी कृतघ्नो नास्तिकः पुरा । समाश्रयेदादिदेवं श्रद्धया शरणं यदि ॥ निर्दोषं विद्धितं जन्तुं प्रभावात्परमात्मनः'' என்றும், [51]''यत् ब्रह्मकल्पनियुतानुभवेऽप्यनाश्यं तत्किल्बिषं सृजति जन्तुरिह क्षणार्द्धे । एवं सदा सकलजन्मसु सापराधं क्षाम्यस्यहो तदभिस-न्धिविराममात्रात्'' என்றும், [52]''प्रवहत्येव हि जले सेतुः कार्योविजानता'' என்றும், [53]''மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே'' என்றுஞ் சொல்லுகிற न्यायத்தாலே गतத்துக்கு शोकिயாதே, गतமானவயோग्यதை யைக்கண்டகலவும் பாராதே, अपर्यनुयोज्यமாயனவधिकமான शरण्यप्रभावத்

''यदौषधं स्वादु हितञ्च दुर्लभम्'' इति । அப்படியன்றிறே தாய்முலைப்பால். उपदेशத்தாலே தெளிந்த – ''बहूनि मे व्यतीतानी'' त्याद्युपदेशத்தாலே தெளிந்த, **अवताररहस्यादिகளாகிற तीर्थங்களை अवगाहिத்துத்தேறி** – अवताररहस्यமாவது ''अवतारस्य सत्यत्वं अजहत्स्वस्वभावता'' इत्यादिகள். तीर्थங்களை – पावनतया श्रमहरतया च அவைகளே तीर्थங்களென்றபடி. अवगाहि த்துத்தேறி – पूर्वத்தில் இழவு மறக்கும்படி अनवरतभावனை பண்ணி, आश्वसिத்தென்ற படி. இனி गतமான अयोग्यதையைக் கண்டகன்று போகாமைக்கும், இப்போது பிறந்திருக்கும் योग्यதையை अनुसन्धिக்கைக்கும், आगामि कैङ्कर्यத்தை யிழவாமைக்கும் प्रमाणம் காட்டுகிறார் **उत्तमे चेद्वयसि साधुवृत्त** इत्यादिना । ''यद्यौवने चरति विभ्रमेण सद्वाऽसद्वा यादृशं वा यथा वा । उत्तमे चेद्वयसि साधुवृत्तः तदेवास्य भवति नेतराणि ॥'' என்பது बोधायनवचनம். वार्द्धककालத்தில் நல்ல अनुष्ठानமுள்ளவனாக ஆனானாகிலுமித்यர்थः । **दुराचारोऽपीति** । **निर्दोषां विद्धि तं जन्तुं प्रभावात्परमात्मन** इति । இதுவும் ''यद्ब्रह्मे''தि மேல் श्लोकமும் இப்போது பிறந்த योग्यதை யை अनुसन्धिக்கைக்கு प्रमाणம். **प्रवहत्येव हि जले सेतुः कार्यो विजानता** इति । இது வருகிற கைங்கர்யத்தை யிழவாமைக்கு प्रमाणம். **மாளுமோரிடத்திலும்** – मरणकालத்திலே யாகிலும், **வணக்கொடு** – ''न नमेयं'' என்கிறபடியே மல்லாந்திராதே வணக்கத் தோடு, **மாள்வது** – मरणத்தையடைவது, **வலமே** – चातुर्यமே.

---

[49] போதாயநஸூத்ரம் 14-10.
[50] ஸாத்வதஸம்ஹிதை 16-23-24.
[51] வைகுண்டஸ்தவம் 61.
[52] வங்கிபுரத்துநம்பிகாரிகை 31.
[53] திருமொழி 1-3-8.

தாலே யிப்போது பிறந்த योग्यதையைக்கண்டு வருகிற நீருக்கணை கோலுங்கணக்கிலே யிவ்வஸ்தைக்கனுரூபமான आज्ञानुज्ञानुवर्तनமாகிற கைங்கர்யானு- भवத்தை யிழவாதே, ''முடியானே''யிற்படியே விடாய்த்த கரணங்களை सात्विकाहारसेवादिகளாலே योग्यங்களாக்கி प्राप्तங்களான अनुभवங்களிலே மூட்டி अयोग्य विषयान्तरங்களில் பட்டிபுக்கவாஸனைகளை மாற்றுவிக்கவும், அக்கரையிலभिमतदेशத்துக்குப்போக ஓடம் பார்த்திருப்பார்

மரணாவஸ்தையிலேயாவது भगवत्समाश्रयणத்தோடு மரிப்பது ஶ்ரேஷ்டமென்றபடி. எடுத்த ஶ்லோகங்களுக்கு छायया भावமருளிச்செய்கிறார் **गतமான अयोग्यதையைக்கண்டு அகலவும் பாராதே** इत्यादिना। இது ''यद्यौवने चरति'' என்கிற बोधायनवचनத்தின் भावம்.

अपर्यनुयोज्यமாய் – இது ''दुराचारोऽपि'' என்கிற ஶ்லோகத்தின் भावம். पर्यनुयोगः – प्रश्नः। तदर्हं पर्यनुयोज्यं; तद्भिन्नं अपर्यनुयोज्यं। भगवत्प्रभावந்தான் இப்படியிருக்கக்கூடுமோ என்று ஒருவராலும் प्रश्नம் பண்ணக்கூடாததானவென்றபடி. **अनवधिकமான** – उत्कर्षावधिरहितமான, **இப்போது பிறந்த योग्यதையைக் கண்டு** – அணுகி इति शेषः। **வருகிற நீருக்கி**त्यादि। **இவ்வவஸ்தை** – मुमुक्षुत्वावस्थै। இனி इन्द्रियங்களை भगवदनुभवத்திற்கு योग्यமாக்கவேண்டுமென்கிறார் **முடியானில்படியே** इत्यादि। ''முடியானே மூவுலகும் தொழுதேற்றும்'' என்கிற திருவாய்மொழியில் சொன்னபடியே, **விடாய்த்த கரணங்களை** – இந்த திருவாய்மொழியில் ஆழ்வாருடைய கரணங்கள் விடாய்த்த प्रकारத்தைச் சொல்லுகிறது. ''என்று கிடக்குமென் நெஞ்சமே'', ''என்னுமெப்போதுமென்வாசகமே'', ''என்று தடவுமென்கண்களே'', ''உன்னை மெய்க் கொள்ளக்காணவிரும்புமென்கண்களே'', ''திண்கொள்ளவோர்க்குங்கிடந்தென் செவிகளே'' इत्यादिகளால். **प्राप्तங்களான अनुभवங்களிலே மூட்டி** इति। तत्तदनुभवங்களாகிற கைங்கர்யத்திலே மூட்டி என்றபடி. विषयान्तरங்களிலினின்றும் அவைகளை திருப்பவும் வேண்டுமென்கிறார் **अयोग्ये**त्यादिना। **विषयान्तरங்கள்** – शब्दादिविஷயங்கள், **பட்டிபுக்க வாசனைகளை** – गोक्களுக்கு निवारकரில்லாவிடில் स्वेच्छया परकीयसस्यभक्षणம் பட்டிபுக்க शब्दार्थம். इन्द्रियங்களுக்கு अयोग्यविஷயத்தில் பட்டி புக்க வாசனையாவது स्वरसமாக विषयान्तरங்களில் प्रसरिக்கும் வாசனை. அவைகளை **மாற்றுவிக்கவுமி**ति । सात्विकाहारादिகளான प्राप्तविषयங்களில் மூண்டால் विषयान्तरवासனை उच्छिन्नமாகப்போகுமென்று கருத்து. இனி आज्ञानुज्ञाकैङ्कर्यங்களை भगवत्प्रीत्यर्थமாக यथाशास्त्रம் प्रीतिपूर्वकமாகப் பண்ணவேண்டுமென்பதை सदृष्टान्तமாகவருளிச்செய்கிறார் **அக்கரையிலி**त्यादिना।

நினைத்தபோது விடவொண்ணாத पणबन्धद्यूतத்திலிழியாதே வேண்டின மட்டிலே தலைக்கட்டுகைக்கீடான विहारद्यूतத்திலே யிழிந்தாலும் द्यूत शास्त्रத்தின்படியே அடிதப்பாதே கருவி வைக்குமாப்போலே अज्ञानुज्ञै களாலே யடிமை கொள்ளுகிற शासिताவினுடைய शासनத்துக்குப்

அக்கரையிலிஷ்டமான ஒரு தேशத்திற்குப் போகவேண்டுமென்று அக்கரை யிலிருக்கும் ஓடம் இக்கரை வருகிற பர்யந்தம் அதை प्रतीक्षिத்துக்கொண்டிருக்கும் ராஜகுமாராதிகள் दृष्टान्तம். प्रकृतिக்கு அக்கரையில் தனக்கு अभिमतமான परमपदத்திற்குப் போவதற்காக उपायத்தை अनुष्ठिத்து कृतकृत्यனாய் தன் निष्ठैயைத் தெளிந்து परमपदप्राप्ति-हेतुவான देहावसानादिகளை प्रतीक्षिத்துக் கொண்டிருக்கும் प्रपन्नர்கள் दार्ष्टान्तिकம். **நினைத்தபோது விடவொண்ணாத पणबन्धद्यूतத்திலிழியாதே** इत्यादि । அதாவது द्यूतம் இரண்டுவிதம். पणबन्धद्यूतமென்றும், विहारद्यूतமென்றும். இதில் पणबन्धद्यूतமாவது – ஒட்டாரமாக இதை முடித்தே எழுந்திருக்கக்கடவோமென்கிற प्रतिज्ञैயோடு பணம் வைத்து ஆடும் द्यूतம். विहारद्यूतமாவது केवलकालयापनार्थமாக ஆடும் लीलाद्यूतம். அதில் पणबन्धद्यूतத்தையாடுமவனுக்கு பந்தயம் வைத்திருப்பதால் தான் நினைத்தபோது அதை விடமுடியாது. लीलाद्यूतமாகில் मध्यத்தில் நினைத்தபோது விட்டுப்போக லாம்படியிருக்கும். இத்தால் दार्ष्टान्तिकத்தில் प्रपन्नன் प्रयोजनान्तरार्थமாக अनुज्ञाकैङ्कर्यादि களை अनुष्ठिத்தால் यावत्प्रयोजनान्तरप्राप्तिकैङ्कर्यத்தை விடமுடியாது என்றும், நினைத்த போது परमपदप्राप्ति கிட்டாதென்றும், स्वयंप्रयोजनरूपानुज्ञाकैङ्कर्यादिகளையே பண்ணக் கடவன் என்றும் தோற்றுகிறது. இது காலம் கோலாமல் प्रपत्तिபண்ணினவன் விஷயத்தில் சொன்னது. இப்படி प्रपन्नன் स्वयंप्रयोजनமான कैङ्कर्यத்திலேயே இழிந்தா னாகில் இதற்கு शास्त्रம் வேண்டுமோ? यथारुचि பண்ணினாலமையாதோ? कालादि-नियमங்களும் வேண்டுமோ? என்கிற ஶங்கையை दृष्टान्तप्रदर्शनத்தாலே परिहरिக்கிறார் **இழிந்தாலும்**इत्यादिना । **द्यूतशास्त्रத்தின்படியே** – चतुरङ्गம் முதலான द्यूतशास्त्रத்தில் சொல் லியிருக்கிறபடியே, **அடிதப்பாதே** – அதற்கேற்பட்ட யானையடி குதிரையடி முதலானதுகள் தப்பிப்போகாதபடி, **கருவிகள்** – रथगजतुरगपदातिरूपसाधनங்கள், காய்களென்றபடி. **வைக்குமாப்போலே** इति । இவற்றில் रथத்தின் गति மூலை யடியே நகத்தவேண்டும். गजத்தினடி நேராகப்போகவேண்டும். तुरगத்தினடி किञ्चिद्वक्रமாகப் போகவேண்டும். இவைகளை पणबन्धद्यूतத்தில் போல் विहारद्यूतத்திலும் எப்படி அடிதப்பாமல் வைக்கிறார்களோ அப்படியே என்று दृष्टान्तार्थம். அப்படியே प्रपन्नனும் भगवच्छास्त्रादिகளில் சொன்ன कालविशेषदेशविशेषादिகளோடேகூடின कैङ्कर्यங்

பொருந்தின कालविशेषादिनियतமான कैङ्कर्यத்தை पित्तपरिहारार्थமாக क्षीरसेவைப் பண்ணுவாரைப்போலன்றிக்கே अयत्नलब्धமான औषधத்தாலே अविलंबितமாக आरोग्यம் பெற்றவர்கள் பால் வார்த்துண்ணுமாப்போலே யுகந்து பண்ணவும், அப்போது [54]"नित्यसिद्धे तदाकारे तत्परत्वे च पौष्कर । यस्यास्ति सत्ता हृदये तस्यासौ सन्निधिं व्रजेत् ॥" என்றும், [55]"यथा सामुद्रमम्भोब्देः स्पृष्टमेत्युपभोग्यतां । तथैव

களையே நடத்தவேண்டுமென்பது இதனால் अभिप्रेतம். இதை விவரிக்கிறார் **आज्ञानुज्ञैகளாலே** इति । स्वयंप्रयोजनமாகவே अनुष्ठिக்கவேணுமென்பதை सदृष्टान्तமாகக் காட்டுகிறார் **पित्तपरिहारार्थமாக** इत्यादिना । पित्तव्याधिயுள்ள ஒருவன் தன் पित्तपरिहाररूप-प्रयोजनத்தை उद्देशिத்து नित्यமாக क्षीरसेवनம் செய்தால் क्षीरம் स्वयம் स्वादुவாயிருந்தாலும் पित्तपरिहारसाधनतया औषधस्थानத்திலே நிற்கையாலே भोग्यமாகாது. அப்படியே प्रयोजना-न्तरार्थमनुष्ठिக்கும் कैङ्कर्यம் भगवत्संबन्धத்தாலே स्वादुவானாலும் प्रयोजनान्तरार्थत्वबुद्ध्या भोग्यமாகாது என்பது दृष्टान्तத்தாலே दार्ष्टान्तिकத்தில் கிடைக்குமर्थம். ஆகையால் அவர் களைப் போலன்றிக்கே, अयत्नलब्धமான – प्रयासமின்றிக்கே கிடைத்த, **आरोग्यம் பெற்றவர்கள் பால் வார்த்துண்ணுமாப்போலே** – केवलं भोग्यतया अन्नादिகளில் பால் சேர்ந்துண்ணுமாப்போலே, **உகந்து பண்ணவும்** – बहुप्रीतिயோடே பண்ணவும். இந்த दृष्टान्तத்தாலே प्रयासமின்றிக்கே क्षणकालसाद्ध्यமான प्रपत्तिயினாலே जन्मान्तरविलंबादिகளில்லாதபடி सर्वपापनिवृत्तिरूपरोगनिवृत्तिயைப்பெற்ற प्रपन्नர்கள் स्वयंप्रयोजनமாகவுகந்து उत्तरकृत्यத்தைப்பண்ணவேண்டுமென்னுமर्थம் सूचितமாகிறது. இனி கைங்கர்யங் களை अर्चावतारविषयத்தில் செய்யவேண்டுமென்று சொல்ல நினைத்து अर्चैயில் भगवत्सान्निध्यமுண்டென்கையில் प्रमाणம் காட்டுகிறார் **அப்போது** इत्यादिना । **அப்போது** – स्वयंप्रयोजनतया உகந்து பண்ணும்போது. **नित्यसिद्धेति** । இது पौष्करसंहिதையில் ब्रह्माவைக் குறித்து भगवद्वचनம். **पौष्कर** – தாமரஸபுஷ்பத்திலேயவதரித்த ब्रह्माவே! **यस्य** – யாதொருவधिकारिக்கு. **नित्यसिद्धे** – நித்யமான, **तदाकारे** – பரவாஸுதேவனுடைய दिव्यमङ्गल-विग्रहத்திலும் **तत्परत्वे च** – அந்த भगवाனுடைய परत्वத்திலும், यद्वा; – **तस्य** – दिव्यमङ्गल-विग्रहத்தினுடைய, **परत्वे च** –स्वरूपத்தைக்காட்டிலுமுண்டான உத்கர்ஷவிஷயத் திலும், **हृदये** – மனஸ்ஸில், **सत्ता** – सत्ताविषयिणी बुद्धिः अस्ति । भगवाனுடைய दिव्यमङ्गल-विग्रहமும் அவனுடைய परत्वமும் अस्तिயென்கிற बुद्धिயானது எவனுக்கு இருக்கிற தோவென்றபடி. **तस्य** – महात्मनः, **असौ** – भगवान् । **सन्निधिं व्रजेत्** – அந்த विग्रहத்தோடும்

[54] பௌஷ்கரஸம்ஹிதை.
[55] பௌஷ்கரஸம்ஹிதை.

हि मनुष्याणां भक्तैस्संभावितो हरिः ॥'' என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஓரதிகாரி-விசேஷத்துக்காக ஸாந்நித்யாதிகளைப் பண்ணி, பரமைகாந்தியான தன்னையுகந்து வந்த அர்சாவதாரம் பண்ணியிருக்கிற எம்பெருமான் பக்கலிலே [56]''ஸர்வாதி-ஶயிஷாட்குண்யம் ஸம்ஸ்திதம் மந்த்ரபிம்பயோ:'' என்கிற பூர்த்தியையும், [57]''ஆபீடான்மௌலிபர்யந்தம் பஶ்யத:

परत्वத்தோடும் விஶிஷ்டனாய்க்கொண்டு அர்சாரூபத்தோடு ஸந்நிஹிதனாகிறானென்றபடி. இனி ஒரு भक्तனாலே ஸம்பாவிதனான, அதாவது ஆவாஹனாதிகளாலே கொண்டாடப் பட்ட அர்சாரூபியான भगवान் ஸர்வருக்கும் உபभोग्यனாமென்பதில் ஸத்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல் லும் ப்ரமாணத்தைக் காட்டுகிறார் **यथेति** । **सामुद्रं** – ஸமுத்ரஸம்பந்தியான, அதாவது ஸமுத்ரஸம்பந்தி யாகையாலே லவணமயமாய் ஸர்வருக்கும் அனுபஜீவ்யமான வென்றபடி. **अंभः** – ஜல மானது, **अब्दैः** – மேகங்களாலே, **स्पृष्टं सत्** – ஸ்பர்ஶிக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு, **यथा उपभोग्यतामेति** – எப்படி ஸர்வருக்கும் ஸ்வாதுதயா உபஜீவ்யமாக ஆகிறதோ; அப்படியே **भक्तैः** – பக்திமான்களான மஹான்களாலே, **संभावितः** – அர்ச்சையில் ப்ரதிஷ்டை செய்யப்பட்டும் ஆராதிக்கப்பட்டும் கொண்டாடப்பட்டுமிருக்கிற भगवान். இந்த அம்ஶம் ஸாந்நித்யம் பண்ணுவதற்கு ஹேது. ஸர்வமனுஷ்யர்களுக்குமுபभोग्यதையை அதாவது ஆஜ்ஞானுஜ்ஞாகைங்கர்யங் களாலே ஆராத்யதையை அடையுமென்கை. **ஓரதிகாரிவிஶேஷத்துக்குக்காக** – தேவர்ஷி-ஸித்தமனுஷ்யாதிகளில் ப்ரஹ்மாதிகளுக்காகவும், நாரதாதிகளுக்காகவும், ஸ்ரீமந்நாதமுனியாமுனயதிவரர் களுக்காகவுமென்றபடி. **ஸாந்நித்யாதிகளைப்பண்ணி** – அவர்களுடைய த்யானார்சன-ஸேவாதிகளுக்காக ஸாந்நித்யாதிகளைப்பண்ணியென்றபடி. இதற்கு இருக்கிற என்ப தோடந்வயம், **பரமைகாந்தியான தன்னை** – அனந்யோபாயனாய் அனந்யப்ரயோஜனனாயிருக்கிற பரமைகாந்தியான தன்னை. **உகந்து வந்து** – ப்ரீதிபண்ணி வந்து, ஸ்வக்ருஹத்திலும் इतिशेषः । **அர்சாவதாரம் பண்ணியிருக்கிற** – க்ருஹார்சையாக அவதரித்திருக்கிற. இனி அர்சாவதாரத்தில் குணபூர்த்தியும், பாவனத்வமும், விரோதிநிவர்தகத்வமும், ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யமும், भोग्यத்வாதிகளும் விஞ்சி யிருக்குமென்பதில் ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் **सर्वातिशायीति** । **मन्त्रबिंबयोः** – மந்த்ரத்திலும் பிம்பத்திலுமிருக்கிற भगवானிடத்திலே, **षाड्गुण्यं** – ஜ்ஞானஶக்திபலைஶ்வர்யவீர்யதேஜஸ்ஸாகிற ஆறு குணங்கள். ஸ்வார்தேஷ்யஞ் । **सर्वातिशायि** – பரவ்யூஹாதிகளைக்காட்டிலும் அதிஶயிதமாக – ஸௌல-ப்யாதிஸாமானாதிகரண்யத்தாலே அதிஶயிதமாக வென்றபடி, **संस्थितं** – பரிபூர்ணமாக ஸ்தித மென்கை. ''मन्त्रे वाच्यात्मना नित्यं बिंबे तु कृपया स्वयम्'' என்பது உத்தரார்தம். **என்கிற பூர்த்தியையும்** – இந்த ஶ்லோகத்தில் சொன்ன கல்யாணகுணபூர்த்தியையும். பாவனத்வே ப்ரமாணம் **आपीठादिति** । **आपीठात्** – பாத-

[56] விஷ்வக்ஸேநஸம்ஹிதை.
[57] சாண்டில்யஸ்ம்ருதி 2-89.

पुरुषोत्तमं । पातकान्याशुनश्यन्ति किं पुनस्तूपपातकम् ॥'' என்கிற பாவனதமத்வத்தையும், [58]''सन्दर्शनादकस्माच्च पुंसां संमूढचेतसां । कुवासना कुबुद्धिश्च कुतर्कनिचयश्च यः ॥ कुहेतुश्च कुभावश्च नास्तिकत्वं लयं व्रजेत्'' என்கிறபடியே प्रत्यक्षादिप्रमाणत्रयத்திலும் हेतु-फलभावத்தாலே வரும் மதிமயக்குகளெல்லாத்துக்கும் மருந்தாயிருக் கிறபடியையும், [59]''ये यथा मां प्रपद्यन्ते तांस्तथैव भजाम्यहम्'' என்றும், [60]''தமரு கந்ததெவ்வுருவ'' மென்கிற பாட்டிலுஞ்சொல்லுகிறபடியே वाङ्मनसा-

பீठம் முதல், **मौलिपर्यन्तं** – किरीटपर्यन्तம், अथवा केशबन्धपर्यन्तம். **पुरुषोत्तमं पश्यतः** – अर्चारूपि யான भगவானைப் பார்க்குமவனுக்கு, **पातकानि** – स्वर्णस्तेयादिमहापातकங்களும், **आशु** – சீக்கிரத்தில், **नश्यन्ति** – नशित्तुப்போகிறதுகள். **उपपातकन्तु किमुत** – அல்பமான उपपात-कादिகள் नशिக்குமென்பது कैमुतिकन्यायसिद्धம். **पावनतमत्वத்தையும்** – उपपातकसमपातक-महापातकादिनाशकत्वप्रयुक्त पावनत्व पावनतरत्व पावनतमत्वத்தையுமென்றபடி. विरोधिनिवर्तकत्वे प्रमाणம் **सन्दर्शनादिति । संमूढचेतसां** – अत्यन्तம் मूढமான चेतஸ்ஸையுடையவர்களான. பாமரர்களான வென்றபடி. **पुंसां अकस्माच्च सन्दर्शनात्** – आकस्मिकமானவர்चावतारத்தினு டைய सन्दर्शनத்தாலே – தான் प्रयத்னப்படாமலும் முன் பின் யோசிக்காததுமான सन्दर्शनात् என்றபடி. **प्रत्यक्षादिप्रमाणत्रयத்திலும்** – प्रत्यक्षानुमानागमरूपप्रमाणत्रयத்திலும். **हेतुफल भावத்தாலே** – कार्यकारणभावத்தாலே, **வரும் மதிமயக்குகள்** – அதில் प्रत्यक्षभ्रमத்துக்கு ஹேது **कुवासना** – भ्रमजन्यः संस्कारविशेषः । **कुबुद्धिः** – அதனால் வரும் प्रत्यक्षभ्रमம். **कुतर्कनिचयः** – अनुमानभ्रमहेतुः । **कुहेतुः** – अनुमानभ्रमः । **कुभावः** – शब्दத்தில் तात्पर्यभ्रमம். **नास्तिकत्वं** – नास्तिकत्व-हेतुவான वाक्यार्थभ्रमம். இவைகள் **எல்லாத்துக்கும்** – இந்த श्लोकங்களிற்சொன்ன இவைகளெல்லாவற்றிற்கும். **மருந்தாயிருக்கிறபடியையும்** – निवर्तकமாயிருக் கிற प्रकारத்தையும். இனி आश्रितपारतन्त्र्यத்தில் प्रमाणம் காட்டுகிறார் **ये यथेति । ये** – எந்த अधिकारिகள், **यथा** – காலத்தாலும் தேशத்தாலும், உபகரணத்தாலும் எந்தெந்த அவஸரத்தில் தன் अवस्थैக்கநுகுणமான अर्घ्यादिमात्रेण वा, महोपचारसमर्पणे न वा, **प्रपद्यन्ते** – समा-राधयन्ति । **तांस्तथैव भजाम्यहं** – तत्तद्देशकालानुगुणமாகவும் तत्तदवस्थानुगुणமாகவும் तत्तच्चित्तानुगुण மாகவும் आराधनविஷயனாய்க்கொண்டு நான் அவர்களிடத்தில் प्रीतिயைப் பண்ணு கிறேன். अत्र गीताभाष्यम्ः – ''न केवलं देवमनुष्यादिरूपेणावतीर्य मत्समाश्रयणापेक्षाणां परित्राणं करोमि । अपि तु ये मत्समाश्रयणापेक्षाः यथा येन प्रकारेण स्वापेक्षानुरूपं मां सङ्कल्प्य प्रपद्यन्ते – समाश्रयन्ते, तान् प्रति तथैव – तन्मनीषितप्रकारेणैव भजामि – मां दर्शयामि'' इति । अत्र तु तात्पर्यचन्द्रिकाः – स्वापेक्षानुरूपमिति । पतित्व-

---

58 *பௌஷ்கரஸம்ஹிதை.*

59 *கீதை 4-11.*

60 *முதல் திருவந்தாதி 44.*

परिच्छेद्यமான आश्रितपारतन्त्रயத்தையும், [61]"கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணா" வென்கிற आकर्षकत्वத்தையுமनुसन्धिத்து, [62]"सतीव प्रिय भर्तारं जननीव स्तनन्धयं । आचार्यं शिष्यवन्मित्रं मित्रवल्लालयेद्धरिं ॥ स्वामित्वेन सुहृत्वेन गुरुत्वेन च सर्वदा । पितृत्वेन तथा भाव्यो मातृत्वेन च माधवः ॥" [63]"यथा युवानं राजानं यथा च मदहस्तिनं । यथाप्रियातिथिं योग्यं भगवन्तं तथार्चयेत् ॥" [64]"यथा च पुत्रं दयितं तथैवोपचरेद्धरिम्" என்கிறபடியே அவ்வோ संबन्धवर्गपरत्वसौलभ्यादिகளுக்கனுரூபமான वृत्तियைப் பண்ணவும், அப்போது [65]"तदा हि यत्कार्यमुपैति किञ्चिदुपायनं चोपहृतं महार्हं । सपादुकाभ्यां प्रथमं निवेद्य चकार पश्चाद्भरतो यथावत्" என்று திருவடி நிலைகள்

पुत्रत्वसारथित्व वाराह नारसिंहादिप्रक्रिययेत्यर्थः" इति । **தமரி**त्यादि । **தமர்** – आश्रितர், **உகந்ததெவ்வுருவம்** – எவ்வுருவத்தை भगवानுக்குத் திருமேனியாக உகந்தார்களோ; **அவ்வுருவம்** – அதையே தனக்குத் திருமேனியாக உடைத்தான என்கை. இனி भोग्यतामूलமான आकर्षकत्वத்தில் प्रमाणம் காட்டுகிறார் **கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணா** इति । "அணியரங்கத்தென்னமுதனை" என்பது முன் பதங்கள். भूलोकालङ्कारभूतமான ரங்கநாதனாகிற எனக்கு असाधारणமான அமுதத்தையநுபவித்த கண்களானது மற்றொரு विषयத்தை ஒரு வஸ்துவாகக்காணாதென்கை. **आकर्षकत्वத்தையும்** – दृष्टिचित्तापहारित्वத்தையும். **अनुसन्धि**த்து – पुनःपुनः विमर्शनம் பண்ணி. இனி तत्तत्संबन्धानुगुणமாக भगवाனை उपचरिக்கவேண்டுமென்பதில் प्रमाणம் காட்டுகிறார் **सतीवे**त्यादिना । सतीप्रियभर्तारमिव हरिं लाळयेत् । இப்படியே மேலும். **भाव्यः** – आराधनवेळायामनुसन्धेयः । परत्वानुरूपமாக आराधिக்கவேண்டுமென்பதில் प्रमाणம் **यथायुवानमिति** । यथा युवानं राजानं प्रजाः भीत्या आराधयन्ति तथा अर्चयेदिति परत्रान्वयः, **मदहस्ती** – மதம் பிடித்த யானை. **प्रियातिथिं योग्यं** – अपचारे किं भविष्यतीति भीत्या आदरतः भक्त्या च अर्चयन्तीत्यभिप्रेतம். सौलभ्याद्यनुरूपமாக स्नेहविशेषத்தோடே आराधनத்தில் प्रमाणம் **यथा च पुत्रं दयितमिति** । **அவ்வோ संबन्धवर्गं** – प्रियभर्तृत्वादिरूपம். **அப்போது** – अनुरूपवृत्तिயைப் பண்ணும்போது. अर्चैயில் ஸேவை பண்ணும் प्रकारத்தை सदृष्टान्तமருளிச்செய்கிறார் **तदाहीति** । **तदा** – पादुकैயை முன்னிட்டு राज्यपरिपालनம் பண்ணும் ஸமயத்தில். **स भरतः** – அந்த भरतन். **यत्किञ्चित्कार्यं** – दुष्टनिग्रह-

---

61 *அமலனாதி பிரான் 10.*

62 *சாண்டில்யஸ்ம்ருதி 4-37.*

63 *சாண்டில்யஸ்ம்ருதி 4-31.*

64

65 *ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 115-27.*

விஷயத்தில் श्रीभरताழ்வான நடத்தின राजसेवकवृत्तियை न्यायार्जितद्रव्यங்களாலே நடத்தவும், இவ்வृत्तियை வாழ்க்கைப்பட்ட वधूவின் माङ्गल्यसूत्रादि-रक्षणमात्रமாக நினைத்திருக்கவும், இப்படி भगवदुपक्रमமாய் भागवतपर्यन्तமாக வருகிற कैङ्कर्याख्यपुरुषार्थसिद्धिக்கு प्रधानकारणம்; [66]"पापिष्ठः क्षत्रबन्धुश्च पुण्डरीकश्च पुण्यकृत् । आचार्यवत्तया मुक्तौ तस्मादाचार्यवान् भवेत् ॥" என்றும், [67]"எம்மீசர் விண்ணோர் பிரானார் மாசின் மலரடிக்கீழெம்மைச் சேர்விக்கும் வண்டு

शिष्टपरिपालनरूपकार्यம். **उपैति** – வருகிறதோ; **महार्हं** – अत्युत्कृष्टமான, **उपायनं** – காணிக்கை, **उपहृतश्च** – ராஜாக்களால் समर्पिக்கப்பட்டதோ; तत्सर्वपादुकाभ्यां **प्रथमं निवेद्य** – முதலிலேயே विज्ञापिத்து, **पश्चात्** – பின்பு, **यथावत्** – शास्त्रोक्त प्रकारமாக **चकार** – எந்தெந்த கர்மாவை எப்படிச் செய்யவேண்டுமோ அப்படியே பண்ணினானென்றபடி. **திருவடி நிலைகள்** – பாதுகைகள். இவ்வृत्तियையनुष्ठिக்கும்போது शुद्धद्रव्यத்தாலே அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்கிறார் **न्यायार्जितद्रव्यங்களாலே நடத்தவு**மிति । இங்கு अवधारणம் विवक्षितம். அதனால் अन्यायार्जितद्रव्यनिषेधः, இதில் प्रमाणம் "अन्यायार्जितवित्तेन योऽर्चये-त्पुरुषोत्तमम् । न स तत् प्रतिगृह्णाति विफलं तस्य तद्भवेत्" इति । இவ்வृत्तियை भगवानுக்கு உபகாரம் பண்ணுவதாக எண்ணக்கூடாது; किन्तु தன் स्वरूपத்திற்கवश्यप्राप्तமாக எண்ணவேண்டு மென்கிறார் **இவ்வृत्तियை** इत्यादिना ।

வாழ்க்கைப்பட்ட वधू – पतिगृहத்திலிருக்கும் सुवासिनी । "माङ्गल्यसूत्रवस्त्राणि संरक्षति यथा वधूः । तथा प्रपन्नश्शास्त्रीयपतिकैङ्कर्यपद्धतिम्" என்று சொன்னபடி पतिव्रतै माङ्गल्यसूत्रवस्त्रादिधारणங்களை स्वपुरुषार्थமாக நினைத்திருக்குமாப்போலே प्रपन्नனும் भगवत्कैङ्कर्यங்களை स्व-पुरुषार्थமாக நினைத்திருக்கவேண்டுமென்றபடி. இக்कैङ्कर्यसिद्धिக்கெல்லாம் प्रधान-कारणம் सदाचार्यसंबन्धமென்று நினைக்கவேண்டுமென்பதை सप्रमाणமாகக் காட்டுகிறார் **இப்படி भगवदुपक्रमமாயी**त्यादिना । **प्रधानकारणமி**ति । இதற்கு सदाचार्यसंबन्धமென்பதோடந்வயம். मोक्षத்திற்கு भक्तिप्रपत्तिरूपकारणान्तरமிருக்கச் செய்தே அக்कारणान्तरसिद्धियும் सदाचार्यसंबन्धத்தாலேயே வரவேண்டுமென்பதை நினைத்ததையே मुक्तिकारणமாக "आचार्यवत्तया मुक्तौ" என்று சொல்லியிருப்பதால் उपायानुष्ठानोत्तरकालिकभगवद्भागवतकैङ्कर्य-सिद्धिக்கும் அதுவே प्रधानकारणமென்று திருவுள்ளம். **எம்மீசர்** – अस्मदुपलक्षितलीला-विभूतिக்கீசனாய், **விண்ணோர்** – नित्यसूरिகளுக்கு, **பிரானார்** – नित्यविभूतिயில் स्वा-त्मदानம் பண்ணி उपकरिக்குமவரான பகவானுடைய, **மாசின்** – दोषமில்லாத, हेय-

66

67 *திருவிருத்தம் 54.*

களே'' என்றும், [68]''வில்லிபுதுவைநகர் நம்பி விட்டு சித்தர் தங்கள் தேவரை வல்ல பரிசு வருவிப்பரேலதுகாண்டுமே'' யென்றுஞ்சொல் லுகிறபடியே सदाचार्यसंबन्धமே யென்று विश्वसித்து, अभिषेகம் பண்ணப் புகுகிற राजकुमारனுக்கு रात्रिயில் விளக்கேற்றி வைக்குமாப்போலே தனக்கு அவர்கள் பண்ணின வெளிச்சிறப்பையும் அதடியாகத் தனக்கு வந்த कैङ्कर्यादिகளையுமனுसन्धित्து அவர்கள் பக்கலிலே कृतज्ञனாயிருக் கவும், இவையெல்லாத்துக்கும் साधारणமான प्रधानकारणமுமாய் मुक्तदशैயில்

प्रतिभटமானவென்றபடி. **மலரடிக்கீழ்** – तामरसपुष्पம்போன்ற திருவடியின் கீழ், **எம்மைச் சேர்விக்கும் வண்டுகளே** – எம்மை प्रापिக்கும் வண்டுகளே, भगवत्पाद-कमलैकरसिकர்களாகையால் आचार्यர்களை भ्रमरत्वेन रूपणம். **வில்லிபுதுவை** इत्यादि । **வில்லிபுதுவை நகர்** – வில்லிபுத்தூரென்கிற नगरத்தில் அவதரித்த, **நம்பி** – आत्मगुणपरिपूर्णரான, **விட்டுசித்தர்** – பெரியாழ்வார். **தங்கள் தேவரை** – தமக்கு देवतैயான श्रियःपतिயை, **வல்லபரிசு** – தமக்கு शक्यமான प्रकारத்தாலே, उपायத்தாலே என்றபடி. **வருவிப்பரேல்** – நாம் कैङ्कर्यம்பண்ணி வாழும்படி वश्यராகுவாராகில், **அது காண்டுமே** – அத்தைக்காண்போம். நம்மால் செய்யக்கூடியது ஒன்று மில்லையென்றபடி. **என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே** – श्लोकத்திலும் பாட்டிலும் சொல்லுகிறபடியே. **என்று विश्वसித்து** इति । என்கிற நம்பிக்கையோடிருக்க வேண்டுமென்றபடி. அவர்களால் வந்த ज्ञानங்களையும் कैङ्कर्यத்தையுமனुसन्धिக்க வேண்டுமென்கிறார் **अभिषेकमित्यादिना । अभिषेகம் பண்ணப்புகுகிற** – श्वः अभिषेक्ष्य-माणனான, राजकुमारனுக்கு, **रात्रिயில்** – முதல்நாள் ராத்திரியிலே, **விளக்கேற்றி வைக்குமாப்போலே** इति । ஒரு राजकुमारனுக்கு நாளைக்கு अभिषेகம் பண்ணப் போகிறதானால் राजान्तरङ्गர்கள் उपचारार्थம் दीपिकासहस्रமேற்றிவைப்பது வழக்கம். அதனால் राजकुमारனுக்கு हर्षமும், श्वः अभिषेकोऽवश्यं भविष्यतीति निर्णयமும், तदनुगुणकार्य-प्रवृत्तिயுமுண்டாகும். तादृशदीपारोपणம்போலே யென்றபடி. **வெளிச்சிறப்பையும்** – मोक्षமாகிற दिनத்திற்கு पूर्वरात्रिபோலே யிருக்கிற संसारத்திலவர்களுண்டுபண்ணின तत्त्वहितपुरुषार्थज्ञानத்தையும், **அதடியாக** – तन्मूलமாக, **தனக்கு வந்த** – उत्तरकालத்தில் தனக்குண்டான, **कैङ्कर्यादिகளையும்** – भगवद्भागवताचार्यकैङ्कर्यங்களையும், आदिपदத்தால் मोक्षत्वரைக்கு, संग्रहம். **कृतज्ञனாயிருக்கவும்** – இதற்கும் प्राप्तமென்பதோடந்வயம் இனி सहजकारुण्यविशिष्टश्रियःपतिविषयத்திலும் कृतज्ञனாயிருக்கவேண்டுமென்கிறார்

[68] நாச்சியார் திருமொழி 10-10.

आत्मानुबन्धियான भगदनुभवத்தைப்பற்ற अपर्यनुयोज्यस्वातन्त्र्यமடியாக शङ्कितமாம் विच्छेदத்துக்கும் परिहारமாயிருப்பது; [69]''இருளகற்றுமெரிகதிரோன் மண்டலத்தூடேற்றிவைத்தேணிவாங்கி'' யென்றும், [70]''போயினால் பின்னையித்திசைக்கென்றும் பிணைகொடுக்கிலும் போகவொட்டா'' என்றும், [71]''வண்புகழ் நாரணன் திண்கழ'' லென்றும், [72]''சன்மசன்

இவையெல்லாத்துக்குமிत्यादियால். कार्यसामान्यकारणமாய் கீழ் प्रधानकारणமாகச் சொன்ன आचार्यसंबन्धத்திற்கும் हेतुவாகையாலே प्रधानकारणமுமாயென்றபடி. **मुक्तदशै யில்** – उपेयावस्थैயில், **आत्मानुबन्धियान** – यावत्स्वरूपभाविயான, **भगवदनुभवத்தைப்பற்ற** – भगवदनुभवத்தையுத்தேசித்து, **अपर्यनुयोज्यस्वातन्त्र्यं** – ஏன் இப்படிச் செய்வதென்று கேட்க வும் கூடாத स्वातन्त्र्यம், **शङ्कितமாம் विच्छेदத்துக்கும்** – ''यदि परमपुरुषायत्तं'' என்கிற शारीर कभाष्यத்தில் शङ्किக்கப்பட்ட विच्छेदத்துக்கும், **परिहारமாயிருப்பது** – இதற்கு सहजकारुण्य மென்பதோடந்வயம். अपुनरावृत्तिயில் सहजकारुण्यமே காரணமென்பதில் प्रमाणங்கள் **இருளகற்றுமி**त्यादिகள். **இருள்** – अन्धकारத்தை, **அகற்றும்** – போக்காநிற்கிற, **எரி** – अत्युष्णமான, अथवा विक्षिप्तமான **கதிரோன்** – किरणவானான सूर्यனுடைய, **மண்டலத்தூடு** – मण्डलத்தின் मद्ध्यத்தாலே, **ஏற்றி** – आश्रितர்களை परमपदத்திலே ஏற்றி, **வைத்து** – திருமாமணிமண்டபத்திலே स्थिरமாக வைத்து, **ஏணிவாங்கி** – மறுபடியும் கீழேயிறங்குகைக்கு हेतुவாக शङ्कितமான स्वातन्त्र्यादिகளை निवर्तिப்பித்து, தம்முடைய सत्यसङ्कल्पतास्थिरीकरणार्थம் அவ்விஷயத்தில் स्वेच्छारूपस्वातन्त्र्यத்தை செலுத் தாமலென்றபடி. **போயினாலி**त्यादि। வாயினால் நமோ நாரணாவென்று மத்தக த்திடை கைக்கூப்பி, **போயினால்** – परमपदத்திற்குப்போனால், **பின்னை** – பின்பு, आश्रितர்களை **என்றும்** – எக்காலத்திலும், **இத்திசைக்கு** – இந்த लीलाविभूतिயின் திக்குக்கு. **பிணைகொடுக்கிலும்** – இந்த लीलाविभूतिக்குப்போய் सांसारिकभोगத்தை अनुभविத்து, शीघ्रமாகவே திரும்பிவருகிறேனென்று ஒருவரை प्रतिभूவாகக் காட்டிக் கொடுத்தாலும், सर्वथाஎன்றபடி. **போகவொட்டார்** – पुनरावृत्तिயைப் பண்ணி வைக்கமாட்டார். **வண்புகழ் நாரணன் திண்கழலி**ति। **வண்** – विलक्षणமான, **புகழ்** – कीर्त्यादिकल्याणगुणங்களையுடைய, **நாரணன்** – நாராயணனுடைய, **திண்** – दृढமான. मुक्तரை पुनरपि திரும்பிப்போகவொட்டாதபடி दार्ढ्यத்தை யுடைய, **கழல்** –

[69] பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-9-3.
[70] பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-5-2.
[71] திருவாய்மொழி 1-2-10.
[72] திருவாய்மொழி 3-7-7.

மாந்தரம் காத்தடியார்களைக்கொண்டுபோய்த் தன்மை பெறுத்தித்தன் தாளிணைக்கீழ்க்கொள்ளுமப்ப'' னென்றும், [73]''தன் தாளிணைக்கீழ்ச் சேர்ந்தவன் செய்யுஞ்சேம''மென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே अपुनरावृत्तियिலும் முன்பு संसरिப்பிக்கையிற்போலே सत्यसङ्कल्पனாய் शेषियान श्रियःपतियினுடைய [74]''பண்டை நாளாலே நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளுங்கொண்டு நின்கோயில் சீய்த்து'' என்று சொல்லப்பட்ட सहजकारुण्यமென்று தெளிந்தவ்விஷயத்திலும் कृतज्ञனாயிருக்கவும் प्राप्तம்.

திருவடிகளை, **சன்மசன்மாந்தரமி**त्यादि । **சன்மசன்மாந்தரங்காத்து** – திருவடிகளை आश्रयित्தவர்களை பின்பு जन्मजन्मान्तरம் வராமல் காத்து. **கொண்டுபோய்** – परमपदத்திற்குக் கொண்டுபோய், **தன்மை** – स्वस्वभावத்தை, स्वस्वरूपाविर्भावத்தை யென்றபடி. **பெறுத்தி** – உண்டாக்கி, **தன் தாளிணைக்கீழ்** – தன் திருவடிகளின் கீழே, **கொள்ளும்** – श्रीपादरेखैபோலே பிரியாதபடி स्वीकरिக்கும், **அப்பன்** – निरुपाधिकपिताவென்கை. **தன்தாளிணைக்கீழ் சேர்த்து** इति । தன்னுடைய சேர்ந்த திருவடிகளின் परिसरத்தில், **சேர்த்து** – किङ्करனாகச்சேர்த்துக்கொண்டு, **அவன் செய்யும்** – स्वप्रयोजनமாக அவன்செய்யும், **சேமம்** – க்ஷேமத்தை, अर्चिरादिमार्गத்தாலே लब्धமான परमपदத்திலிருந்துத் திரும்பிப்போகாதபடி परिपालनம் பண்ணுகை முதலான க்ஷேமங்களை, **சொல்லுகிறபடியே** – சொல்லுகிற ரீதியாலே, **முன்பு** – परमपदप्राप्तिக்கு முன்பு, **संसरिப்பிக்கையிற்போலி**त्यादि । कर्मपरवशரை कर्मानुगुणமாக संसरिப்பிக்கையில் सत्यसङ्कल्पனாயிருந்தார்ப்போல் परमपदप्राप्त्यनन्तरமும் ''मामुपेत्य पुनर्जन्म दुःखालयमशाश्वतम् । नाप्नुवन्ति महात्मानस्संसिद्धिं परमां गताः ॥'' என்கிறபடி இவனுடைய अपुनरावृत्तिயிலும் सत्य-सङ्कल्पனாயென்றபடி. **பண்டை நாளாலே** इति । पूर्वकालத்திலே யுண்டான, सहजै யான வென்றபடி. सप्तम्यर्थेतृतीया । **நின் திருவருளும்** – पङ्कजवासिनियान பெரிய பிராட்டியாருடைய श्रीमत्कृपैயையும், கொண்டு – अवलंबित्து. **நின்கோயில்** – உன்னுடைய दिव्यायतनத்தில், **சீய்த்து** திருவலகு समर्पित्து, संमार्जनिயினால் शुद्धियैச் செய்தென்றபடி. **என்றுசொல்லப்பட்ட सहजकारुण्यமென்று தெளிந்து** – प्रधान-कारणமுமாய் परिहारமாயிருப்பது யென்பதற்கு सहजकारुण्यமென்பதோடந்வயம் என்று முன்பே சொல்லப்பட்டது. **அவ்விஷயத்திலும்** – तादृशसहजकारुण्यவானான भगवद्विषयத்திலும். **कृतज्ञனாயிருக்கவும் प्राप्तம்** – இங்கு உம்மை पूर्वोक्तங்களெல்லாவற்றிற்கும் समुच्चायकம்.

[73] திருவாய்மொழி 7-5-10.
[74] திருவாய்மொழி 9-2-1.

இவ்வுத்தரகृत्यத்தில் மனோவாक्कायங்களென்று சொல்லுகிற கரணங்கள் மூன்றாலும் परिहरणीयங்களிலும் परिग्राह्यங்களிலும் சாரமிருக்கும்படி சொல்லுகிறோம். [75]''विषस्य विषयाणाञ्च दूरमत्यन्तमन्तरं । उपभुक्तं विषं हन्ति विषया-स्स्मरणादपि'' என்றும், [76]''ஆவிதிகைக்க வைவர் குமைக்குஞ்சிற்றின்பம் பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப்படுப்பாயோ'' யென்றுஞ்சொல்லுகையாலே परमपुरुषार्थरुचि குலையாமைக்காக மறக்கவேண்டுமவற்றில் प्रधानம்

இனி बहुलமான उत्तरकृत्यத்தில் करणत्रयங்களில் अन्यतमங்களாலே अवश्यपरिहरणीयங்களாயும், अवश्यपरिग्राह्यங்களாயுமிருக்குமவைகளைச் சொல்லி प्रयोजनத்தையுங் காட்டுகிறார் **இவ்வுத்தரகृत्यத்திலி**ति । **இவ்வுத்தரகृत्यத்தில்** – प्रपन्नனுக்கு अनुष्ठेयமாகச் சொன்ன उत्तरकृत्यத்தில், இதனால் त्रैवर्गिकர்களுக்கு विषयास्वादरुचिகள் परिहरणीयங் களல்லாவிடிலும் विरोधமில்லை யென்று सूचितம். முதலில் मनस्सுக்கு परित्याज्यங்களில் प्रधानத்தைக்காட்டுகிறார் **विषस्येति** । **विषस्य** – कालकूटादिविषस्य, **विषयाणाञ्च** – विषयाः कामि-न्यादयः, शब्दादयश्च । तेषाञ्च – அவைகளுக்கும், **अन्तरं** – तारतम्यமானது, **अत्यन्तं दूरं** – महत्तर மென்றபடி. இதைउपपादिक्कிறது उत्तरार्धம். **विषं** – விஷமானது, **उपभुक्तं सदेव** – भुजिக்கப் பட்டதாகவே, उपभोक्तारमेव हन्ति न स्मर्तारं । **विषयास्तु** – कामिन्यादिவிஷயங்களோவென் றால், **स्मरणादपि** – ''स्मरणमपि कामिनीनां என்கிறபடி स्मरणमात्रத்தாலேயே, स्मर्तारमिति शेषः । घ्नन्तीति व्यत्यासेनानुषङ्गः । விஷயங்கள் सन्निहितங்களாக இராவிடிலுமாकर्षकங்களாகை யாலே स्मरणमात्रத்தாலே नाशकங்களென்றபடி. **ஆவிதிகைக்க** इत्यादि । **ஆவி** – प्राणன், प्राणसहचारिயான मनஸ்ஸென்றபடி. **திகைக்க** – திகைத்துப்போம்படி, भ्रमिத்துப்போகும்படி என்றபடி. **ஐவர்** – पञ्चेन्द्रियचोरர்கள், **குமைக்கும்** – बाधिக்கும், அந்த बाधानिवृत्त्यर्थமாக अनुभविக்கவேண்டியதான, பல बहुविधமான. **சிற்றின்பம்** – अल्पமான शब्दादिविषयानन्दத்தை, **காட்டி** – எனக்கு सन्निहितமாகக்காட்டி, **பாவியேனை** – ஏற்கனவே पापिயாகப்போந்த என்னை, **படுப்பாயோ** – படுத்துவாயோ, उपद्रविப் பாயோ வென்றபடி. **என்றும் சொல்லுகையாலே** – परमपुरुषार्थरुचिகுலையும்படி சிற்றின்பத்திலேயே विषयस्मरणம் மூட்டுமென்றும் சொல்லுகையாலே, **परमपुरुषार्थरुचि குலையாமைக்காக** – स्मरिத்தால் परमपुरुषार्थरुचि குலையும். அப்படி குலையா மைக்காகவென்றபடி. **மறக்கவேண்டுமவற்றில் प्रधानம் विषयास्वादமி**ति । **மறக்க வேண்டுமவற்றில்** – विस्मरणीयेषु मध्ये, **प्रधानம்** – தனக்கு मोक्षरुचिरूपाधिकारनाशकतया

75

76 *திருவாய்மொழி 6-9-9.*

विषयास्वादம். कृतघ्नதை வாராமைக்காக நினைக்கவேண்டுமவற்றில் प्रधानம் आचार्यன் செய்த प्रथमकटाक्षம் முதலான उपकारம். कार्पण्यங்குலையாமைக் காகச் சொல்லாதொழியவேண்டுமவற்றில் प्रधानம் आत्मोत्कर्षம். उपाय-निष्ठैயை மறவாமைக்காக [77]''सदैवं वक्ता'' என்கிறபடியே சொல்லவேண்டு மவற்றில் प्रधानம் द्वयம். உகந்து பணிகொள்ள உரியனான வெம்பெரு

प्रधानभूतம், **विषयास्वादம்** – विषयानुभवः । இனி स्मरिக்கவேண்டுமவற்றில் प्रधानத்தை सप्रयो-जनமாகக்காட்டுகிறார் **कृतघ्नதையி**त्यादिना । **कृतघ्नதை** – ''गोघ्ने चैव सुरापे च चोरे भग्नव्रते तथा । निष्कृतिर्विहिता सद्भिः कृतघ्ने नास्ति निष्कृतिः ॥'' என்று प्रायश्चित्तानर्हனாய் சொல்லப்பட்டும், ''प्रथितं पातकिवर्गं कृतघ्न एको हि कृत्स्नमतिशेते'' என்று पातकिகளுக்கெல்லாம் प्रधानனாகச் சொல்லப்பட்டுமிருக்கிற कृतघ्नனுடைய தன்மை. அது **வாராமைக்காக** – प्राप्त மாகாமைக்காக, आचार्यனால் செய்யப்பட்ட उपकारத்தினுடைய स्मरणத்தாலே வரும் फलமனேகங்களிருந்தாலும் कृतघ्नताप्राप्तिरूपानिष्टத்தின் निवृत्तिயே प्रधानफलமென்று கருத்து. **நினைக்கவேண்டுமவற்றில்** – स्मरणीयविஷயங்களில், **प्रधानம்** – अनिष्टनिवर्तकतया प्रधानभूतம், **आचार्यன் செய்த** – आचार्यனால் செய்யப்பட்ட, **प्रथमकटाक्षம் முதலான उपकारமி**ति । இங்கு ''முதலான'' शब्दத்தால் मन्त्रार्थोपदेशोपायानुष्ठानादिसंग्रहः । இனி वाचिक ங்களான त्याज्योपादेयங்களை सप्रयोजनமாகக் காட்டுகிறார் **कार्पण्यம் குலையாமைக் காக** इत्यादिना । **कार्पण्यம்** – कृपाजनककृपणवृत्त्यादिகள், आत्मोत्कर्षமான அவைகள் குலைந்து போகுமிறே; அதில்லாமைக்காக வென்றபடி. **சொல்லாதொழியவேண்டு மவற்றில்** – சொல்லக்கூடாதவைகளின் मध्यத்தில். **प्रधानம்** – उत्कृष्टतमம். **आत्मोत्कर्षம்** – स्वोत्कर्षம். **उपायनिष्ठै மறவாமைக்காக** – द्वयத்தைச் சொல்லாமற்போனால் उपायनिष्ठै மறந்து போகும்; उपायनिष्ठैயை மறந்தால் उपायनिष्ठाभिज्ञानம் घटिயாது. उपायनिष्ठाभिज्ञान மில்லாவிடில் प्रपत्तिरूपोपायनिष्ठரான நமக்கு இது त्याज्यம், இது उपादेयமென்று निर्णयिக்க முடியாது. ஆகையால் उपायनिष्ठैயை மறக்கலாகாதென்று கருத்து. **सदैवं वक्ता என்கிறபடியே** – रङ्गनाथன் शरणागतिगद्यத்தில் श्रीभाष्यकारருக்கு सदैवं वक्ता என்று नियमित्त படியே, மனஸ்ஸுக்கும் வாக்குக்கும் इतरकरणसाहचर्यமின்றிக்கே कर्तव्याकर्तव्य மிருப்பதுபோல் कायத்திற்கு மாத்திரம் தனியாக कर्तव्याकर्तव्यங்களில்லாமையால் करणत्रयங்களுக்கும் परिहरणीयपरिग्राह्यங்களில் प्रधानத்தைக்காட்டுகிறார் **உகந்து பணி கொள்ள** इत्यादिना । **உகந்து** – प्रीतனாய், **பணி** – कैङ्कर्यத்தை, **கொள்ள** – अङ्गीकरिப் பதற்கு, **உரியனான** – योग्यனான, सर्वशेषिயாகையாலே திருவுள்ளமுகந்து कैङ्कर्यங்

[77] *சரணாகதிகத்யம்.*

மான் திருவுள்ளமழலாமைக்காக கரணத்ரயத்தாலும் [78]"செய்யாதன செய்யோ" மென்னுமவற்றில் ப்ரதானம் ப்ரஹ்மவிதபசாரம். புருஷார்த்தஸாகரம் வற்றுதல் வரையிடுதல் செய்யாமைக்காக கரணத்ரயத்தாலும் கர்தவ்யங்களில் ப்ரதானம் பகவத்கைங்கர்யத்திளெல்லை நிலமாய் ஶாஸ்த்ரானுஜ்ஞாதமான ஆசார்யாதிபாகவதகைங்கர்யம், ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமான இவ்வுத்தரக்ருத்யமும் ரஹஸ்யத்ரயத்தில் பலப்ரதிபாதகங்களான ப்ரதேஶங்களிலே அனுஸந்தேயம்.

களை ஸ்வீகரிக்க அர்ஹனான வென்றபடி. **எம்பெருமான்** – நம் ஸ்வாமியான பகவானுடைய, **திருவுள்ளம்** – ஸ்ரீமத்தான மனஸ் **அழலாமைக்காக** – சீறாமைக்காக, கோபிக்காமைக்காக வென்றபடி. பாகவதாபசாரப்பட்டால் அவன் பண்ணுகிற கைங்கர்யத்தாலே பகவானுக்கு ப்ரீதியுண்டாகாததோடு பகவத்கோபரூபானர்த்தமுமுண்டாகுமென்றபடி. **கரணத்ரயத்தாலும்** – மனோவாக்காயரூபங்களான மூன்று கரணங்களாலும், **செய்யாதன செய்யோமென்னுமவற்றில்** – என்று சொல்லப்பட்ட அக்ருத்யகரண ங்களில், **ப்ரதானம்** – ஶ்ரேஷ்டம். **ப்ரஹ்மவிதபசாரம்** – ஆசார்யோபஸதனம் பண்ணி அவருபதேஶித்த வேதாந்த ஶாஸ்த்ரங்களாலே பகவானுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவாதிகளையும், உபாயஸ்வரூபாதிகளையும், புருஷார்த்தவிஶேஷாதிகளையும் யதாவஸ்திதமாக அறிந்தவர்கள் ப்ரஹ்மவித்துக்கள். அவர்களுக்கு அப்ரீதிஜனகமான வ்யாபாரம் ப்ரஹ்மவிதபசாரம். கரணத்ரயத்தாலும் கர்தவ்யங்களில் ப்ரதானத்தைக் காட்டுகிறார் **புருஷார்த்தஸாகரமித்யாதி । வற்றுதல்** – நிஶ்ஶேஷமாக ஶோஷித்துப்போகுதல், **வரையிடுதல்** – பரிச்சின்னமாகுகை. பாகவதகைங்கர்யமில்லாமல் போனால் பாகவதகைங்கர்யபர்யந்தபகவத்கைங்கர்யமே புருஷார்த்தஸாகரமாகையால் விஶேஷ்யாபாவாத்விஶிஷ்டாபாவः என்கிற கணக்கிலே அது நிஶ்ஶேஷமாக வற்றினதாகும். கரணத்ரயங்களில் அன்யதமத்தாலே ஆசார்யபாகவத கைங்கர்யாதிகளைச் செய்தால் புருஷார்த்தஸாகரம் பரிச்சின்னமாகும். அப்படியாகாமைக்காக, **எல்லை நிலமாய்** – காஷ்டாபூமியாய். இனி இவ்வுத்தரக்ருத்யத்தை ரஹஸ்யத்ரயத்தில் அனுஸந்திக்கவேண்டிய ஸ்தல த்தைக்காட்டுகிறார் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமான இத்யாதினா । **பலப்ரதிபாதகங்களான ப்ரதேஶங்கள்** – திருமந்த்ராதிகளில் நாராயணபதோத்தரசதுர்த்யாதிகள். பகவத்கைங்கர்யப்ரதிபாதகஸ்தலங்களே அதற்கெல்லையான பாகவதகைங்கர்யப்ரதிபாதகஸ்தலங்களென்று கருத்து.

---

[78] *திருப்பாவை 2.*

விண்ணவர் வேண்டி விலக்கின்றி மேவுமடிமையெல்லாம்
மண்ணுலகத்தின் மகிழ்ந்தடைகின்றனர் வண்டுவரைக்
கண்ணனடைக்கலங் கொள்ளக் கடன்கள் கழற்றிய நம்
பண்ணமருந்தமிழ்வேதமறிந்த பகவர்களே. ***(22)***

प्रणयिनमिव प्राप्तं पश्चात्प्रिया स्वसमन्वितं
महति मुहुरामृष्टे दृष्ट्वा मनौ मणिदर्पणे ।
प्रपदनधनास्सन्तश्शुद्धैः प्रभुं परिभुञ्जते
प्रसृमरमहामोदस्मेरप्रसूनसमैः क्रमैः ॥ ३८ ॥

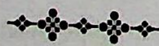
इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
उत्तरकृत्याधिकारः पञ्चदशः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

பரமவ்யோமத்திலிருக்கும் நித்யமுக்தர்கள் வேண்டி நிர்விக்நமாகப்பண்ணும் அடிமை யெல்லாவற்றையும் ப்ரபந்நர் இங்கேயே ஸந்துஷ்டராய்ப் பண்ணுவர்களென்று அதிகாரார்த்த-ஸங்க்ராஹகமான ஒரு பாட்டாலே யருளிச்செய்கிறார் **விண்ணவரி**त्यादिना । **வண்** – அழகியதான, **துவரை** – துவாரகைக்கதிபதியான, **கண்ணன்** – ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், **அடைக்கலங்கொள்ள** – ரக்ஷ்யவஸ்துவாக ஸ்வீகரிக்கையாலே, **கடன்கள் கழற்றிய** – தேவர்ஷிபித்ருருணங்களைப் போக்கடித்த, **நம்** – நமக்கு ஸ்வாமிகளான, **பண்** – கானங்கள், **அமரும்** – அமர்ந்திருக்கும், **தமிழ்வேதம்** – த்ராமிடவேதத்தை, **அறிந்த** – ஸார்த்தமாக ஸம்ப்ரதாயமுகத்தாலே தெறிந்த, **பகவர்களே** – ஸர்வஜ்ஞப்ராயர்களான பாகவதர்கள், **மண்ணுல கத்தில்** – இந்த பூலோகத்திலேயே, **விண்ணவர்** – விண் – பரமாகாசம், அதிலிருக்கும் நித்யமுக்தர்கள் விண்ணவர்; வேண்டி – அடிக்கடி ப்ரார்த்தித்து, **விலக்கின்றி** – தடங்க லின்றி, யதேச்சமாகவென்றபடி, **மேவும்** – அஹமஹமிகயா செய்கிற, **அடிமையெல்லாம்** – கைங்கர்யங்களையெல்லாம், **மகிழ்ந்து** – ப்ரீதியோடே, **அடைகின்றனர்** – ஸ்வயம்ப்ரயோஜன மாகச் செய்கிறார்களென்றபடி.

இப்படி ப்ரபன்னர்கள் பண்ணும் उत्तरकृत्यத்தினுடைய स्वयं प्रयोजनत्वத்தை दृष्टान्तप्रदर्शनத்தாலே உபபாதிக்கிறார் **प्रणयिनमिवे**त्यादिश्லோகத்தால். **प्रिया** – पतिप्रीतिविषयैயான ஒரு पतिव्रतै, दर्पणे स्वसौन्दर्यमालोकयन्ती, **पश्चात्प्रासं** – தன் பின்னாலே வந்திருக்கிற, अत एव **स्वसमन्वितं** – दर्पणத்தில் தன்னோடே சேர்ந்திருக்கிற, **प्रणयिनमिव** – प्रणयिनं यथोपचरति तथा, **सन्तः** – ब्रह्मज्ञानवन्तः, **प्रपदनधनाः** – प्रपन्नाः, **मुहुरामृष्टे** – आचार्यसकाशात् पुनः पुनः मन्त्रार्थश्रवणेन पुनः पुनः तन्मननेन च निर्मलीकृते, **महती** – सर्वोत्कृष्टமான, **मनौ** – मूलमन्त्ररूपமான, **मणिदर्पणे** – मणिमयदर्पणத்தில், **पश्चात्प्रासं** – मकारार्थस्य पश्चादकारार्थतया विद्यमानं, **प्रभुं** – ईश्वरனை, **स्वसमन्वितं दृष्ट्वा** – शेषशेषिभावादिसंबन्धத்தாலே स्वविशिष्टனாக साक्षात्करिத்து, **शुद्धैरिति** । कैङ्कर्यक्रमத்தில் शुद्धत्वं सात्विकत्यागादियुक्तत्वं, पुष्पவிஷயத்தில் शुभ्रत्वम् । **प्रसृमरे**त्यादि । **प्रसृमरः** – विसर्पन्, **महामोदः** – परिमळविशेषः येषां; दार्ष्टान्तिकத்தில் महामोदம் स्वयंप्रयोजनतै, तद्विशिष्टங்களாய், **स्मेर** – विकसितங்களுமான, **प्रसूनसमैः** – पुष्पங்களோடு तुल्यங்களான, இதனால் उत्तरकृत्यத்திற்கு स्वयंप्रयोजनत्वமும் शास्त्रीयगुणविशेषங்களும் सूचितங்களாகிறது. **क्रमैः** – परिचर्याक्रमங்களாலே, **परिभुञ्जते** – बहुप्रकारமாக अनुभविக்கிறார்களென்றபடி. यथा लोकத்தில் भर्ताவுக்கு अत्यन्तம் प्रियतमैயான ஒரு நாயகி தன்னை யலங்கரித்துக்கொண்டு स्वच्छமான கண்ணாடியில் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது தன்னுடைய பின்புறத்தில் प्रासனான தன்னிடத்தில் अत्यन्तம் प्रणयिயான நாயகனை தன்னோடு கூடினவராக கண்ணாடியிலே பார்த்து அப்போதுண்டான शृङ्गाररसविशेषத்தாலே पुष्पங்களையும் चन्दनादिகளையும் அவன் பேரில் இறைத்து उपचरिக்கிறாளோ, அப்படியே प्रपन्नன் ज्ञानानन्दस्वरूपனாயும், मकारवाच्यனாயும், शाब्दप्राधान्यமுள்ளவனாயும், தன்னையும் शाब्दप्राधान्यத்தாலே தன் பின் நிற்கும் अकारवाच्यனான शेषिயையும் मूलमन्त्रமாகிறகண்ணாடியிலே பார்த்துस्वयंप्रयोजनங்களாகையாலே புஷ்பங்கள்போல் भोग्यங்களான कैङ्कर्यங்களாலே अनभिमुखமாயுள்ள भगवाனை मनुमयமான मणिदर्पणத்தில் अभिमुखமாக்கி अनुभविக்கிறானென்று तात्पर्यம்.

॥ इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
उत्तरकृत्याधिकारः पञ्चदशः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे पुरुषार्थकाष्ठाधिकारः ॥ १६ ॥

स्वतन्त्रस्वामित्वात् स्वबहुमतिपात्रेषु नियतं
श्रियः कान्तो देवस्स खलु विनियुङ्क्ते चिदचितौ ।
यथा लोकाम्नायं यतिपतिमुखैराहितधियां
ततो नः कैङ्कर्यं तदभिमतपर्यन्तमभवत् ॥ ३६ ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीसारबोधिनीव्याख्यायां

पुरुषार्थकाष्ठाधिकारः ॥

கீழதிகாரத்தில் கரணத்ரயத்தாலும் கர்தவ்யங்களில் ப்ரதானம் பகவத்கைங்கர்யத்தில் எல்லை நிலமாய் ஶாஸ்த்ரானுஜ்ஞாதமான ஆசார்யாதிபாகவதகைங்கர்யமென்றருளிச்செய்தார். இவ்வதிகாரத்தில் அதின் ப்ராதான்யத்தையும், புருஷார்த்தமான பகவத்கைங்கர்யகாஷ்டாத்வத்தையும், அதற்கு ஶாஸ்த்ரானுஜ்ஞாதத்வத்தையும் நிரூபிக்கப்போகிறவராய் அதிகாரார்த்தத்தை ஶ்லோகத்தாலே ஸங்க்ரஹிக்கிறார் **स्वतन्त्रस्वामित्वादिति । श्रियः कान्तः** – லக்ஷ்மிக்கு அத்யந்தப்ரியதமனாய், ''तदिङ्गितपराधीनो विधत्तेऽखिलं'' என்று சொல்லும்படி அவளோடு ஏகரஸ்யவானாயென்றபடி. **देवः** – ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிக்ரீடாப்ரவ்ருத்தனான. **स खलु** – ''आनीतवातं स्वयधया तदेकं'' என்று காரணவாக்யப்ரஸித்தனான பகவான். **स्वतन्त्रस्वामित्वात्** – स्वतन्त्रत्वात्, स्वामित्वाच्चेत्यर्थः । ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே விநியோகிப்பதற்கு ஶக்தனென்றும், ஸ்வாமியாகையாலே ப்ராப்தனென்றும் திருவுள்ளம். **स्वबहुमतिपात्रेषु** – ''स च मम प्रियः'' ''ज्ञानीत्वात्मेव मे मतं'' ''स महात्मा सुदुर्लभः'' இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே பகவானுக்கே பஹுமத்யர்ஹர்களான பாகவதவிஷயங்களிலே. **चिदचितौ** – சேதனாசேதனங்களை. **नियतं विनियुङ्क्ते** – யாவதாத்மநியதம் விநியோகிக்கிறான். ''वरद सकलमेतत्संश्रितार्थं चकर्थ'' என்கிறபடி சேதனாசேதனங்களெல்லாவற்றையும் பாகவதர்களுக்கு ஶேஷங்களாகவும், ஶேஷத்வானுகுண-கைங்கர்யகாரிகளாகவும், நியமிக்கிறான் என்றபடி. मच्छेषभूतं सर्वं मदीयशेषभूतं स्यात्, मत्कैङ्कर्यकारि सर्वं मदीयकैङ्कर्यकारि च स्यात् என்று ஸங்கல்பித்து விநியோகிக்கிறான் என்று தாத்பர்யம். இதனால் இப்படி பகவானே தனக்கு ஶேஷமான ஸர்வத்தையும் பாகவதஶேஷமாக விநியோகிக்கையால் அவனுக்கு அத்யந்தம் இஷ்டமான பாகவதஶேஷத்வம் பகவதனன்யார்ஹஶேஷத்வத்திற்கு விருத்த-

இங்கு भगवत्कैङ्कर्यத்தை भागवतकैङ्कर्यपर्यन्तமாகச்சொல்லுகைக்கடியென் என்னில், [1]''परगतातिशयाधानेच्छयोपादेयत्वमेव यस्य स्वरूपं सशेषः परश्शेषी'' என்று

மாகாது என்னுமிடம் ஸூசிதம். **यथा लोकाम्नायं** – यथा लोकं यथाम्नायश्च. யதா லோகத்தில் ராஜாக்கள் தனக்கு ஶேஷமான பரிஜனங்களையும் ஆபரணாதிகளையும் தனக்கு बहुमति விஷயர்களான पुत्रभार्यादिகளுக்கு ஶேஷமாக विनियोगिக்கிறார்களோ? यथा च वेदे ''स वेद ब्रह्म । सर्वेऽस्मै देव बलिमावहन्ति'' ''तस्मान्मद्भक्तभक्ताश्च पूजनीया विशेषतः'' इत्यादिகளிலே भगवच्छेष-भूतர்களான सर्वदेवतैகளும் भागवतशेषங்களாக சொல்லப்படுகிறார்களோ? **इत्थमेव** – இப்படியே. **यतिपतिमुखैः** – यतिपतिप्रभृतिகளான நம் பூர்வாசார்யர்களாலே, **आहितधियां** – परगतातिशयाधानेच्छयोपादेयत्वमेव यस्य स्वरूपं स शेषः, परः शेषी, इति शेषत्वलक्षणकथनादिना शिक्षितबुद्धिகளான, **नः** – நமக்கு, **ततः** – भगवच्छेषत्वம் भागवतशेषत्वपर्यन्तமாக முடிகையாலே, **कैङ्कर्यं** – भगवत्कैङ्कर्यம், **तदभिमतपर्यन्तं** – भगवदभिमतभागवतावधियாக, **अभवत्** – ஆயிற்று. भगवाன் स्वातिशयाधायकமாக அதாவது ஶேஷமாக विनियोगिத்தபடியால் அந்த अतिशयाधायकत्वம் ''नाकिञ्चित्कुर्वतश्शेषत्वம்'' என்கிறபடி भागवतकैङ्कर्यं விநா सिद्धिக்காதாகையால் நமக்கு भगवत्कैङ्कर्यம் भागवतकैङ्कर्यपर्यन्तமாகவே सिद्धिத்ததென்றபடி.

ஶ்லோகத்தில் भगवाன் स्वशेषभूतமான सर्वத்தையும் भागवतशेषமாக विनियोगिக்கையால் भगवत्कैङ्कर्यம் भागवतकैङ्कर्यपर्यन्तமாக வாயிற்றென்கிறார். அங்கு ஶேஷத்வம் पारतन्त्र्यरूपமாகில் भगवत्कैङ्कर्यமே सिद्धिக்க வழியில்லாமலிருக்க भागवतकैङ्कर्यமெப்படி सिद्धिக்கும் என்கிற ஶங்கையை शेषत्वलक्षणம் विलक्षणமாகையால் அதனால் भगवत्कैङ्कर्यமும் भागवतकैङ्कर्यமும் सिद्धिக்கலாமென்று சொல்லி பரிஹரிக்கப்போகிறவராய் அந்த लक्षणத்தை प्रश्नपूर्वकமாக उपपादिக்கத் துடங்குகிறார் **இங்கு** इत्यादिना । **இங்கு** – उत्तरकृत्यத்தினுடைய मध्यத்தில். **அடியென்னென்னில்** – காரணமென்னென்னில். **परगतेत्यादि । परः** – शेषी, तद्गतो यो अतिशयः – उत्कर्षः, तदाधानेच्छया – तदुत्पादनेच्छया, उपादेयत्वमेव – स्वीकार्यत्वमेव यस्य वस्तुनः स्वरूपं सः शेषः – शेषशब्दवाच्यः, परः – तत् प्रतिसंबन्धी, शेषी – शेषिशब्दवाच्यः, இங்கு स्वगतातिशया-धायकனான शेषिயினிடத்தில் अतिव्याप्तिवारणार्थம் परशब्दம். परशब्दத்திற்கும் अतिशयशब्दத்திற்கும் परश्चासावतिशयश्चेति कर्मधारयभ्रमம் வாராமைக்காக गतशब्दம். अतिशयशब्दம் निकृष्टे-तरपरமாகையால் परगतविनाशादिजनकமான शस्त्राग्निकण्टकादिகளில் अतिव्याप्तिயில்லை. இங்கு इच्छाशब्दத்தை तत्तद्वस्तुगतशेषत्वानुगुणமாக शेषिगतेच्छापरமாயும், शेषगतेच्छापरமாயும், उभयगतेच्छापरமாயும் उदासीनगतेच्छापरமாயும் கொள்ளவேண்டும். शेषिगतेच्छया उपादेयங்களுக்கு उदाहरणம் – इदं मदीयं भूयात् என்கிறஶேஷியினுடைய इच्छैயினாலே उपादेय

[1] *வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்.*

वेदार्थसंग्रहத்திலே யருளிச்செய்தபடியே ஸர்வேश्वरனைப்பற்ற शेषभूतனான விவன் अतिशयाधानம் பண்ணப்ராप्तன். அவ்வதிशयந்தான் वस्तुशक्तिயை அனு-ரோதித்து வரவேணும். ஆனால் ஜீவனுக்கு பரனைப்பற்ற शक्यமான अतिशयமேதென்று பார்த்தவிடத்தில் शरीरत्वादिमुखத்தாலே अतिशयाधानம் பண்ணுகை யிவனுக்குமசித்துக்கும் பொதுவாயிருந்தது. இவன் शेषिக்கு विशेषिத்துப்பண்ணுமतिशयம் चैतन्यमुखத்தாலேயாயிருக்கும்.

ங்களான ग्रहक्षेत्रादिகள். शेषगतेच्छैயினாலே उपादेयங்களுக்கு உதாஹரணம் – अनुष्ठानदशैயில் யாகத்திற்கு शेषभूतனான யஜமானனாலே अहं यक्ष्ये என்கிற सङ्कल्पात्मकेच्छैயினாலே उपादेयமான யஜமானன் முதலானவை. उभयगतेच्छैயினாலே उपादेयத்திற்கு உதாஹரணம் – राजेच्छैயினாலும் भृत्येच्छैயினாலும் उपादेयர்களான ராஜாவினுடைய भृत्यादिகள். உதா-ஸீநगतेच्छया उपादेयத்திற்கு உதாஹரணம் – दर्शपूर्णमासादिகளுக்கு अतिशयाधायकமாக प्रयाजादि களைப் பண்ணக்கடவேன் என்கிற யஜமானனுடைய इच्छैயினாலே उपादेयங் களான प्रयाजादिகள். उपादेयत्वं – स्वीकार्यत्वं । व्यवहर्तव्यत्वमिति यावत् । இங்கு उपादेयत्वம் उपादातु-मर्हत्वरूपமாகையால் सुषुप्त्याद्यकिञ्चित्कारदशैகளில் अव्याप्तिயில்லை. இங்கு एवकारத்தால் कदाचित् स्वार्थनिरपेक्षமாக भृत्यादिप्रयोजनसाधकர்களான प्रकृष्टकृपास्नेहशालिகளான शेषिகளிடத்தில் अतिव्याप्तिवारितமாகிறது; அவர்களுடைய स्वरूपம் सर्वदाभृत्यादिगतातिशयाधानेच्छैயாலேயே उपादेयत्वरूपமன்றிறே. यस्य – எந்த வஸ்துவினுடைய, स्वरूपं – स्वंरूपं, असाधारणधर्मः । स्वरूपनिरूपकधर्म इत्यर्थः । स शेषः – அவன் शेषशब्दवाच्यன். परः – அவனுக்கு प्रतिसंबन्धी, அதாவது शेषனாலே आहितமான अतिशयभाக்கானவன். शेषी – शेषिशब्दवाच्यன். लक्षण-घटकமான अतिशयशब्दத்தினுடைய அர்த்தத்தை तत्तद्वस्त्वनुगुणமாக निरूपिக்கிறார் **அவ்வதி-शयந்தானி**त्यादिना । **वस्तुशक्तिயை** – शेषवस्तुशक्तिயை. शक्ति – बलம் **शरीरत्वादिमुखத்தாலே** – शरीरत्वं – नियताधेयत्वनियतशेषत्वादि । आदिपदத்தால் लीलोपकरणत्वादिகளுக்கு संग्रहம். **இவனுக்-கும் அசித்துக்கும் பொதுவாயிருந்தது** इति । இந்த अतिशयाधानம் चिच्छक्तिயை யுடைய चेतनனுக்கு अचेतनव्यावृत्तமாக இல்லையென்றபடி. अचेतनத்திற்கும் शरीरत्वलीलोपकरणत्वादिना अतिशयाधायकत्वமுண்டிறே, ஆனால் चेतनனுக்கு अचेतनव्यावृत्तातिशयाधायकत्वம் உண்டோ வென்ன அதை निरूपिக்கிறார் **இவனி**त्यादिயால். **विशेषिத்துப் பண்ணும்** – अचेतनव्यावृत्तமாகப்பண்ணும். **चैतन्यमुखத்தாலேயாயிருக்குமி**ति । चैतन्यमुखத்தால் பண்ணும் अतिशयம் चैतन्यமில்லாதவचिद्व्यावृत्त மாகவேயிருக்குமென்றபடி.

அதிலிவன் शास्त्रविरुद्धமாக वर्तिக்கும்போது शासिताவாய் दण्डधरனான ईश्वरனுக்கு लीलारसमात्रத்தையுண்டாக்கி அம்முகத்தாலே यतिशयाधायकனாம். शास्त्रानुगुणமாக वर्तिக்கும்போது [2]"शुभेत्वसौ तुष्यति दुष्कृते तु न तुष्यतेऽसौ परमश्शरीरी" என்கிறபடியே யீश्वरனுக்கு सन्तोषத்தை யுண்டாக்கி யவனுடைய औदार्यादिगुणங்கள் குமரிராதபடி யம்முखத்தாலே [3]"उदारास्सर्व एवैते" என்றவன்தானே கொண்டாடும்படி யதிशयाधायकனாம். அப்படியே नित्यரும் मुक्तருமீश्वराभिप्रायத்தை साक्षात्करिத்துப்பண்ணுகிற कैङ्कर्यங்களாலே [4]"प्रहर्षयिष्यामि सनाथजीवितः" என்கிறபடியே भोगविशेषத்தை उत्पादिத்தம் முகத்தாலே யதிशयाधायकராவர்கள். இப்प्रकारம் शास्त्रमुखத்தாலே ईश्वराभिप्रायத்தை யறிந்து कैङ्कर्यம் பண்ணுகிற कृतकृत्यனுக்கும் समानம். இவற்றில் शास्त्रविरुद्धங்களாலே ईश्वरனுக்கு लीलारसमात्रத்தை உண்டாக்கும்போது தனக்கனர்த்த-

चैतन्यमुखத்தாலே பண்ணுமதிஶயங்களிலும் हेयोपादेयங்களை विभजिத்துக்காட்டுகிறார் **அதிலித்யாதியால்**. **அதில்** – चैतन्यमुखத்தாலே பண்ணுமதிஶயங்களில், **लीलारसमात्रத்தை யுண்டாக்கி** इति। இங்கு मात्रशब्दத்தால் कैङ्कर्यத்தாலே भोगरसத்தையும், कर्मवश्यதையாலே लीलारसத்தையுமுண்டாக்கி अतिशयाधानம் பண்ணும் प्रपन्नव्यावृत्तिः। लीलारसमात्रजनकமாகையாலே இவ்வதிशयाधानம் हेयமென்று सूचितம். **शास्त्रानुगुणமாக वर्तिக்கும் போது** इत्यादि। **असौ शरीरी** – सर्वशरीरिயான, **परमः** – परमपुरुषனானவன், चेतनனாலே **शुभे** – शुभமான कर्माவானது, क्रियमाणे सति, **तुष्यति** - सन्तुष्टो भवति। दुष्कृते तु क्रियमाणे न तुष्यते। **குமரிராதபடி** – व्यर्थமாகாதபடி பண்ணி इति शेषः। **अतिशयाधायकனாம்** – भक्तिயைப்பண்ணி भगवाனிடத்தில் நின்றும் ऐश्वर्यादिகளை प्रतिग्रहिத்து அதனால் भगवाனுக்கு औदार्यरूपातिशयத்தை யுண்டுபண்ணுவானென்றபடி. **அப்படியே** इत्यादि। **भोगविशेषத்தை उत्पादिத்து** – भोगமாவது – स्रक्चन्दनादिகளாலே ராஜாக்களுக்குண்டான सन्तोषம்போலே कैङ्कर्यादिகளாலே யுண்டாகும் सन्तोष विशेषம். **அம்முखத்தாலே** – भोगरूपकार्योत्पादनमुखத்தாலே, **இப்प्रकारம்** – कैङ्कर्यத்தாலே भोगरसத்தை யுண்டாக்கி அதாவது विलक्षणसन्तोषத்தை யுண்டாக்கி अतिशयाधानம் பண்ணும் प्रकारம், **कृतकृत्य னுக்கும் समानம்** – प्रयोजनान्तरगन्धமில்லாத प्रपन्नனுக்கும் तुल्यமென்றபடி. கீழ்ச்சொன்ன अतिशयाधायकत्व-प्रकारभेदங்களால் வரும் फलங்களைக் காட்டுகிறார் **இவற்றிலித்யாதினா**। **இவற்றில்** –

[2] *பாரதம் சாந்திபர்வம் 199-25.*

[3] *கீதை 7-18.*

[4] *ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 46.*

பர்யவஸிதமாயிருக்கும். பத்தदशैயில் शास्त्रத்தாலும், मुक्तदशैயில் प्रत्यक्षத்தாலுமீ श्वराभिप्रायத்தைக் கண்டு तदनुरूपமாக वर्तिக்கும்போது ईश्वरனுடைய लीलादि-पुरुषार्थத்துடனே யானுषङ्गिकமாகத் தனக்கும் स्वाभिमतपुरुषार्थமுண்டாம். ஆன பின்பு चेतனான இவன் बुद्धिपूर्वकமாகவொரு प्रवृत्तिபண்ணும்போது தன் पुरुषार्थமுமானுषङ्गिकமாகவாகிலும் புகிரவேண்டியதாலது வரும் போது ईश्वराभिप्रायविशेषமடியாக வரவேண்டுகையால் அதுக்காக ईश्वराभिप्रायத்தை யாராய்ந்தவிடத்தில் भागवतकैङ्कर्यமவனுக்கு सर्वத்திலுமभिमतமாயிருந்தது. இவ்வர்த்தில் [5]''आराधनानां सर्वेषां विष्णोराराधनं परं। तस्मात्परतरं प्रोक्तं तदीयाराधनं परं ॥''

पूर्वोक्तातिशयाधायकत्वभेदங்களில், **अनर्थपर्यवसितமாயிருக்கு**மிதி । अकृत्यकरणங்களில் तात्का-लिकसुखाभासங்களிருந்தாலும் அது उदर्कமான उत्कट नरकप्राप्त्यादिरूपानर्थத்தில் पर्यवसिக்கு மென்றபடி. प्रपन्नனுக்கு बद्धावस्थैயிலும் मुक्तावस्थैயிலும் अतिशयाधानप्रकारத்தாலே வரும் फलத்தைக்காட்டுகிறார் **बद्धदशैயிலி**त्यादिना । **लीलादिपुरुषार्थத்துடனே** इति । இங்கு आदि-पदத்தால் भोगसंग्रहः **தனக்கும் स्वाभिमतपुरुषार्थமுண்டா**மிதி । இப்படி தனக்கும் फल முண்டாமென்னில், शेषिप्रयोजनैकप्रयोजनत्वरूपशेषत्वம் घटिக்குமோ வென்று ஶங்கி யாமைக்காக **आनुषङ्गिक**மாக என்கிறார். प्रधानமாக स्वपुरुषार्थलाभेच्छैயிருந்தால் शेषत्वம் घटिயாதாகிலும் आनुषङ्गिकமாக स्वप्रयोजनसिद्धि शेषत्वविरुद्धமாகாதென்று கருத்து. मुक्तदशै யிலும் कैङ्कर्यம் பண்ணும்போது आनुषङ्गिकமாக स्वामिभोगनिमित्तस्वानन्दமுண்டாகுமிறே. शास्त्रविरुद्धமாக वर्तिக்கும்போது अनर्थावहत्वத்தாலும், ईश्वराभिप्रायानुगुणமாக वर्तिக்கும்போது आनुषङ्गिकफलजननத்தாலும் वैषम्यप्रदर्शनத்திற்கு प्रयोजनத்தைக் காட்டுகிறார் **ஆனபின்பு** इत्यादिना । **ஆனபின்பு** – अशास्त्रीयप्रवृत्तिயில் अनर्थம் வருமென்றும், शास्त्रीयप्रवृत्तिயில் தனக்கு आनुषङ्गिकமாக पुरुषार्थलाभமுண்டென்றும், निश्चितமான பின்பு, **அது வரும் போது** – आनुषङ्गिकफलம் வரும்போது, **ईश्वराभिप्रायविशेषமடியாக வரவேண்டுகை யால்** – ''फलमत उपपत्तेः'' என்கிறபடி फलप्रदाताவான ईश्वराभिप्रायविशेषமடியாக வரவேண்டு கையால், **அதுக்காக** – आनुषङ्गिकफलसिद्धिக்காக, **ईश्वराभिप्रायத்தை** – ईश्वरனுடைய திருவுள்ளத்தை, **ஆராய்ந்தவிடத்தில்** – ईश्वरனுக்கு எந்த कैङ्कर्यம் अत्यन्ताभिप्रेतம், எதைப் பண்ணினால் आनुषङ्गिकफलप्रदानपर्यन्तமாக திருவுள்ளமுகக்குமென்று परामर्शिத்த விடத்தில், **सर्वத்திலும்** – सर्वाभिमतத்திலும். **இவ்வர்த்தில்** – भागवतकैङ्कर्यம் सर्वा-भिमताभिमतமாயிருந்ததென்கிற இந்த விஷயத்தில், **आराधनानामित्यादि** । सर्वेषां आराधनानां मद्ध्ये – निर्धारणे षष्ठी । இதில் विष्ण्वाराधनம் अन्तर्गतம். परतरமாகச்சொல்லப்போகிற भागवता-

[5] *பாத்மோத்தரம் 29-81.*

[6]''मम मद्भक्तभक्तेषु प्रीतिरभ्यधिका भवेत् । तस्मान्मद्भक्तभक्ताश्च पूजनीया विशेषतः ॥'' [7]''मद्भक्त जनवात्सल्यं पूजायाश्चानुमोदनं । मत्कथाश्रवणे भक्तिः स्वरनेत्राङ्गविक्रिया ॥ स्वयमाराधने यत्नो ममार्थेऽडंभवर्जनं । ममानुस्मरणं नित्यं यच्च मां नोपजीवति ॥ भक्तिरष्टविधा ह्येषा यस्मिन् म्लेच्छेऽपि वर्तते । स विप्रेन्द्रो मुनिश्श्रीमान् स यतिस्स च पण्डितः ॥ तस्मै देयं ततो ग्राह्यं

राधनमनन्तर्गतம். अर्थबाधात् । तथा च भागवताराधनातिरिक्तसर्वाराधनमद्धयत्तிலென்று फलितம். **विष्णोः** – विष्णुसंबन्धियान, **आराधनं** – आराधनமானது, **परं** – उत्कृष्टம். तस्मात् तदीयाराधनं परं – उत्कृष्टம். अत एव सर्वेषामाराधनानां परतरं प्रोक्तम् । இங்கு पञ्चम्यर्थेषष्ठी । स्वविष्ण्वाराधनोभयव्यतिरिक्तसर्वाराधनங்களைக்காட்டிலும் परतरமென்றபடி. இப்படி भागवतकैङ्कर्योत्कर्षத்தில் प्रमाणங்காட்டி भागवतकैङ्कर्यமும் विशेषமாகப் பண்ணவேண்டுமென்பதில் प्रमाणம் காட்டுகிறார் **मम मद्भक्तभक्तेषु** इत्यादिना । **मम** – எனக்கு, यतः **मद्भक्तभक्तेषु** – मदीयभक्तभक्तவிஷயத்தில், **प्रीतिः** – विश्वासமானது, **अभ्यधिका भवेत्** – मम – எனக்கு, सामान्यतः मदाराधकेषु प्रीतिर्भवेत्; मद्भक्तेषु अधिकाप्रीतिर्भवेत्; मद्भक्तभक्तेषु अभ्यधिकाप्रीतिर्भवेत् என்றபடி. **तस्मात्** – ममात्यन्तप्रीतिविषयत्वात्, **मद्भक्तभक्ताश्च** – என்னுடைய भक्तभक्तர்களும், **विशेषतः पूजनीयाः** – विशेषமாக आराधनीयர்களென்கை. अथ भक्तिभेदத்தைக்காட்டுகிறார் **मद्भक्तेति** । **मद्भक्तजनवात्सल्यं** – मद्भक्तவிஷயத்தில் दोषம் பாராமை, **पूजायाश्चानुमोदनं** – परकृतமான என்னுடைய पूजैயில் सन्तोषம், **स्वरनेत्राङ्गविक्रिया** – स्वरविक्रिया – सगद्गदत्वं, नेत्रविक्रिया – आनन्दबाष्पप्रवाहம், अङ्गविक्रिया – पुळकाङ्कितत्वம், **स्वयमाराधने-यत्नः** – अन्यपूजानुमोदनमात्रமன்றிக்கே स्वयமே आराधनம் செய்ய प्रयत्नம். **ममार्थे** – मद्विषये, मम कैङ्कर्यविषय इति यावत् । **डंभवर्जनं** – ख्यातिलाभपूजापेक्षारहितत्वம், **ममानुस्मरणं नित्यं** – அடிக்கடி என்னுடைய शुभाश्रयानुसन्धानம், **मां नोपजीवतीति यत्** तच्च – என்னிடத்தில் நின்றும் प्रयोजनान्तरத்தை याचिக்காமலென்றபடி. **एषा ह्यष्टविधा भक्तिः** – முன்சொன்ன எட்டு प्रकारभेदத்தையுடைய भक्तिயானது, भक्तिயிலும் भक्तिकार्यங்களிலுமுள்ள प्रभेदங்களை நினைத்து भक्तिயே எட்டுविधமென்கிறது. **यस्मिन् म्लेच्छेऽपि वर्तते** – இங்கு अपिर्विरोधे । क्रूरजातिயான म्लेच्छादिகளிடத்தில் भक्तिயின் वर्तनம் विरुद्धமிறே. அப்படி विरुद्धமான अधिकारिயினிடத்தில் भक्तिயிருந்தாலென்றபடி. **सः** – அவன் **श्रीमान्** – शेषत्वज्ञानादि-रूपविद्यावானாயும், **मुनिः** – मननशीलனாயும், **विप्रेन्द्रः** – ब्राह्मणोत्तमனாயும், **यतिः** – सन्यासियாயும், **पण्डितः** – पण्डितனாயும், मन्तव्य इति शेषः । **तस्मै देयं** – அவனின்பொருட்டு तत्त्व-ज्ञानம் देयம்; அவனுக்கு तत्त्वज्ञानोपदेशம் பண்ணலாமென்றபடி. **ततो ग्राह्यं** – அவனிடத்தினின்றும் संशयनिरसनार्थமான ज्ञानमुपादेयம். ब्राह्मणादिகளுக்கும் संशयம் வந்தால் तन्निरा-

---

6 *பாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் 116-23.*

7 *காருடபுராணம் 219-6-9.*

स च पूज्यो यथा ह्यहं'' [8]''अनन्य देवताभक्ता ये मद्भक्तजनप्रियाः । मामेव शरणं प्राप्तास्ते मद्भक्ताः प्रकीर्तिताः'' [9]''तस्य यज्ञवराहस्य विष्णोरमिततेजसः । प्रणामं येऽपि कुर्वन्ति तेषामपि नमो नमः'' [10]''तदाश्रयस्याश्रयणात्तस्य तस्य च तस्य च । संसेवनान्नरा लोके पूयन्ते सर्वपातकै'' रित्यादिप्रमाणங்களை யாராய்ந்தால் राजाவுக்கு राजकुमारोपलालनம் போலே भागवतकैङ्कर्यம் भगவானுக்கபிमतமாயிருக்கையால் शेषभूतனான இவன் செய்யும் किञ्चित्कारங்களில் भागवतकैङ्कर्यம் प्रधानமாயிற்று. இவ்விடத்தில் तत्त्ववित्துக்கு प्रमाणसरणिயைப் பார்த்தால் [11]''ये यजन्ति पितॄन् देवा'' नित्यादि களிற்படியே யீश्वरன் भागवतशरीरனாய்க்கொண்டுமாराध्यனாம். [12]''स च

सार्थமாக அவனிடத்தில் கேட்டுத் தெளியலாமென்றபடி. **स च पूज्यो यथा ह्यहं** – எப்படி நான் पूज्यனோ – बहुमतिக்கத்தக்கவனோ அப்படியே அவனும் बहुमतिக்கத்தக்கினவ னென்றபடி. **अनन्यदेवताभक्ता** इति । अन्यदेवताभक्ता न भवन्तीत्यनन्यदेवताभक्ताः । ये मद्भक्तजनप्रियास्ते मद्भक्ताः प्रकीर्तिताः । देवतान्तरभक्तिயுள்ளவர்களும், मद्भक्तजनங்களிடத்தில் भक्तिயில்லாதவர் களும் मद्भक्तர்களாகமாட்டார்களென்றபடி. भागवताश्रयणத்திற்கும் भागवतकैङ्कर्यத்திற்கும் सर्वपापनिवर्तकत्वे प्रमाणங்காட்டுகிறார் **तदाश्रयस्येति** । **तस्य तस्य च तस्य च** – तच्चरमावधिदासस्य चेत्यर्थः । **संसेवनात्** – कैङ्कर्यकरणात्, पूयन्ते सर्वपातकैः – **सर्वपातकैः** प्रमुच्यन्त इत्यर्थः । **प्रमाणங்களை யாராய் ந்தாலி**ति । இதற்கு இவ்வர்த்தில் என்பதோடந்வயமென்று முன்பே சொன்னோம். **ஆராய்ந்தால்** – परामर्शित्தால், **राजकुमारोपलालनம்போலே** – राजकुमारोपलालनம் राजाவுக் கभिमतமாயிருக்குமாப்போலே என்றபடி. **अभिमतமாயிருக்கையாலே** इति । இதனால் अनन्यार्हशेषனான परमैकान्ति अन्यரான भागवतர்களுடைய கைங்கர்யத்தைப் பண்ணி னால் भगவான் வெறுக்குமாகில் அது भगवदनन्यार्हशेषत्वத்திற்கு विरुद्धமாகாதோ வென் கிற शङ्कै दूरतो निरस्तமாயிற்று. भगवदनभिमतனான अन्यனுடைய कैङ्कर्यமன்றோ विरुद्धமா வது. **भागवतकैङ्कर्यம் प्रधानமாயிற்று** इति । भगवदभिमताराधनமாகையால் प्रधानமாயிற்றென்ற படி. இப்படி भागवतकैङ्कर्यம் भगवदभिमतமாகையால் भगवदनन्यार्हशेषत्वविरुद्धமாகாதமாத்ர மன்றிக்கே भागवतकैङ्कर्यத்தையும் तदन्तर्यामिभगवत्कैङ्कर्यமாகப் प्रमाणம் சொல்லுகையால் இது अनन्यार्हशेषत्वத்திற்கு विरुद्धமாகாதென்கிறார் **இவ்விடத்தில் तत्त्ववित्துக்கு प्रमाण- सरणिயைப் பார்த்தாலி**ति । **இவ்விடத்தில்** – भागवतकैङ्कर्यविषयத்தில், **भागवतशरीर**

[8] பாரதம் ஆச்வமேதிகபர்வம் 104-91.
[9] பாரதம் சாந்திபர்வம் 46-130.
[10] காருடபுராணம்.
[11] பாரதம் சாந்திபர்வம் 355-4. (தக்ஷஸ்ம்ருதி)
[12] கீதை 7-17.

मम प्रियः'' என்கிறபடியே परमैकान्तिविஷயத்தில் प्रीतिपरतन्त्रனான प्रकारिயினுடைய நினைவைப்பார்த்தால் [13]''ज्ञानी त्वात्मैव मेमतं'' என்கிறபடியே भागवत-कैङ्कर्यத்தை भगवान् தன்னன்तर्यामिபக்கலிலே பண்ணினதாகவுகக்கும்.

இப்படி शेषिக்கபிमतமென்கிறவளவேயன்று, शेषत्वமாகிற संबन्धந்தான் सद्वारकமாகவுமுண்டாகையால் कैङ्कर्यமும் सद्वारकமாகவும் प्राप्तம். அதெங்ஙனே யென்னில்; नित्यं श्रिया समेतस्य भक्तैरात्मवतस्सदा । सह सद्वारकश्च स्याच्छेषित्वं

னாய்க்கொண்டுமாராद्ध्यனாமிति । तथा च नित्यकर्मங்களில் अग्नीन्द्राद्याराधनத்திற்கு तदन्तर्यामिभगवदाराधनம்போலே இதற்கும் भागवतशरीरकभगवदाराधनत्वமே வருகையால் अनन्यत्वविरोधமில்லை யென்று கருத்து. இப்படி भागवताराधनமும் अग्नीन्द्राद्याराधनवत् तदन्तर्याम्याराधनமாகில் सद्वारकமான இதற்கு प्राधान्यம் சொல்லக்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **स च मम प्रिय** इत्यादिना । **प्रकारिயினுடைய** – शेषीभूतனான अन्तर्यामि யினுடைய, **நினைவைப்பார்த்தால்** – अद्ध्यवसायத்தை நோக்கினால், **தன் अन्तर्यामि பக்கலிலே பண்ணினதாக வுகக்குமி**ति । सर्वान्तर्यामिயான भगवाனுக்கு वस्तुतः ஒரு अन्तर्यामिயில்லாவிடாலும் अन्तर्यामिபோலே प्रीतिविषयभागवतद्वारकाराधनं साक्षात्स्वाराधनापेक्षया भगवाனுக்கு अत्यन्तप्रीतिकरமென்றபடி. இப்படி साक्षात्स्वाराधनத்தைக்காட்டிலும் भागव-तद्वारकाराधनம் सर्वोत्कृष्टமாக முடிந்தபடியால் இது सद्वारकமானாலும் இதற்கு प्राधान्यம் போகாதென்று கருத்து.

இப்படி भागवतकैङ्कर्यம் भगवाனுக்கு अत्यन्तप्रीतिहेतुவென்கிறமாத்ரத்தால் कर्तव्यமென்பது மாத்திரமன்று. सद्वारकமாக भगवच्छेषभूतனான இவனுக்கு द्वारशेषिगतातिशयाधानद्वारा परशे-षिगतातिशयाधानம் प्रमाणसिद्धமாகையால் द्वारशेषिகளான भागवतர்களுடைய कैङ्कर्यமवश्यं कर्तव्यமென்கிறார் **இப்படி शेषिக்கभिमतமென்கிற வளவே யன்று** इति । **सद्वारकமாக வும் प्राप्तமி**ति । शेषत्वம் सद्वारकமென்று प्रमाणம் சொன்னால் कैङ्कर्यமும் सद्वारकமாக प्राप्त மாமிறே. இதை उपपादिக்கிறார் **அதெங்ஙனேயென்னிலி**त्यादिना **कैङ्कर्यமும் நிற்கு மி**त्यन्तेन । **नित्यमित्यादि** । **नित्यं श्रिया समेतस्य** – नित्यமாக श्रीविशिष्टனுக்கு, **सह शेषित्वं** – श्रिया सह शेषित्वம், उभयाधिष्ठानமான सर्वशेषित्वம், **सदा** – सर्वकालம், **भक्तैरात्मवतः** – भक्तர்களை आत्मा வாக எண்ணுகிற, **परमात्मनः** – परमात्माவுக்கு, **सद्वारकश्च स्यात्** – भक्तद्वारकமாகவுமாகக் கடவது. भक्तர்கள் आत्माவைப்போல் अत्यन्तमभिमतர்களாகையாலவர்களுக்கு शेषமாக जगத்தை विनियोगिக்கிறானென்பது भक्तैरात्मवतः என்பதால் विवक्षितம். भक्तैरात्मवतः என்கிற

[13] கீதை 7-18.

परमात्मनः ॥ स्वतन्त्रனாய் स्वच्छन्दलीलனான राजा தான் பூண்டவாभरणத்தையு மிட்ட மாலையையுமடியார்களுடையவுமானைகுதிரைகளுடையவுங் கழுத்திலேயிடுமாப்போலே [14]"அடியார்க்கென்னையாட்படுத்த விமல" னென்றும், [15]"नारदोऽहमनुप्राप्तस्त्वद्दर्शनकुतूहलात् । प्रभवो भगवद्भक्ता मादृशां सततं द्विज ॥" என்றும், [16]"மற்றுமோர் தெய்வமுளதென்றிருப்பாரோடுற்றிலேனுற்றது முன்னடியார்க்கடிமை" யென்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே अत्यन्तपारतन्त्र्यादि களடியாக भगवदिष्टविनियोगार्हதையாலே भगवच्छेषत्वம் தான் यावदात्मभाविயான கட்டளையிலே भागवतशेषत्वपर्यन्तமாயிற்று. இங்கு भागवतत्वமடியாக स्वरूप-

---

विशेषणத்தால் सद्वारकत्वोपपादनம். यद्वा भक्तैस्समेतस्येत्यनुषङ्गः । आत्मवतः என்பதற்கு ज्ञानिகளைக் குறித்து என்றர்थம். இந்த द्वारशेषत्वத்தை விவரிக்கிறார் **स्वतन्त्रனாய் स्वच्छन्दलीलனான** इत्यादिना । स्वतन्त्रனாகையாலே தனக்கு शेषமான वस्तुவை अन्यத்துக்கு शेषமாக்க समर्थன். स्वच्छन्दलीलனாகையாலே लीलारसानुभवार्थம் இப்படி अन्यशेषமாக विनियोगिக்க प्राप्तனென்றபடி. கழுத்திலே யிடுமாப்போலே என்பதற்கு इष्टविनियोग என்கிற अंशத்தோடந்வயம். இடுமாப்போலே இஷ்டமானபடி विनियोगिக்கைக்கு अर्हतैயாலே என்றர्थம். **அடியார்க்கி**त्यादि । **அடியார்க்கு** – தனக்கு दासभूतரான भागवतற்கு, **என்னை** – अत्यन्तपरतन्त्रனான என்னை, **ஆள்படுத்த** – दासभूतனாகப் பண்ணுகைக்கநுगुणமான, **விமலன்** – परिशुद्धமான मनस्सैயுடையவன்; நமக்கு अनन्यार्हदासभूतன் मदतिरिक्तருக்கும் दासனாகக்கூடுமா என்கிற பொறாமையன்றிக்கே தன் दासரெல்லோரையும் தனக் கत्यन्तप्रियர்களான भागवतர்களுக்கெல்லாம் दास्यம் பண்ணும்படி विनियोगिக்கைக்கு ஃடான मनोनैर्मल्यதையுடையவனென்றபடி. **नारदोऽहमि**त्यादि । **मादृशां** – भगवद्दास्यकाष्ठाभूत-भागवतदास्यத்தில் நிலை நின்றவர்களுக்கு, **भगवद्भक्ताः** – भागवतர்களெல்லாம், यस्मात् **प्रभवः** – प्रभुக்களோ? **மற்றுமோர் தெய்வமி**त्यादि । **மற்றும்** – भगवदन्यமாயும். ஓர் – अद्वितीयமாயும், **தெய்வம்** – देवतै, **உளதென்று** – உண்டென்று, இருப்பாரோடு – भगवानைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட मुख्यदेवतै உண்டென்று எண்ணியிருக்கும் देवतान्तरभक्तர்களோடென்றபடி. **உற்றிலேன்** – संसर्गिக்கமாட்டேன், **உற்றதும்** – நான் அங்கீகரித்ததும், **உன்னடியார்க்கு** – உன் दासभूतர்களுக்கு, **அடிமை** – दास्यம் – कैङ्कर्यமென்றபடி. **भगवच्छेषत्वம்** – भगवच्छेषत्वமானது, **தான் यावदात्मभाविயான கட்டளையிலே** – यावत्कालம் வளர்ந்த கட்டளையிலே, संबन्धिपर्यन्तமும் வளர்ந்த

---

14 *அமலனாதிபிரான் 1.*

15 *இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் 31-54.*

16 *பெரியதிருமொழி 8-10-3.*

प्रयुक्तமாகவும் [17]''गुणैर्दास्यमुपागतः'' என்கிற ந்யாயத்தாலே गुणज्ञानமடியாக स्वेच्छैயாலும் வந்த भागवतशेषत्वம் ''भगवद्भक्ताः, मादृशां'' என்கிற விரண்டு பதத்தாலும் ஸூசிதம். இப்भागवतशेषत्वம் க்ரயஞ்செல்லும்படியை [18]''பேசு வாரடியார்களெந்தம்மை விற்கவும் பெறுவார்களே'' யென்று கல்பஸூத்ர-வ்யாக்யாதாக்களான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்தார். இது மத்யமபதத்துக்குத்

தென்றபடி. यावदात्मभाविயான भगवच्छेषत्वமே भागवतशेषत्वपर्यन्तமாக வளருகையாலே இதுவும் यावदात्मभावि என்றதாயிற்று. द्वारभूतமான भागवतர்களுடைய शेषत्वம் இரண்டு வகையாயிருக்குமென்கிறார் **இங்கி**त्यादिना । **भागवतत्त्वமடியாக** – भागवतत्त्वமே निबन्ध-नமாக, **स्वरूपप्रयुक्तமாகவுமி**ति । ஒருவனுக்கு भागवतत्वமிருந்தால் அவனுடைய குணா-குணவிசாரமன்றிக்கே तावन्मात्रத்தாலே வரும் तच्छेषत्वத்தை स्वरूपप्रयुक्तशेषत्वமென்கிறது. இது भगवाனுக்கு सद्वारकशेषित्वத்தை विधिக்கிற प्रमाणத்தாலே सिद्धம். **गुणैर्दास्यमुपागतः** – இது இளையபெருமாளுடைய वाक्यம் ''अहमस्यावरो भ्राता'' என்பது இதின் முன் பாதம். பெருமாளுடைய समक्षத்தில் हनूமான் ''நீர் யார்'' என்று கேட்க, என்னை பெருமாள் ஒருபடி நினைத்திருப்பர் நான் ஒருபடி நினைத்திருப்பேன் என் கிறார். அவருடைய बुद्धिயால் நினைத்திருப்பது अवरो भ्राताஎன்று – இவருக்கு நான் பின் பிறந்த भ्राता என்று; என்னுடைய बुद्धिயால் அவர் மிகவும் गुणाढ्यரென்றும், அவருடைய गुणத்தாலே நான் அவருக்கு दासभूतனென்றும் நினைத்திருப்பே னென்று. சொன்னார். இந்த श्लोकन्यायத்தைப் பார்த்தால் भागवतர்களுடைய गुणங் களிலீடுபட்டு स्वेच्छैயினாலே வரும் भागवतशेषत्वமும் ஒன்றுண்டென்றேற்படுகிறது. இந்த இரண்டு शेषत्वமும் **''भगवद्भक्ताः'' ''मादृशां'' என்கிற இரண்டு பதத்தாலும் सूचितमिति** । **भगवद्भक्ताः** என்பதால் स्वरूपप्रयुक्तदास्यமும், गुणसारस्य वेदिகளைச் சொல்லும் **मादृशां** என்கிற पदத்தாலே गुणकृतदास्यமும் सूचितமென்றபடி. இந்த भागवतशेषत्वம் இப் भागवतர்கள் தம் गृहक्षेत्रादिகளைப்போலே நம்மை विक्रियம் செய்தாலும் செல்லும்படி யாயிருக்குமென்பதில் प्रमाणம் காட்டுகிறார் **இப்भागवतशेषत्वம் க்ரயஞ்செல்லும் படியை** इति । **பேசுவாரி**त्यादि । **பேசுவாரடியார்கள்** – भगवन्नामங்களை सादरமாகப் பேசுமவர்களான भागवतர்களுடைய அடியார்கள், भगवद्दास्यरसिकர்களான भागवतர் களென்றபடி. **எந்தம்மை** – दासभूतர்களான நம்மை, **விற்கவும் பெறுவார்கள்** – गृहक्षेत्रादिகளைப்போலே ஓரவஸரத்தில் विक्रियம் பண்ணவும் समर्थர்கள். **கல்பஸூத்ரவ்யா-**

[17] *ராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 4-12.*
[18] *பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-4-10.*

तात्पर्यार्थम். இவ்வர்த்தை अनुसन्धित्தால் இச் शेषत्वம் सद्वारकமாகவுமद्वारक மாகவும் நின்ற நிலையிலே शेषवृत्तिயான कैङ्कर्यமும் நிற்கும். ஆகையால் தன் शक्तिக்கनुरूपமாக भगवत्कैङ्कर्यத்தினுடைய साध्याकारविवृद्धिயான पुरुषार्थத் திலெல்லை நிலத்தைத் தரிசு தூறு விடாதொழிய प्राप्तம்.

ख्याताக்களான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்தாரிதி । कल्पसूत्रव्याख्याताக்களென்று சொன்னதால் शेषत्वத்தினுடைய स्वरूपलक्षणादिகளை நன்றாக அறிந்தமை தோற்றும். स्वरूपपरமான मूलमन्त्रத்தில் भागवतशेषत्वம் सिद्धिக்கும் स्थलத்தைக்காட்டுகிறார் **இது मद्ध्यमपदத்திற்கு तात्पर्यार्थमि**ति । இது – भागवतशेषत्वம், **मद्ध्यमपदத்திற்கு** – नमஸ்ஸுக்கு, **तात्पर्यार्थம்** – नमस्सु : ''न मम स्वातन्त्र्यं''என்கிற अद्ध्याहृतयोजनैயில் अत्यन्तपारतन्त्र्यप्रतिपादक மாகையாலே स्वतन्त्रशेषिக்கு इष्टர்களான भागवतविஷயத்தில் विनियोगार्हत्वरूपமான भागव-तशेषत्वம் तात्पर्यवृत्त्यासिद्धिக்குமென்று கருத்து. **இவ்வர்த்தை** – இन्नमस्सिனுடைய तात्पर्यार्थத்தை, **अनुसन्धित्தால்** – अनुसन्धानம் பண்ணினால், **இच्छेषत्वம்** – இந்த भगवच्छे-षत्वம், **सद्वारकமாகவும் अद्वारकமாகவும் நின்ற நிலையிலே** – भागवतद्वारकமாயும் साक्षाद्भगवन्निरूपितமாயும் நின்ற நிலையிலே, प्रणवप्रतिपाद्यமான साक्षात् भगवच्छेषत्वம் அதா வது अद्वारकभगवच्छेषत्वம் नमश्शब्दத்தாலே तात्पर्यवृत्त्या सद्वारकமாயுங் நிற்கிறாப்போலே யென்றபடி, **शेषवृत्तिயான कैङ्कर्यமும் நிற்குமி**தி । कारणமான शेषत्वம் अद्वारकமாயும் सद्वारकமாயும் நின்றால் तत्कार्यமான शेषवृत्तिயும், அதாவது कैङ्कर्यமும் अद्वारकமாயும் सद्वारकமாயும் अवश्यம் நிற்குமென்றபடி. இதனால் भागवतர்களுக்கு कैङ्कर्यம் பண்ணி னால் तद्वारा भगवाனும் प्रीतனாகிறானென்றதாயிற்று. भागवतकैङ्कर्यமும் यथाशक्ति பண்ண வேண்டுமென்கிறார் **ஆகையாலி**त्यादिना । **ஆகையால்** – भगवत्कैङ्कर्यம் सद्वारकமாயும் अद्वारकமாயும் நிற்கையால், **தன் शक्तिக்கनुरूप**மாக इति । न ह्यशक्यं विदधाति शास्त्रं, தனக்கு भागवतकैङ्कर्यத்தை परिपूर्णமாக अनुष्ठिக்க शक्तिயில்லாவிடிலும், यथाशक्ति भगवत्कैङ्कर्यம்போலே यथाशक्ति भागवतकैङ्कर्यமுமनुष्ठिக்கக்கூடுமென்று திருவுள்ளம். **भगवत्कैङ्कर्यத்தினுடைய** – இங்கு कैङ्कर्यशब्दம் किङ्करस्य भावः என்கிற व्युत्पत्त्या किङ्करत्वத்தை அதாவது – शेषत्वத்தைச் சொல்லுகிறது. कैङ्कर्यपरமானால் அதினுடைய साद्ध्याकारविवृद्धिயென்பது अनन्वितமாம். **साद्ध्याकारविवृद्धिயான** – शेषत्वத்தினால் साद्ध्यம் भगवत्कैङ्कर्यம், அதினுடைய आकारविवृद्धि भागवतकैङ्कर्यம், तद्रूपமானவென்றபடி. **पुरुषार्थத்திலெல்லை நிலத்தை** – भगवत्कैङ्कर्यरूप पुरुषार्थத்தினுடைய सीमाभूमिயை, அதாவது भागवतकैङ्कर्यத்தை, **தரிசு தூறுவிடாதொ ழிய प्राप्तमि**ति । सस्याद्यनर्हक्षेत्रமாக விட்டுவிடாமலிருக்க प्राप्तமென்றபடி. भागवतकैङ्कर्यம் செய்யாவிடில் भागवतशेषत्वपर्यन्तभगवच्छेषत्वமே स्वरूपமாகையாலும் भागवतकैङ्कर्यपर्यन्तभगव-

இது [19]''भर्तुर्भृत्यगणस्य च'' [20]''आप्तो विष्णोरनाप्तश्च द्विधा परिकरस्स्मृतः । नित्यो वन्द्यो न चानित्यः कर्मवश्यो मुमुक्षुभिः'' என்று श्रीपौष्करादिகளிற்சொன்ன न्यायத்தாலே पतिव्रताधर्मம்போலேயிருக்கிற परमैकान्तित्वத்துக்கு மிகவுமுசிதமான पतिचि-त्तानुवर्तनம். ஆகையால் हेत्वन्तरத்தாலன்றிக்கே अनन्यार्हशेषत्वज्ञानமடியாக வருகையாலே யிவ்வन्यशेषत्वம் विरुद्धமன்று.

त्कैङ्कर्यமே परिपूर्णपुरुषार्थமாகையாலும் परिपूर्णपुरुषार्थம் सिद्धिக்காது. ஆகையால் भागवत-कैङ्कर्यपर्यन्तமாகவே भगवत्कैङ्कर्यம் अवश्यानुष्ठेयமென்று கருத்து.

ननु भगवदेकशेषனுக்கு अन्यकैङ्कर्यம் युक्तமாகுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இது भर्तुर्भृत्यगणस्य** चेत्यादिயால். இந்த वचनம் पौष्करसंहितैயில் ऐकान्त्याक्षेपத்தில் समाधानन्तर्गतवचन-शेषம், ''देवव्यामिश्रयाजित्वं प्रतिषिद्धं पुनः पुनः । प्रागुक्तानाञ्च यागानां दृष्टमङ्गीकृतञ्च तत् ॥ तन्मेऽत्र संशयं जातं छेत्तुमर्हसि सांप्रतं । श्रीभगवानुवाच । सत्यमेतन्महाबुद्धे यथा संचोदितं त्वया । किन्तु क्रियान्तरे प्राप्ते न दोषस्त्व-धिकारिणां ॥ यस्मात्सर्वपरत्वं हि तेषामस्त्यच्युतं प्रति । तदाश्रितत्वाद्देवानामन्येषां पूजनन्तु वै ॥ न दोषो हि यथा लोके भर्तुर्भृत्यगणस्य च । माननाद्धर्मपत्नीनां समक्षे वा परोक्षतः ॥'' என்று ऐकान्याक्षेपसमाधानवचनங்கள். **भर्तुः** – भर्ताவுக்கும், **भृत्यगणस्य च** – அவனுடைய भृत्यवर्गத்திற்கும், **समक्षे परोक्षतो वा, मा न नात् – पूजनात्, धर्मपत्नीनां** – पतिव्रतैகளுக்கு, **यथा लोके न दोषः तथा भगवदाश्रितानां पूजनन्तु वै** – पूजनமோ வென்றால், न दोषो हि – दोषமாகாதென்று प्रसिद्धமன்றோ? என்று சொல்லியிருப்பதால் भर्तृसंबन्धज्ञानத்தாலே पतिव्रतैக்கு भर्ताவினுடைய भृत्यवर्गपूजनமெப்படி पातिव्रत्यभञ्जकமன்றோ प्रत्युत पातिव्रत्यத்திற்கு उचितமோ அப்படியே भागवतவிஷயத்தில் भगवच्छेषत्वज्ञानமடியாக परमैकान्तिகள் பண்ணும் कैङ्कर्यம் भगवदनन्यार्हशेषत्वத்திற்கு भञ्जकமாகாது. प्रत्युत அதற்கு उचितமாகவேயாகும் என்பது இந்த श्लोकतात्पर्यம். **आप्त** इत्यादि। विष्णुவுக்கு नित्यः आप्तः என்றும், अनित्यः अनाप्तः என்றும் இரண்டு வகையான परिकरமுண்டு, அதில் **नित्यः आप्तः** – सर्वदा आप्तரான नित्यரும் मुक्तரும், भागवतादिகளும், **वन्द्यः** – सेव्यः, सर्वदा இவர்கள் भागवतர்களாகையால் मुमुक्षुவுக்கு सेव्यர்கள். **कर्मवश्यः** – कर्मपरवशராயும், अत एव **अनित्यः** – कदाचिदाप्त्यंशத்தில் अनित्यராயுமிருக்கிற, कदाचिदाप्तिயை யிழந்து எதிரம்பு கோர்க்கிறவர்களாயும், अत एव अनाप्तராயுமிருக்கிற रुद्रादिகள், **न वन्द्यः** – भगवच्छेषत्व ज्ञानமிருந்தாலும் அது कादाचित्कமாகையால் रुद्रादिகள் परमैकान्तिகளுக்கு अवन्द्यர்களென்பது இந்த श्लोकार्थம். उपपादिத்த விஷயத்தை उपसंहरिக்கிறார் **ஆகையாலிதி । ஆகையால்** – परमैकान्तित्वத்திற்கு மிகவுமுசிதமான पतिचित्तानुवर्तनமாகை

---

[19] பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை.
[20] பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை.

இப் भागवतशेषत्वம் स्वाभाविकமோ औपाधिकமோவென்னில்; कर्माद्युपाधி களற [21]**"नित्याभिवाञ्छितपरस्परनीचभावैः" என்கிறபடியே यावदात्मभाविயாய்க் கொண்டு मुक्तदशैயிலும் अनुवर्तिப்பதொன்றாகையாலே स्वाभाविकமென்ன வுமாம், भगवत्संबन्धज्ञानविशेषनिबन्धनமாகையாலே औपाधिकமென்னவுமாம். இப்படியாகில் இருவருக்கும் भागवतत्वமுண்டானாலொருவரைப்பற்ற**

யால், **हेत्वन्तरத்தாலன்றிக்கே** – कर्मத்தாலே யன்றிக்கே, இதனால் भागवतविषयத் திலும் कर्माद्युपाधिकமாக வரும் शेषत्वம் पारमैकान्त्य विरुद्धமென்று सूचितம். **अनन्यार्हशेषत्व-ज्ञानமடியாக வருகையாலே யிவ்வन्यशेषत्वம் विरुद्धமன்று** इति । **இவ்வन्यशेषत्वம்** – भागवतர்களாகிற अन्यர்களாலே निरूपितशेषत्वம், **विरुद्धமன்று** – भर्तुर्भृत्यगणस्य च" "नित्यो वन्द्यः" என்கிற प्रमाणப்படி विरुद्धமாகாதென்றபடி. இங்கு இவ்வन्यशेषत्वமென்கை யால் भागवतेतरदेवतान्तरशेषत्वம் "न चानित्यः" என்று निषेधिக்கையால் अनन्यार्हशेषत्वज्ञानமடி யாக வந்தாலும் पारमैकान्त्यविरुद्धமென்று सूचितமாகிறது.

இந்த भागवतशेषत्वம் स्वाभाविकமா? औपाधिकமா? என்று शङ्किத்து उभयथापि निर्वहिக்கிறார் **இப்भागवतशेषत्वमित्यादिना । नित्याभिवाञ्छितपरस्परनीचभावैः – नित्यं** – यावदात्मसत्वं, **अभिवाञ्छितः** – अभिलषितः, **परस्परनीचभावः** – अन्योन्यं प्रति नैच्यं शेषत्वमिति यावत्; येषां तैः, **यावदात्मभाविயாய்க் கொண்டு** – आत्मभवनं यावत् तावत्पर्यन्तभाविயாயென்றபடி. இதனால் आत्माधिकरणकालत्व-व्यापकाधिकरणताकत्वरूपं स्वाभाविकत्वं सूचितம். **भगवत्संबन्धज्ञानविशेषनिबन्धनமாகையாலே औपाधिकமென்னவுமாமि**ति । भगवता सह भागवतानां यस्संबन्धः शेषत्वादिः, तत् ज्ञानविशेषः – भागवतர்களெல்லாம் अस्मत्स्वामिயான भगवाனுக்கு संबन्धिகளென்கிற ज्ञानविशेषம். **तन्नि-बन्धनமாகையாலே** – तत्कारणகமாகையாலே, भागवतர்களெல்லாம் भगवाனுக்கு शेषभूतர்களென்று संबन्धज्ञानமுண்டான பிறகு, அந்த ज्ञानத்தாலே அவர்களுக்கு நாம் अतिशयाधानம் பண்ணவேண்டுமென்கிற इच्छैயாலே भागवतातिशयाधायकत्वம் வருகை யாலே யென்றபடி. **औपाधिकமென்னவுமாம்** – भगवत्संबन्धज्ञानविशेषरूपोपाधि प्रयुक्त-त्वादौपाधिकமென்று சொல்லலாமென்றபடி. இப்படி उभयविधமாகவும் भागवतशेषत्व முண்டென்றால் ஒரு भागवतரைக்குறித்தே மற்றொரு भागवतருக்கு शेषत्वமும் शेषित्व மும் एककालத்தில் வரவேண்டிவருமே? அப்படி வருகை विरुद्धமன்றோ வென்று शङ्किத்து समाधानமருளிச்செய்கிறார் **இப்படியாகிலி**त्यादिना । भागवतशेषत्वத்தை स्वाभाविक மாகவும் औपाधिकமாகவுமொப்புக்கொண்டாலென்றபடி. இரண்டு भागवतர்களை யெடுத்து சங்கிக்கிறார் **இருவருக்கும் भागवतत्वமுண்டானாலிதி ஒருவரைப்**

---
[21] வைகுண்டஸ்தவம் 77.

வொருவர்க்கு शेषत्वமும் शेषित्वமும் வருகை विरुद्धமன்றோவென்னில்; परस्परोपकार्योपकारकभावादिகளிற்போலேயிங்கும் विरोधமில்லை. अधिकार्यवस्थैயிலே क्रियைக்கு शेषिயானவன் தானே कर्तृत्वावस्थैயிலே யிதுக்கு शेषமாய் நில்லா நின்றான். அப்படியே अन्योन्यம் பண்ணும் अतिशयங்களை उपजीविயாதே யொருத்தருக்கொருத்தரतिशयाधानம் பண்ணினால் अति-शयाधायकत्ववेषத்தாலே இவருக்கும் शेषत्वமுண்டாய், अतिशयத்துக்காश्रय மான वेषத்தாலே இவருக்கும் शेषित्वமுண்டாகாக்குறையில்லை. இப்படி ईश्वरेच्छैயாலே யிருவரும் परस्परमतिशयाधायकராக विनियुक्तராகையாலேயிவருக்

பற்றவொருவர்க்கு शेषत्वமும் शेषित्वமும் வருகை विरुद्धமன்றோ इति । मैत्रனென்கிற ஒருவனுக்கு यज्ञदत्तனைக்குறித்து पुत्रत्वமும், देवदत्तனைக்குறித்து पितृत्वமும் வரலாம். அவனுக்கே यज्ञदत्तனைக்குறித்தே पितृत्वமும் पुत्रत्वமும் வருகை எப்படி विरुद्धமோ அப்படியே ஒருவனைக்குறித்தே शेषत्वமும் शेषित्वமும் विरुद्धமன்றோ என்று शङ्का-भिप्रायம். दृष्टान्तान्तरத்தைச் சொல்லி परिहरिக்கிறார் **परस्परोपकार्योपकारकभावादिகளைப் போலே இங்கும் विरोधமில்லை** इति । लोकத்திலொருவனுக்கு ஒருவன் अर्थादि களாலுपकरिத்தால் அவனுக்கே उपकृतனான மற்றொருவன் क्षेत्रदानादिகளாலோ மற்ற வேறு प्रकारத்தாலோ उपकरिக்கக் காண்கிறோம். அவ்விடத்தில் ஒருவனைக் குறித்தே ஒருவனுக்கு उपकार्यत्वமும் उपकारकत्वமும் सर्वसंमतம். ஆனால் उपकारप्रकारभेदம் உண்டு. அதுபோலே இங்கும் परस्परातिशयाधायकत्वातिशयभाक्त्वங்களிருந்தாலும் अति-शयाधानप्रकारभेदமிருப்பதால் विरोधமில்லை யென்று கருத்து. இதில் पूर्वमीमांसैயின் संमतिயைக்காட்டுகிறார் **अधिकार्यवस्थैயிலே** इत्यादिना । ''स्वर्गकामो यजेत'' என்கிற विधिवाक्य-पर्यालोचनैயில் स्वर्गकामनावानान अधिकारीविहितமான यागத்திற்கு शेषिயாயிருக்கிறான். அவன்தானே यज्ञानुष्ठानकालத்தில் यज्ञத்திற்கு शेषமாயிருக்கிறானென்றபடி. இதை दार्ष्टान्तिकத்திலுபपादिக்கிறார் **அப்படியே अन्योन्यம் பண்ணுமி**त्यादिना, அப்படியே என்பதற்கு शेषित्वமுண்டாகக்குறையில்லை யென்பதோடந்வயம். **अतिशयங்களை उपजीविயாதே** इति । कृतத்திற்கு प्रतिकृतமாக अतिशयाधानம் பண்ணினால் விலைகொடுத் தது போலாகுமாதலால் அது கூடாதென்று கருத்து. **ஒருத்தொருக்கொருத்தர் अतिशयाधानம் பண்ணினாலி**ति । இவருக்கு நான் अतिशयाधानம் பண்ணக்கடவேன் என்கிற परस्परेच्छैயினாலே परस्परातिशयाधानம் பண்ணினாலென்றபடி. शेषत्वलक्षणத்தி லிருக்கிற इच्छैயை मद्ध्यस्थेश्वरेच्छापरமாக்கி शेषत्वத்தை उपपादिக்கிறார் **இப்படி ईश्वरेच्छैயாலே** इति । இப்படி भागवतர்களுக்கு परस्परस्वरूपकृतदास्यம் ईश्वरेच्छैயாலே வருகை

கும் भागवतशेषत्वसंबन्धம் प्रामाणिकம். गुणवशीकृतனான தன் நினைவாலே भगवद्विषयத்திலும் भागवतविषयத்திலும் வரும் दासत्वம் भोगवर्द्धकமாய்க்கொண்டு தன்னேற்றமாயிருக்கும். இவ்விடத்தில் ईश्वरன் स्वातन्त्र्य सहकृतैயான தன்னிச்சையாலே भागवतர்க்கெல்லாம் शेषित्वத்தையுண்டாக்கும். இவர் களிச்சையையுங்கூட்டிக்கொண்டிவர்களுக்கு भागवतशेषत्वத்தை உண்டாக் கும். இப்படி स्वामिக்கிष्टविनियोगार्हராய்க்கொண்டு शेषिகளாய் நிற்கை

யாலே प्रामाणिकமென்று स्थापித்து இனி भगवद्विषयத்திலும் भागवतவிஷயத்திலும் வரும் गुणकृतदास्यத்தில் विशेषமருளிச்செய்கிறார் **गुणवशीकृतனான** इति । शेषिகளான भगवद्भागवतர் களுடைய गुणवशीकृतனான என்றபடி. **தன் நினைவாலே** – தன்னிச்சையாலே தன் प्रीतिயாலேயென்றபடி. भोगवर्धकமாய் – अतिशयितविलक्षणानन्दजनकமாயென்றபடி. **தன் னேற்றமாயிருக்கும்** – स्वस्वरूपத்தாலேயே उत्कृष्टமாயிருக்கும். இனி सर्वभागवतगत மான परस्परशेषित्वத்திற்கும் शेषत्वத்திற்கும் हेतुவைக்காட்டுகிறார் **இவ்விடத்திலீ श्वरனி**त्यादिना । **स्वातन्त्र्यसहकृतैயான தன்னிச்சையாலே** – இங்கு தன்னிச்சையாலேயே என்றவधारणம் விவக்ஷிதம். அதனால் நான் शेषिயாகவேணுமென்று शेषिயாகிற வனுடைய इच्छैव्यावृत्तिக்கப்படுகிறது. **இவர்களிச்சையையுங்கூட்டி** इति । गुणकृतदास्य- स्थलத்தில் நான் இவருக்கு शेषனாகக்கடவேன் என்கிற शेषभूतனுடைய इच्छैயையுங் கூட்டிக்கொண்டென்றபடி. तथा च शेषत्वமிரண்டுவிதம்; भगवदिच्छामात्रकृतமென்றும், गुणवशीकृतனான शेषனுடையவும், भगवाனுடையவுமிச்சைகளாலே कृतமென்றும். அதில் भगवदिच्छामात्रकृतமான स्वरूपगतशेषत्वம் सर्वभागवतनिष्ठம். उभयेच्छाधीनமான भागवतशेषत्वம் गुण- वशीकृतனான भागवतमात्रनिष्ठம். இவ்விரண்டும் प्रमाणसिद्धம். இப்படி भागवतர்கள் ईश्व- रेच्छाधीनமான परस्परशेषत्वத்தை வஹிப்பது युक्तமானாலும், परस्परशेषित्वத்தை வஹிப்பது युक्तமாகுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படி** इत्यादिना । **स्वामिக்கிष्टविनियोगार्ह ராய்க்கொண்டு शेषिகளாய் நிற்கை தன்னலே** इत्यादि । **स्वामिக்கு** – स्वतन्त्रனான शेषिக்கு, **इष्टविनियोगार्हராய்க்கொண்டு** इति । ஒருவன் अहङ्कारममकारங்களாலே தான் भागवतர்களுக்கு शेषिயென்று நினைத்தாலும், शेषिயாக நின்றாலும் அது शेषत्वस्वरूपத் திற்கு विरुद्धமாம். स्वामिயான भगवाன் நீ इतरभागवतர்களுக்கு शेषिயாக நிற்கவேணும் அவர்கள் செய்யுமतिशयத்தை யடையவேண்டும் இது எனக்கு इष्टமென்று भागवत- शेषिயாக विनियोगिத்தால் அவனுக்கு परतन्त्रனாய்க்கொண்டு भागवतशेषिயாய் நிற்கை शेषत्वस्वरूपविरुद्धமாகாது. प्रत्युत परस्परம் भगवच्छेषत्वस्वरूपத்தையும், पारतन्त्र्यस्वरूपத்தையும் பெற்றவர்களாகவே ஆவார்களென்றபடி. शेषत्वத்திலே शेषனுடைய इच्छैயையும்

தன்னாலே யிருவரும் स्वरूपம் பெற்றார்கள். स्वाभीष्टமான भागवतशेषत्वமு மதின் ஃபலமான भागवतकैङ्कर्यமும் सिद्धिக்கையாலிருவரும் पुरुषार्थकाष्ठै பெற் றார்கள். இருவரையுமிப்படி परस्परशेषशेषिகளாக नियमिத்து रसिக்கை யாலே ईश्वरன் தன்னீश्वरत्वமும் भोक्तृत्वமும் பெற்றான். இப்प्रकारத்தாலே தங்களுக்குவந்த शेषत्वशेषित्वादिகளெல்லாமீश्वरனுடைய भोक्तृत्वத்துக்கு शेषமென்று தெளிகையாலே இருவர்க்குங்கோதற்ற पुरुषार्थकाष्ठैயுண்டா கிறது. இப்படி निश्चितार्थராய் सारவித்துக்களான कृतकृत्यருக்கு अपराधरुचि யும்,

---

கூட்டினதால் सिद्धिக்குமர்த்தை யருளிச்செய்கிறார் **स्वाभीष्टமான भागवतशेषत्वமுமித्यादि ।** भागवतशेषत्वशेषित्वங்களினுடைய வஹனங்கள் अत्यन्तपरतन्त्रस्वरूपलाभार्थங்களாக விருந் தாலும் गुणकृतशेषत्वமும், तत्कृतकैङ्कर्यமும், தன்னிச்சையினாலேயே வந்தபடியினால் पुरुषार्थकाष्ठारूपமாகையால் पुरुषार्थकाष्ठै பெற்றார்களென்றபடி. भागवतர்களை परस्परशेष- शेषिகளாக நியமித்ததால் ईश्वरனுக்கு सिद्धिத்த अंशத்தைக்காட்டுகிறார் **இருவரையு** மித்யாதியால். **नियमिத்து रसिக்கையாலே** इति । ईश्वरनियमनமன்றிக்கே भागवतர்கள் परस्परशेषशेषिகளாக நின்றால் இவனீश्वरत्वத்திற்கே न्यूनतै வருமாகையால் அப்படி வாராமைக்காக नियमिத்து என்கிறது. नियमिத்தபிறகும் அவர்களுடைய शेषशेषित्वங் களில் ईश्वरனுக்கு अतृप्तिயிருந்தால் भोक्तृत्वம் அதாவது भागवतர்களுடைய परस्परशेष- शेषिभावத்தாலேவரும் आनन्दம் सिद्धिக்காது. அது सिद्धिக்கைக்காக रसिக்கையாலெ ன்றது. ईश्वरनियमनத்தால் भागवतர்கள் परस्परशेषशेषिभावத்தை वहिத்தால் नियन्तृत्वरूपமான ईश्वरत्वம் न्यूनतैயன்றிக்கே अभिवृद्धமாம். அப்படி नियमिத்து रसिத்தால் அதினாலுண் டான आनन्दरूपभोक्तृत्वமும் ईश्वरனுக்கभिवृद्धமாமென்றபடி. परस्परशेषशेषिகளான இரண்டு भागवतர்களுக்கும் पुरुषार्थकाष्ठैயுண்டாகுமென்கிறார் **இப்प्रकारத்தாலே** इत्यादिना । **இப் प्रकारத்தாலே** – भगवन्नियमनத்தாலே, **शेषत्वशेषित्वादिகளெல்லாம்** – இங்கு आदिपदத்தால் कैङ्कर्यத்திற்கு संग्रहம். **भोक्तृत्वத்திற்கு शेषமென்று தெளிகையாலே** – भोक्तृत्वத்திற்கா पादकமென்று தெளிகையாலே, **கோதற்ற** – கோது – असारம், அதில்லாத, भगवद्भोक्तृ- त्वापादकமென்று தெளியாவிடில் स्वार्थत्वभ्रान्तिरूपமான கோது கலசும்; அது தெளிகை யாலே स्वार्थत्वभ्रान्तिरूप கோதற்றதென்றபடி. **पुरुषार्थकाष्ठैயுண்டாகிறது** – भागवतकैङ्कर्य முண்டாகிறதென்றபடி. இப்படி भागवतशेषत्वप्रयोजननिश्चयமுடையவர்களுக்கு பழுதில்லாத परमैकान्तिகளின் प्रसादமும் अपेक्षणीयமென்று தலைக்கட்டுகிறார் **இப்படி निश्चितार्थராயீत्यादिना । இப்படி** – தமக்கு வந்த भागवतशेषत्वतत्कैङ्कर्यादिகளெல்லாம் ईश्वर னுடைய भोक्तृत्वத்துக்கு शेषமென்று கீழ்ச்சொன்னபடி, **निश्चितार्थராய்** – निश्चितप्रयोजन

अतिशङ्कैயும் अन्यदेवतास्पर्शமும், आत्माधीनभोगமும் आत्मार्थभोगமுமாகிற பழுதில் லாத परमैकान्तिகளுடைய प्रसादமே எப்போதும் स्वयंप्रयोजनமாக अपेक्षणीयம்.

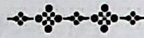
வேதமறிந்த பகவர் வியக்க விளங்கிய சீர்
நாதன் வகுத்த வகை பெறுநாமவனல்லடியார்க்-
காதரமிக்க வடிமை யிசைந்தழியாமறைநூல்
நீதி நிறுத்த நிலைகுலையா வகை நின்றனமே. (23)

ராய், நம்முடைய शेषत्वकैङ्कर्यங்களுக்கு भगवानुடைய भोक्तृत्वமே प्रयोजनம், அதாவது विलक्षणानन्दமே प्रयोजनமென்கிற निश्चयமுடையவராயென்றபடி. இதனால் இந்த निश्चयமில்லாதவர்களுக்கு भागवतप्रसादापेक्षै आवश्यकமென்பதில் निर्बन्धமில்லை என்று தோற்றுகிறது. **सारवित्तुக்களான** – पूर्वाधिकारத்தில் करणत्रयத்தாலும் कर्तव्यங்களில் प्रधानம் भगवत्कैङ्कर्यத்தில் எல்லைநிலமான आचार्यादिभागवतकैङ्कर्यம் என்று சொன்ன कर्तव्य-सारांशத்தை सप्रयोजनமாக வறிந்தவர்களான, இதனால் सारवेदिகளல்லாதார்க்கு भागवत-प्रसादம் अनपेक्षितமானாலும் सारवित्तुக்களுக்கு அது अवश्यापेक्षणीयமென்று தோற்று கிறது. **कृतकृत्यருக்கு** – कृतोपायருக்கு, இதனால் अकृतोपायர்களுக்கு भागवतप्रसादம். उपायपूर्त्यर्थமாக अपेक्षितமானாலும் कृतकृत्यனுக்கு स्वयंप्रयोजनமாகவே अपेक्षणीयமென்று தோற்றுகிறது. अपेक्षणीयप्रसादाश्रयர்களான परमैकान्तिகளை विशेषिப்பிக்கிறார் **अपराध-रुचियुमि**त्यादिना । **अपराधरुचि** – भगवद्भागवताचार्यापचारத்தில் ஆசை, **अतिशङ्कैயும்** – महाविश्वास-विरोधियान शङ्कापञ्चकமும், **अन्यदेवतास्पर्शமுமி**ति । अन्यदेवतास्पर्शமிருந்தால் पारमैकान्त्यம் घटियाதிறே. **आत्माधीनभोगமுமி**ति । भगवदधीनமான தன்னுடைய भोगத்தில் स्वाधीनत्वबुद्धि யும் पारमैकान्त्यविरुद्धமிறே. आत्मार्थभोगமுமிति । ''भुङ्क्ते स्वभोगमखिलं पतिभोगशेषं'' என்று சொல்லப்போகிறபடி भगवद्भोगशेषமான தன்னுடைய भोगத்தை स्वार्थமாக நினைப் பதும் पारमैकान्त्यभञ्जकமிறே. **ஆகிறபழுது** – கீழ்ச்சொன்ன குற்றம், **प्रसादமே** – உகப்பே. **எப்போதும்** – सर्वकालத்திலும், **स्वयंप्रयोजनமாக अपेक्षणीयமி**ति । प्रसादமபேக்ஷணீயம்; प्रसादமே अपेक्षणीयம். प्रयोजनமாக अपेक्षणीयம்; स्वयंप्रयोजनமாக अपेक्षणीयம். न तु प्रयोजनान्तरसाधनतया सर्वदा अपेक्षणीयம். न तु कादाचित्कतया अपेक्षणीयமென்று கருத்து.

மேல் சொல்லப்போகிற शास्त्रीयनियमनाधिकारத்தின் सारार्थத்தை ''अङ्कान्तपात्रैरङ्कास्यमुत्त-राङ्कार्थसूचनम्'' என்கிற अङ्कास्यन्यायத்தாலே இவ்வதிகாரத்திலேயே சூசிப்பியா நின்று கொண்டு भागवतकैङ्कर्यத்தை यथाशास्त्रமே பண்ணும்படி நின்றோமென்கிறார் ஒரு பாட்டாலே. **வேதமறிந்த** इत्यादि । **வேதமறிந்தபகவர்** – अनुष्ठानपर्यन्तवेदार्थज्ञानமு டைய सर्वज्ञप्रायர்களான நம்மாசார்யர்கள், **வியக்க** – विस्मयिக்க – आश्चर्यப்படும்படி.

नाथे नस्तृणमन्यदन्यदपि वा तन्नाभिनालीकिनी
नालीकस्पृहणीयसौरभमुचा वाचा न याचामहे ।
शुद्धानान्तु लभेमहि स्थिरधियां शुद्धान्तसिद्धान्तिनां
मुक्तैश्वर्यदिनप्रभातसमयासत्तिं प्रसक्तिं मुहुः ॥ ३७ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
पुरुषार्थकाष्ठाधिकारः षोडशः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

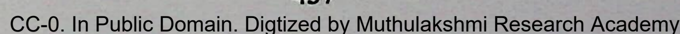

விளங்கிய – விளங்காநிற்கிற, **சீர்** – कल्याणगुणங்களையுடைய, **நாதன்** – सर्वस्मात्पर னான भगவான், **வகுத்தவகை** स्वेच्छैயால் विनियोगिத்த भागवतशेषत्वप्रकारத்தை, **பெறு நாம்** – பெறுவதற்கு योग्यரான நாம், **அவனல்லடியார்க்கு** – அந்த स्वामिயினு டைய संबन्धिகளான अपराधरुच्यादिபழுதில்லாத भागवतர்களுக்கு, **ஆதரமிக்க** – गुणा-धिक्यदर्शनத்தாலே வந்த कैङ्कर्यरुचि விஞ்சியிருக்கும்படி, **அடிமையிசைந்து** – शेषत्व-कैङ्कर्यத்தை யங்கீகரித்து, अङ्गीकरिத்தविषयத்திலும், **அழியாமறைநூலிதி । அழியா** – ("अनादिनिधना ह्येषा" என்கிறபடி) नित्यமான, **மறை** – வேதமாகிற, **நூல்** – शास्त्रத்தாலே **நீதி நிறுத்த** – मीमांसादिन्यायத்தோடு विசாரித்து, व्यवस्थापिக்கப்பட்ட என்றபடி. **நிலை** – स्थिति, शास्त्रीयமான वर्णाश्रमपितृपुत्रगुरुशिष्यादिधर्माचारத்தின் மரியாதையென்றபடி. **குலையாவகை** – குலையாத प्रकारத்திலே **நின்றனமே** – நிற்கபெற்றோமென்ற படி.

परमैकान्तिகளுடைய प्रसादமே எப்பொழுதுமபேக्षणीयமென்று சொன்னதையே श्लोकத்தாலும் दार्ढ्यार्थமருளிச்செய்கிறார் **नाथ** इत्यादिना । **नाथे** – अस्मत्स्वामिயான भगवा னிடத்தில், उपायानुष्ठानத்தால் सिद्धமான प्रीतिயையொழிய **तृणं** – तृणसदृशமான ऐश्वर्यத் தையோ, ऐहिकपुत्रपश्वादिகளையோ, अथवा अतिविधिशिवமான ऐश्वर्यविशेषத்தையோ **अन्यत्** – कैवल्यத்தையோ, आत्मानुभवத்தையோ என்றபடி. **अन्यत्** – அதைக்காட்டிலும் अत्यन्त-विलक्षणமான मोक्षத்தையோ, उपायத்தை अनुष्ठिத்தபிறகு मोक्षமும் याचनीयமன்றென்று கருத்து, **अपि** – भगवाனாகவேயிருந்து आनन्दानुभवம் பண்ணுகையையோ, **वा** – चार्थः,

இவையெல்லாவற்றையும் ஸமுச்சயித்து அநுபவிக்கையையோ, **तन्नाभि** – அந்த பகவானுடைய நாபியாகிற, **नालीकिनी** – தாமரை ஓடையிலே முளைத்த, **नालीक** – चतुर्मुखोत्पादकமான தாமரைபுஷ்பத்தாலே, **स्पृहणीय** – अभिलषिக்கக்கூடியதான, **सौरभ** – परिमळத்தை, **मुचा** – प्रसरिப்பியாநின்றுள்ள, பகவானுடைய நாபிகமலம் चतुर्मुखोत्पादकமாயும், चतुर्मुखस्थानமாயுமிருப்பதாலே देवतान्तरसंबन्धமுள்ளதாகையால் அதனாலே ஒரு प्रकारத்தாலும் देवतान्तरसंबन्धप्रयोजनान्तरसंबन्धगन्धமில்லாத परमैकान्तिகளான நம்முடைய दिगन्तप्रसृतமான वाक्सौरभம் अभिलषिக்கக்கூடினதே என்று கருத்து. **वाचा** – स्वरूपानुरूपமான पुरुषार्थप्रार्थनैயிலேயே अभ्यासமுள்ள நம் வாக்காலே, **न याचामहे** – நாம் प्रार्थिக்கமாட்டோமென்றபடி. உமக்கு अपेक्षितம்தான் எதென்ன வருளிச்செய்கிறார் – **शुद्धानामित्यादि । शुद्धानां** – முன்சொன்ன अपराधरुचिरूपदोषरहितர்களாயும், **स्थिरधियां** – महाविश्वासविरोधियान शङ्कापञ्चकरहितர்களாயும், பகவானிடத்திலேயே प्राप्यत्व प्रापकत्व निश्चयமுடையவர்களாயுமென்றபடி. **शुद्धान्तसिद्धान्तिनां** – शुद्धान्तं – अन्तःपुरस्त्रीகள், அவர்களுடைய सिद्धान्तம், ''असूर्यंपश्या राजदाराः'' என்னும்படியுள்ள पातिव्रत्य, पारमहकान्त्यமென்றபடி. अन्तःपुरस्त्रीகள் पातिव्रत्यशालिகளாயும், पत्यधीनभोगர்களாயும், पत्यर्थभोगர்களாயுமிருப்பார்களிறே. அவர்கள் போல் भगवदधीनभोगர்களாயும், भगवदर्थभोगர்களாயுமிருக்கிற परमैकान्तिகளான महाभागवतர்களுடைய என்றபடி. **मुक्तैश्वर्येति** । मुक्तர்களுடைய ऐश्वर्यம் परिपूर्णब्रह्मानुभवம்; அதுவே ஒரு दिनம் – मद्ध्याह्नம். ''सकृद्दिवा हैवास्य भवति'' என்றதிறே श्रुति । அந்த दिनத்துக்கு **प्रभातसमयासक्तिं** – प्रातःकालासत्तिरूपैயான, मोक्षமாகிற दिवसத்திற்கு अव्यवहितपूर्वभाविயாயுள்ள प्रत्यूषமான வென்றபடி. இதனால் परमैकान्तिகளுடைய प्रसादம் வந்தால் मोक्षம் शीघ्रभाविயென்று सूचितம். இங்கு परमैकान्तिகளுடைய प्रसादம் स्वयंप्रयोजनமாகையால் அதற்கு मोक्षरूपफलம் சொன்னதன்று. किन्तु அது मोक्षाव्यवहितपूर्वभाविயென்று அதை स्तोत्रம் பண்ணபடி. **प्रसत्तिं** – प्रसादத்தை, அதாவது திருவுள்ளத்தினுகப்பை, **मुहुर्लभेमहि** – அடிக்கடி பெறக்கடவோமென்கை. இந்த श्लोकம் ''நெடுமாற்கடிமை'' என்கிற திருவாய்மொழியின் सारार्थங்களை विशदமாகவும் सुग्रहமாகவும் प्रतिपादिக்கிறதென்று प्राचीनाः ।

॥ इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
पुरुषार्थकाष्ठाधिकारः षोडशः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे शास्त्रीय नियमनाधिकारः ॥ १७ ॥

मुकुन्दे निक्षिप्य स्वभरमनघो मुक्तवदसौ
स्वतन्त्राज्ञासिद्धां स्वयमविदितस्वामिहृदयः ।
परित्यागे सद्यस्स्वपरविविधानर्थजनना-
दलङ्घ्यामामोक्षादनुसरति शास्त्रीयसरणिम् ॥ ३८ ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीसारबोधिनीव्याख्यायां

शास्त्रीय नियमनाधिकारः ॥

पूर्वाधिकारान्तिम गाथैயிலுபक्षिप्तமான शास्त्रीयवर्णाश्रमानुष्ठान नियमத்தை இவ்வधिकारத்தில் विस्तरिக்கப்போகிறவராய் अधिकारार्थத்தை श्लोकத்தாலே संग्रहिக்கிறார் **मुकुन्द** इत्यादिना । **असौ** – अधिकारी, **मुकुन्दे** – मोक्षप्रदனான பகவானிடத்தில், स्वभरं – स्वरक्षणभरத்தை, **निक्षिप्य** – समर्पिத்து **अनघः** – अघरहितः, सर्वपापத்தில்நின்றும் விடுபட்டவனாயென்றபடி. अत एव **मुक्तवत्** – मुक्त तुल्यस्सन्, सर्वपापविनिर्मुक्तत्वांशे मुक्तसदृशனாய்க்கொண்டென்றபடி. இங்கு இவ்வंशத்திலேயே मुक्तसादृश्यं विवक्षितम्; न तु शास्त्रीय सरण्यनुसारे । अथवा मुक्तवत् என்பது व्यतिरे-कदृष्टान्तம். स्वयमविदितस्वामिहृदयः என்பதோடந்வயிக்கிறது. मुक्तர்கள் எப்படி प्रत्यक्षத்தாலேயே विदितस्वामिहृदयர்களோ அப்படி विदितस्वामिहृदयனல்லாதவனாய்க்கொண்டென்றபடி. இது हेतुगर्भविशेषणம். अविदितस्वामिहृदयत्वादित्यर्थः । **स्वतन्त्राज्ञासिद्धां** – स्वतन्त्रனான பகவானுடைய श्रुतिस्मृतिरूपமான आज्ञैயினாலே विहितமாயும், **परित्याग** इति । **परित्यागे** – शास्त्रियமான नियमங்களைவிடில், **सद्यः** – அந்த जन्मத்திலேயே, **स्व** – தனக்கும், **पर** – தன்னனுष्ठानத்தைப் பார்த்து शास्त्रीयनियमपरित्यागिயான பரனுக்கும், **विविधानर्थ** – ''इहैव केचि-दुपक्लेशा भवन्ति. खञ्जा भवन्ति, काणा भवन्ति, अविधेयपुत्रा भवन्ति, अविधेयभार्या भवन्ति'' इत्यादि களிற் சொன்ன नानाविधानर्थங்களுடைய, **जननात्** – उत्पादनத்தாலே, **अलङ्घ्यां** – लङ्घनानर्हां, **शास्त्रीय-सरणिं** – श्रुतिस्मृतिरूपமான शास्त्रविहितमार्गத்தை, **आमोक्षात्** – देहावसानपर्यन्तம், **अनुसरणिं** – அநுஸரிக்கிறான். अनुसरेदिति विधियिலே तात्पर्यம். இந்த श्लोकத்தில் ஓரர்थம் ध्वनिக்கிறது. தன்னாலே சுமக்கமுடியாத अर्थरूपமான भरமுடைய ஒருவன் मुकुन्दकुन्दनीलाश्च என்று

இச் शेषत्वसंबन्धமடியாக भगवद्भागवतविषयங்களிலிவன் பண்ணும் कैङ्कर्यம் शास्त्रसापेक्षरुचियாலேயோ शास्त्रनिरपेक्षरुचियாலேயோவென்னில், இருள் தருமாஞாலத்துளிருக்கிற விவனுக்கு शास्त्रம் கைவிளக்காக வேண்டு கையாலே யதाशास्त्रமாய் शास्त्रம் विकल्पित्तவற்றில் यथारुचियாகக்கடவது. அதெங்ஙனேயென்னில்; எம்பெருமானார் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளு கிறபோது श्रीपादத்திலே सेवित्திருந்த முதலிகளுடைய आर्तिயைக்கண்ட

சொல்லப்பட்ட முகுந்தமென்கிற ஒரு நிதியிலே தன்னுடைய ஸ்வம்மான அர்த்தத்தினுடைய भरத்தை निक्षेपம் பண்ணி भरமில்லாமகையாலே सर्वविधबन्धத்தாலும் मुक्तன் போன்றவனாக ஆகி, அந்த निध्यधिकारिயினுடைய हृदयத்தை प्रत्यक्षமாகத்தெரிந்து கொள்ளாதவனாய் அந்த निधिயின் சட்டதிட்டங்களை निर्दुष्टனான இவன் परित्यागம் பண்ணினால் தனக்கும் தன்னோடு அந்த निधिயில் பணம் வைத்தவனுக்கும் नानाविधानर्थங்கள் வருமாகையாலே अतिलंघनம் பண்ணக்கூடாததான शासिताவான அந்த யஜமானனேற்படுத்திய சட்டதிட்டरूपமான मार्गத்தை பணத்தைத் திரும்பி வாங்குகையாகிற मोक्षपर्यन्तம் அனுஸரிக்கக்கடவனென்று.

இப்படி शेषत्वज्ञानமடியாக இவ்வதிகாரிக்கு भगवद्भागवतविஷயத்தில் स्वयं प्रयोजनமாக வரும் पूर्वोक्तकैङ्कर्यத்தை शास्त्रानुसारिயான தன்னுடைய इच्छैயினாலே செய்யவேண்டுமோ? அல்லது. केवलதன்னிச்சையினாலேயே செய்ய வேண்டுமோ வென்று विकल्पित्து शास्त्रानुसारिயான தன்னிச்சையினாலேயே செய்யவேண்டுமென்றும், शास्त्रविकल्पित-स्थलத்தில் தன்னிச்சையினாலே செய்யலாமென்றும் प्रतिज्ञै செய்கிறார் **இச் शेषत्वसंबन्ध மடியாக** इत्यादिना । **இருள்தருமாஞாலத்துளிதி. இருள்** – अज्ञानத்தை, **தரு** – கொடுக்கிற, **மா** – பெரியதான, **ஞாலத்துள்** – இந்த लोकத்திலே, **இவனுக்கு** – இந்த प्रपन्नाधिकारिக்கு, **शास्त्रம்** – ''शास्त्रं विना स्वाम्यभिमतज्ञानमनुपपन्नं'' என்கிற अर्थापत्तिबलத்தாலே प्राप्तமான शास्त्रம், **கைவிளக்காகவேண்டுகையாலே** – करदीपिकावत् स्वाम्यभि-मतप्रकाशकமாகவேண்டுகையாலே, **யதाशास्त्रமாய்** – शास्त्रத்தை अतिक्रमिக்காமலிருக்கக் கடவது, **शास्त्रं विकल्पित्तவற்றில்** – तण्डुलैर्वा यवैर्वा जुहुयात् என்று शास्त्रं ऐच्छिकविकल्पத்தைச் சொன்னவிடத்தில், **यथारुचियாகக்கடவது** – தன்னுடைய इष्टத்தை அனுஸரித்து अन्य-तरत् अनुष्ठेयமாகக்கடவதென்றபடி. ''वेदमनूच्याचार्योऽन्तेवासिनमनुशास्ति'' என்று विहितமாய், ''यान्यनवद्यानि कर्माणि । तानि सेवितव्यानि । नो इतराणि'' என்னுமாப்போலே யிருக்கிற भाष्य-कारருடைய चरमानुशासनத்தை இவ்வர்த்தத்தில் प्रमाणமாகக்காட்டுகிறார் **அதெங்ஙனே யென்னில், எம்பெருமானாரி**त्यादिना । **எம்பெருமானார்** – श्रीभाष्यकारர், **திருநாடு**

ருளி யிவர்களை யழைத்தருளி என்னுடைய வியோகத்தில் தேஹத்யாகம் பண்ணி னாருண்டாகில் ஆளவந்தார் ஶ்ரீபாதமே; என்னோடு அவர் களுக்கு ஸம்பந்த மில்லை யென்றருளிச்செய்ய, இவர்களுமித்தைக்கேட்டு மிகவும் ஶோகார்த்தராய் இனி யெங்களுக்குச் செய்யவடுப்பதெதென்று விண்ணப் பஞ்செய்ய, இவரருளிச்செய்தருளின வார்த்தை; "ஒருவன் ப்ரபந்நனா னாலவனுடைய ஆத்மயாத்ரை பகவததீநையாகையாலே யதிலவனுக்கந்வய மில்லை. உண்டென்றிருந்தானாகில் ஆத்மஸமர்ப்பணம் பொய்யாமித்தனை, தேஹயாத்ரை கர்மாதீநையாகையாலேயதுக்குக் கரையவேண்டா. கரைந்தானா கில் நாஸ்திகனாமித்தனை. ஆகையாலுபயயாத்ரையையுங் கொண்டிவனு க்குக் கார்யமில்லை. ஆனால் மநோவாக்காயங்களாகிற த்ரிவிதகரணங்களையுங் கொண்டு வேண்டிற்றுச் செய்து திரியவமையுமோவென்னில்; அது இவனுக்கு ஸ்வரூபமன்று. உபாயாம்ஶத்திலந்வயமில்லாவிட்டாலும் ப்ராப்யமான கைங்கர்ய பலத்திலிவற்றை யந்வயிப்பிக்குமத்தனை. அதிலிவனுக்கிங் கிருந்த நாள் பண்ணலாம் கைங்கர்யமஞ்சுண்டு. அவையாவன — பாஷ்யத்தை வாசித்து ப்ரவர்த்திப்பித்தல், அதுக்கு யோக்யதையில்லை யாகிலருளிச்செயலைக்

– பரமபதம், **ஆர்த்தியை** – பாவியான தன் வியோகத்தை நினைத்துப்படும் கஷ்டத்தை, **இவர் களையழைத்தருளி** – ஸமீபத்தில் வரும்படி ஆஹ்வாநம் பண்ணி, **ஆளவந்தார் ஶ்ரீபாதமே** – ஆளவந்தார் ஶ்ரீபாதத்தினாணை யென்றபடி. **இனி** ஸ்வாமியினுடைய வியோகம் வந்த பிறகு, **எங்களுக்கு** – ஸ்வச்சந்தமாக தேஹத்யாகம் பண்ண வழியன்றிக்கே ஆணையிட்டு நிறுத்தப்பட்ட அதிப்ரீதிவிஷயர்களான எங்களுக்கு, **செய்யவடுப் பது** – அநுஷ்டிக்க யோக்யமான கைங்கர்யம், **எதென்று விண்ணப்பம் செய்ய** – எதுவென்று விஜ்ஞாபிக்க, **இவரருளிச்செய்தருளின வார்த்தை** – பாஷ்யகாரரருளிச்செய்தருளின வார்த்தை, அந்த வார்த்தையை அநுவதிக்கிறார் **ஒருவன் ப்ரபந்நனானாலித்யாதி, ஸ்வரூப மன்று** – ப்ரபந்நஸ்வரூபத்திற்கநுரூபமன்று. **உபாயாம்ஶத்திலி**த்யாதி । இவனுக்கு இங்கிருந்த காலத்தில் செய்யவேண்டியது உபாயாநுஷ்டானமும் பகவத்பாகவதாசார்யகைங்கர்யமுமாகிற இரண்டு கார்யம் । அதில் அநுஷ்டிதோபாயனுக்கு உபாயாம்ஶத்திலந்வயிக்க இடமில்லாவிட்டாலும் ஶாஸ்த்ரப்ராப்தமான பாகவதாதிகைங்கர்யங்களிலே மநோவாக்காயங்களை அந்வயிப்பிக்கலாமென்றபடி. **பாஷ்யத்தை வாசித்து ப்ரவர்த்திப்பித்தலி**தி । **பாஷ்யத்தை** – ஶ்ரீபாஷ்யத்தை, **வாசித்து** – ஆசார்ய- ஸகாஶத்தில் ஶாஸ்த்ரீயமாக படித்து, இது ப்ரவசநார்ஹதாபாதகமான ஶ்ரவணமநநாதிகளுக்கு உபலக்ஷணம்.

கேட்டு प्रवर्तिப்பித்தல், அதுக்கு योग्यதையில்லையாகிலுகந்தருளின दिव्यदेशங்களுக்கமுதுபடி சாத்துபடி திருவிளக்குத் திருமாலைகளை யுண்டாக்குதல், அதுக்கு योग्यதையில்லையாகில் द्वयத்தினுடைய अर्थानु-सन्धानம் பண்ணுதல், அதுக்கு योग्यதையில்லையாகிலென்னுடையவ னென்றபிமானிப்பானொரு श्रीवैष्णवனுடைய अभिमानத்திலே ஒதுங்கி वर्तिத்தல் செய்யலாம்.

இதனால் आचार्यसकाशத்தில் பഠியாமே ஏடுபார்த்து प्रवचनம் செய்தால் कैङ्कर्यமாகா தென்ற திருவுள்ளம் ज्ञापिக்கப்பட்டது. **प्रवर्तिப்பித்தல்** – शिष्यस्तेऽहமென்று सम्यगुप-सन्नர்களான शिष्यர்களுக்கு प्रवचनம் செய்தல், श्रीभाष्यं तत्वत्रयज्ञानத்தையுமுண்டாக்கி तत्त्वहितपुरुषार्थங்களையும் दुर्वादिवादनिरासपूर्वकமாக நன்றாகத் தெளிவிக்கையால் அதின் प्रवचनமே ''आशरीराच्छारीरकप्रवचनव्रतमाद्रियेथाः'' என்கிறபடியே व्रतமாக விஹிதமாகை யால் அதுவே प्रथमकैङ्कर्यமென்று திருவுள்ளம். सर्वருக்கும் இதிலधिकारமில்லையே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் **அதுக்கு योग्यதையில்லையாகிலி**त्यादि । **அருளிச் செயலை** – दिव्यप्रबन्धங்களை, **கேட்டு** – सार्थமாக आचार्यர்களிடத்தில் கேட்டு, **प्रवर्तिப்பித்தல்** – कालक्षेपம் சொல்லுதல், இதில் தான் எல்லோருக்கும் अधिकारமி ருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **அதுக்கு योग्यதையில்லையாகிலி**ति । **உகந்தருளின** – ஆழ்வாராचार्यர்கள் मङ्गलाशासनம்பண்ணிய, **दिव्यदेशங்களுக்கு** – दिव्यदेशस्थர்களான எம்பெருமான்களுக்கு, **அமுதுபடி** – निवेदनोपयुक्तங்களான द्रव्यங் கள், **சாத்துபடி** – चन्दनकुसुमादिகள், திருப்பரியட்டம், திருவாभरणம் முதலானவை, **திருவிளக்கு** – ஸ்ரீமத்தான दीपம், **திருமாலை** – அழகியமாலை, **இவைகளை யுண்டாக்குதல்** – இவைகளை यथाशक्तिस्वप्रयत्नத்தால் ஸம்பாதித்து ஸமர்ப்பித்தல், இதுதான் देहशक्तिயும் धनமுமில்லாதவர்களுக்கு साध्यமோ வென்ன வருளிச்செய் கிறார் **அதுக்கு योग्यதையில்லையாகிலி**त्यादिना । ''आयासस्स्मरणे कोऽत्र स्मृतो यच्छति शोभनम्'' என்கிறபடி द्वयத்தினுடைய अर्थानुसन्धानம் सुलभसाध्यமென்று திருவுள்ளம். द्वयத்தினுடைய अर्थानुसन्धानம் தான் अत्यन्तज्ञानदरिद्रர்களுக்கு साध्यமோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் **அதுக்கு योग्यதையில்லையாகிலி**त्यादिना । **श्रीवैष्णवன்** – ஸ்ரீவிஷ்ணு வினிடத்தில் भरसमर्पणம் பண்ணின भागवतன், அவன் अज्ञனான தன்னுடைய शिष्य னைக் குளிரக்கடாக்ஷித்து मदीयனென்று अभिमानिத்தால் ''यस्यानुभवपर्यन्ता बुद्धिस्तत्वे प्रति-ष्ठिता । तद्दृष्टिगोचरास्सर्वे मुच्यन्ते सर्वकिल्बिषैः ॥'' என்கிறபடி அவனுடைய सर्वपापமும் போய் यथाशक्ति कायिकமான भगवद्भागवत कैङ्कर्यங்களைப் பண்ணி मोक्षान्तமான पुरुषार्थलाभத்தை

இப்படி வர்திக்கும் அதிகாரிக்கு முன்னடி பார்த்து வர்திக்கவேண்டுவன மூன்று விஷயமுண்டு. அவையாவன; அநுகூலரென்றும், ப்ரதிகூலரென்றும், அநுபயரென்றும். அநுகூலராவார் ஶ்ரீவைஷ்ணவர்கள். ப்ரதிகூலராவார் பகவத்த்விட்டுக்கள். அநுபயராவாரிவ்விரண்டுமில்லாத ஸம்ஸாரிகள். இதில் அநுகூலரைக் கண்டால் சந்தனகுஸுமாதிகள் போலவும், நிலவுதென்றல் போலவும், அபிமதவிஷயங்கள் போலவுமுகந்து வர்திப்பான். ப்ரதிகூலரைக்கண்டால் ஸர்பாக்நிகளைக் கண்டாற்போலே வெருவி வர்திப்பான். அநுபயரைக் கண்டால்

யடைவானாகையால் அப்படிப்பட்ட ஶ்ரீவைஷ்ணவனுடைய ''என்னுடையவ'' னென்கிற அபிமானத்திலே. ஒதுங்கி – விஷயமாகி வர்த்தல் செய்யலாம் – இருக்கலாமென்றபடி.

இப்படி யதாஶக்தி உத்தரக்ருத்யத்தை செய்துபோகும் அதிகாரிக்கு ஸாவதானமாக நடக்கவேண்டிய விஷயங்களை யருளிச்செய்கிறார் **இப்படி** இத்யாதினா । **முன்னடி பார்த்து** இதி । முன்பு அடிவைக்கவேண்டிய ஸ்தலத்தைப் பார்த்தென்றபடி. அதாவது எவர்களிடத்தில் எப்படியிருக்கவேண்டுமென்பதை பர்யாலோசித்து, அநுகூலாதிகளையடைவே விவரிக்கிறார் **அநுகூலராவார் ஶ்ரீவைஷ்ணவர்களி**த்யாதினா । **ஶ்ரீவைஷ்ணவர்கள்** – ஶ்ரீவிஷ்ணுபக்தா:, ஶ்ரீவைஷ்ணவா: । **ப்ரதிகூலராவார் பகவத்த்விட்டுக்களி**தி । தனக்குத் தனித்து ஒரு அநுகூலரோ ப்ரதிகூலரோ இல்லாமையால் பகவத்த்விட்டுக்களே தனக்கு ப்ரதிகூலர்கள். **இவ்விரண்டுமில்லாத ஸம்ஸாரிகள்** – பகவானிடத்தில் பக்தியும் த்வேஷமுமாகிற இவ்விரண்டுமில்லாத பத்தசேதனர்கள், அநுகூலவிஷயத்தில் நடக்கவேண்டும் ப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறார் **இதில் அநுகூலரைக் கண்டாலி**தி । **சந்தனகுஸுமாதிகள் போலவும் நிலவுதென்றல் போலவும் அபிமத விஷயங்கள் போலவும் உகந்து வர்திப்பானி**தி । காமுகர்களுக்கு போகவர்தகங்கள் இரண்டுண்டு; உத்தீபனவிபாவம் ஆலம்பனவிபாவமென்று. அதில் சந்தனகுஸுமாதிகளும் நிலவு தென்றல்களும் உத்தீபனவிபாவங்கள். ஆலம்பனவிபாவம் ரஸஸமவாயிகாரணமாய் அதஏவ அத்யந்தாபிமதமாயிருக்கும் பார்யாதிகள். காமுகன் அவைகளைக்கண்டாலெப்படி அதிப்ரீதியோடே வர்திப்பானோ அப்படியே அநுகூலரான பகவத்பக்தர்களைக் கண்டால் அத்யந்தம் ப்ரீதியோடே வர்திக்கக்கடவனென்றபடி. சந்தனகுஸுமாதித்ருஷ்டாந்தத்திற்கு பகவத்கைங்கர்யரூபபோகவர்தகத்வத்திலே தாத்பர்யம். நிலவுதென்றல் த்ருஷ்டாந்தத்திற்கு ஸாம்ஸாரிகதாபஹரத்வே தாத்பர்யம். அபிமத விஷயத்ருஷ்டாந்தத்திற்கு ஸ்வயம்போக்யராய் கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்திகளாயுமிருக்கையிலே தாத்பர்யம். ப்ரதிகூலாதிவிஷயத்தில் நடக்கவேண்டியதைக் காட்டுகிறார் **ப்ரதிகூலரைக்கண்டாலி**தி । **ஸர்பாக்நிகளைக் கண்டாற்போலே** இதி । ஸர்பம் ஒருவனுக்கு நாஶகம்; அக்நி அநுஸம்பந்திகளெல்லோருக்கும்

காஷ்டலோஷ்டாதிகளைக் கண்டாற்போலே த்ருணவத்கரித்து வர்திப்பான். இவர்கள நுகூலிப்பார்களாகிலிவர்களுக்கு ஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்கவும் இவர்கள நுகூலியார்களாகில் ஐயோவென்றிவர்கள் பக்கலிலே க்ருபை பண்ணியிரு க்கவும் அடுக்கும். இப்படிச் செய்யவொட்டாதொழிகிறது அர்த்தகாம ங்களில் ப்ராவண்யம். அர்த்தகாமங்களடியாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை யநாதரித்திருக்கு மாகில், ஸார்வபௌமனாயிருப்பானொரு ராஜாவினுடைய புத்ரனை ராஜஸந்நிதியிலே பரிபவித்தால் ராஜா வெறுக்குமாப்போலே எம்பெருமான் திருவுள்ளஞ் சீறும். அர்த்தகாமங்களடியாக ப்ரதிகூலரை ஆதரித்திருக்குமாகில், ராஜா ஸார்வபௌம னாயிருக்க ராஜமஹிஷி க்ஷுத்ரஜந்துக்கள் பக்கலிலே மடிப்பிச்சை புக்கால் ராஜாவுக்கு அவத்யமாய். அத்தாலே யவளையவன் வெறுக்குமாப்போலே எம்பெருமான் திருவுள்ளம் வெறுத்திருக்கும். அர்த்தகாமங்களடியாக அநுபயரை ஆதரிக்குமாகில், ரத்நத்துக்கும் பாஷாணத்துக்கும் வாசியறி யாதாப்போலே இவனுக்குப் பிறந்த ஜ்ஞாநம் கார்யகரமாயிற்றில்லையா காதே யென்று, அவனளவிலே எம்பெருமான் அநாதரித்திருக்கும்.''

நாஶகம். ஆகையால் ப்ருதக் க்ரஹணம். **வெருவி** – பயப்பட்டு, **த்ருணவத்கரித்து** – அநாதரித்து, **இவர்கள் அநுகூலிப்பார்களாகில்** – ப்ரதிகூலாநுபயர்கள் தன் உபதேஶத்தால் பகவச்சேஷர்களாகத் திரும்புவார்களாகில். அநுகூலரைக்கண்டாலுகந்து வர்திக்கையும் ப்ரதிகூலரைக்கண்டால் வெருவி வர்திக்கையும் அநுபயரைக்கண்டால் த்ருணவத்கரிக்கையும் ஸ்வத:ப்ராப்தமாகையாலே இதை உபதேஶிக்கவேண்டுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படிச் செய்ய வொட்டாதொழிகிறது அர்த்தகாமங்களில் ப்ராவண்யம**மிதி । அர்த்தகாமப்ராவண்யௌபாதிகமாக ஸ்வத:-ப்ராப்தங்களான உகந்துவர்திக்கை முதலானதுகள் விபரீதங்களாகுமாகையால் அப்படி யாகாமைக்காக உபதேஶம் ஸார்தகமென்று கருத்து. இந்த மூன்று விஷயத்திலும் விபரீ-தாசரணத்திற்கு ஃபலத்தை யருளிச்செய்கிறர் **அர்த்தகாமங்களடியாக** இத்யாதிநா । எம்பெரு மான் திருவுள்ளம் வெறுக்குமென்று சொல்லாமல் சீறுமென்று சொன்னதால் பாகவதாபசாரத்தின் க்ரௌர்யம் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. **ராஜமஹிஷி** – பட்டாபிஷிக்தையான ராஜபத்நீ । **க்ஷுத்ரஜந்துக்கள்** – ஹீனஜநங்கள். **மடிப்பிச்சை** – மடியைக்காட்டி பிச்சைபுகுருகை. **வாசியறியாதாப்போலே** – வ்யத்யாஸமறியாதவர் ஜ்ஞாநம்போலே. **அவனளவிலே** – அவன் விஷயத்திலே, **எம்பெருமான் அநாதரித்திருக்கு**மிதி । இது பர்யந்தம் ஸ்ரீபாஷ்ய-காரவாக்யம்.

இப்படி ஶ்ரீபாஷ்யகாரரருளிச்செய்த उत्तरकृत्यத்தில் [1]''कुलटाषण्डपतितवैरिभ्यः काकिणीमपि । उद्यतामपि गृह्णीयान्नापद्यपि कदाचन ॥'', [2]''पररन्ध्रेषु जात्यन्धाः परदारेष्वपुंसकाः । परिवादेषु ये मूकास्तेऽतीव दयिता मम'' इत्यादिகளிற்படியே धर्मविरुद्धार्थकामங்கள் दूरतोनिरस्तங்களானபடியாலே धर्माविरुद्धங்களான अर्थकामங்களுபாதியாகவும் अनुकूलप्रतिकूलोदासीनவிஷயங்களில் தான் நின்ற நிலை குலையலாகாதென்று திருவுள்ளம். அதில் அனுகூலரை யனாதரிக்கலாகாதென்னுமிடம் ஶ்ரீஶாண்டில்யஸ்ம்ருதியிலே [3]''अनादृतसुतङ्गे ही पुरुषं नाभिनन्दति । तथाऽनर्चितसद्भक्तं भगवान्नाभिनन्दति'' என்று சொல்லப்பட்டது. प्रतिकूलसंसर्गமாகாதென்னுமிடம்

இந்த வார்த்தை ஶாஸ்த்ரஸாபேக்ஷருசியாலே கைங்கர்யம் பண்ணவேண்டுமென்பதில் எப்படி ப்ரமாணமாகுமென்னில், அதின் தாத்பர்யத்தை விஶதீகரிக்கிறார் **இப்படி भाष्यकार-**रित्यादिना । धर्मविरुद्धமான अर्थकामங்களடியாக विपरीतानुष्ठानம் கூடாதென்பது स्पष्टமான வசநங்களாலே सिद्धமாகையால், धर्माविरुद्धार्थकामங்களடியாகவும் अनुकूलादिविஷயங்களில் विपरीतानुष्ठानம் கூடாதென்பதே भाष्यकारवाक्यतात्पर्यம் என்பது घट्टार्थம். धर्मविरुद्धமான अर्थமாகாதென்பதில் स्पष्टप्रमाण कुलटेत्यादि । **कुलटा** – कुलं विहाय स्वैरमटतीति कुलटाव्यभिचारिणी । **षण्डः** – जन्मान्तरीयोत्कटपापविशेषத்தாலே नपुंसकனாகப் பிறந்தவன். **वैरी** – भगवद्वैरी । **काकिणीं** – अल्पः कणः काकिणी, अल्पधनमपीत्यर्थः । **कदाचन न गृह्णीयात्** – आपद्यपि न गृह्णीयादित्यर्थः । **पररंध्रेषु** – पर – इतரனுடைய, अथवा ஶத்ருவினுடைய रंध्रेषु – अपवादस्थानங்களில். धर्मविरुद्धकामம் கூடாதென்பதில் प्रमाणம் **परदारेष्वपुंसका** इति । अपुंसकाः – नपुंसकाः । **धर्मविरुद्धार्थकामங்கள் दूरतो निरस्तங்களானபடியாலே** इति । प्रपन्नाप्रपन्नसाधारण्येन सर्वाधिकारिக்கும் धर्मविरुद्धार्थकामங்கள் ஆபத்திலும் निषेधिக்கப்பட்டபடியாலே என்றபடி. **धर्माविरुद्धங்களான वर्थकामங்களுபாதியாகவுமி**ति । प्रपन्नाधिकारियக் குறித்தே उपदेशिக்கப்படும் भाष्यकारवाक्यத்திற்கு अनुकूलादिविஷயங்களில் अनादरादिनिषेधம் धर्माविरुद्धार्थकामौपाधिकமாகவும் கூடாதென்பதே तात्पर्यமென்று திருவுள்ளம். अनुकूलரிடத்தில் अनादरம் கூடாதென்பதில் प्रमाणத்தை उपन्यसिக்கிறார் **அதில் அனுகூலரை** इत्यादिना । **என்னுமிடம்** – என்பது. **अनादृतेत्यादि** । अनादृतः स्वसुतः येन तं पुरुषं गेही यथा नाभि नन्दति, तथा अनर्चितस्सद्भक्तः येन तं पुरुषं भगवान्नाभिनन्दति । भागवतரைப் பூஜியாதவனை भगवानுகக்கமாட்டானென்றபடி. प्रतिकूलसंसर्गமே கூடாதென்பதில் प्रमाणம் ये द्विषन्तीत्यादि । ''स महात्मा सुदुर्लभः'' என்று भगवानाலேயே கொண்டாடப்பட்ட மஹாத்மாவான भागवतனை எவன் द्वेषिக்கிறனோ,

[1] சாண்டில்யஸ்ம்ருதி 3-18.
[2] விஷ்ணுதர்மம் 76-22.
[3] சாண்டில்யஸ்ம்ருதி 4-86.

மஹாபாரதத்திலே "[4]ये द्विषन्ति महात्मानं न स्मरन्ति च केशवम् । न तेषां पुण्यतीर्थेषु गतिस्संसर्गिणामपि" என்று சொல்லப்பட்டது. அப்படியே [5]"मूढैः पापरतैः क्रूरैर्भगवच्छास्त्रदूषकैः । संबन्धन्नाचरेद्भक्तिर्नश्यत्येतैस्तु सङ्गमे" என்று प्रतिकूलसंसर्गம் भगवत्प्रेमத்தை யழிக்குமென்று சொல்லப்பட்டது. उदासीनரை तृणवत्करिக்கவேணு மென்னுமிடம், [6]"अद्य प्रभृति हे लोका यूयं यूयं वयं वयम् । अर्थकाम परा यूयं नारायणपरा वयम् ॥ नास्ति सङ्गतिरस्माकं युष्माकञ्च परस्परम् । वयन्तु किङ्करा विष्णोर्यूयमिन्द्रियकिङ्करा" इत्यादिகளிலே प्रसिद्धம். இப்படி முன்னடி பார்த்து वर्तिக்கவேணுமென்றருளிச்செய்தவர்थம் शास्त्रैकवेद्यமாகையாலே शास्त्रीयங்களுக்கு उपलक्षणமாக

எவன் கேஶவனையும் ஸ்மரிப்பதில்லையோ. **तेषां** – அவர்களுடைய, **संसर्गिणामपि** – संसर्गமுடையவர்களுக்கும், **पुण्यतीर्थेषु** – गङ्गादिपुण्यतीर्थங்களில், गतिः – गम्यते इति गतिः; स्नानத்தாலே प्राप्यமான पापनिवृत्ति முதலான फलம். **नास्ति** – இல்லை அவர்களுடைய संसर्गिகளுக்கே पुण्यतीर्थस्नानங்களால் पापनिवृत्तिயில்லையென்றால் அவர்களுக்கு गतिயில்லையென்பது कैमुतिकन्यायसिद्धம். இங்கு संसर्गशब्दம் संसर्गकारणமான आदरादिகளுக்குமுபலக்ஷணம். இப்படி गतिயன்றிக்கே போவதோடு இருந்த भक्तिயும் नशिத்துப்போகுமென்கிறார் **அப்படியே मूढैरित्यादिना । मूढैः** – आत्मज्ञानशून्यர்களாய், अत एव पापरतர்களாய், अत एव क्रूरர்களாய், अत एव भगवाனையும் तत्प्रतिपादकशास्त्रங்களையும் दूषिக்குமவர்களோடு. **संबन्धं** – येन केन प्रकारेणापि संबन्धத்தை. **नाचरेत्** – பண்ணக்கடவனல்லன். இப்படி निषेधिத்த संबन्धத்தைப் பண்ணினால் कृतकृत्यனான இவனுக்கு வரும் अनर्थத்தைச் சொல்லுகிறது **भक्तिर्नश्यत्येतैस्तु सङ्गमे** என்று. अनुभयரை अनादरिத்து वर्तिக்கவேண்டுமென்பதில் प्रमाणங்காட்டுகிறார் **उदासीनரை** इत्यादिना । **अद्य प्रभृतीति** । இது लौकिकान्प्रति नारद वचनமென்று सारदीपिகை. **यूयं यूयं** – संसारिகளான நீங்கள் संसारिகளே. **वयं वयं** – भागवतர்களான நாங்கள் भागवतர்களே. ஸம்ஸாரிகளுக்கு லக்ஷணம் சொல்லுகிறார் **अर्थकामपरा यूयमिति** । भागवतர்களுக்கு லக்ஷணம் சொல்லுகிறார் **नारायणपरा वयमिति** । ஆகையினால் நம்மிருவருக்கும் संबन्धம் சேராச்சேர்த்தியென்கிறார் **नास्ति सङ्गतिरित्यादिना** । अर्थकामपरतादिகளில் ஹேதுவைக்காட்டுகிறார் **वयं तु किङ्करा विष्णोर्यूयमिन्द्रियकिङ्करा** इति । இந்த श्रीभाष्यकारவார்த்தையில் शास्त्रानुसरणसूचकமான अंशத்தைக்காட்டுகிறார் **இப்படி முன்னடிபார்த்து** इत्यादिना । முன்னடிபார்த்து வர்த்திக்கவேண்டு

---

4 *பாரதம் சாந்திபர்வம் 336-36.*
5 *சாண்டில்யஸ்ம்ருதி 1-121.*
6

ஸாரோத்₃தா₄ரம்பண்ணியிவரருளிச்செய்த கைங்கர்யங்களும் தான் வேண்டினபடி செய்யவொண்ணாமையாலே ஶாஸ்த்ரோக்தமான நியமத்தோடே செய்தால் கைங்கர்யமாமென்று ஸூசிதம். "வேண்டிற்றுச் செய்து திரியவமையுமோ வென்னில் அதிவனுக்கு ஸ்வரூபமன்" றென்றருளிச்செய்தபடியாலே [7]"அஶாஸ்த்ரமாஸுரம் க்ருத்ஸ்நம்" என்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்தபடியே ஶாஸ்த்ரவிருத்₃த₄ங்கள் தை₃வப்ரக்ருதியானயிவன் ஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்தாமையாலும், [8]"ஶ்ருதி-ஸ்ம்ருதிர்மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்₄ய வர்ததே । ஆஜ்ஞாச்சே₂தீ₃ மம த்₃ரோஹீ மத்₃ப₄க்தோऽபி ந வைஷ்ணவ:" என்று அடிமைகொள்ளுகிறவனருளிச்செய்தபடியாலும் இவன் ஶரீரத்தோடிருந்த காலம் ஶாஸ்த்ரவஶ்யனாயடிமை செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்.

மென்றருளிச்செய்த அர்த்₂மாவது. முன்னடிபார்த்து நடக்கை. **ஶாஸ்த்ரைகவேத்₃யமாகையாலே** இதி । இதற்கு ஶாஸ்த்ரோக்தமான நியமத்தோடே என்பதோடந்வயம். அது பூர்வோக்த-ஶாண்டி₃ல்யஸ்ம்ருத்யாதி₃களில் வ்யதிரேகநிந்தா₃முகே₂நவேத்₃யமாகையாலே என்றபடி. இங்கு அதுவும் என்கிற பத₃த்தை அத்₄யாஹரிக்கவேண்டும். அதற்கு கைங்கர்யங்களும் என்பதோடந்வயம். **ஶாஸ்த்ரீயங்களுக்கு உபலக்ஷணமாக** – பா₄ஷ்யப்ரவசநாதி₃களும் ஶாஸ்த்ரீயங்களாகையால் அதைச் சொன்னது ஶாஸ்த்ரீயமான ஸர்வவர்ணாஶ்ரமத₄ர்மங்களுக்குமுபலக்ஷணமாகச் சொன்னதென்று திருவுள்ளம். **ஸாரோத்₃தா₄ரம் பண்ணி** – ஸாராம்ஶத்தையெடுத்து. **இவரருளிச்செய்த கைங்கர்யங்களும்** – ஶ்ரீபா₄ஷ்யகாரரருளிச்செய்த ஶ்ரீபா₄ஷ்யப்ரவர்தநாதி₃கைங்கர்யங்களும். வேண்டிற்றுச் செய்து திரிகை இவனுக்கு ஸ்வரூபமன்று என்கையாலும் ஶாஸ்த்ரீயநியமமத்தோடேயே கைங்கர்யம் செய்யவேண்டுமென்கிற இவ்வர்த்₂ம் ஸித்₃த₄மென்கிறார் **வேண்டிற்றுச் செய்து** இத்யாதி₃நா । **அஶாஸ்த்ரமித்யாதி₃ । அஶாஸ்த்ரம் க்ருத்ஸ்நம்** – ஶாஸ்த்ரீயமல்லாத ஸர்வகர்மமும் ஆஸுரம் என்றந்வயம். இது கீ₃தார்த₂ஸங்க்₃ரஹத்திலுள்ளது. **தை₃வப்ரக்ருதியான இவன்** – க்ருதக்ருத்யனாய் அத ஏவ தை₃வப்ரக்ருதியாய்ப்போந்த இந்த ப்ரபந்நன். **ஸ்வரூபத்திற்குப் பொருந்தாமையாலும்** – ஸ்வரூபத்திற்கு யோக்₃யமல்லாமையாலும், மம ஆஜ்ஞாச்சே₂தீ₃, அத ஏவ மம த்₃ரோஹீ । **அடிமைகொள்ளுகிறவன்** – ஶேஷியான ப₄க₃வான், **அருளிச்செய்தபடியாலும்** ஶாஸ்த்ராதிக்ரமம் பண்ணுகிறவன் மத்₃ப₄க்தனாயிருந்தாலும் மம த்₃ரோஹீ என்றும், வைஷ்ணவனன்றென்றும் அருளிச்செய்தபடியாலுமென்றபடி. **இவன் ஶரீரத்தோடிருந்த காலம்** – முக்தத₃ஶையில் ப₄க₃வ-த₃பி₄ப்ராயத்தை நேராகத் தெரிந்து ஸ்வச்ச₂ந்த₃கைங்கர்யம் செய்யப்போகிறவனானாலும் இவன் ஶரீரத்தோடிங்கிருந்த காலம். **ஶாஸ்த்ரவஶ்யனாயடிமைசெய்யவேண்டுமென்று**

---

[7] *கீதார்த்தஸங்க்ரஹம் 21.*

[8] *விஷ்ணுதர்மம் 6-31.*

9"निजकर्मादिभक्त्यन्तं कुर्यात् प्रीत्यैव कारितः । उपायतां परित्यज्य न्यस्येद्देवे तु तामभीः" என்று ஸ்ரீகீதார்थसंग्रहத்தில் "प्रीत्यैव" என்கிறவवधारणத்தாலே साधनत्वबुद्धिயை व्यवच्छेदित्தாரென்னுமிடம் "उपायतां परित्यज्य" என்று விவரிக்கையாலே व्यक्तம். शास्त्रीयकैङ्कर्यத்தில் प्रीतिயினுடைய प्रेरकत्वातिशयம் विवक्षितமானாலும் "निजकर्मादिभक्त्यन्तं" என்கிறவிவற்றின் स्वरूपத்துக்கு शास्त्रமே प्रमाणமென்

திருவுள்ளம் – शरण्याभिप्रायத்தைத் தெரிவிக்கிற शास्त्रத்திற்கு वश्यனாகவே அது சொன்னபடி செய்யவேண்டுமென்று திருவுள்ளம்.

இப்படி शास्त्रसापेक्षरुचिயாலேயே सर्वकैङ्कर्यங்களும் பண்ணவேண்டுமென்றால் ஆளவந்தாரே "निजकर्मादिभक्त्यन्तं कुर्यात् प्रीत्यैव कारितः" என்று गीतार्थसंग्रहத்தில் भक्त्यन्तமான सर्ववर्णाश्रमकैङ्कर्यமும் प्रीतिயினாலேயே பண்ணவேண்டுமென்றும், एवकारத்தாலே शास्त्रापेक्षै आवश्यकமன்றென்பது போலும் சொல்லியிருப்பதற்கு अभिप्रायமென்னவென்ன அந்த श्लोकத்தையெடுத்து மேல் वाक्यத்திற்கநுगुणமாக அதினभिप्रायத்தை विशदीकरिக்கிறார் **निजकर्मादी**त्यादिना । प्रपन्नன் भक्तियोगान्तமான निजकर्मத்தை प्रीतिயினாலே பண்ணக்கடவன். அப்படி क्रियमाणமான கர்மத்திலே फलोपायत्वबुद्धिயை परित्यजिத்துப் பண்ணக்கடவன். அந்த फलोपायतैயை பயமின்றிக்கே भगवानிடத்திலே न्यासம் பண்ணி பண்ணக்கடவன். இந்த वर्णाश्रमधर्मादिகளும் भक्तिயும் फलोपायமன்றென்றும் भगवाனே फलोपायமென்றும் எண்ணி निजकर्मादिभक्त्यन्तத்தைப் பண்ணக்கடவன் என்றபடி. இந்த श्लोकத்தில் प्रीत्यैव என்கிறவிடத்தில் एवकारத்தாலே शास्त्रம் व्यच्छेदिக்கப்படவில்லை. அதற்கு प्रसक्तिயுமில்லை. किन्तु क्रियमाणங்களான निजकर्मादिகளில் उपायत्व-बुद्धिயே व्यवच्छेदिக்கப்படுகிறதென்பது இதற்கு விவரமான மேல் वाक्यத்தினால் स्पष्टமென்கிறார் **प्रीत्यैवे**त्यादिना । இதுவே व्यवच्छेद्यமென்பது भगवानிடத்திலேயே उपायत्वबुद्धिபண்ணவேண்டுமென்று சொல்லுகிற "न्यस्येद्देवे तु तामभीः" என்கிற மேல் वाक्यத்தாலும் ஸ்பஷ்டமாகிறது. शास्त्रविहितनिजकर्मादिகளில் प्रीतिயினுடைய प्रेरकत्वाति-शयமே प्रीत्यैव என்னுமிடத்தில் विवक्षितமென்றாலும் शास्त्रம் व्यावृत्तமாகாது. निजकर्म-शब्दத்தாலேயே शास्त्रसापेक्षत्वप्रतीतेः, என்றருளிச்செய்கிறார் **शास्त्रीयकैङ्कर्यத்தில்**ீत्यादिना । **शास्त्रापेक्षैயில்லையாகில்** – இன்ன कर्म निजம், அதாவது स्वीयம்; இன்ன कर्म निजமன்று, स्वीयமன்று என்று நிஷ்கர்ஷிக்கமுடியாதாகையால் निजकर्मशब्दத்தாலே शास्त्र-वेद्य वर्णाश्रमधर्मமே சொல்லப்படுகிறதென்று திருவுள்ளம், இந்த शास्त्रीयनियमம் भक्तमात्र

9 கீதார்த்தஸங்க்ரஹம் 32.

னுமிடம் निजकर्मशब्दத்தாலே दर्शितமாயிற்று. இச்शास्त्रीय नियमம் [10]**"अविप्लवाय धर्माणां पालनाय कुलस्य च । संग्रहाय च लोकस्य मर्यादास्थापनाय च ॥ प्रियाय मम विष्णोश्च देवदेवस्य शार्ङ्गिणः । मनीषी वैदिकाचारं मनसापि न लङ्घयेत्" என்று प्रपत्त्यद्ध्यायத்திலே प्रसिद्धம். இது தவிர்ந்த போது வருமनिष्टமும்**[11] **"यथा हि वल्लभो राज्ञो नदीं राज्ञा**

விஷயமாகக்கூடாதோ? प्रपन्नனுக்கும் வேண்டுமென்பதில் प्रमाणமுண்டோ வென்ன, प्रपन्नனுக்கே शास्त्रीयनियमातिक्रमம் கூடாதென்றும், अतिक्रमिத்தால் प्रत्यवाय முண்டென்றும் லக்ஷ்மீந்த்ரத்தில் प्रपत्त्यद्ध्यायத்தில் சொல்லப்பட்டதென்கிறார் **இச் शास्त्रीय नियमம் अविप्लवायेत्यादिना । मनीषी** – बुद्धिமானான प्रपन्नன். **धर्माणां** – अलौकिकश्रेयस्सा-धनமான वेदविहितधर्मங்களுடைய, **अविप्लवाय** – विच्छेदம் வாராமைக்காகவும். **पालनाय-कुलस्य च** – जन्मविद्याकृतமான पुत्र शिष्यादिसन्ततिயினுடைய रक्षणार्थமாகவும். **संग्रहाय च लोकस्य** – अकृत्स्नविத்தான मन्दனுடைய अनुसरणத்திற்காகவும், **मर्यादास्थापनाय च** – ब्राह्मण னின்னபடி वर्तिக்கவேண்டும், क्षत्रियனின்னபடி वर्तिக்கவேண்டும், वैश्यனின்னபடி वर्तिக்கவேண்டும், शूद्रனின்னபடி वर्तिக்கவேண்டுமென்கிற वेदविहितमर्यादैயினுடைய स्थापनத்தின் பொருட்டும். அதை स्थापिக்காவிட்டால் वर्णसाङ्कर्याद्यनर्थங்களுண்டாகு மென்று கருத்து. **मम** – எனக்கும், **विष्णोश्च** – सर्वव्याप्तனான भगवाனுக்கும், **प्रियाय** – सन्तोषार्थமாகவும், **वैदिकाचारं** – वेदोक्तமான தங்கள் தங்களுடைய वर्णाश्रमाचारத்தை, **मनसापि** – गूढமான மநஸ்ஸினாலேயும், **न लङ्घयेत्** – अतिलङ्घनம் பண்ணக்கடவனல்லன். किमुत कायतः என்றभिप्रायம். अविप्लवादिகளில் कामनैயில்லாத परमैकान्तिயான प्रपन्नன் இதை अतिलङ्घनம் செய்தாலோவென்னில், அப்படிச் செய்தால் வரும் प्रत्यवायம் அந்த प्रपत्त्यद्ध्यायத்திலேயே दृष्टान्तकथनपूर्वकம் சொல்லப்பட்டதென்கிறார் **இது தவிர்ந்த போது வருமीत्यादिना । இது தவிர்ந்தபோது** लङ्घनம் கூடாதென்கிற இந்த निषेधத் தைத் தவிர்ந்தபோது, वैदिकाचारத்தை लङ्घनம் பண்ணினபோதென்றபடி. **வரும் अनिष्टமும்** – உண்டாகும் प्रत्यवायமும். **यथा हीति ।** இதினர்थம் **राज्ञोवल्लभः** – ராஜாவிற்கு अत्यन्तप्रीतिவிஷயனானவன், दार्ष्टान्तिकத்தில் भगवाனுக்கு अत्यन्तप्रियனான प्रपन्नன் விவக்ஷிதன். ராஜாவினாலே लोकोपकारार्थமாக प्रवर्तिப்பிக்கப்பட்டும், லோகத்திற்கு अत्यन्तोपयुक्तமாயும் सस्यங்களுக்கெல்லாம் अभिवृद्धिकरமாயும், रम्यமாயுமிருக்கிற नदीतुल्य மான ஒரு வாய்க்காலை தனக்கு அதனாலொரு विधமான அபேக்ஷையில்லா விடிலும், **लङ्घनம் பண்ணினால்** – भञ्जनம்பண்ணினாலென்றபடி, லோகத்திற்கு உபகாரமில்லாமல் கெடுத்துவிட்டாலென்று தாத்பர்யம், எப்படி शूलத்திலேத்தப்

10 *லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-93, -94.*

11 *லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-95, 96,97.*

प्रवर्तिताम् । लोकोपयोगिनीं रम्यां बहुसस्यविवर्धनीम् ॥ लङ्घयन् शूलमारोहेदनपेक्षोऽपि तां प्रति । एवं विलङ्घयन्मर्त्यो मर्यादां वेदनिर्मिताम् ॥ प्रियोऽपि न प्रियोऽसौ मे मदाज्ञाव्यतिवर्तनात्'' என்ற நன்தரஞ் சொல்லப்பட்டது. இந்த भगवदप्रीतिக்கு க்ஷமை கொண்டிலனாகில் முக்தனாவதற்கு முன்னே अधिकारानुरूपமாக ஏதேனுமொரு வநிஷ்த்தை விளைப்பிக்கும். அது நிற்க सत्वप्रकृतिயானவிவனுக்கு भगवद-प्रीतिக்கு மேற்பட்ட நரகமில்லை. அந்த भगवदप्रीतिशमिப்பதும் பின்பு க்ஷமை

படுவானோ, இப்படியே वेदनिर्मितமான मर्यादैயை लङ्घनம்பண்ணுகிற ஒரு மனிதன் முன்பு शरणागतिயை என்னிடத்திலேயே பண்ணி எனக்கு अत्यन्तप्रीतिविषयனா னாலும் இப்போது என்னுடைய आज्ञैயை யதிக்ரமித்தால் இனி प्रीति விஷயனாக மாட்டான் என்று அவ்வद्ध्यायத்தில் अनन्तरமே சொல்லப்பட்டதென்கை. प्रपत्त्यद्ध्यायத் திலேயே சொல்லியிருப்பதால் இது प्रपन्नविषयமென்று திருவுள்ளம். ननु இந்த अपराधத்திற்கு ஃபலமாக भगवदप्रीतिमात्रமேயன்றோ வருவது. दृष्टान्तத்தில் சொன்னபடி शूलारोहणादिरूपप्रबलानिष्टம் வாராதே? देहावसानத்தில் मोक्षத்தைக் கோலியிருப்பதால் மேல் நரகமும் வாராதேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இந்த भगवदप्रीतिக்கு** इत्यादिना । **क्षमैகொண்டிலனாகில்** – प्रायश्चित्तप्रपत्तिயினாலே भगवானை க்ஷமிக்கும்படி செய்தி லனாகில். **अधिकारानुरूपமாக** – प्रपन्नाधिकारிக்கு अनुगुणமாக, भक्तனாயிருந்தாலும் காலம்குறியாத प्रपन्नனாயிருந்தாலும் ஜந்மாந்தரமே வரக்கூடும். देहावसानத்தில் मोक्षापेक्षिயான प्रपन्नனுக்கு, **ஏதேனுமொரு अनिष्टத்தை விளைப்பிக்கும்** – அந்த ஜந்மத்திலேயே ''खञ्जा भवन्ति, काणा भवन्ति'' என்று சொன்ன खञ्जत्वादिகளில் எதை யாவது விளைப்பிக்குமென்றபடி. க்ஷமைகொண்டால் परिहृतமாமென்று திரு வுள்ளம். भगवत् प्रीत्येकप्रयोजनனான இப்प्रपन्नனுக்கு भगवदप्रीतिயைக்காட்டிலும் வேறு நரகமில்லையென்கிறார் **அது நிற்க** इत्यादिயால். **அது நிற்க** – उपक्लेशादिश्रमங்கள் सन्तु नाम । **सत्वप्रकृतिயானவிவனுக்கு** – सत्वத்தையே स्वभावமாகவுடைய இவனுக்கு. முதலிலேயே सत्वगुणप्रचुरனாய் அதனால் तत्त्वहितपुरुषार्थज्ञानத்தை ஸம்பாதித்து भगवा னையே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் பற்றின இப்प्रपन्नனுக்கு என்றபடி. **भगवदप्रीतिக்குமேற்பட்ட நரகமில்லை** इति । राजसतामसप्रकृतिகளுக்கு அந்தந்த குணா-நுகுணமாகவும் अनुष्ठानानुगुणமாகவும் வரும் रौरवादिகளும் सत्वोत्तरனாய் प्रपन्नனாய் இத்தனைகாலம் भगवானுக்கு प्रियனுமான இவன்விஷயத்தில் வந்த भगवदप्रीतिக்கு மேற்பட்டதன்று என்று திருவுள்ளம். இப்படி भगवदप्रीतिயை நரகமாக நினையா தவனுக்கு भगवत्प्रीत्येकप्रयोजनत्वம் सिद्धिக்காதாகையால் पुरुषार्थनिष्टैயில்ல, அது குலைந்

கொள்ளில், [12]''सुहृदं सर्वभूतानां'' என்கிறபடி निसर्गसुहृத்தான ईश्वरனுடைய अप्रीति शमिக்குமளவு மிவனுக்கருन्तुदமாயிருக்கும். இங்ஙனிராதவனுக்கு स्वामिविषयத்தில் प्रावण्यமும் कैङ्कर्यरूपமான मोक्षத்தில் रुचिயும் शङ्किக்கவடுக்கும். இவ்வாज्ञातिलङ्घनம் [13]''प्रहर्षयिष्यामि'' என்று उद्देश्यैயான भगवत्प्रीतिக்கு विरोधिயானபடியாலே இச் शास्त्रीयनियमம் रहस्यत्रयத்தில் विरोधिनिवृत्तिயை अनु-सन्धिக்குமிடங்களிலே अनुसन्धिக்கப் प्राप्तம். இந்த नियमानुवर्तनம் पूर्णोपायரல்

தால் मुमुक्षुत्वமே குலையுமென்று கருத்து. இப்படிப்பட்ட अप्रीतिशमिக்கும்படியைக் காட்டுகிறார் **அந்த भगवदप्रीतिशमिப்பதும் பின்பு क्षमैகொள்ளிலிதி**। ''प्रायश्चित्तं क्षमस्वेति प्रार्थनैकैव केवलम्'' என்று சொல்லியிருப்பதாலென்று கருத்து. இந்த भगवदप्रीति இவன் क्षमस्वेति प्रार्थனை பண்ணி அவன் க்ஷமிக்கிறபர்யந்தமும் दुस्सहமாயிருக்குமென்கிறார் **सुहृदमित्यादिना**। **अरुन्तुदமாயிருக்கும்** – दुस्सहமாயிருக்கும். अरुन्तुन्तु मर्मस्पृक् என்றதிறே. अप्रीतिरिति शेषः । சில प्रपन्नர்களுக்கு அப்படிக் காணோமேயென்னவருளிச்செய்கிறார் **இங்ஙனிராதவனுக்கு** इत्यादिना । **இங்ஙனிராதவனுக்கு** – भगवदप्रीति இப்படி मर्मस्पृக்காக இராதவனுக்கு. **स्वामिविषयத்தில்** – स्वामिயான भगवद्विषयத்தில், **प्रावण्यமும்** – तत्प्रीत्येक प्रयोजनत्वरूपप्रवणதையும் **कैङ्कर्यरूपமான मोक्षத்தில் रुचिயும் शङ्किக்கவடுக்கும்** – तत्प्रीत्येकप्रयोजनकैङ्कर्यरूपமான मोक्षத்திலே अभिरुचिயும் ஶங்கிக்கவடுக்கும். ஒருவனுக்கு भगवदप्रीति सह्यமானால் அவனுக்கு ஸம்ஸாரமே सह्यமாகுமாகையால் அவனிடத்தில் मोक्षरुचि இருப்பதரிது என்று திருவுள்ளம். रहस्यत्रयத்தில் शास्त्रीयनियमानुसन्धानம் பண்ணவேண்டிய स्थलத்தைக் காட்டுகிறார் **இச் शास्त्रीय नियममि-त्यादिना** । **रहस्यत्रத்தில்** – மூன்று रहस्यங்களிலும். **विरोधिनिवृत्तिயை अनुसन्धिக்குமிடங்களிலே** इत्यादि । मूलमन्त्रத்தில் मध्यमपदமான नमश्शब्दத்திலும், द्वयத்தின் चरमपदமான नमश्शब्दத்திலும், चरमश्लोकத்தில் ''सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि'' என்கிறவிடத்திலும் अनुसन्धिக்கவேண்டுமென்றபடி. இந்த शास्त्रीयनियमம் स्वतः विरोधिनिवृत्तिरूपமல்லாமையாலே विरोधिनिवृत्त्यनुसन्धानस्थलத்திலே अनुसन्धिக்கக்கூடுமோவென்று शङ्किயாமைக்காக இவ்வாज्ञातिलङ्घनம் इत्यादि हेतूपन्यासः । **उद्देश्यैயான भगवत् प्रीतिக்கு** – अपेक्षणीயையான भगवत्प्रीतिக்கு, **विरोधिயானபடியாலே** – विरोधित्वादित्यर्थः । तथा च अज्ञातिलङ्घनं उद्देश्यैயான भगवत्प्रीतिக்கு विरोधिயாகையாலே शास्त्रीयनियमानुसरणம் இந்த विरोधिயின் निवृत्तिरूपமாகையால் विरोधि-निवृत्त्यनुसन्धानस्थलங்களிலேயே अनुसन्धेयமென்று தாத்பர்யம். இந்த शास्त्रीयनियमानुवर्तनத்திற்கு

---

12 கீதை 5-29.
13 ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 46.

லாத வதிகாரிகளுக்கு उपायपूर्तिविरोधिயை ஶமிப்பித்துக்கொண்டு भगवत्प्रसादनமாயிருக்கும். पूर्णोपायருக்கतिलङ्घनहेतुकाप्रीति பிறவாதபடி பண்ணிக் கொண்டு भगवत्प्रीणनமாயிருக்கும்.

आज्ञानुज्ञाविभागेन द्विधा शास्त्रीयपद्धतिः ।
निग्रहानुदयायाद्या परा तत्तत्फलाप्तये ॥

अनुज्ञया प्रवृत्तेऽपि क्रमकोपादिसंभवे ।
आज्ञातिक्रमदोषस्स्यान्नियमोऽतो दुरत्ययः ॥

प्रत्यवायपरीहारे फलान्तरसमन्विते ।
तत्र संवलितं प्राहुरधिकारं विचक्षणाः ॥

अधिकारिभेदத்தாலே फलभेदத்தைக் காட்டுகிறார் **இந்த नियमानुवर्तनமி**त्यादिना । **पूर्णोपायரல்லாத अधिकारिகளுக்கு** – प्रपत्त्यनुष्ठानம்பிறவாத अधिकारिகளுக்கு. **उपायपूर्ति विरोधिயை ஶமிப்பித்துக் கொண்டு** – शास्त्रीयமான वर्णाश्रमधर्मानुष्ठानத்தாலே ''धर्मेण पापमपनुदति'' என்கிறபடியே प्रपत्तिरूपोपायத் தின் विरोधिயான பாபத்தைப்போக்கடித்துக்கொண்டு. **भगवत्प्रसादनமாயி ருக்கும்** – प्रपत्तिनिष्पादनद्वारा मोक्षहेतुभूतप्रसादजनकமாயிருக்குமென்றபடி. उपायपूर्ति யுடையார்க்கு अनिष्टமுண்டாகாமைக்கும் इष्टप्राप्तिகளுக்கும் हेतुவாயிருக்குமென்கிறார் **पूर्णोपायருக்கு** इत्यादिना । இனி காரிகைகளாலே शास्त्रविहितकर्मங்களை विभज्य निरूपिக்கிறார் **आज्ञानुज्ञावि-भागेनेत्यादि । शास्त्रीयपद्धतिः** – शास्त्रविहितமான मार्गம். அதாவது कर्मஎன்றபடி. आज्ञात्वानुज्ञा-त्वरूपविभाजकधर्मத்தாலே இரண்டு வகைப்பட்டது. அதில், **आद्या** – முதலாவதான आज्ञापद्धतिः, **निग्रहानुदयाय** – भगवन्निग्रहமுண்டாகாமைக்காக विहितैயென்றபடி. **परा** – अनुज्ञारूपा काम्यपद्धतिः, **तत्तत्फलाप्तये** – तत्तत्फलप्राप्तिயின் பொருட்டு विहितैயென்றபடி. **अनुज्ञया प्रवृत्तेऽपि** – अनुज्ञैயாலே ஆரம்பிக்கப்பட்ட கர்மத்திலும், **क्रमकोपः** – क्रमविपर्यासः, ''द्यति हृदयस्याग्रेऽवद्यति, अथ जिह्वायाः, अथ वक्षसः'' इत्यादि विहितक्रमத்திற்கு पौर्वापर्यத்தினுடைய மாறுதல் என்றபடி. आदिपदத்தால் देशकालकर्तृ द्रव्यादिविपर्यासத்திற்கு ग्रहणம். **आज्ञातिक्रम-दोषस्स्यात्** – आज्ञाकर्मத்தினுடைய अतिक्रमத்தில் – अकरणத்தில் यो दोषः – यादृशो भगवन्निग्रह-स्तादृशो भगवन्निग्रहस्स्यात् । **अतः** – ஆகையினாலே, **नियमः** – शास्त्रोक्तक्रमादि நியமமானது, **दुरत्ययः** – दुरतिक्रमமென்றபடி. இதனால் अनुज्ञाकैङ्कर्यத்திலும் शास्त्रानुसरणம் வேண்டு மென்று ज्ञापिக்கப்பட்டது. இப்படியாகில் अकरणे प्रत्यवायकरமாயும் करणे पुत्रगतपूतत्वफलक மாயுமிருக்கிற ''वैश्वानरं द्वादशकपालं निर्वपेत् पुत्रे जाते'' என்று சொல்லப்பட்ட जातेष्ट्यादि

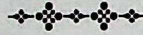
नित्यकाम्यस्वरूपैक्ये विनियोगपृथक्त्ववतः ।
फलार्थं क्रियमाणेऽपि नित्यं भवति तन्त्रतः ॥
अनुज्ञामात्रसिद्धेषु कैङ्कर्येषु विचक्षणैः ।
अकृतौ तत्फलालाभो न तु दोष इतीरितम् ॥

कर्मங்களை ஆஜ்ஞையென்கிறதோ அநுஜ்ஞையென்கிறதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **प्रत्यवायपरीहार** इत्यादिना । எந்த கர்மத்திற்கு प्रत्यवायपरिहारமானது उत्पत्तिवाक्यத்தில் फलान्तरத்தோடு கூடினதாகவே फलत्वेन बोधिக்கப்படுகிறதோ; न तु फलान्तरமன்றிக்கே प्रत्यवाय-परिहार मात्रம். அந்த கர்மத்தில் समर्थர்களான मीमांसकர்கள் **संवलितमधिकारमाहुः** – प्रत्येकं आज्ञा-कर्मத்தில் போல் शुचिविहितकालजीवित्वमात्रத்தையோ अनुज्ञाकैङ्कर्यத்தில் போல் केवलफल-कामत्वमात्रத்தையோ अधिकारமாகச் சொல்லவில்லையென்றபடி. இதனால் இப்படி संवलिताधिकारமாகையால் जातेष्ट्यादिகளுக்கு आज्ञानुज्ञोभयात्मकत्वமும் सकृत् प्रयोगத்தாலே प्रत्यवायपरिहारமும் तत्तत्फलமும் सिद्धिக்குமென்று ज्ञापिக்கப்படுகிறது. ஒருவன் ''यावज्जीव-मग्निहोत्रं जुहोति'' என்று विहितமான नित्याग्निहोत्रத்தை फलकामனையன்றிக்கே अनुष्ठिக்கிறான். மற்றொருவன் अग्निहोत्रं जुहुयात् स्वर्गकामः என்று स्वर्गसाधनतया विहितமான काम्या-ग्निहोत्रத்தை अनुष्ठिக்கிறான், அங்கு அவ்வவனுடைய नित्याग्निहोत्रानुष्ठानத்திலேயோ, काम्याग्निहोत्रानुष्ठानத்திலேயோ कथं कर्तव्यமென்கிற संशयமில்லை, எவன் नित्याग्निहोत्रத்தை अनुष्ठिத்துக்கொண்டுவந்து मध्यத்தில் स्वर्गकामனையினாலே काम्याग्निहोत्रத்தை अनुष्ठिக்கத் துடங்குகிறானோ, அவன் ஒரு दिनத்திலேயே नित्याग्निहोत्रத்தை முதலில் செய்து பிறகு काम्याग्निहोत्रத்தை पृथक्காகச் செய்யவேண்டுமோவென்கிற ஶங்கையில் विशेषம் காட்டுகிறார் **नित्यकाम्यस्वरूपैक्य** इत्यादि । नित्यकर्मणः काम्यकर्मणश्च अनुष्ठेयமான स्व-रूपம் ஒன்றாயிருந்ததேயாகில், **विनियोगपृथक्त्वत** इति । श्रुतिயில் आश्रमार्थமாயும் स्वर्गार्थமாயும் தனித்தனியாக विनियुक्तமாயிருப்பதாலென்றபடி. **फलार्थम्** – स्वर्गादिफल-सिद्ध्यर्थம். **क्रियमाणेऽपि** – सङ्कल्पपूर्वமாக काम्याग्निहोत्रे क्रियमाणेऽपि, **नित्यं** – नित्याग्निहोत्रமும், **तन्त्रतो भवति** – सकृदनुष्ठानத்தினாலேயே सिद्धिத்துவிடுமென்றபடி. सकृत्क्रियमाणं अनेकोप-कारकं हि तन्त्रम् । श्रुतिविहितकालजीविயான अधिकारिக்கு विहितकालத்தில் कर्माकरणமே प्रत्यवाया-पादकமாகையால் काम्यமான அந்த கர்மத்தைச் செய்தாலும் नित्यकर्मத்திற்கு अकरणமில்லாமையால் प्रत्यवायம் வாராது. ஆகையால் काम्यान्नित्यसिद्धिः । नित्यத்தையநுஷ்டித்தாலும் स्वर्गकामनाவானான अधिकारिயினாலே अनुष्ठिக்கப்பட்ட கர்மமே फलसाधनமாகையால் फलार्थसङ्कल्पமில்லாத नित्याधिकारिயாலே कृतं अनधिकारिणा कृतமாகையால் अकृतप्रायமாகையாலே नित्यात्फलसिद्धि வாராதென்று கருத்து. अनुज्ञाकैङ्कर्यங்களில் विशेषமருளிச்

நின்றனமன்புடைவானோர் நிலையினிலமளந்தான்
நன்றிது தீயதிதென்று நடத்திய நான்மறையால்
இன்று நமக்கிரவாதலி லிம்மதி யின்நிலவே
அன்றி யடிக்கடி யாரிருமீர்க்க வடியுளதே. (24)

श्रुतिस्मृत्याचारैस्स्वमतिगतिभिश्शुद्धमनसां
सुसङ्कल्पैर्धर्म्यैः कुलचरणदेशादिसमयैः ।
नियोगैर्योग्यानां नियमयितुरादेरभिमतं
निमित्तस्वप्नाद्यैरपि निपुणमन्विच्छति बुधः ॥ ३९ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
शास्त्रीयनियमनाधिकारः सप्तदशः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

செய்கிறார் **अनुज्ञामात्रसिद्धेषु** इत्यादि । मात्रशब्दத்தாலே அனுஜ்ஞையாலும் புத்ரஜனனத்தாலும் ஸித்த மான ஜாதேஷ்ட்யாதி व्यावृत्तिः । **कैङ्कर्येषु** – केवलानुज्ञाகைங்கர்யங்களில், **विचक्षणैः** – सारासारविवेक चतुरैः । **अकृतौ** – अकरणे, **तत्फलालाभः** – அந்த கர்மத்திற்காக விஹிதஃபலம் வாராது. **न तु दोष इतीरितं** – அதுவேயொழிய ப்ரத்யவாயமில்லை என்று சொல்லப்பட்டது.

இந்த பத்ததஶையில் நாம் செய்யும் கைங்கர்யத்திற்கு ஶாஸ்த்ரம் ப்ரமாணமே தவிர வேறு வழியில்லையென்று பாட்டாலேயருளிச்செய்கிறார் **நின்றனமி**त्यादि । **நிலமளந் தான்** – த்ரிவிக்ரமாவதாரம் பண்ணி பூமியையளந்த பகவான். நன்றிது – இது நன்று, நல்லது, இதைச் செய்யவேண்டும், **இது தீயது** – இது கெட்டது. இதைச் செய்யக் கூடாது என்று, **நடத்திய** – धर्मव्यवस्थापகமாக ப்ரவர்திப்பித்த. **நான் மறையால்** – நாலு வேதங்களாலே, நாலு வேதங்களாலுண்டான ஜ்ஞானத்தாலே என்றபடி. **அன்புடை** – பகவதபிமதஸாக்ஷாத்காரத்தாலே நிரதிஶயப்ரீதிமான்களான, **வானோர்** – பரமவ்யோமத்திலிருக் கும் நித்யமுக்தர்களுடைய, **நிலையில்** – ஸ்திதியில், ப்ரீதிப்ரேரிதமாய் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமுமான கைங்கர்யத்தில், **நின்றனம்** – நிற்கப்பெற்றோம். இப்படி ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞானமே வேண் டுமோ? வேறு உபாயமில்லையோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இன்று** इति ।

இன்று – இந்த தேஹத்தோடிருக்கும் காலத்தில், **நமக்கு** – கர்மவஶ்யராய்ப்போந்த நமக்கு, **இரவாதலில்** – ராத்ரியாகையாலே, ஜ்ஞானவிகாஸமன்றிக்கே அஜ்ஞானாந்தகாரபஹுல-தஶையாகையாலே என்றபடி. **இம்மதியின்நிலவே** – இந்த ஶாஸ்த்ரமாகிற சந்த்ரனுடைய இந்த ஜ்ஞானமாகிற சந்த்ரிகை, **அன்றி** – ஒழிய. ஶாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞானமொழிய என்றபடி. **அடிக்கடி** – பதேபதே । **ஆர்** – அபிவ்ருத்தமாகாநிற்கிற, **இருள்** – அஜ்ஞானமாகிற இருட்டை, **தீர்க்க** – போக்கடிக்க, **அடியுளதே** – நிதானமுண்டோ? ஹேதுவேயில்லையென்றபடி.

பாட்டில் நான்மறையால் என்றது வேதாவிருத்தமான ஸ்ம்ருத்யாசாராதிகளுக்கும் உபலக்ஷணமாகையாலே அவைகளாலும் பகவதபிப்ராயத்தை அறிந்து கைங்கர்யம்பண்ணலாமென்கிறார் **ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாசாரைரிதி** । **புத:** – பண்டிதனான ப்ரபந்நன். **ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யாசாரைரிதி** । அக்நிஹோத்ரம் ஜுஹோதி இத்யாதி ஶ்ருதியினாலே அக்நிஹோத்ரம், **நியமயிது:** – நியந்தாவான **ஆதே:** – ஸர்வகாரணபூதனான பகவானுக்கு, **அபிமதம்** – அபிமதமென்று, **நிபுணம்** – நன்றாக, **அந்விச்சதி** – அறிந்து கொள்கிறான். இப்படியே மேலும் அந்வயம் கண்டுகொள்ளவும். எங்கு அஷ்டகாஶ்ராத்தரூப கைங்கர்யத்தில் ஶ்ருதிப்ரமாணமில்லையோ அங்கு ஶ்ருத்யவிருத்தமான ஸ்ம்ருதியினாலே இந்த அஷ்டகாஶ்ராத்தாதிகைங்கர்யம் ஆதேரபிமதமென்று அந்விச்சதி । எங்கு ஹோலாகத்தில் அதாவது வஸந்தோத்ஸவத்தில் ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யுபயமுமில்லையோ அங்கு உபயாவிருத்தமான ஆசாரத்தினால் ஆதேரபிமத-மந்விச்சதி । எங்கு ''வ்ரீஹிபிர்வா யவைர்வா ஜுஹுயாத்'' என்று விகல்பிதமோ அங்கு ''ஆத்மனஸ்துஷ்டிரேவ ச'' என்கிறபடி தன் துஷ்டிக்கு விஷயமான அந்யதரத்தில், **ஸ்வமதிகதிபி:** – தன் புத்திப்ரவ்ருத்திகளாலே, ஆதேரபிமதமந்விச்சதி । எங்கு இது ஶாஸ்த்ரீயமோ அஶாஸ்த்ரீயமோவென்று ஸம்ஶயம் வருகிறதோ அந்த விஷயத்தில் ''ஸதாம் ஹி ஸந்தேஹபதேஷு வஸ்துஷு ப்ரமாணமந்த:கரணப்ரவ்ருத்தய:'' என்கிறபடி தர்ம்யமான ஸத்துக்களுடைய இதைச் செய்யலாமென்கிற ஸமீசீனஸங்கல்பங்களாலே ஆதேரபிமதமந்விச்சதி । அதவா ஶுத்தமனஸ்கர்களான அனேக மஹர்ஷிகளாலே கலியுகத்தின் ஆதியில் ஸமுதாயமாகச் சேர்ந்து கலியில், அஶ்வாலம்பம், கவாலம்பம், தேவரேண ஸுதோத்பத்தி போன்ற சிலவற்றை நிஷேதித்ததற்கு ஹேதுக்களான அத்யந்ததர்மங்களான அவர்களுடைய நிஷேதஸங்கல்பங்களாலே கலிநிஷித்தங்களான இவைகளைச் செய்யக்கூடாது என்கிற ஆதேர-பிமதமந்விச்சதி என்னவுமாம். இவ்வளவால் ''வேதோऽகிலோ தர்மமூலம்'' தத்விதாஞ்ச ஸ்ம்ருதிஶீலே'' ''ஆசாரஶ்சைவ ஸாதூநாம் ஆத்மனஸ்துஷ்டிரேவ ச'' இத்யாதிகளான பகவதபிமதிப்ரமாணங்கள் காட்டப்பட்டது. **குலசரணதேஶாதிஸமயை:** – ஸமய: – ஸங்கேத: । தர்ம்யை: என்பதை இங்கும் கூட்டுவது. தர்மாவிருத்தங்களான ஸ்வவம்ஶஸங்கேத:; அதாவது புரஶ்சூடத்வாதிகள், சரணஸமய: – யஜுர்வேதிகள் ஶ்ராவணபௌர்ணமியிலேயே உபாகர்ம செய்யவேண்டும்; ருக்வேதிகள் ஶ்ராவணமாஸஶ்ரவணத்திலேயே உபாகர்ம செய்யவேண்டும்; ஸாமவேதிகள் ப்ரோஷ்டபதஹஸ்தநக்ஷத்ரத்திலேயே உபாகர்ம செய்யவேண்டும் என்கிற ஸ்ம்ருதிமூலமான ஸங்கேதம். தேஶஸமய: – நர்மதோத்தரவாஸிகள் ஸிம்ஹமாஸத்திலேயே உபாகர்ம செய்யவேண்டும். நர்மதா-தக்ஷிணவாஸிகள் கடகத்திலேயோ ஸிம்ஹத்திலேயோ ஶ்ராவணத்திலேயே உபாகர்ம செய்யவேண்டு

மென்கிற सङ्केतம். आदिशब्दத்தாலே युगधर्मग्रहणம். இவைகளாலேயே आदेरभिमतमन्विच्छति । **योग्यानां** – மஹான்களுடைய, **नियोगैः** – நீ இந்தக் கார்யத்தைச் செய்யக்கடவன்; इत्यादिகளான नियोगங்களாலும் आदेरभिमतन्विच्छति । **निमित्तस्वप्नाद्यैः** – निमित्तं – शकुनपरीक्षा, स्वप्नं – स्वप्नदर्शनம், आदिपदத்தாலே उपश्रुति, भगवत्सन्निधिயில், புஷ்பம்வைத்துப் பார்த்தல் முதலானதுகளுக்கு संग्रहः । उपश्रुतिயாவது – நாம் ஒரு காரியத்தைச் செய்ய நினைக்கும்போது अन्यனான ஒருவன் நீ இந்தக் காரியத்தைச் செய், இது सफलமாகும் என்று अन्यனோடு சொல்வதைக்கேட்பது. இவைகளாலேயே आदेरभिमतमन्विच्छति । இவைகளில் पूर्वपूर्वाभावे उत्तरोत्तरங்கள் प्रमाणங்கள். இவைகளில் श्रुतिயாலே साक्षाद्भगवदभिमतत्वज्ञानம், इतरங்களாலே अन्ततः श्रुत्यनुमानद्वारा अभिमतत्वज्ञानம் என்று திருவுள்ளம்.

॥ इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
शास्त्रीयनियमनाधिकारः सप्तदशः॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे अपराधपरिहाराधिकारः ॥ १८ ॥

स्वच्छस्वादुसदावदात सुभगां दैवादयं देहभृन्-
मालिन्यप्रशमाय माधवदयामन्दाकिनीं विन्दति ।
यद्यप्येवमसावसारविषयस्रोतःप्रसूतैः पुनः
पङ्कैरेव कळङ्कयन्निजतनुं प्राज्ञैर्न संश्लिष्यते ॥ ४० ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीसारबोधिनीव्याख्यायां
अपराधपरिहाराधिकारः ॥

இப்படி உபாயாநுஷ்டானம் பண்ணி க்ருதக்ருத்யனாய் சாஸ்த்ரீயமான பகவத்பாகவதகைங்கர்யத்தினுடைய அநுஷ்டானத்தாலே பரிசுத்தனாய்ப்போந்த ப்ரபந்நனுக்கும் புத்திபூர்வாபராதம் புகுமாகில் காலம் கோலிபண்ணின ப்ரபத்தியின் பலத்தை பகவான் ஒருவிதமாகத் தலைக்கட்டினாலும் ப்ராஜ்ஞர்கள் அவனோடு ஸஹவாஸம் பண்ணமாட்டார்களென்று இவ்வதிகாரத்தில் சொல்லப்போகிற அர்த்தத்தை ச்லோகத்தாலே ஸங்க்ரஹித்துக் காட்டுகிறார் **स्वच्छ** இத்யாதினா । **अयं देहभृत्** – ப்ரபத்த்யநுஷ்டானாதிகளுக்கு அர்ஹமான சரீரத்தை யுடையவன், **दैवात्** – அத்ருஷ்டவிசேஷத்தாலே, மஹத்தான ஸுக்ருதபரிபாகத்தாலே யென்றபடி. **मालिन्यप्रशमाय** – ப்ராப்தி விரோதிபாபசமனார்த்தம், **स्वच्छ** – தயாபக்ஷத்தில் ஹேயகுணஸம்பந்தரூபமலரஹிதாம், கங்காபக்ஷத்தில் பங்கரஹிதாம், **स्वादु** – தயாபக்ஷத்தில் ஆச்ரயணதசையிலேயே போக்யபூதாம், மந்தாகினீபக்ஷத்தில் மதுராம், **सदावदात** – தயாபக்ஷத்தில் ஸர்வதா ஹேயநிவர்த்திகாம், மந்தாகினீபக்ஷத்தில் சுக்லாம், **सुभगां** – தயாபக்ஷத்தில் இஷ்டப்ரதாம், மந்தாகினீபக்ஷத்தில் ஸர்வாகாரத்தாலும் ரம்யாம், **माधवदया** – லக்ஷ்மீபதியினுடைய தயையாகிற, ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்த பிறகு உண்டான தயையாகிற என்றபடி. **मन्दाकिनीं** – கங்கையை, विन्दति – அடைகிறான். அதாவது:— தயாபக்ஷத்தில் விஷயமாகிறான்; கங்காபக்ஷத்தில் அதை அவகாஹிக்கிறான்; அதில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறானென்றபடி. இதனால் ஒருவன் அத்ருஷ்டவசத்தாலே பகவத்ப்ராப்திவிரோதிபாபநிவ்ருத்திக்காக சரணாகதியைப் பண்ணி ப்ராப்திவிரோதிபாபங்கழிந்து அதனாலே ப்ரஸன்னனான ச்ரிய:பதியினு

இப்படி भगवच्छेषतैकस्वभावனாகையாலே शास्त्रनियत तत्कैङ्कर्यैकरसனான இவ்வதிகாரிக்குப் பின்புனாபத்தில் बुद्धिपूर्वकமான வபராதம் வருகை பற்றின कैङ्कर्यैकनिष्ठैக்கு विरुद्धமாகையாலே प्रायेण संभावितமன்று. प्रारब्धकर्मविशेषवशத்தாலே देशकालावस्थावैगुण्यहेतुकமாகவும் प्रामादिकமாகவும் सुषुप्त्याद्यवस्थैகளிலும்

டைய दयैக்கு விஷயமாகிறான். अन्यत्र தன்னுடைய देहमलத்தின் निवृत्तिயின் பொருட்டு मन्दाकिनिயில் स्नानம் செய்து शुद्धனாகிறான் என்கிறவர்த்தங்கள் सूचितங்கள். **एवं यद्यपि** – இப்படி भगवद्दयामन्दाकिनिயில் स्नानம் பண்ணி அதாவது दयाविषयனாய்க் கொண்டு, परिशुद्धனாயிருந்தாலும், **असौ** – இந்த प्रपन्नனே, अभ्युपगतप्रारब्धனாய் दृप्त னாய்ப்போந்த இந்த प्रपन्नனேயென்றபடி. **असार** – सारशून्यங்களான, **விஷய** – शब्दादिविषयानुभवங்களுடைய, இங்கு विषयशब्दத்தாலே विषयानुभवங்கள் उपलक्षितங்கள், **स्रोत** – प्रवाहங்களாலே, **प्रसूतैः** – உண்டுபண்ணப்பட்ட, **पङ्कैरेव** – दुर्वासनादिகளாலும், पापங்களாலும், **निजतनुं** – स्वस्वरूपத்தை, **पुनः** – மறுபடியும், **कलङ्कयन्स्याद्यदि** – களங்க முள்ளதாக, அதாவது भगवद्भागवतकैङ्कर्यानर्हமாகப்பண்ணிக்கொண்டானேயாகில், **प्राज्ञैः** – समीचीनज्ञानமுள்ள மஹான்களாலே, **न संश्लिष्यते** – संश्लेषिக்கப்படுகிறானில்லை. महत्सहवासத்திற்கு अर्हனாகானென்றபடி.

முதலில் कृतकृत्यனாய் शास्त्रनियतமான भगवद्भागवतकैङ्कर्यनिरतனான இவ்வதிகாரிக்கு अनापத்தில் बुद्धिपूर्वकोत्तराघம் संभविக்காதென்று சொல்லிக்கொண்டு, அப்படி संभविத்தால் अपराधपरिहारप्रक्रियै இருக்கும்படியை प्रस्ताविக்கிறார் **இப்படி** इत्यादिना । இவனிடத்தில் अपराधासंभावनैக்கு हेतुவைக்காட்டுகிறார் **शास्त्रनियतेत्यादिना** । शास्त्रनियततत्कैङ्कर्यरसतैயில் हेतुவை யருளிச்செய்கிறார் **भगवच्छेषतैकस्वभावனாகையாலே** इति । भगवच्छेषतैकस्वभाव னுக்கு शेषवृत्ति संभावितமே யொழிய अपराधसंभावनैயில்லையென்று கருத்து. **शास्त्र-नियततत्कैङ्कर्यैकरसனான** इति । पूर्वाधिकारத்தில் சொன்ன शास्त्रनियततत्कैङ्कर्यरसिकனுக்கு शास्त्र-विरुद्धापराध प्रसक्तिயே संभविக்காதென்று கருத்து. **பின்பு** – प्रपत्त्युत्तरकालத்தில், **अनापத்திலிति** । देशकालावस्थावैगुण्यादिरूप ஆபத்தில் बुद्धिपूर्वोत्तराघமும் अबुद्धिपूर्वतुल्यமாகையாலே लेपियाதாகையால் अनापத்தில் என்று சொன்னது. **बुद्धिपूर्वकமான अपराधம் வருகை** इति । இதற்கு संभावितமன்று என்பதோடந்வயம். ஏன் संभावितமன்றென்று शङ्कि யாமைக்காக அதில் हेतुவைக் காட்டுகிறார் **பற்றின कैङ्कर्यैकनिष्ठैக்கு विरुद्धமாகை யாலே** इति । प्रायेण என்றதால் वक्ष्यमाणरीत्या क्वचित्संभाव्यत्वம் सूच्यते । ஆபத்தில் बुद्धिपूर्वक மாக வரும் अपराधமும் अज्ञानादिகளால் வரும் अपराधादिகளும் अश्लेषविषयங்களா மென்கிறார் **प्रारब्धेत्यादिना** । **प्रामादिकமாகவுமிति** । प्रमादो अनवधानता; அதாவது अवधान

வரும் अपराधलेशங்களுள்ளவை अश्लेष விஷயமாய்க் கழிந்துபோம். बुद्धि-पूर्वकपापारंभकपापங்களுக்கஞ்சி யவையுங்கழியவேண்டுமென்று प्रपत्ति பண்ணாதே பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றாற்போலே प्रकृतिயோடே கூடவிருக்கிறவிவனுக்கு आत्मगुणपूर्तिயில்லாமையாலே मन्दधैर्यரான ऋषिகளுக்குப் போலே बुद्धिपूर्वकமாகவும் சில स्वनिष्ठाविपरीतங்கள் வந்தாலும் निसर्गसुहृत्தான क्षिय:पति रक्षणोन्मुखனாய் நிற்கையாலேயிவ்विपरीतानुष्ठानங்கள் மின்னொளிमात्रமாய் நிலை நிற்குமவையன்றிக்கே அக்காலத்தில் பிறந்த स्वनिष्ठावैपरीत्यமாகிறவிழவைக்கடுக अनुसन्धित्तु यथोचितமாக लज्जा-

---

மில்லாமை; அதாவது अज्ञानம். அதனால் செய்யப்பட்டது प्रामादिकம், **सुषुप्त्याद्यवस्थैகளிலுமி**त्यादि । महाभागवताद्यागमनेऽपि प्रत्युत्थनाद्यभावरूपापराधமும் என்றபடி. आदि-शब्दத்தால் स्वप्नमूर्च्छासंग्रहः । अनापத்தில் बुद्धिपूर्वकापराधம் संभावितமன்றென்று சொல்லப் போமோ? बुद्धिपूर्वकपापारंभकप्रारब्धकर्मமும் கழிய வேணுமென்று प्रपत्ति பண்ணியிருந்தால் அவனுக்கு अनापத்தில் बुद्धिपूर्वकोत्तराघம் संभविக்கவேமாட்டாது என்று சொல்லலாமென்னில், प्रपत्तिकालத்தில் पापारंभकप्रारब्धपापமும் கழியவேண்டுமென்று प्रपत्तिபண்ணாதாற்கு அது संभावितமன்றோ என்ன, क्वचित् அப்படி संभावितமானாலும் रक्षणोन्मुखனான भगवान் அதை ஒரு விரகாலே க்ஷமிக்குமென்கிறார் बुद्धिपूर्वकेत्यादिना । **அஞ்சி** – பயப்பட்டு, **அவையுங்கழியவேணுமென்று प्रपत्तिபண்ணாதே** – बुद्धिपूर्वक पापारंभकपापनिवृत्त्यर्थञ्च प्रपदनं करिष्ये என்று सङ्कल्पित्तுக்கொண்டு प्रपदनம் பண்ணாதே, **பாம்போடு ஒரு கூரையிலே பயின்றாற்போலே** इति । **பாம்போடு** – सर्पத்தோடு, **ஒரு கூரையிலே** – ஒரு गृहத்திலே, **பயின்றார்போலே** – வஸித்தாப்போலே, பயிலுகை – அடிக்கடி परिचयம் பண்ணுகை. பாம்போடு ஒரு गृहத்தில் அடிக்கடி வஸித்தாப்போலே யென்கை. **प्रकृतिயோடே கூட விருக்கிற** – देहेन्द्रियादिप्रकृतिसंबद्धரான, **मन्दधैर्यரான ऋषिகளுக்குப்போலே** – विश्वामित्रादिகளுக்குப்போலே, **बुद्धिपूर्वकமாகவும் சில स्वनिष्ठा विपरीतங்கள் வந்தாலுமி**ति । अनापத்திலித्यादिः । **निसर्गसुहृत्தான** – उपाध्यपेक्षैயன்றிக்கே स्वाभाविकसुहृत्தான, **रक्षणोन्मुखனாய் நிற்கையாலே** – अत्यन्तविरुद्ध விஷயத்தில் निग्रहोन्मुखனாயிருப்பது போலன்றிக்கே आचार्यप्राप्तिप्रभृतिप्रपत्तिनिष्पत्तिपर्यन्तமான व्यापारங்களைச் செய்துவைத்து இவனை ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்கிற सङ्कल्पத்தோடே இவனுடைய रक्षणத்தில் उत्कटप्रवृत्तिயுள்ளவனாய் நிற்கையாலே, **மின்னொளிमात्रமாய் நிலை நிற்குமவையன்றிக்கே** – विद्युत्प्रकाशம்போன்றதாய் स्थिरமாக விருக்கு மவையன்றிக்கே, **அக்காலத்தில் பிறந்த** पापारंभकपापपरिपाकक्षणத்தில்

नुताप*ங்கள் பிறந்து* [1]**''अपायसंप्लवे सद्यः प्रायश्चित्तं समाचरेत् । प्रायश्चित्तिरियं सात्र यत्पुनश्शरणं व्रजेत् ॥ उपायानामुपायत्वस्वीकारेऽप्येतदेव हि''** [2]**''अज्ञानादथवा ज्ञानादपराधेषु सत्स्वपि । प्रायश्चित्तं क्षमस्वेति प्रार्थनैकैव केवलम्''** [3]**''विदितस्स हि धर्मज्ञः शरणागतवत्सलः । तेन मैत्री**

பிறந்த, **இழவு** – न्यूनतै, **अनुसन्धित्तु** – स्मरणம் பண்ணி, **लज्जानुतापங்கள் பிறந்து** इति । अनुतापशब्दம் ''अनुतापादुपरमात्प्रायश्चित्तोन्मुखत्वतः'' என்று சொன்ன उपरतिக்கும் प्रायश्चित्तोन्मुखत्वத்திற்கும் उपलक्षणம். **अपायेत्यादि । अपाय** – पापங்களுடைய, **संप्लवे** – संप्राप्तियிலே, **सद्यः** – अनुतापादिகளுண்டான क्षणத்திலேயே, **प्रायश्चित्तं** – அதனாலுண்டான भगवन्निग्रहशमनार्थமான प्रायश्चित्तத்தை, **समाचारेत्** – अनुष्ठिக்கக்கடவன். प्रपन्नविषयத்திலும் अप्रपन्नविषयத்தில்போல் வெகுकालकृच्छ्रसाध्यமான प्रतिपदोक्तप्रायश्चित्तம் தானோவென்ன, இவன் செய்யவேண்டிய प्रायश्चित्तத்தை யருளிச்செய்கிறார் **प्रायश्चित्तिरियं सात्र** इति । **पुनः** – மறுபடியும், भगवन्तिमिति शेषः । **शरणं व्रजेदिति यत्** – शरणமாக வடையக் கடவனென்பது யாதொன்றுண்டோ, **सेयं** – भगवन्निग्रहनिवृत्त्यर्थமான இந்த शरणागतिः, **अत्र** – இந்த प्रपन्नன் விஷயத்தில், **प्रायश्चित्तिः** – प्रायश्चित्तமாமென்றபடி. मोक्षार्थமாக शरणமாகப் பற்றின प्रपन्नனுக்கு पापம் நேர்ந்தால் அதனாலுண்டான भगवन्निग्रहம் शमिப்பதற்காகவும், भगவானையே மறுபடியும் शरणமாகவடைவதே அவனுக்கு प्रायश्चित्तமென்றபடி. **उपायानामुपायत्वस्वीकारेऽपि** – प्रपत्तिव्यतीरिक्तकर्मयोगज्ञानयोगभक्तियोगங்களை मोक्षापायங்களாக அங்கீகரித்தவைகளை अनुष्ठिத்தாலும், एतदेव – पुनः प्रपदनமே, प्रायश्चित्तमिति शेषः । ''हि'' प्रपन्नனுக்கு अपायोपायस्वीकारங்களில் पुनः प्रपदनமே प्रायश्चित्तமென்கிற प्रसिद्धिயை द्योतिப்பிக்கிறது. **अज्ञानादिति । अज्ञानात्** – अज्ञानத்தாலேயோ, **अथवा ज्ञानात्** – ज्ञानத்தாலேயோ, कृतेष्विति शेषः । **अपराधेषु सत्स्वपि** – अपराधங்களிருந்தாலும், **क्षमस्वेति प्रार्थनैकैव केवलं** – क्षमिக்கவேண்டுமென்கிற ஒரு प्रार्थனைमात्रமே, **प्रायश्चित्तं** – प्रायश्चित्तமென்கை. கீழ் प्रामादिकம் अश्लेषविषयமாய்க் கழியுமென்று சொல்லியிருக்க, இங்கு अज्ञानकृतமான अपराधத்திற்கு प्रायश्चित्तம் சொல்வது विरुद्धமன்றோ வென்னில், श्लोकத்தில் சொன்ன अज्ञानकृतமென்பதற்கு बुद्धिपूर्वकமாகப் பண்ணினதன்றென்று अर्थமில்லை. किन्तु अपराधத்தில் पापत्वाज्ञानத்தாலே பண்ணினதென்று अर्थமாகையாலே विरुद्धமன்று. பண்ணுகிற कर्मத்தை पापமென்று தெரிந்து बुद्धिपूर्वकமாக அதைப் பண்ணினாலும், பண்ணுகிற கர்மத்தை பாபமென்று தெரிந்துகொள்ளாமல் बुद्धिपूर्वकமாக அதைப்

[1] லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-91.

[2] வங்கீபுரத்து நம்பிகாரிகை.

[3] ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 21-20.

भवतु ते यदि जीवितुमिच्छसि । प्रसादयस्व त्वञ्चैनं शरणागतवत्सलम् । माञ्चास्मै प्रयतो भूत्वा निर्यातयितुमर्हसि'' इत्यादिகளிற்சொல்லுகிறபடியே यथाधिकारம் प्रायश्चित्तावलम्बनமுண்டாம்.

பண்ணினாலும் இரண்டும் बुद्धिपूर्वकपापமே. प्रामादिकமென்பது பண்ணவேண்டு மென்று ज्ञानமில்லாமலே பண்ணுகிற कर्मம். ஆகையால் विरुद्धமன்று என்று கருத்து. **विदित** इत्यादि । रावणं प्रति सीतावचनம் हे राक्षस! **धर्मज्ञः** – शरणागतरक्षणமே परमधर्म மென்று அறிந்திருக்கிற, **सः** – அந்த ராமனானவன், शरणागतवत्सल इति – शरणागतர் களுடைய दोषத்தை अनादरிப்பவனென்று, **विदितो हि** – எல்லோராலும் प्रसिद्धமாக அறியப்பட்டவனன்றோ, **तेन सह** – அவனோடுகூட **ते** – உனக்கு, **मैत्री भवतु** – स्नेह முண்டாகட்டும். तं शरणं गच्छेत्यर्थः । அப்படியே स्पष्टமாகச் சொல்லாமல் **मैत्री भवतु** என்று சொன்னது ''द्विधा भज्येयमप्येवं न नमेयन्तु कस्यचित्'' என்கிறபடி வணங்காமுடிய னான दशग्रीवन் தன்னை புல்லியதாகச் (हेयமாக) சொன்னதாக நினைக்கவேண்டா மென்பதற்காக. பெருமாளும் शरणागतभावेन என்று சொல்லாமல் ''मित्रभावेन संप्राप्तं'' என்றாரிறே. அது எதற்காகச் செய்யவேண்டுமென்னில் சொல்லுகிறார் **जीवितु मिति** । पुत्रबन्ध्वादिविनाशपूर्वकம் பெருமாள் பண்ணப்போகிற चित्रवधैயாலே नशिத்துப் போகாதபடி சிறிதுகாலம் ஜீவித்திருப்பதற்காக, அப்படி ஜீவித்திருக்கவேண்டு மோவென்னில் சொல்லுகிறார் **यदीच्छसीति** । फलेच्छैயிருந்தால் தான் उपायानुष्ठानं कर्तव्य- मिति भावः । **त्वं** – चोरमार्गத்தாலே என்னை अपहरिத்துக்கொண்டு வந்த நீ, **शरणागतवत्स- लमेनं** – தன்னை शरणமாகப் பற்றினவர்களின் दोषத்தை अनादरिக்கும் स्वभावனான ராமனை, **प्रसादयस्व च** – शरणागतिயாலே प्रपन्नனாகச் செய்யக்கடவாய். ஆனால் உன்னுடைய समर्पणமன்றிக்கே शरणागति பண்ணினால் प्रसन्नனாவானோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **मामिति** । **प्रयतो भूत्वा** – शरणागतिயினாலே शुद्धனாய்க்கொண்டு, अन्यथा என்னை समर्पिக்கவும் உனக்கு अधिकारமில்லை யென்று கருத்து. **अस्मै** – शरणागतवत्सलனான இந்த ராமனின் பொருட்டு, **माञ्च** – अपहरिக்கப்பட்ட என்னையும், **निर्यातयितुमर्हसि** – समर्पिக்க योग्यனாகிறாய்; समर्पिக்கக்கடவாயென்றபடி. இதனால் द्रव्यापहारस्थलத்தில் அதற்குச்சொன்ன प्रायश्चित्तத்தை द्रव्यसमर्पणத்தோடேயே செய்ய வேண்டுமாகையால் என்னை समर्पिக்காவிடில் அவன் प्रसन्नனாகானென்று सूचित மாகிறது. **इत्यादिகளிற்சொல்லுகிறபடியே** – கீழ் श्लोकங்களில் प्रपन्नனுக்கு पुनः प्रपदनமே प्रायश्चित्तமென்று சொல்லுகிறபடியே, **यथाधिकारம்** – प्रपन्नाधिकारानतिक्रमेण, प्राय श्चित्तावलंबनமுண்டாம் – पुनःप्रपत्तिरूप प्रायश्चित्तावलंबनமுண்டாமென்றபடி. இங்கு प्रपन्ना-

प्रारब्धकर्मविशेषवशத்தாலே கடினப்ரக்ருதியாய் क्षमै கொள்ளுகையுங்கைதப்பின போது [4]''स्वपुरुषमभिवीक्ष्य पाशहस्तं वदति यमः किल तस्य कर्णमूले । परिहर मधुसूदनप्रपन्नान् प्रभुरहमन्यनृणां न वैष्णवानाम्'' [5]''कमलनयन वासुदेव विष्णो धरणिधराच्युत शङ्खचक्रपाणे । भवशरणमितीरयन्ति ये वै त्यज भट दूरतरेण तानपापान्'' [6]''देवं शार्ङ्गधरं विष्णुं ये

धिकारानतिक्रमेण **प्रायश्चित्तावलंबनமுண்டாமென்றதால்** प्रपन्नेतरர்களுக்கு तत्तदधिकारानतिक्रमेण प्रतिपदोक्तप्रायश्चित्तமே செய்யவேண்டுமென்று द्योतितமாகிறது. கீழ் उदाहरिத்த श्लोकங்களில் ''प्रायश्चित्तिरियं सात्र यत्पुनः शरणं व्रजेत्'' என்கிறவிடத்தில் इयं सा என்று प्रपन्नाधिकारि விஷயத்தில் पुनश्शरणागतिயே प्रायश्चित्तமென்று दृढीकरिத்துச்சொல்லுகையாலும், ''प्रायश्चित्तं क्षमस्वेति प्रार्थनैकैव केवलं'' என்கிறவிடத்தில் एका, केवलं என்று इतरத்தை निषेधिத்துச் சொல்லுகையாலும், ''माश्चास्मै प्रयतो भूत्वा निर्यातयितुमर्हसि'' என்கிறவிடத்தில் द्रव्यापहार-स्थलத்தில் शुद्धमनस्कனாய் शरणागतिயோடு अपहृतद्रव्य समर्पणமும் பண்ணவேண்டுமென்று தோற்றுகிறதேயொழிய प्रपन्नர்களுக்குள்ளேயே शक्तர்களுக்கு प्रतिपदोक्तप्रायश्चित्तம், अशक्तர்களுக்கு पुनःप्रपदनமென்று यथाधिकारமென்கிற अन्यथासिद्धமான ஒரு पदத்தைக் கொண்டே சொல்வது ''प्रार्थनैकैव केवल'' மென்பதோடு विरुद्धமாமென்று தோன்றுகிறது. இவ்வளவால் अधिकारावसानश्लोकத்தில் சொல்லப்புகுகிற ''धीपूर्वोत्तरपाप्मनामजननाज्जातेऽपि तन्निष्कृतेः'' என்கிற अंशं விவரிக்கப்பட்டது.

இனி ''कौटिल्ये सति शिक्षयाप्यनघयन्'' என்கிறவம்ஶத்தை விவரிக்கிறார் **प्रारब्धकर्म-विशेषवशத்தாலே** इत्यादिना । **கைதப்பினபோது** – क्षमै கொள்ளாதபோது என்றபடி. **स्वपुरुषमित्यादि** । பாபிகளை இழுத்துக்கொண்டுவர पाशहस्तனாய் புறப்பட்ட தன்னுடையभटனைப்பார்த்து யமனானவன் அவனுடைய कर्णमूलத்தில் சொல்லுகிறான். சொல்லப்போகிறவர்த்தம் மிகவும் रहस्यமானதென்றும், ''प्रभुरहमन्यनृणां न वैष्णवानां'' என்கிறவர்த்தத்தை सदस्यமாகச் சொன்னால் नरकத்திலுருப்பவருள்பட எல்லோரும் வைஷ்ணவர்களாகி नरकமே யொழிந்துபோய் தன்னधिकारத்திற்கே லோபம் வருமென்றும் நினைத்து कर्णमूलத்தில் சொல்லுகிறானென்றபடி. अथवा – வைஷ்ணவர்களுக்கு நாம் प्रभुவல்ல என்று தன்னுடைய न्यूनதையை सदस्यமாகச்சொல்ல லஜ்ஜித்து कर्णमूलத்தில் சொல்லுகிறானென்னவுமாம். வைஷ்ணவர்கள் எவர்களென்ன, அவர்களை அவர்கள் சொல்லும் भगवन्नामத்தாலேயே தெரிந்துகொள். हे

[4] விஷ்ணுபுராணம் 3-7-14.
[5] விஷ்ணுபுராணம் 3-7-33.
[6] வாமனபுராணம் 94-43.

प्रपन्नाः परायणम् । न तेषां यमसालोक्यं न च ते नरकौकसः'' என்று वैष्णववामनादिपुराणங்களின் பாசுரங்களுக்கு மூலமான श्रुतिயிற்சொல்லுகிறபடியே यमविषय-

भटனே! பாபமற்றவர்களான அவர்களை தூரத்திலேயே விட்டுவிடு என்கிறார் कम- லேதி । देवमिति । शार्ङ्गपाणिயான भगवाனை उपायமாகவும் उपेयமாகவும் எவர்கள் பற்றுகிறார்களோ? அவர்களுக்கு யமலோகமேயில்லை. यमाधिकारिकமான नरकத்திற்கு प्रसक्तिயென்? என்கை. **பாசுரங்களுக்கு** – கீழ்ச்சொன்ன श्लोकங்களுக்கு, மூலமான श्रुतिயில் – ''न खलु भागवता यमविषयं गच्छन्ति'' என்கிற श्रुतिயில், **வேலிட்டுப் பாய வேண்டுமது** – வேலாயுதத்தாலே प्रहरिக்கவேண்டுமपराधம், **முள்ளிட்டுப் பாய்ந்து கழியும்** – முள்ளாலே प्रहरिத்துக் கழிந்து போம். **என்கிற கணக்கிலே** – என்கிற ரீதியிலே. **காணன்** – ஒரு கண் குருடன்; **खञ्जன்** – முடவன்; **என்று முதலாகவோதுகிற** – ''इहैवैषां केचिदुपक्लेशा भवन्ति खञ्जा भवन्ति, काणा भवन्ति, अविधेयपुत्रा भवन्ति, अविधेयभार्या भवन्ति'' इत्यादि श्रुतिகளிலே சொல்லப்படுகிற. **சிகையறுக்கும் விரகுகளை** – பாபங்களுடைய फलजनकत्वशक्तिरूपशिखैயை छेदனம் பண்ணும் உபாயங்களை, **தணிந்த** – मन्दीभूतமான. सर्वेश्वरன் இவன்பக்கல் பண்ணும் स्वल्पदण्डनादिகளுக்கு दृष्टान्तம் காட்டுகிறார் **மிகவுமி**त्यादिना । **सेव्यனான** – सेवायोग्यனான, सौजन्य- शालिயான என்றபடி. **அடையாளக்காரர்** – राजचिह्नமான छत्रचामरादिகளை धरिக்கும் ஊழியக்காரர்கள். अथवा இவர்கள் राजसेवकர்கள் என்று உலகமறியும்படி अक्षरपूर्णமான रजतादिகளால் செய்யப்பட்ட பில்லைகளை धरिக்கிற सेवकர் என்னவுமாம். **अन्तःपुरपरिजनம்** – अन्तःपुरத்திற்குப் பணிவிடை செய்யும் परिचारकजनம். **கூனர்** – வளைந்த முதுகையுடையவர், **குறளர்** – குள்ளர், இவர்கள் ராஜாவினுடைய विनोदार्थம் अन्तःपुरத்தில் வஸிப்பார்களிறே. **குமாரர்கள்** – ராஜகுமாரர்கள். **अपराधங்களுக்கீடாகவும்** – तत्तदपराधानुगुणமாகவும், **अन्तरङ्गत्वादितारतम्यத்துக்கீடாகவு**मिति । आदिपदादात् बहिरङ्गत्वपरिग्रहः, अथवा अत्यन्तान्तरङ्गत्वपरिग्रहः । ராஜாவிற்கும் राजमहिषिக்கும் ஸாக்ஷாத்தாக अभ्यञ्जनोद्वर्तनचन्दनकुसुमादिसमर्पणம் பண்ணுமவர்கள் अन्तरङ्गர்; सद्वारकமாகக் கைங்கர்யம் பண்ணுமவர்கள் बहिरङ्गர் என்று अन्तरङ्गत्वबहिरङ्गत्वமும் அதிலேயே तारतम्यங்களும் लोकसिद्धமிறே. **संबन्धानृशंस्यादिகளாலே** इति । **संबन्धः** – पुत्रत्वादिः । **आनृशंस्यं** – घातुकत्वाभावः । मार्दवमिति यावत् । आदिपदेन दयापरिग्रहः, **प्रीति நடக்கச்செய்தே** इति । संबन्धिகள் விஷயத்தில் अप्रीतिபண்ணி दण्डिக்கக்கூடுமோவென்று ஶங்கியாமைக்காக प्रीति நடக்கச்செய்தே என்றது. संबन्धिகளிடத்தில் अप्रीतिயாலே दण्डिக்கிறதன்று; संबन्धத்தால் ஒரு பக்கம் प्रीति நடக்கச்செய்தேயே க்ஷமைகொள்ளுவதற்காக दण्डिக்கிறதென்று கருத்து; அதையருளிச்செய்கிறார் **அவர்கள் தப்பினதுக்கு க்ஷமை**

गमनமின்றிக்கே வேலிட்டுப்பாய வேண்டுமது முள்ளிட்டுப்பாய்ந்து கழியுமென்கிற கணக்கிலே காணன் खஞ்ஜன் என்று முதலாகவோதுகிற விங்குற்றையுபक्लेशமுखத்தாலே சிகையறுக்கும் விரகுகளை முன்னிட்டு सर्वेश्वरன் क्षमप्रेमदयावात्सल्यங்களாலே தணிந்த प्रतापத்தையுடையனாய் மிகவும் दण्डिக்கவேண்டுமपराधத்துக்கு सेव्यனான सार्वभौमன், அடையாளக்காரர் अन्तः पुरपरिजन கூனர் குறளர் कुमारர்கள் விஷயத்திலपराधங்களுக்கீடாகவும், अन्तरङ्गत्वादितारतम्यத்துக்கீடாகவும், संबन्धानृशंस्यादिகளாலே प्रीति நடக்கச் செய்தே யவர்கள் தப்பினதுக்கு क्षमै கொள்ளுகைக்காகவும், மேலைக் கும் शिक्षैயாகைக்காகவும் முகங்கொடாதேயிருத்தல். சம்மட்டியிட்ட டித்தல், தள்ளுவித்தல், வாசலிலே தகைவித்தல், சிறிது நாள் ஸேவை யை விலக்கிவிடுதல் செய்யுமாப்போலே काकन्यायத்தாலே யொரு கண்ணழிவாலே யிவ்வாश्रितரை ரக்ஷித்துவிடும். இப்படி मृदुप्रकृतिகளை

கொள்ளுகைக்காகவுமிति । प्रपन्न விஷயத்தில் काणत्वादिरूपமான अपराधफलம் வந்த பிறகு प्रायश्चित्तिरूपक्षापणமनपेक्षितமாகையால் இது दृष्टान्तमात्रவிஷயம். **மேலைக்கும் ஶிக்ஷையாகைக்காகவும்** – स्वल्पदण्डனையும் செய்யாவிடில் மேலும் இப்படியே अपराधம் செய்வான், स्वल्पदण्डनம் செய்தால் இதை நினைத்து மேலே अपराधம் செய் யான். ஆகையாலே மேலே செய்ய प्रसक्तமான अपराधத்திற்கும் இதுவே ஶிக்ஷை யாகுமென்று திருவுள்ளம். लघुदण्डனைகளைக் காட்டுகிறார் **முகங்கொடாதே யிருத்தலி**त्यादिना । **முகங்கொடாதேயிருத்தல்** – पराङ्मुखனாயிருக்கை. **சம்மட்டி** – மழுங்கின कशादिகள். **தள்ளுவித்தல்** – इतरனைக்கொண்டு கழுத்தில் கையைக் கொடுத்து தள்ளும்படி செய்தல். **வாசலிலே தகைவித்தல்** – தன் गृहத்தினுள்ளே வரவொட்டாமல் गृहத்திற்கு வெளியிலேயே நிறுத்தி வைத்தல். **சிறிது நாள் ஸேவையை விலக்கிவிடுதல்** – स्वल्पகாலம் सेवाविच्छेदம் பண்ணி வைத்தல். प्रपन्नவிஷயத்தில் लोकदृष्टान्तம் சொல்லலாமோவென்ன प्रपन्नन्यायத்தையே காட்டு கிறார் **काकन्यायத்தாலே** इति । आर्द्रापराधियान காகவிஷயத்தில் ஒரு கண்ணை அபஹரித்த प्रकारத்தாலே என்கை. **ஒரு கண்ணழிவாலே** – ஒரு लघुदण्डத்தாலே. **இவ்வாश्रितரை रक्षित्துவிடு**மிति । खञ्जत्वादिप्रदानம் रक्षणहेतुप्रभेदமென்றபடி. बुद्धिपूर्वोत्तराघத் தையும் मोक्षार्थप्रपत्तिயினாலேயே க்ஷமிக்குமென்று சில अभियुक्तர்கள் சொன்னதற்கு தாத்பர்யமென்னவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படி मृदुप्रकृतिகளை** इत्यादिना । **मृदुप्रकृतिகளை** – अपराधத்தில் अनुतापोपरमादिகள் வரும்படியான मृदुस्वभावமுள்ளவர்

க்ஷமை கொள்ளப்பண்ணுவித்தல் கठिनप्रकृतिகளுக்கு शिक्षारूपமான दण्डविशेषம் பண்ணுதல் செய்கிறவிடமும் पूर्वप्रपत्तिफलமான க்ஷமையின் प्रकारभेदமென்று शिक्षकனான शेषि பக்கலிலே कृतज्ञதை நடக்கைக்காக बुद्धिपूर्वोत्तराघத்தையும் க்ஷமிக்குமென்று சிலர் சொன்னார்கள். प्रारब्धकर्मத்தில் पापांशம்போலே बुद्धिपूर्वोत्तराघம் प्रायश्चित्तம் பண்ணாதபோது सफलமானாலும் பண்ணின प्रपत्ति மோக்ஷங்கொடாதொழியுமோவென்று शङ्किக்கவொண்ணாது; பெருங்காயம் வைத்த மரங்களுக்கு स्थलादिविशेषங்களாலே வாட்டத்துக்கு कालतारतम्य முள்ளமாத்ரம்; இங்குமிவர்கள் संसारத்தினுடைய निश्शेषनिवृत्ति பிறக்கைக்கு

களை. **कठिनप्रकृतिகளுக்கு** – अपराधத்தில் अनुतापादिகளில்லாத कठिनस्वभाववர்களுக்கு **க்ஷமையின் प्रकारभेदமித்यादि** । प्रायश्चित्तத்தில் மூட்டுகிறதும் खञ्जत्वादिप्रदानமும், पूर्वप्रपत्ति-वश्यனான भगवானுடைய क्षमाभेदமென்று எண்ணி அவனிடத்தில் कृतज्ञதை பண்ண வேண்டுமென்பதே अभियुक्तர் பாசுரத்திற்கு अभिप्रायமேயொழிய बुद्धिपूर्वोत्तराघத்தில் प्रायश्चित्तம் வேண்டாமென்றோ, खञ्जत्वादिகள் வாராதென்றோ अभिप्रायமில்லை யென்றபடி. இப்படி बुद्धि पूर्वोत्तराघத்தை க்ஷமியானாகில் प्रायश्चित्तம் பண்ணாத போது பண்ணின प्रपत्तिக்கு फलம் வாராதோ என்னும் ஶங்கையை निरसनம் பண்ணு கிறார் **प्रारब्धकर्मத்திலிत्यादिயால். प्रारब्धकर्मத்தில்** – अभ्युपगतप्रारब्धकर्मத்தில். **पापांशம் போலே** इति । पापांशம் எப்படி देहावसानத்திற்குள்ளேயே दुःखानुभवादिகளை உண்டு பண்ணி सफलமாகுமோ, அப்படியே என்றபடி. **सफलமானாலும்** – खञ्जत्वादिகளை உண்டுபண்ணி सफलமானாலும். पूर्वप्रपत्तिயிருக்கச்செய்தேயும் அதை अनादरिத்து खञ्जत्वादिस्वल्पफलங்களையுண்டுபண்ணி सफलமானாலுமென்றபடி. இவ்வளவால் प्रपत्तिविद्यापेक्षया बुद्धिपूर्वोत्तराघத்திற்கு प्राबल्यம் தோற்றுகையால் ब्रह्महत्यामहापातकादिरूपமான उत्तराघங்கள் நேர்ந்தால் பண்ணின प्रपत्तिயும் प्रायश्चित्तம் பண்ணாதபோது निष्फल மாமோ வென்று शङ्किக்கக்கூடாதென்கிறார் **பண்ணின प्रपत्ति** इत्यादिना । **பெருங் காயமிति** । लोकத்தில் மரங்கள் பட்டுப்போகவேணுமென்கிற எண்ணத்தாலே வேரில் பெருங்காயம் வைப்பார்கள். வைத்தமரங்களெல்லாம் பட்டுப்போகு மென்பதில் सन्देहமில்லை. ஆனால் ஆற்றங்கரையிலும் ஜலம் தங்கும் प्रदेशத் திலும் உள்ள மரங்களில் வைத்தாலும், वर्षाकालத்தில் வைத்தாலும், देशभेदத்தாலும் कालभेदத்தாலும் வாட்டத்திற்கு विळंबமுண்டு. வேறு देशकालங்களில் வைத்தால் अविळंबेन வாட்டமுண்டாகும். அவ்வளவே இங்குமென்றபடி. இந்த देहावसानத்தில் மோக்ஷம் வேண்டுமென்று கோலினவனுக்கு विळंबம் கூடுமோவென்ன வருளிச்

விளம்பாவிளம்பவைஷம்யமேயுள்ளது. இத்தேஹாநந்தரம் மோக்ஷம் பெறவேணுமென்ற பேக்ஷித்தாலுமநியதாயுஸ்ஸுக்களாய்விளம்பாக்ஷமராயிருப்பார்க்காயுர்வ்ருத்தியாலே விளம்பம் வரும். நியதாயுஸ்ஸுக்களுக்கு உள்ள வாயுஸ்ஸுக்குள்ளே ஃபலித்துவிடும். [7]"भवेयं शरणं हि वः" என்றபின்புமுண்டான ராக்ஷஸிகளுடைய புத்திபூர்வாபசாரங்கள் [8]"मर्षयामीह दुर्बला" [9]"पापानां वा शुभानां वा वधार्हाणां प्लवङ्गम" என்கிற

செய்கிறார் **இத்தேஹாநந்தரமி**த்யாதிநா । தேஹாவஸாநத்தில் மோக்ஷம் கேட்பவர்கள் அநியதாயுஸ்ஸுக்களோ? நியதாயுஸ்ஸுக்களோ? (இவனுக்கு நாற்பதாவது வருஷம் கண்டமுண்டு; அதாவது மரணஹேதுவான க்ரஹபரிபாகமுண்டு. அது தப்பினால் ஐம்பதிலும் அறுபதிலும் கண்டங்களுண்டு என்றும், அந்தந்த ஸமயங்களில் ஆயுஷ்யஹோமாதிகளைப் பண்ணினால் ஆயுஸ்ஸு வ்ருத்தமாம் என்று சொல்லப்படுமவர்கள் அநியதாயுஸ்ஸுக்கள். இவனுக்கு நாற்பத்தியிரண்டாவது வயதில் மரணம்; அது தப்பாது என்று சொல்லப்படுமவர்கள் நியதாயுஸ்ஸுக்கள்.) அதில் எவனென்று விகல்பித்து விளம்பாவிளம்பங்களை யருளிச்செய்கிறார் **அநியதாயுஸ்ஸுக்களாயி**த்யாதிநா । அபராதம் செய்தவனுக்கு விளம்பம் போக்யமானால் அது அவனுக்கு தண்டனையாகுமோவென்று ஶங்கியாமைக்காக, விளம்பாக்ஷமராயிருப்பார்க்கு என்றது. **விளம்பம் வருமி**தி । பரமஃபலமான மோக்ஷம், கடுக வரவேண்டுமென்று ஆசைப்படுமவனுக்கு அநிஷ்டமான விளம்பம் வருமென்றபடி. **நியதாயுஸ்ஸுக்களுக்கு** இதி । அவன் எவ்வளவு பாபம் செய்தாலும் அதின் ஃபலத்தை உள்ள ஆயுஸ்ஸுக்குள்ளேயே அநுபவித்துவிட்டு தேஹாவஸாநத்தில் விளம்பமன்றிக்கே மோக்ஷம் பெறுவான் என்றபடி. த்ரிஜடைஶரணாகதியில் அந்தர்கதர்களாய் பிராட்டியால் ஸ்வீக்ருதபரர்களாயுமுள்ளராக்ஷஸிகளின் புத்திபூர்வோத்தராகங்கள் ஃபலம் விநா பூர்வப்ரபத்தியினாலேயே பிராட்டியின் க்ஷமாவிஷயங்களாயிற்றன்றோ வென்று ஶங்கித்து உத்தரமருளிச்செய்கிறார் **भवेयं शरणं हि वः என்ற பின்புமி**த்யாதிநா । என்ற பின்புமுண்டான என்றதால் ராக்ஷஸிகளுடைய பர்த்ஸநதர்ஜநாதிகளுக்கு உத்தராகத்வம் ஸூசிதம். ராக்ஷஸிகளுடைய புத்திபூர்வோத்தராகம் பிராட்டிக்கு க்ஷமாவிஷயமாயிற்றென்பதில் ப்ரமாணம் **मर्षयामीह दुर्बला, पापनां वा शुभानां वा** இதி । **दुर्बलाऽहं** – இவர்களுடைய ஹிம்ஸையைப் பார்க்கவும் அஶக்தையான நான், **मर्षयामि** – ஸஹித்துக்கொள்ளுகிறேன். **पापानं वा** – என்னை மிரட்டினதால் உன் புத்தியாலே பாபிகளானாலும், **शुभानां वा** – ராவணன்

---

[7] *ராமாயணம் ஸு.கா. 58-90*
[8] *ராமாயணம் யு.கா. 116-40*
[9] *ராமாயணம் யு.கா. 116-44*

படியே பிராட்டிக்கு க்ஷமாவிஷயமாயிற்றில்லையோவென்னில்; அவ் விடத்திலுமவர்களுக்கு திருவடி நலியப்புகுகிறாரென்கிற भयம் விளைந்து நலிவுக்கு விலக்குண்டானபடியாலே வாளாலேயோங்கி விடுமாப் போலே दण्डலேशமும் க்ஷமையும் सिद्धம். ஆகையால் प्रपन्नனுக்கு बुद्धिपूर्वोत्त-राघம் லெபியாதென்று विशेषित्துச் சொல்லுவதொரு प्रमाणமன்றிக்கே யிருக்க இவனுக்குப் பின்பு बुद्धिपूर्वापराधம் பிறந்தாலும் க்ஷமை கொள்ள வேண்டாவென்றும், க்ஷமை கொள்ளாவிட்டாலும் शिक्षारूपदण्डविशेष மில்லையென்றும், விளம்பாக்ஷமருக்கும் परमफलத்துக்கு विलम्बம் வாராதென்றும், प्रारब्धसुकृतविशेषादिகளாலே வருமிங்குற்ற कैङ्कर्यத்துக்கு विच्छेदसङ्कोचங்கள் வாராதென்றுஞ்சொல்லுகிற पक्षங்கள் शरण्यனுடைய गुणங்களையும் शरणागतिயினுடைய प्रभावத்தையுஞ் சொல்லுகைக்காகவத்தனை. இப்படி

சோற்றைத் தின்று அவன் வார்த்தையைக் கேட்காமலிராதே அவன் சொன் னபடி என்னை மிரட்டினதாலே என் बुद्धियாலே शुभैகளானாலும். किं शुभत्वाशुभत्व विचारेण? தன் अपराधविशेषத்தாலே அவர்கள் वधार्हர்களாயிருந்தாலும் आर्येण त्वया करुणमेव कार्यम् । न तु काठिन्यम् । ஒவ்வொருவரிடமும் गुण दोषविचारம் பண்ணினோமாகில் எல்லோரும் सापराधिகளாகவே தேறுகையால் எல்லோரும் दण्ड्यராகப் प्रसङ्गिக்கு மென்றபடி. **அவ்விடத்திலும்** – அந்த राक्षसिகள் விஷயத்திலும், இதற்கு दण्ड-लेशமும் क्षमैயும் என்பதோடந்வயம். **நலியப் புகுகிறார்** – பீடிக்கப்போகிறார். **வாளாலே யோங்கி** – பயமுறுத்தி என்றபடி. வாளாலே யோங்கினால் वध्य னுக்கு शिरच्छेदம் வருமோ என்று भयமுண்டாகுமிறே. **விடுமாப்போலே** – இப் போது க்ஷமித்தோம்; இனி இப்படி செய்யலாகாதென்று சொல்லிவிட்டு விடு மாப்போலே, **दण्डलेशமுமி**त्यादि । திருவடி நலியப்புகுகிறானென்கிற भयமுண்டான தால் स्वल्पदण्डனையும், ''कार्यं करुणमार्येण'' என்று சொன்ன பிராட்டியாலே நலிவுக்கு விலக்குண்டான படியாலே क्षमैயும் सिद्धமென்றபடி. இப்படியாகில் बुद्धिपूर्वोत्तराघத் திலும் क्षमैகொள்ளவேண்டாமென்கிற पक्षங்களுக்கு गतिயென்ன வென்ன? शरण्य னுடையவும் शरणागतिயினுடையவும் प्रभावपरங்களான अर्थवादங்களாக வேண்டு மென்கிறார் **ஆகையாலி**त्यादिना । **ஆகையால்** – बुद्धिपूर्वोत्तराघத்திற்கு प्रायश्चित्तமுண் டென்றும், क्षमैகொள்ளாவிடில் शिक्षैயுண்டென்றும் प्रमाणங்களாலே स्थापिக்கையா லென்றபடி. அப்பக்ஷங்களை उपन्यसिக்கிறார் **இவனுக்கி**त्यादिना । एतावता इतरपक्षங் களுக்கு साधकप्रमाणமில்லாமையால், अन्यपरतैயைச் சொல்லி विपक्षத்தில் प्रपन्नர்களான

யல்லாதபோது ப்ரபந்நரான பூர்வர்களுடைய அனுஷ்டானபரம்பரைக்கும் ப்ரபந்நரைப் பற்றவே ப்ராயஶ்சித்தம் விதிக்கிற ஶாஸ்த்ரத்துக்கும் மோக்ஷம்பெறுகைக்குக் காலங் குறித்து ப்ரபத்திபண்ணாதே யனுவ்ருத்தபுத்திபூர்வாபராதருமாய் விளம்பாக்ஷமருமாயிருப் பார்க்கு விளம்பஞ்சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களுக்குஞ்சேராது. ''ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷ- யிஷ்யாமி'' என்று ஸாமான்யேன சொல்லச்செய்தேயும் ''ப்ராயஶ்சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புன- ஶ்ஶரணம்வ்ரஜேத்'' என்று விஶேஷிக்கையாலே புத்திபூர்வோத்தராகத்துக்கு ப்ரபத்த்யனந்தரம் ப்ராயஶ்சித்தமாக ப்ராப்தமாயிற்று. புனஶ்ஶரணாகதியை விதிக்கிற வசனத்தை அடியிலே புத்திபூர்வோத்தராகத்துக்கும் பரிஹாரமாகப் ப்ரபத்தி பண்ணாதார் விஷயத்திலே நியமித்

பூர்வர்களுடைய அனுஷ்டானவிரோதத்தையும், ப்ரபந்நருக்கே ப்ராயஶ்சித்தம் சொல்லுகிற ஶாஸ்த்ரவிரோதத் தையும், விளம்பாக்ஷமரான ப்ரபந்நருக்கே விளம்பம் சொல்லுகிற ப்ரமாணவிரோதத்தையுங் காட்டு கிறார் **இப்படியல்லாதபோது** इत्यादिना । **இப்படியல்லாதபோது** – அந்த பக்ஷங் களெல்லாம் ஸ்துதிபரங்களென்று ஒப்புக்கொள்ளாதபோது. **ப்ரபந்நரான பூர்வர்களு டைய அனுஷ்டானபரம்பரைக்குமிதி** । இதனால் அத்யதனஸம்ப்ரதாயங்களைக் காட்டிலும் ப்ராசீனமான ப்ரபந்நர்களுடைய அனுஷ்டானமே ப்ரபலமென்று ஸூசிதம். **ப்ராயஶ்சித்தம் விதிக்கிற ஶாஸ்த்ரத்துக்கும்** – 'अपायसंप्लवे सद्यः'' इत्यादिशास्त्रத்திற்கும், **விளம்பஞ்சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களுக்கும்** – ''तनूकृत्याखिलं पापमाप्नोति नरश्शनैः'' इत्यादि ப்ரமாணங்களுக்கும். ननु सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि'' என்று சொல்லுகையால் மோக்ஷார்த்தப்ரபத்திக்கே புத்திபூர்வோத்தராகநிவர்த்தகத்வமுமுண்டென்று ஏற்பட வில்லையோ? அப்படியில்லையாகில் ஸர்வஶப்தத்திற்கு ஸங்கோசம் வேண்டாவோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामीत्यादिना** । **விஶேஷிக்கையாலே** इति । सर्वपापेभ्यः என்கிற ஸாமான்யவசனமே போதுமாயிருக்க, अपायसंप्लवे என்று புத்திபூர்வோத்தராகத்தில் ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணவேண்டுமென்று சொல்ல ஆரம்பித்து, **अत्र** – இந்த புத்திபூர்வோத்தராகத்தில், **पुनश्शरणं व्रजेदिति यत्** – மோக்ஷார்த்தப்ரபத்தி நடந்திருக்கச் செய்தேயும், புனரபி ஶரணாகதி பண்ண வேண்டுமென்பது யாதொன்றுண்டோ, सेयं प्रायश्चित्तिः என்று விஶிஷ்யபுத்திபூர்வோத்தராகத் திற்குமாத்திரம் புனஃ ஶரணாகத்யந்தரத்தை விதிக்கையாலே யென்றபடி. **ப்ரபத்த்யந்தரம்** – மோக்ஷார்த்தப்ரபத்தியைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட புனஃ ப்ரபதனம். இந்த விஶேஷவசனத்தை மோக்ஷார்த்தப்ரபத்தி யில் புத்திபூர்வோத்தராகநிவ்ருத்தியையும் சேர்த்து ஸங்கல்பித்துக்கொள்ளாத அதிகாரிவிஶேஷத்தில் நியமிக்கலாகாதோவென்ன, அது கூடாதென்கிறார் **புனஶ்ஶரணாகதியை** इत्यादिना । **விதிக் கிற வசனத்தை** – अपायसंप्लवे என்கிற வசனத்தை, **அடியிலே** – மோக்ஷார்த்தம் ப்ரபத்திபண்ணும் காலத்திலேயே, **புத்திபூர்வோத்தராகத்துக்கும் பரிஹாரமாக ப்ரபத்திபண்ணாதார் விஷயத்திலே** इति । ஶங்கிக்கிறவர்களுக்கு அயமபிப்ராயः । மோக்ஷார்த்தப்ரபத்தியை ஸாமான்யமாக ஸர்வபாபநிவ்ருத்த்யர்த்தம் பண்

தாலோ வென்னவொண்ணாது; बुद्धिपूर्वोत्तराघத்தையும் பற்ற प्रपत्ति பண்ண லாமென்று विशेषित्तु कण्ठोक्ति பண்ணுவதொரு वचनமுண்டாகிலிறே யிப்படி नियमिக்கலாவது. இப்प्रपत्ति बुद्धिपूर्वोत्तराघத்துக்கும் परिहारமென்றறிந் தால் இச்செட்டை விடுவாரையுங்கிடையாமையாலே पुनःप्रपत्तिवचनம் निर्विषयமாம்.

ணுகிறேன் என்று सङ्कल्पित्तुப் பண்ணலாம்; बुद्धिपूर्वोराघம் संभविக்குமோ வென்று भयமுள்ளவன் सर्वपाप निवृत्त्यर्थं बुद्धिपूर्वोत्तरागनिवृत्त्यर्थञ्च प्रपदनं करिष्ये என்று सङ्कल्पित्तुக்கொண்டும் பண்ணலாம். அப்படி பண்ணுகிறவனுக்கு पूर्वप्रपत्तिயே बुद्धिपूर्वोत्तराघத்திற்கும் प्राय-श्चित्तமாம். அப்படியன்றிக்கே मोक्षार्थ प्रपत्तिயே बुद्धिपूर्वोत्तराघनिवृत्त्यर्थञ्च प्रपदनं करिष्ये என்கிற सङ्कल्पपूर्वकमनुष्ठितமாகில் बुद्धिपूर्वोत्तराघத்திற்கும் निवर्तकமாமென்றறியாமல் सङ्कल्पकालத்தில் बुद्धिपूर्वोत्तराघनिवृत्त्यर्थञ्चप्रपदनंकरिष्येஎன்று சேர்த்து संङ्कल्पित्तु मोक्षार्थप्रपत्ति பண்ணாத अधिकारि विஷயத்தில் उत्तराघம் நேர்ந்தால் अपायंसप्लवे என்கிற वचनம் पुनः प्रपत्तिயை प्रायश्चित्तமாக विधिக்கிறதென்று ஒதுக்கிவிடலாமென்று. அது கூடாதென்பதை उपपादिக்கிறார் बुद्धिपूर्वेत्यादिना । ''मामेकं शरणं व्रज, अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि'' என்கிற वचनம் सामान्यतः सर्वपापनिवृत्त्यर्थமான मोक्षार्थप्रपत्तिயையே विधिக்கிறது. उत्तराघनिवृत्त्यर्थமாகவும் मोक्षार्थप्रपत्ति செய்யலாமென்று विधिப்பதொரு स्पष्टமான वचनமில்லை. அப்படியில்லாமலிருக்க मोक्षार्थ प्रपत्तिயில் उत्तराघनिवृत्तिயையும் சேர்த்து सङ्कल्पिக்கும் अधिकारि ஒருவனென்றும், அப்படி सङ्कल्पित्तु मोक्षार्थप्रपत्तिயை अनुष्ठिக்காத अधिकारि ஒருவனென்றும் विभागம் பண் ணுவதற்கே இடமில்லாமலிருக்க, अपायसंप्लवे என்கிற वचनத்தை उत्तराघनिवृत्तिயையும் சேர்த்து प्रपत्ति பண்ணாத अधिकारिविஷயமாக ஒதுக்கலாமென்று சொல்லுவது अत्यन्तासङ्गतமென்று திருவுள்ளம். இப்படி स्पष्टवचनமில்லாவிடிலும் सामान्यமான सर्वशब्दத்தைக்கொண்டே मोक्षार्थप्रपत्तिயே बुद्धिपूर्वोत्तराघத்திற்கும் निवर्तकமாகலாமென்றும், ஆனால் அது बुद्धिपूर्वोत्तराघनिवृत्त्यर्थமாகவும் सङ्कल्पित्तुக்கொண்டு मोक्षार्थप्रपत्तिயைப் பண்ணும் अधिकारिविஷயத்திலேயே என்றும் கல்பிக்கலாகாதோ வென்னில், அப்படியாகில் ''अपायसंप्लवे सद्यः'' என்கிற वचनத்திற்கு अननुष्ठानलक्षणाप्रामाण्यம் வருமென் கிறார் **இப்प्रपत्तीत्यादिना । परिहारமென்றறிந்தாலிதி** । आचार्यसकाशத்தில் प्रपत्तिशास्त्रத்தை यथावस्थितமாக கேட்பவர்களெல்லோருக்கும் मोक्षार्थप्रपत्तिயே बुद्धिपूर्वोत्तराघத்திற்கும் निवर्तकமென்று தெரிந்திருக்குமென்றபடி. **செட்டு** – सामर्थ्यம். குருவான प्रयत्नान्तरத் தாலே साधिக்கவேண்டிய फलத்தை अवश्यकर्तव्यமான एकप्रयत्नத்தாலேயே साधिக்கை. இப்படியாகில் यथेष्टकामचारादिकளும் निर्दुष्टங்களாக सिद्धिக்கலாமென்பது गूढाभिप्रायம்.

ஸாமான்யவசனத்தளவைப்பற்றி விशेषவசனத்தை பாधிக்க வொண்ணாது. இப்படி விशेषவசனத்தை பாधிக்கிலுபாஸனநிஷ்டனுக்கும் புद्धिபூர்வோத்தராघத்துக்கும் दोषமில்லை யாம்.

புद्धिபூர்வோத்தராघத்திலும் பரமைகாந்திகளான இவர்களிருவர்க்கும் யமவश्यாதாதி களில்லை யென்னுமிடம் [10]''यस्मिन्कस्मिन्कुले जाता यत्रकुत्र निवासिनः । वासुदेवरता

கிடையாமையாலே — दुर्लभர்களாகையாலே, **निर्विषयமாமி**தி । पुनः प्रपत्त्यनुष्ठाता கிடை யாதபோது पुनःप्रपत्त्यनुष्ठानरूपவிஷயமே கிடையாதென்றபடி. ''सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि'' என்கிற வசனம் ஸாமான்யமாகையால் बुद्धिपूर्वोत्तराघத்திற்கும் पूर्वप्रपत्तिயே निवर्तकமென்று தோன்றுகிறது. ''अपायसंप्लवे'' என்கிற வசனம் बुद्धिपूर्वोत्तराघத்திற்கு மாத்திரம் प्रायश्चित्त மாக पुनः प्रपदनத்தை விதிக்கையால் विशेषवचनம். இத்தால் सामान्यवचनத்தில் சொன்ன सर्वपापशब्दத்தை विशेषवचनத்தில் சொன்ன बुद्धिपूर्वोत्तराघव्यतिरिक्तவிஷயத்தில் संकोचம் பண்ணவேண்டும். संकोचமென்பது एकदेशबाधः । அதாவது:— सामान्यமான सर्वपाप-शब्दம் बुद्धिपूर्वोत्तराघத்தைச் சொல்லாதென்று बुद्धिपूर्वोत्तराघबोधकत्वबाधः என்று கொள்ள வேண்டும். இதைக்காட்டிலும் सामान्यवचनமே बुद्धिपूर्वोत्तराघनिवृत्तिயையும் சொல்லு வதாகக்கொண்டு एतद्विरुद्धமாகச்சொல்லுகையால் ''अपायसंप्लवे'' என்கிற विशेषवचनம் अप्रामाणिकமென்று சொல்லலாகாதோ என்னில், विशेषवचनத்தால் सामान्यवचनத்துக்கு संकोचம்செய்தால் एकदेशத்திற்கு बाधकமாம். सामान्यத்தால் विशेषத்திற்கு बाधம் சொன் னால் विषयालाभத்தாலே विशेषवचनம் निर्विषयமாகவேண்டிவருகையால் அது न्यायविरुद्ध மென்கிறார் **सामान्यवचनத்தளவைப்பற்றி** इत्यादिना । सामान्यத்தால் विशेषवचनத்தை बाधिத் தால் प्रतिबन्दिயாலே अनिष्टத்தைக் காட்டுகிறார் **இப்படி विशेषवचनத்தை बाधिக்கிலி**தி । **उपासननिष्ठனுக்குமி**தி । அவன் விஷயத்திலும் ''यथेषीकातूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयते एवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते'' என்று सर्वपापनाशश्रुतिயும், ''एवमेवं विदि पापं कर्म न श्लिष्यते'' என்கிற पापसामा-न्याश्लेषश्रुतिயும் ''सर्वपापेभ्यो'' என்பதற்கு समமாயிருக்கையாலே बुद्धिपूर्वोत्तराघानुष्ठानத்தில் दोषமில்லாதொழியுமென்றபடி.

இப்படி இருவருக்கும் बुद्धिपूर्वोत्तराघம் நசியாமல் லேபிக்குமாகில் அதனாலிவ் விருவர்களுக்கும் यमलोकगमनம் தான் संभविக்காதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **बुद्धिपूर्वोत्तराघத்திலுமி**தி । **परमैकान्तिகளான இவர்களிருவர்க்குமி**தி । ''ज्ञानी तु परमैकान्ती'' என்று இவ்விருவரும் परमैकान्तिशब्दத்தால் व्यवहरिக்கப்பட்டார்களிறே. **यस्मिन्नि**त्यादि ।

10

नित्यं यमलोकं न यान्ति ते'' इत्यादिवचनबलத்தாலே सिद्धம். ஒரு பாபந்தானே जातिगुणाद्यधिकारभेदத்தாலே गुरुलघुफलभेदவத்தாயிருக்குமென்னுமிடம் सर्व-संप्रतिपन्नம். இவ்வर्थம் राजपुत्रापराधादिகளிற்போலே लोकमर्यादैயாலுமு पपन्नம். न प्राग्वद्बुद्धिपूर्वाघे न चात्यन्तमनुग्रहः । लघुर्दण्डः प्रपन्नस्य राजपुत्रापराधवत् ॥ **नित्यं यमलोकं न यान्ति ते'' इत्यादिवचनबलத்தாலே सिद्धம். ஒரு பாபந்தானே जातिगुणाद्यधिकारभेदத்தாலே गुरुलघुफलभेद्रவத்தாயிருக்குமென்னுமிடம் सर्वसंप्रतिपन्नம். இவ்வर्थம் राजपुत्रापराधादिகளிற்போலே लोकमर्यादैயாலுமு पपन्नம். न प्राग्वद्बुद्धिपूर्वाघे न चात्यन्तमनुग्रहः । लघुर्दण्डः प्रपन्नस्य राजपुत्रापराधवत् ॥**

இதில் वासुदेवरतशब्दம் परमैकान्तिகளான भक्तप्रपन्नोभयपरம். **वचनबलத்தாலே सिद्धिमिति ।** ''इहैवैतेषां केचिदुपक्लेशा भवन्ति, खञ्जा भवन्ति'' என்கிற श्रुतिயில் बुद्धिपूर्वोत्तराघத்திற்கு ऐहिकமான उपक्लेशादिகளே வருமென்று சொல்லுகையாலும், இந்த வசனத்தில் वासुदेवरतரான भक्तप्रपन्नர்களுக்கு यमलोकம் வாராதென்று विशिष्य சொல்லுகையாலும் बुद्धिपूर्वोत्तराघத்திற்கு संश्लेषமிருந்தால் खञ्जत्वादिகள் போலே यमवश्यतादिகளும் வாராதோவென்கிற अनुमानம் वचनबलपराहतமாகையாலே அவர்களுக்கு यमवश्यत्वाभावம் वचनबलसिद्धமென்றபடி. இப்படியாகில் ஒரு பாபமே प्रपन्नविषयத்தில் लघुफलமாயும், अप्रपन्नविषयத்தில் गुरुफलமாயும் सिद्धिக்கவேண்டுமேயென்னில், அது सर्वप्रामाणिकसंप्रतिपन्नமாகையால் दोषமாகாதென்கிறார் **ஒரு பாபந்தானே** इत्यादिना । **जातीत्यादि ।** ब्राह्मणजातिயில் பிறந்தவன் ब्रह्महत्ति செய்தால் द्वादशाब्दव्रतம் प्रायश्चित्तமென்றும், शूद्रன் இதே कर्मத்தைச் செய்தால் நான்கு மடங்கான व्रतं प्रायश्चित्तமென்றும், जातिभेदத்தாலே प्रायश्चित्तभेदம் धर्मशास्त्रங்களில் संप्रतिपन्नம். गुणेति । ஒரே अनृतवदनம் आहिताग्नित्वादिगुणவானுக்கு अधिक पापावहம்; अनाहिताग्निக்கு स्वल्पपापावहமென்பதும் संप्रतिपन्नம். இங்கு आदिपदத்தால் बुद्धि-पूर्वकत्वादिसंग्रहம். अबुद्धिपूर्वपापप्रायश्चित्तापेक्षया बुद्धिपूर्वकமான அந்தப் பாபத்திற்கே प्राय-श्चित्तம் द्विगुणமென்றிறே शास्त्रம். अथवा वैदुष्यादिसंग्रहः । विदुषोऽतिक्रमे दण्डभूयस्त्वம் शास्त्र-संप्रतिपन्नமிறே. **सर्वसंप्रतिपन्नம்** – सर्वशास्त्रज्ञसम्मतமென்றபடி. **இவ்வर्थம்** – ஒரே अपराधத்திற்கு अधिकारिभेदத்தாலே न्यूनाधिकदण्डहेतुत्वம் கூடுமென்கிற இந்த शास्त्रार्थம். **राजपुत्रा-पराधादिகளிற்போல** इति । आदिपदத்தால் முன் சொன்ன अन्तःपुरपरिजनापराधादिसंग्रहः । **लोकमर्यादैயாலும் उपपन्नமிति** । लोकमर्यादैயைப்பார்த்தால் राजान्तरङ्गत्वबहिरङ्गत्वानुगुणமாக लघुगुरुजनकत्वம் उपपन्नமாகிறாப்போலே शास्त्रसिद्धமான இவ்வर्थமும் उपपन्नமென்றபடி. किं अधिकारिभेदेन ஒருவனுக்கே ஒரு विधமான பாபமே प्रपन्नत्वाप्रपन्नत्वावस्थाभेदेन गुरुलघुफल-

ஆகையாலதிகாரானுரூபமாக லகுபலமும் வாராமைக்காக புன:ப்ரபதநம் விதிக்கப் படுகிறது. शिष्टतया व्यपदेश्यரான ஸமர்த்தருக்கு லோகஸங்க்ரஹத்துக்காகவும் ப்ரஸித்த நிமித்தங்களில் யதாசக்தி ப்ரஸித்தப்ராயச்சித்தமுசிதம். அது தவிருகையும் முன்

ஜனகமாகலாமென்பதை ஸத்ருஷ்டாந்தமுபபாதிக்கிறார் **न प्रागवदिति** । **बुद्धिपूर्वाघे** – बुद्धिपूर्वाघத்தில். **प्रागवत् न** – प्रपत्तिக்கு முன்பு பண்ணின बुद्धिपूर्वापराधத்தில் போல் अत्यन्तनिग्रहकार्यங்களான नरकादिகளில்லை. **न चेति** । பகவானுடையவென்று ஶேஷ: । **अत्यन्तमनुग्रहः** – अबुद्धिपूर्वका-पराधத்தில் அஶ்லேஷபர்யந்தமான அனுக்ரஹம்போல் இதில் அத்யந்தானுக்ரஹமில்லை. பின்னையெப் படியென்னில்; **प्रपन्नस्य** – अपराधिயான प्रपन्नனுக்கு, **राजपुत्रापराधवत्** – राजपुत्रापराधம் போல், **दण्डो लघुः** – லகுவான खञ्जत्वादिः பலிக்கைஷயாமென்றபடி. **ஆகையால்** – प्रपन्नவிஷயத் திலும் बुद्धिपूर्वोत्तराघத்திற்கு லகுதண்டம் शास्त्रसिद्धமாகையால். அந்த லகுதண்டமும் வாரா மைக்காக புன:ப்ரபதனமென்கிறார் **अधिकारानुरूपமாக** इत्यादिना । **விதிக்கப்படுகிறது** इति । ''अपायसंप्लव'' इत्यादिप्रमाणங்களாலேயென்றபடி. இனி प्रसङ्गात् प्रपन्नர்களிலேயே शिष्ट-तयाव्यपदेश्यரான शक्ताधिकारिகள் लोकसंग्रहार्थம் प्रतिपदोक्तप्रायश्चित्तம் பண்ணவேண்டுமென் கிறார் **शिष्टतया व्यपदेश्यரான** इत्यादिना । **व्यपदेश्यர்** – व्यवहरिக்கப்படுமவர்கள், प्रसिद्धர் களென்றபடி. अनुविधेयाचारा इति यावत् । शिष्टतया व्यपदेश्यரிலும் प्रायश्चित्तानुष्ठानासमर्थரை விலக்குகிறார் **समर्थருக்கு** इति । प्रपन्नனுக்கு बुद्धिपूर्वोत्तराघप्रायश्चित्तத்தை விதிக்கிற வசனங் களில் ''प्रायश्चित्तिरियं सात्र'' என்றும், ''क्षमस्वेति प्रार्थनैकेव केवलम्'' என்றும், புன:ப்ரபத்தி யையே प्रायश्चित्तமாகச் சொல்லியிருப்பதாலும், அதினாலேயே பகவந்நிக்ரஹம் ஶாந்த மாகுமாகையாலும் प्रतिपदोक्तத்தை எதற்காகச் செய்யவேண்டுமென்று பங்கி யாமைக்காக लोकसंग्रहத்திற்காகவுமென்கிறது. रहस्यपापानां रहस्यप्रायश्चित्तமென்கிற शास्त्रத்தின்படி रहस्यமான बुद्धिपूर्वाघத்தில் रहस्यமான புன:ப்ரபதனமே போதுமானாலும், प्रसिद्धமான ब्रह्महत्यादिகளில் प्रसिद्धप्रायश्चित्तமே வேண்டுமென்கிறார் **प्रसिद्धनिमित्तங் களிலிதி** । **यथाशक्तीति** । यथावस्थितप्राजापत्यकृच्छ्रानुष्ठानाशक्तौ – ''प्राजापत्यन्तु गामेकां'', ''गवामभावे निष्कं स्यात्'' इत्यादिகளில் சொல்லப்படும் प्रायश्चित्तप्रतिनिधिகளில் தன் பக்திக்கனுகுணமாக வென்றபடி. **प्रसिद्धप्रायश्चित्तமுசிதமிதி** । प्रतिपदोक्तप्रायश्चित्तமுசிதமென்றபடி. இதைச் செய்யாமற்போனாலும் आज्ञातिलङ्घनம் வருமென்கிறார் அது தவிருகையுமித்யாதினா । அது தவிருகையும் – प्रतिपदोक्तप्रायश्चित्तத்தையனுஷ்டியாதொழிகையும். முன் சொன்ன आज्ञातिलङ्घनமாமிதி । ''आज्ञानुज्ञाविभागेने''தி முன்னதிகாரத்தில் சொன்ன भगवन्निग्रहजनक மான आज्ञातिलङ्घनமாமென்றபடி. प्रपन्नனுக்கு आज्ञातिलङ्घनம் इष्टहानिकरமாயும், अनिष्ट-

சொன்ன आज्ञातिलङ्घनமாம். सैरन्ध्रिகைக்கு ஸேவை தப்பினபோது तादा-त्विकமான परिमलादिகளையுமிழந்து भयानुभवமுமுண்டாமாப்போலே आज्ञा-तिलङ्घनமிரண்டுபடிய नर्थம். स्वेच्छामात्रத்தாலே बुद्धिपूर्वोत्तराघத்தையும் பற்ற வடியிலே प्रपदनம் பண்ணினாலோ வென்னில்; இது उपासनத்தையும் बुद्धिपूर्वोत्तराघத்துக்கும் परिहारமாகப் பண்ணினாலோ अङ्गप्रपत्तिயுமதுக்குச் சேரப்பண்ணினாலோ வென்கிற प्रतिबन्धिயாலே निरस्तம். இருவருக்கு மிப்படியாகிடுவென்கை भाष्यादिविरुद्धமாகையாலே अपसिद्धान्तம். उषस्ति-प्रभृतिகளான ब्रह्मनिष्ठர்களுடைய अनुष्ठानத்துக்கும் विरुद्धம். ஆகையாலே

जनकமாயும் उभयथानर्थावहமென்று सदृष्टान्तமருளிச்செய்கிறார் **सैरन्ध्रिகைக்கு** इत्यादिना । **सैरन्ध्रिகை** – ராஜாதிகளுக்கு அலங்கரிப்பவள். **ஸேவைதப்பின போது** – अलङ्करण रूपமான ஸேவையைச் செய்யாதபோது. **तादात्विकமான परिमलादिகளையு மிழந்து** – अलङ्करणकालத்தில் தனக்கும் अनुभाव्यமான चन्दनकुसुमादिपरिमळங்களுடைய अनुभवத்தையுமிழந்து. **आज्ञातिलङ्घनம்** – अवश्यकर्तव्यமாக विहितलोकसंग्रहरूपातिलङ्घनம். **இரண்டுபடியनर्थமிதி** । लोकसंग्रहமே नित्यமாகையாலே तद्धेतुभूतप्रसिद्धप्रायश्चित्तமும் नित्यம், तदतिक्रमத்தில் लोकसंग्रहरूपेष्टहानिயும் आज्ञातिक्रमजनितभगवन्निग्रहभयமுமுண்டாகுமென்று கருத்து. இனி वचनமில்லாவிடிலும் स्वेच्छामात्रத்தாலே बुद्धिपूर्वोत्तराघनिवृत्तिயையும் பற்ற पूर्वத்திலேயே प्रपत्तिபண்ணினாலோவென்கிற ஶங்கையை प्रतिबन्दिद्वयத்தாலே निरसिக் கிறார் **स्वेच्छामात्रத்தாலே** इत्यादिना । **बुद्धिपूर्वोत्तराघத்தையும் பற்ற** – அதின் निवृत्ति யையும் उद्देशिத்து. **அடியிலே प्रपदनம் பண்ணினாலோவென்னிலிதி** । முதலி லேயே मोक्षार्थप्रपदनத்தைப் பண்ணினாலென்றபடி. இதற்கு प्रतिबन्दिயைக் காட்டு கிறார் **இது उपासनத்தையுமி**त्यादिना । **अङ्गप्रपत्तिயும் அதுக்குச் சேரப்பண்ணினாலோ** इति । भक्तिरूपोपायसिद्ध्यर्थं, भक्त्युत्तरबुद्धिपूर्वकपापनिवृत्त्यर्थञ्च अङ्गप्रपदनं करिष्ये என்று பண்ணி னாலோவென்றபடி. प्रतिबन्देः इष्टत्वे बाधकம் காட்டுகிறார் **இருவருக்குமி**त्यादिना । **भाष्यादिविरुद्धமாகையாலே अपसिद्धान्तமிதி** ॥ ''तदधिगम उत्तरपूर्वाघयोरश्लेषविनाशौ तद्व्यपदेशात्'' என்கிற सूत्रத்தினுடைய ''तदिदमश्लेषवचनं प्रामादिकविषयं मन्तव्यम् । ''नाविरतो दुश्चरिता''दित्या-दिभिः शास्त्रैराप्रयाणादहरहरुत्पाद्यमानायाः उत्तरोत्तरातिशयभागिन्याः विद्यायाः दुश्चरितविरतिनिष्पाद्यत्वावगमात्'' என்கிற भाष्यादिகளுக்கு विरुद्धமென்றபடி. அதில் प्रामादिकोत्तराघத்திற்கே अश्लेषத்தைச் சொல்லி ''नाविरतो दुश्चरितात्'' என்கிற श्रुतिயிருப்பதால் बुद्धिपूर्वकोत्तरदुश्चरितமிருந்தால் विद्यानिष्पत्ति வாராதென்று நிஷ்கர்ஷித்திருப்பதால் तद्भाष्यश्रीसूक्तिविरुद्धமாகையாலே

अपसिद्धान्तமாமென்றபடி. இப்படி भाष्यविरोधத்தைச் சொல்லி ब्रह्मविदग्रेसरानुष्ठान-विरोधத்தைச் சொல்லுகிறார் **उषस्तिप्रभृतिகளான** इत्यादिना । उषस्तिயாவர் छान्दोग्यத்தில் சொல்லப்பட்ட ''अत एव प्राणः'' என்று सूत्रोपपादितजगत्कारणभूतप्राणोपासकர். அவர் कुरुक्षेत्रवासिயான ஒரு महर्षि । ஒரு காலத்தில் शिलावर्षத்தாலே कुरुक्षेत्रம் हतமாய் महाक्षामம் வந்தபோது देशान्तरம் போக நினைத்து प्रयाणம் பண்ணும்போது ஒரு ராத்திரி, யானை வளர்க்கும் ஒரு ग्रामத்தில் தங்கினார். அவருக்கு பசிமிஞ்சி देहधारणம் செய்யமுடியாமல் யானைக்காகச் சுண்டின கொள்ளின் மிகுதியைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிற யானைப்பாகனை எனக்குப் பசி அதிகமாயிருக்கிறது, இந்த கொள்ளில் கொஞ்சம் கொடுக்கவேண்டுமென்று யாசித்தார். யானைப்பாகன், நீர் ब्राह्मणोत्तमராய் महर्षिயாயிருக்கிறீர். இந்தக் கொள்ளெல்லாம் நான் சாப்பிட்ட எச்சிலாயிருக்கிறது; எச்சலில்லாதது வேறில்லை என்று சொன்னான். அதற்கு அவர் ''प्राणसंशयमापन्नः योऽन्नमत्ति यतस्ततः ॥ लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवांभसा'' என்கிற शास्त्रத்தை மனதிலெண்ணி. ''एतेभ्यो मे देहि'' இந்த எச்சில் கொள்ளிலிருந்தே எனக்குக் கொஞ்சம் கொடென்று மறுபடி கேட்டார். பாகனும் அந்தக் கொள்ளிலிருந்து यावदपेक्षितமோ அவ்வளவையும் கொடுத்துக் கொஞ்சம் அதிகமாகவும் கொடுத்தான். அவர் வயிறு நிரம்பச் சாப்பிட்டு மிகுதியை भार्यையினிடத்தில் கொடுத்தார். பிறகு யானைப்பாகன் अनुपानம் அதாவது तीर्थம் சாப்பிடுமென்று சொன்னான். அதற்கவர் அது உன் எச்சிலாகையால் வேண்டாமென்று சொன்னார். அதற்கவன் இந்த कुल्माषங்கள் அதாவது நீர் சாப்பிட்ட கொள்ளுகள் எச்சிலில்லையோ வென்று கேட்டான். அதற்கவர் அவைகளும் எச்சிலேயானாலும் அவைகளை சாப்பிடாவிடில் என் प्राणன் धरित्திருக்கமாட்டாது. ஆகையால் அதைச் சாப்பிட்டேன்; அதைச் சாப்பிட்டு प्राणधारणமான பின்பு உன் எச்சில் ஜலத்தைச் சாப்பிட்டாலது बुद्धिपूर्वकपापமாம். ஆகையாலது வேண்டாமென்று சொன்னார் என்பது छान्दोग्यத்தின் அந்த घट्टத்தினர்थம். இப்படி ब्रह्मविदग्रेसरரான उषस्तिबुद्धिपूर्वोत्तराघத்திற்கு भयந்து நடந்ததால் இருவருக்கும் அப்படியாகட்டுமென்பது तदनुष्ठानविरुद्धமாமென்றபடி. **ஆகையாலே** इति । முன் சொன்னபடி पुनः प्रपत्ति-शास्त्रம் निर्विषयமாகுமாகையாலும் भाष्यविरोधத்தாலே अपसिद्धान्त प्रसङ्गिக்குமாகையாலும் ब्रह्मविदनुष्ठानविरोधம் संभविக்குமாகையாலுமென்றபடி. இப்படி मोक्षार्थप्रपत्तिயையே बुद्धिपूर्वोत्तराघनिवृत्त्यर्थமாகவும் संकल्पित्துப் பண்ணுவதில் बाधकமிருந்தாலும் मोक्षार्थ-प्रपत्तिயோடு கூட बुद्धिपूर्वोत्तराघनिवृत्तिயைக் குறித்துத் தனியாக ஒரு प्रायश्चित्तप्रपदनம்

विशेषवचनமில்லாமையாலே [11]**''कृते पापेऽनुतापो वै'' इत्यादिகள் கணக்கிலே निमित्तமுதித்தாலல்லது नैमित्तिकம் प्राप्तமன்றென்கிற न्यायம் बुद्धिपूर्वोत्तराघத்தில் बाधितமாகாது. ஆனபின்பு आगामिबुद्धिपूर्वपापத்துக்கஞ்சினானாகில் அதுக்குக் कारणமான प्रारब्धपापத்துக்கு प्रपदनरूपप्रायश्चित्तம் பண்ணப் प्राप्तம்.** [12]**''साध्यभक्तिस्तु सा हन्त्री प्रारब्धस्यापि भूयसी'' என்றார்களிறே.** [13]**''जन्मान्तरकृतं पापं व्याधिरूपेण**

பண்ணலாகாதோ? நிமித்தமுதித்தாலல்லது नैमित्तिकமுதியாதென்கிற न्यायம் एतद्व्य-तिरिक्त விஷயமாகக்கூடாதோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **विशेषवचनமில்லாமை யாலே** इति । प्रपन्नனுடைய बुद्धिपूर्वोत्तराघप्रायश्चित्तरूपनैमित्तिकத்தை निमित्तமுதியாமலே செய்யலாமென்கிற विशेषवचनமில்லாமையாலே யென்றபடி. **कृते पापेऽनुतापो वै** इति । पापे कृते सति यस्य (अनुतापः) पश्चात्तापமானதுண்டாகிறதோ तस्य प्रायश्चित्तமென்பது இதினர்த்தம். **इत्यादिகள் கணக்கிலே** – முதலில் பாபம் செய்யவேண்டும்; பண்ணின பாபத்தைக்குறித்து பின்பு अनुतापமுண்டாகவேண்டும்; பின்பு उपरति உண்டாகவேண்டும்; பிறகு प्रायश्चित्तத்தில் प्रवृत्ति யுண்டாகவேண்டும்; பிறகு प्रायश्चित्तத்தை अनुष्ठिக்கவேண்டு மென்கிற शास्त्रोक्तप्रकारத்திலே. **निमित्तம்** – प्रायश्चित्तத்திற்கு நிமித்தமான பாபம், **उदिத்தாலல்லது** – உண்டானால்லலது, **नैमित्तिकம்** – அந்த पापप्रयुक्तமான प्रायश्चित्तம், **प्राप्तமன்று** – प्राप्त्यर्हமன்று, **என்கிற न्यायம்** – என்கிற शास्त्र மூலமான न्यायம். ஆனால் बुद्धिपूर्वोत्तराघத்திற்கு அஞ்சினவனுக்கு पूर्वத்தில் செய்யவடுப்பதென்ன வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஆனபின்பு** इत्यादिना । **ஆன பின்பு** – निमित्तமிருந்தால்லது नैमित्तिकம் கூடாதென்று தீர்ந்தபின்பு, **அதுக்குக்कारणமானप्रारब्धபாபத்துக்கு** इति । बुद्धिपूर्वोत्तराघம் இப்பொழுது இல்லாவிட்டாலும் அதற்குக் कारणமான अभ्युपगतप्रारब्धैक-देशமிப்போதிருப்பதால் அதற்கு என்றபடி. **प्रपदनरूपप्रायश्चित्तம் பண்ணப் प्राप्तமிति** । मोक्षार्थप्रपत्तिसमयத்திலேயே बुद्धिपूर्वकोत्तरपापारंभकपापनिवृत्त्यर्थञ्च என்று सङ्कल्पिத்துக்கொண்டு प्रपदनरूपप्रायश्चित्तத்தை अनुष्ठिக்கவேண்டுமென்றபடி. இதில் निमित्तமுதித்தாலென்கிற न्यायத்திற்கு विरोधமில்லை யென்று கருத்து. प्रपत्ति, पापारंभकप्रारब्धத்தையும் போக்கடிக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **साध्यभक्तिस्तु** इति । साध्या भक्तिः यया सा साध्यभक्तिः । भक्तिக்கு साधिகையான प्रपत्तिயென்றபடி. **प्रारब्धस्यापि हन्त्री** – प्रारब्धपापத்திற்கும் नाशक

---

11 விஷ்ணுபுராணம் 2-6-40.
12
13

बाधते । तच्छान्तिरौषधैर्दानैर्जपहोमार्चनादिभि'' रित्यादिகளில் दानजपादिகளிலுமகப் படப் प्रारब्धपापनाशஞ் சொல்லப்பட்டதிறே. ஆகையால் पापारंभकपापத்துக் கஞ்சி प्रपत्ति பண்ணினானாகில் அப்போது बुद्धिपूर्वकपापமுமுதியாது. [14]''दासस्सखा वाहनमासनं ध्वज'' इत्यादिகளிற்படியே अत्यन्तभगवदन्तरङ्गர்க்கும் सात्विकापराधलेशமும் प्रत्यवायकरமென்னுமிடம் शाण्डिलीवृत्तान्तादिகளிலே प्रसिद्धம். सर्वेश्वरனைப்போலே सूरिகளுமவतरिத்தால் कर्मवश्यत्वाभिनयம்

மாம், यतः, **सा** – அந்த प्रपत्तिயானது, **भूयसी** – इतरधर्मங்களைக்காட்டிலும் ''तस्मान्न्यासमेषां तपसामतिरिक्तमाहुः'' என்கிறபடி बलवத்தோ. प्रपत्ति, प्रारब्धத்தையும் போக்குமென்பது कैमुतिकन्यासिद्धமென்கிறார் **जन्मान्तरे**त्यादिना । जन्मान्तरकृतமான பாபமே இந்த ஜந்மத்தில் व्याधिயாக परिणतமாய்க்கொண்டு उपद्रविக்கிறது. **तच्छान्तिः** – प्रारब्धपरिणामरूपமான அந்த व्याधिशमनமானது – निवृत्तिயானதென்றபடி. अर्चनादिभिः என்கிற விடத்தில் आदिपदத்தால் तदीयाराधनादि परिग्रहः । **दानजपादिகளிலுமகப்பட** इति । औषधம் धातुसाम्यத்தையுண்டு பண்ணி दृष्टद्वारा व्याधिशामकமாகையாலே प्रथमोपात्तமானாலும் प्रकृतोपयुक्तமன்றாகையால் அதை எடாமலொழிந்தது. दानादिகள் व्याधिरूपமான प्रारब्धकर्मத்திற்கு अदृष्ट द्वारा नाशकங்கலாகையாலே प्रकृतोपयुक्तங்களானதால் அவைகளை யெடுத்தது. **प्रारब्ध पापनाशம் சொல்லப்பட்டதிறே** इति । एतावता साध्यभक्तिः என்கிற पूर्वोदाहृतवचनத்தாலும், जन्मान्त-रेत्यादिना ज्ञापितமான कैमुतिकन्यायத்தாலும் प्रपत्तिக்கு प्रारब्धनाशकत्वம் स्पष्टीकृतம். **ஆகையாலி**ति । बुद्धि पूर्वकोत्तरपापारंभकप्रारब्धपापம் मोक्षार्थप्रपत्तिकालத்தில் विद्यमानமாகையாலும், पूर्वोक्तप्रपत्तिக்கு तन्नाशकत्वம் सिद्धமாகையாலுமென்றபடி. **பண்ணினானாகிலி**ति । இதனால் அப்படி प्रपत्तिபண்ணாதாருமிருக்கலாமென்றும், அவர்களுக்கு बुद्धि-पूर्वोत्तराघம் संभविக்கலாமென்றும், तन्निवृत्त्यर्थம் पुनः प्रपत्तिயை विधिக்கிற शास्त्रத்திற்கு विषय-लाभமுண்டென்றும் सूचितமாகிறது. यथावस्थितமாக प्रपत्तिபண்ணினவனுக்கு बुद्धि-पूर्वोत्तराघம் संभविக்கக்கூடுமோ? संभविத்தாலும் भगवदत्यन्तान्तरङ्गனான அவனுக்கு அது प्रत्यवायकरமாகுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் दासस्सखेत्यादिना । **अत्यन्तभगवदन्तरङ्गர்க்கும்** – अन्तरङ्गரான பெரிய திருவடிக்கும், **सात्विकापराधलेशமும்** – सात्विकविஷயமான अपराधैकदेशமும், **प्रत्यवायकरமென்னுமிடம்** – दृष्टप्रत्यवायकरமாயிற்றென்னுமிடம், **शाण्डिलीवृत्तान्तादिகளிலே प्रसिद्धமி**ति । शाण्डिली என்பவள் ஒரு वृद्धभागवतै; அவள் समुद्र-मध्यத்தில் ஒரு द्वीपத்தில் सत्सहवासादिகளில்லாமல் வஸித்து வந்தாள். गालवரென்கிற

[14] ஆளவந்தார் ஸ்தோத்திரம் 41.

गरुडमातुலர் விश्वामित्रரிடத்தில் अन्तेवासியாயிருந்து बहुविद्यैகளை ग्रहित्து முடிவில் गुरु-दक्षिணைக்கொடுக்கவேண்டுமென்றெண்ணி आचार्यரான विश्वामित्रரைப் பார்த்து நான் गुरुदक्षिணைஸமர்ப்பிக்க விரும்புகிறேன்; தேவரீருக்கு எது திருவுள்ளமோ அதைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்டார். விச்வாமித்ரரும் நீ ஏழை, எனக்கு ஒன்றிலுமபேக்ஷையில்லை. நீ உன் ग्रहம் போய்ச்சேர் என்றார். அப்படிச்சொல்லியும் गालवர் அவரை निर्बन्धித்தார். அதனால் விச்வாமித்ரருக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. அந்த கோபத்தாலே ''एकतश्श्यामकर्णानामश्वानां चन्द्रवर्चसां । देहि मेऽष्टशतं सौम्य गच्छ गालव मा चिरम्'' என்று சொல்லிவிட்டார். गालवர் பயந்து அப்படிப்பட்ட अश्वங்கள் वरुणलोकத்திலிருப்பதாகக் कर्णाकर्णिகையாகக் கேட்டு தன்னுடைய भागि-नेयரான गरुत्मானைக் கூப்பிட்டு அவரிடத்தில் நடந்த वृत्तान्तத்தைச் சொல்லி, நீ எப்படியாவது என்னை யெடுத்துக்கொண்டு वरुणलोकம் போகவேண்டும். போனால் நான் वरुणभगவானை நேராகக்கண்டு प्रार्थित्து குதிரைகளை வாங்கிக்கொண்டு வரலாமென்று சொன்னார். அவர் அப்படியே யாகட்டுமென்று சொல்லி, அவரை எடுத்துக்கொண்டு வருணலோகம் போகும்போது நடுவில் शाण्डिली இருக்கும் द्वीपத்திலிறங்கினார்கள். அவள் இவர்களை உபசரித்தாள். பிறகு गरुत्मान् இவளுடைய निष्ठै முதலானதுகளை ஸாக்ஷாத்தாகக் கண்ணுற்று, अहो! இம்மஹாநுபாவை இங்கிருக்கத்தக்கவளோ, இவளை ब्रह्मलोकத்திற்கோ, विष्णुलोकத்திற்கோ, यज्ञायागादिகள் நடக்குமிடத்திற்கோ கொண்டுபோய் அவ்விடத்திலே யிருக்கும்படி செய்வோமென்றவளிடத்தில் गौरवத்தாலே நினைத்தார். அவளுக்கு अभिमतமல்லாத कार्य-மாகையால் அது सात्विकापराधமாக முடிந்தது. பின்பு அவர் கொஞ்சநேரம் निद्रै செய்து प्रतिबुद्धராய் जिगमिषुவாய்க்கொண்டு தன் शरीरத்தைப் பார்த்தார். அது இறக்கைகளெல்லாமுதிர்ந்து मांसपिण्डத்துக்கு समानமாய் गमनानर्हமாயிருந்ததைப் பார்த்து विषण्णரானார். गालवரும் இப்படிப்பட்ட दुरवस्थैயை யடைந்த அவரைப்பார்த்து, ஏன் இப்படியானாயென்றார். गरुत्माனும் நான் ஒரு अपराधமும் செய்யவில்லை; இந்த सिद्धैயான शाण्डिली இங்கிருக்கத்தகாதவள், இவளுடைய उत्कर्षத்துக்குத் தக்கினபடி ब्रह्मलोकத்திலேயோ, विष्णुलोकத்திலேயோ, रुद्रलोकத்திலேயோ, यज्ञादिधर्मம் நடக்கிற இடத்திலேயோ வஸிக்கக்கடவளாகையாலிவளை அங்கே கொண்டு விடுவோமென்று सात्विकமாக நினைத்தேன்; அதனாலிந்த दुर्दशै வந்ததென்றார். பிறகு गरुडன் गालवரோடு கூட அவளிடம் சென்று ''सोऽहं भगवतीं याचे प्रणतः प्रियकाम्यया । मयैतन्नाम प्रद्ध्यातं मनसा शोचता किल ॥ तदेतत्बहुमानात्ते मयेहानीप्सितं कृतं । सुकृतं दुष्कृतं वा त्वं माहात्म्यात्

பண்ணி लोकहितप्रवर्तनार्थமாக अपचारपरिहारादिகளை நடத்திப்போருவர்கள். ஆகையால் भगवत्प्रीतिயிழவாமைக்காகவும், அதுக்காக पुनःप्रपत्तिயாதல் लघुदण्डமாதல் प्रसङ्गिயாமைக்காகவும் மேல்வருமपराधங்கள் வேரறுக்கும் விரகு பார்க்கவேணும். अपराधங்களெல்லாவற்றுக்குமடி अविवेकம். அதில் प्रधानமான अविवेकம் अचित्स्वभावமான जडत्वविकारादिகளைச் சுமக்கை யும், ईश्वरस्वभावமான स्वनिष्ठत्वस्वातन्त्र्यानन्यार्थत्वादिகளைச் சுமைக்கையும். இவ்வவிவேகத்தை யறுக்கைக்குத் தெளிவாளாயிருப்பது ஏற்றச் சுருக்கமறத் தன்னளவிலுண்டான தெளிவு.

क्षन्तुमर्हसि'' என்று क्षापणம் செய்துகொண்டார். ''सा तौ तदाब्रवीत्तुष्टा पतगेन्द्रद्विजर्षभौ । न भेतव्यं सुपर्णोऽसि सुपर्ण त्यज संभ्रमं ॥ भवितासि यथा पूर्वं बलवीर्यसमन्वितः'' என்றவளனுग्रहिக்க, ''बभूवतुस्तत-स्तस्य पक्षौ द्रविणवत्तरौ'' என்கிறபடி गरुत्मानுக்கு முன்னிருந்ததைக்காட்டிலும் उत्कृष्टமான இறக்கைகள் உண்டாகிவிட்டனவென்றும், பிறகு ''अनुज्ञातश्चशाण्डिल्या यथागतमुपागमत्'' என்கிறபடி வந்ததுபோலே திரும்பினார்களென்றும் महाभारतத்தில் शाण्डिली वृत्तान्तம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதில் सात्विकापराधलेशமும் प्रत्यवायकरமென்று प्रसिद्धமென்ற படி. विनतैயினிடத்திலவதரித்த नित्यसूरिயான गरुडனுக்கு अपराधाचरणமும் तत्परिहारமும் கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **सर्वेश्वरனைப்போலே सूरिகளுமி**त्यादिना । अवतारदशैயிலிவைகள் अभिनयमात्रங்களாகையால் கூடுமென்று கருத்து. **ஆகையா லி**ति । **ஆகையால்** – अत्यन्तभगवदन्तरङ्गர்க்கும் सात्विकापराधलेशமும் बाधकமாகையா லென்றபடி. **भगवत्प्रीतिயிழவாமைக்காகவுமி**त्यादि । बुद्धिपूर्वोत्तराघம் நேர்ந்தால் भगवत्प्रीति யையுமிழந்து அதற்காக पुनःप्रपत्तिயையோ, அது செய்யாவிடில் लघुदण्डानुभवத்தையோ அடையவேண்டிவருமாகையாலவையொன்றுமில்லாமைக்காகவுமென்றபடி. **மேல் வருமपराधங்கள்** – மேலே प्रसङ्गिக்கக்கூடிய अपराधங்களை, **வேரறுக்கும்** – मूलच्छेदம் பண்ணுகைக்கு, उत्तराघத்திற்கு வேரான पापारंभकपापத்தை नाशம் செய்கைக்கு என்றபடி. **விரகு பார்க்கவேணும்** – उपायத்தைத்தேடவேண்டும். அந்த வேரையும் அதை யறுக்குமுपायத்தையும் காட்டுகிறார் **अपराधங்களெல்லாத்துக்குமடி अविवेक**मित्यादिना । **अचित्स्वभावமான जडत्वविकारादिகளைச்சுமக்கையுமி**ति । जडமான देहத்தில் अहंबुद्धि பண்ணுகையுமென்றபடி. **ईश्वरस्वभावமான स्वनिष्ठत्वस्वातन्त्र्यानन्यार्थत्वादिகளை சுமக்கையுமி**ति । परतन्त्रனான आत्माவில் ईश्वरगतस्वातन्त्र्याद्यारोपம் பண்ணுகையுமென்றபடி. இவ்வவிவேகங்களை போக்கடிக்க उपकरणம் காட்டுகிறார் **இவ்வவிவேகத்தை**

अविवेकप्रभुत्वादेर्निदानस्य निवर्तनात् । अर्थकामापचाराणामयत्नोन्मूलनं भवेत् ॥ இவையெல்லாத்துக்குமடி फलप्रदानोन्मुखமாயிருப்பதொரு पूर्वाघமாகையாலே அதினுடைய निवृत्तिக்குமாக வடியிலே प्रपत्तिபண்ணுதல் இதுக்கென்று பின்பொரு प्रपत्तिபண்ணுதல், செய்தார்க்கிவையெல்லாம் परिहृतங்களாம்.

யறுக்கைக்கு இதி । **தெளிவாள்** – निशितமான கத்தி. **ஏற்றச்சுருக்கமறத்தன்னளவிலுண்டான தெளிவு** இதி । **ஏற்றம்** – स्वातन्त्र्यம், **சுருக்கம்** – जडत्वादिகள், **அற** – அற்றுப்போகும்படி. स्वातन्त्र्यभ्रम जडत्वभ्रमங்கள் கலசாத என்றபடி. **தன்னளவிலுண்டான தெளிவு** – स्वविषयத்திலுண்டான ज्ञानानन्दत्वपरमात्मशेषत्वनिश्चयம்.

இவ்வविवेकादिகளுக்கெல்லாம் மூலமான बुद्धिपूर्वपापारंभकप्रारब्धकर्मத்தினுடைய निवृत्तिக்காக मोक्षार्थप्रपत्तिயோடு சேர்த்தோ पृथக்காகவோ प्रपत्ति பண்ணினால் तत्कार्य மொன்றும் வாராதென்கிறார் **अविवेके**त्यादिना । **अविवेकः** – देहात्माभिमानம். **प्रभुत्वं** – आत्मनि-स्वातन्त्र्याभिमानம்; आदिपदத்தால் अनन्यार्थत्वादिसंग्रहः । **निदानस्य** – मूलकारणமான पापारंभक प्रारब्ध-कर्मविशेषத்திற்கு. **निवर्तनात्** – प्रपत्तिயாலே निवृत्तिயுண்டானால், **अर्थकामापचाराणां** – तत्कार्यங்களான अर्थकामங்களுக்கும், அதடியாகவுண்டாகும் बुद्धिपूर्वापचारங்களுக்கும். **अयत्नोन्मूलनं भवेत्** – प्रयत्नமன்றிக்கே मूलच्छेदமுண்டாகுமென்றபடி. இந்த श्लोकार्थத்தை प्रकाशिப்பிக்கிறார் **இவையெல்லாத்துக்குமடி** इत्यादिना । **இவையெல்லாத்துக்கும்** – बुद्धिपूर्वोत्तराघமென்ன, तन्मूलार्थकामங்களென்ன, तन्मूलाविवेकादिகளென்ன இவையெல்லாவற்றிற்குமென்றபடி. **அடி** मूलकारणம். साक्षात्परंपरया वा प्रधानकारणமென்றபடி. **फल-प्रदानोन्मुखமாயிருப்பது** इति । இந்த देहத்திலேயே फलप्रदानம் பண்ணக்கூடிய பாபமே இந்த देहத்தை अभ्युगमம் பண்ணினதாலभ्युपगतप्रारब्धமாம். இந்த देहத்தில் फलोन्मुखமல்லாத பாபம் प्रपन्नனுக்கு अनभ्युपगतप्रारब्धத்தில் சேர்ந்து प्रपत्तिயாலேயே नशिத்துப் போய்விடுமென்று கருத்து. **அடியிலே प्रपत्तिபண்ணுதலி**தி । बुद्धिपूर्वोत्तराघारंभक-पापनिवृत्त्यर्थश्च என்று ஸங்கல்பித்து मोक्षार्थप्रपत्तिயைப் பண்ணுதலென்றபடி. ஒருவனுக்கு मोक्षार्थप्रपत्ति பண்ணும்காலத்தில் पापारंभकपापத்தில் भयशोकங்களில்லாவிடில் मोक्षार्थप्रपत्तिயிலேயே पापारंभकपापनिवृत्त्यर्थश्च என்று तन्त्रेण ஸங்கல்பித்து அதைச் செய்ய अधिकारமில்லையேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இதுக்கென்று பின்பு ஒரு प्रपत्ति பண்ணுதலி**தி । **செய்தார்க்கு** – செய்கிற बुद्धिமான்களுக்கு. **இவையெல்லாம் परिहृतங்களாம்** – निदानமான पापारंभकपापமென்ன, अविवेकादिகளென்ன, अर्थकामापचारங்களென்ன இவையெல்லாம் परिहृतங்களாம்.

இப்படி இவனுக்கு परिहरणीयங்களானவற்றில் राजदारापराधம் போலே भागवतापचारம் प्रधानமென்னுமிடத்தை [15]"एवं मुक्तिफलानियमस्तदवस्थावधृतेस्तदवस्थावधृतेः" என்கிற सूत्रத்தில் भाष्यकारரருளிச்செய்தார். ஆன பின்பு जातिगुणवृत्तादिகளாலே उत्कृष्टரான पराशरव्यासशुकशौनकनाथमुनिप्रभृतिகளுக்கும் தனக்கும் भागवतत्वादिகளும் परमपुरुषार्थलाभமும் तुल्यமாயிருந்தாலும் भगवत्परिग्रहமான गोगोपजातिகளுடையவும் तुलसीचंपकादिகளுடையவும் गोमयमृगमदादिகளுடையவும் वैषम्यம்போலே भगवत्सङ्कल्पविशेषप्रयुक्तமான तत्तदुपाधिस्वभावத்தாலே सिद्धங்களான उत्कर्षापकर्षங்களை असूयाप्रादुर्भावप्रकरणத்திலா म्नातமானபடியே

இனி இவனுக்கு अवश्यமாக परिहरिக்கவேண்டிய अपचारங்கள் இன்னதென்று காட்டுகிறார் **இப்படி**यित्यादिना । லோகத்தில் अपराधसामान्यம் राजनिग्रहத்திற்குக் காரணமானாலும், राजदारापराधம் ராஜாவினுடைய अधिकनिग्रहத்திற்குக் காரணமாகையால் அதை दृष्टान्तமாகச் சொன்னபடி. **भागवतापचारம்** – प्रियोहिज्ञानिनोऽत्यर्थமென்று கொண்டாடப்பட்ட भगवदत्यन्तान्तरङ्गர்களுடைய अपचारம். **प्रधानமென்னுமிடத்தை** – भगवानுடைய अधिकनिग्रहजनकतया अपचारங்களுக்குள்ளே मुख्यமென்பதை யென்றபடி. **एवमित्यादि** । இது तृतीयाद्ध्यायान्तिमसूत्रம். **श्रीभाष्यकारர் அருளிச்செய்தா**रिति । இந்த सूत्रव्याख्यानமான श्रीभाष्यத்தில் सर्वकर्मங்களைக்காட்டிலும் मोक्षसाधनब्रह्मविद्यानिष्पादकनिवृत्तिधर्मங்கள் समस्तपापनिवर्तकतया प्रबलங்களானாலும் அவைகளுக்கும் मुक्तिफलकैயான ब्रह्मविद्यैயினுடைய फलजननविஷயத்தில் ब्रह्मविदपचारம் प्रतिबन्धकமென்று சொல்லுகையால் अपचारங்களுக்குள் ब्रह्मविदपचारம் प्रधानமென்றருளிச்செய்தप्रायமென்றபடி. இனி भागवतர்கள் விஷயத்தில் இவன் செய்ய வேண்டிய விஷயங்களைக் காட்டுகிறார் **ஆன பின்பு** इत्यादिना । **பொருந்திப்போரவும் प्राप्त**मित्यन्तेन । **ஆனபின்பு** – भागवतापचारம் अत्यन्तं परिहरणीयமென்று தீர்ந்த பின்பு, **ஜாதி** – देवत्वर्षित्वसिद्धत्वादिகள், **गुणம்** – ज्ञानभक्त्यादिகள், **वृत्तம்** – आचारம், आदिशब्दத்தால் आश्रमादिपरिग्रहः । **गोगोपजातिகளுடையவு**मित्यादि । भगवत्परिगृहीतृत्वம் गोவிற்கும் गोपजातीयருக்கும் तुल्यமானாலும் गोपர்களையபேக்ஷித்து गोவிற்கு उत्कर्षமும், तदपेक्षया गोपர்களுக்கு निकर्षமும், तुलसीचंपकங்களுக்கு भगवदर्चनोपकरणत्वம் तुल्यமானாலும் तुलस्यपेक्षया चंपकத்திற்கு निकर्षமும், चंपकापेक्षया तुलसिக்கு उत्कर्षமும், गोमयमृगमदங்களிரண்டிற்கும் (मृगमदः – गोरोचनம்) मृगविकारत्वமும் परिशुद्धियும் तुल्यமாயிருந்தாலும், गोमयापेक्षया गोरोचनத்திற்கு निकर्षமும், गोरोचनापेक्षया गोमयத்திற்கு उत्कर्षமும் भगवत्सङ्कल्पविशेषप्रयुक्तगोत्वतुलसीत्वादितत्तदुपाधिस्वभावத்தாலே सिद्धமென்றபடி.

[15] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 3-4-51.

तिरस्करिக்க நினையாதொழியவும், जात्याद्युपाधिகளாலே भागवतர் திறத்தில் [16]''अनुज्ञापरिहारौ देहसंबन्धाज्ज्योतिरादिवत्'' என்கிற न्यायத்தாலே प्रवृत्तिनिवृत्तिविशेषங்களுக்கு यथाशास्त्रं नियमமுண்டானாலும் [17]''साधुरेव स मन्तव्यः'' என்றும்,

असूयाप्रादुर्भाव प्रकरणத்தில் आम्नातமானபடியே इति । ''ज्ञानज्ञापनसंप्रेषणकर्मा ब्राह्मणः, ज्ञानपरित्राणकर्मा क्षत्रियः, ज्ञानबीजवर्धनकर्मा वैश्यः, ज्ञानपर्युत्थानकर्मा शूद्रः । कृतयुगस्यान्ते त्रेतायुगस्यादौ ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यशूद्राः भिद्यन्ते । तेषां भिन्नानां दृष्टिर्नतथा भवति । यथारसा न तथा भवति । पुष्पफलौषधिवनस्पतयो न तथा दधन्ते । तान् दृष्ट्वा ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यशूद्राणां असूया प्रादुर्बभूव । शूद्रः प्रथमजातीनवोचत्:– न च पर्युत्थास्यामीति । वैश्यो द्वितीयजातीनवोचत्:– न बीजानि वो वर्धयिष्यामीति । क्षत्रियो द्विजातीनवोचत्:– न वः परित्रास्य इति । तान् ब्रह्मण इत्याहः– आस्थिता यूयं न वो वक्ष्यामीति'' अत्र पर्युत्थानं – परिचर्या । इति तात्पर्यचन्द्रिकोपात्तமான असूयाप्रादुर्भावप्रतिपादकरहस्याम्नायश्रुतिயில் சொன்னபடியே என்றபடி. **तिरस्करिக்க நினையாதொழியவுமி**ति । இதற்கு प्राप्तமென்பதோடந்வயம். त्रेतायुगारंभத்திலேயே भगवत्सङ्कल्पसिद्धமான அவனுடைய व्यापारத்தையும் तदनुगुणங்களான उत्कर्षापकर्षங்களையும் तिरस्कரிக்க நினைத்தாற்போலே प्रपन्नரான நாம் भगवत्सङ्कल्पसिद्धமான भागवतोत्कर्षத்தை திரஸ்காரம் பண்ண நினைக்கில் அதுவே भागवतापचारமாகுமென்று திருவுள்ளம். இனி जात्यादिகளில் தாழ்ந்தவர்பக்கல் செய்யவேண்டிய कृत्यத்தை வெளியிடுகிறார் **जात्याद्युपाधिகளாலே भागवतர் திறத்தி**லித्यादिना । **प्रवृत्तिनिवृत्तिविशेषங்களுக்கு** – இன்னாருக்கு இன்னார் शुश्रूஷை செய்யலாம், இன்னாருக்குச் செய்யக்கூடாது, இன்னாரை இன்னார் प्रणामம் செய்யலாம், இன்னாருக்கு प्रणामம் செய்யக்கூடாது, இன்னாருக்கு இன்னார் वेदोपदेशம் பண்ணலாம், இன்னாருக்குக் கூடாது என்கிற व्यापार विशेषங்களுக்கு. **यथाशास्त्रं नियमமுண்டானாலுமி**ति । शास्त्रानतिक्रमेण नियमம் सिद्धिத்தாலுமென்றபடி. एतादृशनियमसिद्धिயில் ब्रह्मसूत्रन्यायத்தை हेतुவாகக் காட்டுகிறார் **अनुज्ञापरिहारौ देहसंबन्धाज्ज्योतिरादिवदिति.** सर्वेषां ब्रह्मांशत्वज्ञत्वादिना एकरूपत्वे सत्यपि ब्राह्मण क्षत्रियवैश्यशूद्रादिरूपशुच्यशुचिदेहसंबन्धनिबन्धनौ अनुज्ञापरिहारावुपपद्येते । ज्योतिरादिवत् – यथा अग्नेः अग्नित्वेन एकरूपत्वेऽपि श्रोत्रियागारादग्निराह्रियते । श्मशानादेस्तु परिह्रियते । यथा चान्नादिः श्रोत्रियादेरनुज्ञायते, अभिशस्तादेस्तु परिह्रियते என்பது सूत्रार्थம். இந்த न्यायத்தாலே भागवतत्वம் सर्वருக்கும் तुल्यமானாலும் கீழ்ச்சொன்ன प्रवृत्त्यादिகளில் नियमமுண்டென்பது घट्टार्थம். देहसंबन्धप्रयुक्तமாக प्रणामादिप्रवृत्तिविशेषங்களில் नियमமுண்டானாலும் प्रतिपत्तिविशेषத்தில் குறையற்றிருக்கவேண்டுமென்பதை सप्रमाणமாக उपपादिக்கிறார் साधुरेवेत्यादिना । भगवद्भजनம் பண்ணுகிறவன் आचारहीनனாயிருந்தாலும், साधुरेव – भागवतोत्तम एव । सः – அவன், **मन्तव्यः** – बहुमन्तव्यः – बहुमतिகத்

[16] *ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 2-3-47.*
[17] *கீதை 9-30.*

[18]"**स्मृतस्संभाषितोऽपि वा**" **என்றும்,** [19]"**यश्शूद्रं भगवद्भक्तं निषादं श्वपचं तथा । वीक्षते जातिसामान्यात्स याति नरकन्नरः**" **என்றும்,** [20]"**तस्माद्विष्णुप्रसादाय वैष्णवान् परितोषयेत् । प्रसादसुमुखो विष्णुस्तेनैव स्यान्न संशयः**" **என்றும், பயிலுஞ்சுடரொளி, நெடுமாற் கடிமைகளிலும் விशेषித்தபடியே प्रतिपत्तिயில் குறையற்றிருக்கவும், இப்प्रपत्तिमात्रத்தாலும்** [21]"**तस्येदमिति धीहेतुरप्युपकारी**" **என்கிறபடியே परिपूर्ण-**

தக்கினவன்; शेषित्वप्रतिपत्तिविषयीकर्तव्य इति यावत् । **स्मृतस्संभाषितोऽपि वा** इति । "पुनाति भगवद्भक्तः सहस्रांशुरिवोदितः" என்பது இதன் மேல்பாகம். **यः शूद्रमिति** । शूद्रனோ निषादனோ श्वपचனோ भगवद्भक्तனாகில் அவனை शूद्रादिजातीयனாக நினைக்கக்கூடாது. அப்படி எவன் நினைக்கிறானோ அவன் नरकத்தை யடைவன். அவனை महामहिमशालिயாக நினைக்கவேண்டுமென்று கருத்து. **तस्मादिति** । **वैष्णवानिति** । இந்த वैष्णवशब्दம் विष्णु-भक्तரான सर्वजातीयரையும் சொல்லுகிறது. **பயிலுஞ்சுடரொளி, நெடுமாற்கடிமை** என்கிற திருவாய்மொழியிலும். பயிலும் சுடரொளியில் भागवतர்கள் शेषिகளென்றது. நெடுமாற்கடிமையில் भागवतர்கள் भोग्यரென்றது. **விशेषித்தபடியே** – குலநாதர் களென்றும் स्वामिகளென்றும் भोग्यர்களென்றும் विशेषित्तுச்சொன்னபடியே, **प्रति-पत्तिயில்** – शेषित्वबुद्धिயில், **குறையற்றிருக்கவுமி**ति । शूद्रादिभागवत விஷயத்தில் कन्या-दाननमस्कारादिव्यपारங்களில் यथाशास्त्रं न्यूनतैயிருந்தாலும் शेषित्वप्रतिपत्तिயில் शास्त्रबाधकமில் லாமையால் குறைவு கூடாதென்று கருத்து. இப்படி शूद्रादिभागवत விஷயங்களில் தனக்கு शेषत्वप्रतिपत्तिயிருந்தாலும் அதனால் शेषत्वकार्यமான कैङ्कर्यसिद्धिயில்லாமை யாலதற்குக் குறைவில்லையோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்प्रपत्तिमात्रத்தா லுமி**ति । मात्रशब्दத்தால் प्रणामादितत्कार्यங்களுக்கு व्यवच्छेदம். **तस्येदमिति धीहेतुरप्युपकारी என்கிறபடியே** इति । इदं – இந்த வஸ்து, **तस्य** – அந்த भागवतனுக்கு शेषभूतம்; **इति धीहेतुरपि** என்கிற बुद्धिக்குக் காரணமான शेषत्वமும், **उपकारी** – बुद्धिக்கு जनकமாகையா லும், बुद्धिக்கு விஷயமாகையாலும் அந்த बुद्धिरूपமான उपकारத்தை யுடையது. बुद्धिरूपकैङ्कर्यத்தையுடையதென்றபடி. भगवच्छेषत्वமடியாக வந்த ब्राह्मणादिनिष्ठशूद्रभागवत-शेषत्वம் प्रणामादिरूपकायिककैङ्कर्यहेतुவாகாவிட்டாலும் शूद्रभागवतனுக்கு நாம் शेषभूतனென்கிற प्रतिपत्तिக்கு ब्राह्मणनिष्ठशेषत्वம் விஷயமாயும் हेतुவாயுமிருப்பதால் அந்த प्रतिपत्तिயே शेषत्वकार्यமான கைங்கர்யமாகலாமென்று கருத்து. இதனால் परमशेषिயான भगवद्विषय

[18] *இதிஹாஸஸமுச்சயம் 31-55.*
[19] *இதிஹாஸஸமுச்சயம் 27-26.*
[20] *இதிஹாஸஸமுச்சயம் 27-27.*
[21]

விஷயத்தில் ஶேஷத்வாசிதகிஞ்சித்காரமான கைங்கர்யம் ஸித்தமென்றிருக்கவும். இந்நிலைகளிலொன்று கோணினபோது [22]**''सर्वं जिह्मं मृत्युपदमार्जवं ब्रह्मणः पदं'' என்கிறபடியே ம்ருத்யுவின் கடைவாயிலேயகப்பட்டாற்போலே நடுங்கி,** [23]**''कृतापराधस्य हि ते नान्यत्पश्याम्यहं क्षमं । अन्तरेणाञ्जलिं बध्वा लक्ष्मणस्य प्रसादनात्'' என்றும்,** [24]**''यदि किञ्चिदतिक्रान्तं विश्वासात् प्रणयेन वा । प्रेष्यस्य क्षमितव्यं मे नकश्चिन्नापराध्यति'' என்றும்,** [25]**''यच्च शोकाभिभूतस्य श्रुत्वा रामस्य भाषितं । मया त्वं परुषाण्यु-**

த்திலும் கிஞ்சித்காரம் ஸித்திக்கலாமென்று கருத்து. இப்படி உத்க்ருஷ்டஜாதீயபாகவதரிடத்திலும் அபக்ருஷ்டஜாதீயபாகவதரிடத்திலும் நடந்துகொள்ளவேண்டியதாகச் சொன்ன ப்ரகாரங்களிலொன்று விபரீதமானாலும் நடுங்கி, க்ஷமைகொண்டு, இந்த ஸ்கலனத்தை ஒருவருமறியாதபடி செய்யப் ப்ராப்தமென்கிறார் **இந் நிலைகளிலொன்று கோணினபோது** इत्यादिना । **இந் நிலைகளில்** – உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டபாகவதவிஷயத்தில் நடக்கவேண்டியதாகச் சொன்ன ப்ரகாரங்களில். **सर्वमित्यादि । जिह्मं** – குடிலமான, **सर्वं** – ஸர்வவ்யாபாரமும், **मृत्युपदं** – ஸம்ஸாரஸ்தானம், ஸம்ஸாராபிவர்தகமென்றபடி. **आर्जवं सर्वं** – ருஜுவான ஸர்வவ்யாபாரமும் **ब्रह्मणः पदं** – பரமபதத்திற்கு ஸாதகம். **ம்ருத்யுவின்** – யமனுடைய, **கடைவாயிலே அகப்பட்டாற்போலே** – தம்ஷ்ட்ரையில் சிக்கிக்கொண்டாப்போலே, **நடுங்கி** – பீதியாலே ஸகம்பனாய், யத்யபி ப்ரபன்னனுக்கு யமவஶ்யதையில்லையானாலும் பாகவதாபசாரத்தில் யமதம்ஷ்ட்ராஸம்பந்தம் வந்தாப்போலே பயப்படவேண்டுமென்று கருத்து. **कृतापराध यस्येति** । இது கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் ஸுக்ரீவம் ப்ரதி ஹனூமத்வசனம். **कृतापराधस्य ते** – ஸீதான்வேஷணாதிஸர்வகார்யத்தையும் செய்வதாக இரண்டு மாதம் தவணையிட்டு, அப்படிச்செய்யாமல் ப்ரஸித்தமாக அபராதப்பட்ட உமக்கு. **अञ्जलिं बध्वा लक्ष्मणस्य प्रसादनादन्तरेण** – அஞ்ஜலிபந்தபூர்வகம் லக்ஷ்மணனிடத்தில் அபராதக்ஷாபணம் செய்வதைத்தவிர **अन्यत्** – வேறொன்றை, **क्षमं** – யோக்யமாக, **अहं** – நவவ்யாகரணபண்டிதனான நான், **न पश्यामि** – பார்க்கிறேனில்லை. **यदि किञ्चिदित्यादि** । இது லக்ஷ்மணனைக்குறித்து க்ஷாபணரூபமான ஸுக்ரீவவசனம். **विश्वासात्** – அபராதமிருந்தாலும் ஶரணாகதனாய் அந்தரங்கனான நம்மைப் பெருமாள் விடமாட்டாரென்கிற மஹாவிஶ்வாஸத்தாலும், **प्रणयेन वा** – பெருமாளுடைய ப்ரீதி விஶேஷத்தாலும், **किञ्चिदतिक्रान्तं यदि** – ஸ்வல்பமதிக்ராந்தமானாலும், **प्रेष्यस्य मे** – ப்ரேஷ்யனான என்னுடைய அந்த அபராதம், **क्षमितव्यं** – பொறுக்கவேண்டியது. அதைப் பொறுத்தருளவேண்டுமென்றபடி. **न कश्चिन्ना-**

---

22 பாரதம் சாந்திபர்வம் 79-22.

23 ராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 32-11.

24 ராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 36-11.

25 ராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 36-28.

त्तस्तच त्वं क्षन्तुमर्हसि'' என்றும் மஹாராஜருடையவுமிளையபெருமாளுடை யவும் अन्योन्यप्रसादनप्रकारஞ்சொல்லுகிற श्लोकங்களைப் परामर्शिத்து அப்படியே யீர்த்தவாய் தெரியாமல் वज्रलेपघटितமானாற்போலே பொருந்திப்போர வும் प्राप्तम். ज्ञानவானானவன் प्रातिकूल्यத்திலே बुद्धिपूर्वकமாக प्रवृत्तனானாலும் पुनःप्रपत्तिயாலே सर्वेश्वरन् क्षमिக்குமென்னுமிடம் श्रीबदरिकाश्रमத்திலே क्रोधा-न्धனாய் धर्मात्मजனான भगवानோடே யெதிரம்புகோத்த रुद्रனை ब्रह्मा தெளி

पराद्ध्यति – லோகத்தில் निरपराधियान जनम् दुर्लभமென்று கருத்து; **यच्चेति** । இது सुग्रीवனைக் குறித்து இளையபெருமாளுடைய क्षापणवचनम्. हे सुग्रीव! त्वञ्च मया ''न च सङ्कुचितः पन्था येन वाली हतो गतः'' इत्यादि परुषाणि उक्त इति यत्, तत् त्वं क्षन्तुमर्हसि । प्रेष्यனான என் விஷயத்தில் இப்படி परुषोक्तिகளைச் சொல்லலாமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **श्रुत्वा रामस्य भाषितमिति** । நான் என்னுடைய स्वभावத்தால் சொல்லவில்லை. रामனுடைய भाषितத்தைக் கேட்டு अवशமாகச் சொல்லிவிட்டேனென்றார். शरणागतனான என் விஷயத்தில் பெருமாள் தான் அப்படிச் சொல்லலாமோவென்னவருளிச்செய்கிறார் **शोकाभि-भूतस्य रामस्येति** । सीता वियोगशोकத்தாலभिभूतராய் वाच्यावाच्यத்தை யோசிக்காமல் ராமன் அப்படிச் சொன்னார்; அவருடைய स्वभावத்தால் சொல்லவில்லை; एवतावता कामन् செய்தான் मन्यु செய்தான் என்கிற கணக்கிலே सीतावियोगशोकமே இப்படிச் செய்த தாகையால் ஒருவரிடமும் தப்பில்லையென்று கருத்து. **மஹாராஜருடையவும்** – सुग्रीव மஹாராஜருடையவும். **அப்படியே** – அவர்கள் अन्योन्यं क्षापणம் பண்ணிக்கொண்ட படியே, **ஈர்த்தவாய்** – கத்தியினால் வெட்டப்பட்டுப் பிளந்துபோன வாய், **தெரியாமல்** – इतरருக்கு स्पष्टமாகத் தெரியாதபடி, **वज्रलेपघटितமானாற்போலே** – वज्रलेपத்தாலே सुघटितமானாற்போலே, **பொருந்திப்போரவும் प्राप्तमिति** । இதனால் மனஸ்ஸில் स्वल्पवैषम्यமிருந்தாலும் क्षापणமாகமாட்டாதென்னுமிடம் सूचितம். एतावता अपचारங்களில் भागवतापचारம் प्रधानமென்றும், அது முதலான बुद्धिपूर्वोत्तराघம் வாராமைக் காக पापारंभकपापनिवृत्तिயையும் சேர்த்து मोक्षार्थप्रपत्तिயைப் பண்ணவேண்டுமென்றும், அது தவறினால் पुनः प्रपत्ति प्रायश्चित्तமென்றும், भागवतापचारத்திற்கு भागवतரிடத்திலேயே क्षापणம் செய்வது प्रायश्चित्तமென்றும் சொல்லப்பட்டது. ज्ञानिயான ஒருவன் बुद्धि-पूर्वकமாக अपराधத்தில் प्रवृत्तனானால் அதை भगवान क्षமிப்பானோவென்ன उपा-ख्यानप्रदर्शनपूर्वकம் க்ஷமிப்பானென்கிறார் **ज्ञानவானானவன்** इत्यादिना । **धर्मात्मजனான भगवानோடே** – धर्मदेवதையினுடைய புத்திரனாயவதரித்து बदरिकाश्रमवासिயான நாராயணனோடே, **எதிரம்புகோத்த रुद्रனை** – बाणमोक्षपर्यन्तமாக युद्धம் செய்த रुद्रனை.

வித்து விலக்க, அவனும் [26]"प्रसादयामास भवो देवं नारायणं प्रभुं । शरणञ्च जगामाद्यं वरेण्यं वरदं हरिं" **என்கிறபடியே प्रसादन**மான शरणागति**யைப்பண்ண,** [27]"ततोऽथ वरदो देवो जितक्रोधो जितेन्द्रियः । प्रीतिमानभवत्तत्र रुद्रेण सहसङ्गतः" **என்கிறபடியே सर्वेश्वरन் प्रसन्ननாய் रुद्रனை अङ्गीकरित्தானென்கையாலே सिद्धம். தான் குற்றவாளனாகவுமாம்; தானிப்போது குற்றஞ்செய்யாதே யிருக்க जन्मान्तरदुष्कृतத்தாலேயாகவுமாம். சில भागवतர் தன்னை வெறுக்கில் ஏதேனுமொரு விரகாலே யவர்களை क्षमैகொள்ளுகிற முகத்தாலே ईश्वरனை क्षमै கொள்ளவேணுமென்னுமிடம்** [28]"रूक्षाक्षराणि शृण्वन्वै तथा भागवतेरितान् । प्रणामपूर्वकं क्षान्त्या यो वदेद्वैष्णवो हि सः" **என்று श्रीवैष्णवलक्षणஞ்சொல்லுகிற प्रमाणத்திலே प्रसिद्धம். இங்ஙனஞ்செய்யாதபோது** [29]"ये ब्राह्मणास्ते-

ब्रह्मा தெளிவித்து விலக்க – அவருக்குப் பிதாவான ब्रह्मा परमशेषியான भगवानிடத்தில் अपचारம் अधिकबाधकம் என்று தெளியும்படி उपदेशித்து युद्धத்திலிருந்து விலக்க. **प्रसादयामासे**त्यादि । **भवः** – रुद्रன், **नारायणं प्रभुं** – सर्वशेषியான नारायणனை, **प्रसादयामास** – प्रसन्नனாகப்பண்ணினான். அவர் प्रसन्नராகுகைக்கு अनुष्ठित्த उपायத்தைச்சொல்லுகிறார் **शरणञ्चे**त्यादिना । **तत** इत्यादि । **ततः** – प्रसादहेतुவான शरणागतिயையनुष्ठित्த பிறகு, **वरदो देवः** – नारायणः, **तत्र** – அந்த रुद्रனிடத்தில், **रुद्रेण सह सङ्गत** इति । सङ्गतः என்பதினர்थத்தை யருளிச்செய்கிறார் **सर्वेश्वरன் प्रसन्नனாய் रुद्रனை अङ्गीकरित्தானி**தி । இந்த ஜந்மத்திலவர்கள் திறத்தில் செய்த अपराधத்திற்குப் பயனாகவோ ஜந்மாந்தரத்தில் செய்த குற்றத்திற்குப் பயனாகவோ ஒரு भागवतன், தன்னைச் சீறினால் सर्वप्रकारத்தாலும் அதாவது अनुनयोक्तिகளாலும் प्रणामादिகளாலும் அவரை க்ஷமிப்பிக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் அதனால் ईश्वरனும் க்ஷமிப்பானென்பதை सप्रमाणமாக வருளிச்செய்கிறார் **தான் குற்றவாளனாகவுமாமி**த்யாதினா । **குற்றவாளன்** – अपराधी । இஜ்ஜந்மத்திலித்யாதி: । **रूक्षाक्षराणी**ति । वचनानीति शेषः । **भागवतेरितानि**ति । कटुशब्दानिति शेषः । இது लिङ्गपुराणத்தில் उत्तरभागத்திலுள்ள वचनம். இப்போது நாம் अपराधம் பண்ணாமலிருக்க जन्मान्तरपापத்தாலே ஒரு भागवतர் வெறுக்கில் அது अपचारमूलமன்றாகையால் அதற்கு क्षापणம் வேண்டுமோவென்னில்; அது பண்ணாவிட்டால் வருமनिष्टத்தை யருளிச்செய்

26 பாரதம் சாந்திபர்வம் 352-64.
27 பாரதம் சாந்திபர்வம் 352-65.
28 லைங்கபுராணம்.
29 விஷ்ணுதர்மம் 52-20.

ऽहमसंशयं नृप तेष्वर्चितेष्वर्चितोऽहं यथावत् । तेष्वेव तुष्टेष्वहमेव तुष्टो वैरश्च तैर्यस्य ममापि वैरं'' [30]''घ्नन्तं शपन्तं परुषं वदन्तं यो ब्राह्मणं न प्रणमेद्यथाहं । स पापकृद्ब्रह्मदवाग्निदग्धो वद्ध्यश्च दण्ड्यश्च न चास्मदीयः'' என்கிறபடியே भगवदभिमानबाह्यனுமாய் वैष्णवप्रकृतियா யிருக்கிற தனக்கு स्वरूपமென்னலாம்படி अन्तरङ्गமான भागवतशेषत्वத் தையும் स्वभावமாய் நிற்கிற शमदमादिகளையுமிழந்தானாம். இவற்றை யிழக்கைதானே இவனுக்கு वधமும் दण्डமும். भगवदभिमानबाह्यतैயின் கொடுமையை [31]''அளிய நம்பையலென்னாரம்மவோ கொடியவாறே''

கிறார் **இங்ஙனம் செய்யாதபோது** इत्यादिना । **ये ब्राह्मणा** इति । இது महाभारतवचनம். **हे नृप** – ஓ யுதிஷ்டிரனே! **ये ब्राह्मणाः** – எவர்கள் ब्रह्मवित्துக்களான भागवतர்களோ, **ते अहं** – அவர்கள் என்னுடைய अहंबुद्धिக்கு விஷயர்கள். அவர்களை என்னுடைய अन्त-रात्माவாக நினைத்திருக்கிறேனென்றபடி. **असंशयं** – அதிலெனக்கு संशयமில்லை. **तेष्वित्यादि** । அவர்கள் अर्चिக்கப்பட்டால் நான் यथावத்தாக अर्चितனாவேன்; அவர்கள் तुष्टர்களாகில் நான் तुष्टனாவேன்; எவனுக்கு அந்த ब्राह्मणர்களோடு विरोधமோ, அவனோடு எனக்கும் विरोधமென்றபடி. **घ्नन्तमित्यादि** । **घ्नन्तं** – அடிக்கிறவனையும், **शपन्तं** – ஶபிக்கிறவனையும், **परुषं वदन्तं** – क्रोधவார்த்தையைச் சொல்லுகிறவனாயு முள்ள, **ब्राह्मणं** – ब्राह्मणனைக் குறித்து, **यः** – எவன், **यथा अहं** – सात्विकदेवतापरीक्षार्थமாக வந்து தன் காலாலே लक्ष्मीवासस्थानமான वक्षस्थलத்திலே யுதைத்து दुर्भाषணைகளைச் சொன்ன भृगुमहर्षिயை நான் எப்படி प्रमाणं பண்ணினேனோ, அப்படி **न प्रणमेत्** – प्रणामம் பண்ணவில்லையோ, **सः** – அந்த மூடன், **पापकृत्** – सर्वபாபத்தையும் பண்ணினவன், **ब्रह्मदवाग्निदग्धः** – ब्राह्मणனுடைய கோபமாகிற காட்டுத்தீயினால் கொளுத்தப்பட்டவன், तत एव, **वद्ध्यः** – அவன் वधार्हனாகவும், **दण्ड्यश्च** – என்னுடைய दण्डனைக்குவிஷய மாகவுமாகிறான். **न चास्मदीयः** – अस्मदभिमतனுமாகான். இதின் भावத்தை வெளியிடு கிறார் **என்கிறபடியே** इत्यादिना । न चास्मदीयः என்பதற்கு விவரணம் **भगवदभिमानबाह्यனு மா**யிதி । वद्ध्यत्वदण्ड्यत्वादिகளை विशदीकरिக்கிறார் **वैष्णवप्रकृतियाயாயிருக்கிற** इत्यादिना । **भागवतशेषत्वத்தையுமி**தி । இழந்தானாமென்பதை இங்கும் சேர்த்துக்கொள்வது. இது वध्यशब्दार्थம். **स्वभावமாய் நிற்கிற शमदमादिகளையுமிழந்தானாமி**தி । இது दण्ड्यशब्दार्थம். उक्तांशத்தையே उपपादिக்கிறார் **இவற்றையிழக்கைதானே இவனுக்கு वधமும் दण्डமுமி**தி । भगवदभिमान बाह्यतैயின் क्रौर्यத்தை ஆழ்வார் அருளிச்செய்தாரென்

[30] *இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் 30-100.*
[31] *திருமாலை 37.*

யென்று பாகவத ஶேஷத்வமே தமக்கு நிரூபகமாக ருசித்த தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரருளிச்செய்தார். இச் ஶ்லோகங்களில் ப்ராஹ்மணஶப்தம் [32]**''விஷ்ணு க்ராந்தம் வாஸுதேவம் விஜாநந் விப்ரோ விப்ரத்வங்கச்சதே தத்த்வதர்ஶீ'' என்கிற ப்ரக்ரியையாலே விஶேஷவிஷயம். ஸாமாந்யவிஷயமானாலும் பாகவத விஷயத்திலபராதம் கைமுதிகந்யாயத்தாலே ஸித்தம்.**

अनुतापादुपरमात् प्रायश्चित्तोन्मुखत्वतः । तत्पूरणाच्छापराधास्सर्वे नश्यन्ति पादशः ॥ पूर्वस्मिन्वा परस्मिन्वा कल्पे निर्विण्णचेतसाम् । निवर्त्यतारतम्येऽपि प्रपत्तिर्न विशिष्यते ॥ एवमेव लघूनां वा गुरुणामपि वाऽऽगसां । सकृत् प्रपत्तिरेकैव सद्यः प्रशमकारणम् ॥

கிறார் **भगवदभिमानेत्यादिना । அளிய நம் பையலென்னார்** – ஸ்நிக்தனான நம்முடைய சிறுவன் என்று அரங்கனார் அபிமானிக்கிறாரில்லை. **அம்மவோ** – ஐயையோ! **கொடியவாறே** – என்னுடைய கௌடில்யமிப்படியிருந்ததே. **தமக்கு நிரூபகமாக ருசித்த** – ஸ்வரூபநிரூபகமாக வாசைப்பட்ட, ஶேஷத்வத்தில் ருசியில்லாவிடில், தொண்டரடிப்பொடி – (பாகவதபாததூளி)யென்கிற திருநாமவஹநம் கூடாதென்று கருத்து. யே ப்ராஹ்மணா:'' இத்யாதிஶ்லோகங்களில் ஸாமாந்யமான ப்ராஹ்மணஶப்தம் பாகவதரூபவிஶேஷபரமாகுமோவென்ன, த்ருஷ்டாந்தப்ரதர்ஶநத்தாலே ஆகுமென்கிறார் **இச் ஶ்லோகங்களில் ப்ராஹ்மணஶப்தமி** त्यादिना । **विष्णुमित्यादि । क्रान्तं** – திருவடிகளாலே உலகங்களையளந்தவனாயும், **विष्णुं** – வ்யாப்தனாயுமிருக்கிற, **वासुदेवं** – நாராயணனை, **विजानन् विप्रः** – அறிந்த ப்ராஹ்மணன், **तत्त्वदर्शी सन्** – பரதத்த்வஜ்ஞானமுடையவனாய்க்கொண்டு, **विप्रत्वं** – உத்க்ருஷ்டப்ராஹ்மணத்வத்தை, **गच्छते** – அடைகிறான். அந்யதா விப்ராபாஸனென்றபடி. **என்கிற ப்ரக்ரியையாலே விஶேஷவிஷயமிதி ।** விஶேஷேண ப்ரஜாநாதீதி விப்ர: என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே ஸமீசீநஜ்ஞாநவத்பரமான விப்ரஶப்தம் விஷ்ணும் க்ராந்தம் என்கிற ஶ்லோகோக்தநிருக்தியாலே விஷ்ணுவாஸுதேவாதி விஷய ஸமீசீநஜ்ஞாநவானான விஶேஷவிஷயத்தில் பர்யவஸந்நமான ப்ரகாரத்தாலே இங்கும் ப்ரஹ்ம அநதீதி வ்யுத்பத்தியாலே ஸாமாந்யமான ப்ராஹ்மணஶப்தம் பாகவத ப்ராஹ்மணவிஶேஷவிஷயத்திலே பர்யவஸந்நமாகலாமென்றபடி. ஸாமாந்யவிஷயமானாலும் விஶேஷவிஷயத்தில் அபசாரக்ஷாபணம் கைமுதிகந்யாயஸித்தமென்கிறார் **ஸாமாந்யவிஷயமானாலு** **மித்யாதிநா । ஸாமாந்யவிஷயமானாலும்** – ஸாமாந்யத: ப்ராஹ்மணவிஷயமானாலும், **பாகவத விஷயத்தில்** – பாகவதப்ராஹ்மணவிஷயத்தில்.

நநு ''यद्ब्रह्मकल्पनियुतानुभवेप्यनाश्यं तत्किल्बिषं सृजति जन्तुरिह क्षणार्द्धे । एवं सदा सकलजन्मसु सापराधं क्षाम्यस्यहो तदभिसन्धिविराममात्रात् ॥ निरवधिषु कृतेष्वागस्वहो मतिरनुशयिनी यदि स्यात्ततः । वरद हि दयसे न

---

32 பாரதம் ஆநுசாஸநிகபர்வம் 16-2.

संशेमही'' त्यादिகளில் ஒருவன் महापराधங்கள் செய்தாலும் அவனுக்கு மறுபடி நான் அதை செய்கிறதில்லை யென்று அந்த பாபத்தில் अभिसन्धिயொழிந்த मात्रத்தாலும் अनुशயம் அதாவது पश्चात्तापமுண்டான मात्रத்தாலும், भगवान् அந்த பாபத்தை क्षमित्துக்கொள்ளுகிறானென்றும், अनुतापமுள்ளவனிடத்தில் दयैபண்ணுகிறனென்றும் சொல்லியிருக்க, बुद्धिपूर्वोत्तराघத்தில் पुनः प्रपदनமும் भागवतापचारத்தில் तत्क्षापणமும் வேண்டுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **अनुतापादुपरमादित्यादिना** । (अनुतापத்தாலே) பாபத்தைப் பண்ணின பிறகு ஐயோ! பாபம் செய்தோமென்றுண்டாகும் पश्चात्तापத்தாலே பண்ணின பாபத்தில் நான்கிலொரு भागம் नशिத்துப்போய்விடும். இனி இம்மாதிரி பண்ணக்கடவேனல்லேன் என்று (பாபத்தின் உபரமத்தாலே) பாபத்தின் निवृत्तिயாலே द्वितीयांशம் नशिத்துப்போகும். प्रायश्चित्तம் பண்ணிக்கொள்ள प्रवृत्तिத்த मात्रத்தாலே तृतीयांशமும் नशिத்துப் போகும். प्रायश्चित्तத்தை यथावத்தாக अनुष्ठिத்து पूर्तिபண்ணினால் चतुर्थांशமும் नशिத்துப்போகும். இப்படியே सर्वपापங்களுக்கும் नाशप्रकारமென்கை. இதனால் கீழ்ச்சொன்ன वचनங்களில் अभिसन्धिविरामத்திற்கும் अनुतापத்திற்கும் पापनाशकत्वம் சொன்னது एकदेशनाशकत्वமாகையால் अनुतापाभिसन्धिनिवृत्तिகளிருந்தாலும் परिपूर्णपापनिवृत्त्यर्थம் पुनः प्रपदनरूप प्रायश्चित्तानुष्ठानமும் क्षापणமும் अवश्यம் வேண்டுமென்று ज्ञापिக்கப்பட்டது. ननु धर्मशास्त्रங்களில் ''विहितं यदकामानां कामात्तु द्विगुणं भवेत्'' என்றபடி प्रतिपदोक्तप्रायश्चित्तस्थलத்தில் अबुद्धिपूर्वकपापप्रायश्चित्तத்தைக்காட்டிலும் बुद्धिपूर्वकपापप्रायश्चित्तம் द्विगुणமாகவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறாப்போலவும், गुरुलघुपापங்களுக்கு गुरुलघुप्रायश्चित्तங்கள் சொல்லியிருக்கிறாப்போலவும், बुद्धिपूर्वोत्तराघத்தினுடைய तारतम्यानुगुणமாக प्रायश्चित्तप्रपत्तिயில் तारतम्यம் வேண்டியிருக்குமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **पूर्वस्मिन्नेत्यादिना** । ஒருவன் पूर्वकल्पத்திலேயே निर्वेदத்தை யடைந்து मुमुक्षुவாகிறான்; மற்றொருவன் तदुत्तरकल्पத்தில் निर्वेदத்தை யடைந்து मुमुक्षुவாகிறான்; இவர்களில் பூர்வகல்பத்தில் निर्विण्णனுக்கு அந்த निर्वेदத்தால் बहुபாபங்கள் கழிந்துவிட்டபடியால் பாபங்கள் उत्तरकल्पத்தில் निर्विண்ணனுடைய பாபத்தைக் காட்டிலும் अल्पங்கள். उत्तरकल्पத்தில் निर्विண்ணனாய் मुमुक्षुவானவனுக்கு कालदैर्घ्यத்தாலே பாபங்கள் अधिकங்கள். இவ்விருவரும் उत्तरकल्पத்தில் प्रपत्ति செய்தால் அந்த प्रपत्तिயாலே निवर्त्यங்களான இருவருடைய पापங்களுக்கு न्यूनाधिकभावமிருந்தாலும் प्रपत्तिயில் भेदமில்லை. प्रपत्ति सर्वपापनाशकமாக विहितैயாகையாலே प्रपत्तिபண்ணுகிறவனுக்கு स्वल्पपापமிருந்தாலும் अधिकपापமிருந்தாலும் ஒரு விधமான प्रपत्तिயே இரண்டிற்கும் नाशकமாமென்று கருத்து. இப்படி अधिकसंख्याकமான பாபத்திற்கும், न्यूनसंख्याकமான பாபத்திற்கும் ஒரேवितप्रपत्तिनिवर्तकமென்று சொல்லி, महापातक, अतिपातक, समपातक, उपपातकभेदத்தாலே स्वरूपतः गुरुलघुக்களான பாபங்களுக்கெல்லாம்

**உளதான வல்வினைக்குள்ளம் வெருவி யுலகளந்த
வளர்தாமரையிணை வன்சரணாக வரித்தவர் தாம்
களைதானென வெழுங் கன்மந் துறப்பர் துறந்திடிலும்
இளைதா நிலை செக வெங்கள்பிரானருட்டேனெழுமே. (25)**

सर्वपापहरैயான ஒரேவித प्रपत्तिயே निवर्तकैயாகுமென்கிறார் **एवमेवेति** । **एवमेव** – संख्यातारतम्यத்திற்சொன்ன प्रकारமே, **लघूनां वा गुरुणामपि वागसां** – लघुவாகவோ गुरुவாகவோ உள்ள எல்லாபாபங்களுக்கும், सकृत् प्रपत्तिः न त्वावृत्ता । **एकैव** – एकरूपैயானதே न त्वङ्गभूयसत्वादियुक्ता । **सद्यः प्रशमकारणं** – तत्क्षणத்திலேயே नाशकம். मोक्षार्थप्रपत्ति तत्क्षणத்தில் प्रारब्धेतरपापनाशकமாயும் शरीरावसानத்தில் प्रारब्धनाशकமாயுமாகிறாப்போலன்றிக்கே அப்பொழுதே उद्दिष्टமான सर्वपापத்திற்கும் नाशकமாமென்றபடி.

இனி अधिकारार्थத்தை वक्ष्यमाणश्लोकानुगुणமாக பாட்டாலே संग्रहिக்கிறார் **உளதான** इत्यादिना । **உளதான** – अनादिजन्मपरंपरैகளாலே आर्जितங்களாய் सिद्धங்களாயிருக்கிற, **வல்வினைக்கு** – ''अनुभवितुमघौघं नालमागामिकालः प्रशमयितुमशेषं निष्क्रियाभिर्न शक्यम्'' என்கிற படி दृढமாயிருக்கிற பாபங்களுக்கு, **உள்ளம் வெருவி** – மனஸ்ஸிலே பயப்பட்டு, **உலகளந்த** – லோகங்களை யளந்த, **வளர்** – वामनावतारம் பண்ணி महाबलिயிடத்தில் மூன்றடி மண்ணை யாசித்து அவனதைக் கொடுத்தவுடன் त्रिविक्रमावतारத்தில் வளர்ந்து போன, **தாமரையிணை** – तामरससदृशமான திருவடி द्वयத்தை निगीर्याध्यवसायத்தாலே திருவடி द्वयத்தை तामरसமென்கிறது. **வன்சரணாக** – दृढமான உபாயமாக, **வரித்தவர்தாம்** – வரித்தவர்களான प्रपन्नர்கள், **களைதானெனவெழும்** – प्रपत्त्युत्तरकालத்தில் களைபோலே अभिवृद्धமாய்வரும், **கன்மம் துறப்பர்** – बुद्धिपूर्वकமான பாபத்தைச் செய்யார்கள். पापारंभकपापनिवृत्तियையும் सङ्कल्पித்து पूर्वप्रपत्तिயைப் பண்ணியிருப்பதால் बुद्धिपूर्वोत्तराघத்தைப் பண்ணமாட்டாரகளென்றபடி. अथवा முன்பு அப்படி प्रपत्तिபண்ணாததினாலுண்டான **கன்மம் துறப்பர்** – बुद्धिपूर्वोत्तराघத்தை प्रायश्चित्तத்தாலே போக்கடிப்பர்; **துறந்திடிலும்** – அப்படி प्रायश्चित्तத்தாலே போக்கடிக்கும் விஷயத்தில், **இளைதா நிலை** – मन्दबुद्धितारूपமான प्रायश्चित्तத்தில் மூளாத நிலை. **செக** – ஒருவிधமாகக்கழிகைக்கு, **எங்கள் பிரான்** – நமக்கு उपकारकனான भगवानுடைய. **அருட்டேனெழுமே** – தேன்போன்ற कृपैயானது नानाविधமாகக் கிளம்புமென்றபடி. प्रायश्चित्तமும் கைதப்பின अधिकारिविषयத்தில் भगवत्कृपैயானது खञ्जत्वकाणत्वादिகளை யுண்டுபண்ணி देहावसानத்திற்குள் क्रोडीकरिக்குமென்றபடி.

प्रारब्धेतरपूर्वपापमखिलं प्रामादिकञ्चोत्तरं
न्यासेन क्षपयन्ननभ्युपगतप्रारब्धखण्डञ्च नः ।
धीपूर्वोत्तरपाप्मनामजननाज्जातेऽपि तन्निष्कृतेः
कौटिल्ये सति शिक्षयाप्यनघयन् क्रोढीकरोति प्रभुः ॥ ४१ ॥

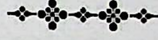
इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
अपराधपरिहाराधिकारः अष्टादशः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

प्रपन्नனான அधिकारिவிஷயத்தில் सर्वेश्वरன் பாபங்களைப் போக்கடிக்கும் प्रकारத்தை श्लोकத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் **प्रारब्धेतरेति । प्रभुः** – समर्थனான भगவான், **नः** – शरणागतரான நம்முடைய, **अखिलं** – समस्तமான, **प्रारब्धेतरपूर्वपापं** – अनादिजन्मपरंपரैயாலே संपादितமாய் फलप्रदानம் பண்ண अवकाशமற்று सञ्चितமான பாபத்தையும், **उत्तरं** – उत्तरकालத்தில் भविष्यத்தான, **अखिलं** – समस्तமான, **प्रामादिकञ्च** – प्रमादकृतமான அதாவது अज्ञानकृतமான பாபத்தையும், **अनभ्युपगतप्रारब्धखण्डञ्च** – प्रारब्धத்திலும் प्रपन्नனாலே ஒப்புக்கொள்ளப் படாத पापांशத்தையும், जन्मान्तरानुभाव्यமான प्रारब्धांशத்தையுமென்றபடி. **न्यासेन** – मोक्षार्थ-प्रपत्तिயினாலேயே, **क्षपयन् सन्** – नाशம் பண்ணுகிறவனாய்க்கொண்டு, இதற்கு क्रोढी-करोति என்பதோடன்வயம். **धीपूर्वोत्तरपाप्मनां** – सत्वोत्तरனாய்ப்போந்த प्रपन्नனுக்கு बुद्धिपूर्वकமான उत्तरपापங்கள் संभविக்காது. बुद्धिपूर्वोत्तराघத்துக்கஞ்சி तन्निवृत्तिயையும் சேர்த்து அடியிலே प्रपत्ति பண்ணாமல் பாம்போடு ஒரு கூரையிலே பயின்றார்ப்போலே पापारंभकपापத்தோடு சேர்ந்து வஸிக்கும் ஒரு अधिकारिக்கு बुद्धिपूर्वोत्तराघம் जातமானாலும், **तन्निष्कृतेः** – "अपायसंप्लवे सद्यः" என்கிறபடி அந்த पापप्रायश्चित्तமான पुनः प्रपदनத்தாலும்,

कौटिल्येसति – प्रायश्चित्तம் பண்ண இசையாத கௌடில்யமுள்ளவனாகில், **शिक्षयापि** – खञ्जत्व-काणत्वादिரூபलघुदण्डனையினாலும், **अनघयन्** – निष्पापனாகப்பண்ணி, **क्रोडीकरोति** – सर्वप्रकारத்தாலும் देहावसानத்திற்குள் मोक्षार्हனாகப் பண்ணுவனென்றபடி.

॥ इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
अपराधपरिहाराधिकारः अष्टादशः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे स्थानविशेषाधिकारः ॥ १९ ॥

यत्रैकाग्र्यं भवति भगवत्पादसेवार्चनादेः
यत्रैकान्त्यव्यवसितधियो यस्य कस्यापि लाभः ।
वासस्थानं तदिह कृतिनां भाति वैकुण्ठकल्पं
प्रायो देशा मुनिभिरुदिताः प्रायिकौचित्यवन्तः ॥ ४२ ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीसारबोधिनीव्याख्यायां

स्थानविशेषाधिकारः ॥

இப்படி अपराधपरिहारத்தைச் சொல்லி இங்கிருந்தகாலத்தில் निरपराधकैङ्कर्यरूपफलानु-भवानुगुणமாக वासस्थानத்தையிவ்வधिकारத்தில் சொல்லப்போகிறவராய் अधिकारार्थத்தை श्लोकத்தாலே संग्रहिக்கிறார் **यत्रैकाग्र्यमिति** । **यत्र** – यस्मिन्स्थले, **भगवत्पादसेवार्चनादेः** – भगवत्पाद-सेवार्चनादिरूपकैङ्कर्यத்திற்கு, **ऐकाग्र्यं** – चित्तसमाधानம், **भवति**– உண்டாகுமோ, भक्तனுக்கு उपायानुष्ठानத்தில் ''यत्रैकाग्रता तत्राविशेषात्'' என்கிறபடி चित्तैकाग्रतानुगुणமான देशविशेषம் वास-स्थानமானாற்போலே प्रपन्नனுக்கும் प्रपत्तिफलமான कैङ्कर्यानुष्ठानத்தில் एकाग्रतानुगुणமான देशविशेषம் वासस्थानமாமென்று கருத்து. **यत्र** –எந்தस्थलத்தில், **ऐकान्त्यव्यवसितधियः** – भगव-देकोपायत्व भगवदेकप्रयोजनत्वरूप ऐकान्त्यத்தில், निश्चितबुद्धियान, **यस्य कस्यापि लाभः** – जात्यादि-विशेषानादरेण திருக்கச்சிநம்பிபோன்ற எவராவதொரு भागवतவதருடைய सहवासम் நேருமோ, இங்கு यत्र என்று சொல்லி மறுபடியும் यत्र என்று சொல்லுவதால் चित्तै-काग्र्यभागवतसहवासान्यतरानुगुणமான देशविशेषமும் वासस्थानமாகலாமென்று सूचितம். அதாவது सेवार्चानादियोग्यமான दिव्यदेशமாகவுமாம். அதன்றியே भागवतसहवासमात्रமுள்ள ग्रामविशे-षादिகளாகவுமாமென்று திருவுள்ளம். निगृहीतेन्द्रियग्रामो यत्र यत्र वसेन्नरः । तत्र तत्र कुरुक्षेत्रं नैमिशं पुष्करन्तथा'' என்பதை இங்கு अनुसन्धिக்கவும். **इह** – இந்த லோகத்தில், **तत्** – அந்த, **वासस्थानं** – वासस्थानமானது, **कृतिनां** – सुकृतिகளான प्रपन्नர்களுக்கு, **वैकुण्ठकल्पं** –

இருந்த நாளிப்படி स्वयंप्रयोजनமாக निरपराधानुकूलवृत्तियிலே रुचियும் त्वरै யுமுடையவனாய், [1]"एकान्ती व्यपदेष्टव्यो नैव ग्रामकुलादिभिः । विष्णुना व्यपदेष्टव्यस्तस्य सर्वं स एव हि ॥" என்னும்படியாயிருக்கிற परमैकान्तिक्கு वृत्तिக்கனுगुणமாக

வைகுண்டதுல்யமாக, **भाति** – प्रकाशिக்கிறது. ஆனால் "अयोद्ध्या मधुरा माया काशी काञ्चीह्यवन्तिका" इत्यादिகளில் சில देशங்களை महर्षिகள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுவானேனென்ன வருளிச்செய்கிறார் **प्राय** इति । இங்கு प्रायश्शब्दம் बहुशब्दपर्यायம். **मुनिभिः** – ரிஷிகளாலே, **उदिताः** – சொல்லப்பட்டதுகளான, **प्रायो देशाः** – अयोद्ध्या முதலான बहुविधदेशங்கள், **प्रायिकौचित्यवन्तः** – प्रायशः भगवत्सेवार्चनादिகளுக்கனுगुणமான चित्तैकाग्रताजनकतारूपமாயும், परमैकान्तिभागवतसहवासादिरूपமாயுமுள்ள औचित्यத்தோடு கூடினதுகளே. महर्षिகளெல்லாம் இவ்விரண்டு गुणங்களோ अन्यतरगुणமோ உள்ள देशத்தையே नाम्ना सङ्कीर्तनம் பண்ணினார்களாகையாலிவ்விரண்டில் अन्यतरगुणமுள்ள எந்த स्थलமானாலும் அது प्रपन्नர்களுக்கு वासस्थानமாகலாமென்று கருத்து.

श्लोकोक्तமான இவ்வர்த்தத்தை प्रश्नपूर्वकமாக उपपादिத்து दृढीकरिக்கிறார் **இருந்த நாளி** त्यादिना । **இருந்த நாள்** – आर्तனன்றிக்கே दृप्तனாய் देहावसानத்தில் मोक्षங்கோலின प्रपन्नனுக்கு देहावसानपर्यन्तமாக இந்த लोकத்திலிருந்த நாள், **இப்படி** – கீழ் अधिकारங்களில் சொன்னபடி, **अनुकूलवृत्तियிலே** – भागवतकैङ्कर्यपर्यन्तமான भगवत्कैङ्कर्यத்திலே, **रुचियும்** – ஆசையும், **त्वरैயும்** – श्रद्धैயும், उत्कटप्रवृत्तियுமென்றபடி. இதனால் இவனுக்கு श्रद्धापूर्वककैङ्कर्यकरणத்திற்கு स्थानविशेषमवश्यं निरूपणीयமென்று द्योतितம். **एकान्तीत्यादि । एकान्ती** – भगवाனையே प्राप्यமாயும் प्रापकமாயும் निश्चयिத்திருக்கிற प्रपन्नன்; **ग्रामकुलादिभिः** – प्रसिद्धग्रामத்தாலும், प्रसिद्धकुलादिகளாலும், **न व्यपदेष्टव्यः** – அவைகளிவனுக்கு प्राप्यतया प्रापकतया वा उद्दिष्टங்களல்லாமையாலே तदभेदेन வங்கீபுரம், நடாதூர், वात्स्यரென்னுமாப்போலே व्यपदेष्टव्यராகமாட்டார். किन्तु **विष्णुना** – அவருக்கு प्राप्यனாயும் प्रापकனாயுமுள்ள भगवाனாலே, भगवन्नामத்தாலே யென்றபடி. அதாவது हरिः பெருமாளே! स्वामिनः! इत्यादिनामங்களாலேயென்றதாயிற்று. **व्यपदेष्टव्यः** – व्यपदेशिக்கவேண்டியவன். அதில் हेतुவைக்காட்டுகிறார் **तस्यसर्वं स एव हीति । तस्य** – परमैकान्तियான प्रपन्नனுக்கு **सर्वம்** – प्राप्यமாயும் प्रापकமாயும் मातापिताभ्राताவாயுமுள்ள सर्वமும், **हि** – यस्मात्, **स एव** – भगवानेव, तस्मात्तन्नाम्ना व्यपदेष्टव्य इति भावः । **என்னும்படியாயிருக்கிற परमैकान्तिக்கு** – ग्रामकुलादिகளாலே व्यपदेश्यனன்றென்றிருக்கும் परमैकान्तिக்கு, இதனால் प्रसिद्धग्रामादिகளே परमै-

---

[1] *விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை.*

वासस्थानविशेषமெதென்னில், आर्यावर्तादिपुण्यदेशங்கள் युगस्वभावத்தாலே யிப் போது व्याकुलங்களானபடியாலே चातुर्वर्ण्यधर्मம் प्रतिष्ठितமானவிடத்திலே வஸிப்பானென்கிறதுவே இப்போதைக்கு उपादेयம். அவ்விடங்கள் தன் னிலும் [2]''கருந்தட முகில்வண்ணனைக் கடைக்கொண்டு கைதொழும் பத்தர்களிருந்தவூரிலிருக்கும் மானிடரெத்தவங்கள் செய்தார் கொலோ'' வென்கிறபடியே भागवतोत्तरமான देशம் मुमुक्षुவுக்கு परिग्राह्यம். [3]''कलौ जगत्पतिं

कान्तिக்கு वासस्थानங்களாகவேண்டாமோ? அப்படியானால் ग्रामप्रसिद्धिயையிட்டு தனக்கும் व्यपदेशादिகளைப் பெறலாமே என்கிற शङ्कादूरोत्सारिता । அந்த व्यपदेशம் निषिद्ध மாகையாலே अपेक्षणीयமன்றிறே **वृत्तिக்கனுகுணமாகवासस्थानविशेषமெதென்னில**िति । भागवतकैङ्कर्यपर्यन्तமான भगवत्कैङ्कर्यத்திற்கனுகுணமாக वासस्थानத்தை இன்னதென்று निर्णयिக் கவேண்டுமென்பது प्रश्नार्थம். पारिशेष्यात् தான் சொன்ன लक्षणமுள்ள प्रदेशமே वास-स्थानமென்று उत्तरமருளிச்செய்கிறார் **आर्यावर्तादिपुण्यदेशங்கள**ित्यादिना । ''आर्यावर्तः पुण्य-भूमिर्मद्ध्यं विन्ध्यहिमागयोः'' என்று पुण्यतया प्रसिद्धங்களான विन्ध्यपर्वतத்திற்கும் हिमवत्पर्वतத் திற்கும் मध्यத்திலுள்ள पुण्यदेशங்களென்றபடி. **युगस्वभावத்தாலே** – कलियुगस्वभावத் தாலே **व्याकुलங்களானபடியாலே** इति । இதனால் व्याकुलங்களான आर्यावर्तादिகள் परमैकान्तिயான प्रपन्नனுக்கு இப்போது वासस्थानமாகாவென்று ज्ञापिக்கப்பட்டது. **चातुर्वर्ण्यधर्मம் प्रतिष्ठितமான இடத்திலே வஸிப்பானென்கிறதுவே** इति । அதாவது ஒரு देशविषेशத்தைக் குறிப்பிட்டுச்சொல்லாமல் ''यत्र वेदाश्च यज्ञाश्च तपस्सत्यं दमश्शमः । स वै देशो हि वस्सेव्यो मा वोऽधर्मः पदा स्पृशेत्'' என்று वेदयज्ञतपस्सत्यादिகளான चातुर्वर्ण्यधर्मங்கள் எங்கு நடக்கின்றனவோ அந்த देशமே உங்களுக்கு सेव्यமென்றும், அதில் வஸித் தால் உங்களுக்கு अधर्मस्पर्शம் வாராதென்றும், सामान्यமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கு மதுவே என்றபடி. **இப்போதைக்குपादेयம்** – இந்த कलिकालத்திலுपादेयस्थलம். चातुर्वर्ण्यधर्मம் நடையாடுகிற देशத்திலும் भागवतोत्तरமான देशம் परिग्राह्यமென்கிறார் **அவ் விடங்கள் தன்னிலும**िति । **கருந்தடமுகில்வண்ணனை** – கருத்ததாயும் பெருத் ததாயுமுள்ள सेचनोन्मुखமான मेघம் போன்ற वर्णத்தை யுடைய कृष्णனை, **கடைக் கொண்டு** – தங்களுக்கு रक्षकனாக शरणம் புகுந்து, अथवा **கடை** – नैच्यம், नैच्यத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டென்றபடி. **கைதொழும்** – கையாலே தொழும், प्रणामार्च-नादिகளைப் பண்ணுமென்றபடி, **பத்தர்கள்** – भगवद्भक्तர்கள், **எத்தவங்கள் செய்**

---

[2] பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-4-7.
[3] விஷ்ணுபுராணம் 6-1-50.

विष्णुं सर्वस्रष्टारमीश्वरम् । नार्चयिष्यन्ति मैत्रेय! पाषण्डोपहता जनाः'' என்னச்செய்தே [4]**''कलौ खलु भविष्यन्ति नारायणपरायणाः । क्वचित् क्वचिन्महाभागा द्रमिडेषु च भूरिशः ॥ ताम्रपर्णी नदी यत्र कृतमाला पयस्विनी । कावेरी च महाभागा प्रतीची च महानदी ॥ ये पिबन्ति**

தார்கொலோ – பூர்வஜன்மத்தில் எந்தவிதமான தவங்களைச் செய்தார்களோ. **பாகவதோத்தமான தேசம் முமுக்ஷுவுக்கு பரிக்ராஹ்யமிதி** । இப்பாசுரத்தில் பாகவதோத்தமர் வஸிக்கும் ஊரில் வஸிப்பதே ஜன்மாந்தரதபஸ்ஸாலே லப்யமென்றதால் அம்மாதிரியான ஸ்தலமே ப்ரபந்நனுக்கு பரிக்ராஹ்யமான ஸர்வோத்தரமான வாஸஸ்தானமாமென்று தாத்பர்யம். இந்த யுகத்தில் அப்படிப்பட்ட பாகவதர்களுமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **कलौ** इत्यादिना । கலியுகத்தில் ஜனங்களெல்லாம் பாஷண்டோபஹதர்களாய்க்கொண்டு ஜகத்பதியான விஷ்ணுவை பூஜிக்கம்மாட்டார்களென்கை. **என்னச்செய்தே** – என்று கலியின் கொடுமையைச் சொல்லச்செய்தே யென்றபடி. **कलौ खल्वित्यादि । कलौ** – கலியுகத்தில், **नारायणपरायणाः** – நாராயணனையே ப்ராப்யனாயும் ப்ராபகனாயும் நிச்சயித்திருக்கும், **महाभागाः** – மஹாபாக்யசாலிகளான பாகவதர்கள். **क्वचित् क्वचित्** – த்ரமிடதேசவ்யதிரிக்தஸ்தலங்களில் சிற்சிலவிடங்களில், भविष्यन्ति खलु । खलु प्रसिद्धौ । **द्रमिडेषु च** – த்ரமிடதேசங்களிலோவென்னில், **भूरिशः** भविष्यन्ति – அநேக இடங்களில் அநேகர்கள் ஆவிர்பவிப்பார்களென்கை. இங்கு நாராயணபராயணாः என்றதால் தாத்ருசர்களான ஆழ்வார்களும், ஆசார்யர்களும் விவக்ஷிதர்கள். அதை ஸ்பஷ்டமாக்குகிறார் **ताम्रपर्णी**त्यादिना । ஆழ்வார்களவதரித்த ஸ்தலங்களின் ஸமீபத்திலுள்ள நதிகளைச்சொல்லுகையால் அந்த நதீதீரத்திலவதரித்த ஆழ்வார்களே நாராயணபராயணசப்தப்ரதிபாத்யர்களென்பது ஸ்பஷ்டம். ஆழ்வார்களில் ச்ரேஷ்டராய் அவர்களுக்கு அங்கிபோலிருக்கும் நம்மாழ்வாருடைய ஆவிர்பாவஸ்தலத்திலுள்ள நதியை முந்துறக்காட்டுகிறார் **ताम्रपर्णीनदी यत्रे**ति । यत्र नदी என்கிற பதங்களுக்கு உத்தரத்ராப்யனுஷங்கः । **यत्र** – यत्र च ஸ்தலே, **कृतमाला** – வைகையாறோ, இதின் கரையில் பெரியாழ்வாரும் ஆண்டாளும் அவதரித்தார்கள். यत्र च **पयस्विनी नदी** – எந்த ஸ்தலத்தில் பாலாறோ, இதின் கரையில் திருமழிசைப்பிரானும், முதலாழ்வார்கள் மூவரும் அவதரித்தார்கள். यत्र च **महाभागा कावेरी** नदी – ரங்கநாதன் முதலிய எம்பெருமான்களுக்கு சைத்யோபசாரம் பண்ணும்படியான மஹாபாக்யத்தையுடைய காவேரீநதியோ, இதின் கரையில் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருப்பாணாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், நாதமுனிகள், ஆளவந்தார் முதலான ஆசார்யர்களவதரித்தார்கள். यत्र च **प्रतीची महानदी** – எங்கு பச்சிமவாஹிநியான பெரியாறோ, இதின் கரையில் குலசேகரப்பெருமாள் அவதரித்தார். இந்த நதீதீரங்களில் வஸிப்

---

[4] *பாகவதம் 11-5-38.*

जलं तासां मनुजामनुजेश्वर । प्रायो भक्ता भगवति वासुदेवेऽमलाशया ॥'' इत्यादிகளிலே கலியுகத்தில் பாகவதர்கள் வஸிக்கும் தேசவிசேஷஞ்சொல்லுகையாலே இந்த யுகத்திலிப் ப்ரதேசங்களில் பாகவதபரிக்ருஹீதமான ஸ்தலங்களே பரிக்ராஹ்யங்கள்.

திருநாராயணீயத்தில் [5]''एकपादस्थिते धर्मे यत्रक्कचन गामिनि । कथं वस्तव्यमस्माभिर्भगवंस्तद्वदस्व नः'' என்று தேவர்களும் ருஷிகளும் விண்ணப்பஞ்செய்ய, [6]''गुरवो यत्र पूज्यन्ते साधुवृत्ताश्शमान्विताः । वस्तव्यं तत्र युष्माभिर्यत्र धर्मो न हीयते ॥ यत्र वेदाश्च यज्ञाश्च तपस्सत्यं दमस्तथा । हिंसा च धर्मसंयुक्ता प्रचरेयुस्सुरोत्तमाः ॥ स वै देशो हि वस्सेव्यो मा वोऽधर्मः पदा स्पृशेत् ।'' என்று பகவானருளிச்செய்தான். அவ்விடங்கள் தன்னில் உகந்தருளின திவ்யதேசங்களிலே தனக்கு கைங்கர்யத்துக்கு ஸௌகர்யமுள்ள

பவர்கள் நாராயணபராயணர்களாக ஆகுகைக்கு இந்த நதிகளின் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானபாநாதிகளே ஹேதுக்களென்கிறார் ये पिबन्तीत्यादिना इत्यादिகளிலே இத்யாதி । கலியுகத்திலும் நாராயணபரர்களுண்டென்றும், அவர்கள் வஸிக்கும் ப்ரதேசங்கள் இவைகளென்றும் புராணங்கள் சொல்லுகையால் இந்த யுகத்திலும் பாகவதர்கள் வஸிக்கும் ப்ரதேசங்கள் பரிக்ராஹ்யங்களாகக் குறையில்லை யென்றபடி.

ப்ரதேசாந்தரங்களைக்காட்டிலும் பாகவதோத்தரமாயும், சாதுர்வர்ண்யதர்மாநுஷ்டானமுமுள்ள தேசத்திலேயே வஸ்தவ்யமென்று முன் சொன்னதில் மஹாபாரதவசநம் ப்ரமாணமென்கிறார் **திருநாராயணீயத்திலி**த்யாதினா । திருநாராயணீயமென்பது மஹாபாரதத்தில் சாந்திபர்வத்தில் மோக்ஷதர்மத்திலுள்ள ஒரு ப்ரகரணவிசேஷம். **एकपादस्थिते धर्मे** – க்ருதயுகத்தில் நான்கு பாதத்தோடிருந்து யுகக்ரமத்தாலே பாதங்கள் குறைந்து கலியுகத்தில் ஏகபாதத்தோடு கூடின கோரூபமான தர்மமானது, **यत्र क्कचन गामिनी** – यत्र कचन गन्तुमुद्युक्ते । **गुरव** इति எந்த தேசத்தில் சமதமாதிகுணங்களும் ஸமீசீநாநுஷ்டானங்களுமுள்ள நாராயணபராயணர்களான ஆசார்யர்கள் பூஜிக்கப்படுகிறார்களோ? எங்கு தர்மத்திற்கு ஹாநியில்லையோ? எங்கு வேதயஜ்ஞதபஸ்ஸத்யாதிகளுக்கு ப்ரசாரமிருக்கிறதோ? அங்கு நீங்கள் வஸிக்கக் கடவீர்கள்; அங்கு வஸித்தால் அதர்மம் உங்களை ஸ்பர்சிக்காது என்கை. **அவ்விடங்கள் தன்னலி**த்யாதி । ஏதாத்ருசகுணமுள்ள பல வாஸஸ்தானங்களிருந்தாலும் அவைகளில் திவ்யதேசமாயும் தன்னுடைய தேஹயாத்ரைக்கு ஸௌகர்யமுள்ளதுமான ஸ்தலத்திலேயே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகை பரமைகாந்திஸ்வரூபத்திற்கு உசிதமென்று திருவுள்ளம். இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் சரணாகதிகத்யத்தில்

---

[5] *பாரதம் சாந்திபர்வம் 349-85.*
[6] *பாரதம் சாந்திபர்வம் 349-86.*

விடத்திலே निरन्तरवासம் பண்ண வுचितம். இத்தை [7]''यावच्छरीरपातमत्रैव श्रीरङ्गे सुखमास्व'' என்று सत्वोत्तरங்களான भगवत्क्षेत्रங்களுக்கு प्रदर्शनार्थமாக வருளிச்செய்தார். भगवत्क्षेत्रங்களே விவேகிக்கு वासस्थानமென்னுமிடத்தை [8]''यत्र नारायणो देवः परमात्मा सनातनः । तत्पुण्यं तत्परं ब्रह्म तत्तीर्थं तत्तपोवनं ॥ तत्र देवर्षयस्सिद्धास्सर्वे चैव तपोधनाः ।'' என்று आरण्यपर्वத்தில் तीर्थयात्रैயிலும், [9]''गोमन्तः पर्वतो राजन् सुमहान् सर्वधातुमान् । वसते भगवान् यत्र श्रीमान् कमललोचनः ॥ मोक्षिभिस्संस्तुतो नित्यं प्रभुर्नारायणो हरिः ।'' என்று प्रदेशान्तरத்திலும் महर्षिயருளிச்செய்தான். ஸ்ரீவால்மீகி भगवाனாலும் [10]''सुभगश्चित्रकूटोऽसौ गिरिराजोपमो गिरिः । यस्मिन्वसति काकुत्स्थः कुबेर इव नन्दने ।'' என்கிறவிடத்திலும் भगवदधिष्ठितक्षेत्रத்தினுடைய अभिगन्तव्यதை सुभगशब्दத்தாலே सूचिக்கப்பட்டது. श्रीसात्वतादिகளிலும் स्वयंव्यक्तसैद्धवैष्णवங்

भगवन्मुखத்தாலே யருளிச்செய்கிறதாரென்கிறார் **இத்தை यावच्छरीरपातमत्रैव श्रीरङ्गे सुखमास्व**ेति । श्रीरङ्गे என்று சொன்னதற்கு भावமருளிச்செய்கிறார் **सत्वोत्तरங்களான** इत्यादियाल् **प्रदर्शनार्थமாக** – उपलक्षणமாக. भगवत्क्षेत्रத்திலேயே वस्तव्यமென்பதை நினைத்து व्यासादिகள் भारतादिகளில் அதின் उत्कर्षத்தை யருளிச்செய்தார்களென்கிறார் **यत्रे**त्यादिना । **तत् परं ब्रह्म** – அதுவே க்ஷேத்திரங்களில் परंब्रह्म – परिबृढம்; उत्कृष्टमिति यावत् । **तपोधना** इति । वसन्तीति शेषः । तपोधनர்களும் அங்கே வஸிப்பதால் प्रपन्नனுக்கும் அங்கேயே வாஸமுசிதமென்று கருத்து. **प्रदेशान्तरத்திலும்** – भीष्मपर्वத்திலும், **महर्षि** – व्यासभगवान். **सुभगे**ति । **यस्मिन्** – யாதொரு चित्रकूटத்தில், **काकुत्स्थः** – ராமன், **नन्दने कुबेर इव वसति** – कुबेरனானவன் தன்னுடைய उद्यानवनமான चैत्ररथத்தை விட்டு इन्द्रोद्यानமான नन्दनवनத்தில் வஸித்தாப்போலே தன் अयोद्ध्यैயை விட்டு வஸிக்கிறானோ, अत एव असौ चित्रकूटगिरिर्गिरिराजोपमः । **सुभगः** – नरनारायणवासस्थानமான हिमवत्पर्वतத்திற்குத் துல்யமாயும் सर्वाभिगन्तव्यமான सौभाग्यशालिயுமாகிறது என்கை. இந்த श्लोकத்தில் चित्रकूटத்தில் वस्तव्यமென்று தோன்றுகிறதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **भगवदधिष्ठितक्षेत्रத்தினுடைய अभिगन्तव्यதை सुभगशब्दத்தாலே सूचिப்பிக்கப்பட்டது** इति । अभिगन्तव्यமானதே वासयोग्यமென்று கருத்து. भगवच्छास्त्रங்களிலும் स्वयंव्यक्तादिवासस्थलத்தில் फलकथनव्याजத்தாலே அதில் वस्तव्यதையே சொல்லப்பட்டதென்கிறார் **श्रीसात्वतादिகளிலு**मित्यादिना । எவ்

---

7 *சரணாகதிகத்யம்.*

8 *பாரதம் ஆரண்யபர்வம் 88-27.*

9 *பாரதம் பீஷ்மபர்வம் 12-8.*

10 *ராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் 98-12.*

களென்கிற क्षेत्रविशेषங்களையும் அவற்றினெல்லைகளிலேற்றச் சுருக்கங்களையும் பிரியச்சொல்லி [11]"दुष्टेन्द्रियवशाच्चित्तं नृणां यत्कल्मषैर्वृतम् । तदन्तकाले संशुद्धिं याति नारायणालये ॥" என்றவ்வோ क्षेत्रங்களிலெல்லைக்குள்ளே வசித்தவனுக்கு देहन्यासकालத்திலே வரும் विशेषமுஞ்சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் [12]"यत्किञ्चिदपि कुर्वाणो विष्णोरायतने वसेत् । न किञ्चिदपि कुर्वाणो विष्णोरायतने वसेत्" என்கிறபடியே प्रवृत्तिनिवृत्तिகளாலே வல்ல कैङ्कर्यத்தைப் பண்ணிக்

விடத்தில் भगवान் ஒருவராலும் प्रार्थिக்கப்படாமல் தானே आविर्भविக்கிறாரோ; அது स्वयंव्यक्तம். அதாவது श्रीरङ्गादिक्षेत्रம். "मायावी परमानन्दं त्यक्त्वा वैकुण्ठमुत्तमम् । स्वामिपुष्करणी तीरे रमयासह मोदत" इत्यादिகள் இங்கு उदाहर्तव्यங்கள். இதினர்थம்:– अन्यप्रार्थனையில்லாமலே श्रीवैकुण्ठनाथனான भगवान் அதை விட்டு ஸ்வாமிபுஷ்கரணீதீரத்தில் பெரிய பிராட்டியாரோடு सन्तुष्टனாக வஸிக்கிறான் என்கை. எங்கு सिद्धர்களாலே भगवान् प्रतिष्ठैசெய்யப்பட்டு सान्निद्ध्यத்தையடைந்திருக்கிறானோ அது सैद्धம். எங்கு भगवान் வைஷ்ணவர்களால் प्रतिष्ठै செய்யப்பட்டு सान्निद्ध्यத்தையடைந்திருக்கிறானோ அது வைஷ்ணவம். **दुष्टेन्द्रियेति । नृणां** – பாமரர்களுடைய, **यत्** – யாதொரு **चित्तं** – மனஸ்ஸானது, **दुष्टेन्द्रियवशात्** – दुष्टेन्द्रियங்களுடைய पारवश्यதையாலே, **कल्मषैः** – देहयात्रार्थமாகப் பண்ணின பாபங்களாலே, **वृतं** – சூழப்பட்டதோ, **तत्** – அந்த மனஸ்ஸே. **अन्तकाले** – மரணகாலத்தில், **नारायणालये** – भगवत्क्षेत्रத்தில், (அந்த क्षेत्रमाहात्म्यத்தால்) **संशुद्धिं** – परिशुद्धिயை, அதாவது सम्यङ्निर्मलत्वத்தை. **याति** – அடையுமென்கை. அவர்களுக்குத் தத்காலத்தில் भगवत्साक्षात्कारமுண்டாகுமென்றபடி. **எல்லைக்குள்ளே** इति । எல்லையிலே இப்படியானால் दिव्यायतनமுள்ள நகரத்தில் மரணமானால் मनश्शुद्धि कैमुतिकन्यायसिद्धம். **विशेषமும் சொல்லப்பட்டது** – संशुद्धिरूपविशेषம் சொல்லப்பட்டது. இப்படியாகில் निषिद्धानुष्ठानம் பண்ணிக்கொண்டே दिव्यदेशத்தில் வஸிக்கலாமோ? அப்படி வஸிப்பவனுக்கு அந்த विशेषம் अन्त्यकालத்திலுண்டாகுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஆகையால் यत्किञ्चिदि**त्यादिना । **यत्किञ्चिदपि कुर्वाणः** – प्रवृत्तिरूपकैङ्कर्यங்களில் मानसिक वाचिक कायिकरूपமான ஏதாவதொன்றைப் பண்ணிக்கொண்டு, **विष्णोः** – விஷ்ணுவினுடைய, **आयतने** – आयतनத்தில் அதாவது विष्ण्वायतनமுள்ள நகரங்களில், वसेत् – வஸிக்கக்கடவன். அதில் शक्तिயில்லாவிட்டால், **न किञ्चिदपि कुर्वाणः** – किञ्चिदपि निषिद्धमकुर्वाणोऽपि वा, निषिद्धनिवृत्तिरूपकैङ्कर्यनिष्ठ इत्यर्थः । இதனால் निषिद्धाचरणம் பண்ணிக்கொண்டு

11 *ஸாத்வத ஸம்ஹிதை 7-120.*
12

கொண்டு भगवद्भागवताभिमानவிஷயமான सत्वोत्तर क्षेत्रத்திலே वसिக்கையுமுचितம். [13]''निगृहीतेन्द्रियग्रामो यत्रयत्र वसेन्नरः ॥ तत्र तत्र कुरुक्षेत्रं नैमिशं पुष्करन्तथा'' என்று சொல்கிறவிது गत्यन्तरமில்லாதபோது ஏதெனுமொரு देशத்திலே वसिத்தாலுமிவன் वासத்தாலே அத்देशமும் प्रशस्तமாமென்கைக்காக. இதுக்கு शाण्डिलीवृत्तान्तமுदाहरणமாகக் கண்டுகொள்வது. ஆகையால் [14]''ज्ञानसम-कालमुक्त्वा कैवल्यं याति गतशोकः । तीर्थे श्वपचगृहे वा नष्टस्मृतिरपि परित्यजन्देहम्'' என்று शरीरपातத்துக்கும் ஒரு देशविशेष नियमமில்லையென்றதுவும் எப்படிக்கும் फलத்திலிழவில்லையென்கைக்காக.

दिव्यदेशத்தில் வஸிப்பது உசிதமன்றென்றேற்படுவதால் அப்படி வஸிப்பவனுக்கு अन्यकालத்தில் கீழ்ச்சொன்ன विशेषம் வாராதென்று ज्ञापिக்கப்பட்டது. இப்படி भगव-द्भागवताभिमानविषयक्षेत्रத்திலேயே வஸிப்பது உசிதமென்று நிர்ணயித்தால் परमैकान्ति வஸிக்குமிடமெதுவானாலும் पुण्यक्षेत्रங்கள் வருகிறதென்றும், அதுவே पुण्यक्षेत्र மாகிறதென்றும் சொல்லுகிற निगृहीतेन्द्रियग्रामः என்கிற वचनங்களுக்கு भावமென்ன வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **निगृहीतेत्यादिना । तत्र तत्र कुरुक्षेत्रमिति** । आयातीति शेषः तच्च तच्च कुरुक्षेत्रமென்றால் அவன் வஸிக்குமிடத்திற்கு कुरुक्षेत्रतौल्यம் கிடைக்கும்; तत्र तत्र कुरुक्षेत्रमायाति என்றால் அவன் வஸிக்குமிடத்திற்கு कुरुक्षेत्रादिகளைக்காட்டிலும் उत्कर्षம் கிடைக்கும். ''कदाचिदपि रङ्गभूरसिक यत्र देशे वशी'' इत्यादिகளில் अभेदம் சொல்லப்படு கிறது. அப்போது तौल्यம் விவக்ஷிதம். **गत्यन्तरமில்லாத போது** – भगवत्क्षेत्रவாஸம் கிடையாதபோது. **ஏதேனுமொருதேசத்திலி**त्यादि । तथा च வேறு வழியில்லாத போது परमैकान्तिயானவன் எந்த தேசத்தில் வஸித்தாலும் இவன் வாஸத்தால் அந்த தேசமும் प्रशस्तமாமென்பதில் அந்த श्लोकத்திற்கு நோக்கேயொழிய அதிலேயே परमैकान्तिகள் வஸிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுவதில் நோக்கில்லையென்று தீர்ந்தது. **இதுக்கு** – गत्यन्तराभावस्थलத்தில் परमैकान्तिவஸிக்கும் देशமெதுவானாலும் प्रशस्तமாமென்பதற்கு. **शाण्डिलीवृत्तान्तमि**ति । शाण्डिली என்பவள் ஹீநமான समुद्रद्वीपத்தில் வஸித்திருந்த ஒரு वृद्धभागवதை. प्रपन्नனுக்கு प्रशस्ताप्रशस्तदेशங்களில் எங்குமரணம் நேர்ந்தாலும் அவன் कैवल्यம் போகிறானென்று மரணத்தில் மாத்திரம் देशानियमம் சொல்லியிருப்பதற்கு भावமென்னவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **ஆகையாலி**त्या-दिना । **ஆகையால்** – हीनदेशவாஸம் गत्यन्तराभावவிஷயமாகையால், **ज्ञानसमकालमि**ति ।

---

[13] *இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் 27-18.*
[14] *வராஹபுராணம்.*

ஆராதவருளமுதம் பொதிந்த கோயி
லம்புயத்தோ னயோத்திமன்னர்க் களித்தகோயில்
தோராத தனிவீரன் தொழுதகோயில்
துணையான வீடணற்குத் துணையாங்கோயில்
சேராத பயனெல்லாஞ் சேர்க்குங்கோயில்
செழுமறையின் முதலெழுத்துச் சேர்ந்தகோயில்
தீராத வினையனைத்துந் தீர்க்குங்கோயில்
திருவரங்கமெனத் திகழுங்கோயில் தானே.

எவனொருவன் எப்பொழுது ज्ञानமுண்டாகிறதோ அப்பொழுது இந்த मन्त्रத்தைச் சொல்லி शरणागतिயைப் பண்ணுகிறானோ, அவன் अनन्तरம், **तीर्थे** – परिशुद्धமான भगवत्क्षेत्रத்திலேயோ, **श्वपचगृहे वा** – अतिदुष्टமான चण्डालगृहத்திலேயோ, **देहं परित्यजन्नपि** – शरीरத்தை விடுகிறவனாகிலும், नष्टस्मृतिरपि – शरीरत्यागकालத்தில் स्मरणமில்லாதவனா கிலும், **गतशोकः** – மரணத்திற்குப்பிறகு தீர்ந்த शोकனாய், **कैवल्यं** – मोक्षத்தை, **याति** – அடைகிறானென்கை.

இனி वस्तव्यமாகச் சொன்ன भगवत्क्षेत्रங்களில் प्रधानமான கோயில், திருமலை, பெருமாள்கோயில் விஷயமாக क्रमமாக மூன்று பாட்டுகளருளிச்செய்கிறார். அதிலும் கோயில் स्वयंव्यक्तமாகையாலும், समस्तपूर्वाचार्याभिमतமாகையாலும், सर्वोत्कृष्टமாகையால் அதின்விஷயமான பாட்டை முந்துறவருளிச்செய்கிறார் **ஆராத வருளமுதமி**त्यादिना । **ஆராத** – पर्याप्तமாகாத, ஸேவிக்குமவர்களுக்கு எத்தனை காலம் ஸேவித்தாலும் तृप्तिजनकமாகாத, **அருளமுதம்** – कृபையாகிற अमृतம், कृபையாகிற அம்ருதமே வடிவுகொண்டாற்போலேயிருக்கிற रङ्गनाथன், **பொதிந்த கோயில்** – கோயில் கொண்டிருக்கும் கோயில், स्वामिயான रङ्गनाथன் வஸிக்கும் विमानமென்றபடி. **அம்புயத்தோன்** – अंबुजத்தில் வஸிக்குமவன், अंबुजासनனான ब्रह्मा என்றபடி. **அயோத்திமன்னர்க்கு** – अयोद्ध्याधिपतिகளான மநு முதலான ராஜாக்களுக்கு, **அளித்த கோயில்** – भाविயான ராமாவதாரத்தையுद्देशिத்து पूर्वமே कृபையோடு கொடுத்த கோயில், **தோராத** – என்றும் पराजितனாகாத, **தனிவீரன்** – असहायशूरனான रघुवीरன், **தொழுதகோயில்** – विभवावतारனான தன்னைக்காட்டிலும் सौलभ्यादिगुणपूर्तिயாலே उत्कृष्टனான अर्चावताररूपिயான रङ्गनाथனிடத்தில் प्रेमातिशयத்தாலே आराधिத்த கோயில். **துணையான** – ''राक्षसानां वधे साह्यं लङ्कायाश्च प्रधर्षणे । करिष्यामि यथा प्राणं प्रवेक्ष्यामि च वाहिनीम्'' என்றபடி युद्धத்தில் தனக்கு ஸஹாயமான. **வீடணற்கு** –

கண்ணனடியிணை யெமக்குக் காட்டும் வெற்புக்
கடுவினையரிருவினையுங் கடியும் வெற்புத்
திண்ணமிது வீடென்னத் திகழும் வெற்புத்
தெளிந்த பெருந்தீர்த்தங்கள் செறிந்த வெற்புப்
புண்ணியத்தின் புகலிதென்னப் புகழும் வெற்புப்
பொன்னுலகிற் போகமெல்லாம் புணர்க்கும் வெற்பு
விண்ணவரு மண்ணவரும் விரும்பும் வெற்பு
வேங்கடவெற்பென விளங்கும் வேதவெற்பே.

விभीषணாழ்வானுக்கு, **துணையாங்கோயில்** – विभीषणாழ்வான் அயோத்தியில் நின்றும் ''लब्ध्वा कुलधनं राजा लङ्कां प्रायाद्विभीषणः'' என்கிறபடி இலங்கைக்குப் போகும் போது ஸஹாயமாகப் போன கோயில். இவ்வளவாலே ''आद्यं स्थलं स्वयं व्यक्तं सत्यलोके प्रतिष्ठितम्'' என்கிறபடி रङ्गनाथன் श्रीवैकुण्ठத்திலிருந்து सत्यलोकத்தில் स्वयंव्यक्तமாக அவதரித்தாரென்றும், அவரை ब्रह्मा अयोद्ध्याधिपतिகளுக்குக் கொடுத்தாரென்றும், அவரை ராமன் विभीषणாழ்வானுக்குக் கொடுத்தாரென்றும், मध्ये मार्गத்தில் उभाय-कावेरिमध्यத்தில் रङ्गनाथன் தன்னிச்சையாலே स्थिरமாக இருந்துவிட்டாரென்றும் சொல்லும் புராணகதை – क्रमமாக संग्रहिக்கப்பட்டது. **சேராத** – अन्यत्र கிடைக்கக்கூடாத, **பயனெல்லாம்** – अपेक्षितफलங்களையெல்லாம், **சேர்க்குங்கோயில்** – அடைவிப்பிக்கும் கோயில். **செழுமறையின்** – श्लाघ्यமான वेदத்தினுடைய, **முதலெழுத்து** – प्रणवத்தோடு, **சேர்ந்தகோயில்** – ஒத்ததான கோயில். அதாவது प्रणवம்போலே भगवானை शेषिயாகக்காட்டும் கோயிலென்றபடி. அथवा प्रणवाक्षरத்தினுடைய ஆகாரம் போன்ற ஆகாரத்தோடு கூடிய என்னவுமாம். **தீராத** – भक्तिप्रपत्तिव्यतिरिक्तங்களாலே தீர்க்கமுடியாத, **வினையனைத்தும்** – सर्वपापங்களையும், **தீர்க்குங்கோயில்** – स्वदर्शनमात्रத்தாலே போக்கடிக்கும் கோயில். அது எதென்னில், **திருவரங்கமெனத் திகழும் கோயில் தானே** – ''श्रीरङ्गमतुलं क्षेत्रं'' என்று लोकप्रसिद्धமாய் விளங்காநின்ற श्रीरङ्गविमानமே என்கை.

இனி திருமலையாழ்வாருடைய उत्कर्षத்தையருளிச்செய்கிறார் **கண்ணனி**त्यादिயால். **கண்ணன்** – ''குன்றமேந்திக் குளிர் மழை காத்தவன்'' என்று कृष्णனாகக் கொண்டாடப்பட்ட திருவேங்கமுடையானுடைய. **அடியிணை** – परस्परसदृशங்களான திருவடி द्वंद्वத்தை, **எமக்கு** – निहीनரான நமக்கு, **காட்டும் வெற்பு** – प्रत्यक्षமாகக் காட்டும் மலை. அथवा, கண்ணன் என்று व्यस्तपदம். **கண்ணன்** – कृष्णरूपि

உத்தம வமர்த்தல மமைத்ததோ ரெழிற் றனுவுனுயர்த்த கணையால்
அத்திரவரக்கன் முடிபத்து மொருகொத்தென வுதிர்த்த திறலோன்
மத்துறுமிகுத்த தயிர்மொய்த்தவெணெய் வைத்ததுணுமத்தனிடமா
மத்திகிரிபத்தர்வினை தொத்தறவறுக்குமணியத்திகிரியே.

யான ஶ்ரீநிவாஸன். **அடியிணை** – தன்னுடைய चरणद्वन्द्वத்தை, **காட்டும்** – தான-मुद्राङ्कित மான தன் திருக்கையாலே காட்டும், இதுவே உங்களுக்கு प्राप्यமும் प्रापकமுமென்று प्रदर्शनம் பண்ணும், **வெற்பு** – மலை यदवच्छेदेन கண்ணன் தன் அடியிணையை दानमुद्रैயாலே காட்டுகிறானோ அந்த வெற்பு என்றபடி. **கடு** – क्रूरமான, **வினையர்** – दुष्कर्मங்களையுடையவர்களுடைய, **இருவினையும்** – पुण्यपापरूपமான இரண்டு – कर्मத்தையும், **கடியும் வெற்பு** – नाशம் பண்ணும் மலை. **திண்ணம்** – सत्यமாக, **இது வீடு** – இது தானே परमपदம், **என்ன** – என்று கொண்டாடும்படி, **திகழும் வெற்பு** – उज्ज्वलமான மலை. **தெளிந்த** – स्वच्छस्वादुसदावदातங்களான, **பெரும்** – प्रसिद्धங்களான, **தீர்த்தங்கள்** – பாபவிநாஶம், ஆகாஶ கங்கை, குமாரधारை முதலான புண்யதீர்த்தங்களாலே, **செறிந்த வெற்பு** – निबिडமான மலை. **புண்ணியத்தின்** – புண்ணியங்களுக்கெல்லாம், **புகலிது** – உபாயமிதுவே, **என்ன** – என்று, **புகழும் வெற்பு** – புகழப்படுகிற மலை. **பொன்னுலகில்** – परमपदத்தில் உண்டாகும், **போகமெல்லாம்** – परिपूर्णब्रह्मानुभवरूपभोगத்தையெல்லாம், **புணர்க்கும் வெற்பு** – இங்கேயே உண்டாக்கும் மலை. **விண்ணவரும்** – மேலேயிருந்து வரும் देवतैகளாலும், **மண்ணவரும்** – கீழேயிருந்து போகும் மனுஷ்யர்களாலும், **விரும்பும் வெற்பு** – விரும்பப்படுகிற மலை. இரட்டைப்பிள்ளைபெற்ற மாதாவானவள் இரண்டு குழந்தைகளுக்கும் सौकर्यமாம்படி நடுவிலே விழுந்து கிடக்குமாப்போலே விண்ணுக்கும் மண்ணுக்கும் நடுவேயிருந்து இருவர்களாலும் விரும்பப்படும் மலை என்றபடி. அந்த வெற்பு எதென்ன வருளிச்செய்கிறார் **வேங்கடவெற்பென விளங்கும் வேத வெற்பே** இதி । **वेम्** – பாபத்தை, **कटति** – नाशयतीति வேங்கடம். दर्शनमात्रத்தாலே पापनाशकமான वेङ्कटाचलமென விளங்கும் वेङ्कटाचलமே. ''गिरिं गच्छत काणे विकटे'' என்று ऋग्वेदத்தில் சொல்லப்பட்ட திருமலையே என்றபடி.

இனி பெருமாள் கோயில்விஷயமாக ஒரு பாட்டருளிச்செய்கிறார் **உத்தம** इत्यादि । **உத்தம** – श्रेष्ठமான, ''रामरावणयोर्युद्धं रामरावणयोरिव'' என்று सदृशान्तरशून्यமாகச் சொல்லப்பட்ட, **அமர்** – युद्धத்தினுடைய, **தலம்** – தலத்தில், **அமைத்தது** – स्थापिक்

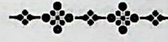
தேனார் கமலத் திருமகணாதன் றிகழ்ந்துறையும்
வானாடுகந்தவர் வையத்திருப்பிடம் வன்றருமக்
கானாரிமயமுங் கங்கையுங் காவிரியுங் கடலும்
நானாநகரமு நாகமுங் கூடிய நன்னிலமே. **(26)**

கப்பட்டதாய், ஓர் – अद्वितीयமான, **எழில்** – उज्ज्वलமான, **தனு** – தனுஸ்ஸிலே, **உயர்த்த** – सन्धानம் பண்ணப்பட்ட, **கணையால்** – बाणத்தால், **அத்திரவரக்கன்** – अस्त्रबलத்தையுடைய ராக்ஷஸனான ராவணனுடைய, **முடி பத்தும்** – शिरஸ்ஸுகள் பத்தையும், **ஒரு கொத்தென** – ஒரு பனங்காய் கொத்தை உதிர்த்தாப்போலே, **உதிர்த்த** – கீழே தள்ளின, **திறலோன்** – सामर्थ्यशालियான ராமனாய், **மத்து** – மத்தினாலே, **உறுமிகுத்த** – உறுத்தி கடையப்பட்ட, **தயிர்** – தயிரிலே, **மொய்த்த** – எழுந்த, **வெணெய்** – வெண்ணெயை, **வைத்ததுணும்** – यशोदा பிராட்டி உரியிலே வைத்ததை வாங்கி அமுதுசெய்த कृष्णरूपியாயுமிருக்கிற. **அத்தனிடமாம்** – ''रामो द्विर्नाभिभाषते'' ''द्यौः पतेत् पृथिवी शीर्येत् हिमवान् शकली भवेत् । शुष्येत्तोयनिधिः कृष्णे न मे मोघं वचो भवेत्'' என்று आप्तர்களாகச் சொல்லப்பட்ட இருவரும் अर्चावतारம் பண்ணி விருப்பத் தோடு வஸிக்குமிடமாம். **அத்திகிரி** – பெருமாள் கோயிலான ஹஸ்திகிரி யானது, **பத்தர்வினை** – आश्रितர்களான भक्तர்களுடைய பாபத்தை, **தொத்தற** – காம்பு அற்றுப்போகும்படி, வாஸனை नशिத்துப்போகும்படி என்றபடி. **அறுக்கும்** – नाशம் செய்யும், இப்படியானால் भक्त पापनाशकனான திருவாழியாழ்வானுக்கு कार्यமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் **அணியத்திகிரியே** इति । **அத்திகிரி** – पापनाशकतया प्रसिद्धனான அந்தத் திருவாழி யாழ்வான், **அணியே** – அலங்காரமே. भक्तपापहरत्वरूपकार्यமில்லாமையால் केवलहस्ताभरणமாகவே இருக்குமென்றபடி.

प्रपन्नனுக்கு वासस्थानங்களான भगवत्क्षेत्रங்களை प्रशंसिத்து அவனுக்கு वस्तव्यமான भागवताभिमानविषयदेशத்தை अधिकारப்பாட்டாலே प्रशंसिக்கிறார் **தேனாரி**தி । **தேன்** – मकरन्दத்தாலே, **ஆர்** – परिपूर्णமான, **கமல** – तामरस புஷ்பத்திலே வஸிக்கிற **திருமகள்** – பெரியபிராட்டிக்கு, **நாதன்** – वल्लभனாயிருக்கிற भगवान्, **திகழ்ந்துறையும்** – விளங்கிக்கொண்டே நித்யவாஸம் பண்ணும், **வானாடு** – परमपदத்தை, **உகந்தவர்** – प्रयोजनान्तरापेक्षैயன்றிக்கே परमपदத்தையே प्रधानफलமாக எண்ணி உகந்திருக்கும் प्रपन्नர். **வையத்திருப்பிடம்** – இந்த பூமியில் இருக்குமிடமே, **வன்** – प्रबलமான, **தருமம்** – धर्मक्षेत्रமுமாய், **கானார்** – தபோவனத்தாலே சூழப்பட்டதுமான, **இமயமும்** – हिमवत्पर्वतமும், **கங்கையும்** – ''गङ्गागङ्गेति यो ब्रूयाद्योजनानां शतैरपि । मुच्यते सर्वपापेभ्यः''

सा काशीति न चाकशीति भुवि सायोद्ध्येति नाद्ध्यास्यते
सावन्तीति न कल्मषादवति सा काञ्चीति नोदञ्चति ।
धत्ते सा मधुरेति नोत्तमधुरां नान्यापि मान्या पुरी
या वैकुण्ठकथासुधारसभुजां रोचेत नो चेतसे ॥ ४३ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
स्थानविशेषाधिकारः एकोनविंशः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

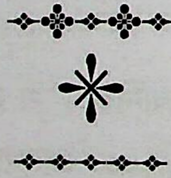

என்கிறபடி स्ववचनमात्रத்தாலே सर्वपापहरैயான गङ्गैயும், **காவிரியும்** – ''கங்கையிற் புனிதமான காவிரி'' என்று கொண்டாடப்பட்ட காவேரியும், **கடலும்** – समुद्रतीरத் திலுள்ள श्वेतद्वीपமும், अथवा, ''द्वौ समुद्रौ विततावजूर्यौ पर्यावर्तेते जठरेव पादाः । तयोः पश्यन्तो अतियन्त्यन्यमपश्यन्तस्सेतुनातियन्त्यन्यम्'' என்று वेदप्रसिद्धமான सेतुरूपமான समुद्रமுமென்னவுமாம். திருப்புல்லாணி முதலான समुद्रतीरस्थदिव्यदेशமாகவுமாம். **நானாநகரமும்** – ''अयोद्ध्या मधुरा माया'' इत्यादिகளில் சொல்லப்பட்ட नानाविधமான पुण्यनगरமும், **நாகமும்** – ''ते ह नाकं महिमानस्सचन्ते'' என்று சொல்லப்பட்ட परमपदமும், **கூடிய** – சேர்ந்ததான, **நன்னிலமே** – सर्वोत्कृष्टமான देशம். भागवतसहवासமுள்ள भगवत्क्षेत्रம் लभिயாதபோது केवलभागवतावासस्थलமே एतादृशोत्कर्षशालितया प्रपन्नர்களுக்கு वासस्थानமாகுமென்றபடி.

ननु ''अयोद्ध्या मधुरा माया काशी काञ्ची ह्यवन्तिका । पुरी द्वारवती चैव सप्तैते मुक्तिदायकाः என்று'' मुक्तिप्रदங்களாகச் சொன்ன अयोद्ध्यादिகளிருக்க केवलभागवतवासस्थानத்தை वासार्हமாகச் சொல் லலாமோவென்னில், अयोद्ध्यादिसर्वस्थानங்களுக்கும் भागवताभिमानத்தாலேயே ஏத்த மாகையால் அம்மாதிரி भागवताभिमानமுள்ள எந்த देशமானாலும் அது प्रपन्नனுக்கு उपादेयமாகும். அப்படி भागवतர்களுடைய திருவுள்ளம் உகக்காத எந்த देशமானா லும் அது अनुपादेयமென்று समर्थिக்கிறார் **सा काशीति । या पुरी** – எந்த பட்டணமானது, **वैकुण्ठकथासुधारसभुजां** – வைகுண்டநாமகனான भगवाனுடைய कथैயாகிற अमृतरसास्वादशीलர்களான महाभागवतர்களுடைய, **चेतसे** – திருவுள்ளத்திற்கு, **नो रोचते** – रुचिக்க வில்லையோ; भागवताभिमानविषयமாகவில்லையோவென்றபடி. **सा** – அது, **काशीति**

– केवलकाशीति नामधेयत्तालेयो, काशित्वरूप तच्छक्यतावच्छेदकत्वत्तालेयो, **न चाकशीति** – प्रकाशियातु. अत्यन्तप्रकाशत्तिற்कु काशित्वम् प्रयोजकமன்று; किन्तु भागवताभिमानविषयत्व மென்று கருத்து. **भुवि** – भूलोकत्तिலே, **सा** – भागवतர்களுடைய மநஸ்ஸுக்கு ருசியாத அந்தப்பட்டணமானது, **अयोद्ध्येति** – अयोद्ध्या என்கிற नाममात्रत्ताल், **नाद्ध्यास्यते** மஹான்களாலே வஸிக்கப்படுகிறதில்லை. **सा** – भागवतमनஸ்ஸுக்கு ருசியாத அந்த पुरी । **अवन्तीति** – अवन्तिயென்கிற केवलनामத்தாலே, **कल्मषात्** – பாபத்திலிருந்து, **नावति** – அங்கு வஸிப்பவர்களை ரக்ஷிக்காது. **सा** – भागवतர்களுடைய மனஸ்ஸுக்கு ருசியாத அந்த புரியானது, **काश्चीति** – काश्चिயென்கிற नामामात्रத்தாலே, ''क इति ब्रह्मणो नाम तेन तत्राश्चितो हरिः । तस्मात्काश्चीति विख्याता पुरी पुण्यविवर्धिनी'' என்ற व्युत्पत्तिमத்தான नाममात्रத்தா லென்றபடி, **नोदश्चीति** – उत्कृष्टமாகமாட்டாது. **सा** – भागवतர்களுடைய மனஸ்ஸுக்கு ருசியாத அந்த வடமதுரையும், **मधुरेति** – மதுரையென்கிற नाममात्रத்தாலே, **उत्तम धुरां** – उत्तमताரூபभरத்தை, **न धत्ते** – வஹிப்பதில்லை. பட்டணங்களுக்குள்ளே உத்தமமாக ஆகமாட்டாதென்றபடி. **अन्यापि पुरी** – उक्तங்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட முக்திदायिनि களிலொன்றான மாயாபுரியும், அதாவது हरिद्वारமும், द्वारகையும், **न मान्या** – वासार्थ மாக आदरणीयமாக ஆகிறதில்லை. अयोद्ध्यादिகளான सर्वस्थानங்களும் भागवतர்களுடைய உகப்பாலேயே அவ்வோ आधिक्यங்களை அடைந்தனவென்று திருவுள்ளம்.

॥ इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशपट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
स्थानविशेषाधिकारः एकोनविंशः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे निर्याणाधिकारः ॥ २० ॥

मनसि करणग्रामं प्राणे मनः पुरुषे च तं
झटिति घटयन् भूतेष्वेनं परे च तमात्मनि ।
स्वविदविदुषोरित्थं साधारणे सरणेर्मुखे
नयति परतो नाडीभेदैर्यथोचितमीश्वरः ॥ ४४ ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीसारबोधिनीव्याख्यायां

निर्याणाधिकारः ॥

இப்படி நிரபராதகைங்கர்யத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு ப்ரசஸ்ததேசத்தில் வஸித்துவரும் ப்ரபந்நனுக்கு தேஹாவஸாநம் கிட்டினவாறே வரும் ஸ்தூலசரீரத்தில் நின்றும் நிர்யாணத்தை இவ் வதிகாரத்தில் நிரூபிக்கப்போகிறவராய் அதிகாரார்த்தத்தை ச்லோகத்தாலே ஸங்க்ரஹிக்கிறார் **मनसीति । ईश्वरः** – ஸர்வநியந்தாவான பகவான், ஜீவனுடைய உத்க்ராந்திஸமயத்தில் முந்துற ம்ரியமாணனுடைய. **करणग्रामं** – வாகாதிகளான இந்த்ரியவர்கத்தை, **मनसि** – மனஸ்ஸிலே, **झटिति** – சீக்ரமாக, **घटयन्** – ''अस्य सोम्य पुरुषस्य प्रयतो वाङ्मनसि संपद्यते'' இத்யுக்த ப்ரகாரேண முதலில் ஸ்வகார்ய-க்ஷமமன்றிக்கே சேர்ப்பிக்குமவனாய், இதனால் உத்க்ராந்தி பாதத்திலுள்ள வாகதிகரணார்த்தம் சொல்லப்பட்டது. **मनः** – அந்த மனஸ்ஸை, கரண க்ராமவிசிஷ்டமான அந்த மனஸ்ஸை யென்றபடி. **प्राणे** – முக்யப்ராணனிடத்திலே, **घटयन्** – மன: ப்ராணே என்கிறபடியே சேர்ப்பிக்குமவனாய், இதனால் மநோதிகரணார்த்தம் சொல்லப்பட்டது. **तञ्च** – இந்த்ரியமநோவிசிஷ்ட-ப்ராணனையும், **पुरुषे** – ஜீவனிடத்திலே, **घटयन्** – तमुत्क्रामन्तं प्राणोनूत्क्रामति என்கிறபடியே சேர்ப்பிக்குமவனாய், இதனால் அத்யக்ஷாதிகரணார்த்தம் சொல்லப்பட்டது. **एनं** – ஸர்வவிசிஷ்டனான இந்த ஜீவனை, **भूतेषु** – த்ரிஸ்தூணத்தில் நின்றும் கடைந்தெடுத்த ஸூக்ஷ்மங்களான பூதங்களிலே, घटयन् । இதனால் பூதாதிகரணார்த்தம் சொல்லப்பட்டது. **तञ्च** – பூதஸூக்ஷ்மவிசிஷ்டனான அந்த ஜீவனை. **परे आत्मनि** – ஹார்தனான தன்னிடத்திலே, **घटयन्** – விச்ரமிப்பிக்குமவனாய்க்கொண்டு. இதனால் பரஸம்பத்த்யதிகரணார்த்தம் சொல்லப்பட்டது. இதற்கு नयति

இப்படி [1]''लोकविक्रान्तचरणौ शरणं तेऽव्रजं विभो'' என்றிவன் கால்பிடிக்க [2]''हस्तावलंबनो ह्येको भक्तिक्रीतो जनार्दनः'' என்கிறபடியே இவனைக் கைப் பிடித்து [3]''राजाधिराजस्सर्वेषां'' என்கிறபடியே உபயவிபூதி நாதனான ஸர்வேச்வரன் தானுகந்ததொரு நிலத்திலே வைக்க அபிஷிக்தையான மஹிஷியைப்போலே

என்பதோடந்வயம். **स्वविदविदुषोः** – विच्च अविद्वांश्च विदविद्वांसौ, स्वस्य – स्वान्तर्यामिभूतब्रह्मणः – विदविद्वांसौ स्वविदविद्वांसौ तयोः; ब्रह्मविदब्रह्मविदोरित्यर्थः । **सरणेः** – अर्चिरादिमार्गத்தினுடையவும், धूमादिमार्गத்தினுடையவும், **मुखे** – मुखமான निर्याणமானது, अथवा सरणेर्मुखैरिति तृतीयान्तपाठः । இது नाडीभेदैः என்பதற்கு विशेषणம். **इत्थं साधारणे सति** – पूर्वोक्तप्रकारத்தாலே हार्दनिடத்தில் विश्रमपर्यन्तம் तुल्यமாக விருந்தவளவில், இதனால் आसृत्युपक्रमाधिकरणार्थம் सूचितம். परतः – இதற்குமேல், **यथोचितं नाडीभेदैः** – ''शतञ्चैका च हृदयस्य नाड्यस्तासां मूर्द्धानमभिनिस्सृतैका । तयोर्ध्व-मायन्नमृतत्वमेति विष्वङ्ङन्या उत्क्रमणे भवन्ति'' என்று சொன்னபடி विद्वान्களை मूर्द्धन्यनाडिயா லும், अविद्वान्களை तिर्यङ्नाडिகளாலும் अधोमुखनाडिகளாலும், **नयति** – तत्तत्स्थानभेदங்களை அடைவிக்கிறான்.

இனி प्रपन्नविஷயத்தில் சில विशेषங்களைச் சொல்ல நினைத்து, முன் अधिकारங் களில் சொன்ன அவர்களுடைய दशाविशेषங்களை अनुवदिக்கிறார் **இப்படி** – इत्यादिना । **இப்படி** – साङ्गप्रपदनाधिकारोक्तरीत्या, **இவன்கால்பிடிக்க** – திருவடிகளை शरणமாகப் பற்ற **हस्तावलंबनः** – हस्तः अवलंबनं यस्य – संसारसमुद्रத்தில்நின்றும் தூக்கிவிடுகைக்கு सौकर्यार्थமாக आश्रितர்களுடைய हस्तத்தை अवलंबनமாகவுடையவன், **भक्तिक्रीत** इति । भक्तिक्रीतो जनार्दन एक एव हस्तावलंबकः न त्वन्य इति भावः । **இவனைக் கைப்பிடித்து** इति । இங்கு காலைப் பிடித்தவனை கையைப்பிடித்து என்று चाटूक्ति தோன்றுகிறது. கையைப்பிடித்து என்றதால் वक्ष्यमाणार्थानुगुणமாக पाणिग्रहणसमाधिயும் தோற்றுகிறது. கையைப்பிடித்த வரை परकीयस्थलத்தில் வைக்கலாமோ வென்று शङ्किயாமைக்காக. **राजाधिराजस्सर्वे-षामित्यादि** । இவன் उभयविभूतिनाथனானபடியாலிவனதல்லாமல் परकीयமானதொரு வஸ்துவுமில்லை யென்று கருத்து. அதிலும் भगवान் தனக்கு अत्यन्ताभिमतமான தொரு देशத்திலேயே இவனை வஸிக்கும்படிச்செய்யுமென்றருளிச்செய்கிறார் **தானுகந்ததொரு நிலத்திலே வைக்க** इति । पाणिग्रहणத்தாலும் अभिमतदेशத்தில் வைக்கையாலும் प्रपन्नனுக்குத் தோன்றின विशेषத்தை யருளிச்செய்கிறர் **अभिषिक्तै**

---

[1] *ஜிதந்தாஸ்தோத்ரம்.*
[2] *விஷ்ணுதர்மம் 3-24.*
[3] *பாரதம் சாந்திபர்வம் 43-13.*

बहुमतனாய்த் தன் परमैकान्तित्वத்துக்கனுरूपமான वृत्तिயோடே போருமிவ் வधिकारी. இப்படி வधिकारिகளிலே प्रारब्धदुष्कृतविशेषवैचित्रियாலே வருமहंकार-ममकारங்களென்ன, அவையடியாக வருமपचारங்களென்ன, प्रयोजनान्तर-रुचिயென்ன, அதடியாக संभावितமான देवतान्तरस्पर्शமென்ன, बुद्धिदौर्बल्यமென்ன, அதடியாக வருமுपायान्तरप्रत्याशैயென்ன, இவ்வैपरीत्यம் பிறந்தவர்களுக்கும் இவை பிறவாதே प्रारब्धसुकृतविशेषத்தாலும் पूर्वप्रपत्तिயில் फलसङ्कल्पविशेषத்தா லும் छिद्रமில்லாத कैङ्कर्यத்திலே प्रतिष्ठितராய்ப்போந்தவர்களுக்கும் संसारத் தினின்றும் निर्याणத்துக்கு विलंबाविलंबங்களிலே நிலையிருக்கும்படி யெங்

யான महिषिயைப்போலே बहुमतனாயிति । अनुरूपமான वृत्तिயோடேபோருமிவ்வ धिकारीति । भगவானாலே भरस्वीकारம் பண்ணி स्वाभिमतदेशத்தில் நிறுத்தி महिषिயைப் போலே अभिमानिக்கப்பட்ட प्रपन्नனுக்குத் தன் परमैकान्तित्वத்திற்கு अनुगुणமான वृत्तिயே நடைபெறுமென்று கருத்து. இவ்வளவும் पूर्वानुवादம். இப்படிப்பட்ட अधिकारि களுக்குள்ளே சிலருக்கு निर्याणविलंबமும் சிலருக்கு तदविलंबமுமெப்படி संभविக்கக் கூடுமென்று शंकिத்து समाधानமருளிச்செய்கிறார் இப்படிப்பட்ட इत्यादियால். **प्रारब्ध-दुष्कृतविशेषம்** – अभ्युपगतप्रारब्धपापविशेषம், **वैचित्रियாலே வரும்** – भगवदभिमतர்களையும் बाधिக்கும்படியான वैचित्र्यத்தாலே வரும். இதை प्रयोजनान्तर रुचिயென்பதோடும், बुद्धिदौर्बल्यமென்பதோடும் அந்வயித்துக்கொள்வது. **அவையடியாக** इति । अहंकार-ममकारங்களிருந்தால் अपचारம் अवश्यंभाविயென்றும், अपचारமிருந்தால் विलंबம் अवश्यंभावि யென்றும் अभिप्रेतம். **प्रयोजनान्तररुचिயென்ன** इति । प्रयोजनान्तररुचिயிருந்தால் परमफलம் विलंबिக்குமிறே. **அதடியாக संभावितமான देवतान्तरस्पर्शமென்ன** इति । प्रयोजनान्तररुचि யுள்ளவனுக்கு प्रयोजनलाभार्थம் देवतान्तरस्पर्शமும் संभविக்கலாமென்று கருத்து. **बुद्धि दौर्बल्यம்** – विश्वासमान्द्यம், क्षणकालसाध्यமான प्रपत्तिயாலே भगवान् रक्षिப்பனோ என்கிற शङ्कैயாலே 'रक्षिष्यतीति' महाविश्वासத்திற்கு मान्द्यமென்றபடி. **அதடியாக வரும் उपाया-न्तरप्रत्याशैயென்ன** इति । प्रपत्तिயில் विश्वासம் मन्दமானால் उपायान्तरத்தில் प्रत्याशैயுண்டாகு மிறே. **இவ்வैपरीत्यம் பிறந்தவர்களுக்கும்** – फलविलंबहेतुவான இவ்वैपरीत्यமுண்டா னவர்களுக்கும், **இவை பிறவாதே** इति । प्रारब्ध पापवैचित्र्यरूपமான कारणமில்லாமை யாலே இவ்वैपरीत्यம் பிறவாதிறே. **प्रारब्धसुकृतविशेषத்தாலும்** – बुद्धिपूर्वोत्तराघप्रतिबन्धक மாயும் उत्तरकैङ्कर्यहेतुவாயுமுள்ள सुकृतविशेषத்தாலும், **पूर्वप्रपत्तिயில்** – मोक्षार्थமாக अनुष्ठित्त प्रपत्तिயில் **फलसङ्कल्पविशेषத்தாலும்** – बुद्धिपूर्वकपापरंभकपापनिवृत्त्यर्थश्च प्रपदनं करिष्ये என்று சேர்த்த நுஷ்டிக்கப்பட்ட सङ्कल्पविशेषத்தாலும், **छिद्रமில்லாத** – बुद्धिपूर्वोत्तराघरूपछिद्रமில்லாத, **विलं-**

நனேயென்னில், இவ்விடத்திலிவர்களுக்கு चार्वाकादिகளுக்குப்போலே நிலை நின்ற अहङ्कारममकारங்கள் புகிராது. अवहितராய் நடப்பாரிடருமாப் போலே யென்றேனுமொருகால் வருமहङ्कारममकारங்கள் विवेकावधिகளாய் பின்புற்ற தெளிவாலே கழிந்துபோம். अपराधங்கள் பிறந்தால் क्षापणावधिயாயும் शिक्षावधिயாயுங்கோலின காலத்துக்குள்ளே अपराधनिस्तारம் பிறக்கும்படி अपराधपरिहाराधिकारத்திலே சொன்னோம். मोक्षம் பெறுகைக்குக் कालविशेषங்குறியாதே प्रपन्नரானவரைப்பற்ற [4]''अपायाविरतश्शश्वन्माश्चैव शरणङ्गतः । तनूकृत्याखिलं पापं मामाप्नोति नरश्शनैः ॥'' என்று சொல்லுகிறது. मुमुक्षुவாயிழிந்தவனாகையாலே प्रयोजनान्तररुचि நிலை நிற்கவுண்டாகாது. उभयभावनர்க்குப்போலே मोक्षरुचिயோடே கூட प्रयोजनान्तररुचिயுங்கலந்துவந்தால் இவனுக்கு हितपरனான ஈश्वरன் [5]''याचितोऽपि सदा भक्तैर्नाहितं कारयेद्धरिः'' [6]''यस्यानुग्रहमिच्छामि धनं तस्य हराम्यह'' मित्यादिகளிலும் कुण्डधारोपाख्यानादिகளிலுஞ்

बाविलंबங்களிலே நிலையிருக்கும்படி इति । यद्यपि वैपरीत्यம் विलंबहेतु; तदभावம் अविलंबहेतु । तथापि विलंबத்தில் जन्मान्तरकल्पान्तरपर्यन्तत्वादि நிலையும், अविलंबத்தில் क्षणान्तरदिवसान्तरशरीरावसानपर्यन्तत्वादिरूपநிலையும் எப்படிக்கூடுமென்று शङ्काभिप्रायம். இவ்வैपरीत्यமுள்ளவர்களுக்கு முதலில் निस्तारமருளிச்செய்கிறார் **இவ்விடத்திலி**त्यादिना । **இவர்களுக்கு** – प्रपन्नர்களான இவர்களுக்கு, **தெளிவாலே** – विवेकज्ञानத்தாலே, இதனால் अहङ्कारममकाररूपமான वैपरीत्यத்திற்கு निस्तारம் சொல்லப்பட்டது. अपराधங்களுக்கு निस्तारம் காட்டுகிறார் **अपराधங்கள் பிறந்தாலி**त्यादिना । **கோலினகாலத்துக்குள்ளே** – காலம் குறித்துப் प्रपत्तिபண்ணினவனுக்கு அக்காலத்துக்குள்ளேயே, காலம் குறியாமல் प्रपत्तिபண்ணினவன் விஷயத்தில் विलंबமधिकமென்கிறார் **मोक्षம் பெறுகைக்கு** इत्यादिना । **अपायेति** । இதில் शनैः என்றதால் अधिकविलंबம் சொல்லப்படுகிறது. प्रयोजनान्तररुचि பிறந்தவனுக்கு மூன்றுவிதமாக निस्तारம் காட்டுகிறார் **मुमुक्षुவாயி**त्यादिना । **उभयभावनர்க்குப்போலே** – कर्मकुर्यां ब्रह्म च कुर्यां அதாவது जगद्व्यापारादिकर्मத்தையும் பண்ணக்கடவோம், ध्यानத்தையும் பண்ணக்கடவோமென்கிற उभयभावனையோடு கூடின ब्रह्मादिகளுக்குப்போலே, **याचितोऽपीति** । **अहितं** – अपथ्यமான प्रयोजनान्तरத்தை, यस्येति वैराग्यजननप्रकारकथनम् । **कुण्डधारेति** । कुण्डधारனென்கிற யக்ஷராஜனுடைய अन्तरङ्गன்,

---

[4] *லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-102.*

[5] *விஷ்ணுதர்மம்.*

[6] *ஸ்ரீபாகவதம்.*

சொல்லுகிறபடியே சில प्रयोजनान्तरங்களைக்கொடாதே கண்ணழித்தும் சிலவற்றிலே अल्पास्थिरत्वदुःखमिश्रत्वादिविवेகத்தாலே யிவன் தனக்கருசியை விளைப்பித்தும் सौभरिकुचेलादिகளுக்குப்போலே சில भोगங்களைக் கொடுத்துத் தானே யலமர்ந்துவிடப்பண்ணியும் விடுகையாலே मोक्षकालங் குறித்து प्रपत्तिபண்ணினவனுக்கு அக்காலத்துக்குள்ளே प्रयोजनान्तरवैमुख्यம் பிறந்துவிடும். மற்றையவனுக்கும் [7]''अथोपायप्रसक्तोऽपि भुक्त्वा भोगाननामयान् । अन्ते विरक्तिमासाद्य विशते वैष्णवं पदं'' என்கிறபடியே वैराग्यावधिயே விலம்பமாயிருக்கும். देवतान्तरस्पर्शமுண்டாயிற்றாகிலும் सर्वेश्वरன் ஏதேனுமொருநாளிலே

धनத்தை அபேக்ஷித்த தன்னுடைய भक्तனுக்கு அதைக் கொடுக்கச் செய்யாமல் धर्मविषयकबुद्धिயே அவனுக்குண்டாகவேண்டுமென்று कुबेरனிடத்தில் प्रार्थित्तானென் பது भारतकथै । **கொடாதே கண்ணழித்தும்** – கொடாமல் उपेक्षित्तும், अरुचिவிளை யாதவர்களுக்கு निस्तारप्रकारத்தைக் காட்டுகிறார் **सौभरीत्यादिना** । सौभरि என்னும் ऋषि चिरकालம் योगத்திலிருந்து उत्थानदशैயில் ஜலத்திலே குடும்பத்தோடு வாழும் ஒரு मत्स्यத்தைக்கண்டு தானும் सांसारिकभोगத்தை अनुभविக்க வாசைப்பட்டவர். कुचेलரென் பவர் श्रीकृष्णனுடைய बाल्यसखा । அவர் संसारभरणकष्टத்தால் फलार्थिயாய் कृष्णனிடத்தில் வந்தார். **தானேயலமர்ந்துவிடப்பண்ணியும்** – स्वयமாகவே निर्वेदம் பிறந்து त्यागம் பண்ணும்படிசெய்தும், **அக்காலத்துக்குள்ளே प्रयोजनान्तरवैमुख्यம் பிறந்து விடுமி**தி । हितपरனான भगवान् காலம் குறித்து प्रपत्तिபண்ணினவன் விஷயத்தில் பலவாறாக वैराग्यहेतुக்களை யுண்டு பண்ணுவதால் கோலின காலத்திற்குள் प्रयो-जनान्तरवैमुख्यம் अवश्यமுண்டாய் விடுமென்றபடி. **மற்றையவனுக்கும்** – காலம் கோலாதே प्रपन्नனானவனுக்கும், **अथेत्यादि । उपायप्रसक्तोऽपि** – प्रयोजनान्तरसाधनமான उपायத் திலிழிந்தானாகிலும், यावदभिलषितमिति शेषः । **अनामयान्** – उपद्रवமில்லாத, **अन्ते** – तादृशभोग-साधकपुण्यத்தின் முடிவிலே, **विरक्तिमासाद्येति** । यावद्वैराग्यம் भोगம் நடைபெறுமென்றபடி. **वैराग्यावधिயே விலம்பமாயிருக்குமி**தி । वैराग्यावधि விலம்பமென்றதால் இந்த जन्मத்தில் वैराग्य முண்டாகாவிடில் जन्मान्तरविलम्बமும் உண்டாகலாமென்று தோன்றுகிறது. ''मामाप्नोति नरश्शनैः'' என்பதும் இதற்கு उपोद्बलकம்.

---

[7] லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17-103.

ச்ருத்யுக்தமானபடியே பரமைகாந்திகளோடே சேர்த்து லஜ்ஜாவதியாகத்திருத்தி யிவனுடைய வ்யபிசாரத்தைத் தீர்க்கும். சிலர்க்கு தேவதாந்தரஸ்பர்சம் நிலை நிற்குமாகில் முன்பு உபாயஸ்பர்சமில்லை. மேல் நரகாதிகளுமுண்டென்ற றியலாம். இவனுக்கு பகவத்விஷயத்தில் க்ருதாம்சம் என்றேனுமொருநாளு பாயநிஷ்பத்தியைப் பண்ணிக் கார்யகரமாம். மஹாவிச்வாஸம் பூர்ணமாகப் பிறந்து ப்ரபத்தி பண்ணினார்க்கு புத்திதௌர்பல்யமும் உபாயாந்தரப்ரத்யாசையும் பிறவாது. இவை பிறந்தவர்களுக்கு முன்பு பிறந்த விச்வாஸம் மந்தமாயிருக்கும். இவர்களை

ப்ரயோஜநாந்தரப்ரத்யாசையாலே தேவதாந்தரஸ்பர்சமுண்டான ப்ரபந்நர்களுக்கு நிஸ்தாரக்ரமத்தைக் காட்டுகிறார் **தேவதாந்தரஸ்பர்சமுண்டாயிற்றாகிலும**மித்யாதினா । **ஸர்வேச்வரன்** – ஹிதபரனான ஸர்வேச்வரன், **ச்ருத்யுக்தமானபடியே** – ''ஸந்தா ச்வயாऽஸந்தேதே ப்ரஹ்மணைஷ: । ரமதே தஸ்மிந்நுத ஜீர்ணே சயானே । நைனம் ஜஹாத்யஹஸ்ஸு பூர்வ்யேஷு'' என்கிற ச்ருதியில் சொல்லப்பட்டபடியே. இதற்கு வ்யபிசாரத்தைத் தீர்க்கும் என்பதோடந்வயம். வ்யபிசாரநிராஸக்ரமத்தைக் காட்டுகிறார் **பரமைகாந்தகளோடே** இதி । இப்படி வ்யபிசாரம் தீராமல் யாவத்தேஹபாதம் தேவதாந்தரஸ்பர்சம் அநுவர்த்திக்குமவனுக்கு நிஸ்தார மில்லையென்கிறார் **சிலர்க்கு** இத்யாதினா । முன்பு ப்ரபத்திரூபோபாயத்தை யனுஷ்டித்தவனு க்கு தேவதாந்தர ஸ்பர்சம் நிலைநிற்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **முன்பு உபாயஸ்பர்ச மில்லையி**தி । உபாயஸ்பர்சமிருந்தால் தேவதாந்தரஸ்பர்சமநுவர்த்திப்பது அநுபபந்நமாகையாலது நிலைநிற்கும்போது உபாயஸ்பர்சம் முன்பில்லையென்பது அர்த்தாபத்திபலலப்யமென்று கருத்து. **மேல் நரகாதிகளுமுண்டென்றறியலாமி**தி । ''ந கலு பாகவதா யமவிஷயம் கச்சந்தி'' என்பது அநுஷ்டிதோபாயவிஷயமிறே. ஆகையாலேயிறே ''யோ வை ஸ்வாம் தேவதாமதியஜதே ப்ரஸ்வாயை தேவதாயை ச்யவதே ந பராம் ப்ராப்நோதி பாபீயாந் பவதி'' என்கிற ச்ருதி தேவதாந்தரஸ்பர்சமுள்ளவனை நரகாவஹ மான பாபமுள்ளவனாகச் சொல்லுகிறது. இவன் முன்பு உபாயாநுஷ்டானபாவனை பண்ணி னதும் சில காலம் ததநுகுணாநுகூல்யாத்யாசரணாதிகளைச் செய்ததும் நிஷ்பலங்களாக ப்ரஸங்கியா தோ? பகவத்விஷயத்தில் செய்த ஸ்வல்பாநுகூலாம்சமும் நிஷ்பலமாவது உசிதமென்றேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவனுக்கு பகவத்விஷயத்தில் க்ருதாம்சமி**தி । **என்றேனுமொருநாள்** – நரகாநுபவாநந்தரம் ஸுக்ருதவிசேஷமுண்டாகக்கூடிய குறிப்பிடமுடியாத காலவிசேஷத்தில். இனி புத்திதௌர்பல்யத்திற்கு நிஸ்தாரப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் **மஹாவிச்வாஸமி**த்யாதினா । **பூர்ணமாகப் பிறந்து** – ஸ்வஸமாநாதிகரணஸம்சயப்ராகபாவாஸமாநகாலிகத்வரூப மஹத்வவிசிஷ்டமாகப் பிறந்து. **இவை பிறந்தவர்களுக்கு முன்பு பிறந்த விச்வாஸம் மந்தமாயிருக்குமி**தி । உத்தரகாலத்தில் ஒருவனுக்கு சங்கை பிறந்தால் அவனுக்கு ப்ரபத்த்யநுஷ்டானகாலிகவிச்வாஸத்தில் ஸ்வஸமாநாதி-கரணஸம்சயப்ராகபாவாஸமாநகாலிகத்வரூப மஹத்வமிருக்கமாட்டாதாகையால் விச்வாஸம் மந்தமாயிருக்கு

யும் ஸர்வேஶ்வரன் மஹாவிஶ்வாஸாவதியாகத் திருத்திப் பூர்ணப்ரபத்திநிஷ்டராக்கும். இவ் வைபரீத்யங்களுளொன்றும் பிறவாதே நடந்தவர்களுக்கு விளம்பாதிஶங்கையுங்கூட இல்லை. இவர்களுக்கு இச்சாவதி விளம்பம். இவர்கள் கோலின வெல்லையில் மோக்ஷமவிநாபூதம். இந் நிஷ்டையைப் பெற்ற இவ்வதிகாரி [8]"கடைத்தலை யிருந்து வாழுஞ்சோம்பரையுகத்தி" யென்கிறபடியே ஶ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஸர்வதாபிமதனாயிருக்கும். இவன்றிறத்தில் நிருபாதிகஸர்வஶேஷி

மென்றபடி. **மஹாவிஶ்வாஸாவதியாகத் திருத்தி பூர்ணப்ரபத்தி நிஷ்டராக்குமி**தி । ததா ச மஹா-விஶ்வாஸாங்கமான பூர்ணப்ரபத்தி நிறைவேறும்வரையில் இவர்களுக்கு விளம்பமென்று கருத்து. கீழ்ச்சொன்ன வைபரீத்யாதிரூபகாரணஸாமான்யாபாவே விளம்பஶங்கையேயில்லை யென்கிறார் **இவ்வைபரீத்யங்களி**த்யாதிநா । **விளம்பாதீ**தி । இங்கு ஆதிபதத்தால் பலாந்தராநுபவ-க்ரஹணம். ஆனால் வைபரீத்யமில்லாதவர்களுக்கு உத்தரக்ஷணத்திலேயே மோக்ஷம் வர வேண்டாவோ? க்ஷணாதிவிளம்பந்தான் கூடுமோவென்னவருளிச்செய்கிறார் **இவர் களுக்கு இச்சாவதி விளம்பமி**தி । உத்கடமான ஆர்த்தியில்லாமையாலே இவர்கள் தேஹாவஸானே மோக்ஷத்தை யிச்சித்து ப்ரபத்தி பண்ணினபடியால் இச்சாவதி விளம்பமுண்டென்று கருத்து. இப்படி விளம்பம் இச்சாவதியாகில், ஒருவன் தேஹாவஸானத்தில் மோக்ஷம் வரவேண்டு மென்று இச்சித்து ப்ரபத்தியைப் பண்ணிவிடுகிறான். பின்பு அவனுக்கு ஸம்ஸாரபாஶத் தால் ஜன்மாந்தரத்திலும் இச்சையுண்டானால் ஜன்மாந்தரவிளம்பமும் ப்ரஸங்கிக் காதோவென்ன வருளிச்செய்கிறர் **இவர்கள் கோலினவெல்லையில் மோக்ஷம்-விநாபூதமி**தி । இவ்வைபரீத்யமில்லாதார்க்கு இப்படி ஜன்மாந்தரேச்சையுண்டாகாது; உண்டானா லும் பூர்வப்ரபத்திவஶீக்ருதனான பகவான் அந்த ப்ரபத்த்யநுஷ்டானகாலத்திலே கோலப்பட்ட காலத் திலேயே மோக்ஷத்தைக் கொடுத்துவிடுவானென்று கருத்து. இவ்வைபரீத்யமில்லாத அதிகாரி ஸர்வதா ஶ்ரிய:பதிக்கு அபிமதனாயிருப்பானென்கிறார் **இந்நிஷ்டையைப் பெற்ற இவ்வதிகாரீ**த்யாதிநா । **கடைத்தலை** – ஶ்ரீபாதபரிஸரத்திலே. **இருந்து** – ந்யஸ்தபரராயிருந்து, **வாழும்** – வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற, கைங்கர்யாதிகளைப் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற என்றபடி. **சோம்பரை** – கர்மயோகஜ்ஞானயோகாத்யநுஷ்டானங்களில் சோம்பலுள்ளவர்களை, ஸாதநாந்தராநுஷ்டானத்தினின்றும் நிவ்ருத்தராயிருக்கிற ப்ரபந்நரையென்றபடி. **உகத்தி** – உகப் பித்து. இனி இப்ரபந்நவிஷயத்தில் ஸர்வேஶ்வரன் பண்ணும் உபகாரவிஶேஷங்களை யருளிச் செய்கிறார் **இவன் திறத்திலி**த்யாதிநா । இவன் திறத்தில் என்பதற்கு நிக்ரஹஸங்கல்பத்தை

[8] *திருமாலை 38.*

யாய் निरुपाधिकस्वतन्त्रனாய் सत्यसङ्कल्पனுமான सर्वेश्वरன் सर्वभयங்களுக்கும் காரணமான निग्रहसङ्कल्पத்தை [9]''तदधिगम उत्तरपूर्वाघयोरश्लेषविनाशौ तद्व्यपदेशात्'' என்கிறபடியே सद्वारक प्रपत्तिनिष्ठனுக்கு उपासनप्रारंभத்திற்போலே प्रपत्तिवाक्यो-च्चारणத்தில் प्रथमक्षणத்திலே விலக்கி, இவனையுமிவனுடைய வனுபந்தி களையும் नित्यसूரிகள் கோர்வையிலே கோர்த்தாலுமாவல் கெடாதே आश्रितापराधराशिகளிலுண்டதுருக்காட்டாதே வயிறுதாரியாய் अनुबन्धिகளு டைய बुद्धिपूर्वापराधங்களுக்குமனுतापादिகளாலே निस्तारம் பண்ணுவிக்கும்

விலக்கி என்பதோடந்வயம். இப்படி விலக்குகைக்கு अनुगुणமான गुणवत्तै யை யருளிச்செய்கிறார் **निरुपाधिकसर्वशेषियाயी**त्यादिना । **तदधिगम** इति । இதினர்थம்:– **तदधिगमे** – असकृदावृत्तமாய் प्रत्यक्षसमानाकारமாய், प्रीतिरूपापन्नமுமான அந்த उपासनத்தினுடைய प्रारंभத்திலேயே, **उत्तरपूर्वाघयोरश्लेषविनाशौ** – अबुद्धिपूर्वकமான उत्तराघத்திற்கு अश्लेषமும், प्रारब्धव्यति-रिक्तமான पूर्वाघसामान्यத்திற்கு विनाशமும், भवत इति शेषः । **तद्व्यपदेशात्** – तद्यथा पुष्करपलाश आपो नश्लिष्यन्ते, एवमेवं विदि पापं कर्म न श्लिष्यते तद्यथा इषीकतूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयेत एवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते'' என்று उपनिषத்துக்களில் पापाश्लेषविनाशங்கள் व्यपदेशिக்கப்படுகையாலென்கை. இது उपासकविषयமன்றோ வென்ன, उभयविஷயமென்கிறார் **सद्वारकप्रपत्तिनिष्ठனுக்கு** इत्यादि யால். **सद्वारकप्रपत्तिनिष्ठன்** – भक्तिनिष्ठன். **प्रपत्तिवाक्ये**ति । प्रपत्तिயும் ब्रह्मविद्यैயாக उपनिषத்துக் களில் படிக்கப்படிருப்பதாலும், ''नानाशब्दादिभेदात्'' என்கிற सूत्रத்திலே न्यासविद्यैக்கும் इतरविद्यैகளோடு तुल्यफलत्वம் சொல்லியிருப்பதாலும் भक्तियोगफलங்களெல்லாம் प्रपत्तिக் கும் फलங்களாக வரவேண்டுமாகையால் उत्तरपूर्वाघाश्लेषविनाशरूपफलமும் भक्त्यारंभத் தில்போல் प्रपत्तिवाक्योच्चारणத்திலேயே अवश्यம் வருமென்று திருவுள்ளம். **இவனு டைய अनुबन्धिகளையுமி**ति । எவர்களைக் குறித்து இவன் प्रपत्ति பண்ணுகிறானோ அந்த अनुबन्धिகளையுமென்றபடி. **கோர்வையிலே** – पङ्क्तिயிலே, **கோர்த்தாலும்** – சேர்த்தாலும், **ஆவல்** – तीव्रமான ஆசை, **கெடாதே** – தீராதே, **உண்டதுருக் காட்டாதே** – சாப்பிடாதெல்லாம் வயிறெடுத்துக்காட்டாதே, आश्रितविஷயத்தில் போக்கின பாபங்கள் போராதே யென்றபடி. अत एव **வயிறுதாரியாய்** – स्वोदरपूरक னாய், பெரும் வயிறனாயென்றபடி. **अनुबन्धिகளுடைய** – शरीरानुबन्धिகளுடைய, प्रपन्नராலே न्यस्तभरர்களுடைய வென்றபடி. **बुद्धिपूर्वापराधங்களுக்கும்** – बुद्धिपूर्वोत्तराघங் களுக்கும் இவைகளுக்கு प्रायश्चित्तமன்றிக்கே अनुग्रहसङ्कल्पம் கூடுமோ வென்று

[9] *ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 4-1-13.*

படிக்கீடான அனுग्रहसङ्कल्पத்தைப்பண்ணி, [10]"விண்ணுலகந்தருவானாய் விரைகின்றா" னென்கிறபடியே யிவனிசைந்த விலंबத்துக்குத் தான் ஸாநுशयனாய் त्वरித்து, [11]"இருள்தருமாஞாலத்துளினிப்பிறவி யான் வேண்டே" னென்றும், [12]"மாயஞ்செய்யேலென்னை" யென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே இவனுக்கிசைவை யுண்டாக்கி, [13]"உன் திருமார் வத்துமாலை நங்கை வாசஞ்செய் பூங்குழலாள் திருவாணை நின்னாணை"

शङ्कियாமைக்காக **அனுतापादिகளாலே निस्तारம் பண்ணுவிக்கும்படிக்கீடான** इति । இவ்வனுग्रहसङ्कल्पமே बुद्धिपूर्वोत्तराघத்திற்கு प्रायश्चित्तपूरकமாமென்று கருத்து. अनुग्रहसङ्कल्प மாவது இவனையும் இவனுடைய संबन्धिகளையும் எப்படியாவது ரக்ஷிப்பேன் என்னும் सङ्कल्पம். **விண்ணுலகம்** – परमपदத்தை, **தருவானாய்** – தரப்போகிறவ னாய், தருகைக்காக வென்றபடி. **விரைகின்றான்** – उद्योगिக்கிறான். परमपदம் தருகைக்கு त्वरिக்கிறானென்றபடி. **இவனிசைந்த விலंबத்துக்கு** – "एतद्देहावसाने मां त्वत्पादं प्रापय स्वयं" என்கிறபடியே இவன் ஒப்புக்கொண்ட देहावसानपर्यन्तமான விலंबத் திற்கு, **தான் ஸாநுशयனாய்** – स्वयं अनुशयமுள்ளவனாய், एतद्दिनावसाने मां, एतत्क्षणावसाने मां என்று இவன் प्रार्थिத்தாலும், அப்படியே செய்வதற்கு நாம் सिद्धமாயிருக்க, एतद्देहाव- साने என்று अधिकविलंबத்தை யிசைந்தானே என்று पश्चात्तापமுடையவனாயென்றபடி. **त्वरித்து** – இசைந்த விலंबத்தில் आश्रितனுக்கே अनुतापம் வரும்படி தான் त्वरिத்தென்ற படி. **இருள்தருமாஞாலத்துளி**ति । **இருள்** – अज्ञानத்தை, **தரு** – தருகிற, **மா** – பெரியதான, **ஞாலத்துள்** – लीलाविभूतिயில், **இனி** – இந்த विभूतिயின் स्वभावத்தை யறிந்த பிறகு, **பிறவி** – जन्मத்தை, **யான்** – இதின் स्वभावத்தை யறிந்த யான், **வேண்டேன்** – प्रार्थिக்கமாட்டேன். **மாயஞ்செய்யேலென்னை** – प्रबुद्धனாய் உன்னையே விரும்பின என்னை पूर्वம் போலே வஞ்சியாதே கொள். **இசைவை யுண்டாக்கி** – அங்கீகாரத்தையுண்டாக்கி, पुरुषार्थप्राप्तिயில் त्वரையோடு கூடின अंगीकारத்தை யுண்டாக்கி யென்றபடி. **உன் திருமார்வத்து** इति । உன் – உன்னுடைய, **திரு** – அழகான, **மார்வத்து** – वक्षस्थलத்திலே, **மாலை** – மாலை போலிருக்கிற, **நங்கை** – कल्याणगुणपरिपूर्णैயான, **வாசஞ்செய்** – தன்மேல் சூட்டும் புஷ்பங்களுக்

---

[10] *திருவாய்மொழி 10-6-3.*
[11] *திருவாய்மொழி 10-6-1.*
[12] *திருவாய்மொழி 10-10-2.*
[13] *திருவாய்மொழி 10-10-2.*

யென்று இவன் தான் त्वरித்து வளைக்கும்படி பண்ணி, [14]“சரண மாகுந்தன தாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்பிரா” னென்கிறபடியே இவன் கோலுதலுக்கீடாக प्रारब्ध- शरीरावसानத்திலே परमपदप्राप्तिயுண்டாக்குவதாகக் கோலி, பொன்னுமிரு ம்புமான விலங்குகள் போலே बन्धकங்களான पूर्वोत्तरपुण्यपापங்களையும் प्रारब्धकार्यமான कर्मத்தில் இவனிசைந்த अंशமொழிய மேலுள்ள கூற்றை யும் [15]“போயபிழையும் புகுதருவா நின்றனவுந்தீயினிற்றூசாகு” மென் கிறபடியே முன்பே யிவனோடு துவக்கறுத்துவைக்கையால் शरीर-

கெல்லாம் परिमळத்தை யுண்டுபண்ணுகிற, **பூங்குழலாள்** – स्पृहणीयமான केशपाशங் களையுடைய, **திரு** – பெரியபிராட்டியின் பேரில் **ஆணை** – अनतिलंघनीयமான शपथம், **நின்னாணை** – அவளுக்கு वल्लभரான தேவரீர் திருவடிகளிலாணை. அடி யேனை शीघ्रமாகவே परमपदத்துக்குக்கொண்டுபோகவேண்டுமென்கை. **இவன் தான் त्वरித்து** – विळंबத்தை யங்கீகரித்த இவன் தானே त्वरித்து, **வளைக்கும்படி பண்ணி** – परमपदம் கொடுத்தாலொழிய விடுகிறதில்லை யென்று श्रीपादத்தைக் கட்டிக்கொள்ளும்படிபண்ணி, **शरणமாகுமित्यादि** । **தன்தாள்** – தன் திருவடிகளை, **அடைந்தார்க்கெல்லாம்** – आश्रयिத்தவர்களுக்கெல்லாம், **சரணமாகும்** – उपाय மாகும், **மரணமானால்** – அவர்களுக்கு மரணம் வந்தால், **வைகுந்தம்** – வைகுண்ட லோகத்தை, **கொடுக்கும்** – प्रसादिக்கும், **பிரான்** – उपकारकன், **பொன் னுமित्यादि** । पुण्यपापங்களிரண்டும் बन्धकங்களானாலும், पुण्यம் तात्कालिकफलजनकतया स्पृह- णीयமாகையால் அதைப் பொன்விலங்கென்கிறது. अनिष्टफलजनकतया स्पृहणीयமன்றா கையாலே पापத்தை இரும்பு விலங்குபோன்றதென்கிறது. **प्रारब्धकार्यமான कर्मத் தில்** – இந்த देहरूपकार्यத்தையும், एतद्देहावच्छिन्नभोगादिरूपकार्यத்தையும் பண்ண आरंभिத்த कर्मத்திலே, **இவனிசைந்தवंशமொழிய** – एतद्देहावसानावधिயாக இவனாலே अभ्युपगत மான अंशமொழிய, **மேலுள்ள கூற்றையும்** – जन्मान्तरहेतुவான प्रारब्धकर्मांशத்தையும், **போயபிழையுமित्यादि** । **போயபிழை** – புகுந்த பாபம், पूर्वம் பண்ணப்பட்ட பாப மென்றபடி. **புகுதருவானின்றனவும்** – புகுராநிற்குமவையும், उत्तराघमिति यावत् । **தீயினில் தூசாகும்** – अग्निயில் போடப்பட்ட பஞ்சு பட்டதுபடும். ‘‘तद्यथेषीकतूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयेत एवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते’’ என்கிறதிறே श्रुति । **முன்பே இவனோடு துவக்**

[14] *திருவாய்மொழி 9-10-5.*
[15] *திருப்பாவை 5.*

பாதத்துக்கு நினைப்பிட்ட ஸமயம் வந்தவாறே [16]''प्रियेषु स्वेषु सुकृतमप्रियेषु च दुष्कृतं। विसृज्य ध्यानयोगेन ब्रह्माप्येति सनातनं'' என்றும், [17]''நம்மன்போலே வீழ்த்த முக்கும் நாட்டிலுள்ள பாவமெல்லாஞ்சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே'' யென்றும் ஸ்மர்தாக்கள் சொன்ன உபநிஷदर्थத்தின் படியே இவனுக்கனுகூலப்ராதிகூலராயிருந்துள்ள விரண்டுசிறகிலும் இவன் பக்கலானுகூல்யப்ராதிகூல்யங்களுக்கு ஃபலமாக அசல்பிளந்தேறிடுகிறதென்

கறுத்து வைக்கையாலிதி । **முன்பே** – ப்ரபத்திவாக்யோச்சாரணக்ஷணத்திலேயே, **இவனோடு** – இந்த ப்ரபந்நனோடு, **துவக்கறுத்துவைக்கையால்** – ஸம்பந்தத்தை யறுத்துவைக்கை யால், இவன் இந்த புண்யபாபஃபலத்தை அநுபவிக்கக்கடவனல்லனென்று ஸங்கல்பித்து இவனுக்கு ஃபலஸம்பந்தத்தை நீக்கிவைக்கையாலே என்றபடி. **நினைப்பிட்டஸமயம் வந்தவாறே** – ஸங்கல்பித்த ஸமயம் நேர்ந்தவாறே. **प्रियेष्वित्यादि** । **स्वेषु** – ஸ்வகீயர் களான, **प्रियेषु** – ஸுஹ்ருத்துக்களிடத்திலே, **अप्रियेषु** – இந்த ப்ரபந்நருடைய த்வேஷிகளிடத்திலே, **ध्यानयोगेन** – பரபக்தியாலே, **ब्रह्म** – ஶ்ரிய:பதியான ஸநாதந ப்ரஹ்மத்தை, **अप्येति** – அடைகிறான் தத்ஸமானபோகத்தை யடைகிறானென்றபடி. **நம்மன்போலே** इत्यादि । **நம்மன்** – நமன், யமனென்றபடி. அவன்போலே **வீழ்த்து** – ஸம்ஸாரஸமுத்ரத்திலே விழும்படிசெய்து, **அமுக்கும்** – புனருத்தானமில்லாமல் அமுக்கிவைக்கும், **நாட்டிலுள்ள பாவமெல் லாம்** – நாட்டிலே ப்ரஸித்தமான பாபங்களெல்லாம், **சும்மெனாதே** – சும்மென்பது ஶப்தானுகாரம். சும்மென்று ஶப்தியாதே – தூஷ்ணீபூதங்களாயென்றபடி. **கைவிட்டோடி** – இவனை கைவிட்டு ஓடிப்போய், **தூறுகள் பாய்ந்தனவே** – கானாறாயிருக்கும் செடிகளைப் ப்ரவேஶித்ததுகள், இந்த ப்ரபந்நனை விட்டு அனந்ததுரிதாக்ராந்ததயா தூறுகள் போன்ற இவனுடைய ஸுஹ்ருத்துக்களையும் துஷ்க்ருத்துக்களையும் ப்ரவேஶித்ததுகளென்றபடி. **ஸ்மர்தாக் கள்** – ஸ்ம்ருதிகர்தாக்கள். ப்ரபந்தங்களும் ''श्रुतिं पश्यन्ति मुनयः स्मरन्ति च तथा स्मृतिम्'' என்கிற படியே வேதார்த்தங்களை ஸாக்ஷாத்கரித்து தத்ஸ்மரணபூர்வகமாக செய்யப்பட்ட படியாலும், வேதோப- ப்ரும்ஹணத்தில் ப்ரதானங்களாய் நிற்பதாலும், ஸ்ம்ருதிதுல்யங்களாகையாலே தத்கர்தாக்களான ஆழ்வார்களும் ஸ்மர்தாக்கள் என்று திருவுள்ளம். கல்பஸூத்ரவ்யாக்யானகர்தாக்களென்னவு மாம். **உபநிஷदर्थத்தின்படியே** – सुहृदः साधुकृत्यां द्विषन्तः पापकृत्यां उपयन्ति என்கிற உபநிஷदर्थத் தின் ப்ரகாரம், **இரண்டு சிறகிலும்** – இரண்டு பக்ஷத்திலும், ஒருவன் பண்ணின ஸுக்ருததுஷ்க்ருதங்களுக்கு அந்த ஸுக்ருததுஷ்க்ருதங்களைச் செய்யாத இவனுடைய ஸுஹ்ருத்துக்களி

---

[16] மநுஸ்ம்ருதி 6-79.

[17] பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-4-3.

னும்படிபண்ணி [18]**''दिवा च शुक्लपक्षश्च उत्तरायणमेव च । मुमूर्षतां प्रशस्तानि'' என்று स्मृतिயிலும் ज्योतिश्शास्त्रத்தில் निर्याणप्रकरणத்திலும் फलान्तरप्रसक्तரையும் मोक्षोपायपूर्तिயில்லாதாரையும் பற்றச்சொல்லும் कालनियमமின்றிக்கே** [19]**''निशि नेति चेन्न संबन्धस्य यावद्देहभावित्वात्'' என்றும்,** [20]**''अतश्चायनेऽपि दक्षिणे'' என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே मनुष्यपितृदेवர்களுடைய பகல்களிலேயாதல் रात्रिகளிலேயாதல் தான் सङ्कल्पिத்த समयத்திலே अप्रच्युतपूर्वसंस्कारमनोरथனாம்படி**

டத்திலும் த்விஷத்துக்களிடத்திலும் फलप्रदानம் பண்ணுவது கூடுமோ வென்று शंकिயாமைக்காக **இவன் பக்கலானுகூல்யப்ராதிகூல்யங்களுக்கு ஃபலமாக** என்கிறது. तथा च இந்த प्रपन्नனுடைய सुहृत्துக்களும் த்விஷத்துக்களும் இந்த सुकृतदुष्कृतங்களைச் செய்யாமற்போனாலும் प्रपन्नன்விஷயத்தில் सौहार्दத்தையும் द्वेषத்தையும் செய்திருக்கையால் அவைகளுக்கு ஃபலமாக இந்த प्रपन्नன் செய்த सुकृतदुष्कृतங்களுடைய ஃபலத்தை அவர்களுக்கு प्रदानம் பண்ணுவது बाधकமாகாதென்று சொல்லப்பட்டது. **அசல்பிளந்தேறிடுகிறதென்னும்படி பண்ணி** इति । **பிளந்து** – पूर्वस्थानத்தில் நின்றும் பிளந்தெடுத்து, **அசல்** – अन्यரிடத்தில், **ஏறுடுகிறது** – आरोपिக்கிறது. **என்னும்படி பண்ணி** – என்று சொல்லும்படி आरोपणம் பண்ணி, अन्यரிடத்தில் आरोपिத்தென்றபடி. प्रपन्नனுடைய निर्याणத்தில் ''तीर्थे श्वपचगृहे वा'' என்று प्रशस्तदेशनियमமில்லையென்று சொன்னாற்போலே प्रशस्तकालनियमமுமில்லையென்று சொல்லக்கோலி प्रशस्तकालத்தைச் சொல்லும் वचनங்களுக்கு गति சொல்லுகிறார் **दिवा** चेत्यादिना । **मुमूर्षतां** – மரணமடையவேண்டுமென்று இச்சிப்பவர்களுக்கு, **निर्याणம்** – स्थूलदेहத்தில் நின்றும் புறப்படுகை. **ஃபலாந்தரப்ரஸக்தரையுமி**ति । तथा च निर्याणकालप्राशस्त्यवचनம் प्रयोजनान्तरपरविஷயமேயொழிய प्रपन्नविஷயமன்றென்று கருத்து. मुमुक्षुविஷயமானாலும் गति சொல்லுகிறார் **मोक्षोपायपूर्तिயில்லாதாரையும் பற்றச்சொல்லும் कालनियमமின்றிக்கே** इति । तथा च प्रशस्तकालनियमஞ்சொல்லும் वचनங்கள் अन्यविஷயங்களாகையால் प्रपन्नனுக்கு அந்நியமமில்லை யென்றதாயிற்று. இதில் सूत्रकारसंमतिயைக் காட்டுகிறார் **''निशि-नेति चेन्न संबन्धस्य यावद्देहभावित्वात्'' என்றுமி**त्यादि । मनुष्य इत्यादि । मनुष्यருடைய பகல் दिवसம். पितृக்களுடைய பகல் शुक्लपक्षம். देवतैகளுடைய பகல் उत्तरायणம். मनुष्यனுடைய ராத்திரி अस्तमयानन्तरकालம். पितृக்களுடைய ராத்திரி कृष्णपक्षம். देवர்களுடைய ராத்திரி दक्षिणायनம். **अप्रच्युते**ति । पूर्वौ च तौ संस्कारमनोरथौ च पूर्वसंस्कारमनोरथौ; अप्रच्युतौ पूर्वसंस्कार-

---

[18] *பாரதம் ஆநுசாஸநிகபர்வம் 242-31.*
[19] *ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 4-2-18.*
[20] *ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 4-2-19.*

பண்ணி, சிறை கிடந்த ராஜகுமாரன் திறத்தில் ப்ரஸந்நனான ராஜா விலங்கை வெட்டிச் சிறைக்கூடத்தினின்றுங்கொண்டு புறப்படுமாப்போலே ப்ரஶஸ்தாப்ரஶஸ்த நியமமறத் தத்காலோபஸ்திதமாயிருப்பதேதேனுமொரு ஶரீரவிஶ்லேஷ-நிமித்தத்தையுண்டாக்கி, வாகாதிகளான பாஹ்யேந்த்ரியங்கள் பத்தையும் மனஸ்ஸிலே சேர்த்து, இப்படிக் கர்மஜ்ஞானேந்த்ரியங்களெல்லாவத்தோடுங் கூடின மனஸ்ஸை ப்ராணவாயுவோடே சேர்த்து, இப்படி பதினோறு இந்த்ரியங்களோடும் கூடின ப்ராணவாயுவை ஜீவனோடே சேர்த்து, ப்ராணேந்த்ரிய ஸம்யுக்தனானஜீவனை த்ரிஸ்தூணக்ஷோபதஶையிலே ஸ்தூலதேஹத்தினின்றுங் கடைந்தெடுத்த பஞ்சபூதஸூக்ஷ்மங்களோடே சேர்த்து, இப்படி இந்த்ரியப்ராணபூதஸூக்ஷ்மஸம்யுக்தனான ஜீவனை நிஸர்கஸௌஹார்தமுடைய

மனோரதௌ யஸ்ய தாத்ருஶனாகப்பண்ணி யென்றபடி. மோக்ஷம்வேண்டுமென்கிற ஆஶையையும் ததநுகுணஸம்ஸ்காரத்தையும் மறவாதபடி பண்ணி என்றபடி. நிர்யாணத்திற்கு தேஶகாலப்ராஶஸ்த்ய-நியமம் வேண்டாதாற்போலே நிமித்தப்ராஶஸ்த்யநியமமும் வேண்டாமென்கிறார் **சிறை கிடைந்த ராஜகுமாரனீ**த்யாதினா । ப்ரஸந்நனான ராஜா தன்னுடைய ப்ரஸாதம் வந்தவாறே ஏதாவதொரு உபகரணத்தாலே விலங்கை வெட்டி சிறைகூடத்தில் நின்றும் ராஜகுமார-னைக் கொண்டு புறப்படுவானே யொழிய விலங்கைவெட்டுமுபகரணம் ப்ரஶஸ்தமா? அப்ரஶஸ்தமா என்று யோசிக்கமாட்டானிறே. அப்படியே பகவானும் ப்ரஶஸ்தாப்ரஶஸ்தநியம மன்றிக்கே ஏதேனுமொரு ஶரீரவிஶ்லேஷநிமித்தத்தை உண்டாக்குவானென்றபடி. இப்படி உபோத்காதமாக சில அர்த்தங்களைச் சொல்லி அதிகாரார்த்தமான நிர்யாணத்தை நிரூபிக்கிறார் **வாகாதிகளான** இத்யாதினா । **வாகாதிகளான பாஹ்யேந்த்ரியங்கள் பத்தையும் மனஸ்ஸிலே சேர்த்து** இதி । இதனால் வாகாதிகரணார்த்தம் ஸூசிதம். ஸூத்ரத்திலும் ஶ்ருதியிலும் வாக் ஶப்தம் பாஹ்யேந்த்ரியம் பத்துக்குமுபலக்ஷணமென்று கருத்து. **மனஸ்ஸை ப்ராணவாயுவோடே சேர்த்து** இதி । இதனால் மனோऽதிகரணார்த்தம் ஸூசிதம். ஸூத்ரத்தில் ப்ராணஶப்தம் முக்யப்ராணபரம். அதாவது ப்ராணவாயுபரம். **ப்ராண-வாயுவை ஜீவனோடே சேர்த்து** இதி । இதனால் அத்யக்ஷாதிகரணார்த்தம் ஸூசிதம். ஸூத்ரத்தில் அத்யக்ஷஶப்தம் ஜீவபரம். **ப்ராணேந்த்ரியஸம்யுக்தனான ஜீவனை** இத்யாதி । ''பூர்வோத்பந்நமஸக்தம் நியதம் மஹதாதி ஸூக்ஷ்மபர்யந்தம் । ஸம்ஸரதி நிருபபோகம் பாவைரதிவாஸிதம் லிங்கம்'' என்று ஸாங்க்யாதிகள் சொல்லுகிறபடியே ஸ்தூலஶரீராதிரிக்தமான லிங்கஶரீரத்தை ஸித்தாந்தத்தில் அங்கீகரிக்கவில்லையாகையால் த்ரிஸ்தூணத்தைக் கடைந்து அதிலுள்ள ஸூக்ஷ்மங்களான பஞ்சபூதங்களாலே ஸூக்ஷ்மமான ஶரீரத்தைப் பண்ணி அதில் இந்த்ரியாதிகளை யடைத்து அதில் ஜீவனைச் சேர்த்து அவனுக்கே நிர்யாணமென்கிற ஸித்தாந்தத்தை அநுஸரித்துச் சொல்லுகிறார் **த்ரிஸ்தூணேதி** । **த்ரிஸ்தூணம்** – முதுகின் மத்யத்திலிருக்கும் வம்ஶமென்னும் முப்பிரிபோன்ற ஸ்தூலமான மூன்று நரம்புகள்.

हार्दனான தன் பக்கலிலே யிளைப்பாற்றி, இப்படி स्थूलशरीरத்தினின்றும் विद्वदविद्वत्साधारणமான வுत्क्रान्तिक्रमத்தை நடத்தி, [21]"अनन्ता रश्मयस्तस्य दीपवद्य-स्स्थितो हृदि । सितासिताः कद्रुनीलाः कपिलाः पीतलोहिताः ॥ ऊर्ध्वमेकस्स्थितस्तेषां यो भित्वा सूर्यमण्डलम् । ब्रह्मलोकमतिक्रम्य तेनयाति परां गतिम् ॥ यदस्यान्यद्रश्मिशतमूर्ध्वमेव व्यवस्थितम् । तेन देवशरीराणि सधामानि प्रपद्यते ॥ येनैकरूपाश्चाधस्ताद्रश्मयोऽस्य मृदुप्रभाः । इह कर्मोपभोगाय तैस्संसरति सोऽवशः" என்கிறபடியே கள்ளர் கொண்டு போம் வழிகள் போலே आत्मापहारिகள் स्वर्गनरकங்களுக்குப்போம் मार्गान्तरங்களுக்கு

क्षोभदशैயிலே – கடையுமவஸ்தையிலே, **पञ्चभूतसूक्ष्मங்களோடே சேர்த்து** इति । இதனால் भूताधिकरणार्थம் सूचितம். परवशனான ஜீவனை त्रिस्थूणक्षोभादिகளாலே இப்படி श्रमப்படுத் துவது கூடுமோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இப்படி इन्द्रियप्राणे**त्यादिना । **இளைப் பாற்றி** – समस्तक्लेशापहமாய் निरतिशयसुखावहமான हार्दனான தன் संबन्धத்தாலே अपनीत-श्रमனாகப்பண்ணி. गमनयोग्यसूक्ष्मशरीरजननार्थं आवश्यकமான त्रिस्थूणक्षोभத்தைப் பண்ணி भिषक्போலே தன் संबन्धமாகிற औषधத்தால் विगतश्रमனாக்குகையால் बाधकமில்லை யென்று கருத்து. இந்த वाक्यத்தால் "तानि परे तथा ह्याह" என்கிற सूत्रार्थமும், "तेजः परस्यां देवतायां" என்கிற श्रुत्यर्थமும் வெளியிடப்பட்டது. स्वविदविदुषोरित्थं साधारणे सरणेर्मुखे என் பதினர்த்தைக் காட்டுகிறார் **இப்படி स्थूलशरीरத்தினின்று**मित्यादिना । **अनन्तारश्मय** इत्यादि । **यः** – யாதொரு ஜீவன், **दीपवत्** – दीपம்போலே, **हृदि स्थितः** – हृदयदेशத்திலிருக் கிறானோ, **तस्य** – அவனுக்கு, **रश्मय** – नाडिகள், अनन्तास्सन्ति । **सितासिता** इत्यादि । அவை கள் सितासितादिरूपங்களையுடையதுகளென்கை. तेषां– அவைகளுடைய मध्यத்தில், **यः** – யாதொரு, **एकः** – सुषुम्ने என்கிற ஒரு நாடி, **ऊर्ध्वं स्थितः** – ऊर्ध्वमुखமாக இருக்கிற தோ, **तेन** – அந்த रश्मिயினாலே, **सूर्यमण्डलं भित्वा** – सूर्यमण्डलத்தைப் பிளந்துகொண்டு, **ब्रह्मलोकमतिक्रम्य** – सत्यलोकத்தைத் தாண்டி, **परां गतिं** – परमप्राप्यனான भगवाனை, **याति** – அடைகிறானென்கை. **अस्य** – இந்த जीवात्माவினுடைய, **अन्यत्** – सुषुम्नाव्यतिरिक्तமான, **रश्मिशतं ऊर्ध्वमेव व्यवस्थितं** – अनेकरश्मिகள் ऊर्ध्वमुखங்களாகவே இருக்கின்றதுகளோ, **तेन देवशरीराणि सधामानि प्रपद्यते** – அதனால் स्वर्गादिस्थानங்களையும், देवादिशरीरங்களையு மடைகிறான், **येनैकरूपाश्चाधस्ताद्रश्मयोऽस्य मृदुप्रभाः** – இந்த ஜீவனுக்கு अनेकरूपங்களாய் मृदुप्रकाशகங்களாய் अधोमुखங்களான யாதொருरश्मिகளுண்டோ, **इह कर्मोपभोगाय तैस्सं-सरति सोऽवशः** – அவைகளால் कर्मपरवशனாய்ப் புறப்படுமவன் இந்த लोकத்திலே कर्मफलभोगार्थமாக संसरिக்கிறானென்கை. **கள்ளர் கொண்டுபோம் வழிகள் போலே**

---

[21] *யாஜ்ஞவல்க்யஸ்ம்ருதி 4-66, 67, 68, 69.*

முகங்களான நாடீவிஶேஷங்களில் போகாதபடி வழிவிலக்கி, அர்சிராதிமார்க்கத்துக்கு முகமான ஶதாதிகையான ப்ரஹ்மநாடியிலே ப்ரவேஶிப்பித்து, ஸூர்யகராவலம்பியாய்க்கொண்டு புறப்படும்படி பண்ணும். ஆழ்வான் அந்திமதஶையிலே விடாயிலே நாக்கொட்டி எம்பெருமானார் திருவடிகளைப் பிடிக்க, இவரப்போதாழ்வான் செவியிலே த்வயத்தையருளிச்செய்ய, இப்பேறு நமக்கு வருகையரிது, நாமென் செய்யக்கடவோமென்று அப்போது ஸேவித்திருந்த முதலிகள் கலங்க, இவர்களபிப்ராயத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி, ''ஆழ்வான் ப்ரக்ருதியறியீர்களோ; இவ்வவஸ்தையிலிவருக்கிது கர்ப்பூரத்தையும் கண்டஶர்க்கரையையுமிட்டமாத்ரமன்றோ, நாமிது உபாயத்துக்குப் பரிகரமாகச் செய்தோமல்லோ'' மென்றருளிச்செய்ய முதலிகள் தெளிந்து நிர்ப்பரரானார்கள். ஆகையால் [22]''नष्टस्मृतिरपि परित्यजन् देहं'' என்றும்,

---

– திருடர்கள் அழைத்துக் கொண்டுபோகும் மார்க்கம்போலே, **ஆத்மாபஹாரிகள்** – ஸம்ஸாரிகள், ஆத்மசோரர்களாகையால் மார்கா³ந்தரத்திலே போகவேண்டியதாயிற்றென்றபிப்ராயம். **முகங்களான** – த்வாரங்களான, शतञ्चैका च हृदयस्य नाड्य इत्यादिश्रुत्यर्थத்தைக் காட்டுகிறார் **அர்சிராதிமார்க்கத்துக்கு முகமான ஶதாதிகையான** इति । ''तदोकोग्रज्वलनं'' என்கிற ஸூத்ரார்த்தத்தை வெளியிடுகிறார் **ப்ரஹ்மநாடியிலே ப்ரவேஶிப்பித்து** इति । **ப்ரஹ்மநாடி** – ஸுஷும்நாநாடி । ''रश्म्यनुसारि'' என்கிற ஸூத்ரார்த்தத்தை வெளியிடுகிறார் **ஸூர்யகராவலம்பியாய**ீत्यादिना । ப்ரபந்நனுக்கு அந்திம ஸ்ம்ருதி வேண்டுமென்கிற நிர்ப³ந்த⁴மில்லையென்று சொல்லப்போகிறவராய் ததநுகு³ணமாக ஓர் ஐதிஹ்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் **ஆழ்வான் அந்திமதஶையிலே** इत्यादिना । **ஆழ்வான்** ஸ்ரீவத்ஸாங்கமிஶ்ரர், **எம்பெருமானார்** – ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், **த்வயத்தையருளிச்செய்ய** – நாக்கிலுள்ள வரக்ஷி நீங்குவதற்காக த்வயோச்சாரணம் பண்ண, **இப்பேறு** – அந்திம-ஸ்ம்ருத்யர்த²மான த்வயோபதேஶரூபமான இந்த புருஷார்த²ம், **கலங்க** – இந்த த்வயோபதேஶம் அந்திமஸ்ம்ருத்யர்த²மென்று ப்⁴ரமிக்க, **ஆழ்வான் ப்ரக்ருதி** – ''रामानुजार्यवशगः परिवर्तिषीय'' என்கிறபடி ஸர்வமா-சார்யாதீ⁴னமென்றிருக்கும் ஸ்வபா⁴வம்; **இவ்வவஸ்தையில்** – இந்த நாக்கொட்டின துர்த³ஶையில், **கர்ப்பூரம்** – பச்சைகற்பூரம், **கண்டஶர்க்கரை** – சீனதே³ஶகற்கண்டு, இவைகளை வாயிலிட்டால் ஜலம் ஸ்ரவித்து விடாய் தீருமாப்போலே இவர்க்கு த்வயோபதேஶத்தாலேயே விடாயெல்லாம் தீருமென்று கருத்து. **பரிகரமாகச் செய்தோமல்லோம்** – சரமாங்கமான அந்திமஸ்ம்ருத்யர்த²மாகச் செய்தோமல்லோமென்றபடி. **தெளிந்து** – அந்திமஸ்ம்ருத்யர்த²ம் த்வயோபதேஶம் செய்தாரோ என்கிற ப்⁴ரமம் நீங்கி, இப்படி ஐதிஹ்யமிருப்பதால் ப்ரபந்நனுக்கு

---

22 வராஹபுராணம்.

[23]**''स्थिते मनसि सुस्वस्थे'' என்கிற ஶ்லோகத்வயத்திலும், [24]''துப்புடையாரையடைவதெல்லா'' மென்கிற பாட்டிலுஞ் சொல்லுகிறபடியே ப்ரபந்நனுக்கந்திமஸ்ம்ருத்யாதிகளில் நிர்பந்தமில்லை. [25]''शरीरपातसमयेतु केवलं मदीयवैव दययाऽतिप्रबुद्धो-मामेवावलोकयन्नप्रच्युतपूर्वसंस्कारमनोरथः'' என்றருளிச்செய்ததும் இவ்வசனங்களுக்கவிருத்தமாகவொருப்ரகாரத்தாலே நிர்வாஹ்யம். எங்ஙனேயென்னில்; கத்யத்திலருளிச்செய்கிறவந்திமஸ்ம்ருதி இவ்வந்திமஸ்ம்ருதியையுமுபாயபலமாகக் கோலி ப்ரபந்நரானவர்களுக்கு வரக்கடவதென்று சில ஆசார்யர்கள் நிர்வஹிப்பர்கள். இப்படியாகில் ஒரு ஶரீரத்திலுமந்திமமான ப்ரத்யயம் நிர்விஷயமாயி**

அந்திமஸ்ம்ருதியில் நிர்பந்தமில்லையென்கிறார் **ஆகையாலி**த்யாதிநா । **ஆகையால்** – ஐதிஹ்யத்தில் உபாயத்துக்குப் பரிகரமாகச்செய்தோமல்லோமென்று பாஷ்யகாரர் சொன்னதாக ஏற்படுவதால், **ஶ்லோகத்வயத்திலும்** – வராஹசரமஶ்லோகத்வயத்திலும். **துப்புடையாரை** இத்யாதி । **துப்புடையாரை** – ரக்ஷணஸாமர்த்யமுடையாறை, **அடைவதெல்லாம்** – ஆஶ்ரயிப்பதெல்லாம், சோரவிடத்து – ''காஷ்டபாஷாணஸந்நிபம்''என்னும்படியான ஸகலேந்த்ரியோபரதிரூபமான ஆபத்ஶையில், துணையாவரென்றன்றோ – ரக்ஷகராவரென்றன்றோ. **என்கிற பாட்டிலும் சொல்லுகிறபடியே** – ஶ்லோகத்தில் காஷ்டபாஷாணஸந்நிபம் என்றும், பாட்டில் சோரவிடத்து என்றும் சொல்லுகிற ப்ரகாரம். **ப்ரபந்நனுக்கு அந்திமஸ்ம்ருத்யாதிகளில் நிர்பந்தமில்லையி**தி । ப்ரபந்நனுக்கென்று விஶேஷித்துச் சொல்லுகையால் அந்திமஸ்ம்ருதி ஆவஶ்யகமென்று சொல்லும் வசனங்கள் பக்தவிஷயங்களென்று கருத்து. அந்திமஸ்ம்ருத்யாதிகள் என்கிற விடத்தில் ஆதிஶப்தத்தாலே திருநாமஸங்கீர்தநக்ரஹணம். இப்படியானால் கீழ் எடுத்த வசனங்களுக்கும் பாட்டுக்கும் உபாயபரிகரமாகச் செய்தோமல்லோமென்கிற ஐதிஹ்யகடகமான பாஷ்யகாரவசனத்துக்கும், शरीरपातसमये.... अप्रच्युत पूर्वसंस्कारमनोरथः'' என்கிற கத்யவாக்யத்தோடே விரோதம் வாராதோவென்னில், அவிரோதேந கதஞ்சிந்நேயமென்கிறார் **शरीरपातसमये तु** என்றாரம்பித்து நிர்வாஹ்யமித்யந்தேந । இந்த நிர்வாஹக்ரமத்தில் சில ஆசார்யர்களுடைய நிர்வாஹபக்ஷத்தைக் காட்டுகிறார் **கத்யத்திலி**த்யாதிநா । அந்திமஸ்ம்ருதியையும் ப்ரபத்திபலமாகக் கோலி ப்ரபத்தி பண்ணினவர்களுக்கு அந்திமஸ்ம்ருதி நியதமாக வரும். அதைக்கோலாத ப்ரபந்நர்களுக்கு அந்திமஸ்ம்ருதியில் நிர்பந்தமில்லையென்பது ப்ரதமநிர்வாஹபக்ஷம். இதிலநுபபத்தியைக் காண்பியாநின்றுகொண்டு முக்யநிர்வாஹபக்ஷத்தைக் காட்டுகிறார் **இப்படியாகிலி**த்யாதிநா ।

---

[23] *வராஹசரமச்லோகம்.*
[24] *பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-10-1.*
[25] *ஶரணாகதி கத்யம்.*

ராமையால் இது भगवद्व्यतिरिक्तविषयத்திலே போமாகில் [26]''यं यं वापि स्मरन् भावं'' என்கிற கணக்கிலே विपरीतफलமாம். ஆன பின்பு गद्यத்திலருளிச் செய்தபடியே स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठனுக்கு भगवद्विषयத்தில் अन्तिमप्रत्यமவஶ்யம் வரும். ''नष्टस्मृतिरपी'' त्यादिகள் श्रीगीதையிலஷ்டமாத்யாயத்திலும், [27]''यं योगिनः

இப்படியாகில் – प्रपत्तिफलமாகக்கோலினவர்க்கே अन्तिमस्मृति வரும்; கோலாதார்க்கில்லை; तद्विषयங்கள் नष्टस्मृतिरपीत्यादिवचनங்கள் என்று நிர்வாஹமானால், **अन्तिमமான प्रत्ययம் निर्विषयமாயிராமையாலி**ति । अन्तिमप्रत्ययं निर्विषयकत्वाभाववत् प्रत्ययत्वात् என்கிற அநுமானத்தாலே निर्विषयकமாயிருக்கமாட்டாதாகையாலே. **இது** – फलமாகக்கோலாதவனுடைய अन्तिमप्रत्ययம், **भगवद्व्यतिरिक्तविஷயத்தில் போமாகிலி**ति । अनियतविषयत्वादिति भावः । **यं यं वापि स्मरन् भावं என்கிற கணக்கிலே** – ''यं यं वापि स्मरन् भावं त्यजत्यन्ते कळेबरं । तं तमेवैति कौन्तेय! सदा तद्भावभावितः'' என்கிற ஶ்லோகத்திற்சொன்ன प्रकारத்திலே, **विपरीतफलமாம்** – मोक्षத்திற்கு विपरीतமான फलजनकமாம். அதில் इष्टापत्ति செய்யமுடியாது. அப்படியாகில் ''ज्ञानसमकालमुक्त्वा कैवल्यं याति गतशोकः'' என்றும் ''काष्ठपाषाणसन्निभं'' ''अहं स्मरामि मद्भक्तं नयामि परमां गतिं'' என்றும் ஶ்லோகங்களில் அவர்களுக்கும் मोक्षத்தையே फलமாகச் சொல்லியிருப்பதற்கு विरुद्धமாமென்று கருத்து. द्वितीयनिर्वाहपक्षத்தையருளிச்செய்கிறார் **ஆனபின்பு** इत्यादिना । **ஆனபின்பு** – ज्ञानसमकालमुक्त्वा என்கிற सामान्यवचनத்தை अन्तिमप्रत्ययத்தைக்கோலிப்பண்ணாதவன் விஷயமாக सङ्कोचिப்பிக்க வேண்டிவருவதாலும், அப்படி सङ्कोचिப்பித்தாலுமவர்களுக்கு यं यं वापि என்கிற வசனப்படி मोक्षविपरीतफलप्रसङ्गம் संभविப்பதாலும் प्रथमनिर्वाहपक्षம் सिद्धान्तविरुद्धமான பின்பு, **स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठனுக்கு** – स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठसामान्यத்திற்கு, **अन्तिमप्रत्ययம் अवश्यं வருமி**ति । मोक्षार्थप्रपत्तिக்கு फलமாக अन्तिमप्रत्ययத்தைக் கோலாவிட்டாலும் भगवद्विषयத்தில் अन्तिमप्रत्ययம் उपायप्रभावத்தாலே नियतமாக வருமென்றபடி. இப்படி எல்லா प्रपन्नனுக்கும் अन्तिमप्रत्ययம் வருமென்றால் अन्तिमस्मृतिயில்லாதவனுக்கும் मोक्षமுண்டென்று சொல்லுகிற नष्टस्मृतिरपीत्यादिवचनங்கள் विरुद्धங்களாகாதோ வென்னில், அந்த வசனங்கள் भक्तिக்குப்போல் चरमाङ्गतया स्वयत्नसाध्यமான अन्तिमस्मृति வேண்டாவென்கிறதுகளாகையால் विरुद्धங்களாகாதென்கிறார் **नष्टस्मृतिरपीत्यादिகளீ**त्यादिना । आदिपदத்தால் स्थिते मनसि सुस्वस्थ इत्यादिகளுக்கு ग्रहणம். भक्तिக்கு अङ्गமான अन्तिमस्मृति भक्तप्रयत्नसाध्यமென்பதில் प्रमाणமிருந்தாலல்லவோ प्रपन्नனுக்கு स्वयत्नसाध्यமான अन्तिमस्मृति வேண்டாமென்று இந்த வசனங்கள் சொல்லுகிறதுகளென்று निर्वाहம் கூடுவதென்னில், அதில் प्रमाणங்

---

[26] *கீதை 8-6.*
[27] *பாரதம் சாந்திபர்வம் 46-143.*

प्राणवियोगकाले यत्नेन चित्ते विनिवेशयन्ती'' त्यादिகளிலும் स्वयत्नसाद्ध्यமாக विधित्त கட்டளையிலே उपायமாக अन्तिमस्मृति வேண்டாவென்கிறனவென்று சில आचार्यர்கள் अनुसन्धिப்பார்கள். [28]''केवलं मदीययैव दयया'' என்றிறே யிங்கருளிச் செய்தது. अन्तिमस्मृतिயாவது; वागादिகள் उपशान्तமானால் மனஸ்ஸு उपशान्त மாவதற்கு முன்பே பிறப்பதொரு स्मृति । இது அருகிருந்தார்க்குத் தெரி யாது. ''दृश्यते हि वागिन्द्रिय उपरतेऽपि मनःप्रवृत्तिः'' என்கிற भाष्यமும் ஏதேனு மொரு लिङ्गத்தாலே ஒரு मनःप्रवृत्तिயிவனுக்குண்டென்றறிகிறவளவைச் சொல்லுகிறது, தனக்கு சில व्याध्याद्यवस्थैகளிலே கண்டபடியைச் சொல்

காட்டுகிறார் **श्रीगीतैயில் अष्टमाध्यायத்திலும்**इत्यादिना । **अष्टमाद्ध्यायத்தில்** – ''ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म व्याहरन् मामनुस्मरन् । यः प्रयाति त्यजन्देहं स याति परमां गतिम्'' என்கிற अष्टमाद्ध्याय श्लोकத்தில், இதில் व्याहरन्मामनुस्मरन् என்று अन्तिमस्मरणத்திற்கு स्वयत्नसाध्यत्वम् சொல்லப்பட்டதிறே. **यं योगिन** इति । இந்த श्लोकத்தில் यत्नेन चित्ते विनिवेशयन्ति என்பதால் अन्तिम स्मरणம் प्रयत्नसाध्यமென்பது स्पष्टமிறே. **சில आचार्यர்கள் अनुसन्धिப்பார்கள்**इति । இந்த निर्वाहத்தில் ज्ञानसमकालमित्यादिवचनங்களுக்கும் गद्यवाक्यத்திற்கும் विरोधமும் सङ्कोचமுமில்லாமையாலே இதுவே सिद्धान्तनिर्वाहமாகும் ''केवलं मदीययैव दययाऽतिप्रबुद्धः मामेवावलोकयन्नप्रच्युतपूर्वसंस्कारमनोरथः'' என்கிற गद्यवाक्यத்தில் केवलशब्दத்தாலும், एवकारத்தாலும், भगवत्कृपैயாலேயே प्रबोधமும், भगवदवलोकनமும், पूर्वसंस्कारमनोरथங்களுடைய अप्रच्युतिயுமென்று दृढीकरित्திருப்பதால் அவைகளுக்கு स्वयत्नसाध्यत्वम् व्यवच्छेदिக்கப்படுகிறதென்று निर्णयिக்கிறார் **केवलं मदीययैव दयया என்றிறே இங்கு அருளிச்செய்தது** इति । स्मृतिக்கு अन्तिमत्वமாவது स्वसमानाधिकरणप्रत्ययप्रागभावासमानकालिकत्वமன்றோ. அது இவனுக்கு सर्वविषयकज्ञानமுண்டாகப்போவதால் बाधितமாகாதோவென்ன, अन्तिमस्मृतिशब्दம் बद्धदशैயில் इन्द्रियाधीनज्ञानங்களுக்குள்ளே अन्तिमैயான स्मृतिயிலே परिभाषितமென்கிறார் **अन्तिमस्मृतिயாவது** इत्यादिना । **वागादिகளுपशान्तமானால்**इति । उपशान्तமான பிறகு என்கை. **பிறப்பது** – भगवद्दयैயோடே கூடின मनोरूपेन्द्रियத்தாலே பிறப்பது, இது மேலே प्रवृत्त्यादिகளுண்டாகாமையால் इतरस्मृतिபோலே समीपवर्तिகளாலே अनुमेयமாகாதென்கிறார் **இது அருகிருந்தார்க்குத் தெரியாது** इति । இப்படியாகில் ''दृश्यते हि वागिन्द्रिय उपरतेऽपि मनःप्रवृत्तिः'' என்று श्रीभाष्यகாரர் वागिन्द्रियोपरतिदशैயிலும் मनःप्रवृत्तिயுண்டென்று சொன்னது विरोधिயாதோ வென்று शङ्कित्து उत्तरமருளிச்செய்கிறார் **दृश्यते** हीत्यादिना । **ஏதேனுமொரு लिङ्गத்தாலே ஒரு मनःप्रवृत्ति இவனுக்குண்டென்றறிகிறவளவைச் சொல்லுகிறது** इति । இந்த भाष्यवाक्यம் दशेन्द्रियोपरतिविषयமன்று. किन्तु वागिन्द्रियमात्रத்திற்கு

---

[28] *சரணாகதிகத்யம்.*

லுகிறதாகவுமாம். ஆன பின்பு भगवद्विषयத்தில் अन्तिमस्मृतिमुक्तராகிறவர்க்கும் मोक्षங்கொடுக்கிறவர்க்குந் தெரியுமித்தனை. இதுக்கனந்தரம் யோகிகளோடும் அயோகிகளோடும் வாசியற हार्दனான परमात्माவின் பக்கலிலே विश्रमिக்குமளவும் सुषुप्तितुल्यமாயிருக்கும். இவ்வஸ்தையைப்பற்ற [29]"काष्ठपा-

மனஸ்ஸிலுபரதி வரும்போது इतरेन्द्रियத்தாலே मनःप्रवृत्तिயானது अनुमेयமாகலாமென்று சொல்லுகிறதாகையால் विरोधமில்லை யென்று கருத்து. लोकத்தில் ஒரு व्याधिயினாலே வார்த்தை சொல்லமுடியாதபோது हस्तचेष्टादिகளாலே मनःप्रवृत्तिயை अनुमिக்கக் காண்கிறோமன்றோ. இப்படியாகில் दृश्यते हि என்று प्रत्यक्षवाचि शब्दத்தைச் சொல்லக் கூடுமோ? अनुमीयते என்றன்றோ சொல்லவேண்டுமென்ன வருளிச்செய்கிறார் **தனக்குச் சில व्याध्याद्यवस्थैகளிலே கண்டபடியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாமி**ति । ஒருவனுக்கு व्याधिயினாலே वागिन्द्रियमात्रத்திற்கு उपरति உண்டான दशैயிலே யுண்டாகும் मनःप्रवृत्ति அவனுக்கு साक्षात्कारविषयமாகையாலே दृश्यते हि என்று दृशधातुप्रयोगம் செய்தது. அப்போது அவனுக்கு मनःप्रवृत्ति प्रत्यक्षமாயிற்றென்பது அந்த व्याधि நீங்கி स्वस्थனான பிறகு நான் மனஸ்ஸில் நினைத்திருந்தேன்; வாயால் சொல்லமுடியவில்லை யென்று व्यवहरिக்கையால் अनुपलब्धिपराहतமன்றிக்கே प्रसिद्धமாகலாமென்று கருத்து. இதனால் இந்த भाष्यकारवचनம் इन्द्रियसामान्योपरतिदशैயில் मनोमात्रத்தாலே உண்டான अन्तिमस्मृति विषयமன்றென்று ज्ञापिக்கப்பட்டது. அருகிலிருப்பார்க்குத் தெரியாதென்பதை दृढीकरिகிறார் **ஆனபின்பு** इत्यादिना । **ஆனபின்பு** – दृश्यते हि என்கிற भाष्य-वाक्यம் இப்படி स्वरसமானபின்பு, **मुक्तராகிறவர்க்குமி**त्यादि । அது அவனுடைய स्मृतिயாகையால் அவனுடைய प्रत्यक्षத்திற்கு விஷயமாகலாம். मोक्षம் கொடுக்கிறவன் सर्वज्ञனாகையால் அவனுடைய प्रत्यक्षத்திற்கும் விஷயமாகலாமென்று கருத்து. இதனால் अन्तिमस्मृतिக்கு तुच्छतानिवृत्ति சொல்லப்பட்டது. अन्तिमस्मृतिக்குப்பிறகு வருமவஸ்தையைக்காட்டுகிறார் **இதுக்கனந்தரமி**त्यादिना । **யோகிகள்** – भक्तिप्रपत्तिनिष्ठர்கள், **அயோகிகள்** – संसारिகள், **வாசியற** – तुल्यமாக, **सुषुप्तितुल्यமாயிருக்குமி**ति । परमात्मसंबन्धத்தாலும் श्रमापनोदनத்தாலும் இவ்வவஸ்தை सुषुप्तितुल्यமாமென்றபடி. இப்படி ஓர் அவஸ்தையுண்டாகுமானால் "नष्टस्मृतिरपि" "काष्ठपाषाणसन्निभं" "நினைக்கமாட்டேன்" इत्यादिகள் இவ்வவஸ்தையைச் சொல்லுகிறதுகளென்று स्वरसமாய் निर्वहिக்கலாமாயிருக்க, அவைகளை स्वप्रयत्न साध्यान्तिमस्मृत्यभावपरமாக கீழ்ச்சொன்னபடி निर्वहिப்பது क्लिष्टமன்றோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவ்வவஸ்தையைப்பற்ற** इत्यादिना । **இவ்வவஸ்தையைப் பற்ற** –

[29] வராஹசரமச்லோகம்.

षाणसन्निभं, नष्टस्मृतिरपि'' என்றும், [30]''நினைக்கமாட்டே'' னென்றுஞ் சொல்லுகிறதென்றால் प्रपन्नाधिकारिக்கு விசெஷித்தோரதிசயஞ்சொல்லிற் றாகாது. இதுக்குமேல் [31]''मत्तः स्मृतिर्ज्ञानमपोहनञ्च'' என்கிற ப்ராஜ்ஞனுணர்த்த தத்ப்ரகாசிதத்வாரனாய்க்கொண்டு ப்ரஹ்மநாடியிலே ப்ரவேசித்தால் பின்பு காலதத்த்வமுள்ள தனையுமொருபகலாயுணர்த்தியேயாம்.

இவ்வவஸ்தையையுத்தேசித்து, **சொல்லுகிறதென்றால்** – சொல்லுகிறதென்று நிர்வாஹஞ் செய்தால், **ப்ரபந்நாதிகாரிக்கு விசேஷித்து ஓரதிசயம் சொல்லிற்றாகாது** इति । உத்க்ராந்தி தசையில் இந்த ஸுஷுப்திதுல்யாவஸ்தை பக்தனுக்கும் ப்ரபந்நனுக்கும் ஸாதாரணமாக வருகையால் நஷ்ட-ஸ்ம்ருதிரபி, காஷ்டபாஷாணஸந்நிபம் इत्यादिவசனங்களில் ப்ரபந்நனுக்கு மாத்திரம் ஒரு விசேஷாகாரம் சொன்னதாகாதாகையாலே பக்தனுக்குப்போலே ப்ரபந்நனுக்கு அந்த்யகாலத்தில் ஸ்வயத்நஸாத்யமான அந்திமஸ்ம்ருதியில்லாவிட்டாலும் நான்தானே ''अहं स्मरामि'' (स्मारयामि) என்கிறபடியே கேவலதயையினாலே அந்திமஸ்ம்ருதியை யுண்டாக்கி பரமபதத்தை நயிப்பிக்கிறேனென்று சரண்யன் சொன்னதாக நிர்வஹித்தால் ப்ரபந்நனுக்கு அஸாதாரணமான ஒரு ஏற்றம் சொன்னதாக ஆகுமென்று திருவுள்ளம். இந்த ஸுஷுப்திக்குப்பின் பகவானாலே தத்தஜ்ஞானனாய் அவன் ப்ரகாசிப்பித்த ப்ரஹ்மநாடியில் ப்ரவேசித்தபிறகு ''सकृद्दिवाहैवास्य भवति'' என்கிறபடியே ஒரே பகலாமென்கிறார் **இதுக்குமேலி**त्यादिना । **अपोहनञ्च** – ஜ்ஞானாபாவமும், **ப்ராஜ்ஞனுணர்த்த** – அந்த ஸுஷுப்திதசையில் நின்றும் பகவான் எழுப்பிவிட, **தத்ப்ரகாசிதத்வாரனாய்க் கொண்டு** – ''तदोकोग्रज्वलनं तत्प्रकाशित द्वारः विद्यासामर्थ्यात्'' என்கிறபடியே பகவானாலே ப்ரகாசிப்பிக்கப்பட்ட அர்ச்சிராதிமார்க்கமனத்திற்கு த்வாரமான ஸுஷும்நா நாடியையுடையவனாய்க் கொண்டு, **ப்ரஹ்மநாடியிலே ப்ரவேசித்தால்** – ப்ரஹ்மப்ராபகமான ஸுஷும்நாநாடியிலே ப்ரவேசித்தால், **ஒரு பகலாய்** – ''सकृद्दिवाहैवास्य भवति'' என்கிறபடியே ராத்ரிஸம்வலனமின்றிக்கே ஒரேதின மாய், **உணர்த்தியேயாம்** – ''विपन्यवो जागृवाꣳसस्समिन्धते'' என்கிறபடியே ஸார்வஜ்ஞரூப ஜாகரணமே என்றபடி.

---

[30] *பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-10-1*
[31] *கீதை 15-15.*

நன்னிலமாமது நற்பகலாமது நன்னிமித்தம்
என்னலுமாமதுயாதானுமா மங்கடியவர்க்கு
மின்னிலைமேனி விடும்பயணத்து விலக்கிலதோர்
நன்னிலையா நடு நாடிவழிக்கு நடைபெறவே. (27)

दहरकुहरे देवस्तिष्ठन्निषद्वरदीर्घिका
निपतितनिजापत्यादित्सावतीर्णपितृक्रमात् ।
धमनिमिह नस्तस्मिन् काले स एव शताधिकां
अकृतकपुरप्रस्थानार्थं प्रवेशयति प्रभुः ॥ ४५ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
निर्याणाधिकारः विंशः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

லோகத்திலே தேशान्तरத்திற்கு प्रयाणம் பண்ணுமவர்கள் शुभकालादिप्रतीक्षै பண்ணக் காண்கிறோம். அப்படியே सर्वोत्कृष्टமான परमपदத்திற்கு प्रयाणம் பண்ணும் प्रपन्नர் களுக்கும் शुभங்களான देशकालनिमित्तங்களுடைய நியமமுண்டோவென்னில், अशक्यமாகையாலே அது இல்லையென்பதை अधिकारार्थसंग्राहकமான ஒரு பாட்டாலே யருளிச்செய்கிறார் **நன்னிலமாமது** इत्यादिना । **அடியவர்க்கு** – दासभूतரான प्रपन्नர் களுக்கு, **விலக்கிலது** – प्रारब्धकर्मफलமான स्थूलशरीरம் தவிர வேறு விலக்கில்லாத, ஓர் – अद्वितीयமான, शतञ्चैका च हृदयस्य नाड्यः, ऊर्ध्वमेकः स्थितस्तेषामित्यादिகளில் अद्वितीयமாகச் சொல்லப்பட்ட என்றபடி. **நன்னிலையான** – நல்ல स्वभावமான, अधोगतिहेतुவான इतरनाडिகள் போலன்றிக்கே परमपदप्राप्तिहेतुतया शुभस्वभावैயான என்றபடி. **நடு நாடி** – நூறு நாடிக்கு मध्यத்திலிருக்கும் सुषुम्नानाडिயாலே போகும், **வழிக்கு** – अर्चिरादिमार्ग த்திற்கு, **நடைபெறவே** – போகுகைக்காக, **மின்** – மின்னலுடைய, **நிலை** – स्व-भावம் போன்ற स्वभावத்தையுடையதான, क्षणभङ्गुरமான வென்றபடி. **மேனி** – शरीरத்தை, **விடும்பயணத்து** – விடுகையாகிற प्रयाणத்திற்கு, அதாவது निर्याणதுக்கு, இதனால் अनियतமான निर्याणத்துக்கு देशकालादिप्रतीक्षै अशक्यமென்று सूचितம். **அங்கு** – अनियतமான

देशकालनिमित्तங்களில், **யாதானும்** – प्रशस्ताप्रशस्तदेशकालनिमित्तங்களேதேனும் प्राप्तமானா லும், அதுவே **நன்னிலம்** – அதுவே प्रशस्तदेशம், அதுவே **நற்பகல்** – அதே प्रश-स्तकालம், அதுவே **நன்னிமித்தம்** – निर्याणहेतुவான निमित्तம் எதுவாகிலும் அதுவே நன்னிமித்தம், **என்னலுமாம்** – என்று சொல்லலாம்.

இப்படி ब्रह्मनाडीप्रवेशத்திற்கு முன் सुषुप्तितुल्यமான अवस्थैயையடைந்து ज्ञानशक्तिहीन னாய், जठरकुहरान्धकारव्याप्तனாய் अचित्कल्पனான ஜீவனுக்கு स्वतो ब्रह्मनाडीप्रवेशம் घटिக்குமோ வென்கிற शङ्कैயில் இவனுக்கிது स्वतः दुर्घटமானாலும் ஓரவஸரத்திலே இவனை उद्धरणம் பண்ணுவதற்காக இவன் हृदयத்தில் வஸிக்கும் हार्दனான भगवान् निर्याण-दशैயில் परमपदप्राप्त्यर्थம் இவனை ब्रह्मनाडिயிலே प्रवेशिப்பிக்குமென்று ஒரு श्लोकத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் **दहरकुहरेत्यादिना** । **देवः** – कर्मानुगुणமாக விளையாடும் शेषियान श्रियःपति, **निषद्वर** – जंबालமான, ''निषद्वरस्तु जंबाल'' इत्यमरसिंहः । அதாவது कर्दमप्रायமான, **दीर्घिका** – நடவாபியிலே, **निपतित** – விழுந்த, **निजापत्य** – தன் பிள்ளையினுடைய, **आदित्सा** – எடுக்கவேண்டுமென்கிற इच्छैயினாலே, **अवतीर्ण** – தானே இறங்கின, **पितृक्रमात्** – पिताவின் न्यायத்தாலே, அந்த நடவாபியிலுள்ள हेयமான पङ्कसंबन्धத்தை யோசிக்காமல் पुत्रனுடைய आदानத்தையே पुरुषार्थமாக நினைத்து தானும் அதிலிறங் கின पिताவின் न्यायத்தாலே யென்றபடி. **इह** – இந்த हेयமான, **दहरकुहरे** – अत्यल्पமான हृदयाकाशத்தில், **तिष्ठन्सन्** – अवसरप्रतीक्षனாய் हार्दனாக அவதரித்திராநின்றுகொண்டு, **तस्मिन् काले** – அந்த निर्याणकालத்தில், **प्रभुः** – शेषियान, **स एव** – पूर्वं लीलैயாலே संसरिப்பித்துப் போந்த அவனே, **अकृतक** – कृत्रिमமல்லாத, அதாவது नित्यமான **पुर** – वैकुण्ठनगरத்தினு டைய, **प्रस्थानार्थं** – गमनार्थं, **नः** – நம்மை, **शताधिकां** – நூற்றோராவதான, **धमनिं** – सुषुम्ना-नाडिயை, **प्रवेशयति** – ''तदोकोग्रज्वलनं'' என்கிறபடியே प्रकाशத்தை உண்டுபண்ணி प्रवेशिப் பிக்கிறானென்கை.

इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवणशठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
निर्याणाधिकारः विंशः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे गतिचिन्तनाधिकारः ॥ २१ ॥

ज्वलनदिवसज्योत्स्नापक्षोत्तरायणवत्सरान्
पवनतपनप्रालेयांशून् क्रमादचिरद्युतिम् ।
जलधरपतिं देवाधीशं प्रजापतिमागत-
स्तरति विरजां दूरे वाचस्ततः परमद्भुतम् ॥ ४६ ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीसारबोधिनीव्याख्यायां

गतिचिन्तनाधिकारः ॥

ब्रह्मनाडीप्रवेशानन्तरம் வரும் आतिवाहिकप्राप्तिक्रमத்தை யருளிச்செய்கிறார் **ज्वलनेति** ஶ்லோகத்தாலே. **ज्वलनः** – अर्चिः, अर्चिरभिमानिपुरुषः । **दिवसः** – वासरः, वासराभिमानिपुरुषனென்றபடி. இப்படியே மேலும் कालवाचिशब्दமெல்லாம் अभिमानिपर्यन्तமாகக்கடவது. **ज्योत्स्नापक्षः** – शुक्लपक्षம், **उत्तरायणं** – मकरादिमासषट्कம், **वत्सरः** – ஸம்வத்ஸரம், இந்த क्रमம் छान्दोग्यத்தில் ''तेऽर्चिषमभिसंभवन्ति, अर्चिषोऽहः, अह्न आपूर्यमाणपक्षं, अपूर्यमाणपक्षाद्यान् षडुदङ्ङेति मासांस्तान्, मासेभ्यस्संवत्सरं'' என்று சொல்லப்பட்டது. **पवनः** – वायुः, **तपनः** – ஸூர்யன், **प्रालेयांशुः** – हिमकिरणனான சந்த்ரன், **अचिरद्युतिः** – विद्युत्पुरुषன், **जलधरपतिः** – வருணன், **देवाधीशः** – इन्द्रன், **प्रजापतिः** – चतुर्मुखब्रह्मा, இவர்களை **क्रमात्** – अर्चिरादिपादத்தில் निर्णयिக்கப்பட்ட क्रमத்தாலே, **आगतः** – அடைந்தவனாய் அவர்களாலே सत्करिக்கப்பட்ட प्रपन्नன், **विरजां** – வைகுண்டத்தில் प्रवहिக்கும் விரஜாநதியை, **तरति** – ''तां मनसात्येति'' என்கிறபடியே ஸங்கல்பத்தாலே கடந்து போவன். **ततः परं** – அதற்கு மேலே வரப்போகிற. **अद्भुतं** – आश्चर्यமானது, भगवानும் परमपदமுமென்றபடி. **दूरे वाचः** – ''यतो वाचो निवर्तन्ते'' என்கிறபடி வாக்குக்கு தூரமானது. वाचामगोचरமென்றபடி.

இப்படி மூர்த்ந்யநாடியிலே ப்ரவேசிதனான முமுக்ஷுவை ஸ்தூலசரீரமாகிற ப்ரஹ்மபுரத்தினின்றும் ப்ரஹ்மநாடியாகிற தலைவாசலாலே வத்ஸலனான ஹார்தன் வார்த்தை சொல்லக்கற்கிற முகவச்யனான ராஜகுமாரனை ராஜாவெடுத்துக்கொண்டு உலாவுமாப்போலே கொண்டு புறப்பட்டு, [1]"மன்னுங்கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தினன்னடுவுளன்னதோரில்லியினூடுபோ" யென்றும்,

இனி இவனுக்கு அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே பரமபதப்ராப்திக்ரமத்தைச் சொல்லப்போகிறவராய் ஸங்கத்யர்த்தம் நிர்யாணாதிகாரத்தின் முடிவிலே சொன்ன விஷயத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அனுவதிக்கிறார் **இப்படி மூர்த்ந்யநாடியிலே** இத்யாதினா । **மூர்த்ந்யநாடி** – சிரஸ்ஸிலிருக்கும் ப்ரஹ்மநாடி । "தாஸாம் மூர்த்தாநமபிநிஸ்ஸ்ருதைகா" என்றதிறே ச்ருதி । **முமுக்ஷுவை** – சிரகாலமாக மோக்ஷம் பெற ஆசைப்பட்டவனை. இதனாலுத்க்ராந்திபாதத்திலுமர்ச்சிராதிபாதத்திலும் ஸத்வாரகப்ரபத்தி-நிஷ்டனுக்குச் சொன்ன உத்க்ராந்தியும் அர்ச்சிராதிகமனமும் முமுக்ஷுஸாமான்யவிஷயமாகையாலே அத்வாரகப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்கும் துல்யமென்று ஸூசிதம். **ஸ்தூலசரீரமாகிற ப்ரஹ்மபுரத்தினின்றுமிதி** । "தஸ்யாஶ்ஶிகாயா மத்த்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்தித:" என்று பரமாத்மாவுக்கு வாஸஸ்தானமாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்தூலசரீரத்தை "அத யதிதமஸ்மின் ப்ரஹ்மபுரே தஹரம் புண்டரீகம் வேச்ம" என்று ப்ரஹ்மபுரமாக தஹரவித்யை சொல்லிற்றிறே. **தலைவாசல்** – ப்ரதானமான வாசல், தலையிலேயுள்ள த்வாரமென்றபடி. **வத்ஸலனான ஹார்தன்** – இவனிடத்தில் வாத்ஸல்யாதிசயத்தாலே ஹேயஸம்பந்தத்தைக் கணிசிக்காமல் அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் ஹ்ருதயத்திலேயே வஸிப்பதால் ஹார்தனென்று பெயர் பெற்ற பகவான். இதனால் இந்த நிர்யாணத்தை ராஜாதிராஜனான தானே நடத்த வேண்டுமோ? அர்ச்சிராதிகமனத்தைப்போல் அன்யனைக்கொண்டு நடத்தலாகாதோ வென்கிற ஶங்கை தூரோத்ஸாரிதை. லோகத்தில் ஒருவனுக்கு ஒருவனிடத்தில் வாத்ஸல்யமதிகமானாலவன் கார்யத்தை அன்யத்வாரகமன்றிக்கே அவனே செய்வானிறே. வார்த்தை சொல்லக் கற்கிற முகவச்யனான இத்யாதி த்ருஷ்டாந்தகதனம். **முகவச்யனான** – முகத்தாலே வசீகரிக்குமவனான, **உலாவுகை** – மந்தமாக ஸஞ்சரிக்கை. இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தால் ராஜாவாயிருப்பவனும் ப்ரேமாதிசயத்தாலே முக்தனான தன் குழந்தையைத் தானே எடுத்துக்கொண்டு உலாவுகிறாப்போலே ராஜாதிராஜனான பகவானும் இத்தனைகாலமிழந்து பெற்ற அத்யந்தப்ரேமவிஷயனான சேதனனைக் கொண்டு புறப்படுவது அத்யந்தமுசிதமென்று ஸூசிதமாகிறது. **மன்னுங்கடுங்கதிரோனித்யாதி** । **மன்னும்** – சிரகாலஸ்தாயியாய், **கடும்** – க்ரூரமான, உஷ்ணமான என்றபடி. **கதிரோன்** – கிரணங்களையுடையவனான ஸூர்யனுடைய, **மண்டலத்தின்** – மண்டலத்தினுடைய, **நன்னடுவுள்**

[1] *பெரிய திருமடல்.*

[2]**''தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்'' கென்றும், [3]''சண்டமண்டலத்தினூடுசென்' றென்றும், [4]''இருளகற்றுமெரிகதி ரோன் மண்டலத்தூடேற்றிவைத்தேணிவாங்கி'' யென்றுஞ் சொல்லு கிற தேவயானமார்க்த்திலே வழிப்படுத்தி, [5]''அமரரோடுயர்விற்சென்றறுவர் தம் பிறவியஞ்சிறையே'' யென்கிறபடியே அர்சிஸ்ஸென்றும், அஹஸ் என்றும், பூர்வபக்ஷமென்றும், உத்தராயணமென்றும், ஸம்வத்ஸரமென்றும், வாயுவென்றும், ஆதித்யனென்றும், சந்த்ரனென்றும், வைத்யுதனென்றும், அமானவஸஞ்ஜ்ஞனான**

– நல்ல மத்யத்தில், **அன்னது** – ஶ்ரேஷ்டமான, **ஓர்** – அத்விதீயமான, **இல்லி** – ரந்த்ரத்தினு டைய, **ஊடு** – நடுவாலே, **போய்** – சென்று, ''ஸ ஆதித்யமாகச்சதி, தஸ்மை ஸ தத்ர விஜிஹீதே, யதாடம்பரஸ்ய கம், தேன ஸ ஊர்த்வமாக்ரமதே'' என்கிற ஶ்ருத்யர்த்தமிங்கு அபிப்ரேதம். **தேராரீத்யாதி । தேர்** – தேரிலே, **ஆர்** – பூர்ணமான **நிறை** – நிறைந்த, **கதிரோன்மண்டலத்தை** – கிரணங்களையுடையஸூர்யமண்டலத்தை **கீண்டு** – பேதித்து, **புக்கு** – ப்ரவேஶித்து. **சண்டமண்டலத்தினீத்யாதி । சண்ட** – க்ரூரமாய், அதாவது உஷ்ணமான, மண்ட லத்தின் – ஸூர்யமண்டலத்தினுடைய, **ஊடுசென்று** – நடுவிலே போய். **இருளகற்று மீத்யாதி । இருள்** – அந்தகாரத்தை, **அகற்றும்** – போக்கடிக்குமதான, **எரி** – எரிகின்ற, அதாவது வேகவத்தான, **கதிரோன்** – கிரணங்களையுடையவனான ஸூர்யனு டைய, **மண்டலத்தூடு** – மண்டலமத்யத்தாலே, **ஏற்றி வைத்து** – பரமபதத்திலே ஏற்றி வைத்து. **ஏணி வாங்கி** – பரமபதப்ராப்திஹேதுவான தன் ஸங்கல்பமாகிற ஏணியை புநராவ்ருத்திபண்ணவொண்ணாதபடி உபஸம்ஹரித்து, **என்றும் சொல்லுகிற தேவயான-மார்க்த்திலே** – ''ஏஷ தேவபதோ ப்ரஹ்மபத:'' என்றும், ''ஏஷ தேவயாந: பந்தா:'' என்றும் தேவபதமாகச் சொல்லப்பட்ட அர்சிராதிமார்க்த்திலே **வழிப்படுத்தி** – வழிப்போக்கனாகப்பண்ணி, ப்ரவேஶிப்பித்தென்றபடி. ''தேஷாம் வை க்ஷேமமத்வானம் கச்சதாம் த்விஜஸத்தம । ஸர்வலோகதமோஹந்தா ஆதித்யோ த்வாரமுச்யதே'' என்று ஆதித்யமண்டலத்தை தேவயானமார்க்த்தில் ப்ரதானமாகச் சொல்லிற்றிறே. **அமரரோடி த்யாதி । அமரரோடு** – ஆதிவாஹிகர்களான தேவர்களோடு, **உயர்விற்சென்று** – பரமபதத் திலே போய், **தம்** – தம்முடைய, **பிறவி** – ஜன்மமாகிற, ஜந்மோபலக்ஷிதஸம்ஸாரமாகிற, **அம்** – அழகியதான, **சிறையை** – காராக்ருஹத்தை, அதாவது ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை, **அறுவர்** – போக்கடிப்பர். இங்கு சிறைக்கு அழகாவது அதிக்ரூரதை. ''தேऽர்சிஷமபிஸம்பவந்தி''

[2] *சிறிய திருமடல்.*
[3] *திருச்சந்த விருத்தம் 67.*
[4] *பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-9-3.*
[5] *திருவாய்மொழி 1-3-11.*

விவனுக்கு ஸஹகாரிகளான वरुणेन्द्रप्रजापतिகளென்றுஞ்சொல்லப்படுகிற வழி நடத்தும் முதலிகளையிட்டு [6]"अहं स्मरामि मद्भक्तं नयामि परमां गतिं" என்கிற படியே தான் ப்ரதானனாய் நடத்தி, அவ்வோ எல்லைகளில் भगवच्छास्त्रத்திலே பரக்கப்பேசின போகங்களையுமநுபவிப்பித்து, [7]"लोकं वैकुण्ठनामानं दिव्यं षाड्गुण्यसंयुतम् । अवैष्णवानामप्राप्यं गुणत्रयविवर्जितम् ॥ नित्यसिद्धैस्समाकीर्णं तन्मयैः पाश्च-

என்கிற श्रुत्यर्थத்தை யருளிச்செய்கிறார் **अर्चिस्स् என்றுமி**त्यादिना । **अमानवसंज्ञனான இவனுக்கு** – अमानवसंज्ञैயையுடைய இந்த विद्युत्पुरुषனுக்கு. चन्द्रमसो वैद्युतं, तत्पुरुषोऽमानवस्स एनान् ब्रह्म गमयति" என்று श्रुतिயில் वैद्युतपुरुषனுக்கே अमानवसंज्ञै சொல்லப்பட்டதிறே. **ஸஹகாரிகளான वरुणेन्द्रप्रजापतिகளென்றுமி**ति । वरुणेन्द्रप्रजापतिகளை विद्युत्पुरुषனுக்கு ஸஹகாரிகளென்றதால் अमानवனான विद्युत्पुरुषனே साक्षात् ब्रह्मगमयिताவாகையாலே प्रधानனென்றும், वरुणेन्द्रप्रजापतिகள் ब्रह्मगमयितृत्वविषये अप्रधानர்களென்றும் ज्ञापिக்கப்பட்டது. **வழி நடத்தும் முதலிகளையிட்டு** – தம் தாம் எல்லை வரையில் मुक्तனை अर्चिरादिमार्गத்தாலே उपचारங்களைச் செய்து அழைத்துக்கொண்டுபோகும் अर्चिराद्यभिमानिகளான देवतैகளை प्रयोज्यकर्ताவாகக் கொண்டு. இங்கு முதலிகளை என்றதால் अर्चिरादिपदம் "तं पृथिव्यब्रवीत्" इत्यादिवदर्चिराद्यभिमानिदेवतापरமென்று सूचितம். வழி நடத்துமித்யனேன அவர்களுக்கு गन्तॄणां गमयितृत्वरूपातिवाहिकत्वமே உள்ளதென்று சொல்லும் "आतिवाहिकास्तल्लिङ्गात्" என்கிற अधिकरणத்தின் निष्कर्षம் ज्ञापिக்கப்படுகிறது. **தான் प्रधानனாய் நடத்தி** – அவர்கள் प्रधानர்களென்னும்படி हार्दனான தான் प्रधानனாக நின்று, அதாவது प्रयोजककर्ताவாக நின்று अर्चिरादिमार्गத்திலே मुक्तனை நடக்கும்படி செய்து. அவர்களप्रधानர், भगवान् प्रधानனென்பதில் प्रमाणத்தைக்காட்டுகிறார் **अहं स्मरामि मद्भक्तं नयामि परमां गतिमि**ति । **அவ்வோ எல்லைகளில்** – அந்தந்த आतिवाहिकர்களுடைய लोकத்தின் सीमाभूमिகளில், भगवच्छास्त्रத்திலிति । **भगवच्छास्त्रம்** – पाञ्चरात्रशास्त्रம். **பரக்கப்பேசின** – "अथैनममरास्तत्र सहदिव्याप्सरोगणैः । सोपहाराः प्रहर्षेण प्रत्युद्गच्छन्त्युपागतम् ॥ अर्चिरादिकया गत्या तत्र तत्रार्चितस्सुरैः । अतीत्य लोकानभ्येति वैकुण्ठं वीतकल्मषः" என்று விஸ்தாரமாகப் பேசப்பட்ட, **भोगங்களை** – सत्कारजनितமான परमानन्दங்களை. இப்படி अर्चिरादिमार्गத்தாலே गन्तव्यமான देशविशेषத்தினுத்கர்ஷத்தை முதலிலே उपपादिக்கிறார் **लोकमि**त्यादिना । **दिव्यं** – स्वयं प्रकाशம், **षाड्गुण्यसंयुतं** – ज्ञानशक्तिबलैश्वर्यवीर्यतेजोरूपங்களான भगवानுடைய ஆறு गुणங்களுக்கும், प्रकाशकம், **नित्यसिद्धैः** – अनन्तगरुडविष्वक्सेनादिभिः, **तन्मयैः**

---

[6] *யாஜ்ஞவல்க்யஸ்ம்ருதி,*

[7] *ஜிதந்தாஸ்தோத்ரம் 2-18-20.*

कालिकैः । सभाप्रासादसंयुक्तं वनैश्चोपवनैश्शुभम् ॥ वापीकूपतटाकैश्चवृक्षषण्डैश्चमण्डितम् । अप्राकृतं सुरैर्वन्द्यमयुतार्क समप्रभम् ॥ प्रकृष्ट सत्वराशिं तं कदा द्रक्ष्यामि चक्षुषा'' என்று நெடுங்காலங்காண வாசைப்பட்டதொரு देशविशेषத்திலே சென்றவாறே कर्मफलविशेषभोगार्थமாக வன்றிக்கே विद्यैயாலே स्थापितமாய் गतिमात्रार्थமாக வனுவृत्तமான सूक्ष्मशरीरத்தை ஆறு கடக்கைக்குப் பற்றின தெப்பம் போக விடுமாப்போலே போகவிடுவித்து, விரஜைக்கக்கரைப்படுத்தி, ''अप्राकृ-तशरीरத்தைக்கொடுத்து'' ऐरंमदीयமென்கிற ஸரஸ்ஸினளவுஞ்சேர்த்து,

– भगवन्मयैः, भगवदनुभवप्रचुरैरिति यावत् । तन्मयैः என்பது மேலுமந்வயிக்கிறது. **पाञ्चकालिकैः** – अभिगमनोपादानेज्यास्वाध्यायोगरूप पाञ्चकालिककैङ्कर्यपरர்களாய் प्रपत्तिरूपोपायத்தையனுஷ்டித்து மோக்ஷத்தையடைந்த முக்தர்களாலேயும், **समाकीर्णं** – व्याप्तம். **सभा** – आस्थान மண்டபம். **प्रासादः** – உப்பரிகை. **अप्राकृतं** – प्रकृतिकार्यविकारादिरहितம். **प्रकृष्टसत्वराशिं** – शुद्धसत्व-प्रचुरம். **நெடுங்காலங்காண வாசைப்பட்ட** – शास्त्रத்தாலே शुद्धसत्वद्रव्यத்தினுடைய स्वरूपस्वभावங்களையும் கார்யங்களையும் நன்றாக அறிந்த பின் तदेकचित्तனாய் இதை எப்போது கண்ணால் காண்போம் என்று चिरकालமாக ஆசைப்பட்டதான, **ஒரு देशविशेषத்திலே சென்றவாறே** – विलक्षणமான देशविशेषத்திலே சென்றவாறே. நனு प्रपन्नனுக்கு शरीरवियोगकालத்திலேயே ''सांपराये तर्तव्याभावात्'' என்கிற अधिकरणத்தின்படி सर्वकर्मமும் निवृत्तமாயிருக்க सूक्ष्मशरीरानुवृत्तिயும், பிறகு तत्त्यागமும் கூடுவதெங்ஙனே யென்னவருளிச்செய்கிறார் **विद्यैயாலே स्थापितமாய் गतिमात्रार्थமாக अनुवृत्तமான सूक्ष्मशरीरத்தை इति** । कर्मसामान्यनिवृत्त्या कर्मத்தாலே सूक्ष्मशरीरानुवृत्ति கூடாதாகிலும் ''उपपन्न-स्तल्लक्षणार्थोपपत्तेः लोकवत्'' என்கிற सूत्रத்தில் சொன்னபடி विद्यैயாலே தன்னுடைய परम-पदप्रापणरूपமான कार्यनिर्वृत्त्यर्थமாக स्थापितமாய், अर्चिरादिगतिमात्रத்திற்காகவனுவृत्तமான सूक्ष्म-शरीरம் கூடுமென்று கருத்து. अन्यथा अर्चिरादिगतिमध्यத்தில் ''तमागतं पृच्छति – कोसीति, तं प्रतिब्रूयात् । सत्यं ब्रूयात्'' என்கிற कौषीतकीब्राह्मणத்தில் अवगतமான चन्द्रसंवादமும் अर्चिराद्याति-वाहिकர்களாலே செய்யப்படும் सपर्याद्यनुभवமும் उपपन्नமாகாதிறே. सूक्ष्मशरीरत्यागத்திற்கு अनुगुणமான ஒரு दृष्टान्तமருளிச்செய்கிறார் **ஆறு கடக்கைக்கு** इत्यादिना । **போக விடுவித்து** – त्यजिப்பித்து. कौषीतकीब्राह्मणத்தில் சொன்ன फलपर्वभेदத்தை उपपादिக்கிறார் **விரஜைக்கக்கரைப்படுத்தி** इत्यादिना । ''स आगच्छति विरजां नदीम् । तां मनसात्येति'' என்றதிறே कौषीतकी । **मनसा** – ஸங்கல்பத்தாலேயே, **अप्राकृतशरीरத்தைக் கொடுத்து** – शरीरமின்றிக்கே संकल्पத்தாலே विरजैயைக்கடந்தபின் **अप्राकृतமான** – शुद्धसत्वமயமான दिव्यदेहத்தைக் கொடுத்து, **ऐरंमदीयமென்கிற ஸரஸ்ஸினளவுஞ்சேர்த்து** इति । इरया –

सोमसवनமென்கிற அश्वत्थத்தைக் கிட்டுவித்து, मालाञ्जनचूर्णवासः पणहस्तैகளான வைந்நூறு दिव्याप्सुरस्सुக்களையிட்டெதிர்கொள்வித்து; ब्रह्मालङ्कारத்தாலே யलङ्करिப்பித்து, ब्रह्मगन्धरसतेजस्सुக்களைப் प्रवेशिப்பித்து, [8]"குடியடியாரிவர் கோவிந்தன்றனக்கென்று முடியுடை வானவர் முறை முறையெதிர் கொள்ள கொடியணிநெடுமதிள் கோபுரங்குறுகுவித்து, इन्द्रप्रजापतिகளென்று பேருடைய द्वारगोपரைக்கிட்டுவித்து, [9]"வைகுந்தம் புகுதலு" மென்று துடங்கி மேல் மூன்று பாட்டிலுஞ் சொல்லுகிறபடியே अप्राकृतங்

अमृतेन, माद्यन्ते अस्मिन् जना इति ऐरंमदीयं; अमृतसरஸ்ஸென்றபடி. "तदैरंमदीयं सरः" என்றதிறே कौषीतकी । **सोमसवनமென்கிற अश्वत्थத்தைக் கிட்டுவித்து** इति । "अथाश्वत्थस्सोमसवनः" என்றதிறே श्रुति । **मालाञ्जनचूर्णवासःपणहस्तैகளான ஐந்நூறு दिव्याप्सरस्सुக்களையிட்டு எதிர்கொள்வித்து ब्रह्मालङ्कारத்தாலே अलङ्करिப்பித்து** इति । "तं पञ्चशतान्यप्सरसां प्रतिधावन्ति, शतं मालाहस्ताः, शतमञ्जनहस्ताः, शतं चूर्णहस्ताः, शतं वासोहस्ताः, शतं पणहस्ताः, तं ब्रह्मालङ्कारेणालङ्कुर्वन्ति; स ब्रह्मालङ्कारेणालङ्कृतः ब्रह्मविद्वान् ब्रह्मैवाभिप्रैति" என்றதிறே कौषीतकीब्राह्मणம். **ब्रह्मगन्धरसतेजस्सुக்களைப் प्रवेशिப்பித்து** इति । " स आगच्छति तिल्यं वृक्षं, तं ब्रह्मगन्धः प्रविशति, स आगच्छति सालज्यं संस्थानं, तं ब्रह्मरसः प्रविशति, स आगच्छत्यपराजितमायतनं, तं ब्रह्मतेजः प्रविशति" என்றதிறே कौषीतकी । **குடியடியாரி**त्यादि । **கோவிந்தன் தனக்கு** – கோவிந்தனுக்கு, **இவர்** – இந்த முக்தரானவர், **குடியடியார்** – कुलक्रमமாக दासभूतர், **என்று** – என்று சொல்லுகிற, **முடியுடை** – கிரீடத்தையுடைய. **வானவர்** – नित्यसूरिகள், **முறைமுறை** – पर्यायமாக, **எதிர்கொள்ள** – "सर्वेऽस्मै देवा बलिमावहन्ति" என்கிறபடியே उपहारहस्तர்களாய் எதிர்கொண்டு வர, **கொடி** – ध्वजத்தை, **அணி** – அலங்காரமாகவுடைய, **நெடு** – நீண்டதான, **மதிள்** – प्राकारத்தையுடைய, **கோபுரம்** – கோபுரத்தை, **குறுகுவித்து** – கிட்டும்படிசெய்து, **इन्द्रप्रजापतिகளென்று பேருடைய** इति । பேருடைய என்றதால் प्राकृतेन्द्रप्रजापतिகளல்லரென்று தோற்றுகிறது. **द्वारगोपரைக் கிட்டு வித்து** – द्वारपालकர்களுடைய ஸமீபத்தை யடைவித்து, "स आगच्छति इन्द्रप्रजापती द्वारगोपौ, तावस्मादपद्रवतः" என்றதிறே कौषीतकी । (अपद्रवतः – அவர்களிந்த முக்தனுக்கு मार्गத்தைக் கொடுக்கிறார்களென்கை.) **வைகுந்தம் புகுதலு**मित्यादि । **என்று துடங்கி** – என்றாரம்பித்து, **மேல் மூன்று பாட்டிலும்** – "வைகுந்தம் புகுதலும்", "விதிவகை புகுந்தனர்", "வந்தவரெதிர்கொள்ள" என்கிற மூன்று பாட்டிலும், **சொல்லுகிறபடியே**

---

[8] திருவாய்மொழி 10-9-8.
[9] திருவாய்மொழி 10-9-9.

– சொல்லுகிற ப்ரகாரம், அதாவது — **வைகுந்தம் புகுதலும்** – வைகுந்தத்தைப் புகுந்தவளவிலே, **வாசலில் வானவர்** – வாசல் கார்க்கும் தேவர்கள், **வைகுந்தன் தமர்** – வைகுந்தனுடைய தாஸர், **எமர்** – எங்கள் ஸ்வாமிகளான நீங்கள், **எமதிடம்** – எங்களுடைய ஸ்தானங்களில், **புகுதென்று** – புகுந்தருளுங்கோளென்று, எங்களுடைய வாஸஸ்தானத்தைக் கைக்கொள்ளவேணுமென்று. **வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்** – வைகுந்தத்தில், இளையபெருமாள் போலவும் பரதாழ்வான் போலவும் கைங்கர்யபரர்களாயும் மனனஶீலர்களாயுமுள்ள நித்யஸூரிகளான அனந்தகருடவிஷ்வக்ஸேனாதிகள், **வியந்தனர்** – விஸ்மயப்பட்டார்கள். **வைகுந்தம் புகுவது மண்ணவர் விதியே** – இருள் தருமாஞாலத்துளிருக்கும் மனுஷ்யர்கள் ஜ்ஞானஸங்கோசமற்ற வைகுண்டலோகத்தை யடைவது அவர்கள் செய்த பாக்யமே; அவர்களுடைய பாக்யத்தாலேயெ யென்றபடி. कार्यकारण-योरभेदनिर्देशः । यद्वा மண்ணவர் வைகுந்தம் புகுவது நம்முடைய பாக்யவிஶேஷத்தாலே என்னவுமாம். விதிவகை इत्यादि । **விதிவகை** – நம்முடைய பாக்யவிஶேஷத்தாலே, **புகுந்தனர்** – வைகுந்தத்தில் புகுந்தார்கள், **என்று** – என்று சொல்லிக்கொண்டு, **நல்வேதியர்** – வேதப்ரதிபாத்யர்களான நித்யஸூரிகள், பதியினில் – தங்கள் திருமாளிகைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், **பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்** – இவன் ஒரு ஸம்ஸாரியாயிருந்து வந்த சேதனன், நாம் அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரென்று எண்ணாதே பாங்காக (யதோசிதமாக) திருவடிகளை விளக்குவர்கள்; பாத்யம் ஸமர்ப்பிப்பார்களென்றபடி. **நிதியும்** – பத்மாதி நிதிகளையும், திருவடி நிலைகளையுமென்னவுமாம். **நற்சுண்ணமும்** – நல்ல சூர்ணத்தையும், அபிஷேகார்ஹமான சூர்ணத்தை யென்றபடி. **நிறைகுட** – பூர்ணகும்பங்களையும், **விளக்கமும்** – மங்கலதீபங்களையும், **மதிமுகமடந்தையர்** – சந்த்ரமுகிகளான யுவதிகள், தேஶாந்தரம்போன ப்ரஜைகள் வந்தால் தாய்முகம் குளிர்ந்திருக்குமாப்போலே ஹர்ஷத்தாலே பூர்ணசந்த்ரனைப்போலேயிருக்கிற முகங்களையுடைய யுவதிகளென்றபடி. **வந்து** – இவனைக்கிட்டி, **ஏந்தினர்** – தரித்தார்கள். வந்தவரித்யாதி । **வந்தவர்** – இப்படி வந்த தேவர்கள், **எதிர்கொள்ள** – எதிர்கொள்ளாநிற்க, அதவா **அவர்** – பிராட்டியோடே கூடின எம்பெருமான், **வந்து** – தானேவந்து, எதிர்கொள்ள என்னவுமாம். **மாமணி** – மஹத்தான ரத்னங்களாலே கசிதமான, அனர்கரத்னகசிதமான என்னவுமாம். **மண்டபத்தில்** – திருமாமணிமண்டபத்தில், **அந்தமில்** – அவதியில்லாத, **பேரின்பத்து** – பரமானந்தத்தையுடைய. **அடியரோடு** – நித்யமுக்தர்களோடுகூட, **இருந்தமை** – ஸர்வேஶ்வரன் திருவோலக்கமாய் எழுந்தருளி

களான राजोपचारங்களைப் பண்ணுவித்து, आनन्दमयமான मण्टपरत्नத்திலழ கோலக்கத்திலே புகிரவிட்டு, [10]**''अनयाहं वशीभूतः कालमेतन्नबुद्धवान् । उच्चमद्ध्य-मनीचान्तां तामहं कथमावसे ॥''** [11]**''अपेत्याहमिमां हित्वा संश्रयिष्ये निरामयम् । अनेन साम्यं यास्यामि नानयाहमचेतसा ॥ क्षमं मम सहानेन ह्येकत्वं नानया सह'',** [12]**''क्रीडन्तं रमया सार्धं लीलाभूमिषु केशवम् ॥ मेघश्यामं विशालाक्षं कदा द्रक्ष्यामि चक्षुषा'',** [13]**''मेघश्यामं महाबाहुं स्थिरसत्वं दृढव्रतम् । कदा द्रक्ष्यामहे रामं जगतश्शोकनाशनम् ॥ दृष्ट एव हि नश्शोकमपनेष्यति**

யிருக்குமிருப்பை யென்கை. **अप्राकृतங்களான राजोपचारங்களைப்பண்ணுவித்து** इति । எமதிடம் புகுதுமின் என்கிற राजोपचारங்களான प्रार्थनैயையும், पाद्यसमर्पणத்தையும், **आगमविध्युपचारத்தையும்,** पूर्णकुंभसमर्पणத்தையும், सगन्धचूर्णविकरणத்தையுமப்ஸரஸ்ஸுக்களாலே दीपोपचारसमर्पणத்தையும் பண்ணுவித்தென்றபடி. **आनन्दमयமான मण्टपरत्नத்தில்** – ''प्रभुविमितं हिरण्मय'' மென்று சொல்லப்பட்ட திருமாமணிமண்டபத்திலே, **அழகோலக்கத்திலே** – அழகியதான नित्यमुक्तர்களுடைய गोष्ठियிலே, **புகிர விட்டு** – புகுரும்படிசெய்து, **अनयाहमित्यादि** । இது मुमुक्षुவினுடைய मनोरथप्रकारத்தைச் சொல்லுகிறது. **अनया** – प्रकृतियினாலே, **वशीभूतः** – वशीकरिக்கப்பட்ட, **अहं** – நான், **कालमेतं** – கீழ் व्यर्थமாகப்போன இந்த कालத்தை, न **बुद्धवानस्मि** । **उच्चमध्यमनीचान्तां** – ब्रह्म-लोकादिகளிலே उत्तमदेवादिशरीररूपமாயும், भूलोकादिகளிலே मनुष्यशरीररूपமாயும், नरकத்திலே नारकीयशरीररूपமாயுமிருக்கிற प्रदेशத்தையுடைத்தான, उच्चमध्यमनीचமான परिणामத்தை யுடைத்தான என்றபடி. **तां** – அந்த प्रकृतिயை, **कथमावसे** – எப்படி வஸிப்பேன். तत्त्वत्रयज्ञानமுண்டான பிறகும் இதில் எப்படி வஸிப்பேனென்றபடி. **इमां** – இந்த प्रकृतिயை, **हित्वा** – விட்டு, **अपेत्य** – बहुदूरஞ்சென்று, **निरामयं** – समस्तहेयरहितனான भगवानை, **संश्रियिष्ये** – आश्रयिக்கப்போகிறேன், **अनेन** – இந்த भगवानோடு, **साम्यं** – भोगसाम्यத்தை, **यास्यामि** – அடையப்போகிறேன். **अचेतसा** – चैतन्यமில்லாத, जडமான என்றபடி. **अनया** – இந்த प्रकृतिயோடே, **साम्यं न यास्यामि** – प्रकृतिபோலே मूढत्वத்தை யடையமாட்டேனென்றபடி. **मम** – तत्त्वत्रयज्ञानமுடைய எனக்கு, **अनेन सह** – இந்த भगवानோடே, **एकत्वं** – एकस्वभावत्वம், **क्षमं** – योग्यம்; **अनया सह** – जडமான प्रकृतिயோடே, **एकत्वं न क्षमं** – एकत्वம் योग्यமன்று. **क्रीडन्तमित्यादि** । **लीलाभूमिषु** – लीलार्थமான उद्यानस्थलங்களிலே, **मेघश्याममित्यादि** । **स्थिरसत्वं** – स्थिरः सत्वगुणो यस्य तं, **दृढ व्रतं** – दृढं – शरणागतरक्षणरूपं

[10] பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 312-30.

[11] பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 312-38, 39.

[12] ஜிதந்தாஸ்தோ 2-21.

[13] ராமாயணம் அயோத்தியா காண்டம் 83-8-9.

राघवः । तमस्सर्वस्य लोकस्य समुद्यन्निव भास्कर" इत्यादिகளில் கட்டளையிலே இவன் मनोरथित्तபடியே இழந்தவிழவெல்லாந்தீர निरतिशयभोग्यனான தன்னைக் காட்டித் தன்மைபெறுத்தித் தன் தாளிணைக்கீழ்க்கொண்டு தன்னோடு समान भोगत्वलक्षणமான सायुज्यத்தாலே யிவனுக்கு सजातीयரான வந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருத்தி, இப்படி समस्तप्रतिबन्धकनिवृत्तिपूर्वकமாகவும், स्वस्वरूपाविर्भावपूर्वकமாகவும், देशकालावस्थासङ्कोचமில்லாதபடியாகவும் தன் मनोरथத்துக்கனுரூपமாக விவன் मनोरथित्त कैङ्कर्यங்களையெல்லாம் यावदात्म-

---

व्रतं यस्य तं, **இழந்த விழவெல்லாம் தீர** – கீழே இழந்துபோன भगवदसंबन्धजनितदुःख மெல்லாம் தீரும்படி, **தன்னை** – अपहतपाप्मत्वादिगुणाष्टकविशिष्ट தன் स्वरूपத்தை, **காட்டி** – हार्दனான தான் காட்டி, **தன்மை** – स्वस्वभावத்தை, अपहतपाप्मत्वादिகளை என்றபடி. **பெறுத்தி** – आविर्भविக்கும்படிபண்ணி, இதனால் गुणाष्टकाविर्भावप्रतिबन्धककर्मवासनाशம் पर्यङ्कारोहणानान्तरமே निवृत्तமாமென்று सूचितம். **தன் தாளிணைக்கீழ்** – தன்னுடைய चरणद्वन्द्वத்தின் கீழ், **கொண்டு** – चरणोपधानமாகக்கொண்டு, இப்படி भगवान् शेषियाय् தான் शेषனாய் அவன் தாளிணைக்கீழ் நிற்குமிவன் भगवானோடே கூடுவதெங்ஙனே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் **தன்னோடு समानभोगत्वलक्षणமான सायुज्यத்தாலே** इति । युज्यत इति युक् भोगः, समानो युक् यस्य सः सयुक् – समानभोगवान्, तस्य भावस्सायुज्यமென்கிற व्युत्पत्तियாலே सायुज्यशब्दம் समानभोगत्वलक्षणமான அதாவது — समानभोगत्व-स्वरूपமான सायुज्यத்தைச் சொல்லுகிறதாகையால் இவன் भगवானுக்கு शेषभूतனாய் அவன் திருவடிகளின் கீழிருந்தாலும் भोगमात्रத்திலே भगवானோடு समனாகையாலே அவனோடு सायुज्यத்திற்கு विरोधமில்லை யென்று கருத்து. இப்படி भगवானோடு இவனுக்கு समानभोगत्वरूपसायुज्यமுண்டானாலும் अनादिकालம் भगवदनुभवம் பண்ணும் नित्यसूरिகளோடு तौल्यங்கூடுமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **सायुज्यத்தாலே யிவனுக்கு सजातीयரான** इति । இதனாலनादिकालमात्मानुभवம் பண்ணும் भगवाனுக்கும், अनादिकालமாக सविभूतिकனான भगवाனை अनुभविக்கும் नित्यसूरिகளுக்கும், இன்று சென்று भगवदनुभवம் பண்ணும் मुक्तனுக்கும் प्रमेयत्वव्यापकानुकूलत्वप्रकारकानुभवरूपभोगத்தாலே साजात्यம் கூடுமென்று सूचितமாயிற்று. **அந்தமில்** – स्वरूपतः कालतश्च முடிவில்லாத தான, अपरिच्छिन्नமான என்றபடி. **பேரின்பத்து** – பேரின்பத்தையுடைய, महानन्द த்தையுடைய என்றபடி. **அடியரோடு** – दासர்களான नित्यसूरिகளோடு, **இருத்தி** – सहावस्थानத்தைப்பண்ணிவைத்து, இனி पूर्वानुवादपूर्वकம் कैङ्कर्यप्रदानத்தை யருளிச்செய்கிறார் **இப்படி** इत्यादिना । **தன் मनोरथத்திற்கனுரூपமாக** इत्यादि । இங்கு தன் शब्दம் भगव-

भावियाகக் கொண்டருளி, [14]''सवयस इव ये नित्यनिर्दोषगन्धाः'' **என்கிறபடியே தனக்கு अन्योन्यமுமொருவயस्सில் தோழன்மாரைப்போலே யிருக்கிற नित्यसूरिகளோடு இன்று வந்த யிவனோடு வாசியறப் புரையறப் பரிமாறி स्तोत्रத்திலும் श्रीवैकुण्ठगद्यத்திலுமருளிச்செய்த मनोरथத்தின்படியே ऐकान्तिकात्यन्तिकनित्यकिङ्करனான விவனுகப்பாலே தான் निरतिशयानन्दனாயிருக்கும். वस्वादिपदप्राप्तिपूर्वकमोक्षसाधनமான मधुविद्यादिகளிலும்** [15]''सत्वं वहति शुद्धात्मा देवं

त्परம். दासभूतனுக்கு स्वामिमनोरथத்திற்கனுरूपமான मनोरथமுண்டாகாதிறே. **कैङ्कर्यங்களை யெல்லாமி**ति । स्वामिमनोरथाविरुद्धமாக இவன் मनोरथिத்த कैङ्कर्यங்களில் यावदात्मभावियाக இவனுக்குக்கொடாததொன்றுமில்லையென்று கருத்து. **सवयस इव** – समानवयस्कர்கள் போலே, **नित्यनिर्दोषगन्धाः** – नित्यं यथा तथा दोषगन्धाभाववन्तः, ये – अनन्तगरुडादयः, सन्ति । இதை விவரிக்கிறார் **என்கிறபடியே தனக்குமி**त्यादिना । **வாசியற** – இன்று வந்த व्यक्तिயோடு, नित्यसूरिகளோடு तारतम्यமின்றிக்கே, **புரையற** – பரிமாற்றத்தில் भेदமற, **பரிமாறி** – சேரக்கலந்து, संश्लेषिத்தென்றபடி. **स्तोत्रத்திலும் श्रीवैकुण्ठगद्यத்திலுமி**त्यादि । स्तोत्रத்திலருளிச்செய்த मनोरथம்:— धनं मदीयं तव पादपङ्कजं कदानु साक्षात्करवाणि चक्षुषा, कदा पुनश्शङ्खरथाङ्गकल्पक, कदाहमैकान्तिकनित्यकिङ्कर'' इत्यादि । गद्यத்திலருளிச்செய்த मनोरथம்:— ''कदाहं भगवन्तं नारायणं मम कुलनाथं, मम कुलदैवतं, मम कुलधनं, मम भोग्यं, मम मातरं, मम पितरं, मम सर्वं साक्षात्करवाणि चक्षुषा । कदाहं भगवत्पादांबुजद्वयं शिरसा संग्रहीष्यामि. कदा मां भगवान् स्वकीययातिशीतलयातिकोमळया दृशावलोक्यस्निग्धगंभीरमधुरया गिरा परिचर्यायामाज्ञापयिष्यती'' त्यादि । **ऐकान्तिकात्यन्तिकनित्यकिङ्करனான** इति । ऐकान्तिकत्वமாவது — प्रयोजनान्तरानन्वयपूर्वकतदेकनियतत्वம். **आत्यन्तिकत्वं** – तथैव नित्यानुवृत्तत्वं, तत एव नित्यानुवृत्तत्वं वा । प्रयोजनान्तरार्थமாகிலன்றோ प्रयोजनान्तरसिद्धौ निवृत्तமாவது, अथवा **आत्यन्तिकत्वं** – निरतिशयत्वं, **नित्यत्वं** – अविच्छिन्नत्वं, **இவனுகப்பாலே** – இந்த मुक्तனுடைய सन्तोषத்தாலே, **தான் निरतिशयानन्दனாயிருக்குமி**ति । क्रीडाशुकம் क्षीरास्वादத்தாலே உகந்தால் அதைக்கண்டு ராஜாவுகக்குமாப்போலே, निषद्वरदीर्घिकाप्रायமான हृदयकुहरத்தில் நின்றும் இவனை வெளிப்படுத்தி स्वसायुज्यान्तம் கொடுத்த பிறகு அவன் सन्तोषिத்தால் அதனால் முன்னிருந்த आनन्दத்தைக்காட்டிலும் अतिशयितनिरतिशयानन्दனாயிருக்குமென்கை. இதனால் स्वसन्तोषத்தாலே भगवाனுக்கு निरतिशयानन्दरूपातिशयाधानம் பண்ணுகையால் இவனுக்கு शेषवृत्तिயும் சொல்லிற்றாயிற்று. இனி मधुविद्यादिகளிலும், महाभारतத்திலும், पाञ्चरात्रத்திலும் சொல்லும் क्रम-

---

[14] *ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் 27.*
[15] *பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 307-77.*

नारायणं हरिम् । प्रभुर्वहति शुद्धात्मा परमात्मानमात्मना'' [16]''ये तु दग्धेन्धना लोके पुण्यपाप-विवर्जिताः । तेषां वै क्षेममध्वानं गच्छतां द्विजसत्तम ।। सर्वलोकतमो हन्ता आदित्यो द्वारमुच्यते । ज्वालामाली महातेजा येनेदं धार्यते जगत् ।। आदित्यदग्ध सर्वाङ्गा अदृश्याः केनचित् क्वचित् । परमाण्वात्मभूताश्चतं देवं प्रविशन्त्युत । तस्मादपि विनिर्मुक्ता अनिरुद्धतनौ स्थिताः । मनो भूता-स्ततो भूयः प्रद्युम्नं प्रविशन्त्युत ।। प्रद्युम्नाच्च विनिर्मुक्ता जीवं सङ्कर्षणं ततः । विशन्ति विप्र प्रवरा-स्साङ्ख्ययोगाश्चतैस्सह ।। ततस्त्रैगुण्यहीनास्ते परमात्मानमञ्जसा । प्रविशन्ति द्विजश्रेष्ठाः क्षेत्रज्ञं निर्गुणात्मकम् ।। सर्वावासं वासुदेवं क्षेत्रज्ञं विद्धि तत्वतः । समाहितमनस्कास्तु नियतास्संयतेन्द्रियाः ।।

முக்திபக்ஷத்திலுள்ள கதிவிசேஷங்களையும், ஸத்யலோகத்தில் வஸிக்கும் தாத்ராதிகளுடைய கதிப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகை இங்கு அனபேக்ஷிதமென்கிறார் **வஸ்வாதிபதப்ராப்திபூர்வகமோக்ஷஸாதனமான மதுவித்யாதிகளிலுமி**த்யாதினா । வஸ்வாதிபதப்ராப்திபூர்வகம் ப்ரஹ்மப்ராப்தி வரவேண்டுமென்றாசையினாலே மதுவித்யையையுபாஸித்தவனுக்கு வஸ்வாதிபதப்ராப்தியும், ''ஆதித்யாநாமேகோ பூத்வா'' என்கிறபடி ஆதித்யபதப்ராப்தியும் வருமென்று சொல்லியிருப்பதால் ஆதித்யனுடைய அதிகாராவஸானத்தில் அவனுக்கு மோக்ஷம் வரும்போது ஆதித்யகடிதமான இந்த அர்சிராதிகதி வேறாக இருக்கவேண்டுமென்று கருத்து. **ஸத்வம் வஹதீதி** । **ஶுத்தாத்மா** – ஶுத்தஸ்வரூபமான, **ஸத்வம்** – ஸத்வரூபகுணமானது, **வஹதி** – ப்ராபயதி **ஶுத்தாத்மா** – ஶுத்தஸ்வரூபனான **ப்ரபு**: – அநிருத்தாதிகார்யரூபனான அந்த நாராயணனும், **பரமாத்மானம்** – ஸர்வகாரணபூதனான வாஸுதேவனை, **ஆத்மனா** – தானாகவே, வஹதி – ப்ராபயதி, **யே த்விதி** । இது நாராயணீயவசனம். **லோகே** – இந்த லோகத்தில், யே து புண்யபாபவிவர்ஜிதா: । அத ஏவ **தக்தேந்தனா:** – தக்தமான ஸம்ஸாராக்நீந்தனத்தையுடையவர்களோ, **வைஷ்ணவம்** – விஷ்ணுலோகஸம்பந்தியான, **அத்வானம்** – மார்க்கத்திலே, **கச்சதாம்** – போகிற, **தேஷாம் வை** – அவர்களுக்கே, ''ஜ்வாலாமாலீ மஹாதேஜா ஆதித்யோ த்வாரமுச்யத இத்யன்வய:** । **யேன** – யாதொரு ஆதித்யனாலே, **தார்யதே** – ஸ்வப்ரகாஶத்தினாலே தரிக்கப்படுகிறதோ, **ஆதித்யதக்தஸர்வாங்கா:** – ஆதித்யனாலே கொளுத்தப்பட்ட ப்ராக்ருதஸர்வாங்கங்களையுடையவர்களாய், **அத ஏவ** – அஶரீரத்வாதேவ, **அத்ருஶ்யா:** – ஓரிடத்திலுமொருவராலும் பார்க்கமுடியாதவர்களாய், **பரமாண்வாத்மபூதாஶ்ச** – பரமாணுரூபமான ஆத்மஸ்வரூபமாத்ரத்தாலே அவஶிஷ்டர்களாய், **தந்தேவம் ப்ரவிஶந்தி** – அநிருத்தரூபியான அந்த பகவானை ப்ரவேஶிக்கிறார்கள். அநிருத்ததனௌ ஸ்திதா: – அநிருத்தஶரீரத்தில் ப்ரவேஶித்திருக்குமவர்கள், **தஸ்மாதபி விநிர்முக்தாஸ்ஸந்த:** – அந்த அநிருத்தஶரீரத்தில் நின்றும் விடுபட்டவர்களாய், **மனோபூதா:** – மனோமாத்ராவஶிஷ்டர்களாய்க்கொண்டு, **விப்ரப்ரவரா:** – ஆத்மகுணபரிபூர்ணா: ப்ராஹ்மணா:, **ஸாங்க்யயோகா:** – ஸாங்க்யநிஷ்டா: யோகநிஷ்டாஶ்ச, **ஜீவம்** – ஜீவாதிஷ்டாதாவான, **ஸங்கர்ஷணம்** – ஸங்கர்ஷணரூபியான பகவானை, **விஶந்தி** – ப்ரவேஶிக்கிறார்கள். **தத:** – ஸங்கர்ஷணனையடைந்தபிறகு, **த்ரைகுண்யஹீனாஸ்தே** – குணத்ரயஶூன்யர்களான

---

[16] பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 354-13-20.

एकान्त भावोपगता वासुदेवं विशन्ति ते'' इत्यादि*களான* महाभारतादिवचन*ங்களிலும்,* [17]''श्वेतद्वीपमितः प्राप्य विश्वरूपधरं हरिम् । ततोऽनिरुद्धमासाद्य श्रीमत्क्षीरोदधौ हरिम् ॥ ततः प्रद्युम्नमासाद्य देवं सर्वेश्वरेश्वरम् । ततस्सङ्कर्षणं दिव्यं भगवन्तं सनातनम् । अयमप्यपरो मार्गस्सदा ब्रह्मसुखैषिणाम् ॥ परमैकान्तिसिद्धानां पञ्चकालरतात्मनाम्'' *என்றிப்புடைகளிலே* जयत्संहितादि*களிலும்* [18]''विभवार्चनाद्व्यूहं प्राप्य व्यूहार्चनात् परं ब्रह्म वासुदेवाख्यं सूक्ष्मं प्राप्यत इति वदन्ति'' *என்று* श्रीपाञ्चरात्राधिकरण*த்திலும் சில* *வ*धिकारिविशेष*ங்களைப் பற்றச்சொல்லுகிற* क्रममुक्तिपक्ष*த்திலும்,* सत्यलोकादि*களிலிருந்து* मुक्त*ராம வர்களுக்குமுள்ள* गतिविशेषादि*களிருக்குங்கட்டளைகளவ்வோ வ*धिकारि

அவர்கள், **अञ्जसा** – शीघ्रமாக, **परमात्मानं** – वासुदेवனை, **सर्वावासं वासुदेवमित्यादि,** सर्वावास-भूतனாகையாலே அந்த वासुदेवனை सर्वान्तर्यामिயாகத் தெரிந்துகொளென்றபடி. **नियताः** – कर्मानुष्ठानादिनियमयुक्ताः, **संयतेन्द्रियाः** – शब्दादिविषयங்களில் நின்றும் நன்றாக இழுக்கப் பட்ட इन्द्रियங்களையுடையவர்களாய், अतएव (वासुदेवனிடத்தில்) **एकान्तभावोपगताः** – ''वासुदेवस्सर्व'' மென்கிற बुद्धिயை யுடையவர்களாய், **श्वेतद्वीपमित्यादि** । क्रममुक्त्यपेक्षैயாலே व्यूहोपासनம் பண்ணும் ஸர்வகாலத்திலும் ब्रह्मानुभवरूपसुखத்தை ஆசைப்படுமவர் களாயும், परमैकान्तिகளாயும், साक्षात्कारपर्यन्तமான भगवदनुभवसिद्धिயையுடையவர்களாயும், पाञ्चकालिककैङ्कर्यத்தில் अत्यन्तानुरक्तர்களாயுமிருக்கிற मुमुक्षुக்கள் இந்த लोकத்திலிருந்து क्षीराब्धिमध्यத்திலிருக்கும் श्वेतद्वीपनामकமான केवलशुद्धयाजिகள் வஸிக்கும் द्वीपविशेषத்தை யடைந்து, அங்குள்ள अनिरुद्धांशभूतனான भगवानையடைந்து, பிறகு सर्वेश्वरेश्वरனான प्रद्युम्नனையடைந்து, அதன் பிறகு सनातनனான सङ्कर्षणனையடைந்து वासुदेवனையடை கிறார்கள். श्वेतद्वीपमितः प्राप्य என்று சொன்ன இந்த मार्गமும் अर्चिरादिகளைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு मार्गம் என்கை. **என்றிப்புடைகளிலே** – என்று கீழ்ச்சொன்ன प्रकारங்களிலே. **विभवार्चनादित्यादि** । முன் சொன்ன व्यूहाद्व्यूहान्तरप्राप्तिபோலே विभवोपास-नाद्व्यूहप्राप्तिயும், व्यूहाद्वासुदेवप्राप्तिயும் भिन्नगतिक्रमமிறே. **சில अधिकारिविशेषங்களைப்பற்ற** – क्रममुक्त्यपेक्षिகளான अधिकारिविशेषங்களையுத்தேசித்து. **क्रममुक्तिपक्षத்திலும்** – இந்த शरीरத்தினின்றும் புறப்பட்டு நேராக अर्चिराद्यमानवान्तातिवाहिकர்களால் ब्रह्मप्राप्तिயைச் சொல்லுகிற अर्चिरादिमार्गமன்றிக்கே क्रमமாக वसुपदத்தையடைந்து அதினின்றும் ब्रह्मத்தையடைகிறானென்றும், முதலில் अनिरुद्धனையடைந்து பிறகு प्रद्युम्नனை, பிறகு सङ्कर्षणனை, பிறகு वासुदेवனையென்றும் சொல்லும் क्रममुक्तिपक्षத்திலும். **सत्यलोकादि**

17 *ஜயத்ஸம்ஹிதை.*
18 *ஸ்ரீபாஷ்யம் 2-2-41.*

களுக்கே ज्ञातव्यங்களாகையாலிங்கவை வகுத்துச் சொல்லுகை अपेक्षितமன்று. இக்गत्यनुसन्धानादिகள் स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठனான விவனுக்கு सद्वारक प्रपत्ति-निष्ठனுக்குப்போலே उपायाङ्गமாக நாள்தோறும் कर्तव्यங்களன்றேயாகிலும் இவ்வுपायத்திலிழியும் போது अधिकारित्वसिद्धिக்காக फलार्थित्वமபेक्षितமாகையாலே फलपर्वविशेषानुसन्धानமாய்ப் புகிறக்கடவன. பின்பு வரப்புகுகிற கண்ணாளத்துக்கு நாளெண்ணியிருக்குமாப்போலே पूर्वप्रार्थित पुरुषार्थ-

---

களிலிருந்து முக்ராமவர்களுக்குமிति । सत्यलोकத்திலுள்ள चतुर्मुखब्रह्माவிற்கும், அந்த லோகத்திலுள்ள इतरपरिजनங்களுக்கும் ''ब्रह्मणा सह ते सर्वे संप्राप्ते प्रतिसञ्चरे । परस्यान्ते कृतात्मानः प्रविशन्ति परां गतिम्'' என்கிறபடி प्राकृतप्रळयान्तத்தில் मोक्षமாகையாலே அப்போது अर्चिरादि-मार्गघटकचन्द्रसूर्यादिகளுக்கு सत्यलोकलयात्पूर्वமே लयமாவश्यकமாகையாலே सूर्यचन्द्रादिघटितமான अर्चिरादिमार्गம் घटियाதாகையாலவர்களுக்கு मार्गान्तरமே சொல்லவேண்டுமென்று கருத்து. **அவ்வோ अधिकारिகளுக்கே** – அவ்வோ मार्गத்தாலே क्रममुक्तिயையே अपेक्षिக்கும் அவ்வோ विद्याविशेषाधिकारिகளுக்கே. **இங்கு அவை வகுத்துச்சொல்லுகை अपेक्षितமன்று** इति । **இங்கு** – क्रमமாகவன்றிக்கே अव्यवधानமாகவே परमपदगन्ताக்களான प्रपन्नர்களுக்கேற்பட்ட अर्चिरादिमार्गनिरूपणावसरத்தில், **வகுத்துச்சொல்லுகை अपेक्षितமன்று** – सामान्यமாக வேறு मार्गமுமுண்டென்று சூசிப்பிக்கவேண்டுமேயொழிய, अर्चिरादि मार्गத்தைப்போல் அவைகளையும் பிரித்து स्पष्टமாகச் சொல்லுகை अपेक्षितமன்று. ஆனாலும் स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठனுக்கு उपायाङ्गतया नित्यं चिन्तनीयமல்லாமையால் இதின் निरूपणந்தான் सप्रयोजनோமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இக்गत्यनुसन्धानादिகளி**त्यादिना । இங்கு आदिपदத்தால் हान्युपायनचिन्तनादिग्रहणம். **இவ்வுपायத்திலிழியும்போது** इति । उपायानुष्ठानात्पूर्वமென்றபடி. **अधिकारित्वसिद्धिக்காக फलार्थित्वम-पेक्षितமாகையாலே** इति । उपायानुष्ठानात्पूर्वं उपायफलार्थित्वமில்லாவிடில் அந்த उपायத்திற்கு அவன் अधिकारिயாகமாட்டானென்று கருத்து. **फलपर्वविशेषानुसन्धानமாய்ப் புகிறக்கடவன்** इति । अर्चिरादिगतिயும் उपायத்தின் फलपर्वविशेषமாகையால் तदनुसन्धानம் उपायानुष्ठा-नात्पूर्वமधिकारिकोटिயிலே புகுறுமென்றபடி. ஆனாலும் प्रपत्त्यनुष्ठानानन्तरம் गतिचिन्तनमहरहः कर्तव्यமோவென்னவருளிச்செய்கிறார் **பின்பு** इत्यादिना । **வரப்புகுகிற கண்ணாளத்துக்கு நாளெண்ணியிருக்குமாப்போலே** इति । लोकத்தில் ஒரு ब्रह्मचारिக்கு कल्याणத்திற்காக ஒரு मुहूर्तदिनத்தை निश्चयித்து தெரிவித்திருந்தாலவன் कल्याणदिनपर्यन्तம் நமக்குக் कल्याणமித்தனை நாளில் வரப்புகுகிறதென்று प्रतिदिनமும் நாளையெண்ணிக் கொண்டிருப்பது வழக்கம். அதுபோல் என்றபடி. நாளெண்ணாவிட்டாலும்

स्मरणमात्रமாய் இப்புருஷார்थம் பெறப்புகுகிறோமென்கிற प्रीत्यतिशयத்தை விளைப்பித்துக்கொண்டு स्वयंप्रयोजनமாயிருக்கும். ஆகையாலிங்கு समुदाय-ज्ञानमात्रத்தாலுமிவனுக்கपेक्षित सिद्धियுண்டு. "समीपं राजसिंहस्य रामस्य विदिता-त्मनः । संकल्पहयसंयुक्तैर्यान्तीमिव मनोरथैः" என்னும்படி பிராட்டியிருந்த விருப்பு இவனுடைய गत्यनुसन्धानத்துக்கு निदर्शनம்.

நடைபெற வங்கிப்பகலொளி நாளுத்தராயணமாண்
டிடைவருகாற்றிரவி யிரவின்பதி மின்வருணன்
குடையுடைவானவர்கோமான் பிரசாபதி யென்றிவரால்
இடையிடை போகங்களெய்தி யெழிற்பதமேறுவரே. *(28)*

कल्याणमवर्जनीयமாக வருவதாயிருந்தாலும் स्वयंप्रयोजनமாக அவன் நாளெண்ணுமாப் போலே என்று கருத்து. **पूर्वप्रार्थितपुरुषार्थस्मरणमात्रமாய**िति । अर्चिरादिगतियும் उपायानुष्ठानத்திற்கு முன்பு फलமாக प्रार्थिக்கப்பட்டிருப்பதால் अनुष्ठानத்திற்குப் பின்பு அந்த गति चिन्तनம் पुरुषार्थस्मरणमात्रமாய் முடியுமென்றபடி. இதனால் प्रयोजनமுண்டோ வென்ன இதுவே स्वयंप्रयोजनமென்கிறார் **இப்புருषार्थ**मित्यादि । **ஆகையால்** – अङ्गமன்றிக்கே फलपर्वानुसन्धानविशेषமாகையால், **समुदायज्ञानमात्रத்தாலு**मिति । समुदायज्ञानமாவது विशेषाकारம் தெரியாவிடிலும் तद्विषयकस्थूलமான ज्ञानம். **अपेक्षितसिद्धियுண்டு** इति । अपेक्षितமான अधि-कारத்திற்கும் स्वयंप्रयोजनமான स्मरणத்திற்கும் सिद्धियுண்டென்றபடி. இந்த गतिचिन्तनத்துக்கு अनुरूपமானதொரு दृष्टान्तத்தைக் காட்டுகிறார் **समीपं राजसिंहस्ये**त्यादिना । **राजसिंहस्य** – राजश्रेष्ठस्य, இதனால் परत्वकथनம். **विदितात्मनः** – सीतावियोगसहिष्णुவாகத் தன்னை யறிந்து கொண்டிருக்கிற, **रामस्य** – ராமனுடைய, இதனால் सर्वजनहृदयरञ्जकत्वरूपसौलभ्यादिगुण-सूचनம். **समीपं** – समीपத்தை, **सङ्कल्पहयसंयुक्तैः** – இப்பொழுதே रामसमीपத்திற்குப் போக வேண்டுமென்கிற सङ्कल्पமாகிற குதிரையோடு சேர்ந்ததுகளான, **मनोरथैः** – फलानु-भवेच्छाविशेषங்களாகிற, **रथैः** – रथங்களாலே, **यान्तीमिवस्थितां** – செல்கிறவள் போலிருக்கிற என்கை. **என்னும்படி பிராட்டி யிருந்த விருப்பு** – என்று महर्षि சொல்லும்படி பிராட்டி अनुष्ठिத்துக்காட்டின रामसमीपगमनचिन्तावत्वरूपமான स्थिति, **இவனுடைய गत्यनुसन्धानத்துக்கு निदर्शनம்** – स्वतन्त्रप्रपत्तिनिष्ठனுடைய स्वयंप्रयोजनமான गतिचिन्तनத்திற்கநுरूपமான दृष्टान्तம்.

இனி முன்பு श्लोकத்தில் சொல்லப்பட்ட आतिवाहिकர்களால் நடுவே நடுவே सत्करिக்கப்பட்டு अर्चिरादिमार्गத்தாலே परमपदத்தில் ஏறுவார்களென்று பாட்டாலே அருளிச்செய்கிறார் **நடைபெற** इत्यादि । **நடைபெற** – अर्चिरादिमार्गத்திலே நடக்க

पितृपथघटीयन्त्रारोहावरोहपरिभ्रमैः
निरयपदवीयातायातक्रमैश्च निरन्तरैः ।
अधिगतपरिश्रान्तीनाज्ञाधरैरतिवाह्य नः
सुखयति निजच्छायादायी स्वयं हरिचन्दनः ॥ ४७ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
गतिचिन्तनाधिकारः एकविंशः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

வாரம்பித்தபிறகு, **அங்கி** – अग्नि, अर्चिरभिमानिदेवतै யென்றபடி. **பகல்** – दिनம், **ஒளிநாள்** – शुक्लपक्षம், **உத்தராயணம்** – मकरादिषण्मासம், **ஆண்டு** – वर्षம், **இடை** – संवत्सरத்திற்கும் आदित्यனுக்கும் मध्यத்தில், **வரு** – வருகிற, **காற்று** – வாயு, संवत्सरादादित्य மென்று क्रमமிருக்கச்செய்தேயும், ''वायुमब्दादविशेषविशेषाभ्यां'' என்கிறसूत्रத்தில் संवत्सरादित्ययोर्मध्यத்தில் வாயுவிற்குப் प्रवेशம் निर्णीतமிறே. **இரவி** – सूर्यன், **இரவின்பதி** – रात्रिக்குப் பதியான चन्द्रன், **மின்** – वैद्युतன், **வருணன்** – वरुणदेवतै, **குடையுடை** – देवराजனாகையாலே छत्रविशिष्टனான, **வானவர் கோமான்** – देवेन्द्रன், **என்றிவரால்** – என்கிற आतिवाहिकர்களால், **இடையிடை** – मध्ये मध्ये, **போகங்களெய்தி** – सत्कारங்களைப் பெற்று, **எழிற்பதம்** – उत्तरोत्तरोत्कृष्टपदप्राप्तिक्रमेण सर्वोत्कृष्टமான परमपदத்தை, **ஏறுவரே** – பெறுவரென்கை.

संसारத்தில் **परिभ्रमित्து** शान्तர்களான நமக்கு विद्याप्रसन्नனான भगवान् आतिवाहिकர்களாலே स्वप्राप्तिயைத்தந்து सुखिப்பிக்கிறானென்கிறார் अधिकारावसानश्लोकத்தாலே. **पितृपथेति** । **पितृपथं** – पितृयानம், स्वर्गादिகளுக்குப்போகும் धूमादिमार्गமென்றபடி. ''अथ य इमे ग्रामे इष्टापूर्ते दत्तमित्युपासते ते धूममभिसंभवन्ति, धूमाद्रात्रिं, रात्रेरपरपक्षं, अपरपक्षाद्यान् षड्दक्षिणेति मासान्, तान्नैते संवत्सरमभिप्राप्नुवन्ति, मासेभ्यः पितृलोकं'' என்று धूमादिमार्गம் पितृघटितமாகச்சொல்லப்படுகையாலே அதை पितृयानம் पितृपथமென்று சொல்லுகிறது. **घटीयन्त्रं** – பூட்டக்குண்டிகை. அதாவது – கிணர்களிலிருக்கும் ஏற்றம். அதிலே, **आरोहावरोह** – ஏறுவதிறங்குவதாகிற, **परिभ्रमैः** – असकृद्भ्रमणங்களாலும், **निरयपदवीयातायातक्रमैश्च निरन्तरैः** –

निरयपदविயில் निरन्तरமாக போகுகை, வருகையாகிற पर्यायங்களாலும், **अधिगतपरिश्रान्तीन्** – அடையப்பட்ட अधिकமான இளைப்பையுடைய, **नः** – நம்மை, **हरिचन्दनः** – हरिचन्दनமென்கிற कल्पकवृक्षसमानனான भगवान्, अथवा हरिயாகிற चन्दनवृक्षம், **स्वयं** – தானே, **आज्ञाधरैः** – आज्ञानुवृत्तिகளான आतिवाहिकपुरुषர்களாலே, **अतिवाह्य** – सत्कारपूर्वकமாக लीलाविभूतिயில்நின்றும் தன்னை யடைவிப்பித்து, **निजच्छायादायी सन्** – தன் திருவடிச் छायैயைக்கொடுத்து. चन्दनपक्षத்தில் நிழலைக்கொடாநின்றுகொண்டு, **सुखयति** – ''एष ह्येवानन्दयाति'' என்கிறபடி परमानन्दरूपस्वानुभवத்தையும் तत्परीवाहமான कैङ्कर्यத்தையும் கொடுத்து सुखिப்பிக்கிறானென்கை.

॥ इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशपट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
गतिचिन्तनाधिकारः एकविंशः ॥

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

॥ श्रीमद्रहस्यत्रयसारे परिपूर्णब्रह्मानुभवाधिकारः ॥ २२ ॥

वितमसि पदे लक्ष्मीकान्तं विचित्रविभूतिकं
सचिवगमितस्संपद्याविर्भवत्सहजाकृतिः ।
स्फुटतदपृथक्सिद्धिस्सिद्ध्यद्गुणाष्टकतत्फलो
भजति परमं साम्यं भोगे निवृत्तिकथोज्झितम् ॥ ४८ ॥

॥ श्रीः ॥

श्रीसारबोधिनीव्याख्यायां

परिपूर्णब्रह्मानुभवाधिकारः ॥

இப்படி பரமபதத்தையடைந்த பிறகு இவனுக்கு வரும் ச்ரேயஸ்ஸுக்களை ஒரு ச்லோகத்தாலே யருளிச்செய்கிறார் वितमसीति । **वितमसि** – தமோகுணமில்லாத. இது ரஜோகுண மில்லாமைக்குமுபலக்ஷணம். ''क्षयन्तमस्य रजसः पराके'' என்றதிறே ச்ருத்யந்தரம். **पदे** – ''तमसः परस्तात्'' என்று சொன்ன பரமபதத்திலே, இதனால் வைகுண்டமென்கிற பரமபதம் ப்ரக்ருதிமண்டலாந்தர்கதமென்று சொல்லுகிற பக்ஷம் வ்யாவ்ருத்தம். **विचित्रविभूतिकं** – ஆச்சர்யாவஹங் களான லீலாபோகவிபூதிகளையுடைய, இதனால் நிர்விசேஷப்ரஹ்மபாவமே மோக்ஷமென்னும் பக்ஷம் வ்யாவ்ருத்தம், **लक्ष्मीकान्तं** – லக்ஷ்ம்யா அபி மநோஹரனான பகவானை, இதனால் அர்ச்சிராத்யாதிவாஹிககணம் கார்யபூதனான சதுர்முகனையே அடைவிப்பிக்கிறது என்று கார்யாதிகரணத்தில் ''कार्यं बादरि-रस्य गत्युपपत्तेः'' என்று சொன்ன பாதரிபக்ஷவ்யாவ்ருத்திः । **सचिवगमितः** – பகவானுக்கு அந்தரங்கர் களான ஆதிவாஹிகர்களாலே அடைவிக்கப்பட்ட ப்ரபந்நனான ஆத்மா, இதனால் அர்ச்சிராதி-பாதார்த்தம் அநுவதிக்கப்பட்டது. இனி பலபாதத்திலுள்ள அதிகரணங்களினர்த்தத்தைக் க்ரமேண ஸங்க்ரஹித்துக் காட்டுகிறார் **संपद्याविर्भवत्सहजाकृतिरिति** । **संपद्य** – பரஞ்சோதிஸ்ஸான பகவானை யடைந்து, ஆவிர்பவந்த்ய: ஸஹஜா: ஆக்ருதய: – ஆகாரா: யஸ்ய ஸ: – ஆவிர்பவத்ஸஹஜாக்ருதி: । இங்கு ஆவிர்பாவசப்தத்தாலும் ஸஹஜசப்தத்தாலும் அபஹதபாப்மத்வாத்யாகாரங்கள் ஆகந்துகங்களன்றென்று ஸூசிதம். இதனால் ''परञ्ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते'' என்கிற ச்ருத்யர்த்தமும், संपद्याविर्भाव-

இக் கதிவிசேஷத்தாலே சென்றவனுடைய பரிபூர்ணப்ரஹ்மானுபவமிருக்கும்படி யெங்ஙனேயென்னில்; [1]"அனைத்துலகுமுடையவரவிந்தலோசன னைத்தினைத்தனையும் விடாள்" இத்யாதிகளிற்படியே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வா-வஸ்தைகளிலும் ஸர்வேஶ்வரனை அனந்தங்களான விக்ரஹகுண விபூதிசேஷ்டிதங்களிலொன்று ங்குறையாமே நிரதிஶயபோக்யமாக விஷயீகரித்துக்கொண்டிருக்கும். இவ்வ நுபவம் ஈஶ்வரனுக்கு மிவனுக்குமத்யந்ததுல்யமாகையாலே பரமஸாம்யஞ்சொல்லு

திகரணார்த்தமும் ஸூசிதமாகிறது. **स्फुटतदपृथक्सिद्धिः** – स्फुटः – प्रत्यक्ष विषयीकृतः, तदपृथक्सिद्धिर्येन, அந்த பகவானோடு ப்ருதக்வ்யபதேஶானர்ஹமான ஸம்ஶ்லேஷவிஶேஷமானது எவனாலே ப்ரத்யக்ஷீகரிக்கப் பட்டதோ. இதனால் அவிபாகேன த்ருஷ்டத்வாதிகரணார்த்தம் ஸூசிதம். **सिद्ध्यद्गुणाष्टकतत्फलः** – सिद्ध्यन्ति गुणाष्टकतत्फलानि यस्य सिद्ध्यद्गुणाष्टकतत्फलः । गुणाष्टकानि अपहतपाप्मत्वादीनि । तत्फलानि "स एकधा भवति" "जक्षत् क्रीडन् रममाणः" "स यदि पितृलोककामो भवती" त्याद्युक्तानि । अत्र गुणाष्टकेत्यनेन "ब्राह्मेण जैमिनिरुपन्यासादिभ्यः, चितितन्मात्रेण तदात्मकत्वादित्यौडुलोमिः, एवमप्युपन्यासात् पूर्वभावादविरोधं बादरायणः" என்கிற ஸூத்ரங்களினர்த்தம் ஸூசிதம். तत्फलेत्यनेन ஸங்கல்பாதிகரணார்த்தமும், "अभावं बादरिराह ह्येवं, भावं जैमिनिर्विकल्पा मननात्, द्वादशाहवदुभयविधं बादरायणोऽतः" என்கிற ஸூத்ரங்களினர்த்தமும் ஸூசிம். **निवृत्तिकथोज्झितं** – புனரபி ஸம்ஸாரநிவ்ருத்திப்ரஸ்தாவமேயில்லாதபடி. இதனால் அனாவ்ருத்திஶ்ஶப்தாதனாவ்ருத்திஶ்ஶப்தாத் என்கிற ஸூத்ரத்தினர்த்தம் ஸூசிதம். **भोगे** – பகவதனுபவரூபமான போகமாத்ரத்திலே, இதனால் ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜாதிகரணார்த்தம் ஸூசிதம். **परमं साम्यं** – ப்ரஹ்மத்தோடு பரமஸாம்யத்தை,"तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति" என்று ஶ்ருதியில் சொல்லப்பட்ட பரமஸாம்யத்தை, **भजति** – அடைகிறானென்கை.

இனி பரிபூர்ணப்ரஹ்மானுபவப்ரகாரத்தைச் சொல்லப்போகிறவராய் முதலில் தந்நிரூபணாகாங்க்ஷையை ப்ரஶ்னபூர்வகமாக உண்டு பண்ணுகிறார் **இக்கதிவிஶேஷத்தாலே** इति । **அனைத்துலகுமி**त्यादि । **அனைத்துலகுமுடைய** – உபயவிபூதிவிஶிஷ்டனான, **அரவிந்தலோசனனை** – தாமரஸபுஷ்பம் போன்ற திருக்கண்களையுடையவனான பகவானை, **தினைத்தினையும் விடாள்** – தினை – ஏகதேஶம், ஏகதேஶத்தையும் விடாள், பகவானை ஸர்வாங்கவிஶிஷ்டனாகவே அனுபவிப்பாளென்றபடி. இதை விவரிக்கிறார் **ஸர்வதேஶே**त्यादिना । **நிரதிஶயபோக்யமாக** इति । காஷ்டலோஷ்டாதிகளைப்போலே உதாஸீனமாக விஷயீகரிக்கையன்றிக்கே நிரதிஶயானுகூலமாக அனுபவிப்பானென்றபடி. **இவ்வனுபவம்** – போகரூபமான இந்த ஸாக்ஷாத்காரம். **ஈஶ்வரனுக்குமிவனுக்குமத்யந்ததுல்யமாகையாலே** इति । ஈஶ்வரத்வ, நியாம்யத்வ, ஶேஷித்வ, ஶேஷத்வாதி-

---

[1] திருவாய்மொழி 6-7-12.

கிறது. [2]"உணர்முழுநல" மென்றும், [3]"निरस्तातिशयाह्लादसुखभावैकलक्षणा । भेषजं भगवत्प्राप्तिरेकान्तात्यन्तिकी मता ॥ என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே भगवत्स्वरूपம் भोग्यமாகப்प्राप्तம், மற்றுள்ளவை भोग्यமாம்படியெங்ஙனே யென்னில்; राजमहिषिக்கு राजाभोग्यனானால் அவனுக்கபிமதங்களாய் அவனுடைய भोगத்துக்குறுப்பான भोगोपकरणभोगस्थानादिகளும் இவளுக்கனுகூலமாமாப்போலே இங்கும் भगवत्स्वरूपानुबन्धिகளானவையெல்லாம் भोग्यமாகக் குறையில்லை. இப்படி सर्वप्रकारविशिष्टனாய்க்கொண்டு सर्वेश्वरன்

धर्मங்களாலே ईश्वरனுக்கும் मुक्तனுக்கும் अत्यन्तवैलक्षण्यமிருந்தாலும், प्रमेयत्वव्यापकभोग्यत्वप्रकारकसाक्षात्कारविषयத்திலே இவர்களுக்கு ईषद्वैलक्षण्यமுமின்றிக்கே अत्यन्तसाम्यமே உள்ளதென்றபடி. **परमसाम्यஞ்சொல்லுகிறது** इति । एकदेशத்தில் वैधर्म्यத்தையுடைய வஸ்துக்களுக்கு एकदेशத்தில் अत्यन्तसाधर्म्यத்தாலே परमसाम्यம் சொல்லுவது शास्त्रसंमतமிறே. இந்த मुक्तனுக்கு आनन्दादिमयமான भगवत्स्वरूपம் भोग्यமானாலும், तत्संबन्धिயான विभूतिसामान्यமும் भोग्यமாகுமோவென்று ஶங்கித்து समाधानமருளிச்செய்கிறார் **உணர் முழு நலமि**त्यादि । முழு என்றது உணரிலும் நலத்திலும் मध्यमणिन्यायத்தாலே अन्वयिக்கிறது. முழு உணர் – कृत्स्नांशமும் ज्ञानस्वरूपம். முழு நலம் – कृत्स्नांशமும் आनन्दस्वरूपம். **निरस्तेति** । இது विष्णुपुराणवचनம். निरस्ताः अतिशयाः यस्याः निरस्तातिशया । स्वस्मादुत्कृष्टावधिरहिता என்றபடி. **आह्लादसुखभावैकलक्षणा** – आह्लादसुखभावः – आनन्दसुखत्वमेव एकलक्षणं यस्याः । सिद्धान्तத்தில் सुखत्वमनुकूलत्वरूपமாகையாலது ज्ञानेतरங்களுக்குமுண்டாகையால் तद्व्यावृत्त्यर्थம் भगवदनुभवरूपभगवत् प्राप्तिக்கு आह्लादसुखलक्षणत्वம் சொன்னது. तथाच भगवदनुभवरूपभगवत् प्राप्तिக்கு आनन्दरूपत्वம் சொன்னதாயிற்று. **एकान्ता** – प्रयोजनान्तराविषयिणी । **आत्यन्तिकी** – उत्तरावधिरहिता । सर्वकालव्यापिनीत्यर्थः । **भगवत्प्राप्तिः** – उभयविभूतिविशिष्टभगवदनुभवः । **भेषजं मता** – संसारव्याधिக்கு भेषजமாக निश्चयिக்கப்பட்டது. **என்றும் சொல்லுகிறபடியே** – ज्ञानமென்றும், आनन्दமென்றும், आनन्दसुखभावैकलक्षणமான प्राप्तिக்கு विषयமென்றும் சொல்லுகிறபடியே. **भगवत्स्वरूपம் भोग्यமாகப் प्राप्तमि**ति । ज्ञानत्वादानन्दत्वादानन्दात्मकानुभवविषयत्वाच्च भोग्यत्वம் स्वतस्सिद्धமென்றபடி. **மற்றுமுள்ளவை भोग्यமாம்படியெங்ஙனேயென்னிலி**ति । भगवद्व्यतिरिक्त भगवत्संबन्धिगुणविभूत्यादिகள் எப்படி भोग्यமாகுங்களென்றபடி. भगवत्संबन्धिகளெல்லாம் भोग्यமாகும் வழியை दृष्टान्तத்தைக்காட்டியுபபாதிக்கிறார் **राजमहिषिக்கு** इत्यादिना । இப்படி सर्वप्रकारविशिष्टனான भगवान् भोग्यனாவானென்பதில் दृष्टान्त

---

[2] திருவாய்மொழி 1-1 -2.
[3] விஷ்ணுபுராணம் 6-5-59.

போ⁴க்³யனென்னுமிடம் ச்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி³களிலே ப்ரஸித்³த⁴ம். இவ்வர்த்த²த்தை பூ⁴மாதி⁴கரணத்திலே ஸாதி⁴த்தருளினார். இவற்றில் நிரதிசயாநுகூல்யத்தாலே பரமப்ராப்ய மாகையாலே ப⁴க³வத்ஸ்வரூபத்தை பரமபத³மென்கிறது. இப் ப⁴க³வத்ஸ்வரூபத்தினுடைய பரிபூர்ணாநுப⁴வம் பெறுவது போ⁴க்³யதமமாய் ஸர்வோத்தரமாயிருப்பதொரு ஸ்தா²நவிசேஷ

மிருந்தாலும் प्रमाणसंप्रदायமின்றிக்கே तावन्मात्रத்தாலே तत्सिद्धि சொல்லக்கூடுமோவென்ன அதில் प्रमाणसंप्रदायங்களைக் காட்டுகிறார் **இப்படி**யித்யாதிநா । **போ⁴க்³யனென்னுமிடம்** – போ⁴க்³யனென்பது. **ச்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி³களிலே ப்ரஸித்³த⁴**மிதி । ''सोऽश्नुते सर्वान् कामान् सह । ब्रह्मणा विपश्चिता'', ''रसꣳह्येवायं लब्ध्वानन्दी भवति'', ''मनसैतान् कामान् पश्यन् रमते य एते ब्रह्मलोके'', सर्वꣳह पश्यः पश्यति सर्वमाप्नोति सर्वशः'' इत्यादि ச்ருதிகளிலும், एतदुपबृंहणங்களான புராணங்களிலும் ப்ரஸித்³த⁴மென்றபடி. **பூ⁴மாதி⁴கரணத்திலே ஸாதி⁴த்தருளினா**ரிதி । ''यत्र नान्यत्पश्यति नान्यच्छृणोति नान्यद्विजानाति स भूमा'' என்பது भूमाधिकरणविषयवाक्यம். இந்த श्रुत्यर्थம்:— अनवधिकातिशय-सुखरूपे ब्रह्मणि अनुभूयमाने ततोऽन्यत्किमपि न पश्यति अनुभविता । ब्रह्मस्वरूपतद्विभूत्यन्तर्गतत्वाच्च कृत्स्नस्य वस्तुजातस्य । अतः ऐश्वर्यापरपर्यायविभूतिगुणविशिष्टं निरतिशय सुखरूपं ब्रह्म अनुभवन् तद्व्यतिरिक्तस्य वस्तुनः अभावादेव किमप्यन्यन्न पश्यति । अनुभाव्यस्य सर्वस्य सुखरूपत्वादेव दुःखञ्च न पश्यति । तदेव हि सुखं, यदनु-भूयमानं पुरुषानुकूलं भवति'' என்று பா⁴ஷ்யத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி ஸர்வ-ப்ரகாரவிசிஷ்டனான ஈச்வரன் போ⁴க்³யத்வப்ரகாரகாநுப⁴வவிஷயனாய்க்கொண்டு ப்ராப்யனானால் ப⁴க³வானைப்போலே விசேஷணீபூ⁴ததத்³விபூ⁴த்யாதி³களும் ப்ராப்யங்களாகவேண்டாமோ? இஷ்டாபத்தியென்னில்; அவைகளிலும் पद्यते – प्राप्यत इति पदं என்கிற வ்யுத்பத்திமத்தான பரமசப்³த³-ஸஹிதபத³சப்³த³ப்ரயோக³ம் கூடுமோவென்ன, அவைகளுக்கும் பத³சப்³த³வாச்யத்வம் கூடினாலும் பரமசப்³த³த்தோடு ஸமஸ்தமான பத³சப்³த³வாச்யத்வம் சிலவற்றுக்கே கூடுமென்று ஸோபபத்திகமருளிச்செய்கிறார் **இவற்றில்**ீத்யாதிநா । **இவற்றில்** – விபூ⁴திவிபூ⁴திமத்ஸமுதா³யத்தில் घटकत्वं सप्तम्यर्थः । இதற்கு ப⁴க³வத்ஸ்வரூபத்தை யென்பதோடந்வயம். இந்த் ஸ்வரூபத்திற்கு பரம-பத³சப்³த³வாச்யத்வே ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் **நிரதிசயாநுகூல்யத்தாலே பரமப்ராப்யமாகையாலே** இதி । விபூ⁴த்யாதி³களும் அநுகூலதயா ப்ராப்யங்களாகையாலே பத³சப்³த³வாச்யங்களானாலும், நிரதிசயாநுகூல்யத்தாலே ப்ராப்யங்களல்லாமையால் பரமப்ராப்யங்களன்றாகையால் பரமபத³-சப்³த³வாச்யத்வம் அவைகளுக்குக் கூடாதென்று கருத்து. **ப⁴க³வத்ஸ்வரூபத்தை பரமபத³மென்கிறது** இதி । ''विष्ण्वाख्यं परमं पदं'' इत्यादि ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகின்றன என்றபடி. ''तद्विष्णोः परमं पदं'' என்று ஸ்தா²நவிசேஷத்தில் பரமபத³சப்³த³ப்ரயோக³த்திற்கு உபபத்தியை யருளிச்செய்கிறார் **இப் ப⁴க³வத் ஸ்வரூபத்தினுடைய** इत्यादिना । **பரிபூர்ணாநுப⁴வம் பெறுவது** इति । यद्देशावच्छेदेन பரமபத³சப்³த³வாச்யனான ப⁴க³வானுடைய பரிபூர்ணாநுப⁴வம் உண்டாகிறதோ? எது ஸர்வோத்தரஸ்தா²நமோ?

த்திலே சென்றாலாகையாலே அந்த स्थानविशेषத்தையும் परमपदமென்கிறது. இவ்வனுபவத்துக்காश्रयமாய்க்கொண்டநுभाव्यமாகையாலே भगवद्विभूतिभूतமாய் ज्ञानानन्दलक्षणமான தன் स्वरूपத்தையும் परमपदமென்கிறது. இவை மூன்றுக்கும் மற்றுள்ளவற்றுக்கும் प्राप्यत्वमात्रமविशिष्टம். இப்படி भगवत्स्वरूपगुणविग्रहादिகளும் शुद्धसत्वाश्रयமான नित्यविभूतिயும் स्वस्वरूपமும் भोग्यமானாலும் प्रतिकूलமாக प्रत्यक्षादिप्रमाणसिद्धமாய் मुमुक्षुவுக்கு त्याज्यமாக

அதையும் गौण्या वृत्त्या परमपद शब्दवाच्यமாகச் சொல்லலாமென்று கருத்து. "तद्धाम परमं मम" என்றும், "द्वितीयं विष्णुसंज्ञस्य योगिध्येयं परं पदं" என்றும் जीवस्वरूपத்திலும் परमपदशब्द-प्रयोगத்திற்கு उपपत्तिயை யருளிச்செய்கிறார் **இவ்வனுபவத்துக்கு आश्रयமாய்க்கொண்டு अनुभाव्यமாகையாலே** इति । இந்த विष्णवाख्यपरमपदानुभवத்திற்கு आश्रयமாகையாலும், "आत्मेति तूपगच्छन्ति" என்கிறபடியே "अहं ब्रह्मास्मि" என்கிற मुक्तिकालिकब्रह्मप्रकारकानुभवத்தில் विशेष्यतया अनुभाव्यமாகையாலுமென்றபடி. **भगवद्विभूतिभूतமாய் ज्ञानानन्दलक्षणமான** इति । இது हेतुगर्भविशेषणம். अचिद्विलक्षणज्ञानानन्दलक्षणविभूतित्वादित्यर्थः । **தன் स्वरूपத்தையும்** – मुक्तனான தன் स्वरूपத்தையும், **परमपदமென்கிறது** इति । जीवस्वरूपம் परमप्राप्यभगवदनुभवाश्रयतया ब्रह्मप्रकारकताद्दशानुभवविशेष्यतया, ज्ञानान्दतया उत्कृष्टतया च गौण्यावृत्त्या परमपदशब्दத்தாலே व्यवहरिக்கப்படுகிறது என்றபடி. இப்படியாகில் परमपदशब्दवाच्यமான இம்மூன்றும் प्राप्यமாய் इतरங்கள் अप्राप्यங்களென்று கொள்ளவேண்டி வாராதோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இவை மூன்றுக்கும் மற்றுள்ளவற்றுக்கும் प्राप्यत्वमात्रமविशिष्टமிति** । இம் மூன்றுக்குப்போல் மற்றுள்ளவைக்கு परमप्राप्यत्वமில்லாவிடிலும் தினைத்தினையும் விடாளென்றும், "सर्वꣳ ह पश्यः पश्यति" என்றும் विभूतिसामान्यத்திற்கும் अनुभाव्यत्वம் சொல்லுகையால் प्राप्यत्वमात्रத்தை अङ्गीकरिக்கவேண்டுமென்று கருத்து. இப்படி மற்றுள்ளவற்றிற்கும் प्राप्यत्वமविशिष्टமென்று சொன்னது उपपन्नமோ? भोग्यங்களானவையன்றோ प्राप्यங்களாவது, अनुकूलங்களன்றோ भोग्यங்களாவது. இதில் சிலவற்றிற்கு अनुकूलतया भोग्यत्वம் கூடினாலும் लीलाविभूतिயிலுள்ள पदार्थங்கள் कालभेदेन, देशभेदेन, पुरुषभेदेन च प्रतिकूलங்களாய்த் தோற்றுகையால் அவைகளுக்கு अनुकूलत्व, भोग्यत्व, प्राप्यत्वங்கள் கூடுமோவென்று शङ्कித்து उत्तरமருளிச்செய்கிறார் **இப்படி भगवत्-स्वरूपेत्यादिना । भोग्यமானாலுமிति** । अतीन्द्रियतया प्रमाणान्तरविरोधं असंभावितமாகையாலே "रसो वै सः । रसꣳह्येवायं लब्ध्वानन्दी भवती" त्यादिश्रुत्यादिகளில் சொன்னபடி भगवत्स्वरूपादिகளை भोग्यங்களாக ஒப்புக்கொண்டாலுமென்றபடி. **प्रतिकूलமாக प्रत्यक्षादिप्रमाणसिद्धமாயிति** । "न हि दृष्टे अनुपपन्नं नाम" என்கிறபடி प्रातिकूल्यத்தை இல்லை செய்ய முடியாதென்று

ஶாஸ்த்ரங்களிற்சொல்லப்பட்ட லீலாவிபூதியில் பதார்த்தங்கள் முக்தனுக்கு போக்ய மாகக்கூடுமோ வென்னில் அதிலுங்குறையில்லை. பித்தோபஹதனுக்கு ப்ரதிகூலமான பால் பித்தம் ஶமித்தாலநுகூலமாமாப்போலவும் ஸார்வபௌமனான பிதாவினுடைய சிறைக்கூடம் சிறைகிடக்கிற ராஜகுமாரனுக்கு அப்போது ப்ரதிகூலமாய் ராஜா சிறைக்கூடத்திநின்றும் புறப்படவிட்டுகந்து துல்யபோக னாக வைத்தவளவில் சிறைக்கூடமானது கோப்புக் குலையாதிருக்கச் செய்தே பிதாவின் விபூதியென்றநுகூலமாமாப்போலவும் [4]''यस्त्वया सह स स्वर्गो निरयो यस्त्वया विना'' என்றும் [5]''न हि मे जीवितेनार्थो नैवार्थैर्न च भूषणैः । वसन्त्या-

கருத்து. **முமுக்ஷுவுக்கு த்யாஜ்யமாக ஶாஸ்த்ரங்களிற்சொல்லப்பட்ட** இதி । இவைகளும் அநுகூலங்களாய் போக்யங்களானால் இவைகளை முமுக்ஷுவுக்கு த்யாஜ்யங்களாக ''ஸர்வதர்மாம்ஶ்ச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ஶ்ச ஸாக்ஷரான்'' இத்யாதி ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்வது உசிதமாகாதென்று கருத்து. **முக்தனுக்கு போக்யமாகக்கூடுமோவென்னிலி**தி । ஒரு புருஷனுக்கு ப்ரதிகூலமாக ப்ரத்யக்ஷஸித்தமாயிருந்த பதார்த்தம் அவனுக்கு முக்ததஶையில் அநுகூலமாயும், போக்யமாயும் ஆகிற தென்பது புத்திமான்களுக்கு ஹ்ருதயங்கமமாகுமோவென்று ஶங்காபிப்ராயம். **அதிலும் குறையில்லை** இதி । பத்ததஶையிலேயே ப்ரதிகூலமான ஒரே வஸ்து ஒரு புருஷனுக்கே காலதேஶாவஸ்தாபேதத்தால் போக்யமாகக் காண்கையாலே இந்த த்ருஷ்டாந்தமூலமாகவே ஒருவனுக்கே பத்ததஶையில் ப்ரதிகூலங்களெல்லாம் முக்ததஶையில் போக்யங்களாகலாமென்று ஸாதிக்கத் தட்டில்லை யென்றபடி. பத்ததஶையில் பதார்த்தங்களுடைய ஸ்வதஸ்ஸித்தாநுகூல்யம் தோன்றாமல் ப்ராதிகூல்யம் தோற்றுகையிலும், அவனுக்கே முக்ததஶையில் ஸ்வதஸ்ஸித்தாநுகூல்யம் தோற்றுகையிலும் த்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கிறார் **பித்தோபஹதனுக்கு** இத்யாதிநா । **பித்தம் ஶமித்தாலி**தி । இதனால் அவஸ்தாந்தரம் த்யோதிதம். ஶேஷியான பகவானுடைய விபூதிகளென்று தோன்றாத போது ப்ரதிகூலங்களான வஸ்துக்களெல்லாம், அந்த பகவானுடைய விபூதிகளென்று தெரிந்தால் அநுகூலங்களாமென்பதில் த்விதீயத்ருஷ்டாந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் **ஸார்வபௌமனான பிதாவினுடைய** இத்யாதிநா । **அப்போது** – बन्धकत्वज्ञानदशायां, **சிறைக்கூட மானது கோப்புக் குலையாதிருக்கச் செய்தே** – बन्धकமான ஸந்நிவேஶம் மாறாமல் அப்படியேயிருக்கச்செய்தே. **பிதாவின் விபூதியென்று** – ஶேஷியான பிதாவின் விபூதியென்கிற எண்ணத்தாலே. **அநுகூலமாமாப் போலவுமி**தி । बन्धकत्वबुद्ध्या ப்ரதிகூல மானவையே बन्धம் கழிந்தவாறே ஸ்வஶேஷிவிபூதித்வபுத்த்யா அநுகூலமாகிறாப்போலவு

[4] *ராமாயணம் அயோத்தியாகாண்டம் 30-18.*
[5] *ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 26-5.*

राक्षसीमध्ये विनारामं महारथम्'' என்றும், ஏறாளுமிறையோனிலுஞ்சொல்லு கிறபடியே भगवत्संश्लेषமின்றிக்கே தான் நின்றபோது कर्मानुरूपமாகத் தனக்கு प्रतिकूलமாயுமल्पानुकूलமாயுந்தோற்றின लीलाविभूतिயில் पदार्थங்கள் मुक्तனாய் निरन्तरभगवदनुभवம் பண்ணுகிறவனுக்கு निरतिशयभोग्यवर्गத்திலே சொருகையுपपन्नம். இப்படி बद्धருக்கு प्रतिकूलமாயுமल्पानुकूलமாயும் कर्म-

---

மென்றபடி. दार्ष्टान्तिकத்தை उपपादिக்கிறார் **भगवत्संश्लेषமின்றிக்கே தான் நின்ற போது** इत्यादिना । இதனால் दार्ष्टान्तिकத்தில் ராஜகுமாரனுக்கு कारागृहத்தில் स्वपितृ-विभूतित्वज्ञानமில்லாத दशै सूचितம். कारागृह विशेष्यकराजविभूतित्वज्ञानமே ராஜகுமாரனுக்கும் ராஜாவிற்கும் संश्लेषமென்று கருத்து. **कर्मानुरूपமாக** – தான் பண்ணின पुण्यपापानु-रूपமாக. दृष्टान्तத்தில் தான் பண்ணின குற்றத்திற்கனுரூபமாக. **पदार्थங்களி**ति । दृष्टान्तத் தில் कारागृहம் विवक्षितம். **मुक्तனாய்** – सर्वबन्धविनिर्मुक्तனாய், दृष्टान्तத்தில் कारागृह-विनिर्मुक्तனாய் **निरन्तरभगवदनुभवம் பண்ணுகிறவனுக்கு** – निरन्तरभगवदनुभवरूपभगवत्संश्लेषம் பெற்றவனுக்கு. दृष्टान्तத்தில் पितृविभूतित्वज्ञानமுள்ளவனுக்கு. **निरतिशयभोग्यवर्गத்திலே சொருகையுपपन्नமி**ति । कर्मமில்லாமையாலும் उभयविभूतिविशिष्टனான भगवाனை निरन्तरமனுभविக்கையாலும் विभूतिसामान्यத்தில் भगवदीयत्वबुद्धिயானது निरन्तरமாக இருப் பதாலும் முன்பு प्रतिकूलங்களாய்த் தோற்றின வஸ்துக்களெல்லாம் निरतिशयभोग्यங் களாகுகை மிகவும் उपपन्नமென்று கருத்து. இப்படி भगवत्संबन्धिகளான पदार्थங்களை அனுகூலங்களாயும், भगवत्संबन्धिகளல்லாத पदार्थங்களை प्रतिकूलங்களாகவும் எண்ணி னார்களுண்டோவென்ன அதில் प्रमाणமருளிச்செய்கிறார் यस्त्वयेति । இது ராமாயணத் தில் லக்ஷ்மணவசநம். ஓ ராமனே ! **यः** – எந்த தேசமானது, **त्वया सह** – உம்மோடு சேர்ந்ததாக ஆகுமோ, அதாவது தேவரீர் எந்த தேசத்தில் எழுந்தருளியிருக் கின்றதோ, **स स्वर्गः** – அது எவ்வளவு जघन्यமானாலும் எனக்கு स्वर्गतुल्यமாகும். **यो देशः** – எந்த தேசமானது, **त्वया विना** – உம்மைப் பிரிந்ததாகுமோ; அதாவது உம்முடைய सान्निध्यத்தைப் பெறாததோ, **सः निरयः** – அது सर्वोत्कृष्टமானாலும் எனக்கு नरकतुल्यமே என்கை. **न हीति** । जीवितेन नह्यर्थः – அருமந்த प्राणனானாலும் प्रयोजनமில்லை. नैवार्थैरिति । रामसंबन्धமில்லாவிடில் அனுகூலங்களெல்லாம் प्रतिकूलங்களாமென்றபடி. **ஏறாளுமிறையோனிலுஞ்சொல்லுகிறபடியே** – திருவாய்மொழி நான்காவது பத்து எட்டாவது திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற प्रकारம். இதில் முதல் பாட்டில் **மாமாயன்கவராத மணிமாமை குறைவிலமே** என்றும், இரண்டாவதில் **மணி மாயன் கவராத மடநெஞ்சால் குறைவிலமே** என்றும், இப்படியே மேலுள்ள

बन्धமில்லாதார்க்கநுகூலஸ்வபாவமாயுமிருக்கை அப்பதார்த்தங்களுக்கு भगवदिच्छा-सिद्धம். இப்படி ஸ்வேச்சாஸித்தமான வாநுகூல்யத்தையுடைத்தான தன் प्रकारங்களெல்லாத்தோடுங்கூடின ஸ்ரீமானான நாராயணன் ப்ராப்யனென்னுமிடம் திருமந்த்ரத்திலும் த்வயத்திலும் சதுர்த்யந்தபதங்களிலேயபிப்ரேதம். முன்பு சொன்ன கைங்கர்யம் இப்படி பரிபூர்ணாநுபவத்தாலே பிறந்த ப்ரீதி விசேஷத்துக்குப் பரீவாஹமென்

பாட்டுக்களிலும், பகவத்ஸம்பந்தமில்லாத போக்யங்களில் அபேக்ஷையில்லையென்று சொல்லப் பட்டது. நனு லீலாவிபூதியிலுள்ள பதார்த்தங்கள் ஏககாலத்திலேயே பத்தருக்கு ப்ரதிகூலங்களா யும் கர்மபந்தமில்லாதார்க்கு அநுகூலங்களாயுமிருப்பது விருத்தமன்றோவென்ன வருளிச் செய்கிறார் **இப்படி பத்தருக்கு** इत्यादिना । **பத்தருக்கு** – கர்மபந்தமுள்ளவருக்கு. இதனால் லீலாவிபூதியிலுள்ள பதார்த்தங்களில் ப்ராதிகூல்யாதிகள் கர்மோபாதிகங்களாகையால் கர்மஸம்பந்த மில்லாத முக்தர்களுக்கு ஸ்வபாவஸித்தாநுகூல்யபானம் விருத்தமாகாதென்று ஸூசிதம். **அநுகூலஸ்வபாவ மாயுமிதி** । ஆநுகூல்யம் யாவதாத்மபாவியாகையால் ஸ்வாபாவிகமென்று கருத்து. **भगवदिच्छा-सिद्धமிதி** । பத்தருக்கு லீலாவிபூதியிலுள்ள பதார்த்தஸாமாந்யம் ப்ரதிகூலமாயும், அல்பாநுகூலமாயும் இருக்கக் கடவதென்றும், கர்மபந்தமில்லாதார்க்கு அநுகூலமாகவே இருக்கக் கடவ தென்றும் பகவதிச்சாஸித்தமென்றபடி. இப்படி பகவத்ஸங்கல்பமிருப்பதால் ஏககாலத்தில் பின்னபின்னப்ரதிஸம்பந்திகப்ராதிகூல்யாநுகூல்யங்கள் விருத்தங்களாகாதென்று கருத்து. இப்படி ஸர்வ-ப்ரகாரவிசிஷ்டநாராயணனே ப்ராப்யனென்னுமிடம் திருமந்த்ரத்திலும், த்வயத்திலும் நாராயணபதோத்தர-சதுர்த்திகளில் அபிப்ரேதமென்கிறார் **இப்படி ஸ்வேச்சாஸித்தமான** इत्यादिना । **அபிப்ரேதமிதி** । ப்ராப்தி-ரூபபகவதநுபவம் சதுர்த்யர்த்த கைங்கர்யத்திற்குக் காரணமாகையால் கார்யமான கைங்கர்யவாசிகளான சதுர்த்திகளில் காரணமான ப்ராப்திரூபபகவதநுபவம் அபிப்ரேதமென்று கருத்து. சதுர்த்யர்த்தகைங்கர்யம் ப்ராப்தி-ரூபபகவதநுபவஜநிதப்ரீதிகாரிதமாகையால் பகவதநுபவகார்யமென்பதை கத்யத்தில் அருளிச் செய்தாரென்கிறார் **முன்பு சொன்ன** इत्यादिना । **முன்பு சொன்ன** – உத்தரக்ருத்யாதி-காராதிகளில் சொன்ன, இந்த கத்யஸ்ரீஸூக்தியில் பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவமே பகவத்ப்ராப்தியென்றும், அங்கு பண்ணும் பகவத்கைங்கர்யங்களெல்லாம் அந்த பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவஜநிதப்ரீதிவிசேஷத்தின் பரிவாஹங்களென்றும் அதாவது கடைப்போக்கென்றும் நிஷ்கர்ஷித்திருப்பதால் ப்ராப்திரூபபகவதநுபவத்திற்கும் கைங்கர்யத்திற்கும் கார்யகாரணபாவம் ஸித்திக்கையால் கார்யமான கைங்கர்யவாசி சதுர்த்தியில் காரணமான ப்ராப்திரூபபகவதநுபவம் அபிப்ரேதமாகலாமென்று கருத்து. ச்ருதி யில் ப்ரஹ்மஸம்பத்த்யநந்தரம் ''जक्षत् क्रीडन् रममाणः स्त्रीभिर्वा यानैर्वा, स यदि पितृलोककामो भवति सङ्कल्पादेवास्य पितरस्समुत्थिष्ठन्ति'' என்று ஜக்ஷணாதிபஹுக்ருத்யங்கள் சொல்லியிருக்க கைங்கர்யமொன்றுதான் பகவ-த்ப்ராப்தியின் கார்யமென்று சொல்வது யுக்தமாகுமோ என்கிற சங்கையைப் பரிஹரிக்-

னுமிடத்தை गद्यத்திலே பலகாலுமருளிச்செய்தார். मुक्तदशैயில் श्रुतिसिद्ध மான जक्षणादिகளும் ज्ञात्यादिसंपादनங்களுமெல்லாம் पुण्यपापरूपकर्मनिरपेक्षभगव-दिच्छानुगुण स्वेच्छामूलங்களாகையாலே कर्मफलமன்றிக்கே अनुभवपरीवाहமான केवलकैङ्कर्यத்திலே अन्तर्भूतங்கள். ஆகையால் प्राप्तियायற்றது यथाभिमतकैङ्कर्यपर्य-न्तपरिपूर्णब्रह्मानुभवமென்றதாயிற்று. இவ்வनुभवமுண்டானால் பின்பொரு காலத்திலுமழியாதென்னுமிடம் [6]"प्राप्यते परमं धाम यतो नावर्तते यतिः, [7]"मामु-पेत्य पुनर्जन्म दुःखालयमशाशस्वतम् । नाप्नुवन्ति महात्मानस्संसिद्धिं परमां गताः ॥ आब्रह्मभुव-नाल्लोकाः पुनरावर्त्तिनोऽर्जुन! । मामुपेत्यतु कौन्तेय! पुनर्जन्म न विद्यते" [8]"यदा स केवली-भूतषड्विंशमनुपश्यति । तदा स सर्वसिद्धत्वात्पुनर्जन्म न विन्दति", [9]"गत्वा गत्वा निवर्तन्ते चन्द्रसूर्यादयो ग्रहाः । अद्यापि न निवर्तन्ते द्वदाशाक्षरचिन्तकाः, [10]"வாயினால் நமோ நாரணாவென்று மத்தகத்திடைக் கைகளைக் கூப்பிப் போயினாற்

கிறார் **मुक्तदशैயிலி**त्यादिना । **संपादनங்களுமெல்லாமி**त्यन्तம் शङ्कोत्थापकம். **कर्मफल மன்றிக்கே अनुभवपरीवाहமான** इत्यादि । श्रुतिயில் सर्वकर्मविनिर्मोकपूर्वकம் ब्रह्मसंपत्तिயைச் சொல்லி, तत्फलமாக परितः ब्रह्मानुभवத்தைச் சொல்லி, तदुपरि जक्षणादिகளைச் சொல்லியிருப்பதால் இவைகள் पुण्यपापकर्मजन्यங்களென்று சொல்வது உசிதமாகாதாகையால் भगवदिच्छा-नुगुणமான स्वेच्छाकार्यங்களாகவும் भगवदनुभवकार्यங்களான कैङ्कर्यங்களாகவுமே ஒப்புக் கொள்ளவேண்டுமாகையால் भगवदनुभवपरीवाहமான कैङ्कर्यமே भगवत्प्राप्तिफलமென்று சொல்லத் தட்டில்லையென்று கருத்து. இவற்றால் फलितத்தவர்த்தை நிஷ்கர்ஷிக் கிறார் **ஆகையாலி**त्यादिना । **प्राप्तियायற்றது** – भगवत्प्राप्तिயாக निर्णயிக்கப்பட்டது. **यथाभिमतेति** । **कैङ्कर्यपर्यन्त** – கைங்கர்யத்தை फलமாக உடைய, இது कर्मफलம் போலன்றிக்கே नित्यமென்கிறார் **இவ்வनुभवமுண்டானாலி**त्यादिना । **प्राप्यत** इत्यादि । **यतिः** – यतनशीलः, ब्रह्मानुभवनिष्ठ इति यावत् । **संसिद्धिं परमां गताः** – समीचीनस्सिद्धिः – संसिद्धिः; परमसंसिद्धिरूपं मां प्राप्ताः । **सः** – मुमुक्षुः, **केवलीभूतः** – प्रकृति वियुक्तः, **षड्विंशं** – श्रुतिயில் "तं षड्विंशमित्याहुः" என்று षड्विंशतत्त्वமாகச் சொல்லப்பட்ட பரமாத்மாவை, **अनुपश्यति** – अर्चिरादिमार्गத்தாலே சென்று ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறானோ. **सर्वसिद्धत्वात्** – सर्वप्रकारத்தாலும் सिद्धனாகையால். **வாயினாலி**त्यादि । **நமோநாரணாவென்று** इति । திருவஷ்டாக்ஷரத்தையென்றபடி.

---

[6] *அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதை 37-26.*
[7] *கீதை 8-15-16.*
[8] *பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 323-81.*
[9] *விஷ்ணுபுராணம் 1-6-40.*
[10] *பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-5-2.*

பின்னையித்திசைக்கென்றும் புணைகொடுக்கிலும் போகவொட்டரே'' इत्यादिகளிலே प्रसिद्धம். भगवत्कैङ्कर्यान्तर्गतமான स्वच्छन्दविहारத்தாலே लीलाविभूतिயிலே புகுந்தாலும் இவ்வனுभवத்துக்கு सङ्कोचादिகள் பிறவாமையாலே पुनरावृत्तिயில்லையென்கிறது. இப்படி उत्तरावधिயில்லாதவிவ்வனுभवம் பெறுவார்க்கன்திமशरीरம் देवमनुष्यादिகளிலின்னதென்று தெரியாது. ब्रह्मादिகளுக்கும் मोक्षமுண்டு. அப்படியே [11]''धर्मव्याधादयोऽप्यन्ते पूर्वाभ्यासाज्जु-

உச்சரித்து इति शेषः । **மத்தகத்திடை** – शिरஸ்ஸின் मद्ध्यத்தில், **கைகளைக் கூப்பி** – अञ्जलिबन्धம் பண்ணி, प्रपत्तिயை अनुष्ठित्தென்றபடி. **போயினால்** – अर्चिरादिमार्गத்தாலே परमपदத்திற்குப் போனால், **பின்னை** – மறுபடியும், **இத்திசைக்கு** – இந்தத் திக்கிற்கு, लीलाविभूतिயில் மறுபடி संसरिக்கைக்கு என்றபடி **என்றும்** – எக்காலத்திலும், **புணைகொடுக்கிலும்** – நான் लीलाविभूतिயில் போய் संसारभोगத்தை स्वल्प-காலம் अनुभविவித்துத் திரும்பவும் வருகிறேன்; அதுவரையில் இவர் प्रतिभूவென்று ஒருவரை प्रतिभूவாக ஏற்பாடுசெய்தாலும் **போகவொட்டார்** – போக விடாரென்றபடி. இப்படியாகில் ब्रह्मप्राप्त्यनन्तरம் ''इमान् लोकान् कामान्नी कामरूप्यनुसञ्चरन्'' என்று प्राकृत-लोकसञ्चारம் சொல்லுகிற श्रुति विरोधம் வாராதோவென்ன पुनरावृत्तिயில்லையென்பதற்கு भावமருளிச்செய்கிறார் **भगवत्कैङ्कर्यान्तर्गतமான** इत्यादिना । **स्वच्छन्दविहारத்தாலே** – कर्मकृतமன்றிக்கெ भगवदिच्छानुगुणமான स्वेच्छाविहारத்தாலே, **लीलाविभूतिயிலே புகுந்தாலும்** – रामकृष्णादिகளைப் போலே लीलाविभूतिயிலே அவதரித்தாலும், **இவ்வனுभवத்துக்கு सङ्कोचादिகளிति** । **இவ்வனுभवம்** – கீழ்ச்சொன்ன परिपूर्णब्रह्मानुभवம். सङ्कोचादीत्यत्रादिशब्दம் अनुभवाभावத்தையும் कैङ्कर्यविच्छेदादिகளையும் संग्रहिக்கிறது. **पुनरावृत्तिயில்லையென் கிறது** इति । मुक्तனுக்கு पुनरावृत्तिயில்லையென்று சொல்லுகிற प्रमाणத்திற்கு मुक्तன் स्वच्छन्दமாய் लीलाविभूतिயில் வருகிறதில்லையென்று தாத்பர்யமில்லை, किन्तु मुक्तனுக்கு लीलाविभूतिயில் कर्माधीनமாக पुनरावृत्तिயில்லை, भगवदिच्छानुगुणமான स्वेच्छैயாலே வருவானாகில் लीलाविभूतिकार्यமான ज्ञानसङ्कोचादिகள் அவனுக்கு வாராதென்பதிலேயே தாத்பர்யமென்றபடி. இப்படிப்பட்ட परिपूर्णब्रह्मानुभवம் निकृष्टजन्मावसानத்திலும் வருமோ? அல்லது निकृष्टजन्मமுடையவனுக்கு उत्कृष्टजन्मத்தையெடுத்து அதின் முடிவிலேயே வரவேண்டுமென்கிற नियमமுண்டோவென்னவருளிச்செய்கிறார் **இப்படி उत्तरावधिயில்லாத இவ்வனுभवமிत्यादिना** । अन्तिमशरीरம் தெரியாது என்பதை उपपादिக்கிறார் **ब्रह्मादिகளுக்குமிत्यादिना । मोक्षமுண்டு** इति । ''ब्रह्मणा सह ते सर्वे संप्राप्ते प्रतिसञ्चरे । परस्यान्ते

[11] *விஷ்ணுதர்மம் 10-2-29.*

गुप्सिते । वर्णावरत्वे संप्राप्तास्संसिद्धिं श्रमणी यथा'' என்று மஹர்ஷிகள் சொன்னார்கள். ஆகையால் முமுக்ஷுதசையில் ஔபாதிகங்களான வுத்கர்ஷாபகர்ஷங்களைக்கொண்டு முக்ததசையிலுமனுபவதாரதம்யமுண்டென்ற ஆனந்ததீர்த்தீயர் முக்தருக்கெல்லாம் ஸர்வேச்வரனோடே பரமஸாம்யஞ்சொல்லுகிற ச்ருத்யாதிகளை மறந்தார்கள். ஆசார-வைகல்யமுடைய முமுக்ஷுக்களுக்கு ஆனந்தஹ்ராஸமுண்டாமென்று சிலர் சொல்லும் வசனமாப்தமானாலும் முக்தனாவதற்கு முன்னே வரும் பகவதனுபவத்தில் ஸங்கோச

कृतात्मानः प्रविशन्ति परं पदम्'' என்று ப்ரமாணம் சொல்லுகையாலென்றபடி. **அப்படியே** – ஸர்வோத்க்ருஷ்டரான ப்ரஹ்மாவிற்கு மோக்ஷம் கிடைக்கும் ப்ரகாரமே. **धर्मव्याधादय** इत्यादि । **धर्मव्याधः** – வேடஜாதியிலே பிறந்த ஒரு மஹான் । ஆதிபதத்தால் துலாதாரவிதுராதிகளுக்கு க்ரஹணம். **जुगुप्सिते** – மாம்ஸவிக்ரயாதிகளாலே ஜுகுப்ஸிதமாயும், **वर्णापरत्वे सत्वेऽपि** – நான்கு வர்ணங்களுக்கும் கீழ்ப்பட்டதாயுமுள்ள வ்யாதத்வமிருந்தபோதிலும், **पूर्वाभ्यासात्** – த்ரைவர்ணிகமான பூர்வஜன்மத்திலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டு இந்த ஜந்மத்திலும் அனுவ்ருத்தமான பக்தியோகாப்யாஸத்தாலே, **संसिद्धिं प्राप्ताः** – மோக்ஷத்தை யடைந்தார்கள். **श्रमणी यथा** – சபரி என்கிற ஸித்ததாபஸியானவள் மோக்ஷமடைந்த ப்ரகாரமென்கை. **என்று மஹர்ஷிகள் சொன்னார்களிதி** । இப்படி உத்க்ருஷ்டஜந்மமுடைய ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் அபக்ருஷ்டதேஹமுடைய தர்மவ்யாதாதிகளுக்கும் தத்தத்தேஹாவஸானே மோக்ஷமுண்டென்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லியிருப்பதால், உத்க்ருஷ்டஜன்மாவஸானத்திலேயோ, அபக்ருஷ்டஜன்மாவஸானத்திலேயோ எதிலே மோக்ஷம் வருமென்பது நிச்சயிக்க முடியாதென்று கருத்து. இப்படி முமுக்ஷுதசையில் ஔபாதிகங்களான உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களைக் கொண்டு முக்திதசையிலும் பரமாத்மானுபவதாரதம்யம் சொன்ன ஆனந்ததீர்த்தீயர்களின் மதம் பரமஸாம்யச்ருதியினுடைய விஸ்மரணக்ருதமென்கிறார் **ஆகையாலித்யாதினா** । **ஆகையால்** – அந்திமசரீரம் இன்னதென்று நியமமின்றிக்கே முக்ததசையில் பரிபூர்ணப்ரஹ்மானுபவம் எல்லோருக்கும் ஸமமாகையால் **ஆனந்ததீர்த்தீயர்** – ஆனந்ததீர்த்தரென்பவர் த்வைதமதப்ரவர்த்தகரான ஸூத்ராதி-பாஷ்யகர்த்தா । தச்சிஷ்யாதிகள் ஆனந்ததீர்த்தீயர். பரமஸாம்யம் சொல்லுகிற ச்ருதியாவது ''निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति'' என்பது. ஆதிபதத்தால் ''मम साधर्म्यमागताः'' என்கிற ஸ்ம்ருதியும், ''भोगमात्र-साम्यलिङ्गाच्च'' என்கிற ஸூத்ரமும் விவக்ஷிதம். இனி ஆப்தர் சொல்லும் ஆனந்ததாரதம்யவசனமன்யபரமென்கிறார் **ஆசாரவைகல்யமித்யாதினா** । ஆசாரவைகல்யமுடைய முமுக்ஷுக்களுக்கு ஆனந்தஹ்ராஸமுண்டாம் என்கிற பர்யந்தம் ஆப்தவசனம். **சிலர்** – ஸ்ரீராமானுஜமதஸ்தரான சிலர். **ஆப்தமானாலும்** – யதார்த்தவக்த்ருகர்த்ருகதயா யதார்த்தமானாலும் என்றபடி. இந்த வசனத்திற்கு அன்யபரதையை உபபாதிக்கிறார் **முக்தராவதற்கு முன்னே வரும் பகவதனுபவத்திலிதி** । அந்த ஆப்தவசனத்தில் ஸாமான்யமாக முமுக்ஷுக்களுக்கு ஆனந்தஹ்ராஸமுண்டாமென்று சொல்லியிருக்கிறதேயொழிய,

த்தைச் சொல்லிற்றாமத்தனை. பிற்பட முக்தரானார்க்கும் நாளிழவே போக்கிப் பொருளிழவில்லை. ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகாதிகளிலே ஸாலோக்யஸாரூப்யாதி மாத்ரம் பெற்றார்க்கு முக்தவ்யபதேஶம் அதூரவிப்ரகர்ஷத்தாலேயாமத்தனை. இவ்வர்த்தம் [12]"लोकेषु विष्णोर्निवसन्ति केचित् समीपमृच्छन्ति च केचिदन्ये । अन्ये तु रूपं सदृशं भजन्ते सायुज्यमन्ये स तु मोक्ष उक्तः" என்று நியமிக்கையாலே ஸித்தம். இது பரமபதத்திலே

முமுக்ஷுதஶையிலா அல்லது முக்ததஶையிலா என்று பிரித்துச் சொல்லாமையால் பரமஸாம்யஶ்ருத்ய-விரோதேன முக்தனாவதற்கு முன்பு அதாவது – முமுக்ஷுதஶையில் வரும் பகவதனுபவத்தில் ஸங்கோசம் வருகிறதென்று நிர்வஹிக்கலாமென்று கருத்து. ஆனாலும் பூர்வகாலத்தில் முக்தரான வர்க்கு இப்பொழுது முக்தராகுவரைக்காட்டிலும் ஆனந்தமதிகமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் **பிற்பட**ேதி । **நாளிழவே போக்கிப்பொருளிழிவில்லை** இதி । அனுபவகாலாம்ஶத்தில் ந்யூனாதிகபாவமிருந்தாலும் ப்ரமேயத்வவ்யாபகானுகூலத்வப்ரகாரகானுபவரூபமான ஆனந்த-ஸ்வரூபத்தில் தாரதம்யமில்லை யென்று கருத்து. ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகாதிகளிலே உபாஸகாதிகாரிபேதத் தாலே ஸாலோக்யஸாமீப்யஸாரூப்யங்களைப் பெற்றவர்களுக்கும் முக்தவ்யபதேஶமுண்டு. அவர் களுக்கு ஆனந்ததாரதம்யமுண்டென்பது ஸர்வஸம்மதம். அப்படியிருக்க முக்தர்களுக்கெல்லாம் ஆனந்ததாரதம்யமில்லையென்று சொல்லலாமோ வென்ன? அவர்கள் ஸாக்ஷான்முக்தர்களன்று; ஆனால் முக்தவ்யபதேஶம் தூரவிப்ரகர்ஷாபாவத்தாலே என்கிறார் **ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகாதிகளிலே** इत्यादिना । ஆதிபதத்தால் श्वेतद्वीपादिपरिग्रहः । இப்படி நியமிக்கக்கூடுமோ வென்ன? இது ப்ரமாணஸித்த மென்கிறார் **இவ்வர்த்த**मित्यादिना । **लोकेष्वि**त्यादि । केचित् लोकेषु निवसन्ति, अन्ये केचित् விஷ்ணுவினு டைய ஸமீபவாஸகாமனையினாலே உபாஸனம் பண்ணினவர்கள். **समीपमृच्छन्ति** – விஷ்ணு வினுடைய ஸமீபத்தை யடைகிறார்கள். **अन्ये तु** – ஸாரூப்யகாமனையினாலே உபாஸனம் பண்ணினவர்கள், **सदृशं रूपं भजन्ते** – விஷ்ணுவோடு ஸத்ருஶமான ஆபரணாயுதாதிமத்தான ரூபத்தை யடைகிறார்கள். **अन्ये तु** – பரமபதப்ராப்திகாமனையினாலே உபாஸனம் பண்ணின பாக்யஶாலிகளான சிலர், பரமபதத்தைப் பெற்று, **सायुज्यं भजन्ते** – ஸமானபோகத்வரூபமான ஸாயு-ஜ்யத்தை அடைகிறார்கள். **स तु** – அந்த ஸாயுஜ்யப்ராப்தியே, இங்கு तु ஶப்தத்தால் அவதாரணம் விவக்ஷிதம். "तु स्यात् भेदेऽवधारणे" என்று நிகண்டு: । இதனால் ஸாலோக்யஸாமீப்யஸாரூப்யாதி களுக்கு ஸாக்ஷான்மோக்ஷத்வம் வ்யவச்சேதிக்கப்படுகிறது. **என்று நியமிக்கையாலே ஸித்த**मिति । இந்த வசனம் स तु मोक्षः என்று ஸாயுஜ்யத்தையே முக்யமோக்ஷமாக நியமிக்கையால் इतरत्र மோக்ஷ-வ்யபதேஶம் கௌணமாகையால் கௌணமோக்ஷம் பெற்றவர்களுக்கு ஆனந்ததாரதம்யமிருந்தாலும் ஸாயுஜ்யம் பெற்ற முக்யர்களான முக்தர்களுக்கு கீழ்ச்சொன்ன ஆனந்ததாரதம்யாபாவம் ஸுஸ்திர

12 *ஸ்ரீபாகவதம் (?)*

சென்றால் வரும் ஸாயுஜ்யமே மோக்ஷமென்கிறது. அதுக்குள்ளே ஸஹஸ்ரத்தில் ஶதாதிகளைப்போலே ஸாலோக்யாதிகளெல்லாமந்தர்பூதங்களாகையால் அங்கொருவர்க்கும் வைஷம்யமில்லை, [13]"मोक्षं सालोक्यसारूप्यं प्रार्थये न कदाचन । इच्छाम्यहं महाबाहो सायुज्यं तव सुव्रत" என்கிறவிடத்திலுமிவ்வர்த்தங்கண்டு கொள்வது. ஸாயுஜ்யமாவது ஸயுக்கினுடைய பாவம். ஸயுக்காவானொரு போக்யத்திலே போக்தாவாய்க்கொண்டு கூடவன்வயிக்குமவன். இங்கு ஸப்ரகாரப்ரஹ்மமாகிற போக்யத்

மென்று கருத்து. நனு "लोकेषु विष्णोः" என்கிற ஶ்லோகத்தில் ஸாலோக்யஸாமீப்யஸாரூப்யஸாயுஜ்யங்களை பின்னபின்னங்களாகச் சொல்லி யிருப்பதால் ஸாயுஜ்யத்தை யடைந்தவர்க்கும் ஸாலோக்யாதிகளில்லாமையால் ஆனந்தபூர்த்தியெங்ஙனேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் **இது பரமபதத்திலே சென்றால் வரும் ஸாயுஜ்யமே மோக்ஷமென்கிறது** இதி । **இது** – லோகேஷு விஷ்ணோ: என்கிற ஶ்லோகம், **பரமபதத்திலே சென்றால்** – க்ஷீராப்திஶ்வேதத்வீபாதிகள் போலன்றிக்கே தமஸ:பரமாய் தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் என்றோதப்பட்ட அப்ராக்ருதமான பரமபதத்திலே சென்றால், **வரும் ஸாயுஜ்யமே** – தத்தேஶாவச்சேதேன இவனுக்கு வரும் ஸமானபோகத்வமே, **மோக்ஷமென்கிறது** – இதரவ்யவச்சேதேன முக்யமோக்ஷமென்று சொல்லுகிறது. இதனால் பரிஹாரம் வந்தபடி எங்ஙனேயென்ன வருளிச்செய்கிறார் **அதுக்குள்ளே** இத்யாதினா । **அதுக்குள்ளே** – பரமபதமான விஷ்ணுலோகத்தில் திருமாமணிமண்டபத்திலிருக்கும் பகவானுடைய ஸமீபத்தில் ஸாரூப்யாதி பூர்வகமாகவே வரும் ஸாயுஜ்யத்துக்குள்ளே, **ஸாலோக்யாதிகளெல்லாம் அந்தர்பூதங்களி**தி । அங்கு வரும் ஸாயுஜ்யம் ஸாலோக்யாதிகளில்லாமல் வாராதென்றபடி. இதில் த்ருஷ்டாந்தமருளிச் செய்கிறார் **ஸஹஸ்ரத்தில் ஶதாதிகளைப்போலே** இதி । **ஆகையால்** – இந்த ஶ்லோகத்தில் சொன்ன ஸாயுஜ்யம் ஸாலோக்யாதிகர்பமாகையால், **அங்கொருவருக்கும்** – பரமபதம் சென்று ஸாயுஜ்யத்தை யடைந்த ஒருவருக்கும், **வைஷம்யமில்லை** – போகத்தில் பரமஸாம்யமே யுள்ளதே யொழிய தாரதம்யமில்லையென்று கருத்து. லோகேஷு விஷ்ணோ: என்கிற ஶ்லோகத்தில் ஸாயுஜ்யம் முக்யமோக்ஷமென்று சொன்னதற்கு உபோத்பலகமான ப்ரமாணத்தைக்காட்டுகிறார் **மோக்ஷமித்யாதினா** । **இவ்வர்த்தம் கண்டுகொள்வது** – இந்த ஶ்லோகத்தில் இதரநிஷேதபூர்வகம் ஸாயுஜ்யத்தையே அபேக்ஷித்தபடியால் ஸாலோக்யாதிகளில் மோக்ஷஶப்தப்ரயோகம் அதூரவிப்ரகர்ஷத்தாலே ஔபசாரிகமென்கிற இவ்வர்த்தத்தை நிஶ்சயித்துக்கொள்வது. இனி ஸாயுஜ்யஶப்தார்த்தத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிறார் **ஸாயுஜ்யமாவது** இத்யாதினா । ஸயுஜோ பாவ: ஸாயுஜ்யமென்று ஸயுக் ஶப்தத்தின்பேரில் பாவப்ரத்யயத்தாலே ஏற்பட்ட ஸாயுஜ்ய ஶப்தத்திற்கு த்ராமிடபாஷையாலே விவரணம் ஸயுக்கினுடைய பாவமிதி ।

---

[13] *2-து ஜிதந்தாஸ்தோத்திரம் 36.*

திலே ब्रह्मமும் முக்தனுங்கூட भोक्ताக்களாயன்வயிக்கையாலே முக்தனை ஸயுக் கென்கிறது. இப்படியாகில் श्रुतियில் सायुज्यशब्दமும் सार्ष्टिताशब्दமும் சேர प्रयोगिப்பானேனென்னில்; सायुज्यमुभयोरत्र भोक्तव्यस्याविशिष्टता । सार्ष्टिता तत्र भोगस्य तारतम्यविहीनता ॥ முக்தனுக்கு जगद्व्यापारமில்லையேயாகிலும் कृषिபண்ணின पिताவும் निर्व्यापारரான पुत्रादिகளும் कृषिफलத்தை भुजिக்குமாப்போலே जगद्व्या-पारத்தால் வரும் रसம் व्यापरिக்கிற ஶ்வரனுக்கும் பார்த்திருக்கிற முக்தனுக்கும்

सयुक्छब्दार्थத்தை வெளியிடுகிறார் **ஸயுக்காவானி**त्यादियाल். सामान्यமாகச் சொன்ன अर्थத்தை प्रकृतविषयத்தில் विशेषिத்துக்காட்டுகிறார் **இங்கு सप्रकारब्रह्मமாகிற भोग्यத்திலே** इति । **सप्रकारம்** – सविशेषणம், उभयविभूतिविशिष्टमिति यावत् । **ब्रह्मமாகிற भोग्यத்திலே** – ब्रह्मமாகிற अनुभाव्यத்திலே, **ब्रह्मமும் முக்தனும் கூட भोक्ताக்களாய் அன்வயிக்கையாலே** इति । ब्रह्मமானது सर्वप्रकारविशिष्टனான தன்னை अनुकूलமாக எப்படி अनुभविக்கிறதோ அப்படியே முக்தனும் उभयविभूतिविशिष्टமான ब्रह्मத்தை अनुकूलமாகவே अनुभविக்கையால், **முக்தனை ஸயுக் என்கிறது** – ब्रह्मத்தோடே समान भोगवाனென்கிறது. இப்படி सायुज्य-शब्दம் समानभोगत्वத்தைச் சொன்னால் ''सायुज्यஂ सार्ष्टिताஂ समानलोकतामाप्नोति'' என்கிற श्रुतियில் सार्ष्टिताशब्दத்தோடு सायुज्यशब्दप्रयोगம் पुनरुक्तமாகாதோ வென்கிற शङ्कैயை उत्था-पनம் பண்ணி இரண்டும் भिन्नार्थकமாகையால் पौनरुक्त्यமில்லை யென்று परिहरिக்கிறார் **இப்படியாகில் श्रुतियில் सायुज्यशब्दமும் सार्ष्टिताशब्दமும் சேர प्रयोगिப்பானேனென் னிலீ**त्यादिना । **सायुज्यमिति** । **उभयोः** – இரண்டுபேர்களுக்கு, **भोक्तव्यस्याविशिष्टता** – भोग्यसाधारण्यமானது, **अत्र** – இந்த श्रुतियில், **सायुज्यं** – सायुज्यமென்று சொல்லப்படுகிறது. **तत्र** – அவ்விரண்டுபேர்களுக்குள்ளே, **भोगस्य** – अनुभवத்திற்கு, **तारतम्यविहीनता** – तारतम्यமில்லாமை, அதாவது अत्यन्तसाम्यம். **सार्ष्टिता** – सार्ष्टिताशब्दवाच्यம். रोग्यरोगियான இருவர்களுக்கு भक्ष्यवस्तु समமாயிருந்தாலும் रोगियானவன் अरोगिயைப்போல் भोक्तुं न शक्नोति । அப்போது அவர்களுக்கு भोगத்தில் तारतम्यமுண்டு. அது போலன்றிக்கே अरोगियான இருவர்கள் ஒரு भक्ष्यवस्तुவிற்கு भोक्ताக்களானல் அவர்களுக்கு भोगத்தில் तारतम्यமிராது. அந்த तारतम्यமில்லாமையை सार्ष्टिताशब्दம் சொல்லும். அப்படியே सर्वप्रकारविशिष्ट ब्रह्मानन्दानुभवத்தில் ब्रह्मத்திற்கும் முக்தனுக்கும் तारतम्यமில்லாமையால் அங்கு सार्ष्टिताशब्दம். तथाच सायुज्यशब्दம் இரண்டுபேர்களுக்கும் भोग्यமொன்று என்கிறது. सार्ष्टिताशब्दம் இரண்டுபேர்களுடைய भोगத்திற்கும் तरतमभावமில்லையென்கிறது. ஆகையால் भिन्नार्थकமான இரண்டு शब्दங்களுக்கு सहप्रयोगங்கூடுமென்று கருத்து. முக்தனுக்கு जगद्व्यापारமில்லாமலிருக்க जगद्व्यापारம் பண்ணும் ब्रह्मத்தோடு भोगसाम्यம்

तुल्यम். सूत्रकारரும் [14]''जगद्व्यापारवर्जं'' என்று துடங்கி [15]''भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्च'' என்றருளிச்செய்தார். [16]''सामरस्यं हि सायुज्यं वदन्ति ब्रह्मवादिनः'' என்று शाकटायनனும் சொன்னான். शब्दशक्तियின்றிக்கேயிருக்க भेदश्रुतिகளும் विरोधिக்க सायुज्यशब्दத்துக்கு ऐक्यம் பொருளாக நினைத்திருப்பார்க்கு मुक्तன் परम-साम्यத்தை அடையுமென்றும் तादृक्காமென்றுஞ்சொல்லுகிற श्रुतिகளும் विरोधिக்கும். [17]''मम साधर्म्यमागताः'' என்று गीताचार्यனுமருளிச்செய்தான்.

கூடுமோ வென்ன? दृष्टान्तத்தைக்காட்டி समाधानமருளிச்செய்கிறார் **मुक्तனுக்கீत्यादिना ।** **जगद्व्यापारத்தால் வரும் रसम्** – जगत्सृष्टिस्थितिसंहाररूपव्यापारத்தாலே உண்டாகும் प्रीति-विशेषம், जगद्व्यापारமில்லாவிட்டாலும் मुक्तனுக்கு भोगमात्रத்தில் साम्यமுண்டென்பது सूत्रकारसंमतமென்கிறார் **सूत्रकारருமीत्यादिना ।** **जगद्व्यापारवर्जம்** – जगद्व्यापारं वर्जयित्वा, **भोगमात्र-साम्यलिङ्गाच्चेति ।** जगद्व्यापारानुभवजन्य प्रीतिरूपभोगमात्रத்தில் मुक्तனுக்கு भोगसाम्यமுண்டு. ''सोऽश्नुते सर्वान् कामान् सह, ब्रह्मणा विपश्चिता'' என்று ''सर्वकामानुभवरूपलिङ्ग सद्भावात्'' என்று सूत्रங்களினர்थம். भोगसाम्यமே सायुज्यமென்பதில் शब्दार्थवित्तमரான शाकटायनருடைய निरुक्तियைக்காட்டு கிறார் **सामरस्यं हीत्यादिना ।** समः रसः भोगः यस्य सः समरसः तस्य भावः सामरस्यम् । हि प्रसिद्धौ, **ब्रह्मवादिनः** – वेदान्तिகள், **वदन्ति** – भोगवाचकयुक् शब्दस्थानத்தில் रसशब्दத்தை प्रयोगिத்து सामरस्यத்தையே அதாவது समानभोगत्वத்தையே सायुज्यமாக वेदान्तवित्துக்கள் சொல்லுகிறார்களென்ற படி. सायुज्यशब्दத்திற்கு ब्रह्मजीवयोः स्वरूपैक्यम् अर्थ மென்று சொல்லுகிறவர்களுடைய पक्षத்தை निरसिக்கிறார் **शब्दशक्तियன்றிக்கேயிருக்க** इत्यादिना । **शब्दशक्तियன்றிக்கேயிருக்க** – सायुज्यशब्दம் स्वरूपैक्यத்திலே शक्तமில்லாமலிருக்க, இதனால் सायुज्यशब्दம் தனக்கு शक्यமில்லாத जीवब्रह्मस्वरूपैक्यத்தைச் சொல்லுமாகில் घटशब्दமும் தனக்கு शक्यமில்லாத पटத்தைச் சொல்ல प्रसङ्गिக்குமென்கிற अनिष्टप्रसङ्गமभिप्रेतம். **भेदश्रुतिகளும் विरोधिக்க** इति । भेदश्रुतिகளாவன — ''पृथगात्मानं प्रेरितारञ्च मत्वा'' ''तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्ति'' ''नित्यो नित्यानां........................एको बहूनां यो विदधाति कामान्'' इत्यादि । இதனால் सायुज्य-शब्दத்திற்கு जीवब्रह्मस्वरूपैक्यம் अर्थமென்று எண்ணினால் भेदश्रुतिகள் बाधितங்களாக வேண்டிவருமென்கிற श्रुत्यर्थापत्ति अभिप्रेतம். **நினைத்திருப்பார்க்கு** इति । இதனால் அவர்களுடைய நினைவிற்குக் காரணம் दुर्ज्ञेयமென்றதாயிற்று. அந்த நினைவு श्रुतिविरुद्धமென்கிறார் **मुक्तனीत्यादिना ।** **श्रुतिகளும்** – ''निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति'' ''यथोदकं शुद्धे

---

[14] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 4-4-17.
[15] ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 4-4-21.
[16] ஶாகடாயனன்.
[17] கீதை 14-2.

இவ்வர்த்தை [18]''परेण परधर्मी च भवत्येष समेत्यवै । विशुद्धधर्मा शुद्धेन बुद्धेन च स बुद्धिमान् ॥ विमुक्तधर्मामुक्तेन समेत्यभरतर्षभ! । वियोगधर्मणा चैव वियोगात्मा भवत्यपि ॥ विमोक्षिणा विमोक्षी च समेत्येह तथा भवेत् । शुचिकर्मणा शुचिश्चैष भवत्यमितदीप्तिमान् ॥ विमलात्मा च भवति समेत्य विमलात्मना । केवलात्मा तथा चैषः केवलेन समेत्य वै ॥ स्वतन्त्रश्च स्वतन्त्रेणस्वतन्त्रत्वमुपाश्नुते । एतावदेतत्कथितं मया ते तथ्यं महाराज! यथार्थतत्वम् । अमत्सरस्त्वं प्रतिगृह्य चार्थं सनातनं ब्रह्म विशुद्धमाद्यम्'' *என்று* वसिष्ठकराळसंवाद*த்தில் பரக்கப்*

शुद्धमासिक्तं तादृगेव भवति'' ''एवं मुनेर्विजानत आत्मा भवति गौतम'' इत्यादिश्रुतिகளும், **विरोधिக்கும்** – साम्यமும் तादृक्त्वமும் भेदघटितமாகையாலே स्वरूपैक्यத்தோடு विरोधिக்குமென்றபடி. गीतास्मृतिविरोधமும் வருமென்கிறார் **मम साधर्म्यमागता** इत्यादिना ।

साधर्म्यமே सायुज्यशब्दार्थமென்பதில் मोक्षधर्मத்திலுள்ள वसिष्ठकराळसंवादवचनங்களும் प्रमाणமென்கிறார் **இவ்வர்த்தைய**ीत्यादिना । **परेणेति** । **एषः** – मुक्तः, **परेण** – परब्रह्मத்தோடு, **समेत्य** – संश्लेषத்தையடைந்து, परब्रह्मத்தை अनुभविத்து என்றபடி. परधर्मी च – परस्य ये धर्माः, तत्सदृशधर्मवान् भवतीत्यर्थः । இப்படி सामान्यமாக प्रतिज्ञातமான समानधर्मवत्वத்தை विशेषतः व्यपदेशिக்கிறார் **विशुद्धधर्मा शुद्धेने**त्यादिना । एष इत्यनुषज्यते । **एषः** – मुक्तः, **शुद्धेन** – कर्मसंबन्धशून्येन ब्रह्मणा, **समेत्य** – अनुभवरूपसंबन्धத்தாலே संश्लेषिத்து, **विशुद्धधर्मा भवति** – कर्मसंबन्धराहित्यरूपविशुद्धधर्मवान् भवति । **सः** – मुक्तः, **बुद्धेन** – सर्वज्ञனான भगவானோடு, **समेत्य** – संश्लेषिத்து, **बुद्धिमान्** – सर्वज्ञனாகிறான். **मुक्तेन** – संसारबन्धरहितனான ब्रह्मத்தோடு, **विमुक्तधर्मा भवति** – विमुक्तமான संसारसंबन्धरूपधर्मवान् भवति । **भरतर्षभ** – भरतश्रेष्ठனான कराळजनकனே! **वियोगधर्मणा** – दुःखवियोगधर्मवता ब्रह्मणा, **वियोगात्मा भवति** – दुःखवियोगरूपधर्मवान् भवति । **विमोक्षिणा** – महानन्दवता ब्रह्मणा, **विमोक्षी भवति** – महानन्दवान् भवति. ''मुक्तिर्मोक्षो महानन्द'' इति निघण्टुः । **शुचिकर्मणा** – पुण्यपापमूलமல்லாத व्यापारத்தையுடைய ब्रह्मத்தோடே, शुचिश्च भवति । **विमलात्मना** – सत्वादिगुणरहितனான ब्रह्मத்தோடு, **विमलात्मा च** – सत्वादिरहितனாகிறான். **केवलेन** – प्राकृतदेहेन्द्रियादिरहितனான ब्रह्मத்தோடே, **केवलात्मा** – प्राकृतदेहेन्द्रियादिसंबन्धरहितो भवति । **स्वतन्त्रेण** – अकर्मवश्यனான ब्रह्मத்தோடு, **स्वतन्त्रश्च सन् स्वतन्त्रत्वमुपाश्नुते** – अकर्मवश्यतैயை யடைகிறான். **एतावदिति** । मोक्षविஷயத்தில் **एतावत्** – இவ்வளவு पर्यन्तம், **यथार्थतत्वं** – प्रामाणिकार्थतत्वத்தை अतिक्रमिக்காமல், **ते** – உனக்கு, **कथितं** – சொல்லப்பட்ட, **एतत्** – समानधर्मत्वादि । **तथ्यं** – सत्यमित्यर्थः, **अमत्सरः** – पक्षपातமில்லாத, **त्वं** – நீயானவன், அதாவது भेदाभेदमतங்களில் पक्षपातமின்றிக்கே शास्त्रैकशरणனாகப்போந்த நீ என்றபடி. **अर्थं** – मुक्तனுக்கும் ब्रह्मத்திற்கு

[18] *பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 313-26-31.*

பேசி, இதுவே परमार्थமென்று महर्षिनिगमित्தான். இங்கு मुक्तனை स्वतन्त्रனென்கிறது कर्मवश्यனன்றென்றபடி. मुक्तविषयமான स्वराट्छब्दத்தை ''अकर्मवश्यः'' என்று भाष्यकारர் व्याख्यानம் பண்ணியருளினார். இப்படி श्रुतिस्मृतिसूत्रங்களிலே साम्यம் कण्ठोक्तமாகையால் मुक्तदशैயில் ऐक्यம் தோன்றின விடங்களெல்லாம் [19]''रामसुग्रीवयोरैक्यं देव्येवं समजायते'' त्यादिகளிற்படியே भेदश्रुत्यविरोधेन கண்டுகொள்வது. இங்ஙனல்லாதபோது [20]''यदा तु मन्यतेऽ-

---

முள்ள साधर्म्यादिरूपமான पदार्थத்தை. **प्रतिगृह्य** – यथार्थமாக अङ्गीकरित्து, विशुद्धमाद्यं सनातनं ब्रह्म, उपास्वेति शेषः । **பரக்கப்பேசி** – विस्तृतமாகப்பேசி, **இதுவே** – இஸ்साधर्म्यமே, **परमार्थமென்று महर्षि निगमित्தானி**ति । ''एतावदेतत्कथितं मया ते तथ्यं'' என்று முடிக்கையால் परमार्थமென்று निगमित्தானென்றபடி. இதனால் साधर्म्यादिகளெல்லாம் व्यावहारिकங்களென்றும், अत एव मिथ्याविषयங்களென்றும் கல்பிக்கும் பக்ஷம் दूरोत्सारितமாயிற்று. उपात्तवचनங்களில் ''स्वतन्त्रश्च स्वतन्त्रेण'' என்று स्वातन्त्र्यம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் स्वतन्त्रब्रह्मैक्यपरत्वஶங்கை வருமாகையால் அதை निवर्तिप्பிக்கிறார் **இங்கு मुक्तனை स्वतन्त्रனென்கிறது अकर्मवश्यனென்றபடி** इति । बद्धदशैயில் कर्मपरवशனான मुक्तனை स्वतन्त्रனென்றால் அந்த कर्मपारवश्यம் கழிந்தவனென்றே சொல்லவேண்டுமிறே. இதில் श्रीभाष्यकारसंमतियைக் காட்டுகிறார் **मुक्तविषयமான स्वराट्शब्दத்தை** इत्यादिना । இப்படி परमसाम्यம் சொல்லுகிற श्रुत्यादिகளைக்கொண்டு मोक्षदशैயில் मुक्तனுக்கு ब्रह्मத்தோடு परमसाम्यமே तथ्यமென்று निर्णयித்தால் मुक्तिदशैயிலேயே ''ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवती'' त्यादि श्रुतिகளுக்கும், ''तद्भावभावमापन्नस्तदासौ परमात्मना । भवत्यभेदी भेदश्च तस्याज्ञानकृतो भवेत्'' ''विभेदजनके ज्ञाने नाशमात्यन्तिकं गते । आत्मनो ब्रह्मणो भेदमसन्तं कः करिष्यती'' त्यादि स्मृतिகளுக்கும் निर्वाहமெங்ஙனேயென்னில் समाधानமருளிச்செய்கிறார் **இப்படி श्रुतिस्मृती**त्यादिना । **कण्ठोक्तமாகையாலி**ति । कण्ठोक्तत्वात् साम्यश्रुतियானது अन्यथासिद्ध्यनर्हமென்று கருத்து. **ऐक्यம் தோற்றினவிடங்களெல்லாமி**ति । सामानाधिकरण्यादिना अन्यतासिद्ध्यर्हமான ऐक्यம் प्रतीतமானவிடங்களெல்லாம் என்றபடி. भेदश्रुत्यविरोधेन ऐक्यनिर्वाहप्रकारத்தைக் காட்டுகிறார் **रामसुग्रीवयो**रित्यादिना । **ऐक्यं** – तुल्यमनोभाववत्வம், **एवं समजायत** – अन्तःपुरத்திற்கு என்னை தூதனாக்கும்படியாக உண்டாயிற்றென்கை. रामसुग्रीवர்களுக்கு मनोभावैक्यம் தவிர स्वरूपैक्यம் சொல்லமுடியாதிறே. அப்படியே अत्यन्तसाम्यத்தாலே जीवब्रह्मणोः अभेदव्यपदेशத்தை निर्वहिக்கலாமென்று கருத்து. विपक्षத்தில் बाधकமருளிச்செய்கிறார் **இங்ஙன**

---

19 *ராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் 35-51.*

20 *பாரதம் ஶாந்திபர்வம் 323-77-80.*

न्योऽहमन्य एष इति द्विजः । तदा स केवलीभूतष्षड्विंशमनुपश्यति ॥ अन्यश्चराजन्! स परस्तथान्यः पञ्चविंशकः । तत्स्थत्वादनुपश्यन्ति ह्येक एवेति साधवः ॥ अन्यश्च राजन्! स परस्तथान्यः पञ्चविंशकः । तेनैतन्नाभिजानन्ति पञ्चविंशकमच्युतम् ॥ जन्ममृत्युभयाद्भीतास्साङ्ख्ययोगाश्च काश्यप! । षड्विंशमनुपश्यन्ति शुचयस्तत् परायणाः", [21]"उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः", [22]"तत्र यः परमात्मा तु स नित्यो निर्गुणस्स्मृतः । स तु नारायणो ज्ञेयस्सर्वात्मा पुरुषोहि सः ॥ न लिप्यते

ல்லாதபோது इत्यादिना । **यदात्वित्यादि** । **यदा** – எப்பொழுது, **द्विजः** – द्विजனானவன், **अहं** – நான், **अन्यः** – परमात्मस्वरूपத்தைக்காட்டிலும் विलक्षणस्वरूपத்தையுடையவன். **एषः** – இந்த परमात्माவும், **अन्यः** – मत्स्वरूपाद्विलक्षणस्वरूपன். **इति मन्यते** – என்று தெரிந்துக் கொள்ளுகிறானோ, **तदा** – அப்பொழுது, **सः** – तादृशज्ञानமுள்ள ஜீவாத்மா, **केवलीभूतः** – प्राकृतदेहादिरहितனாய்க்கொண்டு, **षड्विंशमनुपश्यति** – श्रुतिயில் षड्विंशतत्त्वமாகச் சொல்லப்பட்ட பரமாத்மாவை परमपदத்தில் साक्षात्करिக்கிறானென்றபடி . **अन्यश्चेति** । **सः** – அந்த பரமாத்மாவானவன். **अन्यश्च** – जीवात्मस्वरूपத்தைக்காட்டிலும் விலக்ஷணன். **पञ्चविंशकः** – जीवात्मा च, **तथा** – அவ்விதமே, **अन्यः** – परमात्मस्वरूपத்தைக்காட்டிலும் விலக்ஷணன். तर्हि, ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் एकனென்று साधुக்கள் எண்ணுவானேனென்ன வருளிச்செய்கிறார் **तत्स्थत्वादिति** । अन्तर्यामितया जीवान्तस्थितत्वात् जीवात्माவும் परमात्माவும் एकனென்று साधुக்கள் பார்க்கிறார்களேயொழிய, स्वरूपैक्यத்தினாலன்றென்று கருத்து. **अन्यश्चेति** । **तेन** – परस्परभिन्नत्वरूपहेतुவினாலே, **एतत्** – இந்த, **अच्युतं** – परमात्माவை, **पञ्चविंशकं** – पृथिव्यादिचतुर्विंशतितत्त्वात्परனாய், पञ्चविंशति तत्त्वமான ஜீவனாக, **नाभिजानन्ति** – नाङ्गीकुर्वन्तीत्यर्थः । **जन्मेति** । **हे काश्यप!** – ஓ काश्यपனே! **जन्ममृत्युभयाद्भीताः** – जन्ममृत्युभयங்களை विचिन्त्य भीतர்களான, **साङ्ख्ययोगाश्च** – सङ्ख्या – बुद्धिः, तत्संबन्धियोगः, साङ्ख्ययोगः, ज्ञानयोगनिष्ठர்களுமென்றபடி. **शुचयः** – कर्मयोगத்தாலே परिशुद्धमनस्कர்களான, **तत्परायणाः** – परब्रह्मத்தையே परमप्राप्यமாக எண்ணுகிற भक्तियोगनिष्ठர்களும், **षड्विंशं** – षड्विंशतत्त्वமான பரமாத்மாவை, **अनुपश्यन्ति** – प्रत्यक्षसमानाकारமான भक्तियोगத்திலே विषयीकुर्वन्ति । **उत्तम** इत्यादि । **उत्तमः पुरुषः** – उत्तमனான புருஷன், **अन्यः** – "द्वाविमौ पुरुषौ लोके क्षरश्चाक्षर एव च" என்று கீழ்ச்சொன்ன बद्धमुक्तरूपர்களான क्षराक्षरपुरुषர்களைக் காட்டிலும் अत्यन्तविलक्षणனென்கை. **तत्रेति** । **तत्र** – ஜீவாத்மாவில், अन्तर्यामितया अवस्थितः, यः परमात्मा, स तु, **नित्यः** – कालपरिच्छेदरहितனாகவும், **निर्गुणः** – सत्वादिगुणरहितனாகவும், **स्मृतः** – स्मरिக்கப்பட்டான், **स तु** – அவனே, **नारायणो ज्ञेयः** – नारायणனென்று அறியத்தக்கவன். **सर्वात्मा** – सर्वान्तर्यामि, **सः** –

[21] *கிதை 15-17.*
[22] *பாரதம் மோந்திபர்வம் 361-14-15.*

कर्मफलैः पद्मपत्रमिवांभसा । कर्मात्मात्ववरो योऽसौ मोक्षबन्धैस्सयुज्यते [23]"अयःपिण्डे यथा वह्निर्भिन्नस्तिष्ठत्यभिन्नवत् । तथा विश्वमिदं देवो ह्यावृत्यपरितिष्ठती" त्यादि प्रमाणसहस्रம் விரோधिக்கும். ஆகையால் முக்தனுக்கு ஜ்ஞானभोगादिகளால் வந்த परमसाम्यமே யுள்ளது. ईश्वरனுக்கு छत्रचामरादिகளைப்போலே लक्षणமாகச் சொன்ன

அவனே. **पुरुषो हि** – पुरुषसूक्तத்தில் சொல்லப்பட்ட पुरुषोत्तमனாக प्रसिद्धன். **कर्मफलैर्न लिप्यते** – ஜீவன்களைப்போல் कर्मங்களை अनुष्ठिத்தாலும் तत्फलसंसर्गத்தையடைவதில்லை யென்கை. அதெப்படி என்னில்; **पद्मपत्रमिवांभसा** – पद्मपत्रமானது स्वोपरिस्थितமான ஜலத்தோடு லேபியாதிருப்பது போல், **कर्मात्मा तु** – पुण्यपापरूपकर्मव्याप्तனாய், अत एव **अवरः** – கீழ்ப்பட்டவனான, **योऽसौ** – யாதொரு ஜீவனுண்டோ, **सः** – அவன், **मोक्षबन्धैर्युज्यते** – मोक्षத்தோடும் संसारबन्धத்தோடும் யோஜிக்கப்படுகிறான். இப்படி ஜீவாத்மா விற்கும் பரமாத்மாவிற்கும் स्वरूपभेदத்தை उपपादिத்து शास्त्रங்களில் ऐक्यव्यपदेशத்திற்கு निर्वाहம் காட்டுகிறார் **अय** इत्यादिना । **अयःपिण्डे वह्निः** – अयःपिण्डத்திலிருக்கிற वह्निயானது, **भिन्नोऽपि** – स्वरूपத்தாலே अयःपिण्डத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதானாலும், **यथा अभिन्नवत्तिष्ठति** – न तु वस्तुतः अभिन्न इति भावः, **तथा** – அப்படியே, **देवः** – नारायणனானவன், विश्वத்தைக்காட்டிலும் स्वरूपतो भिन्नனானாலும், **इदं विश्वं** – இந்த सर्वத்திலும், **आवृत्य** – अत्यन्तसंश्लेषं प्राप्य, **अभिन्नवत् परितिष्ठति** – ஒரு வஸ்துபோலிருக்கிறானென்கை. तत एव अयो दहति, तत्वमसीत्यादि व्यवहार इति भावः । **इत्यादि प्रमाणसहस्रं विरोधिக்கும்**ीति । இதனால் முக்தியில் स्वरूपैक्यத்திற்கு बहुप्रमाणविरोधம் संभविக்கிறபடியாலும், ऐक्यबोधककतिपयवचनங்களுக்கு निर्वाहமானது, तत्त्स्थत्वादनुपश्यन्ति, अयःपिण्डे यथा वह्निः, इत्यादि प्रमाणங்களை अनुसरித்துப் प्रदर्शितமாகையாலும், முக்தியில் परमसाम्यமே प्रामाणिकமென்று निर्णयிக்கப்பட்டது. இவ்வளவாலே फलितार्थத்தைக் காட்டுகிறார் **ஆகையால்**ीत्यादिना । **ஆகையால்** – முக்திदशैயிலும் भेदமே உண்டென்று निर्वहिக்கையால், **ज्ञानभोगादिகளால்** – सर्वसाक्षात्कारத் தாலும், प्रमेयत्वव्यापकानुकूलत्वप्रकारकानुभवरूपभोगादिகளாலும் என்றபடி. இப்படியானால் முக்தனுக்கில்லாத परमात्मासाधारणங்களான धर्मங்கள் எவையென்ன, அவைகளை யருளிச்செய்கிறார் ईश्वरனுக்கीत्यादिना । **लक्षणமாகச்சொன்ன** – असाधारणமாகச் சொன்ன. **मोक्षप्रदत्वे**ति । मोक्षस्य परमपुरुषार्थत्वात् तत्प्रदत्वம் पृथक् लक्षणமாகச் சொல்லப்பட்டது. सर्वफल-प्रदत्वமென்கிறவிடத்தில் सर्वफलशब्दத்தை मोक्षेतरसर्वफलविषयமாக संकोचिத்தால் पौन-रुक्त्यादिदोषप्रसङ्गமில்லை. सर्वाधारत्व सर्वनियन्तृत्व सर्वशेषित्वங்கள் सर्वशरीरित्वोपपादकங்கள். लक्ष्मीसहायत्वादीत्यत्र आदिपदात् भूमिनीळानायकत्वगरुडध्वजत्वानन्तभोगशायित्वादीनां संग्रहः । இனி

[23] ஜயாக்யஸம்ஹிதை. (?)

जगत्कारणत्व मोक्षप्रदत्व सर्वाधारत्व सर्वनियन्तृत्व सर्वशेषित्व सर्वशरीरत्व सर्वशब्दवाच्यत्व सर्ववेदवेद्यत्व सर्वलोकशरण्यत्व सर्वमुमुक्षूपास्यत्व सर्वफलप्रदत्व सर्वव्याप्तज्ञानानन्दस्वरूपत्व लक्ष्मीसहायत्वादिகள் प्रतिनियतங்கள். मुक्तனுக்கு आधेयत्व विधेयत्व शेषत्वाणुत्वादिகள் व्यवस्थितங்கள். இப்படியாகில்; [24]"न संपदां समाहारे विपदां विनिवर्तने । समर्थो विद्यते कश्चित्तं विना पुरुषोत्तमम्" என்கிற நிலையாய் स्वतन्त्रரல்லாத मुक्तருக்கு ஏதேனுமொரு हेतुவாலே आवृत्तिशங்கை வாராதோவென்னில்; அது வாராது; [25]"सायुज्यं प्रतिपन्ना ये तीव्रभक्तास्तपस्विनः । किङ्करा मम ते नित्यं भवन्ति निरुपद्रवाः" என்று தானே யருளிச்செய்தானிறே. मुमुक्षुदशैயில் केवलाचित्த்தையும் केवलचित्த்தையுமனுபவிக்கையாகிற ऐश्वर्यकैवल्यங்களில் वैराग्यம் பிறந்தவிது मुक्तனுக்கு ब्रह्मात्मकமாக सर्वத்தையும் காண்கையாலே केवलानुभवप्रसङ्गமில்லையாமையாலும் அந்த पुरुषार्थान्तरங்களினுடைய दोषமெல்லாம் नित्यप्रत्यक्षित

பரமாத்மாவிற்கு இல்லாமல் मुक्तனுக்கு व्यवस्थितமான குணங்களைக் காட்டுகிறார் **मुक्तனுக்கு** इत्यादिना । अणुत्वादिகளித்यत्र आदिशब्दம் शरीरत्व पारतन्त्र्य रक्ष्यत्वादिसंग्राहकம். **व्यवस्थितங்கள்** – परमात्मावृत्तिகள். இப்படி मुक्तனுக்கு भगवन्नियाम्यत्वादिகள் உண்டென்றால், भगवत्स्वातन्त्र्यத்தாலே पुनरावृत्ति வாராதோவென்று ஶங்கித்து परिहारமருளிச்செய்கிறார் **இப்படியாகிலி**त्यादिना । **न संपदामिति** । **समाहारे** – சேர்க்கிற விஷயத்திலோ, यद्वा, प्रदान விஷயத்திலோ; **ஏதேனுமொரு हेतुவாலே** इति । मुक्तனுடைய इच्छै, अज्ञानம், प्रीतिरूपமான அவனுடைய भक्तिக்குறைவாலே வந்த स्वतन्त्रனான ईश्वरனுடைய इच्छै इत्यादिகளில் ஏதேனுமொரு हेतुவாலேயென்றபடி. **सायुज्यमिति** । **तीव्रभक्ताः** – परमभक्तिनिष्ठाः, **तपस्विनः** – सर्वतபஸ்ஸிற்கும் மேற்பட்ட न्यासरूपतपो निष्ठास्सन्तः । **सायुज्यं प्रतिपन्नाः** – समानभोगवत्वத்தை அடைந்தவர்களான, **ये मम किङ्कराः** – யாதொரு என்னுடைய कैङ्कर्यनिष्ठர்களுண்டோ; **ते** – அவர்கள், **नित्यं** – सर्वकालத்திலும், **निरुपद्रवा भवन्ति** – पुनरावृत्त्यादि सर्वोपद्रवशून्या भवन्तीत्यर्थः । முதலில் स्वेच्छाप्रयुक्तமான पुनरावृत्तिயில்லை யென்பதை सहेतुकமாக उपपादिக்கிறார் **मुमुक्षुदशैயிலி**त्यादिना । **केवलाचित्த்தையும் केवलचित्த்தையும் अनुभविக்கையாகிற** – चित्த்தையுமचित्த்தையும் अब्रह्मात्मकமாக अनुभविக்கையாகிற, **ऐश्वर्यकैवल्यங்களில்** – ऐश्वर्यशब्दवाच्यமான अतिशयितशब्दादिவிஷயங்களிலும், प्रकृतिवियुक्तात्मस्वरूपानुभवरूपமான कैवल्यத்திலும், **वैराग्यம் பிறந்தவிது** इति । இதற்கு प्रतिष्ठितமாயிற்று என்ப தோடந்வயம். **केवलानुभवप्रसङ्गமில்லாமையாலும்** – अब्रह्मात्मकचेतनाचेतनानुभवத்திற்கு प्रसक्ति

24 பரமஸம்ஹிதை. (?)
25 பரமஸம்ஹிதை. (?)

மாகையாலும் प्रतिष्ठितமாயிற்று. ஆகையால் தன்னிச்சையடியாக ஆவृत्ति ஶங்கையில்லை. चिदचिदीश्वरतत्वत्रय விஷயமாகவும் हेयोपादेयविषयமாகவும் முன்பு பிறந்த ज्ञानமிப்போது विच्छेदसङ्कोचங்களில்லாதபடி विकसितமா யிற்று. ஆகையால் தன் अज्ञानமடியாக ஆवृत्ति ஶங்கிக்கவொண்ணாது. भगवद्विषयवैलक्षण्यज्ञानத்தாலே முன்பு பிறந்த भक्तिशब्दवाच्यமான प्रीतिरूपापन्नज्ञान மிப்போது शास्त्रங்களுக்கு நிலமல்லாத भगवद्वैलक्षण्यமெல்லாம் प्रत्यक्षமான படியாலே निरतिशयप्रीतिरूपापन्नமாய்த் தலைக்கட்டிற்று. இப்படியிருக்கை யாலே [26]''स च मम प्रियः'' என்ற ஈश्वரனுடைய प्रीत्यतिशयம் அவன் தன்னா

யில்லாமையாலும், **पुरुषार्थान्तरங்களினுடைய** – ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்களுடைய, दोषமெல் லாம் – अल्पत्वास्थिरत्वादिदोषसप्तकமும், **प्रतिष्ठितமாயிற்று** इति । अचञ्चलतया स्थापितமாயிற்று என்றபடி. **ஆகையால்** – दोषदर्शनजन्यமான ஐஶ்வர்யகைவல்யாதிகளில் वैराग्यமானது अचञ्चल-प्रतिष्ठितமாகையால், **தன்னிச்சையடியாக ஆவृत्तिஶங்கையில்லை** इति । मुक्तனுக்கு ஐஶ்வர்யகைவல்யாதிप्रयोजनान्तरத்தில் दोषदर्शनமில்லாவிடிலும், தனக்கு लब्धமான पुरुषार्थத்தின் अतिशयம் தெரியாவிடிலும் पुनरावृत्तिயில் இச்சையுண்டாகப் प्रसक्तियுண்டு. அப்படி யன்றிக்கே ஐஶ்வர்யகைவல்யங்களின் दोषத்தினுடையவும், स्वपुरुषार्थातिशयத்தினுடையவும் ஸாக்ஷாத்காரமே யிருப்பதால், इतरपुरुषार्थங்களில் இச்சைக்கே प्रसक्तियில்லாமையால் तदधीनமான पुनरावृत्तिஶங்கைக்கே प्रसक्तियில்லையென்றபடி. தன் अज्ञानமடியாக வரக்கூடிய ஆवृत्तिஶங்கையை நிரஸிக்கிறார் **चिदचिदीश्वरेत्यादिना । विच्छेदसङ्कोचங்களில் லாதபடி विकसितமாயிற்று** इति । विच्छेदसङ्कोचहेतुவான कर्मம் निश्शेषமாக निवृत्तமான தாலென்று கருத்து. ஆகையால் – हेयोपादेयज्ञानம் विकसितமாகையால், **தன் अज्ञान மடியாக ஆवृत्ति ஶங்கிக்கவொண்ணாது** इति । मुक्तனுக்கு தனக்கு प्राप्तமான मोक्षरूप पुरुषार्थத்தில் उपादेयत्वமும் इतरपुरुषार्थங்களில் हेयत्वமும் தோன்றாவிடிலன்றோ अज्ञानத் தாலே पुनरावृत्ति संभविப்பது. मोक्षத்தில் उपादेयतमत्वமும், इतरपुरुषार्थங்களில் हेयतमत्वமும் साक्षात्कृतமாக இருக்கும்போது अज्ञाननिमित्तமாக पुनरावृत्तिயை ஶங்கிப்பது अत्यन्तमसङ्गत மென்று கருத்து. இனி இவனுடைய भक्तिह्रासத்தாலே வரும் स्वतन्त्रனான ईश्वरனு டைய இச்சையாலுண்டாகக்கூடிய ஆवृत्तिஶங்கையை நிரஸிக்கிறார் **भगवद्विषयेत्यादि**யால். **वैलक्षण्यज्ञानத்தாலே** – शास्त्रजन्यवैलक्षण्यज्ञानमात्रத்தாலே. **முன்பு** – मुमुक्षुत्वावस्थैயில், **இப்போது** – இந்த मुक्तिदशैயில், **தலைக்கட்டிற்று** इति । मुमुक्षुदशैயில் शास्त्रजन्यपरोक्षब्रह्मवैलक्षण्यज्ञानத்

---

[26] *கீதை 7-17.*

லும் நியமிக்கவொண்ணாதபடி கரைபுரண்டிவனோடு परंपरया संबन्धமுடைய திடர் நிலங்களிலுமேறிப்பாயும்படியாயிற்று. ஆகையால் कर्मமில்லை யேயாகிலும் स्वतन्त्रனான ईश्वरனுடைய விச்சையாலே पुनरावृत्ति யுண்டாகிற தோவென்று ஶங்கிக்கவொண்ணாது. शास्त्रवश्याधिकारங்கழிகையாலே मुक्तदशैயிலாज्ञातिलङ्घनமில்லை. அவனுகப்பே தனக்குகப்பாகையாலே ईश्वराभिमतத்துக்கு विपरीतமானவனுष्ठानமில்லை. ஆகையால் कैङ्कर्यपर्यन्त परिपूर्ण-ब्रह्मानुभवरूपமான मोक्षाख्यपुरुषार्थம் மேல் यावदात्मभाविயாயிற்று. இவையெல் லாத்தையும் நினைத்து [27]"अनावृत्तिश्शब्दादनावृत्तिश्शब्दात्" என்று सूत्रकारரு மருளிச்செய்தார்.

தாலேயே प्रीतिरूपापन्नமான भक्त्यतिशयமுண்டாயிருக்கும்போது मुक्तदशैயில் भगवद्वै-लक्षण्यமெல்லாம் साक्षात्कृतமானபோது निरतिशयप्रीतिरूपமாகவே தலைக்கட்டுமென் பதில் सन्देहமில்லையென்றபடி. **பாயும்படியாயிற்று** – பாயும்படியாகுமென்ற படி. **ஆகையால்** – இவன் விஷயத்தில் भगवत्प्रीति இவன் संबन्धिपर्यन्तமேறிப்பாய் கையால். **स्वतन्त्रனான** इत्यादि । भगवत्प्रीति கரைபுரண்டு வருகையால் भगवाனுக்கு एनं पुनरावर्तयिष्यामि என்கிற इच्छैயே உண்டாவதற்கு प्रसक्तिயில்லையாகையால் तत्प्रयुक्त-पुनरावृत्तिஶங்கைக்கே अवकाशமில்லையென்றபடி. विहिताकरणादिमूलமான भगवदप्रीति யாலே आवृत्तिஶங்கையில்லையென்கிறார் **शास्त्रवश्याधिकारங்கழிகையாலே** इत्यादिना । **आज्ञातिलङ्घनமில்லை** इति । आज्ञातिलङ्घनप्रसक्तिயேயில்லாமையால் तत्प्रयुक्तभगवदप्रीतिக்கும் அதனாலே வரும் पुनरावृत्तिஶங்கைக்கும் अवकाशமேயில்லையென்று கருத்து. निषिद्धानुष्ठानத்தாலே வரும் पुनरावृत्तिஶங்கையை परिहरिக்கிறார் **அவனுகப்பே** इत्यादि யால். **विपरीतமான अनुष्ठानமில்லையிதி** । அவனுகப்பே இவனுக்குகப்பானால் அவன் अभिमतத்திற்கு विरुद्धமாக இவன் अनुष्ठिக்கப் प्रसक्तिயேயில்லாமையால் विपरीता-नुष्ठानप्रयुक्तभगवदप्रीतिயாலே पुनरावृत्तिஶங்கைக்கு अवकाशமேயில்லையென்று கருத்து. पुनरावृत्तिஶங்கையில்லையென்பதை निगमिக்கிறார் **ஆகையாலிதி** । **ஆகையால்** – கீழ்ச்சொன்ன पुनरावृत्तिशङ्काहेतुக்களெல்லாம் अतिदुस्थங்களாகையால். **कैङ्कर्यपर्यन्त परि-पूर्णब्रह्मानुभवरूपமான मोक्षाख्यपुरुषार्थமிதி** । परिपूर्णब्रह्मानुभवமென்ன, तज्जनितप्रीतिकारितமான सर्वविधकैङ्कर्यமென்ன இவ்விரண்டும் कार्यकारणभावத்தாலே अविनाभूतங்களாய்க்கொண்டு मोक्षाख्यपुरुषार्थமாயிற்றென்கை. **மேல் यावदात्मभाविயாயிற்று** इति । पुनरावृत्तिயில்லாத போது இவ்விரண்டும் தானுள்ளவரையிலும் உண்டென்று முடிந்தது. கீழ்ச்

---

[27] *ப்ரஹ்மஸூத்ரம் 4-4-22.*

ஏறி எழிற்பதமெல்லாவுயிர்க்குமிதமுகக்கும்
நாறுதுழாய்முடி நாதனை நண்ணி யடிமையினம்
கூறுகவர்ந்து குருக்கள் குழாங்கள் குரைகழற் கீழ்
மாறுதலின்றிமகிழ்ந்தெழும்போகத்துமன்னுவமே. *(29)*

சொன்ன அர்த்தத்தில் ஸூத்ரகாரஸம்மதியை வெளியிடுகிறார் **இவையெல்லாத்தையும் நினைத்து – अनावृत्तिश्शब्दादनावृत्तिश्शब्दात् என்று ஸூத்ரகாரரு** மருளிச்செய்தாரிதி । இதினர்த்தம்: **अनावृत्तिः** – மோக்ஷமடைந்த முக்தனுக்கு ஆவ்ருத்தியில்லை. அதாவது ஸம்ஸாரமண்டலத்தில் ஸம்ஸாரிதயா ஆவ்ருத்தியில்லையென்றபடி. **शब्दात्** – ''ब्रह्मलोकमभिसंपद्यते, न च पुनरावर्तते, न च पुनरावर्तत'' इत्यादिशब्दத்தாலென்கை. இந்த ஸூத்ரபாஷ்யத்தில் ''न च उच्छिन्नकर्मबन्धस्य'' इत्यादिना பூர்வோக்தபுனராவ்ருத்திஶங்காஹேதுக்களையெல்லாமுபன்யஸித்து பரிஹாரமருளிச்செய்யப் பட்டதிறே.

இப்படி புனராவ்ருத்தியில்லாத கைங்கர்யபர்யந்தபரிபூர்ணப்ரஹ்மானுபவமாகிற மோக்ஷஸாம்ராஜ்யத்தில் ஸ்திரமாக வர்திக்கக்கடவோமென்று ஒரு பாட்டாலே ஆஶாஸிக்கிறார் **ஏறி எழிற்பதமி**த்யாதினா । **எழில்** – ஶோபையையுடைய. **பதம்** – பரமபதத்தை, **ஏறி** – அர்சிராதிமார்க்கத்தாலே அடைந்து, **எல்லா உயிர்க்கும்** – ஸர்வசேதனர்க்கும், **இதம்** – ஹிதத்தையே, க்ஷேமத்தையே என்றபடி. **உகக்கும்** – உகந்திருக்குமவரான, **நாறு** – பரிமளபூர்ணமான, **துழாய்** – திருத்துழாயை, **முடி** – முடியிலே யுடைய, **நாதனை** – ஸர்வஶேஷியான ஶ்ரிய:பதியை, நாறுதுழாய் என்றது ஸர்வாகாரவிஶிஷ்டத்வத்திற்குமுபலக்ஷணம். **நண்ணி** – கிட்டி, **அடிமையில்** – பகவத்கைங்கர்யத்தில், **நம்** – நம்முடைய, **கூறு** – பாகத்தை, **கவர்ந்து** – ஸ்வீகரித்து; பகவதிச்சானுகுணமான ஸ்வேச்சையாலே ஸர்வவிதகைங்கர்யத்தையும் ஸ்வீகரித்தென்றபடி. **குருக்கள்** – நமக்கும் பகவத்கைங்கர்யப்ராப்தியுண்டாகவேணுமென்று ஆசைப்பட்ட ஆசார்யர்களுடைய, **குழாங்கள்** – பரம்பரையினுடைய, **குரைகழற்கீழ்** – பத்ததஶையில் வாதிகளை வென்றமை தோற்றுகைக்காக, முக்தரான பிறகு பகவானாலே கொடுக்கப்பட்ட வீரவண்டயத்தின் த்வனியோடேகூடிய திருவடிகளின் கீழ், அவர்களோடு கூட என்றபடி. **மாறுதலின்றி** – புனராவ்ருத்தியில்லாதபடி. **எழும்** – அபிவ்ருத்தமான, **போகத்து** – பரிபூர்ணப்ரஹ்மானுபவமாகிற போகஸாம்ராஜ்யத்தில், **மகிழ்ந்து** – மஹானந்தபரிதராய், **மன்னுவமே** – ஸ்திரமாக வர்திக்கக்கடவோமென்கை.

अविश्रान्तश्रद्धाशतकलहकल्लोलकलुषा
ममाविर्भूयासुर्मनसि मुनिसिद्धादिसुलभाः ।
मधुक्षीर न्याय स्वगुणविभवासञ्जनकन-
न्महानन्दब्रह्मानुभवपरीवाहा बहुविधाः ॥ ४९ ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
परिपूर्णब्रह्मानुभवाधिकारः द्वाविंशः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

परिपूर्णब्रह्मानुभवजनित प्रीतिकारिताशेषावस्थोचिताशेषकैङ्कर्यமுமிங்கேயே என் மனஸ்ஸில் தோன்றவேண்டுமென்று प्रार्थिக்கிறார் **अविश्रान्तेत्यादिना । मुनिसिद्धादिसुलभाः** – முனிகளாவார் श्वेतद्वीपवासिகள்; सिद्धராவார் नित्यसिद्धர்களான अनन्तगरुडविष्वक्सेनादिகள். आदिपदத்தால் मुक्तர்களுக்கு संग्रहம். அவர்களுக்கு सुलभங்களாயும், अथवा ''வைகுந்தத்தமரும் முனிவரும்'' என்று சொன்ன नित्यमुक्तர்களுக்கு सुलभங்களாயும், **अविश्रान्तं** – अनुपरतம், **यत् श्रद्धाशतं** – இப்போதே छत्रधारणம் பண்ணவேண்டும், चामरव्यजनங்களால் வீச வேண்டும், पादारविन्दसंवहनம் செய்யவேண்டும் என்கிற तत्तत्कैङ्कर्यविषयமான யாதொரு आदरशतமுண்டோ அதினுடைய, **कलह** – अहमेव पुरस्ताद्भवामीत्यादि कलहங்களுண்டோ அவைகளாகிற, **कल्लोल** – அலைகளாலே, அலைகள் போல் அடிக்கடியுண்டாகும் श्रद्धाशतங்களாலென்றபடி. **कलुषाः** – व्यासङ्गங்களாயிருக்கிற, **मधुक्षीरेति । मधुक्षीरन्याय** – मधु-संपर्कक्षीरन्यायத்தாலே, அதாவது मधुவோடுகூடிய क्षीरம் अत्यन्तभोग्यமாகிறாப்போலே என்றபடி. **स्वगुण विभवासञ्जनकनत्** – स्वस्य – मुक्तனான தன்னுடைய, ये **गुणविभवाः** – யாதொரு अपहतपाप्मत्वादिसंपத்துக்களுண்டோ, அவைகளோடே, **आसञ्जन** – ஒன்றாகக் கலக்கையினால், **कनत्** – दीप्यमानமான, अत्यन्तभोग्यभूतமான என்றபடி. जीवगुणसंबन्धத்தாலே ब्रह्मस्वरूपानुभवத்திற்கும், ब्रह्मगुणानुभवத்திற்கும் रसाधिक्यமுண்டாகுமென்று கருத்து. **महानन्दब्रह्म** – निरतिशयानन्दस्वरूपस्वभावமான யாதொரு परब्रह्मமுண்டோ இதினுடைய, **अनुभवपरीवाहाः** – परिपूर्णानुभवजनितप्रीतिकारितकैङ्कर्यविशेषங்களாகிற கடைவாய்த்தல்கள்.

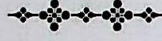
बहुविधाः – छत्रचामरधारण, भृङ्गार, पतद्ग्रहादिग्रहणरूपத்தாலே நானாவிधங்களாய்க்கொண்டு, **मम मनसि** – என்னுடைய மனஸ்ஸில், **आविर्भूयासुः** – देहवियोगात्परमनुष्ठेयங்களான कैङ्कर्यங்களெல்லாம் இப்போதே என் மனஸ்ஸுக்கு प्रत्यक्षவிஷயங்களாகவேண்டுமென்கை.

॥ इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्री सारबोधिन्याख्यायां व्याख्यायां
परिपूर्णब्रह्मानुभवाधिको द्वाविंशः ॥

सन्दृष्टस्सारवाग्वित् स्वपर निशितधीस्सङ्गजिन्नैकसंस्थ-
स्स्पष्टोपायोऽतिखिन्नस्सपरिकरभरन्यासनिष्पन्नकृत्यः ।
स्वावस्थार्हं सपर्याविधिमिह नियतं व्यागसं क्वापिबिभ्र-
न्निर्मुक्तस्थूलसूक्ष्मप्रकृतिरनुभवत्यच्युतं नित्यमेकः ॥ ५० ॥

इति श्रीकवितार्किकसिंहस्य सर्वतन्त्रस्वतन्त्रस्य
श्रीमद्वेङ्कटनाथस्य वेदान्ताचार्यस्य कृतिषु
श्रीमद्रहस्यत्रयसारे
अर्थानुशासनभागः प्रथमः ॥
श्रीमते निगमान्तमहादेशिकाय नमः ॥

இந்த संसारमण्डलத்தில் उपोद्घाताधिकारம் முதல் परिपूर्णब्रह्मानुभवाधिकारपर्यन्तமான अर्थानु-शासनभागத்தில் சொன்னபடி ஒருவனாவது தேறி ब्रह्मानुभवம் பண்ணுகிறவனுண்டோ வென்ன, प्रत्यधिकारसारार्थसंपन्नரான அப்படிப்பட்ட மஹாத்மாவும் உண்டென்று ஒரு श्लोकத்தாலேயருளுச்செய்கிறார் **सन्दृष्ट** इत्यादिना । **एकः** – संसारिचेतनः, प्रथमगुरुவாலே ஜாய-மான தशैயில், **सन्दृष्टः** – कृपया कटाक्षितனாய், இதனால் उपोद्घाताधिकारार्थம் सूचितம். **सारवाग्वित्** – रहस्यत्रयरूपமான ஸாரவாக்கையறிந்தவனாய், இதனால் सारनिष्कर्षाधिकारार्थம் संग्रहिக்கப்பட்டது. **स्वपरनिशितधीः** – स्वविषयமாயும் परविषयமாயுமுள்ள लक्षणज्ञानजनितवैलक्षण्य-निश्चयத்தையுடையவனாய், இதனால் प्रधानप्रतितन्त्र, अर्थपञ्चक, तत्त्वत्रय, परदेवतापारमार्थ्याधि-कारार्थங்கள் सूचितங்கள். **सङ्गजित्** – ऐश्वर्यकैवल्यங்களில் सङ्गத்தை ஜயித்தவனாய், இதனால் मुमुक्षुत्वाधिकारार्थம் सूचितம். **नैकसंस्थः** – नैकेषु – अनेकेषु, संस्था – निष्ठा यस्य, இதனால் अधिकारि-विभागाधिकारार्थः सूचितः । **स्पष्टोपायः** – स्पष्टाः उपायाः सद्वारकाः अद्वारकाश्च यस्य । இதனால் उपाय-विभागाधिकारार्थस्सूचितः । **अतिखिन्नः** – आकिञ्चन्यानन्यगतित्वरूपखेदवान् । இதனால் प्रपत्ति-योग्याधि-कारार्थம் सूचितம். **सपरिकरभरन्यासनिष्पन्नकृत्य** इति । இங்கு परिकरशब्दத்தாலே परिकरविभागाधि-कारार्थமும், भरन्यासशब्दத்தாலே साङ्गप्रपदनाधिकारार्थமும், निष्पन्नकृत्यशब्दத்தாலே कृतकृत्याधि-कारार्थமும் सूचितங்கள். **स्वावस्थार्हं** – स्वरूपोपायपुरुषार्थनिष्ठाभिज्ञानरूपமான தன்னுடைய दशैக்கநுகுணமாக. இதனால் स्वनिष्ठाभिज्ञानाधिकारार्थस्संगृहीतः । **सपर्याविधि**யென்பதால் उत्तर-कृत्याधिकारार्थமும், सपर्यैக்கு काष्ठाभूतமான भागवतकैङ्कर्यத்தின் माहात्म्यप्रतिपादकமான पुरुषार्थ-काष्ठाधिकारार्थமும் सूचितம். **इह नियत**மென்பதால் शास्त्रीयनियमनाधिकारार्थமும் **व्यागस**மென்ப

தால் अपराधपरिहाराधिकारार्थமும், **कापि बिभ्रत्** என்பதால் स्थानविशेषाधिकारार्थமும், **निर्मुक्तस्थूल-सूक्ष्मप्रकृतिः** என்பதால் निर्याणाधिकारार्थமும் गतिचिन्तनाधिकारार्थமும் सूचिப்பிக்கப்பட்டது கள். अच्युतं नित्यमनुभवतिஎன்பதால் परिपूर्णब्रह्मानुभवाधिकारार्थம் सूचितம்.

इति श्रीमदहोबिलमठास्थाने द्विचत्वारिंशत्पट्टे मूर्द्धाभिषिक्तस्य
निरवधिकगुरुभक्तिभरितस्य श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक
श्रीवण्शठकोप श्री श्रीरङ्गशठकोपयतीन्द्रस्य कृतौ
श्रीमद्रहस्यत्रयसार व्याख्यायां श्री सारबोधिन्यां
अर्थानुशासनभागः प्रथमः ॥

श्रीमते श्रीलक्ष्मीनृसिंहदिव्यपादुकासेवक श्रवण्शठकोप
श्री श्रीरङ्गशठकोपतीन्द्रमहादेशिकाय नमः ॥

॥ शुभमस्तु ॥